

श्री:

उभयवेदान्तग्रन्थमाला

श्रीमन्निगमान्त महादेशिक विरचितः

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारः ॥

श्रीमद्रङ्गरामानुजमुनीन्द्रमहादेशिक दिव्यकटाक्षलम्भितसर्वार्थ

उत्तमूर तिरुमलै नल्लान् चक्रवर्ति वात्स्य

श्रीमदभिनव देशिक श्रीवीरराघवाचार्यविरचित

सारविस्तराख्य द्रमिडभाषाव्याख्यासमेतः

द्वितीयो भागः

உபயவேதாந்த க்ரந்தமாகை

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன்
அருளிய

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்

ஸ்ரீமதபிநவதேசிக உத்தமூர்

திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி வாத்ஸ்ய
வீரராகவார்ய மஹாதேசிகனின்
ஸாரவிஸ்தரம் என்னும் உரையுடன்

(இரண்டாம் பாகம்)

ஸ்வாமி தேசிகனின் 750வது அப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவாங்க வெளியீடு
விளம்பி - மார்கழி - க்ரவணம் (08.01.2019)

Sri Uttamur Viraraghavachariar Centenary Trust, Chennai

Rs. 500/-

உபயவேதாந்த க்ரந்தமாலை

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன்
அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்

[இரண்டாம் பாகம்]

ஸ்ரீமதபிநவதேசிக உத்தமூர் திருமலை நல்லான்
சக்ரவர்த்தி வாத்ஸ்ய
வீரராகவார்ய மஹாதேசிகனின்
'ஸாரவிஸ்தரம்' என்னும் உரையுடன்

*****

UBHAYA VEDANTA GRANTHAMALA

SRIMAD VEDANTA DESIKA'S

SRIMAD RAHASYATRAYA SARA

(Volume 2)

with

Srimad Abhinava Desika

Uttamur Tirumalai Nallan Chakravarthi

Vatsya Viraraghavacharya's

"Sara vistara" commentary

*****

ஸ்வாமி தேசிகனின் 750வது அப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவாங்க வெளியீடு

விளம்பி மார்கழி க்ரவணம் (08.01.2019)

ஸ்ரீஉத்தமூர் வீரராகவாசார்யர் ஸென்டினரி ட்ரஸ்ட், சென்னை

[ரூ: 500/-

SRIMAD RAHASYATRAYA SARA

Volumes 1 & 2 : Rs. 1,000/-

First Edition : 1980

Second Edition : 2019

Copy Right : T. Srinivasaraghavan
T.V. Rajagopal

Copies can be had from

SRI UTTAMUR VIRARAGHAVACHARIAR CENTENARY TRUST

7/19, Nathamuni Street, T. Nagar

Chennai - 600 017. Phone : 28156053

DHANYAVADAMS

Sri Uttamur Viraraghavachariar Centenary Trust, Chennai

is grateful to

1. Suraiyur Veeravalli Sri Kannan, Bangalore

2. Sri K. Badree, Bangalore

3. Smt. Rukmani Chakravarthy, Nanganallur

for undertaking the sponsorship of this publication .

Printed at

Thoorigai Prints

154, F-Block, MS Nagar

Chetpet, Chennai - 31.

Phone: 7708298673

அதி:

அமரே நிர்மலாந்தமஹாபேஷிகாய நம:

ஸ்திரீகரணமாநே தீப்தியே

சிவோபாயசோதனாபிகார:

ஸ்திரீதோபாயசோதனாபிகாரம். 23.

—o—o—

யுগபதவிலே ப்ரத்யக்ஷேண ஸுத: சததம் விதந் நிர்வதிதயாதிவ்யோதந்வாந் அக்ஷயவிவரிஜித: ।

ஜலவிசுதயா சாரீ தேவோ ஜகத் பரிபாலயந் பரமபுருஷஸிவோபாய: ப்ரதீபமரஸஸதாம் ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த குரவே நம:

ஸ்திரீதோபாயசோதனாபிகாரம்.

உபதிஷ்டமான தத்துவஹித புருஷார்த்தங்களில் ஸ்திரீதோபாயமான தத்துவ விஷயத்திலும் ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தி விஷயத்திலும் அதனுடைய ப்ரபாவ விஷயத்திலும் சிற்சில சங்கைகளை, இவற்றை யறிந்துள்ள சிலர் கிளப்பி யிருப்பதால் அவற்றைப் பரிஹரிக்காதபோது கீழ்க்கூறியபடி சிலர் இசையாமல் பலன் பெறாமற் போவரென்றாராய்ந்து அந்த சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரம் செய்வதற்காக ஸ்திரீதோபாய விஷயமாக முதலதிகாரத்தையும் ஸாத்யோபாய விஷயமாக இரண்டாவது அதிகாரத்தையும் ப்ரபாவ விஷயத்திலே வ்யவஸ்த்தை ரக்ஷையென்று இரு பிரிவாக்கி இரண்டு அதிகாரங்களையும் சேர்த்து ஸ்த்திரீகரண பாகமென்கிற இரண்டாவது பாகத்தை யருளிச்செய்கிறவராய் முதலதிகாரத்தின் அர்த்தத்தைச் சீலாகத்தினால் ஸங்க்ரஹிக்கிறார் யுగपदिति. பரமபுருஷ:—புருஷோத்தமன் சததம்—எப்போதும் யுगपत्—ஏககாலத்தில் எவ்விலை—ஒன்றுவிடாமல் எல்லாம், ஸுத:—ஸ்வபாவமாகவே—காரணமின்றியே ப்ரத்யக்ஷேண விதந்—ப்ரத்யக்ஷமாகவே காண்கிறவனாய்: இது யோவேசி யுगपत् என்ற நாதமுறிகள் சீலாகத்தின் அர்த்தம். அது கீழே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. நிர்வதி—எல்லையற்ற தயா—கருபைக்கு தீவ்ய-उद्वान्—சிறந்த கடலாய், அக்ஷய விவரிஜித:—தன்னுலாகாத விஷயத்தினால் விடப்பட்டவனாய்—எதையும் தனக்கு சக்யமாக வுடையவனாய் என்றபடி; ஸர்வசக்த்நென்ற தாயிற்று—जलविस्तृतया सार्धं கடலில் தோன்றிய திருமாமகளோடு கூட தேவ:—ஸ்வாமியாய் லீலாவ்யாபாரமுள்ளவனாய் ஜகத்—உலகை பரிபாலயந் நன்கு ரக்ஷிக்கிறவனுமானவன் சதா—நல்லோர்களுக்கு ப்ரதீபமர:—ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட பாரத்தை யுடையவனுமாய் சிவோபாயோ भवति ஸ்திரீதோபாயமாகிறது. ஸ்திரீதோபாயம் ஸாத்யோபாயமென்கிற பிரிவையே இசையாமல் ஈச்வரனை ஸ்திரீதோபாயமென்று சொல்லலாகாதென்று ஆக்ஷேபிக்கிறவனுக்கு ஸமாதாநம் இவ்வதிகாரத்தில். இவ்வாக்கேபத்தில் இதையும் சேர்த்துக் கொள்க உபாயமென்றால் போதாதா; ஸ்திரீதோபாயமென்பது எதற்காக? ஸாத்யோபாயத்தைவிட, வேறு என்று தெரிவிப்பதற்காகவென்னில், ஒரு

வஸ்து இனி ஸாத்யமாயிருந்தால் = ஸாதிக்கவேண்டியதாயிருந்தால் உபாயமாகுமோ? ஐத் மஃயாய ஓபதிஷ்யதே-சித் சாஃயாய ஓபதிஷ்யதே என்று ஸித்தத்தை உபாயமாகவும் ஸாத்யத்தை ஈதமாகவுமன்றோ சொல்லுவது. ஆனால் உபாயம் எப்போதுமிருந்தால் பலனுமெப்போதுமிருக்க வேண்டுமே, அதனால் ஒருவஸ்து முதலில் ஸாத்யமாயிருந்து ஸாதிக்கப்பட்ட பிறகு ஸித்தமாய் உபாயமாகவேண்டும். ஆக ஒன்றே ஸாத்யோபாயமும் ஸித்தோபாயமுமாகும். ஈச்வரன் ஸாத்யனாகானாகையால் ஸித்தோபாயமாகான். அவன் ஸித்தனானாலும் அவனுடைய குணம் ஸாதிக்கப்பட்டு அந்த குணத்தோடு சேர்ந்து ஸித்தோபாயமென்னில், அவனுக்கு நீங்கலிசைந்தவை சர்வஜ்ஞ காரணிக்ஷ சர்வசக்திவாதிகள், இவைகள் எப்போதுமே உள். மேலும் இவை ஈச்வரனுக்குச் சொல்லவுமாகா, ஈச்வரனுக்கே அஃஞ்ஞாநமும் துக்கமும் இருப்பதாகத் தெரிவதால் அவனுக்கு இவை யிருக்கமாட்டா, அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தால் அவனுக்குச் சேதநனை ரக்ஷிக்கும்படி ஒருவர் தெரிவிப்பதென்? காருண்யமென்பது பரது:ஸ-து:ஸர்வமாகையாலே துக்கம் ஸித்தம், அதனாலேயே ஸர்வ சக்தனல்லமென்று தெரிகிறது. சக்தியும் க்ருபையுமிருக்குமானால் எல்லோருக்குமே நன்மையே செய்வானாகையால் இவ்வாறு உலகமிராதே. 'வத்யான சக்தி. கருணாஸு சதிஸு நைவ பாப் பராசுமிதுமஹி மாமகிநம்' என்று எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநசக்தி கருணைகளுக்கெதிரில் என்னுடைய பாபத்திற்கு பராசுரமமேது என்றார் அபியுத்தர். உலகில் எங்கும் பாபத்துக்கே பராசுரமத்தைக் காண்கிறோம். இவ்வளவு துரவஸ்த்தையில் உலகமிருப்பதால் ஜ்ஞாநசக்தி கருணைகள் உள்ளவன் இல்லையென்றே தெரிகிறது. மேலும் அவன் ஒருவனே போதுமாயிருக்கப் பிராட்டி எதற்காக? உபாயத்தின் துணையாகவா? புருஷகாரமாகவா? உபாயமாகக் கொண்டால் ஸர்வசக்தித்வம் உபாய ஏகத்வம் இரண்டிற்கும் விருத்தமாகும். புருஷகாரமாகக் கொண்டால் பிராட்டி சொன்னவொழிய தெரியாதவனுக்கு ஸர்வ ஜ்ஞத்வம் எங்ஙனே? மேலும் ஸ்திரீபர்த்தா என்றால் ஈச்வரன் புருஷமூர்த்தியாக வேண்டும். அப்போது சரீரமிருந்தால் புண்யபாபதுக்க காமக்ரோதாதிசக்திக்கு இடமாவான். மேலும் அவன் ஸ்வதந்த்ரனா, அஸ்வதந்த்ரனா, ஸர்வசக்தமென்றால் ஸ்வதந்த்ரனே, தன்னிஷ்டப்படி செய்கிறவன் ஸ்வதந்த்ரன், தானே ஸ்வதந்த்ரனாய்க் காப்பதாகவும், 'இன்றென்னைப் பொருளாக்கி' என்ற பாசரம் அறிவிக்கிறது. இப்படி இவன் பரந்யாஸத்தை எதிர்பாராதிருக்க ஸாத்யோபாயமே வேண்டாலே—இத்யாதி சங்கைகளின் பரிஹாரத்தைக் கருத்திற் கொண்டு கீழ்க்கூறிய குணங்களையும் பிராட்டியையும் புருஷமூர்த்தியையும் ஸித்தோபாயத்வத்தையும் ஸாத்யோபாயத்துடன் இந்த ச்லோகத்தில் ப்ராமாணிகமாகக் குறித்தருளினார் இந்த ஸ்திரீகரணபாகத்தில் ஸாதிக்கப்படும் சங்கைகளெல்லாம் கீழ் அர்த்தாநுசாஸநபாகத்தை யறிந்த கருணைப்பதை யறிவிப்பதற்காக அல்லிருப்பதிரண்டு அதி

அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த கேஷத்ரஜ்ஞன் அவசரபரிகேஷயான பகவத் க்ருபையாலே புரிந்து (பிரிந்து) சமீचीनशास्त्रमुखத்தாலே तत्त्वहितपुरुषार्थ-विशेषங்களைத் தெளிந்து, முமுக்ஷுவாய், स्वाधिकारानुपமாயிருப்டதொரு உபாய விசேஷத்தைப் परिश्रितத்துக் कृतकृत्यனாய், தன் நிஷ்ட்டையைத் தெளிந்து, அதுக்கு அநுரூபமாக இங்கிருந்த நாள் यथाशास्त्रம் निरपराधமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தமிருக்கும் படியும், शरीरपातानन्तरம் अचिरादिगतिയാலே अमृतभक्ष्यத்திலே சென்றால் இவனுக்கு अनवच्छिन्नभगवदनुभवपरीवाहமாக வரும் परिपूर्णैकैक्यंउपरमपुरुषार्थसिद्धि இருக்கும் படியும் சொன்னோம். இவ்வர்த்தங் களில் दातव्यतमமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றவும், ஸாத்யோபாய விஷய மாகவும் இவ் उपायप्रभाव விஷயமாகவும் கர்மவச்யருக்குக் கடுகத் தெளிவு பிறவாமைக்கு ஸ்வதந்த்ரண ஸர்வேசுவரன், இவர்களுடைய பூர்வாபரா தத்தாலே யிட்ட நினைப்பீடுமாறுகைக்கு ப்ரதானகாரணம் மூன்று உண்டு. அவைமெவையென்னில்—“अस्तु मे” என்றபேக்ஷித்தால், “अस्तु ते; तयैव सर्वं संपास्यते” என்கிற திருமுகப் பாசரமும், सदाचारानुग्रहமும், ஸத்ஸம்ப்ரதாய

காரார்த்தத்தையும் முதல் வாக்யத்தினாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் அநாதிகாலம் இத்யாதியால். போந்த—வருகின்ற. கேஷத்ரஜ்ஞன் = பத்த ஜீவன். அவஸர ப்ரதிகேஷயான அஜ்ஞாத ஸுக்ருதாதிகள் பலிக்கும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்த புரிந்து—விவேகியாகி, ராஜகுமாரன் வேடர்குலத்தினின்று போல் ஸம்ஸரிக் கூட்டத்திலிருந்து விலகி; பிரிந்து என்ற பாடத்திலும் இதே பொருள் ஸமீகீந சாஸ்த்ரம் = சுத்த வ்யாக்யாநங்கள் கூடிய உடநிஷத் ப்ரஹ்ம ஸுத்ர-கீதாதி. தெளிந்து என்றவளவால் பரதேவதாபாரமார்த்யாதி காரம் வரை சுருக்கப்பட்டது. இப்படி மேலும் கண்டுகொள்வது. कृतकृत्यனாய் என்பதற்கு இங்கிருந்த என்றவிடத்தில் இருப்பில் அந்வயம். अनवच्छिन्न = அபரிச்சிந்நமான, அளவற்ற; பல சங்கைகள் வருமாகிலும் இங்கு நாலு அதி காரங்களில் ப்ரதாந சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரமென்கிறார் இவ்வர்த்தங்களில் இதி. दातव्यतमமான—மிகவும் தெளிவாக அறியவேண்டியனவான; கடுக— விரைவில். தெளிவுக்குக் காரணம்—ஈசுவரனுடைய நினைப்பீடுமாறுகை, மாறுகைக்குக் காரணம் மூன்று, தெளிவு பிறவாமைக்கு அவன் நினைப் பிட்டிருப்பதால் அது மாறுதவரையில் தெளிவு வாராது, நினைப்பீடுமாறு கைக்கு என்றவிடத்தில் நினைப்பு ஈடுமாறுகைக்கு என்று பிரித்து, தெளிவு பிறவாமைக்கு அவன் இட்டிருக்கும் நினைப்பு—அதாவது ஸங்கல்பம் நிவ் ருத்திப்பதற்காக என்று உரைப்பர். நினைப்பு என்பதற்கு நினைவு என்றே பொருளாகும். நினைப்பிடல் என்பதற்கு ஆஜ்ஞை செய்தலென்ற பொரு ளில் ப்ராசீந ப்ரயோகமாகையால் (திருமாலை உரை) நினைப்பீடு—ஆஜ்ஞை அதாவது ஸங்கல்பம். அது மாறுகைக்கு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பிறவாமைக்கு இட்ட நினைப்பு என்று முன்னமே இட்ட என்ற சொல் இருப்பதால் ஈடுமாறுகை யென்று சேர்த்தனர் போலும். திருமுகப்

ஸித்தியும். இவற்றில் சந்தாசாரியாநுபுத்தக்கு வ்யாஹங்களும் இதின் கலவிசேஷங்களும் பராசர, மௌன, சஞய, அபவலாயநாவிவூசாஸங்களிலே கண்டுகொள்வது. ஸத்

பாசரம். திரு = பிராட்டியின், முகம் = திருப்பவளத்தினின்று வந்த பாசரம் = சொல். எப்பெருமானார் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுடவ மூலமான கைங்கர்ய ப்ராப்திக்காக சரணுகதி எரித்திக்க வேண்டுமென்று அஸ்து மௌ என்றவரையில் ப்ரார்த்தித்த போது பிராட்டி யருளிய பாசரம் அஸ்து மௌ இத்யாதி. உமக்கு மோக்ஷார்த்தமான புஷ்கலமான அழியவாகாத சரணுகதி உண்டாகுக. அதனாலேயே எல்லாம் எரித்திக்குமென்று அதன் பொருள். புருஷகாரமான பிராட்டியின் இவ்வருள் இராதபோது ப்ரபத்தி யநுஷ்டிக்கவாகாது. இவள் புருஷகாரமாவதற்கு ஸதாசார்யாநுக்ரஹம் வேண்டும்தான் அதற்கும் முன்னாக ஸத்ஸம் ப்ரதாய எரித்தியினால் சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் வந்திருந்தாலும் விசேஷமாக ஆசார்யாநுக்ரஹமிராத போது உபாய ப்ரவ்ருத்தி வாராது. ஆனாலும் திருமுகப்பாசரத்திற்குப் பிறகு ஈச்வரனுடைய நினைப்பீடுமாதல் = அதன் பிறகு இவனுக்கு எரித்தோபாயாதி விஷயத்தில் தெளிவு என்று சொல்லக் கூடுமோ. ஸத்திரீகரணபாகத்தில் சொல்லும் அர்த்தங்களெல்லாம் தெளிந்த பிறகு பிராட்டியை எரித்தோபாயமாக அறிந்து புருஷகார ப்ரபத்தி செய்த பிறகுதானே திருமுகப்பாசரம் பெறலாகுமென்னில்—தெளிவு இருவிதம். சாஸ்த்ரார்த்தம் தெளிந்த பிறகும் ஸதாசார்யாநுக்ரஹமிருந்தும் புருஷகார ப்ரபத்தி செய்யாமற் போனால், எப்பெருமானிடம் நெருங்க ஆகாதபடி அவனிடத்தில் சிலதோஷ க்ரஹணம் குணவிக்ரஹாதி விஷயத்தில் சங்கை எல்லாம் நீடிக்கும்படி ஈச்வரன் முன்செய்த நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்தை ஒழிக் காமல் வைத்திருப்பான். ஆகையால் ப்ரபத்யநுஷ்டாநத்தில் ப்ரபல ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமான தெளிவு பிறகேயாகும். மற்ற ஸாதாரணமான தெளிவு முன்னமே யுண்டாகும். உபாய விரோதி நிவ்ருத்தி புருஷகார ப்ரபத்தியால். சாஸ்த்ரார்த்த அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தி ஸத்ஸம்ப்ரதாய எரித்தி யால் ஸதாசார்யாநுக்ரஹ விசேஷத்தால் ஜ்ஞாநாதிகளில் அதிக வைச த்யமும் தீவ்ர முமுக்ஷையும் என்றவாறு கொள்வது. திருமுகப்பாசர விஷயம் கார்யத்திலிருந்தே வ்யக்தமாவதாகையால் இரண்டாவதுக்கே காரண த்தையும் பலத்தையும் அருளுகிறார் இவற்றில் இதி. பராசரர் ஸர்வ ராக்ஷஸ நாசார்த்தமாக ஸத்ரயாகத்தைச் செய்துவரும்போது ஹிதோபதேசம் கேட்ட வுடனே சாந்தராய் நிறுத்த, அது கண்டு புலஸ்த்யருட வ்ஸிஷ்டரும் செய்த அனுக்ரஹத்தால் புராணகர்த்தாவாகுமட்டியான தெளிவு பெற்றார். மைத்ரே யர் பராசரரிடம் வேதாத்யயநம்முதல் மற்ற ஸர்வசாஸ்த்ரக்ரஹணம் செய்து வேதாந்தார்த்த க்ரஹணத்திற்கும் அவரை யாச்ரயித்ததால் அதன் வைசத்யத்திற்காக அவரைக் குறித்தே பராசரர் புராணம் உபதேசித்தார். ஸஞ்ஜயர் தம்மாசார்யரான வ்யாஸரிடத்தில் விசேஷபக்த்யுடன் இருந்தபடியால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கீதோபதேச விச்வரூபாதிகள் வ்யாஸ ப்ரஸாத

ஸம்ப்ரதாயஸித்திராவது—தான் ஸத்தீவோத்தரணம் சமயகுபகஸனம் சாவதான
யிருக்கும் அவஸ்த்தையிலே யாசி. லாப.பூஜாநிரபேக்ஷணம் காஹ்யபரதஸனான ஸதா
சார்யன், ஸர்வருக்கும் ப்ரதமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் முதலாக உபதேச
பரம்பரையாலே வந்த தத்துவஹிதங்களை அநபேக்ஷிதவிஸ்தரமும் அபேக்ஷித-
ஸ்கோவமு மில்லாதபடி.

“सर्वेषां लोकां विता माता च माधवः । गच्छामेनं शरणं शरणं पुरुषर्षभाः ॥”
என்கிற கட்டளையிலே உபதேசிக்குப் பெறுகை. வறுகலேமாய் வுடிவல-
ஸ்தாபனையுண்டான சாஸ்த்ரபரிச்ரமத்தில் அநபிக்ஷதருமாய்ப் பரமாஸ்திகருமா
யிருப்பார்க்கு இவ்வுபதேசமே ப்ரதானம். மற்றுள்ளார்க்குத் தாங்கள்
தெளிகைக்காகவும் குதர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காக
வும் ஸமீகீந யுக்திகளோடே கேட்க ப்ராப்தம்

“आर्षं धर्मोदेहं च वेदशास्त्राविरोधना । यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्मं वेद नैतरः ॥”
என்கிறபடியே இவ்வர்த்தங்களை ஸமீகீந தர்க்கங்களாலே தெளியாதவர்கள்

த்தாலேயே அவருக்கு ஸ்பஷ்டமாய். அநுபவத்திற்கு வந்தன. ஆச்வலா
யனர் செளநகரின் விசேஷாநுக்ரஹத்தால் ரிக்வேத ப்ரவர்த்தநம் செய்
திருப்பதால் அவருடைய க்ரந்தத்திலிருந்து அநுக்ரஹ விசேஷ பலனை
யறிய வேண்டும். தான் ஸத்தீவோத்தரணம் இதி. உபதேசம் பெறப்
போகும் சிஷ்யனுக்கு சிஷ்ய லக்ஷணப்பூர்த்தியில்லை யானாலும் ஆசார்யனுக்கு
முக்யமான அம்சங்களிராமற் போனாலும் உபதேசிக்குப்படும் விஷயம் ஸதா
சார்ய பரம்பரையாக இடைவிடாமல் வராமற் போனாலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய
ஸித்தியில்லை. ஒரே ஆசார்யன் ஒரே ஸமயத்தில் அதேக சிஷ்யர்களுக்கு
உபதேசிக்கும் போது சிலருக்குப் கஷ்ட ப்ராப்தியும் சிலருக்கு அதிராமையும்
சிஷ்ய குணப்பூர்த்தி-அபூர்த்திகளைக் கொண்டு தானே சொல்லவேண்டும். முத
லிலேஆசார்யன் விரிவானஉபதேசம் செய்வதானால் கலக்கத்திற்கு விசேஷமாக
அவகாசமிராது. அவ்வளவு அவகாசம் பெறுவது அரிதாகையாலே அதிக
பரிவின்றி உபதேசிப்பதையே ஆசார்யர் விரும்புவர் சர்வே என்கிற ஆர.
பர்வ 192-56 ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே தத்த்வமும் சரணமென்று
அவனை ஹிதமாவதையும் சரண்யமென்று அவனை ப்ராப்யமாவதையும்
ஸங்க்ரஹித்தார். தத்துவ ஹிதங்களை பென்றே கீழே கூறியதால்
புருஷார்த்தம் இங்குக் கூறாமலுமிருக்கலாம். என்கிற கட்டளையிலே =
தத்த்வஹித புருஷார்த்தங்களை விசதமாக அறியவேண்டிய ரீதி
யிலே, அநபிக்ஷதருமாய்—க்லேசத்தை ஸஹிக்கவும் புத்திக்குச் சலனம் வராமல்
தடுக்கவும் சாஸ்த்ரத்தில் விசேஷ உழைப்புப் பெறவும் சக்தியில்லாதவ
ராய் என்றபடி. மற்றுள்ளார்க்கு—அதிக்ருதராய் பரமாஸ்திகராய் இருப்
பார்க்கு சமீகீநதர்க்கங்களாலே = ஸர்வ ஆகேஷப டரிஹாரத்திற்கான நல்ல
தர்க்கங்களாலே; தர்க்க ஐஞ்ஞாநம் ஆவச்யகமென்பதற்கு ப்ரமாணம்
ஆர்ஷ் இதி. மநுஸ்மிருதி 12-106. ரிஷிசப்தத்திற்கு வேதம் பொருள். வேதார்த்த

“காணாதுசாஸ்திராதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொன்ன அர்த்தத்தையும் வேத விரோதிதர்க்கங்களை யிட்டு நாமானிகாசங்களை அபஹரிப்பார்கள் இவ் வப ஹாரம் விசுவாயையும் விமூதிமானையும் பற்ற இரண்டு வகையாயிருக்கும். அதில் விமூதிமானை அபஹரிக்கையாவது—**பிரய:பதியான ஸர்வேச்வரனை** யில்² யென்னுதல், வேறொருத்தனை ஈச்வரனாகக் கட்டி ஸர்வேச்வரனை விமூதி கோடியிலே வைத்தல் செய்கை. விபூதியை அபஹரிக்கையாவது— விபூதியை ஒரு முகத்தாலே இல்லையென்னுதல், **பரத:மாமாக்கித் தன்னோடு** பிறரோடு புணைப்புதல் செய்கை. இவ் வபஹாரங்களில் ஏதேனுமொன்று

த்தையும் தர்மசாஸ்திராதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொன்ன அர்த்தத்தையும் வேத மென்கிற முக்ய சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமிராத தர்க்கத்தைக் கொண்டு அறிகிறவனை வேதார்த்தத்தை யறிவான். அப்படி ஸத்தர்க்கம் கொள்ளா தவன் நன்கு தெளியாநென்றது. **காணாதேதி. அவிர்மூதி.** கணாதரின் வைசேஷிக சாஸ்திரத்தாலும் புத்த சாஸ்திர பாசுபத தந்த்ரங்களாலும் வேதார்த்தம் அழிக்கப்பட்டது; அவர்கள் கேவலம் ஹேதுவாதம் செய்து வேதத்திற்கு விரோதியான குதர்க்கங்களைக்கொண்டு தங்கள் மதப்ரசாரம் செய்தனர் ஸத்தர்க்கம் அறியாதார்க்கு அவை ஆகர்ஷகமாகி ப்ராமாணிகார்த்த வாக்யமேற்படுகிறது. அந்த வாக்யமே அபஹாரம். ப்ராமாணிகார்த்தமாவது— சேதநாசேதநங்கள் பகவானுக்கு நியாயமாய், ஆளக்கூடியவை யாகை யாலே விபூதி யென்னப்படும் அவனை விபூதிமானென்பது. அவற்றில் விசே ஷணத்தை மறுத்தாலும் விசேஷ்யத்தை மறுத்தாலும் அஜ்ஞாநமே, விபூதி மானுக்கு விபூதி விசேஷணமாகையாலே அதன் அபஹாரத்தை முன்னே குறித்தார். பிறகு அதை உபபாதநம் செய்யும் போது விபூதிமானை அப ஹரிப்பது முதலில் விளக்கப்படுகிறது. ஏனெனில், அதீந்த்ரியமான விபூதி மானை அபஹரிப்பது ஸுலபமாகையாலும் அவனை யபஹரிப்பதே மிகவும் பாதகமானவையாலும் என்றறிக. வேறொருத்தனை = ருத்ராதிகளில் ஒருவனை. கட்டி = கல்பித்து, ‘விபூதி கோடியிலே = அவனுடைய ஐச்வர்ய கோடியிலே, ஒரு முகத்தாலே; ஒன்றுமில்லை யென்றான் குன்யவாதீ; மற்ற பெளத்தர் ஷணிகமாக வஸ்துவை அங்கீகரித்து வெளி வஸ்து இல்லை, வெளி வஸ்து ப்ரத்யக்ஷமல்ல, ப்ரத்யக்ஷமானாலும் ஸத்திரமல்ல, எல்லாம் கல்பநா புத்திக்கே விஷயம் என்றனர். காணாதர் உலகைப்பரமானு கார்யமாகக் கொண்டு ப்ர க்ருதி கார்யமாகாதென்றனர். பாசுபதர் ருத்ரனை ஸர்வேச்வரனுக்கினர். உண் டாக்கி—விபூதி உண்டென்று ஸ்தாபித்திருந்தும். ஸ்வதந்த்ரமென்னுதல் ஸாங்க்யாதி பக்ஷமாம்; தன்னோடு புணைப்புதல்—தனக்குப் பரதந்த்ரமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல், இது ஹிரண்ய கசிபுவின் கொள்கை பிறரோடு = ஸார்வ பெளமனோடு அல்லது தேவதாந்தரத்தோடு சேர்ப்பது. இப்படி யெல்லாம் அபஹாரம் காணாது என்கிற ச்லோகத்தில் கூறியபடி ஸத்தர்க்கம் அறியா தார்க்கு நேரும். இந்த விபரீத ஜ்ஞாநம் ஸதாசார்யோபதேசம் பெற்ற

ஸ்வரூபத்தில் சூதுஷனாய் ஆத்மஸுமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்கு விபரிதஸ்சர் த்தாலே வருமாகில், 'दृश्य हरणेन च' என்கிற அபஹாரத்திலும் கொடிய தாய் களவுகொண்டு கொடுத்த த்ரவ்யத்தை மீளக் களவு கொண்டாற் போலேயாம் ஆகையால் பஹுவிதங்களான வ்யாஹாரங்களில் ஹேதுகஸ்சர்ம போரப் பரிஹரணீயம். இவ்வர்த்தத்தை,

'पाषण्डिनो विस्मयस्थान् वैडालवतिकान् शठान् । हेतुकान् वकवृत्तींश्च वाञ्छानिनापि नार्चयेत् ॥
"उमिवहेतुकपाषण्डिवकवृत्तींश्च वर्जयेत् ।", "नासद्भिः किञ्चिदाचरेत्", "त्यज दुर्जनसंस्पर्गम्"
"वरं हुतवहश्चालापञ्चरान्तःस्थवस्थितिः । न शौरिचिन्ताविमुखजनसंवासवैशसम्"

ஹ்யாஹாரஸிலே ப்ரபஞ்சித்தார்கள். இந்த ஹைதுகரோட்டை சம்பாஷணம் மாயாஹ-

வனுக்கு எப்படி வாங்கமென்பதை யறிவிக்கிறார் இவ்வபஹாரங்களில் இதி. ஆத்ம ஸுமர்ப்பணம் பண்ணினவன் = தனது ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஸ்ரீமந் நாராயணனது என்றறிந்து அறிவித்தவன். दृश्य हरणेन--என்ற தோஷ த்தைக் காண்பிப்பதற்காக சமர்ஷணஹ ப்ரயோகம். இது சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி. दृष्टापहारदोषத்தாலே நூனென்கிற அரசன் க்ருகலாஸமானான் (க்ருகலாஸம்--ஓணன்) போரப் பரிஹரணீயம்--பூர்ணமாகப் பரிஹரிக்கப்பட வேண்டும். குதர்க்கவாதிகளோடு ஸம்ஸர்கத்தால் வரும் கேட்டைக் கூறினார். இது ஆத்ம ஸுமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்கு दृष्टापहारமென்கிற பாபத்திற்குக் காரணமென்பதைக் கூறிவிட்டு, இனி ஆத்ம ஸுமர்ப்பணம் பண்ணாதவனுள் பட எல்லோருக்கும் அஜ்ஞாநாதிகள் மூலமாக வாங்கமாகின்றதென்று அறிவிக்கப் போகிறாராய் ஹைதுகரோடு ஸம்பந்தம் வேண்டாமென்பதற்கும் பொதுவாக ப்ரமாணங்களைக் காட்டுகிறார் இவ்வர்த்தத்தை இதி. पाषण्डिन இதி. வி.பு-3-18-101. புருஷோத்தமனுக்குப் பரத்வத்தை யிசையாதவர் பாஷண்டிகள்; विस्मयस्थाः--யஜ்ஞோபவீதாதிகளை விட்டவர். वैडालवतिकाः--பூணையின் செயலையுடையவர்கள்--வஞ்சகராய் அபஹரித்து உண்பவர்கள். हेतुकाः--அது ஏன் இது ஏன் என்று சாஸ்த்ரத்தை நம்பாமல் ஹேதுப்ர ச்நம் செய்கிறவர்கள். वकवृत्तयः--அறியாமல் நெருங்கினவர்களை அழிப்பவர்கள். இவர்களை வாக்கினால் கூட ஸத்கரிக்கலாகாது उमिवகளாவார்--घर्मवर्जர்கள். தார்மிகர் போலே பிறருக்கு நடிப்பவர்கள். उमिव என்கிற ச்லோகம் யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி-1-130. नासद्भिरिति ஆரண்யப--அஸத்துக் களோடு சேர்ந்து ஒன்றும் சேய்யேல். அஸத்துக்களாவார் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாந மில்லாதார். त्यजेति ஆரண்ய. துர்ஜநர்--ஸத்துக்களுடைய இருப்பையே ஸஹி யாதவர்கள். वरमिति. அக்ரி ஜ்வாலைகளான கூட்டின் உள்ளே அகப்பட்டிருப்பது கூட ஸம்மதிக்கப்படலாம்; எம்பெருமானை நினைப்பதில் நோக்கற்ற ஜநங் களோடு சேர்ந்து வஸிக்கை யென்ற சித்ரவதை இசையக் கூடியதே யல்ல. இந்த வசநங்கள் பொதுவாக ஆஸ்திகர்களானவர்க்கும் செய்யும் உபதேசமாகும். இதனால் வரும் கேட்டை விளக்குகிறார் இந்த என்று. ஹைதுகரோட்டை--ஹேதுவாசம் செய்பவரோடு, கீழ்க்கூறியவரெல்லோரு

தஷ் சுதுலீபம்' என்றும். "நிரஸ்சயேபு சவ்ஸு நிய்ய வஸதி வை ஐரி: । சஸ்சயான ஐதுபலான நாப்யாவஸதி மாபவ: ॥" என்றும் சொன்னார்கள். 'ந கோபு ந வ மாஸ்ய ந லோபு நாபுமா மதி:' எய்யாடிகளும் அம்மயுணபரிபுணாடிகாரிவிசேஷ விஷயத்திலே யாகக் கடவன. ஆனபின்பு அரூபுக்களுக்குக் கலக்கமுண்டென்னுமிடம்—

"ஆயஸே ஐலி கோவிந்தே பகிமுஹதா நுணாம் । ஸ்ஸாரயூனதாபிதா: திவ்ஸா: பரிபந்நிந: ॥".
"ஸ்ய் ஶதேந விந்நானா ஶஹ்ஸேந தயா தப: । விந்நாயுதேந கோவிந்தே நுணா பகிநிவாயஸே ॥"

நிரஸ்சயேபு இதி. ஐதுபலான-என்பதற்கு குயுக்தியை வலமாக உடையவர்களை என்று பொருளாம். மாபவ: = திருமால் அவர்களை ந அப்யாவஸதி-அண்டி நிற்பதில்லை. இருந்தவர் அப்பால்விலகுகிறாரென்றபடி சாஸ்தரத்தில் நம்பிக்கையோடு வாக்கியத்திற்கு இருவிதமான பொருள் கொண்டு ஒரு பொருளை யாதரித்து ஸம்சயத்தோடு செய்தால் பலன் பெறலாமாகிலும் குதர்க்கவாதம் செய்து சாஸ்தரத்திலே அவிச்வாஸமுள்ளவர்களிடம் பகவதனுமாயில்லையாம். இப்படி பக்தர்களே வெளிஸம்ஸர்கத்தால் மதிக்கெட்டிருப்பாராகில் நாபுமா மதி: என்று சொன்னது எங்ஙனே கூடுமென்பதற்கு உத்தரம் நேதி. கோபமின்மை த்வேஷமின்மை கொடுக்க மனமிராமையின்மை, கெட்ட புத்தியின்மை எல்லாம் உண்டென்பது சில அதிகாரிவிஷயத்திலேயாம். அவ்வசநத்திலேயே ஐஸபுணாந் என்கிற விசேஷணமிருக்கிறதே, துக்ருதிகளுக்குக் கன்றே இவ் விபத்து நேருகிறது. ஆனபின்பு—மஹர்ஷிகளுக்கும் கலக்கம் வருவதாலும் நகோப: என்ற வர்கயம் பூர்ணதிகாரி விஷயமாக வேண்டியிருப்பதாலுமென்றபடி. இச்சொல் இவ்வாக்யத்திலிராமலுமிருக்கலாம். ஆருருஷுக்களுக்கு = பூர்ணபத்தி பெறுவதென்ற நிலையேற விரும்புகிறவர்களுக்கு. ஆயஸே ஐலி. வி. த. 2. 25. கோவிந்தனிடத்தில் பக்தியை உஹதா—பாரமாகச் சுமக்கின்ற—இது எப்படி நமக்கு வருமென்ற ப்ரயாஸைப்படுகின்ற மனிதர்களுக்கு. ஐவ்ஸா:—தேவதைகள் ஸம்ஸாரத்தில் ஆள் குறையுமென்றஞ்சினவர்களாய் பரிபந்நிந:—விரோதிகளாகிறார்களென்று ஆயஸே ஐ—வேதத்தில் ஓதப்படுகிறதே, அவர்கள் விரோதிகளாகையாவது—யஸே ஐவா: ப்ரயஸ்தி பூஷாய பராபவம் । பூஷி தஸ்யாபகர்ஷிநி என்கிறபடி புத்தியைக் கலக்குவதே. ஆயஸே என்றது வுஹதாரணபரிபந்தத்தில் 3-4-10. யதா பஸுரேவ் ஶ ஐவானாம்; தஸ்யாஐவா தஸ ப்ரய்ய ஐதேவ் மஸுயா விஸு: என்றதால். தமக்கு உழைக்கும் மாடு போய்விடுகிறதே என்கிற காரணத்தால் தேவதைகளுக்கு இது (மனிதர் பரமாத்மாவினிடத்தில் பக்தி செய்வது) ப்ரியமாகிறதில்லை யென்று அதன் பொருள். ஶ்யமிநி வி. வ. 7-94-நுணா—மநுஷ்யர்களுக்கு. ஶ்யம்—உண்மையைச் சொல்லலென்கிற தர்மமானது நூறு விக்னத்தினாலும். தப:—தவமென்கிற தர்மமானது ஆயிரம் விக்னங்களாலும் கோவிந்தனிடத்தில் பக்தியானது பதினாயிரம் விக்னத்தினாலும் விலக்கப்படும். இவ்வளவால் உலங்கும் கீழ் அதிகாரிகளே பெரும்பாலுமாகையால் தெளிவு பெறவேண்டியது அவச்யமே யென்றதாம்.

நாஸ்திக்ய மூலமான சலக்கம் போவதற்குக் கீழே கூறியதே போது

ரஸாதிர்களிலே ப்ரஸித்தம், அதில் முற்பட எரித்தோபாயத்தைப் பற்ற வரும் கலக்கங்களும், அவற்றின் பரிஹாரங்களும் சொல்லுகிறோம்—

அநாதிகாலம் அநாதரித்த ஈச்வரன் இன்று ஒருத்தனை ஆதரிக்கிறது தன் ஸாத்ஸ்யமாத்ரத்தாலே யன்றோ? இங்ஙனன்றாகில், "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான் அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென் செய்வான்" என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஸர்வேச்வரன் 'சூழ் விசம்பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின' விதொழிய வேறொரு உத்தரம் அருளிச்செய்தானோ? ஆகையால் நாம் ஒரு உபாயாநுஷ்டானம் ..

மென்று ஈச்வரன் எரித்தோபாயமென்கிற விஷயத்தில் அதிகார ச்லோகத்தில் சொன்னகாஷ்ய-சர்வசுத்தம்-ஸாமிக்ஷமீரணாதி ப்ரம்சங்கள் மூலமாக வரும் கலக்கங் களுக்கு மட்டும் பரிஹாரங்களைக் கூறுகிறார். அதில் = ஸம்யகவிதமான கலக்கங் களில். முற்பட—ஸாத்யோபாய-த்ரஸாவிஷயத்திற்கு முன்பாக, எரித்தோபாய விஷயமான கலக்கங்கள் ஈச்வரனின் ஸ்வாதந்த்ரய காரணிய மூலமாகவும் ஸ்வாமித்வ மூலமாகவும் ஸ்ரீபதித்வ மூலமாகவும் மூன்றுவிதமாகும்.

அவற்றில் முதல் சங்கையைக்குறிக்கிறார் அநாதீதி. அநாதரித்த = மோக்ஷ மளிக்காமல் உபேகசித்த, இன்று-இந்த ஐந்மத்தில், ஸ்வாதந்த்ரயமே காரண மென்றசையாமற்போனால் பூர்வாசார்ய வாக்யவிரோதமும் ப்ரமாண விரோத முமாம், ஸ்வாதந்த்ரயம் நீங்கலாக வேறு காரணம் கூறலாகாதென்று ஆழ்வா ரே வெளியிட்டிருக்கிறாரென்கிறார் இங்ஙன் இதி இன்று இக்யாதி, திரு வாய் 10-8-9. இந்த ஐந்மத்திலே என்னை-முன் ஐந்மத்திற் போலவேயிருந்த என்னை, பொருளாக்கி—மயர்வறமதிநலம் பெற்றவனாக்கி, தன்னை என் னுள் வைத்தான்—தானும் என்னை விட்டு விலகாதபடித் தன்னைச் செய்து கொண்டவன், அன்று = இதற்கு முன் ஐந்மங்களிலே என்னை புறம் = வேறு விஷயங்களிலேயே போட்புணர்த்தது-திர்க்கமாக மண்டியிருக்கச் செய்தது என செய்வான்—எதை ஸாதிப்பதற்காக; எதற்காக என்று ஆழ்வாரின் கேள்வி. ஸர்வேச்வரனும் ஆழ்வாரிடம் பற்று மிக்குப் பரமபதமழைத்துச் செல்ல நெருங்கியபோது இவர் இவ்வாறு கேட்க அவன் இதற்கு மறுமாற்றம் அளிக்காமல் அழைத்துச் செல்வதற்கு வேண்டும் ஸந்நாஹத்தையேசெய்தான், ஸந்நாஹமாவது வாத்யகோஷமும் வழிபழைத்துச் செல்ல மர்யாதையுடன் மஹான்கள் வருவதும் பிறவும், இதை யறிவிக்கும் திருவாய்மொழி 10-9, சூழ் இதி சூழ்-எங்கும் பரவிய, விசம்பு-ஆகாசத்திற்கு அணி-அலங்காரமான முடிஸ்-மேகங்கள் தூரியம்-வாத்யத்தை முழக்கின-ஆழ்வார் புறப்பாட்டிற்காக வாசி த்தன, இது ஒழிய—இது போன்ற கார்யங்கள் செய்தானே யல்லது, கேட்ட கேள்விக்கு உத்தரம் அளிக்கவில்லை, அதனால் பரிஹரிக்க முடியாத கேள்வி பென்று செல்கிறது கேள்வியின் கருத்தாவது—இப்பிறவியில் எனக்குத் தன் விஷயமான ஐஞ்ஞாநத்தை யளித்து இப்போதென்னை யழை த்துச் செல்லும் நிலைக்குக் கொணர்ந்தவன் இதற்கு முன்னமேயே இவ்

பண்ணுகை என்னென்பது? "நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதன்" என்கிறபடியே 'அருள் புரிந்த சிந்தை யடியார்மேல் ஊவத்து' அவன் தானே ரக்ஷித்தபோது காணாமத்தனை யன்றோ? என்று சிவர கலங்குவார்கள்.

இவர்களைத் தெளிவிக்கும்படி—ஈசுவரன் ஸ்வதந்த்ரனையாகிலும் சேஷ-நிஷங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத் தட்டாமெக்காக இவன்பக்சலிலே ஒரு வ்யாஜத்தை யுண்டாக்கி அதை அவலம்பித்தத் தான் ரக்ஷிக்கும்.

வாறு செய்திருக்கலாமே. இப்போது தான் நான் இதை அங்கீகரித்தேன் இப்போது தான் வேறு விஷயத்தில் பற்றற்றவனானேன் இத்யாதி காரணங்கள் கூறவாகா, இந்த நிலைகளை யெல்லாம் அவனே முன்னமே பெறுவித் திருக்கலாமே. இப்படி அவன் உபேக்ஷித்திருந்து இன்று ஸ்வீகரித்ததற்கு அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ரயந்தான் காரணமென்றதாம் இப்போது தான் உபாயத்தை யநுஷ்டித்தபடியால் இப்போது ஸ்வீகரித்தேனென்று அவன் சொன்னலாகாதே. அவன் இந்த உபாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னமே செய்வித்திருக்கலாமே. அப்படி ஸ்வதந்த்ரனாகில் எப்போதுமே உபேக்ஷிக்கலாமே யென்னில், ஸ்வாதந்த்ரயத்தோடு காருண்யமுமிருப்பதால் அவனுக்குத் தோன்றும் போது ரக்ஷிக்கிறானத்தனை. இது "நடுவே வந்து உய்யக் கொள்ளுகின்ற நாதன்" 1.7-5 என்கிற பாசுரத்தால் நன்று தெரிகிறது. நடுவேவந்து—நாம் ஸம்ஸார தோக்காயுள்ள போதே சிவரென்று தோன்றி: உய்ய—நாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி கொள்ளுகின்ற= அருள்புரிந்த சிந்தையினால் ஸ்வீகரிக்கின்ற நாதன்—தன் உடைபையைத் தானே காக்கும் ஸ்வாமி, அதனால் உபாயாநுஷ்டாநம் வ்யர்த்தமென்றதாம். வாக்யத்தில் என் என்பது என்பதற்கு 'உபாயத்தை யநுஷ்டிப்பது எதற்கு' என்று பொருள்.

கேள்விக்குப் பரிஹாரம் கூறுகிறார் இவர்களை யித்யாதியால் ஈசுவர ஸ்வாதந்த்ரயம் ஜீவனிடத்திலுள்ள வ்யாஜத்தை ஹைகாரியாகக் கொண்டு மோக்ஷகாரணமா, வ்யாஜ நிரபேக்ஷமாகக் காரணமா என்கிற விவாதத்தில் வ்யாஜ நிரபேக்ஷமாக என்று சொன்னது ஸித்தாந்தமன்று; வ்யாஜ ஸாபேக்ஷமாகவே காரணமென்ற ஸித்தாந்த நிஷ்கர்ஷம் முதலில் செய்கிறார் ஈசுவரன் இத்யாதியால். அதன் பிறகு, அதற்குப் ப்ரமாண விரோதம் என்கிற ஆசங்கையை இப்படியானால் இத்யாதியால் கூறிப் பரிஹரிக்கப் போகிறார். இங்குச் சொன்ன ஸித்தாந்த நிஷ்கர்ஷம் 'இன்றென்னை' என்கிற பாட்டின் ஈட்டுக்கும் ஸம்மதமானது ஈசுவரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரயம் காருண்யத்துக்கு உட்படாமல் ஜீவர்களை ஸம்ஸாரினளாக்குகிறது. சில ஸமயம் காருண்யத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு ரக்ஷிக்கிறது. அதற்கு ஒரு நியமமில்லை. என்றுசொல்லும் பக்ஷத்தில் ஈசுவரனுக்கு வைஷ்ணவமும் அடாவது எல்லோரிடமும் ஸமமாக இராமல் சிலருக்கு மட்டும் நன்மைச் செய்கிறதும் சிலரை வருத்துவதால் நைர்க்ருண்யமும் அதாவது தையயின்பையும் வருமே என்று சங்கித்து வ்யாஜஸாபேக்ஷமென்றே ஈட்டிலும் சொல்லி யிருக்கிறார்.

இவ்வர்த்தத்தை, "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றே நென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறைய புகுந்தான்" என்று ஆழ்வார் தாமே யருளிச் செய்தார். இந்த வ்யாஜந்தானும் ஈசுவரன்தன்னாலே யாகி, இத்தை முன்பே யுண்டாக்காதே விட்டதென்னென்னில், இவ்வாத்மாக்களுக்கு அநாதியான கர்மப்ரவாஹங்கள் விஷயவாக்ஷயங்களாய்க்கொண்டு போரு கையாலே ஈசுவரன் கர்மபுருஷபுருஷனல்லாதபோது வைஷ்ணவதோஷம் வருகையாலே முன்பு இதுக்கு அவஸரமாயிற்றில்லை யென்னுமிடம் கர்ம-

ஆழ்வார் திருவுள்ளமும் அதுவே என்றுத் திருவாய்மொழியின் முதற் பாசுரத்தினின்றே தெரிகிறது. அங்கே நான் திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்று சொன்னேன், என்ன = இப்படி நான் சொல்ல - தானிருக்கு மிடத்தை நான் சொல்ல, இதை வ்யாஜமாக கொண்டு திருமாலானவன் என் நெஞ்சிற் புகுந்து நிறைந்தானென்று அவன் வ்யாஜ ஸாதேஷ்ணுவதை அறிவித்திருக்கிறாரே, அந்த வ்யாஜம் தாமே செய்வதா அவன் செய் விப்பதா என்றும்போது, எரித்தாந்தத்தில் அவன் செய்விக்காமல் ஒன்றும் கிடையாதாகையாலே, செய்விக்குமவன் அந்த வ்யாஜத்தை முன்னமே உண்டாக்கி யிருக்கலாமே என்று கேள்வி எழுபிறது. இதற்கு உத்தரம். உலகில் ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ள ஏற்றத்தாழ்வெல்லாம் பூர்வபூர்வ கர்மாநு குணமென்பதை பெளத்த, ஜைநர்களாகிற பாஹ்யருள்பட நிரீச்வரவாதிக ளும், ஸேச்வர வாதிகளும் இசைந்திருக்கின்றனர், அதில் எந்தக் காரண த்தினாலே சிலர்க்கு வைராக்ய மோக்ஷ ப்ரவ்ருத்தியாதிகள் சில நாளில் வருகின்றனவோ, அந்தக் காரணம் முன்னமே ஏன் உண்டாகக் கூடா தென்று கேட்டால் கர்மப்ரவாஹத்திற்கு விபாகஸமயம் அதாவது பலிக்க வேண்டும் ஸமயம் விஷமமாகும் = ஏகரூபமாயிராது. அதனால் முன்னமே காரணமுண்டாகவில்லை; கர்மபரிபாகம் இப்போதே ஏற்பட்டதென்று, அவ் வப்போது வரும் கார்யத்தில் காரணகல்ப்பனை செய்ய வேண்டுமென்று நிரீச்வரவாதிகள் சொல்லும் ஸமாதாநம் போலவே ஸேச்வரவாதிகளும் சொல்லவேண்டும் அதாவது இந்த வ்யாஜத்தை முன்னமே ஏன் உண்டாக்க வில்லையென்றால், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டு அதை உண்டாக்க வேண்டுமோ அது ஏற்பட்ட பிறகே என்று ஸமாதாநமாம். இதன் மேல் கேள்வி—கர்மமூலமான அத்ருஷ்டத்தினுடைய ப்ரவாஹத்தினாலேயே கார்யங்கள் பலவிதமாக உண்டாகலாமாகையால் ஈசுவரனே வேண்டா என்ற நிரீச்வர வாதத்திற்கு, ஈசுவரனை உங்கீகரித்தவர், 'அத்ருஷ்டமானது அசேதநமாகையாலே' ப்ரேரகணை சேதனன் இராமல் கார்யம் செய்யா வியலாது. அதற்காக ஈசுவரனை இசைந்து அவன் அந்தந்த வஸ்துஸ்வபாவ த்தை யநுஸரித்துக் கார்யம் செய்கிறவன்' என்று உத்தரம்கூறி கர்மா வுக்குப் ப்ராதாந்யமும் ஈசுவரனுக்கு அப்ராதாந்யமும் சொல்வர்—அவ்வா றின்றி நாம் ஈசுவரனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யத்தை இசைந்த ஸேச்வரவாதிகள்.

விசேஷ(வா?)ததீநத்தாலே ரஹிதம் இங்ஙனிகையாதபோது ஸர்வஸித்தாந்திகளுக்கும் இதுக்கு முன்பில்லாத மோக்ஷச்ரத்தாதிகள் இப்போது பிறக்கைக்கு அடி என்னென்றால், உத்தரம் சொல்ல விரகில்¹, அநாதிக்மீபவாத்விசேஷத்தாலே என்னும் உத்தரம் ஈச்வரனை யிசைந்தார்க்கும் இசையாதார்க்கும் துல்யம். ²ஈச்வரஹிதம் ஒரு வ்யாஜத்தைக் கொண்டு அவன் நினைத்தபோதே ரக்ஷிக்கைக்கும் விலக்கவல்லாரில்லாமைக்கும் உறுப்பாம். இப்படியானால், “இன் றென்னை” என்கிற பாட்டுக்கும் இதுக்கு மூலமான வசனங்களுக்கும் நிர்

இப்படியிருக்க ஈச்வரன் அந்த வ்யாஜத்தை முன்னமே உண்டாக்காமை அதற்கான காரணம் அப்போதிராமையாலென்றால், ஸ்வாதந்தர்யமில்லை யென்றதாகுமே யென்று கேட்கலாம். ஸ்வாதந்தர்யமுண்டு. ஈதஃ கதி என்கிறபடி கர்த்தாவாகவிருப்பது ஒரு ஸ்வாதந்தர்யம்; அதுபோல் அந்தந்தக் கர்மாவுக்கு அதது பலமாகும்; அந்தந்த வ்யாஜம் வரும் போதே அததை யளிப்பேனென்று ஸ்வாதந்தரனாய் அவன் ஏற்படுத்திய படியே அவன் நடக்கிறான். யாரோ சிலர் செய்த ஏற்பாட்டை யறு ஸரித்து அவன் பலனளிப்பவனாயிருந்தாலும், அவன் ஒரு ப்ரதாநம் பண்ணும் போது வேறொருவன் அதைத் தடுக்க முடிந்தாலும் ஸ்வாதந்தர்யத்துக்குக் கேட்டைக் கூறலாம்; அப்படியில்லையே. ஆக வ்யாஜ ஸாதேக்ஷினை யென்றது ஸரித்தாந்தம் மூலவாக்யத்தில் கார்யவிசேஷததீநத்தாலே சுப்பிதமென்றிருக்கிறது. அதற்கு இப்போது கார்யம் காண்கிறபடியால் இப்போதே யிதற்கும் அவஸரம்-அவகாசம்; முன்பு அவஸரமில்லை யென்று பொருளாம். இதை விட கார்யவிசேஷததீநத்தாலே என்று பாடமிருக்கலாம்.

இங்குப் பாசுர விரோத சங்கை-இப்படியானால் இத்யாதி. பாசுரத்தில்— ஈச்வரனுக்கு ஸ்வாதந்தர்ய மிருப்பதால் எதையும் எப்போதும் அளிக்க வாம்; எல்லாம் அவனாலே யாகிறபடியால் எக்காரணத்தையும் எப்போதும் உண்டாக்கலாம்; காரணமில்லை யென்று சொல்லலாகாதென்ற கேள்விக்குத் தக்க பரிஹாரம் ஒன்று எனக்கு அருளும்படி நான் அவனிடம் உணர் த்தல் உற்றேன்=அவனிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்ய இழிந்திருக்கிறேனென்று தம் கேள்வியை முடித்திருக்கிறார், அவன் எதையும் இஷ்டப்பட்ட போது செய்யலாமென்று இவர் அருளியதற்கு மூலமான வசனங்களுமுண்டு. ஈய- மா:மா பவச்சநேன லக்ஷ்ய:...யமேவீஷ வுருநே நேன லக்ஷ்ய: என்கிற ச்ருதி ப்ரமாணம், அது போல் இந்த விஷய கட்டத்தின் முடிவில் உதாஹரிக்கப் போகிற ³ஈச்வர- ப்ரதீஸி ராக்ஷேந் ஸர்வா பவப்ரமேஷ வா இத்யாதி வசனங்களும் மூலம். இதற்கு அவன் இவ்வாறு மறுமாற்றமளிக்கலாம், “நிர் எடுத்த ப்ரமாண வசனம் போலே, நிமிஷமாகவேவாஸி சூயானா சர்வக்மீணி। ப்ரவானகாரணியூதா யதோ வீ சூயஸக்ய: என்றும் போன்ற கர்மப்ரதான்ய வசனங்களுமுள். நிர்ச்வரவாதிபக்ஷத்தில் எப்படி கார்யம் காண்கிறதற்கிணங்கக் காரணகல்ப்பனையோ, அப்படி தான் ஸேச் வரவாதிக்கும். ஆக நானும் அஜ்ஞாத ஸுக்ருத. அத்வேஷ-ஆபிமுக்யாதிகளைப்

வாறு மென்னென்னில்—அது சொல்லுகிறோம்—ஈசுவரனுக்கு ஸஹஜங்களான சாஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் மாபெரும்படியான இவற்றுக்கு ஸாஸ்திரங்களான விசேஷகாரணங்களை அநாதரித்து, 'பண்டு என்னைப் பராங்முனனுக்குகைக்கும் இன்று என்னை அபிசுலுக்குகைக்கும் உன் சாஸ்திரமும் க்ருபையுமொழிய வேறொரு ப்ரதாந காரணம் கண்டிலேன், எனக்குக் காட்டாதே சாஸ்திரவீர னான நீ கண்டதுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணுமென்ன, ஈசுவரன் நிருத்தர

படிபடியாக உண்டுபண்ணிக் கொண்டு தானிருக்கிறேன். இதற்கு முன்னமே இதை நான் செய்தால் கர்மாவை மீறியதாகும். கர்மாவை ஏற்படுத்தியதும் அதன்படி நடப்பேனென்றிருப்பதும் எனது ஸ்வாதந்தர்யத்தாலேயே" என்றவாறு. இப்படி அவன் சொல்லாமையால் ஈசுவரனுக்கு இம் மறு மாற்றமிஷ்டமன்று; முன் இவர் கேட்டதே தகுமென்றிருந்தான். அதனாலே தான் ஈட்டில், சீயர் பட்டரை. 'இதற்கு ஈசுவரன் சொன்ன உத்தரமென்' என்று கேட்க, அவர், 'இவர்தலையிலே ஒரு பழியை யேறிட்டு நெடு நாளிழந்த நாம் சொல்வதென்' என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலே தரையைக் கீறி நிற்கை யத்தனை போக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ என்றரு ளிச்செய்தாரென்றவாறு. இதன் மேல் பாசுர நிர்வாஹம் தொடங்குகிறார் அது சொல்லுகிறோமென்று. மாபெரும்படியான = ப்ராதான்யமிருப்பது காரணமாக; அநாதரித்து = விசேஷகாரணங்கள் உண்டையிலிருந்தாலும் அவை வியாஜந்தானே என்று அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல். இதற்கு என்ன = என்று கேட்க வென்றதோடு அந்வயம்.

இதன் கருத்தாவது—ஈட்டில் பட்டர் அருளியதைக் கூறிய பிறகு இப்படியானால்—இந்த வியாஜத்தை முன்னமே ஈசுவரன் உண்டுபண்ணிக் கூடுமானால் அப்படி செய்யாதது அவனுக்கு அவத்யமாகுமே என்று சங்கித்து வேறுவிதமாக நிர்வஹிக்க முயன்றிருப்பதை நன்குக் காணலாம். ஆகையால் ஆழ்வார் கேள்விக்கு மறுமாற்றமுண்டு; சொல்லாமைக்குக் காரணம் வேறென்றதாகிறது. இப் பக்ஷத்தில் ஆழ்வார் இம் மறுமாற்றத்தைத் தாம் அறியாமலிருந்தாரே யென்று அவரிடம் குறை யேற்படுகிறது. இனி இது மோக்ஷம் பெறும் ஸமயந்தானே; ஏன் கவலை? அடுத்த கணத்தில் உமக்கே உண்மை தெரிந்திடுமென்றறிவிப்பதற்கே முகில்தூர்யம் முழக்கினென்ற வாறு கூறினாலும், ஆழ்வாருக்கு அறியாமையே தேறும். இனி, கேள்வி கேட்ட—ஆழ்வார் பரிஹாரமும் அறிந்தேனென்றே அறிவிக்கிறாரென்னலாம். எப்படி யென்னில்—பாசுரத்தில் நான்காமடியில் அந்வயம் வேறு கொள்க. ஒன்றெனக்கு உணர்த்தலருள்செய்ய உற்றேனே என்றவாறு. இக் கேள்விக்கு எனக்கு ஓர் உத்தரம் எம்பெருமான் உணர்த்தல் = அறிவித்தலை அருள் செய்ய, உணர்த்தியருளினதால் நான் உற்றேன் = அதிலீடுபட்டு—கேள்வியைப் போக்கிக் கொண்டேன் என்றதாம். உணர்த்தின விதம் எதென்னில்—கீழ்க்காட்டிய மறுமாற்றமே யாகும். இது நிற்க, மூலத்தில் முன்னோரின்

னாயிருக்கிற விருப்பாலே சாஸ்திரங்களுடைய பிராபுத்தை நாட்டுக்கு

யோஜனையைக் கொண்டே கருத்து வேறு உரைக்கப்படுகிறது. அதாவது—
 கர்மாவுக்கு ப்ராதான்யமா, ஈச்வரனுக்கு ப்ராதான்யமா என்கிற சர்ச்சை
 ஈச்வரனை யிசையாதார்க்கு இல்லை, ஈச்வரனை யிசைந்த பிறகு அவனுக்கு
 ஸ்வாதந்தர்யத்தை யிசையாமை தகாது. எந்தக் காரணத்தினால் அவன்
 மோக்ஷமளிக்கிறானோ அதற்கு மோக்ஷ காரணமாகும்படி பெருமையே யில்லை
 யென்றுமோக்ஷத்தின் பெருமையைக்கண்டால் தெளியலாம் அதனால் அது வியா
 ஜமே. அதுவும் நாமாகச் செய்வதன்று. அவன் அதைக் காரணமாக்கியவன்:
 அத்துடன் அதை யுண்டுபண்ணுகிறவனும் அவனே. தானே ஒன்றை உண்டு
 பண்ணிக் காட்டி இது உன்னிடமிருப்பதால் உனக்கு மோக்ஷமென்றான்
 என்றால் அவனை வீட அதற்கு ப்ராதான்யம் வருமோ? அதனால் ஆழ்வார்
 மற்ற ஹைதுகர் போல் கர்மப்ராதான்யத்தை யநாதரித்து ஸ்வாதந்தர்யாதி
 களுக்கு ப்ராதான்யாதிகளை யதாசாஸ்த்ரம் இசைந்து இதனையே இப்பாட்டி
 லறிவிக்கிறார்—அதாவது இன்றென்னைப் பொருளாக்கியவன் அன்றென்னை
 புறம் போகப் புணர்த்தானே; தான் வைத்த வியாஜமில்லை யென்று கொண்டு
 தானே. அந்த வியாஜம் அவன் வைத்தது தானே. ஸ்வாதந்தர்யமுள்ளவன்
 அதை யநாதரித்து என்னை அப்போது பொருளாக்க முடியாதா. அப்படிச்
 செய்யாமை என் செய்வான்—எதை ஸாதிப்பதற்காக என்ன, ஸ்வாதந்த்ரனாய்
 நான் செய்த வரம்பை நான் விடமாட்டேன். அந்தந்த வியாஜவரும்போது
 தான் செய்வேன். இதுவும் எனக்கு ஒரு ஸ்வாதந்தர்யமே என்கிறான். இத
 னால் இப்போதுதான் கர்மப்ரவாஹக்ரமத்திலே தருணம் வாய்த்தபடியால்
 நான் செய்த கர்மாவிற்காக முன்னே அவன் என்னைப் புறம் புணர்த்தது
 நியாயமேயென்று தெளிந்தேன். கர்மாவை மறுக்கலாகாது; கர்மப்ராதான்ய
 த்தை யாதரித்தலுமாகாது; குணமே ப்ரதானம். இப்படி நீர் தெளிந்ததே
 தத்துவமாமென்றே அவன் ஒன்றும் கூறாமே அவர்வார்த்தைக்கு மதிப்பு
 அளித்து மோக்ஷத்திற்கு விரைந்தானென்றதாயிற்று. பட்டர் அருளிச்
 செய்ததற்கு நாம் ப்ரபந்த ரக்ஷையில் அறிவித்த கருத்துக் கீழ் வருமாறு—
 திருவிருத்தம்முதலேநாயிகையின் நிலையிலே இருப்பைப் ப்ரதானமாகக்கொண்ட
 ஆழ்வார் நாயகனான எம்பெருமான் மிக்க காதலுடன் நெருங்கக் கண்ட
 போது—வெகுநாள் பிரிந்த வியசனத்தால் அவன்மேல் பழி வைத்துப்
 பேசினார். காதலியின் பேச்சை மறுத்து, 'எல்லாம் உன்னிடமுள்ள குற்றத்
 தால்தான்' என்று காதலன் கூற முன் வருவானோ? தான் செய்தது தவறி
 ல்லை யென்று தெளிந்திருப்பானாகிலும் அதைச் சொல்லாமல் குற்ற
 முள்ளவன் போல் நடந்து காதலைப் பயன்படுத்துகின்றவனே ரஸிக
 னாவான். அந்நிலையிங்கென்று பட்டர் ரஸமாக அருளியதாகுமென்றவாறு.
 திருவாறாயிரப்படியில் இப்பாட்டிற்கு இவ்வளவு சர்ச்சைக்கிடமான
 பொருள் கூறிய பிறகு இதை விட்டு, வேறுவிதம் உரைத்ததும் காண்க

வெளியிடுகிறார். இத்தால்—இச் சேதநனை லீலோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதாந காரணம் ईश्वरस्वातन्त्र्यம்; இதுக்கு ஸஹகாரிகாரணம் ப்ரவாஹாநாதியான ஸ்வா-
பாதிலஹம். இவனை மோகோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதாநகாரணம் ஈச்வரனுடைய
ஸ்வாபிவிஷயம்; இதுக்குப் ப்ரதிவீகமான ईश्वरनिग्रहத்தை சமீப்பித்துக்
கொண்டு ஸஹகாரிகாரணமென்று பேர் பெற்றது இவனுடைய சூகநவிஷே-
தாரககூபையடியாக வந்த வஸிஹரணவிஷேயங்கள்—என்று ஈச்வரனுடைய ஸ்வபாவ
த்தையும் வீபச்யநீவ்ரணங்களில்லாபையையும் வ்யமோஷாதிவ்யவர்த்த்யையும் ப்ரமாணப்ரதிநியத-
மானபடியிலே அநுஸந்தித்து, ஸ்வதந்த்ரனுடைய க்ருபையிலே ஊன்றிப்
பேராவடுக்குமென்று கருத்து. நிஹுபனுடைய ஸ்வாந்ரயம் வாசகம். ஸ்வதந்
னுடைய காரணம் ப்ரர்க்கும் அநுபகாரசமாய்த் தனக்கும் க்லேசாவஹமா
யிருக்கும். ஸ்வதந்த்ரனுடைய காரணம் நினைத்தது முடிக்கையாலே தன
க்கும் அதிரஸமாய் ஆச்ரயிப்பார்க்கெல்லாம் அன்றே அநிஹிநிவ்ர சக்கும் உபாசி
க்கும் உடலாயிருக்கும். இப்படியாகையாலே அவதாரதசையிலும் வ்யசநேசு

அதாவது—தன்னை யென்னுள் வைத்து, என்னை விட்டுப் பிரியில் ஒரு
நொடிகூடத் தரிக்க மாட்டாதிருக்கும் நீ, அநாதியாய் இவ்வளவு துன்பத்
திற்கு ஆளானது எதைச் செய்வதற்காக; எப்படி தரித்திருந்தா யென்று
மிகப் பரிவுடன் ஆழ்வார் கேட்டார் இதயாதி. இங்கு முதல் யோஜனை
எல்லோரும் கொண்டதே, ஆழ்வாரிடமும் அஜ்ஞானமில்லை; எம்பெருமா
னிடமும் குற்றமில்லை யென்பது விளங்கும்படி தக்க கருத்து உரைத்து
ஸ்த்தாபிக்கப் பெற்றது. கீழ் வாக்யத்தில், 'வேறொரு ப்ரதான காரணம்
கண்டிலேன்' என்று ப்ரதான பதப்ரயோகத்தின் கருத்தை வெளியிடுகிறார்
இத்தால் இதி. இத்தால் என்பதற்கு இப்பாசுரத்தால் என்று பொருள் கூறி
கீழே வெளியிடுகிறாரென்றதோடு அந்வயம் கூறலாம். மேலே சேர்ப்பது
ஸ்வரஸமென்னில், கருத்து என்பதோடு வாக்யம்முடிவதால் அங்கே விளங்கும்
என்ற சொல் சேர்த்தோ அடுக்குமென்பதிலோ அந்வயம் கொள்க. இத்தால்—
இப்படி உரைத்ததால் அல்லது வெளியிட்டதால். பேர் பெற்றது என்பதற்கு
வசிகரணவிசேஷங்கள் என்பதோடு அந்வயம். பக்தி ப்ரபத்திகளே வசிகரண
ங்கள். ஊன்றிப்போரவ டுக்கும் = க்ருபையிலே ப்ராதானம் வைத்திருக்கத்
தரும். க்ருபையுடன் ஸ்வாதந்தர்யமும் நன்மைக்குக் காரணமென்பதை உப
பாதிக்கிறார் நிஷ்க்ருபனுடைய இத்தயாதியால். 'க்ருபையாவது பரதுக்கதுக்கி
த்வம் தானே; ஆக ஸ்வதந்த்ரனுக்கும் க்லேசம் எரித்தமாயிருக்க அஸ்வதந்த்ர
னுக்கே க்லேசமென்பதென்' என்ன, ஸ்வதந்த்ரனுக்கு ஸுகமே யல்லது
துக்கமில்லை யென்கிறார் ஸ்வதந்த்ரேதி. அதிரஸமாய் = அதிக போக்யமாய்
உடலாயிருக்கும் = காரணமாயிருக்கும். துக்கித்வ மீச்வரனுக்கு ஸ்ரீமத்ராமா
யணத்தில் சொல்லப்பட்டதே யென்னவருளிச் செய்கிறார் இப்படி யாகை
யாலே இதி. ஷ்லோகவிதி 1 ரா அ 2. 40, மனிதர்களுக்கு வ்யஸனைங்கள்
மேறும்போது ராமன் அவர்களைவிட அதிகமாக துக்கமுடையனாகிறார்

மனுஷ்யாந் ஶுஷ் ஶவதி டு:கி: என்றிப்புடையிற் சொல்லுமவையெல்லாம்
மனுஷ்விஷயமாயிருப்பார் சிலரை ரஞ்ஜிப்பிக்கைக்கும் ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளை
மோஹிப்பிக்கைக்குமாக வத்தனை, இவ்வர்த்தத்தை.

“காலஸ்ய ஹி ச மृत்யோஷ்ய ஜங்மஸ்யாவஸ்ய ச ஈசுதே ஶாவந் ஶக: சஸ்யமேதத் ஶஸிமி தே ||

இங்கே ஶஹு நூ கஸ்யாணஸுநா: புருஸ்ய சஸ்தி தே என்று ஸ்ரீராமனுக்குப் பற்பல
கல்யாணகுணங்களை வர்ணிக்கும்போது பிறர் துக்கத்தைக் கண்டு துக்கப்படு
வதும் ஒருகல்யாணகுணமென்கிறது. க்ருபை கல்யாணகுணமாகும். ஆக இதே
கிருபையாமென்று கேள்வியாம். இப்புடையில்-இந்த ப்ரகாரத்தில் ரஜாஷ்ய
நிஜஸ்தானம் விலாப புந: பு: (ரா. ஆ 60) வுஷாந் வுஷ் மஶாவந் ச நிர்ஷாதி வநாத் வஸம் |
வஸூவ விலபந் ராம: ஶோகப்காணிவாஸுந: (60. 11.) இத்யாதிகளைக் கொள்வது.
பிறர் துக்கத்தாலே துக்கமென்பதென், அவருக்கே ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்த
தாலான துக்கம் போன்ற பல துக்கமும் சொல்லப்பட்டுள்ளன அவை
பெல்லாம் அவதாரத்தில் செய்த அபிநயமே; ஸீதையைப் பற்றி ஒன்றும்
கெரியவில்லையே யென்றலெகிறாரே—அவருக்கு அஜ்ஞானமுண்டா? அது
மேலுக்கு அபிநயமே; அது போலென்னில்—அதுபோல் பரதுக்க துக்கி
த்வமும் அபிநயமே. இது கல்யாண குணமன்றோ என்னில், கல்யாண
குணமென்றாலென்ன. தனக்கு இஷ்டமான குணமென்னில்—இஷ்டமாயிருந்
தால் அநுகூலமே, ப்ரதிகூலமாகாதே. ப்ரதிகூலமாகாத தெங்ஙனே துக்க
மாகும். பிறரின் நன்மைக்காகிறபடியால் பிறரிடம் ப்ரீதியால் வந்தபடியால்
கல்யாணமென்னில், பிராட்டி அசோக வ்னம் சென்றதும் பெருமாள் அவளை
விட்டுப் பிரிந்திருக்க நினைத்ததும் உலகின் நன்மையில் நோக்கினாலும்
நல்லோரிடம் வைத்திருந்த ப்ரீதியினாலுமேயாகையால் அந்த துக்கங்கூட,
அன்னம் ஸாதிப்பதுக்குப் பாகதுக்கம் போல் கல்யாணமே. ஆனாலும்
எம்பெருமானுக்கு ப்ரதிகூலமாகாத தோன்றுவதொன்று கூடாதாகையால்
துக்கத்வம் ஆரோபிதம். அல்லது துக்கமே ஆரோபிதமென்னில்—அது
ஶ்ஷனேஷு மனுஷ்யானாமென்கிறவிடத்திலும் துல்யம் அபிநயத்திற்குப் பலன்
என்னவெனில்—தன்னிடம் அன்புள்ளவர்களுக்குத் தான் அவர்களிடம்
வைத்திருக்கும் பரிவு உலக ரீதியில் தெரிவதால் அவர்களுக்குத் தன்னிடம்
ப்ரீதி வளரும். விரோதமுள்ளவர்கள் இவன் துக்கத்தைக் கண்டு, துக்கப்படு
கின்ற இவனா ஈச்வரன்; இவனை இகற்கு மேல் துக்கத்திற்காளாக்க வேண்டு
மென்று குதூஹஸிப்பார்கள்; அதனால் அவர்களுக்கு மோஹம் பெருகும்.
இப் பவன்களுக்காக அவன் இவ்வாறு எண்பிக்கிறெனென்று ப்ரமாணமே
கூறுகின்றது காலஸ்யேதாதி. மா 39. 67-13 காலமென்கிற வஸ்துவுக்கும்,
ம்ருத்யு என்று வேதம் ஒதும் ப்ரகிருதிக்கும், ஐங்கம ஸ்த்தாவர ப்ராணி
களான சேதநர்களுக்கும் பகவான் ஒருவனை ஈச்வரனாகிறான். இது உண்மை
நான் சொல்வது இப்படி ஈச்வரனாலும் பெருமை கொ ட ஸர்வகுணம்
கூடிய இந்த ஸர்வஜகத்ப்ரபுவே பெலனற்ற குடியானவன்போல் ஈசு

ईशानपि महायोगी सर्वस्य जगतः प्रभुः । कर्माण्यारभते कर्तुं कीनाश इव दुर्बलः ॥

तेन वञ्चयते लोकान् मायायोगेन केशवः । ये तमेव प्रपद्यन्ते न ते मुह्यन्ति मानवाः ॥",

"कृत्वा भारावतरणं पृथिव्याः पृथुलोचनः । मोहयित्वा जगत् सर्वं गतः खं स्थानमुत्तमम् ॥",

"मनुष्यदेहिनां चेष्टामित्येवमनुवर्तते । लीला जगत्पतेस्तस्यच्छन्दतःसंप्रवर्तते ॥"

இத்யாதிகளில் ப ஹர்ஷிகள் அறுதியிட்டார்கள். ஆகையால் அவதாரவृச்சாந்தங்களிலும்
து:லாமிநயமாகரமேயுள்ளது; அதுதானும் க்ருபாமூலம். இது ஸ்வதந்த்ரண

செயல்களைச் செய்கிறான். (மாடு மேய்த்தான், தூதுசென்றான், தேரோட்டினான்) எதற்காகவென்னில், **தென-அவ்விதம் செய்வதால்** மஹாயோகியான இவன் மாயாயோகமென்ற ஒரு யோகத்தைக் கொண்டு முழுஜனங்களையும் மயக்குகிறான். கற்றினம் மேயப்பவனென்று ஈனமாகப் பலர் பழிக்கும்படியாகிறான். கேசவன்-ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணமாயிருந்தும் அவ்விருமூர்த்திகளுடன் கூடியும் நின்றானே. இச் செயல்களைக் கண்டு அவனிடம் ப்ரபன்னர் மோஹம் பெறமாட்டார். **கூவேதி. பா- ௪ மளஸல 9.34.** பூமியின் பாரத்தையிறக்கியபிறகு காலயவநாதிகளை வேறிடம் ஒடுவதுபோன்ற செயலாலும் கம்ஸாதிகளை நேராசவும் அழித்து அகன்ற திருக்கண்களுடன், துஷ்டஜனங்களான உலகத்துக்கு அஜ்ஞாநாதிமோஹத்தையும் நல்லோர்களுக்குத் தன்னிடம் பெரும் வ்யாமோஹத்தையும் வினைவித்துவிட்டுத் தன்னிடமான பரமபதம் எழுந்தருளினான். **மனு:யேதிவி. பு. 6-22-18.** ஸங்கல்ப்ப மாத்ரத்தாலே உலகின் ஸருஷ்டி-ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணுகிறவனுக்கு வில் எடுத்து அம்பெறிகின்றது போன்ற லீலைகள் எதற்கு? ஆனாலும் ராஜநீதியால் பற்பலரோடு ஸந்தியும் துர்பலரோடு போரும் நடத்துகிறான். சிலவிடத்தில் அப்பால் ஓடிவிடுகிறான். **ஔயேவம்** இப்படி பலவிதம் மானிடதேஹம் கொண்டவரின் செயலைச் செய்கிறான். இவையெல்லாம் லோகநாதனுக்கு அவனிஷ்டப்படியான லீலைபாக வசனங்கள் இவையெல்லாம் **அமிநயமென்பதற்கு** ப்ரமாணமாம். **வ்ருத்தாந்தங்களிலும்** என்கிற உம்மையானது-வேறு நிலையிற் போல் அவதார நிலையிலும் துக்கம் உண்மையிலில்லை யென்றறிவிப்பதாம். துக்கமிராம லிருக்க துக்கமிருப்பது போல் எண்பிப்பது வஞ்சனை தானே யென்ன, அஃதில்லை யென்கிறார் அது தானுமிதி. உலகில் கிருபையுள்ளவனுக்குப் பிறர் துக்கத்தைக் காணும் போது துக்கமே யுண்டாகுமாகையால் துக்கத்தைக் கண்டு இவன் கிருபையுள்ளவனென்று பிறர் அறிந்து சிறிது தேர்ச்சி பெறவேணுமென்ற கருத்தாலே அபிநயமென்றபடி, வயது முதிர்ந்து மரித்தவர்கள்வ்ஷயமான வ்யஸனத்தில் துக்காபிநயம் செய்வதால், இது பரிஹரிக்கக் கூடாத விஷயம்; இதில் துக்கப்படுவது தவிர வேறொரு ஜீவந மார்க்கம் செய்ய வியலாது. அதனால் துக்கத்தை விடுங்கோள் என்று உபதேசம் செய்தது போலாகும் விவேகிகளாய் வைராக்யமுள்ளவர் சிலர் துக்காபிநயம் செய்வர், அது பந்துவாயிருப்பதால் வருவதாகும், ஈச்வரன்

தனக்கு லீலையுமாயிருக்கும். கூனார் குறளரைக் கொண்டாடி ரக்ஷிக்கை நிரபேக்ஷரான ராஜாக்களுக்கு லீலையுமாய் க்ருபாகார்யமுமாய்க் காணாநின்றே யிறே இப்படியாகையாலேயிறே, "उपादत्त सत्तास्थितिनिवमनायैधिर्दचितौ स्व-
द्विष्य श्रीमान्" என்றது இப்படி பரஹித்யாபாராஜமாய்கையாலே ஆச்ரிதர்க்கு ரக்ஷகனுமாய் தாயாநரஸ்தானநிவெஸத்தாலே உபாயமுமாயிருக்கும்; ரக்ஷணயாபா-
ரஹித்யமாய்கையாலே சேஷியுமாய் அதடியாக ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் இப்படி யிருக்கை இவனுக்கு ஸ்வராயுகமென்று வமித்ராஹகமணசிஷம்.

இப்படி ரக்ஷகனுன ஈச்வரனுக்கு ப்ரதாநமான ஏனசக்ஷகங்களில் தான-
சகிகள் நிரஹாநுபஹயாபாரணங்கள். காருண்யம் அநுக்ரஹத்துக்கு அஸாதா

செய்வது, தனக்கு ஸ்வாதந்தர்யமிருந்து ஏற்படுத்திய கர்மப்ரவாஹ நியம த்தின் ரக்ஷணமாகிறபடியால் லீலாரஸத்திற்கே காரணம். ஆகையால் துக்கம் உண்டாகாதென்கிறார் இது இதி. க்ருபாகார்யம் லீலையுமாவதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் கூனார் இத்யாதி. கூனார் முதலானாரை ரக்ஷிப்பது மட்டு மன்றி, அவர்களைக் கொண்டாடுவது லீலையில் நேரக்கை யறிவிக்கும். அது போல் துக்காபிநயம் செய்யும் போது, உங்களுக்கும் இப்படி வியஸனம் ஏற்பட்டதே யென்று அவர்களைக் கொண்டாடுவதும் ஜராஸந்த-காலயவ நாதிகள் கர்வமேறிக் கொண்டாட்டம் பெறும்படி நடந்து கொள்வதுமிருப் பதால் லீலாரஸத்தைச் சொல்லவேணும் துக்கிதவம் சொன்னால் அப்போது ரஸாநுபவமில்லையாம். டட்டர் 2 87ல், 'சேதநாசேதநங்கள்விஷயமான ஸ்த்திதிநியமநாதி ஸர்வமும் ஈச்வரன் தன்னை உத்தேசித்து-அதாவது தன் உவப்புக்காக' என்றதால் பிறர்க்கு வ்யஸனத்தை யுண்டுபண்ணுவதும் தன் உவப்புக்கே யாகையால் அகனால் துக்கமுண்டாகிறதென்னல் தகாதென் கிறார் இப்படி யாகையாலே யிறே இதி. இந்த ச்லோகம் கீழே உரைக்கப் பெற்றது—கீழ்த்தொடங்கிய விஷயத்தை இந்த பட்டர் ச்லோகத்தின் உத்த ரார்த்தத்தின் அர்த்தத்தோடு சேர்த்து நிகமிக்கிறார் இப்படி பரஹிதேசி. க்ருபை யடியாக வந்த வசிகரண விசேஷங்களென்றும், ஸ்வதந்த்ரனுடைய காரு ண்யம் ரக்ஷணத்திற்கு உடலாயிருக்குமென்றும் சொன்னபடி ஈச்வரன் பரஹித்யாபாரம் கொள்பவனாகையாலே என்றபடி. ச்லோகத்தில் தத்தவ மென்ற பதத்தின் பொருள் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமென்று கூறப்பட்டது. பக்தனைக் குறித்து ஈச்வரனுக்கு ஸித்தோபாயத்வம் ரக்ஷகத்வம் மாத்திரம்; ப்ரபந்நனைக் குறித்து உபாயாந்தரஸ்தாநாபத்தியினாலும் உபாயத்வமாம்

இனி அதிகாராரம்ப ச்லோகத்திற் கூறிய ஜ்ஞாநசக்தி கருணைகளை ஸித்தோபாயமாகைக்குக் காரணங்களாகக் கூறி அவற்றில் காருண்ய த்திற்கு ப்ராதாந்யத்தை யறிவிக்கிறார் இப்படி ரக்ஷகனுன இதி. பரஹி-
த்யாபாரணத்தை வாஸ்தவமாக ஈச்வரனுக்கிசையவில்லை யாகையால் காருண்ய சப்தத்திற்கு அர்த்தம் வேறென்கிறார் இங்கு இதி. 'अवेर्वाग्निसहस्रं काष्ठं
समजायत' என்று க்ரேளஞ்ச பக்ஷியின் தசையைக் கண்ட வால்மீகியின்

கிறபடியே எரித்தோபாயம் இவனுக்குப் பரிசாடனங்களான பரிசுப்பரிசுள் ஸாத்தோபாயங்கள் ஓர் அதிகாரி விசேஷத்துக்குக் கீழ்மாக “மாமேக் ஷரன் பஜ” என்று விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியை அதிகாரிவிசேஷமென்று சிலர் சொன்னவிடம் அதிகாரிவிசேஷத்துக்குச் சொல்லும் லக்ஷணத்தோடு சேரா மையாலே அதிவாதம் இங்ஙனல்லாதபோது ஈம்வரன் உபாயமாய் நிற்க உபாஸனாதிசாஸ்திரங்களும் அதிகாரிவிசேஷங்களாம். ஆகையால் ப்ரபத்தியுங்கூட உபாயமன்றென்று சிலர் அதிவாதம் பண்ணுகிறதும் எரித்தோபாயத்தினு டைய மாசாஸ்யமடியாக வித்தனை. அது பரிசாடனமான படி பரிசாடனங்களாலே பரி- ஷங்கமான நிக்ரஹம் ஷசித்தால் ஸ்வாபாவிகாணுபவத்துக்கு ப்ரயோக மாகையாலே, அதெங்ஙனெயென்னில், ரத்நத்துக்கு அழுக்கற்றால் வரும் ஸ்வாபாவிகமான பரிசாடனமும் அதுக்கு அநுருபமான பரிசாடனமாத்ர லேயானுற்போலே, முத்தனுக்கு வரும் பரிசாடனமாத்ரமும் அதுக்கு அநுருப

ஷ்டம் நித்யமாயிருப்பதாலே இவனே ஸித்தோபாயமென்றபடி. குணமிதி. பா. 171-123, ये च वेद विदो विप्राः ये चाऽऽश्वमेधो जनाः । ते वयं महिमानं कृणुमः सनातनम् ॥ வேதவேதாந்தவேதிகள் க்ருஷ்ணனை ஸித்தோபாயமாகச் சொல்லுகிறார்கள் சிவ் என்பதற்கு ஸநாதநமென்று பொருள். ஏம்—உபாயம். சிவ்ஃபத்யோபாயம் ஸாத்யோபாயமுமிருப்பதால் அதன் வ்யாவ்ருத்திக்காகவாம். ப்ரஸாதநங்களான = இவன் மோக்ஷமளிப்பதற்கு வேண்டுமான ப்ரீதியை உண்டுபண்ணுவதற்கான. ப்ரபத்தியை, ஸாத்யோபாயமன்று; அதிகாரி விசேஷணமே என்று ஏகதேசிகள் சொல்வது பொருந்தாதென்கிறார் ஓரிதி. அதிவாமிதி வேறுபேரினால் செயலில் வைஷம்யமில்லை, ப்ரபத்தியிலடங்கிய ஸ்வரூபஸமர்ப்பணம் சேஷத்வஜ்ஞாநரூபமாய் முன்னமே வேண்டுவதால் அதிகாரிவிசேஷணமாகவாம்; ஸ்ரஸமர்ப்பணம் அதிகாரிவிசேஷணமாக ப்ரஸத்தியில்லை. ஆகையால் அதிவாதம். இதை ஸாத்யோபாய சோதநாதிசார ச்சிலே जितकौस्तुभस्यादிகாரிகைகளில் காண்க. இனி, 'அதிகாரிவிசேஷண டென்பதற்கு மேலே செய்யும் உபாயத்திற்குபயோகியான தர்மம் என்ற பொருள் கொள்ளவில்லை; பின் என் எனில்—அதிகாரமாவது कर्मभोग्यत्वம். பலத்தை யனுபவிக்கிறவன் அதிகாரி. यनी भुङ्क्ते இத்யாதிகளில் ஸுகாநுபவத் திற்கு ஏன் प्रयोजकமாவது போல் प्रयत्नः मुख्यते என்று முக்திக்கு ப்ரபத்தி ப்ரயோஜகமாகையால் अधिकारिविशेषणமென்கிறோ மென்னில்—இது உபாஸநத்திற்கும் துல்யமென்கிறார். இங்ஙனித்யாதியால். பக்தி ப்ரபத்திகள் ப்ரஸாதநங்கள்—ப்ரஸாதத்துக்குக் காரணங்கள். ப்ரஸாதமாவது-தெளிவு, சிற்றமற்றிருக்கை; निग्रहनिवृत्ति. நிக்ரஹமானது அநாதிகர்ம ப்ரவாஹத்தா லேற்பட்டது. அதன் நிவ்ருத்தி ஸாத்யோபாயத்தினால். 'ஜீவநுக்கு பகவதனுபவம் ஸ்வபாவ ஸித்தமாகையாலே ப்ரதிபந்தகம் போனபிறகு அது தானே வரும்; ஈச்வரனை எதற்கு ஸித்தோபாயமென்கிறதென்னில்—ஸ்வாபாவிகமென்றால் ஈச்வர ஸங்கல்பமின்றியே வருகிறதென்று பொருளல்ல.

மாய்க்கொண்டு व्यवस्थितமான भगवत्संस्कारமடியாகலாயிருக்கும் இப்படி நித்யர்க்கும் இவ்வர்த்தத்தை. “इच्छात एव न व त्ववादाथीसत्ता” என்று अभियुक्तर் ஸ்ரத்தித்தார்கள்.

ஆகையால் ஸித்தோபாயம் ப்ரதானமேயாகிலும் तद्वशीकरणार्थமான वास्योपायानुष्ठानத்துக்கு “இன்றென்னை” इत्यादिपूर्वाचार्यवाक्यविरोधமில்லை.

यो मे गर्भगतस्यापि वृत्ति कल्पितवान् प्रभुः । शेषवृत्तिविधानेऽपि किं सुप्तसोऽथ वा मृत ” ॥
इत्यादिकளும் रक्षणान्तरம் தேடாமைக்குச் சொன்னவை யத்தனை; அல்லா கபோது भोजनादिव्यापारங்களும் தவிரவேணும். “स्वप्नविण्डुनस्य परन्तस्य रहितः”,

“अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनस्सुखदुःखयोः । ईश्वरप्रेरितो गच्छेत् स्वप्नं वा श्वभ्रमेव वा ॥”,

மணிக்கு ஒளி ஸ்வாபாவிகமென்றால் மணியினுடைய ஸத்தை தானே அதற்குக் காரணம்; அதுபோல் ஜீவஸத்தை ஜ்ஞாநவிகாஸத்திற்குப் போதாதோ வென்னில்—மணிக்கு ஒளியும் முதலில் ஈச்வரஸங்கல்பத்தாலேற்பட்டதே அது போல் ஜ்ஞாநவிகாஸமும் அவதபாஸவாதிஸுநங்களுடைய ஆவிர்பாவமும் ஈச்வர ஸங்கல்பத்தாலேயே வரும். ஞானம் எப்போதுமிருந்தாலும் முக்கணுக்கு அதன் விகாஸம் உண்டாகிறது. அது போலன்றி நித்யருடைய அநாதியான ஞானவிகாஸமும் ஸங்கல்ப்பாதினமென்கிறார் இப்படி இதி. அநாதியானதற்கு ईश्वरसङ्क्रमाधीनत्वம் எங்ஙனே என்ன. அதற்கு ஸம்ப்ரதாய வசநத்தைக் குறிக்கிறார். इच्छात इति வைகுண்ட ஸ்தவம் 33 இதன் பொருள் கீழே விளக்கப்பட்டது. ஆக ஸித்தோபாயம் ப்ரதானமானாலும் நிக்ரஹநிவ்ருத்திக்காக ஸாத்யோபாயம் வேண்டும். பரம்பரயா ஹேதுவான படியாலே அதவும் உபாயமே,

இன்றென்னை என்ற ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீஸுலக்திவிரோத சங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டது இதற்கு மூலமான வசநங்களுக்கு இதை கருத்தென்கிறார் यो मे इति. यः—எந்த பகவான் प्रभुः—கர்மபலனளிப்பவனாகையாலே गर्भगतस्यापि—கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதுகூட எனக்கு ஜீவநத்தை ஏற்படுத்தினானே. शेष-மற்ற. वृत्तिविधानेऽपि—ஜீவநங்களை நடத்துவதிலும் அவன் உதங்கி விட்டானா அல்லது மரித்தானா என்ன என்று ச்லோகத்தின் பொருள். இதனால் நாம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாமென்றதாகாது. प्रभुः என்று கர்மபல ப்ரதானம் செய்வதைக் கூறுகிறது. ஆகையால் பிறகு வேறொருவனைத் தேடவேண்டா. நாம் செய்யவேண்டியதைச் செய்தால் அவனே நடத்துவானென்றதாம். அல்லாத போது=ஒரு பலனுக்காகவும் ஒரு வ்யாபாரமும் நாம் செய்யவாகாதென்று கொண்டாலென்றபடி. ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் கூறும் ப்ரமாணங்களையும் நிர்வஹிக்கிறார் स्वयमिति பா. சா. 294 ஈச்வர ஸங்கல்பமில்லை யென்றால் மண்குடி போலாவான் ஜீவன், இப்படியாய் ஈச்வரனுக்கு அதினமாயும். स्वर्क्षणेऽपि भद्रा नस्य தன்ரக்ஷணத்திற்கும் சக்தியற்றவனுமான ஸம்ஸாரிஜீவாத்மாவுக்கு परर्क्षणे हेतुः க்=பிறரை ரக்ஷிக்கும் ஸாமர்த்தியமேது? भद्र इति பா. சா. 12-36. அஜ்ஞாந

“अप्रमेयोऽनियोज्यश्च यत्नकामगमो वशी । मोदते भगवान् भूतैर्वालः क्रीडनकैरिव ॥”

ஹ்யாதிகளில் ஜீவனுடைய பாரதஃமும், ஈச்வரன் இவனுடைய கர்மாநுக்ருணமாக நடத்தும் படியும் சொன்ன வித்தனை, இப் பாட்டுக்கும் இவ் வசநங்களுக்கும் இப்படி சாரய்மல்லாத போது ஸர்வசாஸ்த்ர விரோதமும் பூர்வபரிசுமும் வரும்.

இப்படி ஈச்வரஸ்தஃம. சஹஜகாஹ்யங்களடியாக வரும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் சொன்னோம். சந்த்ரவிசேஷமடியாக வரும் கலக்கத்துக்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறோம். ஈச்வரன் சேஷியாயிருக்க, நாம் ‘‘ஈம்மூதாஸ்தபிஷா:’’ என்னும் கணக்கிலே ஸநஃத்யபாயராயிருக்க, தாய் முலைப்பாலுக்கு ஆர்த்தனய அழுதல்

முள்ளவனும், தனக்கு ஸுகத்தையுண்டுபண்ணலோ துக்கத்தை விலக்கலோ ஸாமர்த்யமில்லாதவனுமாகிறான் ஜீவன். ஈச்வரனுடைய ட்ரேரணைக்குட் பட்டு இவன் ஸ்வர்க்கமோ நரகமோ போவதாகும். அப்ரமேய இதி பா. ஸபா. 40 78. பகவானானவன் அளவிட வாகாதவனாய் அதாவது பரிபூர்ணனாய், அநியோ:—ஒருவருடைய ஆற்றைக்குட்படாதவனாய்,—ரஹ.மா: என்பது ஒரே சொல்—எங்கு இஷ்டமோ அங்குச்செல்லுகிறவனாய். வशी ஸர்வத்தையும் தன் வசமாக்கினவனாய், சிறுவன் விளையாட்டுக்கருவிகளைக் கொண்டு போல், மூத:—பிரமன்முதல் ஸ்தாவரம் வரையி லான ப்ராணிகளைக் கொண்டு லீலாரசாணுபவம் பெறுகிறான். இவ் வசநங்கள் ஜீவன் டண் னும் கர்மாவினாலேயே பலனென்பதில்லை—அதை வ்யாஜ்யாசகிக் கொண்டு பலனளிப்பவன் ஈச்வரனே என்றதிலே நோக்குள்ளவை. ஸர்வசாஸ்த்ர விரோதமாவது அந்தந்தப் பலனுக்காக அந்தந்தக் கர்பாவை விதிக்கும் சாஸ்த்ர விரோதமாம். பாட்டுக்குப் பூர்வவிரோதம், ‘‘திருடாவிருஞ்சோலைலை யென்றேன்’’ என்றது போன்ற விரோதமாம். மேல் பாட்டில் கற்றார் இத்யா தியால் கற்கை முதலானவற்றின் பலனாக துக்க நிவருத்தியைச் சொன்னதும் இத்திரு வாய்மொழி ஓதுவது காரணமாகப் பரமபத ப்ராப்தி சொன்னதும் விரோதிக்கும். ஸ்வாதந்தர்யமே காரணமாகில் இவை காரணமாகாவே,

எம்பெருமானின் குணமூலமாக வந்த கலக்கம் பரிஹரிக்கப்பட்டது. அவனுக்கும் ஜீவனுக்கு முள்ள சேஷசேஷி பாலமென்கிற ஸம்பந்தம் மூலமாக வந்த கலக்கம் இனிப் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. ஈம்சி. ரா. அ. 1—20 ‘‘यस्तश्चा वयं राजन् जितकोषा जितेन्द्रियाः । रक्षितः स्यात्स्वया श्वत् एव भूतास्तपोधनाः’’ ஸ்ரீராமரிடம் நிஷிகளின் விண்ணப்பம் பிறரைத் தண்டிப்பதை விட்டு கோபத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஜெயித்துத் தவத்தையே தனமாகக்கொண்டுள்ள நாங்கள் வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தைகள் போல் எப்பொழுதும் உம்மால் காக்கப்படவேண்டியவர்கள், கர்ப்பதுல்யமாகக்கூறியதாலே ப்ரார்த்தனையை எதிர்பாராமலே காக்கவேண்டுமென்றவித்ததாம். கர்ப்பத்தைக் காப்பதற்குப் பெரும்பாலும் தனிப்பட்ட ப்ரயத்தம் வேண்டியதில்லை. அது வேண்டுமென் பதை யறிவிக்க ஸநஃத்யபாய ரென்றது, தாய் இதி இந்த த்ருஷ்டாந்தம் வசந

செய்யுமளவன்றிக்கே கூலி கொடுப்பாரைப்போலே, நாம் அம்சமர்ணம் பண்ணுகையும். ரக்ஷிக்கவேணுமென்றேடக்ஷிக்கையும், விச்வஸிக்கையுமென்றும் போலே சொல்லுகிற இவைபெல்லாம் ஸவருபத்துக்குப் பொருந்துமோவென்று சிலர் சிவோபாயமுலத்தாலே சாயோபாயசுரீரத்தை அழிக்கப் பார்ப்பார்கள்

இவர்களை விலக்கும்படி-பரமர்ஷிகளும் பாஷ்யகாராதிகளும் விஷாசपूर्वक-प्रार्थना:प्रतिशेपादிகளைத் தாங்களும் அநுஷ்டித்து இதுக்குச் சாஸ்த்ரங்களையும் முதலிப்பித்துக்கொண்டு உபதேச பரம்பரையும் நடத்திப் போருகையாலே, ஷேஷாவிசம்வசம் நித்யமேயாகிலும் கர்மவான்களான ஜீவர்கள்விஷயத்தில் ஈச்வரன் ஒரு சாயோபாயவிசேஷத்தை முன்னிட்டல்லது ரக்ஷியான் என்று வாஸ-நிஸ்தர்க்குப் பரிபிரதிக்வேணும். சாஸ்த்ரத்தைக் கைவிட்டால் இஸ்ஸம்பந்தம் சொல்லுகைக்கு ஈச்வரனையும் கிடையாது ஆனபின்பு ஸம்பந்தமடியாக ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கப் பராப்தன் என்றும், ஷேஷூசனான இவன் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளப் பராப்தனென்றும் முன்பு சொன்னதுவும் ரக்ஷாசகபாவத்துக்கு ஸுஹஸ்பாகியையாலே ஔசித்யம் சொன்ன படியித்தனை; இவ்வளவே ரக்ஷைக்கு நிபேசகாரணமென்றபடியன்று அப்படிக் கொள்ளில் ஸர்வரும் நித்யமுக்த ராகப் பரிஜிக்கும். சாஸ்த்ரத்தாலே, நிபமம் சொல்லில் முன்பு சொன்னபடியே ஷேஷநீவ்யங்கள் பரிஜிக்கும்

பூஷணத்தில் 182-183 இலக்கத்தில் உள்ளது; சரமச்லோகாதிகாரத்திலே விசாரிக்கப்படும் அமுதஸ் செய்யுமளவென்றதால் மோக்ஷம் பெறுதவரையில் நிர்வேதம்மட்டும் வேண்டுமென்றறிவித்த தாம். கூலிகொடுப்பாரை என்றதால் கூலியை வாங்கிக் கொண்டு வேலை செய்கிற நிலை யென்கிற தோஷத்தை ஈச்வரனுக்குக் கூறியதாம். ஆத்மநிஷேப என்றும் ஏமாவு-प्रार्थनामार्गः என்றும் प्रवर्तिविश्वासः என்றும் இந்த உபாயத்தை வசநங்கள் சொல்லுவதால் இம்முன்றையும் அருளிஞர். ஸித்தோபாய முகத்தாலே இதி. ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தியினுடைய அங்காங்கி ஸ்வரூப சோதநத் தாலே வரும் சங்கை அங்குப் பரிஹரிக்கப்படும். இங்கே ஸித்தோபாயத்தைக் கொண்டு வரும் கலக்கத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் இவர்களை இதயாதியால் முதலிப் பித்துக் கொண்டு—ப்ரமாணமாக்கிக் கொண்டு, ஈச்வரனையும் கிடையாது—ஈச்வரன் சாஸ்த்ரரகவேத்யனாகையால் ப்ரபத்தியை விதிக்கிற சாஸ்த்ரம் அப்ரமாணமென்றால் ஈச்வர தத்தவ ப்ரதிபாதக சாஸ்த்ரமும் அப்ரமாண மாய் ஈச்வர ஸித்தியே இல்லையாமென்றபடி, உபாயத்தால் ரக்ஷிக்கிறானாகில் சேஷசேஷிபாவ ஸம்பந்தத்தை எதற்கு ரக்ஷணத்திற்குக் காரணமாக்குவ தென்ன வருளிச்செய்கிறார் ஆனபின்பு இதி. உலகில்சேஷி, சேஷனை ரக்ஷிப்பது ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமாகக் காண்கிறபடியால் இங்கும் அதுமூலமாகவே ரக்ஷணம்; வைஷம்யாதிகள் லாராமைக்காக வ்யாஜத்தை ஈச்வரன் ஏற்படுத்திய தென்று அறிவிப்பதிலே நோக்கு.

‘ஸர்வருக்கும் மோக்ஷமளிக்கும்படியாமென்ன வொண்ணுது; ஸம்பந்த

யுக்திமாத்ரத்தால் இவ் வர்த்தங்கள் சொல்லுவார்க்கு, 'ஸம்பந்த ஜ்ஞானமே அபேக்ஷிதம், ரக்ஷாபேக்ஷாதிகள் வேண்டா' என்று சொல்ல வொண்ணாது அச்சித்யங்கள் ப்ரமுகாதித்யங்களும் சாஸ்திரம் ரக்ஷாபேக்ஷாதித்யங்களானற்போலே சம்பந்தபாநரதித்யங்களுடையிருக்க அவற்றை ரக்ஷிக்கக் காண நின்றோமிதே. அப்படிக்கண்டோமாதிலும் சாஸ்திரத்தாலே இங்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞானம் அபேக்ஷிதமென்னில், சாஸ்திரம் சொன்ன கட்டளையிலே பாநவிசேஷம் ஸ்வீகரிக்கவேணும். தன்னை ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது ஸம்பந்தத்தோடே கூட விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில், அதுவும் அநுபபநம். சூதுத்யாதவர்தே மளிலே எல்லார்க்கும் மோக்ஷம் கொடுக்கப் பரிசுத்தக்கையால். தான விலக்கு கைக்கு யோக்யதையுள்ள அவஸ்த்தையிலே விலக்கா தொழிகையே அபேக்ஷித மென்னவமொண்ணாது; விலக்குகைக்கு யோக்யதை யில்லாத அசித்ததையும், விலக்குகிற ப்ரவாதிகளையும் புறாதிகளையும் ரக்ஷிக்கக் காண்கையால், ஆனபின்பு

“ये नाथवन्तो हि भवन्ति लोके ते नात्मकर्माणि समारभन्ते ।

तेषां हि कार्येषु भवन्ति नाथाः शैव्यादयो राम यथा ययाते: ॥”

என்கிற ஸ்லோகத்திலும் நாதவந்தில் வ்யூபஸியாலும், நிர்மர்தைக்கு ப்ரயுகமான ஸம்பந்த விசேஷத்தைச் சொல்லுகிற மதுப்ரஸயத்தாலும் யாசநமும் அரம- நிசேஷமும் வ்யாஜநமாயிற்று. அல்லாதபோது அதிபரிசுத்தாதிகள் வரும். “நா- வஸ்த:” என்கிறவிடத்தில் இத்தனை விவகைக் கொள்ளாதபோது வேக நீதி யிலுள்ளதெல்லாம் மோக்ஷசாஸ்திரத்தில் ஊஹிக்கை வசநவிருத்தம். ‘ஸர்வ ரக்ஷகனான ஈச்வரன் உண்டாயிருக்க ஸ்வரக்ஷண வ்யாபாரத்தில் நமக்கு அந்வயமில்லை’ என்கிற ஆப்தர்பாகரத்துக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறோம்.

ஜ்ஞானம் மோக்ஷத்திற்குக் காரண மென்போம்’ என்னில்—உத்தரம் யுக்திமாத் திரத்தால் இத்யாதித்யால், ரஹித-இல்லாத; விலக்காமை அநிவாரணம் நாதனுள்ள வர்கள் தம் கார்யத்தைத் தாம் தொடங்கலாகாதென்று வசநமுளதே என் பதற்குப் பரிஹாரம் ஆனபின்பு ‘ये नाथ’ இத்யாதி. பா. ஆ. 1612 கார்யே ‘तेषां भवन्ति नाथाः’ என்று அங்கே பாடம் ‘शैव्येति—ஸ்வர்கத்தினின்று விழுந்த யயாதிக்கு அவன் தெளஹிதரர்சனான சைப்யாதிகள் நான்குபேர் தங்கள் ஸுக்ருதத்தை யளித்து ஸ்வர்க்கம் செல்ல உதவினார்களென்றது இங்கே த்ருஷ்டாந்தம். இது பலராமனைக் குறித்து ஸாத்யகியின் வார்த்தை. வ்யுத்தபத்தியாலுமிதி. नाथतेति नाथः : ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறவனென்று பொருள் ஸம்பந்த விசேஷ மாவது ஸ்வீகரிக்கப்பட்டிருக்கை. வசநவிருத்த மிதி. இங்கே ஸம்பவிக்கிறபடியால் வ்யுத்தபத்தியாதிகளைக் கொண்டு நிர்வ ஹிததோம், சாஸ்திரம் ஒரு விதம் விதித்திருக்குமிடத்தில் லோகரீதியைக் கொண்டு அதற்கு விருத்தமடிக ஒன்றையும் கொள்ளலாகாது உலக ரீதியை யநுஸரித்து உடையவன் உடைமையை ரக்ஷித்தாக வேண்டுமென்று நிர்வந்திக்க முடியாதென்று கருத்து, ஸமர்வாநிவாசியே போதுமென்று

यदर्थं तु कुतो न्यासस्तदर्थं न पुनः क्रिया । पूर्वमप्यपराधीनप्रवृत्तावस्य नान्वयः ॥

யதாபரமணம் சரக்ஷணமரணமர்பணம் பண்ணினவனுக்குப் பின்பு சரக்ஷாந்யாயபாரத்தில் பாரித யில்லை முன்புதானும் சரக்ஷணந்யாயமாகப் பண்ணின சமர்பணாதிஷ்டாபாரமும் சர்பீகர்திவான அவன்தானே விஜாஹுந்யாயத்தாலே அநாதியாகப் பவதிப்பித்த கர்மபவாஹிபாகவிசேபத்திலே வந்தகெதாரு யாஹிஷ்டாஹிஷ்டாதிவிசேபகாரணத்தால் முண்ணிட்டுக்கொண்டு பண்ணுவித்தானையால் நாமே நம்மை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கப் பாரித யில்லை. சர்வரக்ஷகனாக மூலமந்த்ராதிகளிலே சிக்ஷிதனான இவன் தானே நம்மை ஒருபாயத்திலே வ்யாபரிப்பித்து அந்த வ்யாபாரத்தாலே ப்ரஸந்தனாய் ரக்ஷிக்கிறுமென்றிருக்கப் பாரிதம்.

स्वामी स्वशेषं स्वभवेन निर्भरम् । सदत्तस्वधिया स्वार्थं स्वस्मिन् न्यस्यति मां स्वयम् ॥

இது அரமசமர்பணதையில் வ்யாதிஸாபபூஜாக்ஷசஹ்துவோபாயவங்கனாகிற தூராலற்ற ஹவதநுசங்கானக் கட்டளை, ஆகைபால் தாய் முலைப்பால்போலே வருகிற ஸ்வாப-

ஸோமாசியாண்டான் போன்ற ஆப்தர் அருளினாரே என்ன, இதற்கு இரண்டுவிதமான தாத்பர்யம் அருளுகிறார் காரிகையினால். யத்ய் எந்தப் பலத்திற்காக பரந்யாஸம் செய்யப்பட்டதோ, அதற்காக மீண்டும் ஸ்வ ப்ரவ்ருத்தி கூடாதென்பது ஒரு பொருள். தான் பரந்யாஸம்செய்தாலும் அந்த பரந்யாஸப்ரவ்ருத்தியானது ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாகாது. ஈச்வரன் செய்விக்கவந்த ப்ரவ்ருத்தியன்றோ அது. ஸாதினமாகவும் ஸ்வகர்த்தருகமாகவுமான ப்ரவ்ருத்தியி லிருந்து நிவ்ருத்தி. இஃ இரண்டாவது பொருள். இவ்வர்த்தங்களை விளக்குகிறார் யதாபரமணமிதி. இரண்டாவது பொருளை ஸாத்விக த்யாக பூர்வகமாக அநுஷ்டாநத்தைக் காட்டும் தம் காரிகையாலே சுருக்குகிறார். ஸ்வாமிதி. ஸ்வாமி என்பதற்கு ஸ்வ் சொத்து அது உள்ளவனென்று பொருள். மேலே ஸ்வபதங்களெல்லாம் ஈச்வரனைச் சொல்லும். ஸ்வாமியான எமபெருமான் ஸ்வய் = தானே மா—என்னை ஸ்வசேவ் அவனுக்கு நான் சேஷமாயிருப்பதாலே ஸ்வய் தனக் காக, ஸ்வசேவ்—நான் அவனுக்குப் பரதந்த்ராயிருப்பதாலே அசக்தனென்று தான் அளித்த தன் விஷயமான புக்தியினாலே. நிர்ஹம்—எனக்கு பரமில் லாதபடி. ஸ்வமர்த்வேன—தனக்கு பரமாக வ்யஸி, வைத்துக் கொள்கிறான். வ்யாதிநி. க்யாதி முதலான பலன்கள் எங்கும் அநுஷங்கிகங்களே. அவற்றுக்காக இக் கர்மாக்கள் சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப் பவ்லை. ஆனாலும் அவற்றை ராஜஸ ப்ரக்ருதிகள் அபேக்ஷிப்பார்கள். அவற்றை யடியோடு விடவேண்டும். மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் ப்ரபத்தியில் மோக்ஷமென்ற பலனுண்டா னாலும் அதில் தனக்கு ஸங்கத்தை விடவேண்டும். தன்னை ஸ்வதந்த்ர கர்த்தாவாகவும் நினைக்கலாகாது. ஈச்வரனை உபாயமாக இருக்கத் தன்னையோ ப்ரபத்தியையோ உபாயமாக நினைக்கலுமாகாது. தூராலற்ற— தூரற்ற; தூர் சேறு; டோஷமென்றபடி, பகவதநுஸந்தாநக் கட்டளை, = ஈ. ஸ்வ-உபாயவங்களை பகவானிடத்திலேயே அநுஸந்திப்பதென்கிற வ்யவஸ்த் தை, மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியிலோ பக்தியிலோ இந்த அநுஸந்தாநம்

சாத்தத்தக்கும் ஸர்வானுடைய முலையுண்டிற வ்யாபாரம் போலே இவனுடைய அபேக்ஷாதிகள் இத்தால் எரித்தோபாய ஸ்வரூபத்துக்குக் கொத்தை வாராது.

(3) இப்படி நாராயணசப்தத்திலித்தமானகுணவிசேஷ-ஸம்பந்தவிசேஷங்களடியாகப் பிறக்கும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் உதாஹரித்தோம் இனி

“लक्ष्या सह ह्यीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकः सर्वसिद्धान्ते वेदाःतेऽपि च गीयते ॥”

என்கிறபடியே சரணிகளுக்கொண்டு சர்வஃ ஸுயயத்திஷ்டானுன ஸர்வேசுவரனுக்கு ஶீமஞ்சத்திலே சொல்லுகிற பத்ரீஸம்பந்தத்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு

அவச்யம் வேண்டுமென்று எரித்தித்தபடியால், ‘தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே; ஈசுவரனால் வரும் நன்மை முலைப்பால் போலே’ என்கிற பிள்ளான்வாக்யத்திற்கும் இப் பொருளிலேயே நோக்கென்று கொண்டு நிகமநம் செய்கிறார் ஆகையால் இதி. இதன் விரிவு சரம ச்லோகாதிகாரத்தில். அமுகல் செய்வதற்கு மேலாகக் குழந்தைக்கு வ்யாபார மில்லை. என்றதும் தவறென்கிறார் முலையுண்டிற வ்யாபாரம் போலே இதி. கொத்தை வாராது—ஹாநி யில்லை.

முன் குறித்த மூன்று சங்கைகளில் மூன்றாவது சங்கையை தத்க்வத்ரயா திகாரத்தில் சொன்னதற்கு மேலாக விரிவாகப் பரிஹரிக்கத் தொடங்குகிறார் இனி இத்தபாதியால். लक्ष्येति. கஷ்மீதந்தரம் 28-14, ह्यीकेशः—இந்தரியங்களுக்கு ப்ரேரணனை எம்பெருமான் देव्या-ஐகத்வ்யாபார லீலைபில் ஸம்பந்தப்பட்டவளாய் कारुण्यरूपया—தையைய வடிவுமான लक्ष्या सह-பெரிய பிராட்டியோடுகூட रक्षकः—ஸர்வ ரக்ஷகனாக सर्वसिद्धान्ते—பஞ்சராத்ரத்தில் அடங்கிய ஆகமம். மந்தரம்-தந்தரம்-தந்த்ராந்த்ரமென்கிற நாலு எரித்தாந்தங்களிலும் वेदाःतेऽपि च—ஸகல உபநிஷத்தங்களிலும் गीयते—விளக்கப் பட்டிருக்கிறான் இருவரும் ஐகத்வ்யாபாரத்தில் இழிந்தவரானாலும் பிராட்டிகளுணையே வடிவாகையால் புருஷகாராபேக்ஷைபிராமலே ரக்ஷிக்கிறான். சடி என்ற சொல் இராமற் போனால் கஷ்மீ புருஷகாரமாயிருக்க, பிரான் ரக்ஷகனாகிறுனென்றும் பொருள்படும், सह என்றிருப்பதால் இருவருக்கும் ரக்ஷகத்வம் துல்யமென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. இப்படி ஸஹகர்மசாரினியோடு சேர்ந்து ரக்ஷகத்வமாகையால் இந்த ரக்ஷணத்தை யஜ்ஞமென்கிறார் யஜ்ஞத்தில் இருவருக்கும் கர்த்ருத்வம்; புருஷனுக்கு மட்டும் ஏஜ்ஞமென்பது பூர்வமீமாம்ஸையில் நிராகரிக்கப்பட்டது. பத்ரீஸம்பந்தத்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு=இந்த ஸம்பந்த சப்தத்திற்குப் பொருளென்ன. அது விசேஷணமா. உபலக்ஷணமா? விசேஷணமென்றாலும் அது புருஷகாரத்வம் மட்டுமா உபாயத்வமுமா இத்தபாதி கலக்கங்களுக்கென்றபடி இங்கே மதுப்-ப்ரத்யயம் நிக்யயோகத்தைச் சொல்வதென்று எல்லோரும் இசைந்தனர். அதனால் விசேஷணத்வம் எரித்திக்கலாம், लक्ष्यं अस्ति अस्मिन् इति मद्रूप என்று अस्तिशब्दयोगமிருப்பதால் விசேஷணத்வமிராத போது மதப்பு ப்ரயோகிக்க வாராதென்றது व्युत्पत्तिशब्दம். ஆனாலும் அது நித்யமென்று தெரிவிப்ப

விஷ்ணுவாதத்தாலே பரிஹாரம் காட்டுகிறோம். சிலர் ஜாதத்தில் பூயணத்தில்
 தீமங்குஷம் உபலக்ஷண பரமென்றும், உதரவாஹத்தில் தீமங்குஷம் விசேஷண
 பரமென்றும் பிரியச் சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் சப்தம் ஏகரூபமா
 யிருக்க, பாரஸ்யத்துக்கு வாசகமுமன்றிக்கேயிருக்க, “ஸ்வரூப் ஸ்மானந்த் பகவத எவம்”
 इत्यादिசுளிலே பரிசுஷமான கூடஸ்க்த ஸம்ப்ரதாய விருத்தமாகப் பண்ணுகிற
 இவ் விபாகம் அநுபபந்தம். அந்யோராயவிரুদ্ধமான உபாபதிவபரிசுஷம் இவ்விடத்

தற்காக நித்யயோகத்திலும் மதுப்புக்கு அநுசாஸனமாம் இப்படி யிருக்க இதில் சிலர் செய்த விவாதத்தை அநுவதிக்கிறார் சிலர் இதி. 3பலஹ-
ரம்—உபலக்ஷணமாகப் பிராட்டியைச் சொல்வதில் நோக்குள்ளது விசேஷ-
ணபரம்—விசேஷணமாகச் சொல்லுவதில் நோக்குளது பிரிய—ஐகருப்ய
மிராதபடி. இவ்விடத்தில் இதி. ஐக்யருப்யம், மதுஸ்வாரஸ்யம்
கூடஸ்த்த ஸம்ப்ரதாய விரோதம் என மூன்று தோஷம்: கூடஸ்த்தஸம்ப்ர-
தாயமாவது. நாயாமுநயதிராஜசம்ஹாயம். அதைத் தெரிவிக்கும் வசனம் உத்தமிகி.

ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் 28 'உத்யக்' சுவாஸ்யம் பாவத இவ் சந்தவதே த்வாத்மேபோகர்பா
பவதி ஸ்ரு நிர்வசமயே. த்வாஸி ரித: பி: கமிதுரிக்மித்யத்வ விபவ: சந்தம்பிவாஸ் த்வா ந பூயா-
மித்யே ஸ்ருரபி ||' இதன் பொருளாவது—மாத: பி: சந்தவதே—சந்தரணைப்
போன்ற முடிமுடைய தாயான ஸ்ரீதேவியே; நிர்வசமயே—விவேசநம் செய்து
பார்க்குமளவில் பாவத:—எம்பெருமானுடைய உத்யகம் பரமாத்மா என்னும்
ஸ்வரூபமும் திருமேனியும் உவாஸ்யமித் இந்த ஸ்வகந்தரத்தன்மையும் த்வ-
வாத்மே-உத்யகிவ் ஸ்ரு—உன்னுடைய ஸம்சலேஷத்திற்குள்ள ஏற்றத்தாலன்றோ
பவதி—ஸத்தையைப் பெறுகிறது த்வ-நீ கமிது:—காந்தனை பகவானுக்கு
உத்யகிவ்-விபவ:—விசேஷத்துக்குச்சிறந்த ப்ரகாரமாயிருக்கிறாய். சந்தம்பிவாஸ்-
நீ அவனுக்குப் பத்தியாயிருப்பது போல் ஸ்வரூபநிநிருபகமாயிருப்ப
தனால் த்வா உன்னை ஸ்ரு: வேதமானது பூயக்—தனியாக நாமித்யே—சொல்லு
கிறதில்லை. பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு உத்யகிவ்-உத்யகிவ்-உத்யகிவ்-உத்யகிவ்-
தர்மங்கள் உவாஸ்யமாயினும் ச்ரீபதித்வமென்கிற ஆகாரந்தான் தேவதாந்
தரவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறது. இது விபவம்—ஏற்றம். ஸகலசேதநா
சேதநங்களும் அவனை யாச்ரயித்திருப்பதால் அவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமுள
தென்னலாம். ஆனாலும் அவை அவனை யாச்ரயிப்பது அவனாலேயேற்பட்டதே.
பிராட்டி சேஷியாயிருந்தும் தானே எம்பெருமானை யாச்ரயித்தான் இவனும்
ஸ்வாதந்தரையாகநின்றிருந்தால் அவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் அஸாதாரண
மாகுமோ? ஸ்வாதந்தரையாயிருந்தும் ஆச்ரயித்தாளென்கிறவிசேஷத்தினாலே
அவனுக்கு ப்ரகாரமானது. ச்மித்ய வேறாகவும் ஸ்வரூப நிநிருபகதர்மத்தை
வேறாகவும் பிரித்துச்சொல்வதில்லை. எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாத
இவனோடு சேர்த்தே அவன் எப்போதும் அறியப்படவேண்டியவனாகையால்
எப்போதும் விசேஷணமாக அறிப்படுகிறவனே. ஸ்வரூபநிநிருபகம்
உபலக்ஷணமாகில் ஸ்வரூபமே அறிப்படமாட்டா தென்றபடி. இவ் விவரம்

தில் வாசகமானாலோவென்னில். அந் பயோஜனராவதடிமான மாஷேஷ்வரங்க்காலே

பூர்வகண்டத்தில் உபலக்ஷணம், பின்னே விசேஷணமென்று பிரித்தல், ஸ்வாரஸ்யத்திற்கு வாசகமுளதென்று சிலரின் ஆசேஷம் : அதைக் கூறிப் பரிஹரிக்கிறார். அந்யேதி. கிஷ்டர்ஷித. ஒரு வஸ்துவுக்கு (ஒன்றோடு சேர்த்து மற்றொன்றை எடுத்து அதற்கு) வேறொன்றோடு ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுமிடத்தில்—அந்த வேறொன்றின் ஸம்பந்தமானது அந்த ஏகவஸ்துவுக்குப் போல் அதில் சேர்க்கப்பட்டதற்கும் தோன்றுவது ஸ்வரஸமாக எல்லோரும் கொண்டது. பரிஹந்தோடு சேர்ந்த ராஜா பூஜிக்கப்பட்டான் என்றால், உண்ணும் மனிதர் காணப்பட்டான் என்று ப்ரயோகித்தால் ராஜாவுக்குப் போல் பரிஹந்ததுக்கும் பூஜிக்கப்படுகையும், மனிதனுக்குப் போல் உண்கை யென்கிற தர்மத்திற்கும் காணப்படுகையும் உண்டென்பதே ஸ்வரஸம்; அது போலிங்குமாகும் பூர்வகண்டத்தில் சரணங்களை சரணமென்றது சரணமாகப் பற்றுகிறவன் திருவடிகளைப் பிடிப்பதாலும், திருவடிகளில் கைங்கர்யம் உத்தேச்யமாகையாலும் அதை ப்ரதாநமாகக் கூறினாலும் சரணீ என்பது பூர்ண திவ்யமங்களவிக்ரஹக்கிறகு உபலக்ஷணமாய் நாராயணபதமும் வாசக-ஸாமிவாடி-ளான பல குணங்களைக் கூறுவதாய் ஸ்ரீதேவி-திவ்யகுண- திவ்யமங்கள விக்ரஹவிசிஷ்டன் சரணம் என்று பொருளாயிற்று இது ஸர்வஸம்மதம். இதில் சரணத்வஸம்பந்தம் நாராயணனுக்குப் போலே ஸ்ரீக்கும் குணங்களுக்கும் விக்ரஹத்திற்கும் ஸ்வரஸமாய் அறியப்படும். இந்த ஸ்வாரஸ்யமானது உத்தர கண்டத்தில் ஸ்ரீமானான நாராயணன்பொருட்டு என்று நாராயணனுக்கு ப்ராப்யத்வம் சொல்லுமிடத்தில் விசேஷணமான ஸ்ரீக்கும் ப்ராப்யத்வம் சொன்னதால் இசையப் பெற்றதே பூஷண சஹ பிதா என்றும் போலே ஈக்யாஷ்வரீஷ்வரமான ஸாஹித்யத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் விசேஷணத்தில் அது ஸ்பஷ்டமாகவே தெரியும். அவ்வித ஸாஹித்யத்தைச் சொல்லாமல் பொதுவான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுமிடத்திலும் இப்படி ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கொள்ளுவதே ப்ரக்ருதம் ஆனாலும் ரஸவாந் ரஸவாந் என்றால் ஸ்வரூபத்தில் ரஸத்தைச் சொல்வது போல் ரூபத்திலும் ரஸமுளதென்று சொல்லவாகாது. அது ப்ரத்யக்ஷ விருத்தம். அது போல் இங்கு வாசகமிராமையால் ச்ரீதேவிக்கும் சரணத்வஸம்பந்த மிருக்கலாமென்று முன்னாம் சொன்னது அதன் மேல் கேள்வி-ஐவனுக்கு அந்யோபாயம் திருவஷ்டாக்கரத்தில் நமஸ்ஸாலேற்பட்டது. மாஷேக் ஓரன் வச; தஷேஷோபாயஸாயாச்சா இத்யாதியால் அவன் ஒருவனையே உபாயமென்றது. அப்படியிருக்கப் பிராட்டிக்கும் உபாயத்வம் சொன்னால் விரோதம். இந்த தோஷமே விசேஷணமான ச்ரீயினிடத்தில் சரணத்வஸம்பந்தத்திற்கு வாசகமாகுமென்று. இதற்குப்பரிஹாரம் அந்யேதி மூலமந்தரத்தில் கடைபிடித்தால் அநந்ய ப்ரயோஹந்தவம் அறிவிக்கப்பட்டது. அதாவது நாராயணன் தவிர வேறொன்றும் ப்ராப்ய மன்று என்றதாம். இது சாஷன

பராபரணத்திலும் விசேஷணமும் தவிரப் ப்ரசுத்திக்கும். ஆனால் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷணமானாலே வென்னில், குணவிசேஷயாரவிசேஷங்களும் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷணங்களாகப் ப்ரசுத்திக்கும். உபயுத்தங்களாகையாலே அவை விசேஷணங்களென்னில்- இது பூர்வாரணத்திலும் ப்ரதிஸம்பந்தத்திலும் துல்யம். உபயோகவிசேஷங்கள் ப்ரதிஸம்பந்தங்களுக்கு அநுபுரமான படியிலே ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயங்களாலேகண்டு கொள்வது, ப்ரதிஸம்பந்தமாயிதே உபயோகமிருப்பது

பாதி: பராபரணம். அஹேவ ப்ரதிஸம்பந்தம். இது பிராட்டிக்கும் ப்ராப்யத்வமிசைவதற்கு வாசகமாம். விசேஷணத்வம் தவிர ப்ராப்யத்திற்கும் - ச்ரீக்கு விசேஷணத்வ வாசகம் இரண்டிலும் ஸமாநமென்றபடி. இங்கு ஏகாயநன் பிராட்டிக்கு ப்ராப்யத்வத்தையும் இசையாமல் இந்த தோஷத்தில் இஷ்டாபத்தி யென்று கேட்கிறான் ஆனால் இதி. இதற்கு உத்தரம் குண இதி. வாத்ஸல்யாதி குணம், திவ்ய விக்ரஹ-கடாக்ஷணத்வியாபாரவானை பகவான் உபாயமென்றால் குணத்தினை உபலக்ஷணமென்று சொல்லுகிற தில்லையே; விசேஷணமென்று தானே சொல்லுகிறது. அதுபோல் ச்ரீயும் விசேஷணமாகலாம். எம்பெருமானிடத்திற் போல் நேராய சரணத்வத்தை யிசையாமற் போனாலும் நாராயணன் சரணமாவதற்கு குணத்தினை வேண்டியிருக்கின்றன; வாத்ஸல்யாதி குணம் இராமலே அவன் உபாயமாகான். அந்தந்த குண ஸ்வரூபத்தை சோதித்தால் அதது எப்படி உபயோகப்படுமென்று தெரியும். விக்ரஹம் ப்ரார்த்தனா ப்ரணாமாதிகளுக்கு உபயோகப்படுகிறது. ச்னிஹாதி வ்யாபாரமும் அப்படியே. உத்தர கண்டத்திலும் எம்பெருமான் ப்ராப்யமாவதற்கு = அநுபவரஸாபிவ்ருத்தி-கைங்கர்யாதிகளுக்கு குண விக்ரஹாதிகள் உபயுத்தங்களே, இப்படி பிராட்டிக்கும் ப்ராப்யத்வத்திலும் உபாயத்வத்திலும் உபயோகத்தைச் சொல்லலாம். அடியார்களை 'விஷ்ணுசேனாதிக் சர்வ் ப்ரிஜந் ப்ராப்யய:ஸ்ய' என்றபடி பகவத் ப்ராப்யதைக்கு அவள் ஆஜ்ஞாபநம் செய்கின்றனளே. அதுபோல் அவளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தால்தான் பகவான் கைங்கர்யத்தை ஸ்வீகரிப்பர். இப்படி பகவத் கைங்கர்யத்திற்கு இவளும் ப்ராப்யமாயிருக்கை உபயோகப்படுகிறது - அதுபோல் பூர்வகண்டத்தில் பகவான் உபாயமாகைக்கு இவளும் உபயோகப்படுகிறாள் சேஷியாய் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாவது போல் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆக்மாதிகளை ஸ்வீகரிக்கிறவளுமானால்தானே ப்ரபத்தி பூர்த்தி. இருவருக்கும் சேஷமான வஸ்துவை ஒருவர்மட்டும் ஸ்வீகரித்தலாகுமோ? ச்ரீராமரஸங்கள் மூன்றும் ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிறபோது மூன்றோடும் ஸம்பந்தம் இருவருக்குமாம். பரம் ஸ்வீகரித்து அவனைப் போலே நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வம் பெறுகை லக்ஷ்யா சர ரக்ஷ: இத்யாதிஸித்தமாகையாலே அந்த ஸ்வரஸ்யத்திற்கு ஸாதகமே உள்ளது. வாசகத்திற்கு ஏது அவகாசம்? குணவிக்ரஹாதிகள் உபாயத்வோபயுத்தமாவதுமட்டும் இவள் உபாயத்வ உபயுத்தமாவது போல் உபாயத்வமும் பெறலாம்.

தாயோவேயரமான வாயுதத்திலும் ஐயமான இவ் விசேஷணத்தினுடைய உபயோக ப்ரகாரத்தை "வேரி மாருத பூமேவிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்"

உபாயத்வ உபயுக்தை யென்பதுமட்டும் கொண்டாலும் உபலக்ஷணத்வம் னிச்சிக்காது; விசேஷணத்வமேயாம் அந்தந்த குணங்களுக்கும் விக்ர ஹாதிகளுக்கும் வெவ்வேறு விதமான உபயோகமிருப்பது போல் இவளுக்கும் வேறுவிதமான உபயோகம் பல வுண்டு. அதாவது இவள் சைதந்யமுடையவளாய் ஐஜ்ஞயாய் எம்பெருமானைப் போலே சேஷியாய் மிருப்பதாலே புருஷகாரமாயிருக்கைக்கும், அவனோடு சேர்ந்து ஸ்வரூப ஶராதி ஸ்வீகாரத்திற்கும் உபயோகப்படுகிறாள். ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங் களிலே என்றதை மேலே விவரிக்கிறார் உபாயோபேய இத்யாதியால், இப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கு அநுகூலமான தர்க்கங்களும் மேலே தெரிய வரும் முதலில் ப்ரமாண நிருபணம். பிறகு ஆளவநதார் இத்யாதியால் ஸம்ப்ரதாய ப்ரதர்சனம். வேரி இதி. திருவாய்—4-6-11. 'மாரி மாருத' என்று பாட்டின் ஆரம்பம். வேங்டத்து அண்ணல்விஷயமான இந்த 'வீற்றிருந்து' என்ற திருவாய்மொழி ஒதுவது காரணமாக வேரிமாருத = என்றும் பரிமளம் குன்றாத தாமரைப் பூவின் மேல் நித்யவாஸம் செய்யும் பிராட்டி வினை = எல்லாப் பாபங்களையும் தீர்க்கும் = போக்குவள். இங்கு வினை யென்ற சொல்லால் உபாயவிரோதிபாபங்களைப் போல் ப்ராப்தி விரோதி பாபங்களையும் கொள்வதே ஸ்வரஸமாகையால் பிராட்டிக்கு உபா யத்வம் தெரிகிறது—தாயுதமாவது—ப்ராப்திவிரோதிபாபநிவர்த்தகத்வந் தானே. உபாயாநுஷ்டாந்தத்திற்கு விரோதியானபாபங்களைமட்டும் போக்கு டிருளென்று சொல்வது, இதற்குமேல் பாசுரத்தில் உபாயாநுஷ்டாந்தத்தைச் சொல்வதாயிருந்தால் தகும். இத்துடன் இத்திருவாய்மொழி முடிகிற படியால் முழுப்பலனைக் கொள்வதே தகும். இங்கே நஞ்சியர் ஒன்பதினா யிரப்படியில், பெரியபிராட்டியார் நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்குமென்கிற மஹாகுணப்ரதிபாதகமான இப் பத்தையும் கற்றவர்களைத் தனக்கே ஶ்ர மாகக் கொண்டு ஸம்ஸத துக்கங்களையும் போக்கி ரக்ஷித்தருளும்' என்று உரைத்தனர். இதே பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் இருபத்தி நாலாயிரப்படியில் சீவகுணத்தின் சிறப்பை வெளியிட்டாரென்றும் ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே ஸர்வேச்வரன் பலம் கொடுக்கும் தசையிலே அவனை விலக்கி நானே இதற்குப் பலன் கொடுக்க வேண்டுமென்று.....இத்திருவாய்மொழி கற்றா ருடைய பகவதநுபவ விரோதியான ஸகல ப்ரதிபந்தங்களையும் போக்கும்' என்று விவரிக்கப்பெற்றது. ஈட்டிலும் இவ்வாறே யுள்ளது இப்படி எல்லோரும் ப்ராப்தி விரோதிபாபங்களையே இவள் போக்குவதாக உரை யிட்டிருக்க, அதற்கு முரணாக உபாயவிரோதி பாபம் மட்டும் வினையென்ற சொல்லுக்குப் பொருளாக நவீனர் சொல்வது ஸாம்ப்ரதாயிகமாகாது. இப்படி பூர்வாசார்ய வ்யாக்யாநங்களோடு இவர்கள் பகஷத்திற்கு விரோதமிருப்

என்றும், “நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து” என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

“अकृपेण परिवातुं राक्षस्यो महानो भयात् “என்றும், “अकृपेण परिवातुं राक्षसा-
क्षसीगणम्” என்றும் சர்வவால்மீகிபகவான் ஶரணாगतिसரமான ஆதிகாவ்யத்
திலே நிஷித்தான் ‘संसार.णी।तारिणीम्’ என்று हिरण्यगर्भकाश्यपादிகளும்

பதை யறிவிப்பதற்காகவே இப்பாசுரத்தையே இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் உதா
ஹரித்ததென்று தெளிக. எம்பெருமானைத் தள்ளி இவள் தனியாகப் ப்ராப்தி
விரோதிபாபநிவ்ருத்தி செய்யவாகுமோ வென்னில்—பிராட்டி சேராமல்
எம்பெருமான் மட்டும் பாபநிவ்ருத்தி செய்யவாகுமோ? இருவரும் பாப
நிவ்ருத்தி செய்பவராயிருக்க ஒருவர் மற்றொருவரை எதிர்பார்க்காமலும்
செய்வரென்பது மற்றொருவர் இதை விரோதிக்கமாட்டாரென்ற உறுதி
யைத் தான் குறிக்கும். இருவரும் ஸங்கல்பிப்பவராயிருந்தாலும், நான்
செய்கிறேன் என்று ஒருவர் சொன்னாலே போதும். நிவர்த்திப்பிக்கும்
சக்தி அப்படி சொல்லுகிறவரிடமிருப்பது வ்யக்தமாகும். பிராட்டி வினை
திர்க்குமென்றதற்கு, பிராட்டி மூலமாகப் பிரான் வினைதிர்க்குமென்றே கருத்
தென்னலாகாதென்பதைத் தெளிவிக்க வேறு பாசரம் மேலே நின் இத்
யாதி. 9-2-1 பண்டை நாளாலே என்று பாசரத்தொடக்கம். இது கீழே
உரைக்கப் பெற்றது. உன்னுடைய க்ருபையினாலும் பிராட்டியின் க்ருபை
யினாலும் உன் கோயிலில் கைங்கர்யம் செய்து வரும் தொண்டரென்றதால்
கைங்கர்யமென்ற பலத்திற்குக் காரணமான அருள் இருவரிடமுமென்பது
ஸ்பஷ்டம். பங்கயத்தாள் திருவருளும் என்று முதலில் கூறப்பட்டிருந்
தால் புருஷகார பூதையின் அருள் என்று கல்ப்பிக்கப் பார்ப்பர். அதனால்
எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்குப் பின்னே இவளருளையும் சேர்த்ததால்
அவனருளால் வரும் பலனுக்கே நேராக இவளருளும் காரணமென்றதாயிற்று.

எம்பெருமானிடம் விஜ்ஞாபனம் செய்யாமலே புருஷகாரத்வமின்றி
வேறு விதமாகவும் பிராட்டி அபயப்ரதாநம் செய்ய வல்லள் என்பதை
ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தைக் கொண்டு நிரூபிக்கிறார் ஶ்ரீமதி. இவள் அபய
ப்ரதாநம் செய்தவிடத்தில் ராமனின் நிக்ரஹத்திற்கு அவகாசமே யில்லை
என்றதாயிற்று இதை ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் உதாஹரிக்கப்பெற்ற
தென்ற கருத்தாலே உதாஹரித்தார். संसारेति. काश्यप स्मरुति. सईकामयद्
रय्यां संसारणीतारिणीम् । क्षिप्रसादिनीं देवीं शरण्यमनुचिन्तयेत्—எல்லாப்பலனையும்
அளிப்பவளும். ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடக்கச் செய்கிறவளும். விரைவில் அனுக்ர
ஹிக்கிறவளும் ரக்ஷணத்தில் ஸமர்த்தையுமான பிராட்டியை த்யாநிக்க
வேண்டும். இங்கே இதர பலங்களைக் குறித்துவிட்டு அது போலே மோக்ஷத்
திற்கும் காரணமென்றார். க்ஷிப்ர ப்ரஸாதிநீம் என்பதற்கு விரைவில் எம்பெரு
மான் தெளிவுபெறும்படி செய்கிறவள் என்றே பொருளென்னில், அதனால்
புருஷகாரத்வம்சொன்னதால், तारिणीम् என்றவிடத்தில் பரமாத்மாவைப்போல்

சொன்னார்கள். "वाचः परं प्रार्थयिता प्रपद्येन्नियतः शिवम्" என்று சீர்செளநக பகவான் விஸித்தான். आरमविद्या च देवि त्वं विमुक्तिकलदायिनी"

என்று வசிஸ்தபுலகையரபலாடலங் பரதேவதாபாரமார்த்த்யானமுடைய ஶிபராசரணரர்ஷி அருளிச் செய்தான். "विमुक्तिकलदायिनी" என்கிற விது ஆரமவித்யாவிசேஷணமானாலும் தரலாமாபாதிக்கரணத்தாலே அது இவளுடைய விமூதியாயிற்று शिवःपतिताனும்

‘यामालम्ब्य सुखेनेमं दुस्तरं हि गुणोदयिम् । निस्तरन्त्यचिरेणैव व्यक्त्यानपरायणाः” ॥

உபாயத்வத்தைததானே சொல்லவேண்டும். वाच इति. वाचः—வாக்குக்கு எட்டாத பரம் பொருளை வேண்டுகிறவன் அவச்யமாக லக்ஷ்மிடைய சரண மடைய வேண்டுமென்றார் செளனக ஸம்ஹிதையில். இங்கே பசுவத் ப்ர பத்தியை வேண்டுகிறவன் பிராட்டியைப் பற்றவேண்டுமென்று சொல் லாமல் மோக்ஷத்தை ப்ரார்த்திக்கிறவனென்று சொன்னதால், இந்த ஸ்ரீப்ரபத்திக்கு மோக்ஷமே பலனென்று தெரிகிறது. பெருமானையும் ஆச்ர யிக்க வேண்டுமே யென்னில்—அது தெரிந்ததே. அது போல் இவளையும் தியதமாக ஆச்ரயிக்கவேண்டும். வேறு பலன் போல் ஒருவரால் மட்டும் ஆகாதென்றே பொருள் கொள்ளலாம். உபாயத்வித்வம் இவ்விதம் ஸஹ்ய மென்றபடி. ஆத்மவித்யேதி வி. பு. 1-9-20. ஆத்ம வித்யையாவது பர மாத்மவித்யை. பட்டர் சீர்குணரத்த கோசத்தில் பிராட்டியைப் பற்றிப் பேசியதெல்லாம் ஏதோ ஸ்தோத்ரமே யாகும்; அதை அப்படியே கொள்ள லாகாது-என்று நினைப்பது தவறு. ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும் பிராட்டி யின் ப்ரபாவத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளினார் 'शिवश्रीमान्' என்கிற (619) திருநாம பாஷ்யத்தில் பல வாக்யங்களோடு विमुक्तिकलदायिनी என்றும் உதா ஹரித்தாரே. அங்கே ஆத்ம வித்யைக்கு விசேஷணமாக்காமல் நேராகப் பிராட்டியின் நாமமாகத் திருவுள்ளமிருப்பதால் இவள் மோக்ஷபலம் அளிப்பதென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆத்ம வித்யாவிசேஷணமென்கிற பக்ஷத்திலும் இவ்வர்த்தம் எரித்திக்குமென்பர் மேலே. तत्सामाधिकरण्यத்தாலே=பிராட் டிக்கு ஆத்ம வித்யாஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும் ஆத்ம வித்யைக்கு विमुक्ति- कलदायिनी என்பதோடு ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலும்; அது=மோக்ஷ ப்ர தத்வமானது, விபூதியாயிற்று=ஆத்ம வித்யை இவளால் அபிமாநிக்கப் பட்டு இவளுடைய ஸ்வர்யமானால் அதன் மேன்மைவான மோக்ஷ ப்ர தத்வமும் இவளது ஸ்வர்யமே யாகும்—இவளால் அதற்கு வந்ததாகும். दायिनी என்று சொன்ன दास्यம் சேதநனுக்கே யாகும். அதனால் இவளுடைய தாற்ருத்வம் ஆத்ம வித்யையில் ஏறிடப்பட்டது. ஆத்ம வித்யைக்கே விசே ஷணமாகில் विमुक्तिकलसाधनமென்றே யிருக்கலாம். ஆக ஆத்ம வித்யையை மோக்ஷத்திற்கு ஸாத்யோபாயமாக ஸங்கல்பித்திருப்பவள் இவள் என்றும் தெரிகிறது. ச்ரிய:பதிதானுப்=எவன் ஒருவனை உபாயமென்கிறீர்களோ அந்த பகவானே; यामिति:ஸாத்வ-ஸம்ஹி. (12-84) व्यक्त्यान परायणाः—விசத மான த்பாநந்தைப் பரமோபாயமாகக் கொண்டவர்கள் सुखे—புருஷகார

என்று ச்ரீஸாத்த்வத ஸம்ஹிதையிலே ஶிவவிஸ்தரவ்யாசத்திலே அருளிச் செய்தான். த்வரங்களான சாஸ்த்ரங்கள் நிற்க, இம்மத்யஸ்த்த சாஸ்த்ரங்கள் அதிப்ர பலங்கள். ஆளவந்தாரும், “जगत् समस्तं यदवाप्तसंभयम्” என்றும்,

श्रेयो न ह्यविन्दोचनमनःकान्ताप्रसादात् ऋते-संसृत्यक्षयैणवावसु नृणां संभाव्यते कर्हिचित्” என்றும் அருளிச்செய்தார். ச்ரீபாஷ்யகாரரும் ச்ரீவைகுண்டகத்யத்தில், “शेषशेषाशनादिकं सर्वं परिजनं भगवत्सत्तदवस्थोचितपरिचर्यायामाज्ञापयन्त्या”

நிரபேதமாக யி-எந்த பிராட்டியை ஶாலஸ்ய-த்யாநத்திற்கு விஷயமாக்கி டூஸர் கடக்கவாகாத டம் குநிஷிம் இந்த முக்குணக்கடலை அவிநே--விளம்பிராமல் நிஸரநி கடக்கின்றனர். ச்ரீபதிருபத்யானத்திலே பிராட்டிக்கு விசேஷமாக உருவமைப்பானது, உபாஸனங்களில் விஷயமாகிப் பவக்கடல் கடத்தலுக்குக் காரணமாயிருப்பதால் அவளிடம் பக்தியைக் கொண்டு என்று ஶாலஸ்ய நிஸரநி என்ற சேர்க்கையால் அறிவிக்கப்படும். இவ்வளவு ஸ்பஷ்டமான வாக்யங்களையும் புருஷகார நிலைமட்டும் கொண்டு க்லேசப்படுத்திப் பொருள் உரைப்பதென்றால் இது வேதசாஸ்த்ர-அவிரோதியான தர்க்கத்தை விட்டுக் குதர்க்கத்தாலே சாஸ்த்ரத்தைக் கலக்கும் குத்ருஷ்டி பக்ஷமாகும் அத்வைதி முதலானாரும் தம் மதத்துக்குத் தக்கவாறு எவ்வா வசநங்களையுமே நிர்வ ஹித்திருக்கின்றனர். ஸ்வாரஸ்யமில்லை யென்று தானே அவற்றை விடுவது. அது இதற்கும் துல்யம், ச்ரீஸூக்த-லக்ஷ்மீதந்த்ர-ஸஹஸ்ரநாமாதிகளான இவள்விஷயமாகவே வந்த ஸ்பஷ்ட ப்ரமாணங்கள் லக்ஷ்மிக்கு உபாய த்வாதிகளை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகின்றன; ஆனாலும், அவளுக்காகவே யன்றி பல விஷயங்களைச் சொல்லவந்த சாஸ்த்ரங்களும் அவளுடைய மஹிமையையும் சொல்வதென்றால் அதற்கு ஏற்றமுண்டு; அதனால் இவற்றை யுதாஹரித் தோமென்கிறார் தத்ப்ரங்களான இதி. ஸம்ப்ரதாய ச்ரீஸூக்திகளை யுதாஹரித் கிறார் ஆளவந்தாரும் இதி. ஜார்ஜி-ஸூரநம், 37. சமஸ்த்-ஸமஸ்தமான உலகும் எவளுடைய ரடாக்ஷத்தை உபஜீவித்திருக்கின்றன. இஷ்ட ப்ராப்தி, அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி என்னும் நன்மைகளெல்லாம் இவள் கடாக்ஷித்திருப் பதனாலே என்றபடி. இதன் விவரணமான சதுசுலோகிசுலோகம் இது இதி. செந்தாமரைக் கண்ணனுடைய மனத்துக்கு ப்ரியையான பெரியபிராட்டியின் அநுக்ரஹபிராமல் ஐச்வர்யம், கைவல்யம், வைஷ்ணவ மார்க்கமான அர்ச்சி ராதி மார்க்கமூலமான பரமபதம் என்பவற்றில் ஒன்றும் ஒரு பொழுதும் ஜீவர்களுக்குக் கிடைக்கமாட்டாது. இதில் ஸந்தேஹிக்கவுமாகாதென்றாரே. ஶிவ-ஆதிசேஷன், ஶிவாஸ-எம்பெருமான் உண்டு மிகுந்ததை உண்பவர் (விஷ்வக்ஸேநர்) ஶாப்யஸ்யா-அவர்கள்தாமே ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பதால் இங்கு ஆஜ்ஞாபநமாவது அவர்கள் தக்க பணிவிடை செய்ய இச்சிப்பதற்கு (ஸங்கல்பிப்பதற்குக்) காரணமான, ஸங்கல்பமுடையவளாகை. இவள் ஸங்கல்பிக்கிறபடி இவர்கள் அறிந்து ஸங்கல்பித்துச் செய்கிறார்கள். இவளு

என்று भगवःकैङ्करूप परमपुरुषार्थம் இவள்நியோகத்தின்படியே நடத்த வேண்டுமென்று அருளிச்செய்தார். கூரத்தாழ்வானும்,

सुखि श्रीदिशतादशेषजगतां सर्गोपसर्गस्थितिः स्वर्गं दुर्गतिमापवर्गिकपदं सर्वं च कुर्वन् हरिः ।

यस्या वीक्ष्य मुखं तदिक्षितपराधीनो विधत्तेऽखिलं क्रीडयं खलु नान्यथाऽस्य रसदा स्यादैकरस्यास्य तथा॥

என்று சங்கீத அர்த்தத்தை “देवि त्वन्मदिमावधिर्न हरिणा नापि त्वया घायसे” என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார். பட்டரும்,

“दैर्घ्यमक्षरगतिं परमं पदं वा कस्मैचिदञ्जलिभरं वहते वितीय ।

டைய ஸங்கல்ப்பமே இங்கு-நியோக மென்னப்படும், நியோகமாவது ஆப்தேச்சை. எல்லாம் இவள்ஸங்கல்ப் பாதிநமானால் நரகாதி களையும் இவளே அனுபவிப்பிக்கிறுளென்னலாகு மேயென்ன அவற்றிலும் இவளுக்கு ஒருவித ஸம்பந்தமுண்டென்றறிவித்துக்கொண்டு மோக்ஷத்திற்கும் இவளுடைய எண்ணமே காரணமென்றறிவிக்கிறார் கூரத்தாழ்வான் இதி. சி:—லக்ஷ்மி யானவள் ஸுசி—மங்களத்தை திசுதா—அளிக்க வேண்டும். இதற்குக்காரணம் கூறுகிறார்மேலே, அஷேஜகா—எல்லாவுலகங்களுக்கும் சர்—ஸ்ருஷ்டியென்ன, ஓபசர்—ப்ரளயமென்ன சிபி—இருப்பென்ன இவற்றையும், ஸ்வர்க்த்தையும் நரகத்தையும் அபவநிக்ஷபம் மோக்ஷஸ்த்தநத்தையும் எல்லாவற்றையும் படைக்கும் பகவான் எவளுடைய முகத்தைக் கண்டு எவளுடைய இங்கிதங்களுக்கு வச்யனாய் எல்லாம் செய்கிறானே; அந்யா—இப்படியிராமற் போனால் ஐய் கீரா இந்த விளையாட்டானது, தயா அவளோடு ரேகஸா—ஏகாபிப்ராய முடையனாயிருக்கையாலே அந்ய—இவனுக்கு ரசதா—புநந்தத்தை விளைவிப்பதாக ந ஸா—வலு—ஆதாதன்றோ. ஆக இவள் கொடுப்பவளென்றதாயிற்று. தேவி இதி. சர்ஸ்தவம் 8.தேவி—பிராட்டியே! உன் மஹிமையின் எல்லையானது டரினா—எம்பெருமானாலே ந டாயசே—அறியப்படுகிறதில்லை. தயா—உன்னாலும் அறியப்படுகிறதில்லை. அறியப்படவில்லை யென்றால் சர்வஜ்ஞத்திற்கு ஹாநி வருமென்பதில்லை. இருப்பதை அறியாமற்போனால்தானே ஸர்வஜ்ஞத்வ ஹாநியாம்.இராதவஸ்துவை அறியாமலிருப்பதே தரும்.ஸர்வஜ்ஞனும் ஆகாசத் தாமரையை யறிந்திருக்கிறானே என்று கேட்டால், இல்லை யென்றுதானே சொல்லவேண்டும். ஆக உன் மேன்மைக்கு எல்லையே இல்லையாகையால் இருவரும் அதை யறியாமலிருப்பது தருமென்றபடி, இதனால் எம்பெருமானின் மஹிமைபோல் பிராட்டியின் மஹிமையும் நிரவதிகமென்று சொல்லி யிருப்பதால் அளவிட்டுக் கூறுவது உசிதமாகாது நிக்ரஹிக்கிறவிஷயத்திலும் அவளுக்கு சக்தி பூர்ணமாகையால் மஹிமைக்குக் குறையில்லை தபசன அநுபாலநா—ந தா ஓமி திசுதா—அசுதா—அசுதா என்றபடி அவள் மஹிமையிருந்தும் நிக்ரஹம் செய்வதில்லை. மோக்ஷமளிப்பது மஹாநுக்ரஹமன்றோ; அதை ஏன் விடவேண்டுமென்றதாம். இம் மோக்ஷ ப்ரதாநம் இவளுக்கு பட்டராலும் அருளப் பெற்றதென்கிறார் ஐச்வர்யம் இதி 58. அந—தாயே! ரேகய்—ப்ராக்ருத

अस्मै न किञ्चिदुचितं कृतमित्यथाम् त्वं लज्जसे कथय कोऽयमुदारभावः ॥”

என்று ஐதியில் உதாரணத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணினார். மீயூகமாயத்தில் பெரியஜீயரும் அபேஜிதாயீவ்வளெல்லாம் உபபாதித்தார்.

புருஷார்த்தத்தை. அஹரணி—ஜீவாத்மானுபவமாகிற கைவல்யத்தை பரம் பத்வா—அல்லது பரமபதத்தை மரலிபர—அஞ்ஜலி யென்கிற பெரும் சமையை வடிவ—சமத்தின்ற கஸ்மீசிவ்—ஒருவனுக்கு விதீய—அளித்து விட்டு அய—பிறகு அஸ்மீ—இவ்வஞ்ஜலி சமந்தவனுக்கு. உசிதம் கிஞ்சித்—தக்கதொன்றும் ந கதம் இதி—அளிக்கப்படவில்லை யென்று த்வ் லஜ்ஜசே—நீ வெட்கப்படுகிறாய் போலும். கதய—சொல்வாயாக. க: அய் உதாரभाव: என்ன ஆச்சர்யமானது இவ் ஒளதார்யகுணமென்றார். இந்த ச்லோகம் ச்ரீஸூக்தத்தில் வ: ௩௩— என்கிற மந்தரத்தில் உதார என்ற சொல்லுக்கு வ்யாக்யாநமாகும். இங்கே மூன்று பலனைச் சொல்லி கஸ்மீசிவ் என்று ஒருவனைக் குறித்ததால் கஸ்தஸு-ப்யம் தெரிகிறது. ஒன்றோடொன்று சேராத பலன்களுக்கு ஸமுச்சயம் எங்ஙனே என்ற கேள்வி யெழாமைக்காக வாசப்தப்ரயோகம். அதனால் ஒரே ஸமயத்தில் மூன்றில்லை யென்றதாம். முதலில் ஐச்வர்யமளித்தாள்; எல்லா ஐச்வர்யத்தையும் அளித்த பிறகு. இவ்வளவு போதாதென்று கைவல்ய மளித்தாள், அக் கைவல்யமும் அழிந்தது கண்டு மேலே நித்யமான பலன் அளித்த பிறகும் லஜ்ஜை யென்றபடி. ஒவ்வொருவனுக்கு ஒவ்வொரு பலன் கொடுப்பதனால் வெட்கமின்றி வேறு பலனையும் அளிக்கலாமே. அளிக்க முடியா தென்றால் பெரும்பலனையே முதலில் அளிக்கலாமே. இப்படி மேன் மேல் பலனளித்ததைச் சொன்னதால் கைவல்யம் அநித்யமென்றே பட்டர் திருவுள்ளம். இங்கே நமக்கு ப்ரக்ருதமானது ஐச்வர்யாதிகளைப் போல் மோக்ஷ பலனையும் இவள் அளிப்பது ஸ்பஷ்டமென்பதே. சதூர் முகஸ்த்தாநம் போன்ற ஐச்வர்யவிஷயத்திலும், ஈச்வரன் ஒருவனே ப்ரபுவாகையால் அதைப் பிராட்டி யளித்தாலும் அந்யோபாயவ்ஷா மாம். அதை யளிக்கலா மானில் இதையும் அளிக்கலாம்—இது உதாரசப்தவ்யாக்யாநமா கையாலே பிராட்டி மோக்ஷமு மளிப்பவளென்பதற்கு ச்ருதிப்ரமாண மும் குறித்தாயிற்று.

இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக ச்ரீஸூக்தவ்யாக்யாநத்திலே வரைந்து மற்றும் பல மந்தரங்களிலும் இவ்வளவு மேன்மையைப் பிராட்டிக்குப் பெரியஜீயரும் அருளினாரென்கிறார் ஸ்ரீஸூக்தேதே. இங்கே பெரிப ஜீயரும் என்றது நஞ்ஜீயரை என்பர். நஞ்ஜீயர் ச்ரீஸூக்தபாஷ்யம் அருளியிருப் பதால் அது தகுமென்பர். அக் காலத்தில் அவருக்கும் பெரியஜீயர் என்ற ப்ரஸித்தி யிருக்கலாம். சரம ச்லோகாதிகாரத்திலே பெரிய ஜீயரென்று குறிப்பிட்டு ஶிவராஜமஹ்ய என்று தொடங்கி அவர் செய்த ஆஹ்நிகத் தைக் காண்பிப்பர். அப பெரியஜீயர் பட்டருடைய சிஷ்யரான நாராயண முநிகளென்று ச்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் தெரியு

இப்படி சூரிசூரிசம்வாயம் நிற்கிற நிலைகளைக்கொண்டு சிவசூரத்தில்
சொன்ன விசேஷணத்துக்கு விபரஹிகளுக்குப்போலே வசவநுராமான
உபயோக விசேஷங்களை சஹயர் அறிந்துகொள்வது.

வரும். இவ்வதிகாரத்திலே மேலே இப் பிராட்டிவிஷயமாகவே “ஆச்சான்
பக்கலிலே கேட்டு நஞ்சியர் ஸங்கரஹித்தார்” என்று அருளப்போவதால்
இங்கிவர் நஞ்சியரைவிட வேறொருவர் என்று சொல்லக் கூடுமாகிலும்
இவரும் ச்ரீஸுத்தபாஷ்யம் எழுதியிருக்கலாமாகையாலே நமக்கொரு விரோ
தமில்லை. இவரும் பட்டர்சிஷ்யரான படியாலே அவருக்குப்பிறகு இவரைக்
குறித்தது. எல்லா மென்ற பதத்தினால் உபாயத்வமுண்டென்பதை
என்றதாயிற்று. இதுவிஷயத்திலே ச்ருதிகளாவன ச்ரீஸுத்தாதிகளாம்.

இதன்மேல் கேள்வி—ஸம்ப்ரதாயத்தில் பாயஜிவம் போலே உபாயஜிவ
மும் ஸம்மதமானால் அஷ்ட ச்லோகியில் ஐயமப்யாசயானத்தில் ஈசான் ஜகத்
என்ற ச்லோகத்தில் முதலில் புருஷகாரமாகைக்கு லக்ஷ்மீப்ரபத்தியை
அருளிச்செய்துவிட்டு பாயஜிவத்தில் லக்ஷ்மியைச் சேர்த்தாமல் எம்பெரு
மானைமட்டும் கூறி உத்தரகண்டத்தில் அபா ச சஹிதாய என்று ப்ராப்யத்
தில் மட்டும் லக்ஷ்மியைச் சேர்த்தது விரோதிக்குமே இதனால் பட்டரின்
சுருத்து இவ்வாறாக வேண்டும்—அந்யோபாயம் அந்யபயோஜனம் என்ற
இரண்டும் ப்ராமானிக மானாலும் ஐயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் புருஷகார
ப்ரபத்திக்காக சிவம் என்ற ப்ரயோகமென்று நிர்வஹிக்கலா மாகையால்
பாயஜிவத்தில் ச்ரீக்கு பானம் அவச்யமில்லை; உத்தரகண்டத்தில் ச்ரீமத் பதத்
திற்கு இப்படி வேறு ப்ரயோஜனமிராமைமால் அது வீணாகாமைக்காக—
அந்யபயோஜனத்தை விட்டு பாயஜிவம் ஸஹிக்க வேண்டிய தாயிற்று.
சரணாகதியில் ச்ரீக்கும் பானத்தைக் கொண்டால் பாயஜிவங்களுக்குப் போலே
அவளுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் சொல்லவேணும். புருஷகாரத்வமான உபயோ
கம் முன்னமே முடிந்தது. ப்ரபத்தி காலத்தில் அவனுடைய காரண்யத்தை
அபிவ்ருத்தி செய்வதில் உபயோகமென்னில்—அகதிகரக்ஷணத்திற்காகவே
சரணாகதி விதிக்கப்பட்டதால் உலகிற் போலும் சாஸ்த்ர சூத்தராலேயும்
சரணாகதத்ரோஹம் தகாதாகையாலும் என் மம என்று சொன்ன ஸர்வேச்
வரனுக்குத் தானே காரணசிவம் வருமாகையால் இவள் எதற்காக? அப்படி
இசைந்தால் முன் புருஷகார ப்ரபத்தி எதற்காக? ஆக அவனுக்குப்
போலே இவனுக்கும் ஸர்வீகாரமும் பாயஜிவமுமுண்டென்று உபாயத்வித்
வத்தை இசைய வேண்டும். இப்போது அந்யோபாயத்திற்கு மனமே.
இப்படி ச்ரீமத்பதம் அந்யாசிவமாகையால் பல வசநங்களில் பிராட்டிக்கு
உபாயத்வம் ஏற்பட்டாலும் அது பரம்பரயா உபாயத்வமே என்றவாறு.
இக் கேள்வியினால் எடுத்தித்ததாவது பகவச்சரணாகதியில் லக்ஷ்மி விஷயமா
காள்; விஷயமானால் விசேஷணமாகவேண்டும்;—அப்போது உபாயத்வம்
‘ருமென்றதே.

भरखीकाररहितं रक्षासङ्कल्पवर्जितम् । गुणादिकमिहेष्टं हि शरण्यस्य विशेषणम् ॥

ऐकरस्यजुषोः शेषिदम्पत्योः सर्वकर्मसु । विशेषणविशेष्यत्वं भूतं कस्मान्न रोचते ॥

இதைப் பரிஹரிப்பதற்காக, லக்ஷ்மீவிஷயகமுமாகலாம் விசேஷணமுமாகலாம், உபாயதீவ்ம் வந்தாலும் குற்றமில்லை. வராமலுமிருக்கலாம். பட்டருடைய வசநமே பட்டார்ய வசநாந்தரதுக்கும் வெகு ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாய வசநங்களுக்கும் விரோதமிராதபடி வேறு தாத்தார்யத்தில் வந்ததாய் அய்யாசிஹ்மென்ன வேண்டுமென்ற கருத்தினால் சில காரிகைகளை யருளிச்செய்கிறார். பிராட்டி இங்குவிசேஷணமே, உபாயமே, भरखीकार, ரक्षाசங்கல்பங்கள் அவளுக்குமுண்டு என்பதே நாம் நிரூபிப்பது; ஆனாலும் உபாயமென்றால் भरखीकारவிகள் வந்திடும், விசேஷணமென்றால் உபாயமாயிருமென்று நினைப்பது நவறு இது அறிஷ்டமன்றென்பதோடுவ்யாப்திக்கு ஸாமுங்காண்கிறதென்று காரிகாபிப்ராயம். இது ப்ராஸங்கிகம். மற்றது மேலே கூறப்பெறும் ஸ்ரேசி. உபாயகார்யமான ஸர்வீகாரமாவது ஸ்ரமான பக்தியின் ஸத்தாநத்தில் இருக்க இசைவது; அதாவது பலனை யபேக்ஷிக்கிறவன் ஸ்ரத்தை யநுஷ்டிக்க வேண்டாமென்று அநுமதியளிக்கை; ரக்ஷணஸங்கல்பமாவது ஸ்ரீபாபேய் மோக்ஷியாமி என்றது. இவ்விரண்டையும் குணவிக்ரஹாதிகள் செய்ய வியலா. ஆயினும் சரணாகதி யநுஷ்டாநத்தில் அவைகள் தோன்றி ஈச்வரனுக்கு விசேஷணமாகை ஸர்வஸம்மதம். அப்படியிருக்கப் பிராட்டியும் அதில்தோன்றி விசேஷணமானாலென்ன? குணவிக்ரஹங்களுக்கு சரண்யன் செய்யும் ரக்ஷணத்தில் உபயோகமிருப்பதாலே உபாயவொபயுக்ளங்களாய் விசேஷணமாகை கூடும்; பிராட்டிக்கு உபயோகமென்ன எனில்-இந்த சங்கையை ஸங்க்ரஹமாகப் பரிஹரிக்கிறார். ऐकरस्य...सर्व-कर्मसु. தாங்கள் செய்யும் எந்தக் கார்யத்திலும் ऐकरस्य जुषो:-பரஸ்பர ஸம்மதியாலே ஸமாநமாக லீலாரஸ மோகஸங்களைப்பெறுகின்ற शेषिदम्पत्यो:-எல்லோருக்கும் ஸமமாய் சேஷிகளான இருவர்களில் विशेषणविशेष्यत्वं-ஒருவர் விசேஷணமாய் ஒருவர் விசேஷ்யமாகை भूतं-ஸ்பஷ்டமாக அறியப்படுகிறது. कस्मान्न-ஏன், न रोचते-ப்ரமாணவச்யருக்கு ப்ரியமாகாமலிருக்கும். ஒவ்வொருவரும் மற்றவருடைய ப்ரீதிக்கு அநுகூலமாகச் செய்து கூடி ஸந்தோஷிப்பதால் பிராட்டியின் ஸம்மதியும் ப்ரீதியும் அறிவது ஈச்வரனுக்கு உபாயமாகைக்கு வேண்டியிருப்பதால் குணதிசனைப் போலே இவளும் விசேஷணமாகலாம். துல்யமான சேஷித்வமும் துல்யமான ரஸாநுபவமுமிருந்தாலும் दक्षयित्याயிருப்பதால் समप्रधानமாகாமையாலும் விசேஷணமும் விசேஷ்யமுமாய் திரீதேசிக்கை தரும். இனி அசேதநமான குணாதிகள் விசேஷணமாவது பேரல் சேதநன் விசேஷணமாகத் தகாது. விசேஷணமாகக்கொள்ளப்படும் சேதநன் விசேஷ்யத்தைப் போலே ஸர்வீகாராதிரூப உபாயத்வமுள்ளதாகில் ஸம்ப்ரதாநமாகும். அதனால் उपायद्वित्वं வரும். புருஷபார மாதைக்காடு அநுஸந்திப்ப தென்னில்-முன் செய்த புருஷகாரப்ர

प्रतर्दनादिविद्यासु वेद्येऽपि परमात्मनि । अचेतनवदिच्छामश्चेतनं च विशेषणम् ॥

इत्थं प्रपत्तिविद्यायां तत्तन्मन्त्रानुसारतः । विभुः परम्या गुणाद्यैश्च विशिष्टो विषयोऽत्र नः ॥

பத்தியாலே அது எரித்தமாகையால் பகவச்சரணாகதியில் பிராட்டியை அதற்காக விசேஷணமாக்க வேண்டுவதில்லை. ஆக ஈச்வரமாத்ர விஷயமேயாகும் சரணாகதி வித்யை என்பதற்கு ஸமாதாநம் ஐதர்நேதி. ப்ரதர்தந வித்யையில் த் ம் வ்யு: ஐமூத் ஈயுபாஸ என்ததால் பரமாத்ம விசேஷணமாக அசேதநமான ப்ராணனுக்கும் சேதநனை இந்த்ரனுக்கும் உபாஸநா விஷயத்வமுண்டு. ஐயவீசிரஸ்ஸில் சொன்ன ருத்ர வீத்யையில் பரமாத்ம விசேஷணமாக ருத்ரனுக்குத் தோற்ற முண்டு. அந்தச் சேதநர்கள் மோக்ஷ ப்ரதாநஸங்கல்பமுள்ளவரு மல்லர்; புருஷகாரத்வாதி-உபயோகமுமில்லை. ஆனாலும் உபாஸநத்தில் தோன்றி விசேஷணமென்னப்படுகிறார்கள். இப்படி உபாயத்வ ஸம்பந்தமிராமற் போனாலும் ஞானத்தில் விசேஷணமாகை சேத ருக்கு உண்டாகையால் உபாயத்வ ஸம்பந்தமிராமையைக்கொண்டு விசேஷணத்வத்தைநிரளிக்கமுடியாது இயமிதி. "ஓபாஸாநீவித்யா" என்று சொன்னபடி பல வித பக்தி வித்யையிற் போல் ப்ரபதி வித்யா ஶரணாநி என்கிற உபாயமான ஜ்ஞாநத்திலும் ஶசம்மநானுசாரத:-எந்தெந்த மந்த்ரத்தில் எந்தெந்த குணத்தையும் விக்ரஹத்தையும் ஖ி.பூநீலா.ஷெ.ரஹ சுதர்நாதி சேதந வஸ்துவையும் குறித்திருக்கிறதோ அந்தந்த மந்த்ரத்தில் அந்தந்த சேதநாசேதநங்கள் தோன்றுவதால் விசேஷணமேயாகலாம். அதற்கு ப்ரயோஜநமென்னவெனில்—'ந டி ப்ரயோஜநானுயுநா ப்ரமாணபூதி:; ப்ரயோஜந் து ப்ரமாணானுயுநம். என்ற ஸமந்வயாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தை நினைக்க; நமக்கு ப்ரயோஜநம் தெரியவில்லை யென்று ப்ரமாணத்தைத் திருத்தலாகாது. அப்படியாகில் த்ருணத்தின் தர்நத்தை காஞ்ச தத்தின் தர்சநமாக ஒருவன் கொள்ளுவதாம். ப்ரமாணத்தில் கண்டபடிகொண்டால் தான் விதிப்படி நடப்பதால் ஈஸித்தியாம். ஆகையால் இதர மந்த்ர ப்ரபத்தியிற் போலே இந்த த்வய மந்த்ர ப்ரபத்தியில் குணதிகளும் பிராட்டியும் விஷயமாகலாம். இருவரையும் ஸமப்ரதாநமாகச் சொல்லும் மந்த்ரமாகில் அப்படியே அவர்களை பாவிப்பது அப்போது உபாயத்வித்வம் வருமே யென்னில், பரஸ்வீகார ரக்ஷண ஸங்கல்பங்கள் எங்கு ப்ரா மாணிகமாகலாமோ, அங்கு அவற்றை இசைந்து உபாயத்வித்வம் இஷ்டமென்றே சொல்லவேண்டும். அல்லது அந்த ஸங்கல்பங்களிருந்தாலும் உத்தமசேஷியான ஈச்வர ஸங்கல்பமும் அவச்யமாகையால் அதன் ப்ராதாந்யத்தைக் கொண்டு அநந்யோபாயமென்பதென்னலாம். முக்தனுக்கு சரீரம் கேவல ஈச்வர ஸங்கல்பபாதிநமாகும்; சில ஸமயம் ஶ்வரஸக்ஷவாஶீநஸஸக்ஷரத்தாலுமாகும். அதனான் ஶசக்ஷரம் அகாரணமென்றே உபாயத்வித்வமென்றே சொல்வதில்லை. ஸங்கல்ப சக்தியில்லாத மற்ற சேதநர் விசேஷ்யமாகத் தோன்றினாலும் உபாயமாகார். பஞ்சாக்நிவித்யையில், விசேஷ்யமாகத் தோன்றும் ஜீவன் உபாயமாகிறதில்லை. ப்ரபத்தி மந்த்ரத்தில்

இங்குக் கேவலதர்க்கங்களை யிட்டு ப்ரமாணங்களை வாசிக்கலாகாதென்

சொல்லாமற் போனாலும் சத்யவாதிஸ்தர நிராகரதர்மங்கள் போலே பிராட்டியும் ஸரபநிராகரமாக எல்லா பத்தி யோகங்களிலும் போலே ப்ரபத்திகளிலும் அது ஸந்திக்கப்படுவது ஸித்தமாகையாலும். இங்கே ஶிமசே என்றதாலும் நாராயணனுக்கு ப்ரகாரமாக ச்ரீயின் அநுஸந்தாதம் அவச்யமாகிறது, உத்தர கண்டத்திற் போலே துல்யமான ப்ரயோஜனம் வரக்கூடுமாயில். அந்த ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தை விடாமலிருப்பதே உசிதம்.

இப்படி பிராட்டியும் விஷயமாய் விசேஷணமாகில் பட்டர் அஷ்ட ச்லோகியில் பகவத் சரணாகதியில் பிராட்டியை ஏன் சேர்க்கவில்லை யென்னில்—அது ஶ்யவாசிஷம். எப்படி யென்னில்—அங்கே நியானபாயி ஶ்ய ஸ்ஶிய என்று ஶிமபுதியை சரணாகதிகத்யத்திற் போல் அருளிச்செய்திருப்பிருரே, அது எப்படி ஶ்யவாசிஷமாகும்? ஶிமானு என்று ச்ரீயைப் புருஷகாரமாகப் கொண்டவ னென்று சொல்வதானாலும் அதற்காக சரணாகதி இங்கு அர்த்தமாகுமோ. வசநாந்தரத்தாலேற்பட்ட புருஷகார ப்ரபத்தியை ஶ்யவாசிஷம் சொல்வ லாகாது. இனி ச்ரீவிசிஷ்ட நாராயணனை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன் என்றதாயிற்று. ச்ரீயின் உபாயத்வமானது ப்ரபத்தி ஸித்திக்காக; நாராயணனின் உபாயத்வமானது மோக்ஷஸித்திக்காக என்னில்—அப்போது மந்த்ரத்தில் ச்ரீக்கு விசேஷணத்வமே சொன்னதாகும். கீழ்ச்சொன்ன ப்ர மாணங்களாலே அவருக்கும் ஶ்ரஸ்வீகாராதிகளுண்டாகையால் அவள்விஷய த்தில் பண்ணின ப்ரபத்தி புருஷகாரஶ்யமோபாயஶ்யமோபாயிஷிக்காகவென்றும் பிறகு பகவானிடம் ப்ரபத்தி அவனும் மோக்ஷோபாயமாகக்காக வென்றும் இந்த ச்லோகத்திற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். அல்லது புருஷகார ப்ர பத்தி ஶ்யவாசிஷமாகாதாகையால் அதை விட்டு. அது வசநாந்தர ஸித்தமென்று உபேக்ஷித்து, 'மோக்ஷத்திற்காக இருவரிடம் சரணாகதி பண்ணவேண்டும். அது விசேஷணத்வ ஸ்வபாவத்தாலேற்படுகிறது. ஆக இந்த சரணாகதி ச்ரீஸம்ச்ரயணமும் ஶச்வர ஸம்ச்ரயணமுமாகும்' என்று அறிவிப்பதற்காக ஶ்ய ஸ்ஶிய ஶ்ரேயஸே என்றது. விசதமாக்கு கைக்காகப் பிரித்துச் சொன்ன படியாய் ஶ்ஶிய என்று உத்தரகாலம் விவக்ஷிதமன்று. இவ்வளவால் ஶ்யவா-
யா: சவ சி சரணீ ந: ஶ்ரணயந் என்ற பட்டருடைய லக்ஷமீகல்யாணச்ச்லோ கார்த்தமே இங்கும் சொன்னதாகும்.

இங்கு இத்யாதி. பிராட்டிக்கு ஶ்ரஸ்வீகாரரக்ஷணஸங்கல்ப்பங்கள் இருப்பது உசித மென்று ஶ்ரஶ்யஜ்ஞ: ஶேவிஷ்ய: என்றவிடத்தில் ஸூசிசுக்கப்பெற்றது. அதை விவரிப்போம். இருவரும் சேஷியானபடியாலே அங்கு சேஷித்வம் உபயாசிஷான் சி ஶக் ஶேவிஷ் என்றபடி ஒன்றேயாகையாலே இருவருக்கும் சேர்த்து ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். இங்கு ஶமர்ப்பணமாவதே இருவருக்கும் கார்யமாகும் இப்படியே ஶ்ரதமான கைங்கர்யத்திற்கு இலக்கா யிருக்கை இருவருக்குமாகையால் ஶமர்ப்பணஶ்ரஸ்வீகாரமும் இருவரிடமே.

இவ்விரட்டும் பக்தியோகத்திலுமுண்டு. பக்தியோகத்தில் எங்கும் பிராட்டியியமேந விசேஷணமாக த்யானிக்கப்படுவது ஸர்வஸம்மதம். பக்தியினுடைய கார்யமாவது சேஷி ப்ரஸாதம். அதாவது நிக்ரஹ நிவ்ருத்தி. ஒருவரையும் நிக்ரஹம் செய்யாத லக்ஷியிடம் நிக்ரஹ ப்ரஸக்தி யேதென்னில்— நேராக ஒருவரை நிக்ரஹிக்காமற் போனாலும் பதிமூலமாக நிக்ரஹம் செய்விப்பது அவளுடைய க்ருத்யம். நிக்ரஹிக்க வேண்டியவர்களை நிக்ரஹித்தே யாகவேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவளுக்குமுண்டு. எந்தையின் அவதாரமே ராவண ஸம்ஹாரத்திற்காக. அதற்காக ப்ரேரண வ்யாபாரம் இவளுக்கு ஸுநிச்சிதமாகையால் மோகேஷாபாயநிஷ்ட்டன்விஷயத்திலே அந்தந்த நிக்ரஹ வ்யாபார நிவ்ருத்தி இவளும் செய்தாகவேண்டும். அதுபோல் எல்லா விதமான ஐச்வர்ய பலன்களையும் இவள் அளிப்பவளாகையால் பக்தனுக்குள்ள ஸஞ்சித புண்யங்களின் பலன்கள் இவள் அளிக்கவேண்டியவையாயிருப்பவற்றை இனி இவனுக்கு அளிப்பதில்லை யென்று அது விஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி இவள் செய்யவேண்டும் இப்படி ப்ரீதிகோப நிவ்ருத்திகள் இவளுக்கும் வேண்டி யிருப்பதால் இவற்றைவிட ஈச்வரனுடைய ப்ரீதிகோபங்கள் அதிகமானாலும் இருவருடைய ப்ரீதிகோப நிவ்ருத்தியும் வேண்டியிருப்பதால் ப்ரபந்தருக்கும் இவள் பக்திஸ்தாநத்தில் ஈச்வரனைப் போலிருந்து உபாயமாகை அவச்யமாகிறது. அதனால் இருவரும் அளிக்க வேண்டிய பலனில் பதி அளிப்பதற்கு முன்னே தான் அளிக்க முன் வருகிறு ளென்று 'வேரி மாருத' என்ற பாசுரத்தில் நஞ்சீயர் முதலானோர் சொன்னதும் பொருந்தும் சிற்சில அதிகாரிவிஷயத்தில் பிராட்டி ஸங்கல்ப்பமே போதுமென்று அவளிடம் வாழ்ந்தார்களே பெருமாள் நினைப்பராகில். அது தகாதென்று அவளை நாம் சிஷிக்கக்கூடுமோ. யாகத்தில் பத்நியினிடம் அநுமதியைப் பெற்றுப் பதியே ஞானம் செய்வது போல் இருவரும் ரஹஸ்யஜ்ஞாநானாலும் இவளுடைய அநுமதியின் மேல் ஈச்வரனை அளித்தால் போதாதோ என்னில்—யாகத்தில் இருவரும் தானம் செய்வதே ஸர்வஸம்மதம். சில விஷயத்தில் தனக்குத் தெரியாமையாலும் தான் நெருங்கியிராமையாலும் பத்நி அநுமதி அளிப்பது உண்டாகிலும், அப்படி பிராட்டிக்கு அஜ்ஞாநமும் அசக்தியும் அஸந்நிதாநமும் இராமையாலே அவளை அளிக்கத் தட்டென்? அப்போதும் நிஷ்டாபாயநிஷ்ட்யும் புண்யபலாநுபவ ப்ரதாந நிவ்ருத்தியும் இவளுக்கிருந்தாக வேண்டுமே. மற்ற சேதநர்களுக்கு இப்படி ஸஞ்சித கர்ம நிவ்ருத்தி செய்வதிலே ஸம்பந்தமிராமையால் அவர்கள் விசேஷணமானாலும் உபாயமாகார். இதனால் ச்ரீமத் என்பது உபாயத்வ பரமே. இதனால் மற்றொரு சங்கையும் போம், அதாவது—

விசப்தத்தில் விசே = அடையப்படுகிறுளென்கிற வ்யுத்தத்தியால் பிராட்டி விஷயத்தில் புருஷகாரப்ரபத்தி ஸித்திக்கிறது அவள் புருஷகாரமாயிருப்பது ஐயு ப்ரத்யத்தால் அறிவிக்கப்பெற்றது. ஆக இந்த விஷயத்தைக்கொண்டு

புருஷகார ப்ரபத்தியனுஷ்ட்டானம். மேலே மோக்ஷாபாயத்வத்தில் இதனால் ச்ரீக்கு அந்வயமில்லை யென்பதாம். இது தகாது—**யிதே** என்கிறுப் போலே **யாதே** என்றும் வ்யுத்தத்தி இருப்பதால் அவள் புருஷகாரமாகையும் அதனின்றே அறிப்ப்பெறும். ஆக மதுப்பானது அவளுக்கு உபாயத்வ முண்டென்பதற்கேயா மென்னலாமே. பட்டர் அவ்வாறு பணிக்கவில்லையே யென்னில்—**नित्याश्रयाम्** என்கிற விசேஷணத்தால் உபாயத்வதசையிலும் பிரியாதவ ளென்றறிவித்ததனின்றே அவளுக்கு உபாயத்வம் தாம் சொன்னதாகு மென்ற கருத்தாலே மேலே மீண்டும் ச்ரீ விசிஷ்டஸ்ய என்று கூறவில்லையென்க மதுப்பே இரண்டு தசையிலும் பிரியாமையைக் குறிக்கு மென்றும் கொள்க. **श्रिया च सहिताय** என்ற **चकार**த்தால் குணவிக்ரஹாதிகளையும் கூறியதால் குணதி களுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் அமுக்யமாகவே உபேயத்வம் பட்டர் திருவுள்ளத்திலிருப்பதென்று ஏன் கொள்ளவில்லை? ப்ரமாணங்களையனு ஸரித்தென்னில்—உபாயத்வவிஷயத்திலும் இது ஸமமாகும்.

இந்த ஐதத்தில்—பிராட்டி விசேஷணமன்று, உபலக்ஷணமே மோக்ஷார்த்த சரணாகதியில் பிராட்டிக்கு ஸம்பந்தமில்லை யென்கிற பக்ஷமே நிராகரிக்கப் படுகிறது. அதற்காக உபலக்ஷணமென்றால் ப்ரபத்தி வித்யையில் அவள் **भासि**ப்பதில்லை **उपलक्षण**மாவது—வித்யையில் நியமேந தோன்றுமை என்கிற சிலர் பக்ஷம் கண்டிக்கப்பட்டது. இனி இவள் ப்ரபத்தி வித்யையில் தோன்றினாலும் ஸ்ரீவிசிஷ்ட நாராயணன் சரணமென்று அதன் பொருளா னாலும் சரணத்வரூப உபாயத்வமென்கிற தர்மத்திற்கு நாராயணனோடு போல் பிராட்டியோடு ஸம்பந்தமிராமையே இங்கு உபலக்ஷணத்வமெனப் படும். **विशेषण**மாவது விதேயமான அர்த்தத்தோடு ஸம்பந்தப்படுகையே யென்னில்—அதவும் தவறு. பிராட்டிக்கு உபாயத்வ ஸம்பந்தத்திற்கு உபயுக்தமாகையுமிருக்கலாம். இவளுக்கும் ஓரளவு **भस्त्रिकार** உபலக்ஷணங்களோடு ஸம்பந்தங்களிருப்பதால் உபாயத்வாந்வயமும் உண்டென்னலாம். இந்த **साक्षात्पायवाच्य**மே எல்லா ப்ரமாண ஸம்பந்தாய வாக்யங்களுக்கும் பொருளாவதாயிருக்க, மந்த்ரம் உபாயம், ஆசார்யன் உபாயம் என்றும் போலே இவளுடைய உபாயத்வத்தையும் புருஷகாரத்வாதி பரம்பரோபா யத்வரூபமாக அமுக்யமாக்க வேண்டியதென்? அப்போதும் ஸத்தர்க்கங்களை விட்டுக் குதர்க்கங்களைக் கொண்டதாகும். இதற்குமாக—**कषलनक्ति**. இவளுக்கு உபாயத்வமில்லை யென்பதற்கு வசநமே இருக்கிறதென்னில், அது எது? **‘ममासिं प्रति ज्ञतूनां संसारे पतनामघः । लक्ष्मीः पुण्यकारणे निर्दिष्टा परमविभिः ममापि च मतं ह्येतत् न, न्यथा लक्षणं भवेत्’** என்றதென்னில்—இந்த வசனம் புருஷகாரத்வமுண்டென்கிறதே யன்றி உபாயத்வமில்லை யென்று சொல்ல வல்கையே. இவளுக்கும் உபாயத்வம் சொன்னால் ஈச்வரனுக்கு அது லக்ஷண மாகுமா வென்னில், அந்த விசாரம் இதிலில்லையே. புருஷகாரத்வமென்பதை கூடுகளுக்குப் போல் சேவறிடத்திலும் இசைந்தால் இவளுக்கு அது லக்ஷண

னுமிடம் முன்பே சொன்னோம் ஆகையால் யதார்த்தம் ஶரணாபிபாயவிசேஷாநு-

மாகாதென்றே சொல்லுகிறது. அதனால்தான் பூதவி முதலானார்க்குப் புருஷகாரத்வம் இவளபிமானத்தால் வந்தது, அமுக்யமாகுமென்றது வசன பூஷணம். “अहं मन्त्रायुवायो वै साक्षाद्भूमिपतिः स्वयम् । तद्धीःपुरुषकारेण वल्लभा प्राप्ति-
योगी । एतस्यास्य विशेषोऽयं नगमान्तेषु शब्दते ॥” என்கிற வசனத்திலும் லக்ஷ்மியை விட்டுச் சொல்லவில்லையே. நான் மட்டும் உபாயமென்று சொல்லாமல் லக்ஷ்மியும் நானும் உபாயமென்றே சொன்னதாம். இதர சேதநர்களுக்கு உபாயத்வமில்லை யென்றுதான் எரித்திக்கும். தஹி: பூருஷகாரேன என்கிற வாக்யம் புருஷகாரத்வ யோகம் அவளுக்கு விசேஷமென்கிறது இதை இவளுக்கு விசேஷமாகச் சொன்னதால் உபாயத்வவாபேயக்வங்கள் இருவருக்கும் ஸாதாரணமென்றதாம். இந்த எம்பெருமானே ‘यामात्मन्यै सुखेन’ என்று முன் எடுத்த ஸாத்வத வசனத்தில். “என்னைப் போலே இவளையும் விஷயமாகக் கொண்டால்தான் எளிதில் ஸம்ஸார தரணமாகும்” என்று ஸம்ஸாரம் கடப் பதற்கே காரணமாக இவளுடைய ஆச்ரயணத்தைச் சொல்வதால் உபாய எரித்திக்காக இவளை யாச்ரயிப்பதென்று சொல்லாமையால் தனக்குப் போலே இவளுக்கும் உபாயத்வத்தை இசைந்ததாகிறது. பக்தியோகத்திலிழந்த பிறகுச் செய்யும் இவளுடைய ஆலம்பனம் புருஷகார ப்ரபத்தியாகாதே, இந்த விஸ்டஷ்ட வசனத்துக்கு விரோதமாக முனெடுத்த வசனங்களுக்குப் பொருள் சொல்லலாகாது. இந்த ஸாத்வத வசனத்திற்கு பகவத் த்யாந த்தினாலே ஸாதிக்கப்படும் இப் பலத்திற்கு அவனையும் லக்ஷ்மியின் ஆச்ரயண த்தால் வருகிறதென்று பொருளென்னில். அதன் கருத்தென்ன? பகதியின் பலன் ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே தானே வரப்போகிறது. இவளு டைய ஆச்ரயணத்தால் அவிளம்பம் எப்படி? ஆகையால் அந்த த்யாந த்தில் பகவானைப் போலே குணவிக்ரஹ விலக்ஷணமாக இவளையும் உபாய மாகக் கொள்ளாமற் போனால் அந்த த்யானம் பலத்தை ஸாதிக்கமாட்டாது. இவளைப் பற்றப் புருஷகாராந்தராபேகையில்லை யாகையால் அது மூலமான விளம்பமில்லை யென்று இவளுக்கு ஸம்ஸாரதரண உபா. த்வத்தைத் தன க்குப் போல் ஈச்வரன் இதில் ஸாதிக்கிறானென்றே கொள்ளவேண்டும். मन्त्राणि मति ज्ञानं, मन्त्रायुवायो वै என்று தன்னை மட்டும் சொல்லியிருந்தாலும் ஶரணாபிபாயவிசேஷம் பிராட்டியும் துல்யமாக ப்ராப்யை என்பதிலே யாகில், अहमुपाय: என்றிருந்தாலும் அவளும் உபாயமென்பதென் தகாது? இருவரு டைய அபிப்ராயத்திற்கும் அவளும் உபாயமென்பதே அனுகுணமாகும், இப்படி உபாயத்வத்தை இசைந்தாலும் ரதிபாஷாஸ்யத்தாலே உபாய த்விவபரிஹாரம் உண்டு. एवमिहोपरिहारமும் இதேபோல்தான்.

இங்கே பிராட்டியை விசேஷணமாக்கிபது உபாயஸமயத்திலே ஶநிவுக்கு ஐஞாந சக்த்யாதிகளை வ்ருத்திசெய்வதற்காகவேயன்றி, நேராக ஶரஸ்வீ காராதி களுக்கன்றென்னில்-இந்த ராஜகௌடிக்ஷயுஜ்யம் முன்செய்த புருஷகாரப்ரபத்

சூனமாக விசிஷ்டம் உபேயமானாற்போலே விசிஷ்டம் உபாயமாகக் குறையில்லை. நாராயணசப்தத்திலும் ஈரணசப்தத்திலும் தோற்றுகிற சூரவிசேஷவிசேஷா-
திவிசிஷ்டமான ஈகம் உபாயமானாற்போலே சூரயோஜனமான சிமஞ்சுத்தில்
தோற்றின நியாநிசங்கவிசிஷ்டமானாலும் சூரயுகத்துக்குக் குறையில்லை.

தியினாலேயே வரக்கூடியதே. அதுவும் ஒரு புருஷகாரத்வவிசேஷமென்று
தானே ஏகதேசினித்தாந்தம். ஆக அதற்காக இப்பரத்தியில் பிராட்டியை
விசேஷணமாகக் கொள்ள வேண்டிய தில்லையே. நாரசப்தத்தினாலேயே குணங்
களைப் போலே இவளையும் சேர்த்துக் கூறலாமே அதை விட்டுத் தனிமாக
இவளைச் சொன்னது குணதிகளுக்கில்லாத உபாயத்வத்தை இவளிடத்
தில் சொல்லுவதற்காகவே என்று தெரிகிறபடியால் சூரயுகவிசேஷம்
போலே உபாயத்வ விசேஷமும் சொல்லவேண்டும். பிராட்டி உபதேசத்தாலும்
ஸௌந்தர்யத்தாலும் புருஷகாரமாகிறாளென்று வசநபூஷணத்தில் சொல்லிய
புருஷகாரவாழ்மான ஆகாரங்களுக்கு உபாயத்வாந்வயம் இசைந்தாலும் பிரா
ட்டியினிடத்தில் அவை மரணிகாரரஜாசங்களை விட வேறுகத்தானிருக்
குமென்னில்—ஸ்வரஸமாய் அவற்றுக்கும் ஸாதகமாக ப்ரமாணங்கள்
காண்கிற போது அவற்றை மறுப்ப தெதற்கு?—அப்படியானாலும், 'உபாயத்
வம் ஒருபடியுமில்லை; உபலக்ஷணமே' என்கிற பக்ஷத்துக்கு இங்குச் செய்யும்
மண்டநம் ஸம்மதமென்றதாயிற்று ட்யூதிகள் அவர் சம் சரியாவ; என்று
ஸங்கல்ப்பித்துக் கொள்வது போல் அவர் ரஜியாவ; என்றே இவர்கள் ஸங்
கல்பமாகலாம். ஒருவரே நாம் ரக்ஷிப்போமென்று மற்றொருவரைச் சேர்த்
தும் சொல்லலாம். நான் ரக்ஷிக்கிறேனென்று அவரவர் சொன்னாலும்
இருவரையும் சேர்த்துச் சொல்வதே யாகும். இது ஏகதேசவிந்வாதிகளா
லேற்பட்டது. பிராட்டி ஒருவிதமான ஸங்கல்பமும் செய்பா தவளென்றாலும்
அவளுக்கு சேஷித்வப்ரயுக்தமான யோக்யதையிருப்பதாலே அவளையும்.
ரக்ஷிப்பவளாக நினைப்பதே சேஷனுக்கு ஸ்வரூபமாகும். ஸம்பந்தமிராத
வானரர்களையும் ராமனிடமுள்ள கௌரவத்தாலே. நிஷேதம் ம் சிமம் என்று
விபீஷணன் ஷடாராக்கினார். ஆசார்யருடைய திருவுள்ளத்தால் நமக்குமோஷ
மென்று நினைக்கிறோம். இங்கே விடுவதென்? பிராட்டி முக்யசேஷியாயிருக்க
மாதாபிதாக்களைப் புத்ராதிகள் சேர்த்து வணங்கும் போது இருவரும்
அநுக்ரஹிக்கிறாப் போலே பிராட்டியும் ப்ரபந்தனிடம் அநுக்ரஹபரையா
யிருக்க. 'அவளுடைய திருவுள்ளமிருந்தாலும் அது நம் கேஷமத்திற்குக்
காரணமன்று; அந்யதா ஸித்தம் என்று ஸ்தாபிப்பது அபசாரமேனதுவே யா
கும். இவள்மட்டும் ஸங்கல்ப்பித்தாலும் அவனுக்கும் யோக்யதையிருப்
பதாலே அவளும் ரக்ஷகனாகலாம். சதுசுலோகிபாஷ்யத்தில் மூன்றாவது சுலோ
கத்தில் 'परिपूर्णाभिषेक प्रदानं कृत्वा भगवतः स्वयैव वा सपत्नीकस्य वा यथाप्रमाणं
भवतु' என்றருளிச்செய்தது அநுபவப்ரதானவிஷயம். அங்கும். சபநிகசு என்ற
பக்ஷத்தையே முடிவாக அருளிச் செய்திருக்கிறார். இந்த ஸங்கல்பம்

உபாயவிசேஷணங்களை யெல்லாம் விட்டு உபாயத்தை எழுமாக்கவேண்டுமென்னில்—उपायश्चமும் விசேஷணமன்றிக்கே போம் विशेषणयुक्तமாய் விசேஷ

அவர்களுடைய க்ருத்யமாகையாலே நமக்கு அந்த விமர்சம் முக்யமன்று. நாம் அநுஷ்டிக்கும் ப்ரபத்தியை ஸ்ரீவிசிஷ்டநாராயண விஷயமாகத்தான் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதே இப்ரகரணத்தில் முக்யமான விஷயம். இங்கும், “வஸ்த்வநுரூபமான உபயோகவிசேஷங்களை ஸஹ்ருதயர் அறிந்து கொள்வது” என்று பொதுவாகச் சொன்னதால் நிருடணப்ரக்ரியையிலே ஸஹ்ருதயருக்கு அதுவும் உசிதமாகத் தோன்றுமென்று வ்யாக்யாநங்களில் அந்த அம்சத்தையும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். உபாயத்வம் குணவிக்ரஹஸாதாரணமானாலும் நாராயணனிடம் நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வமென்கிற உபாயத்வவிசேஷம் போல் யோக்யதையுள்ள இவளிடமும் அது எரித்திக்குமே. நிற்க.

உபாய விசேஷணங்களை இத. சூ.5ய் தேவத: என்றவிடத்தில் तद्देश-संज्ञाविशिष्टனுக்கு तद्देश-संज्ञाविशिष्ट்யம் சொல்லவொண்ணாதென்று அத்வைதிகள் விசேஷணங்களை விடுவதென்றதுபோல், குணதிவிசிஷ்டத்திற்கு ஏகோபாயத்வம் சொல்லவொண்ணாதென்று விசேஷண த்யாகம் செய்ய வேண்டும். அப்போது தான் உபாயம ஏகமாகுமென்னில்—என்றபடி உத்தரம் உபாயத்வமும் இதி வசநபூஷணத்தில் வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ப்ரபத்திக்கு உபயோகிகளென்று நிரூபித்திருப்பதால் குணங்கள் விசேஷணமாகிருப்போலே ஸ்ரீமச்சப்தவக்ஷதாலே பத்ரியும் விசேஷணமென்று உபயோகத்தைக் கொள்ளவேண்டும். குணங்களை விட்டால் தனி வ்யக்திக்கு உபாயத்வமே எரித்திக்காது ஆக விசேஷணமிராமையில் உபாயத்வமும் போம் உபாயமொன்றென்றும் சொல்லவாகாது; உபாயத்வ விசிஷ்டமென்ற போது தர்மமும் தர்மியுமாக இரண்டாகிறபடியால் ஏகத்வமில்லையே. உபாயத்வமென்கிற விசேஷணத்தை விட்டால் எதற்கு ஏகத்வம் சொல்லுகிறதென்பதும் தெரியவராது உபாயத்வம் உபலக்ஷணமென்னில்—அது உபலக்ஷணமானாலும் உபலக்ஷபத்தில் வேறு தர்மமிருக்குமே; அத்துடன் கூடியது எப்படி ஏகமாகும். ஏகத்வம் வ்யக்தி மாத்ரத்தில் அந்வயிக்கலாம். உபாயத்வம் அதற்கு விசேஷணமாகலாமென்னில்—குணதிகளும் தர்மியில் விசேஷணமாகலாம் உபாயத்வம் தர்மியில் மட்டும் அந்வயிக்கலாம். தர்மத்தில் அந்வயிக்க முடியாமையால் அங்கு அந்த உபாயத்வமிராமற்போனாலும் பிராட்டியினிடத்தில் உபாயத்வாந்வயம் ப்ராமாணிகமாகப் பல வாக்யஸ்வாரஸ்யத்தா லேற்பட்டதால் அது ஸ்வதஸ் எரித்தமென்று இங்கு விசேஷணத்வ ஸ்த்தாபநமே செய்கிறோம். அந்த உபாயத்வம் ஒரே விதமா, சிறிது வேறுபாடு உண்டா என்னில்—வேறானாலும் புருஷகாரத்வமாத்ரமென்கிற பக்ஷத்துக்கு ஹாநியே. ‘अर्द्धं हि उपायो श्रुतानां उपेक्षा[स] शास्त्रज्ञ’ என்றும் ‘एषा श्लाघ्यमुत्ती ऋग्ं मायविशेषि’ என்றும் இப்படி லக்ஷமிதந்திராதிகளில் பல வசநங்கள் லக்ஷமிக்கு முத்யோபாயத்வத்தைச் சொல்லி

யத்துக்கு வரும் ஏற்றத்தால் விசேஷ்யத்துக்கு வீறுபாடுகள் வாராவென்று—

“खतः श्रीस्त्वं विष्णोः खससि तत्र एष भगवान् त्वदायतद्विज्ञेऽप्यभयदप्राधीनविभवः ।

खया दीप्या रत्नं भयदपि महावै न विपुलं न कुठञ्चानस्य भवति च न चाप्याऽऽहितगुणम् ॥”
என்கிற ச்லோகத்திலே நிர்ணயிக்கப்பட்டது. விசேஷணத்தால் விசேஷ்யத்துக்கு வரும் அதிகசயம்போலே விசேஷ்யத்துக்கு ஸ்வாநுபந்தியான அதிகசயமும், “अन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा” என்கிற உதாரணத்திலே காணலாம். பாஸ்கரனுக்கும் ப்ரமீக்கும் ஸ்வரூபமான தைஜஸம்போலே இருவருக்கும் ‘अन्या-

यितृ’பதால் ஸ்வாநுபந்தியான தைஜஸம்போலே விசேஷணத்தால் விசேஷ்யத்திற்கு விசேஷமுள்ள இவளை ஸுதர்சநாதி துல்யமாக பாவித்து ஸ்வரூபம் செய்வது ஆக்ரஹ கார்யமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

பிராட்டியை விசேஷணமாக்கினால் விசேஷணத்தால் விசேஷ்யத்திற்கு ஏற்றம் சொன்னதாகுமே; அப்போது விசேஷ்யஸ்வரூபத்திற்கு ஹானி என்பதற்கு உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார் விசேஷணே தி. இப்படியாகில் வஸ்துவை நிர்விசேஷமாகவே கொள்ள வேணும். குணவிக்ரஹ யிசைந்தாலும் அவற்றால் ஏற்றம் வருகிற படியால் ஸ்வரூபஹாநியாமே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டால் பரம்பரயா பிராட்டியாலே பேறென்று முடிவதால் பிராணுக்குக் காரணயாதி ஆவிர்பாவமும் உபாயத்வமும் இவளாலே ஆக வேண்டிய படியால் ஸ்வரூபஹாநி ப்ரஸங்கிக்கும் ஆக மொத்தத்திற்கும் ஸமாதாநமென்னவெனில்—பிராட்டியும் குணவிக்ரஹாதிக்கும் அவளை ஆச்ரயித்திருப்பதாலே, அவளை யாச்ரயித்த வஸ்துமூலமாக அவனுக்கு வரும் ஏற்றம் அவனாலேயே வந்ததென்று சொல்லலாமாகையால் ஸ்வரூபத்திற்குக் குறையில்லை யென்பதே இது பட்டர்ச்லோகத்திலிருந்து ஸ்பஷ்டம். अहः एति श्रीगुणरत्नकोशम्. हे अहः பிராட்டியே நீ ஸ்வபாவமாக விஷ்ணுவுக்கு சேஷமாகிறாய். அகனாலேயே அவனுக்கு ஸம்ருத்தி உன்னாலானாலும் அது அவனாலேயே ஆனது, வேறொன்றல்ல; ரத்நமானது தன்னுடைய ஒளியாலே தான் அதிக விலையுள்ளதானாலும் அந்த ஒளி தனதே யாகையால் வேறொன்றால் அதுக்கு மஹிமையெனப்பதில்லை. அது குணமற்றதென்றும், முக்யத்வமில்லாததென்றும் சொல்லப்படமாட்டாது—அது போல் என்று அந்தச்லோகத்தின் பொருள். விசேஷ்யமானது ஸ்வரூபத்திலும் உத்தர்ஷம்பெற்றிருக்கும் போது இவ்வித சங்கைக்கு இடமில்லை. अह-येति (ரா-ஸுந்தர-21-15) தான் ராமனை விட்டுப் பிரியாமைக்கு குரியனையும் ஒளியையும் த்ருஷ்டாந்த மாக்கினான். ப்ரபை மற்ற வஸ்துக்களையறிவிக்கவாம் ஸுதர்சனை யறிவ அது வேண்டா. ப்ரபையைப் போல் தேஜஸஸ்யாதலின்; அது போல் ராமனுக்கு ஸ்வபாவத்தில் பெருமையுண்டு, பட்டரும் வக்ஷமீகல்யாண ச்லோகத்தில் இருவருக்கும் கல்யாண மாபிருக்கை ஸ்வபாவஸித்தம். வேறொன்றால் வந்ததன்று என்றது விதூர். அது अह-येति अह-येति अह-येति । अह-येति अह-येति अह-येति

धीनकस्याणम्" என்கிறபடியே ஸ்மாவசிரகஸ்யாணதீயாலே "अप्रमेयं हि तत् सेजो यत्
सा जनकात्मजा" என்றும், "तव श्रिया" என்றும், "உன் திரு" என்றும், "श्रियः
मी;" என்றும், "திருவுக்கும் திரு" என்றும் அய்யோயாதிசயாவுடங்களாக विशेष-
विशेषங்களை निर्देशிக்கிறதற்கும் குறையில்லை. ஐதிவலத்தாலே "हौ च सदैकशेषी"
என்கிற படியே, "उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वम्" என்றும் ஸோமாசியாண்டான்
षडर्थसंक्षेपத்தில் நிகர்வித்தபடியே இருவரும் एकशेषित्वाश्रयரானபடியாலே
हविर्विशेषங்களிலே अज्ञाविष्णुभृतिकளுக்குப் போலே आत्महविस्समर्पणप्रतिसंवन्धि
களாகைக்கும் குறையில்லை.

वन्दामहे महः என்பதாம். இதில் ஐகத்காரணத்வம் கூட இருவருக்கு
மென்னப் பட்டது. அவ்வஸ்துக்கள் இரண்டில் ஒன்றால் வேறொன்றுக்கு
ஏற்றம் சில வசநங்களில் சொல்லப்படும், ரா ஆ37-18. अप्रमेयं என்கிறச்சீலோ
கம் ஸீதையின் சேர்க்கையால் ராமனுக்கு அளவற்ற மஹிமையென்கிறது.
तव श्रिया. ஸ்தோத்ரரத்நம்38. உன்திரு. திருவாய்மொழி 10-10-2.
உன்னுடைய ஸம்பத்தாய் என்று பொருள். ஸ்ரீகுண 9 ஶிய: மீ:; திருவு
க்கும் திரு. பெரியதிருமொழி 7-7-1. இப்படி விஷ்ணுவுக்கு சேஷமாகப்
பிராட்டி சொல்லப்பட்டால் गुणानां च परार्थत्वाद् असंख्य: समत्वात् यात्
என்கிற ந்யாயமாய் அவளைப் போலே நாமும் பகவத் சேஷமாயிருக்க
அவள் நமக்கு சேஷியாகக் கூடுமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ஐதிவலத்தாலே
இதி. 'अस्येशाना जगतो विष्णुर्गनी, 'मकारस्तु तयोर्वास: इत्यादि संरुतिङ्ग. हौ च
இதி ஸாத்வத ஸம்ஹிதை, लक्ष्या: समस्तचक्षित्प्रपञ्चो व्याप:, तदीशस्य तु
साऽपि सर्वम्। तथापि लाधारणमीशित्वं श्रीश्रीशयो:, हौ च सदैकशेषी. சேதநாசேதந
ப்ரபஞ்சம் முழுமையும் வ்யாபித்திருப்பான் லக்ஷ்மீதேவி; ப்ரடஞ்சத்தையும்
அவளையும் வ்யாபித்திருப்பான் அவளுடைய பதி; இந்த வாசியிருந்தாலும்
ப்ரபஞ்சத்தை யாள்கை யென்பது இருவருக்கும் பொதுவானது. ஒருவரால்
ஒருவருக்கு வந்ததன்று—இங்கு ஸாதாரணமென்கிற சொல்லுக்கு ஏகம்
என்ற பொருளாம் சேஷித்வம் போலே ஈச்வரத்வமும் இருவருக்கும் ஒன்று.
இவனது சேஷித்வத்திற்கு அதீதமாகப் பிராட்டியின் சேஷித்வமென்ப
தில்லை யென்பது இதன் பொருள் இங்குள்ள ஏகசேஷி யென்பதன்
கருத்தை ஸம்ப்ரதாயப்படி ஸ்ரீராமமிச்சர் (दाशरथ) வெளியிட்டரென்கிறார்
उभयेति. एकமென்கிற பதத்தாலே, ஒரு சேஷித்வமே; முன்னே ஒரு சேஷித்வம்.
பின்னே ஒன்றென்பதில்லை. उभयशेषित्वं सावैकालिकम् என்றதாம். இதனால் யாக
த்தில் இரு தேவதைகளுக்குச் சேர்த்து த்யாகம் செய்யும்போது இருவரையும்
சேர்த்தே உத்தேசிப்பது போல் ஆத்மஸுடர்ப்பணாதிகள் இவ்வருவருக்கும்
சேர்த்தே செய்யவேண்டுமென்று அறிவிப்பதால் பகவச்சுரணுகதியில்
लक्ष्मियै विदुवது தகாதென்றதாம். अज्ञाविष्णु என்பதால் अज्ञरमा देवतानाम्
विष्णु: परम: என்றபடி அவ்வருவருக்கும் வாசியிருந்தாலும் अज्ञादेवैकाल-
िककपालाणத்தில் இருவரையும் உத்தேசித்தே த்ரவ்யத்தைத் த்யாகம் செய்

“युवत्वादौ तुल्येऽप्यपरवशता.शत्रुशमन.स्थिरत्वादीन् कृत्वा भगवः गुणान् पुंस्त्वसुखमान् ।

त्वयि स्त्रीवैकान्तान् म्रदिम.पतिपाराध्य.करुणा.क्षमादीन् वा भोक्तुं भवति युवयोरात्मनि मिदा ॥”

என்கிறபடியே பத்றிக்கு நியாதிாராச்யத்தாலே யாபந்ஃகத்திற் போலே பதிபவானமாக சாஸ்த்ரங்களில் உபதேசங்களுக்கும், ஈகன் யஜு மாநன் என்னுமா போலே ஈக்யபவதத்துக்கும் குறையில்லை. “தாமரையாள்கேள்வனொரு வனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிறதற்கு மிதுவே தாத்பர்யம்

“तदन्तर्भावात् त्वां न पृथगभिघसे भुतिरपि” என்கிற வழிகளும் கண்டுகொள் வது. “எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்திலே பிராட்டியையுஞ் சொல்லிற்றும்”, என்று தொடங்கி உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையை ஆச்சான் பக்கலிலே கேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸங்க்ரஹித்தார்.

வதுபோல் இங்குமாம். பத்றிக்குள்ள பதிசேஷத்வம் இதற்கு வாபநமாகா தென்றபடி. யுவ்வாதौ என்கிற பட்டர் ச்லோகம் முன்னமே உடைக்கப் பெற்றது. तमेव विद्वान्, मया वेद, मामेकं शरणं व्रज என்று பதியை மட்டும் நிர்தேசம் செய்ததற்கு பதிப்ராதாந்யத்திலே நோக்கென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் யாதேதி. तन्नाम—ப்ரயோகம். ஈகன் யஜுமாநன் இதி. उभयपर्याप्तमायं वासज्यवृत्तियாயं यागसंज्ञंவும் உண்டென்று மீமாம்ஸக ஸித்தாந்தம். அதுபோல் भरखीकाररक्षणादिकर्तृत्वம் இங்கு. முதல்திருவந் தாதியில் ஒருவனையே என்கிற சொல்லானது தாமரையாளான பிராட் டியை விட்டு அவளுக்குக் கேழ்வனான—பதியான பகவானை மட்டும் கொள் வதற்காக என்ன வேண்டா. இருவரையும் உத்தேசித்தே அர்ப்பணமாம்; அவளுக்கும்உத்தேச்யத்வம்உண்டென்றறிவிப்பதேயாம். இங்கு தாமரையாளன் என்ற பதமிருப்பது போல் லக்ஷ்மீவாசகபதம் இருந்தாக வேண்டுமென்ப துமில்லை. இராமற் போனாலும் அஷ்டாக்ஷராதிகளிற் போல் அவனை க்ரஹி த்தே யாகவேண்டும் ஸ்வரூப நிருகதர்மமாகிருளே என்றறிவிக்க பட்டர் ஸுத்தியை உதாஹரிக்கிறார் तदिति வழிகளுமென்கிற பன்மையாலேபெருமா னுக்குச் சொன்னதை யெல்லாம் பிராட்டிகு அதிதேசம் செய்யும் ப்ரமாண த்தாலும் இது ஸித்தென்றசாயிற்று. இவ்வழியை பனத்திற் கருதிய பாஷ்யகாரர் மடைபட்டள்ளிபாச்சான். நஞ்ஜீயர்முதலானாரின் ஸுத்தியைக் குறிக்கிறார் எபெருமாயை இதி. நஞ்சீயர் ஸங்க்ரஹித்தார் என்பது ச்ரீஸுத்தபாஷ்யத்திலே. शत्रुशमनादिमात्रेण வேறு க்ரந்தத்திலே ஆகலாம்.

இவ்வளவால் பிராட்டிகுப் புருஷகாரத்வம் ஏற்றமானாலும் உபாயத்வம் உட்பயக்வம் போலே இவளுக்கும் பொதுவானதே; சரணாகதி இருவரையும் உதம்பதே என்றதாயிற்று உவானிடச் சரணாகதி செய்வதற்கு முன்னே அவனை நெருங்குவதற்குப் புருஷகாரம் அவச்யமாகிறது பிராட்டி அநுக்ரஹ மூர்த்தியான படியாலே புருஷகாரப்ரத்திக்காக அவனை நெருங்குவது ஸுகரம். நாம் ப்ரார்த்திக்காமல் அவளை அநுக்ரஹ மூர்த்தியாகையாலே புருஷகாரமாகலாமே யென்னில்—அப்போது எல்லோருக்கும் புருஷகார

ஆகையால் காரணமான அதிகாராதினராகத்திலும் விநாயகம் விநாயகமாகையாலே லய-மோகனங்களிலே பதஞ்சராய் அந்நியபயோஜனமான முழுக்கூக்களுக்கும்

ப்ரபத்திக்காக அவளை நெருங்குவது ஸுகரம். 'நாம் ப்ரார்த்திக்காமலே அவளே அநுக்ரஹமூர்த்தியாகையாலே புருஷகாரமாகலாமே' என்னில்—அப்போது எல்லோருக்கும் புருஷகாரமாகவேண்டும். இல்லையென்றால் வைஷ்ணவநர்க்ருண்யங்கள் நேரும் இதற்காகவே ஸர்வேச்வரன லக்ஷ்மியைப் புருஷகாரமாக்கிக்கொண்ட பிற்பேசரணுகதி செய்வேண்டுமென்று வ்யவஸ்த்தை செய்தான். அந்த வ்யவஸ்த்தையைத் தான் இசைந்ததைப் பிராட்டியும், 'மாமேகா தேவதேவ்ய மஹிணி ஶரண் வஜே' என்று அறிவித்தாள்.

இங்கு ஆக்ஷேபம்—எம்பெருமானைச் சொன்னவிடமெல்லாம் பிராட்டியையும் சேர்ப்பதென்று அவளும் உபாயமென்றால், பிராட்டியைச் சொன்ன விடமெல்லாம் எம்பெருமானைச் சேர்ப்பதென்று புருஷகார ப்ரபத்தியைத் தனியே செய்வதற்கில்லை. இப்படி பிராட்டியைமட்டும் சரணுகதி செய்வதென்றால் தனிக்கோயில் நாச்சியாரிடத்திலே தானே செய்யவேண்டியதாகும்; அர்ச்சாமூர்த்தியில் சரணுகதி செய்வதென்று ஸம்ப்ரதாயமாயிற்றே. பிராட்டியின் ரூபத்தை லயார்ச்சை, போகார்ச்சை, அதிகாரார்ச்சை என்று மூன்றாகப் பிரித்து, திருமார்பிலிருக்கும் மூர்த்தி லயார்ச்சை என்றும் பக்கத்திலிருக்கும் மூர்த்தி மோகார்ச்சை யென்றும், தனிக்கோயில் மூர்த்தி அதிகாரார்ச்சை யென்றும், லயபோகார்ச்சைகள் பரமைகாந்திகளுக்கு ஆராத்ய மூர்த்திகளென்றும் சொல்லுகிறபடியால் பரமைகாந்திகளுக்கு காம்யார்த்தமான மூர்த்தியில் ப்ரணாமாதிகளுக்கு ப்ரஸத்தியிலே யென்று தெரிகிறதே. அப்படியிருக்க, புருஷகார ப்ரபத்தி எப்படி செய்வது? லயபோகார்ச்சைகளிலே புருஷகார ப்ரபத்தி யென்னில்—அப்போது அவளோடுகூட அவளும் நெருங்கியிருப்பதால் புருஷகார ப்ரபத்தி எதற்காக—என்றவாறு—இவ்வாக்கேஷபததற்கு உத்தரமாக மேல் வாக்யம் ஆகையாலே இக்யாதி. ஆகையாலே எனபதற்கு விவரணம் ப்ரதஷ்டிதமாகையாலே என்றவரையில், அந்யா ராஜ்யேனாஹ் இக்யாதி ப்ரமணங்களை இவ்வுக கொள்வது. இகன் கருத்தாவது—பரமாத்மஸ்வரூபததோடு ராஜ்யமாத்ம ஸ்வஸ்வரூபத்தை யுடைய பிராட்டியினால் விஷ்ணு பத்மீதவவ்யஞ்ஜகங்களான ஆகாரங்க ளோடு க்ரஹிக்கப்பட்டிருப்பது அதிகாரார்ச்சாரூபம்; மேலுநார்த்தமாக பகவானால் க்ரஹிக்கப்பட்ட புத்தருபாதிகளைப்போல் இந்த ரூபம் ஆஸ்திக த்யாஜ்யமாகாஹ், பரமைகாந்திக்குமட்டும் த்யாஜ்யமென்பதும் ப்ரமாண சாரவிருததம். ஸ்ரீபஞ்சராத்ர ஸித்தாந்ததங்கள் நாலில் க்ரதாரதத்யம் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் எல்லாம் மோக்ஷார்த்தமாகிறது போலும், வ்யூஹ விபவாதிரூபங்கள் தம் தம் பதப்ராப்திக்குக் காரணமான உபாஸநதததற்கு விஷயமானாலும் மோக்ஷார்த்தமுமாகிறது போலும் வைதிகமான காம்ய க்ரதாரதததிற்காக ஏற்பட்ட காம்யார்ச்சை பரமைகாந்திகளுக்கும் ப்ரணாம

செய்தேக பற்றினது விடாதொழியில்—

“दृष्टपूर्वतो मूर्तो धर्माण मवितारदः । वृद्धन् अपृच्छन् सन्देशान् अन्धः खमिवर्च्छति ॥”,

“अन्यथा मन्दबुद्धीतां प्रतिभाति दुरात्मनाम् । कुतश्च्य छदृष्टानां विभ्रान्तेन्द्रियवाजिनाम् ॥

என்கிற ஷ்லோகம்,

ஆகையால் சிவோபாஸனோபநிசத்தில் “நானயோவிவ்யதே பரம்”, யதா சர்வாதோ

உத்யோகித பா. கர்ண பர்வம், 72-54 இங்கே சிலர்—உத்யோகித: என்பதற்கு முன்பு கேட்டதைத் தருடமாகக் கொண்டவனென்று தானே பொருள் ஸதாசார்டரிடம் கேட்டதைத் தருடமாகக் கொள்வது தோஷமா என்று கேட்கிறார்கள். இது ஸ்ரீதேசிகன் ச்லோகமன்று. வ்யாஸரருளிபச் ச்லோகம். அங்கே அதே பொருளானால் அநந்விதமாகும் = அநவயிக்காது அங்குப் பொருத்துப் பொருளை இட்கும் கொள்வது. காண்டவத்தை விட்டுத் தொழி என்று நிந்தித்த தர்மபுத்ரரைக்கொலை செய்ய விரைந்த அர்ஜுநனை நிந்தித்துக் கண்ணன் செய்யும் உபதேசம் இது. தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞை படியே நடக்கவேண்டுமென்றும் போன்ற கேட்டதொன்றையே திடமாகக் கொண்டவனென்று பொருளாம். மூலம்—தாரதம்யம் அறியாதவன்-விசேஷணம் செய்பமாட்டாதவன் வுத்யுஜ்ஞாந வயோவ்ருக்தர்களை ச்ந்தேந் அபுச்சுந் ஸந்தேதஹத்திற்கிடம னவற்றைகேட்டோ தவன்; ஆச்சான் பக்கலிலே கேட்டுக்கொளிந்த மஞ்ஜீடர்போலே டெரிசிடாரர்களை யணுகி அமுதம் கொள்ள வேண்டியிருக்க நஞ்சுபோன்ற கொள்கையையே கொள்பவன் அச்சன் படுகுழியில் விழுவது போல் விழுவான் இது ந்யாயமன் றென்றகாயிற்று அந்யதேதி இஃஹ-ஸம. 33-108 மந்த புத்தியம் துஷ்-ஸ்வபாவமுதையனாய் குதர்க்கங்களாகிற பாம்புகளால் கடிக்கப்பட்டு விஷமேறி—இந்த்ரியக்குதிரைகளின் இழுப்புக்கு வசப்பட்டுத் திரிபுமவர் களுக்கு எல்லாம் விபரீதமாகவே தோன்றும். தர்க்கத்தை விட்டு சப்தஸ்வா ரஸ்யத்தையே முக்யமாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்ற டி.

இப்படிப் பிராட்டிவிஷயமாகச் சொன்னதைச் ச்ரீவிஷ்ணுபுராண-ராமாயண-அஹிர் புத்த்ய ஸப் ஹிதாதி வசனங்களைக்கொண்டு ஸங்க்ரஹமாகக் கூறி, இத்தகைய வசனங்கள் ஆளவந்தார் ச்லோகத்தில் அஃது என்ற சொல் லில் கருத ப்பெறுமென்ற கருத்துடன் நிகமநம் செய்கிறார் ஆகையால் இத. ப்ரமாணங்களைப் பராமர்சிபாயல் முதலில் ஒருவிதமாகக் கறித்ததையே விடாமலிருப்பவன், குருடன் படுகுழியில் விழுவது போல் விழுவானாகையாலே என்று பொருள். சிவோபாஸனோபநிசத்தில் = சிவோபாஸனத்திற்கு எம் பெருமான்மட்டும் பொருளா, விசேஷணத்தோடு சேர்ந்தா என்ற விமர்ச த்தில். நானயோ: இத. வி. பு '1-8 35 தேநிவத்ரநுநாதிசுளிலே ஸர்வபுருஷா பிமானிபாலான் பகவான். ஸத்ரீஸாமாந்யாபிமாநியாவான் பிராட்டி. இப்படி அபிமாநிக்கிற விஷயத்திலே இவ்விருவரில் ஒருவர் உயர்ந்தவரிலே இரு வருக்கும் அபிமாநிப்பது தவ்மென்றபடி. உதேசி. 1-8-17. நிஷேஷா ஶாஸாநா

நாராயணசப்தம் ப்ரதிபாதிக்கிற படியை அநுஸந்திக்கை சரணுக்குப் பாடம்.

வருக்கும் ஒன்றாகவே சொன்னபடியால் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் இருவருக்கும் ஒரே விதமான ஸங்கல்பமும் தெரிகிறது. மாதாபிதாக்கள் இருவர் ஸங்கல்பித்திருந்தாலும் அவற்றில் ஒன்றே காரணம். மற்றொன்று அந்ய தாளித்தமென்று மக்கள் நினைக்கவாகாது இவ்வளவால் மோக்ஷார்த்த சரணாகதியில் பிராட்டிக்கு ஸம்பந்தமில்லை யென்றும் அவனையுபாயமாகச் சேர்த்தால் உபாயத்வித்வமென்கிற தோஷம் வருமென்றும் சொல்வது மந்த்ரஸ்வாரஸ்யத்திற்கும் பஹுப்ரமாண ஸம்பந்தாய வசநங்களுக்கும் விருத்தமென்றும் உபேய த்வித்வதோஷத்திற்குச் செய்யும் பரிஹாரமே இதற்கும் பரிஹாரமாகுமாயைவால் அதற்காக ப்ரமாண ப்ரஸித்தமான அர்த்தத்தை விடலாகா தென்றும் நிரூபிக்கப்பெற்றது. ஐயமடத்தின் அமைப்பையும் அதன் வ்யாக்யானமான பட்டர்ச்சிலாகத்தையும் உன்னித்துப் பார்க்கும்போது பலவிதமாகப் பொருள் அதில் கருதப்பெறு மென்று கீழே நிரூபித்தோம்.

பிராட்டிக்குப் பல பாஞ்சராத்ர வசநங்களைக் கொண்டு எம்பெருமானைப் போலே ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரம்ம ஜ்ஞாநத்தாலும் எங்கும் வ்யாப்தியிருப்பதால் ஐயமுண்டென்று ஸ்தாபிக்கும் நடராஜம்மாள் ப்ரபந்தபாரிஜாதத்தில் பிராட்டிக்கு உபாயத்வத்தைச் சொல்லவில்லையே. உபாய தசையில் ஈசுவரனுக்குக் கல்யாணகுணங்களை வளர்க்கிறாளென்றுதானே அருளினார். ஆக அவளுக்கு உபாயத்வமெப்படி ஸாம்ப்ரதாயிகமாகுமென்கின்றனர் சிலர். அங்கே பிராட்டிக்கு உபேயத்வத்தையும் சொல்லவில்லை. முக்தர்சளுக்கு எம்பெருமான் போக்யனாகும்படி ஸௌந்தர்யாதிகளை வளர்க்கிறாளென்றுதானே அருளினார். ஆனாலும் உபேயத்வம் அவருக்கு ஸம்மதமாகில், உபாயத்வமும் ஸம்மதமாகலாம். தன்னை யாச்ரயித்த ஜீவனுக்கு எம்பெருமானிடத்தில் அவள் செய்யும் உபகாரம் இவன்புருஷகார ப்ரார்த்தனை செய்யும் ஸமயம் தொடங்கி மோக்ஷாநுபவ காலம்வரை தொடர்ந்திருக்கிறதென்று அவளது கல்யாணகுணச்சிறப்பைச் சொன்னதனால் உபாயத்வோபேயத்வங்கள் அஸம்மதமாகுமென்பது எங்ஙனே? உண்மையில் அவனுடைய குணத்திற்கு வளர்ச்சியைச் செய்வதாவது தனது ஸங்கல்ப கருண்யாதிகளோடு அவற்றைச் சேர்க்கை. எல்லாம் சேர்ந்த போது தானே பலனுண்டாகும். இதனால் இவளும் உபாயமென்றே சொன்னதாம். மோக்ஷத்தில் அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை வளர்க்கையாவது—மின்னலால் மேகத்திற்குப் போல் தான் பரமாத்மாவோடு சேர்வதால். அதிக ஸௌந்தர்யமுள்ளவனாகுகை. ஆகத் தானும் போக்ய கோடியில் சேர்ந்து உபேயமாகிறாள். இப்படி உபேயத்வமும் ஸித்திக்கலாம். மற்றுமுள்ள ஆகாரங்களை நமது ப்ரபந்த பாரிஜாத மொழிபெயர்ப்பில் காண்க. விபுத்வம் பஹுப்ரமாண ஸித்தமாயிருக்க, பெரியவாச்சான்பிள்ளை அணு என்றதும், ப்ரபந்த ரஹஸ்யத்தில் அணுத்வமிருந்தும் அபிவிருத்தியாலே விபுத்வ

समस्तपुरुषार्थानां साधकस्य दयानिवेः । श्रीमतः पूर्वसिद्धत्वात् सिद्धोपायमिमं विदुः ॥

भक्तिप्रतिप्रमुखं तद्वशीकारकारणम् । तत्तत्फलार्थिसाध्यत्वात् साध्योपायं विदुर्बुधाः ॥

साध्योपायोत्तरङ्गेण सिद्धोपायस्य शेषगः । लीलाप्रवाहः कारुण्यप्रवाहेन निरुद्धचने ॥

तेनैव सर्वं लीयन्ते सिक्तासेवुवन्धवत् । स्वस्वस्यापि सङ्कल्पाः स्वकैङ्कर्यनिरोधकाः ॥

மென்றதும் சதச்-சீலாகீ பாஷ்பத்தில் நிராகரிக்கப்பட்டது இதைக் குறிப்பதற்காகவும் இங்கே வ்யாப்தி விஷயமான விஷ்ணு புராணதி வாக்யங்களை நிகமநத்தில் உதாஹரித்தருளினார். ஆக விபுத்வம் போல் உபாயத்வமும் பிராட்டிக்கு ப்ராமாணிகமாகும். மூன்றாம் விஷயமும் முற்றிற்று.

தொடக்கத்தில் கூறியபடி எரித்தோபாயத்வாதிகளை விசதப்படுத்துகிறார் சமஸ்தேயாதி காரிகைகளால். கௌரவ உபபதே: என்கிற ஸூத்ரத்தின் படி ஈச்வரனே கௌரவனாகையால் அவன் உபாயம். அவன் வ்யாபுரவிசிஷ்ட னாய் லக்ஷ்மீஸமேதனாய் கௌரவத்தை ஸாதிக்கிறபடியால் (அளிக்கிறபடியால்) அவனும் அந்த தயாகுணமும் லக்ஷ்மியும் எப்போதுமே யிருப்பதால் சிவோபாயமென்கிறது. பலத்தை யபேக்ஷிக்கிறவனால் ஸாதிக்கப்பட வேண்டியவனல்லனே. அவனால் ஸாதிக்கப்பட வேண்டியவை பக்தி, ப்ரபத்தி, யாகம் ஹோமம் முதலான கார்யங்களாம். அகனால் அவற்றை ஸாத்யோபாயமாக அறிகின்றனர். முன்னமே தபையிருக்கும் பக்தத்தில் ஸாத்யோபாயம் எதற்காக என்ன, ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே பூர்வ பூர்வ கர்மத்தின் பலன் அளிக்கும் ஈச்வரனுக்கு அந்த லீலா ப்ரவாஹத்தை அப்புறப்படுத்தும் படி காருண்யத்தை ப்ரவஹிக்கச் செய்வது ஸாத்யோபாயமென்கிறார் சாஹேசி. சாஹேசி-உபபதே:—ஸாத்யோபாயத்தினால் அலை மோதும்படி வ்ருத்தியடைந்ததான. பெருங்காற்று அலைகளைக் கிளப்புவது போல் ஸாத்யோபாயம் காருண்யத்தை வ்ருத்தி செய்யும். உபபதே:—எதனாலே லீலா ப்ரவாஹத்திற்கு நிரோதகமா, அந்தக் காருண்யப்ரவாஹத்தினாலேயே. சிக்तासेवुवन्धवत्—மணலாலான அணைக்கட்டு போலே அவனுடைய கைங்கர்யத்துக்குத் தடையான, ஸ்வாதந்த்ரணான எம்பெருமானின் ஸங்கல்ப்பங்களெல்லாம் கரைந்து மறைந்து விடுகின்றன. காருண்யம் எரித்தமாயிருந்தாலும் பக்த்யாதி உபாயத்தாலே கிளரும் அலை யிராதபோது கௌரவத்தியில்லையாகையால் சாஹேசி. சாஹேசி—உபபதே:—விசிஷ்டகாரணவிசிஷ்ட ஸமேதமே கௌரவ மாகிறது. அதில் விசேஷணமான உல்லாஸம்ஸம் ஸாத்யமாகையாலே தத்விசிஷ்டாகாரத்தாலே விசிஷ்டத்தையும் ஸாத்யமாகத் தாந்த்ரீகர் வ்யவஹரிப்பரானாலும் விசேஷநம் செய்யும்போது உல்லாஸம் ஸாத்யமாயும் விசேஷபாம்ஸம் எரித்தமாயுமிருப்பதால் எரித்தோபாயமென்றே சொல்வது தகும். பரம்பரையாக உபயோகப்படும் பக்தி—ப்ரபத்திகளை, உபாயமாகக் கொண்டு ஸாத்யோபாயமென்று எதற்கு வ்யவஹரிக்கவேண்டு மென்ன—அதற்குக் பாரணம்

प्रसादनस्योपायत्वे शास्त्रियेऽपि फलं प्रति । कर्तृवाच्यवधानाद्यैः सिद्धोपायप्रधानता ॥

स्वतन्त्रन्यासनिष्ठानां सिद्धोगाये विभौ स्थितिः । क्षणत्वं स्वयत्नविरतिव्यक्त्यै प्रोक्ता विशेषतः ॥

अतो यदर्थं स्वभरः सिद्धोपाये निवेशितः । तदर्थं शान्त्यन्तोऽसौ सिद्धोपायं प्रीक्षते ॥

அருளிச்செய்கிறார் **प्रसादनस्येति**. நேராக **फल** காரணமாகாமல் **பகவத் ப்ரஸாத** தீத்திற்கே காரணமான **பக்த்யாதிகளுக்கு** **மோக்ஷாதீதலகாரணத்வம்** ஸ்டஷ்ட மாக சாஸ்த்ரத்தால் அறியப்பட்டிருக்கிறது **एवमेव एवमेव भवति**. **सुमुखैः शरण-मर्द्धं प्रपद्ये**. **तेन तेनाऽऽप्यते तत्तत् न्यासेनैव** இத்யாதி வசநங்கள் **एजेः स्वर्गकामः** இத் யாதி வசநங்கள் **போல** **फलसाधनस्वत्वात्** சொல்லுகின்றனவே. அப்படி யானால் யாகாதிகளைப் **போலே** அவை தாமே **प्रतानोपायमात्रमென்** னில்—அததன் அங்கத்தைவிட அதது **प्रतानमात्रமும்** ஸித்தோபாயத்தை விட அது **प्रतानमात्रமும்**. காரகங்களுக்குள் கர்த்தாவுக்கு தானே **प्रतान** ந்யம். **फलकर्ता** ஈச்வரன். மேலும் **பக்த்யாதிகள்** **ப்ரஸாதப்வாயிலாக** உபாயமாகிறது; ஈச்வரன் **நேராக** உபாயமாகிறான். மேலும், அது அசேதந மாகிறது; இவன் சேதநன். இப்படி கர்த்துத்வம் **व्यवधानमिरामे** முதலான காரணங்களால் **ஸித்தோபாயமே** **प्रतानमात्रமும்**. இப்படி ஈச்வரன் **பக்தி** யா **होमा** மாதிகள் செய்பவருக்கும் **ஸித்தோபாயமாயிருக்க**, ஸ்வதந்த்ரமாய் அத்வாரகமான **मोक्षार्थ** த் **प्रपत्ति** அநுஷ்டிக்கிறவருக்கும்ட்டும் **ஸித்தோ** பாய நிஷ்ட்டையை விசேஷித்துச் சொல்வது எதனாலென்னை, அதன் கருத்தை உரைக்கிறார் **एवमेति**. **ஸித்தோபாயமான** எம்பெருமானிடத்தில் இவனுக்கு ஸ்த்திதி விசேஷப்படியாகச் சொல்லப்படுகிறவிது **एवमेति**—**प्रपत्ति** செய்யும் ஷணத்திலிருந்து பிறகு எப்போதும் **मोक्षार्थ** த்மான ஸ்வப்ரயதந த்திலிருந்து **विरति**—ஓய்வை **विरति** அறிவிப்பதற்காகவாம். **ஸித்தோபாய** த்தில் **निषिद्ध** டை யென்றால், வேறு ஸாத்யோபாயம் செய்யாதவன் என்றதா கிறது. கைங்கர்யார்த்தமாகவும் அதற்கான தேஹதாரணதி-ருக்காகவும் பல உபாயங்களை செய்துவரும் இவனுக்கு ஸ்வப்ரயதநத்திலிருந்து ஓய்வு ஏது என்ன **अनुளிச்சेय்கிறார்** **अत** இதி. எந்தப் பலத்திற்காகத் தன்னுடைய பாரமானது **பகவானிடத்தில்** வைக்கப்பட்டதோ, அந்தப் பலத்திற்காக வேறு **प्रयत्नमिरा** தவனாய் அவனை **युपायமாக** எதிர்பார்த்திருக்கிறான். **अतः** என்பதற்கு **प्रपत्ति** செய்ததால் என்று பொருள். வேறு கார்யத்திற்காக வ்யாபாரங்கள் செய்வதற்கும் இதற்கும் விரோதமில்லை. **ஸித்தமான** உபாய மென்றால் **रक्षक** கன் என்ற பொருள் மட்டுமே அப்ரபந்ந விஷயத்தி லாகும். **प्रपत्ति** நனுக்கு **ஸித்தோபாயமென்றால்**, **रक्षक** னாய் **ஸித்தோபாயமா** யிருப்பவனே இவன் செய்யவேண்டும் பரமாகிற உபாயஸ்த்தாநத்திலுமிருக் கிறுனென்றதாலும் **ஸித்தோபாயமாகிறான்**. இப்படி கர்த்தாவாய்ச் சேத நனை ஈச்வரனைக் கரணமாய் அசேதநமான **பக்த்யாதிகளே** ஸ்த்தாந த்திலே வைப்பதால் அவனுக்குக் குறைவை யுண்டுபண்ண தாகாதோ என்ன

प्रपत्तेर्लक्षणे मन्त्रे विधौ वाक्यान्तरेषु च । भाष्यादौ संप्रदाये चोपायान् ब्रह्मणि स्थितम् ॥

पूर्वसिद्धस्य देशादेर्धर्मस्य यद्वदिष्यते । एवं तत्त्वावदः प्राहुः 'कृष्णं धर्मं सनातनम्' ॥

இஸ்ஸரிததோபாயம் ரஹ்யததில் மயமாசுராட்சயானங்களிலே அநுஸந்தேயம்.

இது பஹுப்ரமாணஸித்தமாகையால்தனும்; விடமுடியாதென்கிறார் பரஸேரிசி. ப்ரபததயனுடைய லக்ஷணம் ஸ்வரூபம்; அதாவது தவ்காபாயதாயாஜா என்று சொல்லப்பட்டது. அதுலுமஹ்யமந்தரத்திலும் 'சரணம் வரஜ' என்கிற ஸ்தி வாக்க்யத்திலும் 'भव शरणासनीरयान्त, सांप्रतं तेषा उपपायैकवाचकः' இதயாதி வாக்கயங் களிலும், तस्य च वशोकारणं तच्छरणानांतरैव என்ற பாஷ்யத்திலும், शरणमहं प्रपद्ये என்கிற கதயத்திலும், शरणासत्याप वाचमुद्गाररं என்கிற ஸமபர தாயவாக்யத்திலும் (அச்சதநத்ததகுணடான) உபாயதவம் சவோஹ்யமான ப்ரஹ்மததனிடமே சொல்லப்படா நினைந்து. இவனை உபாயாந்தர ஸததாநத்தில வைப்பதென்ற போது உபாயாந்தரததைப் போலே இவனை அபரதாநமாகக் இவனுக்கு மேல் ஒரு சேதநனை ஹேதுவாக்கினால் இவனுக்கு நிகர்ஷம் சொன்னதாகும்; நாம் சொல்லுவது இங்கு அதன்று. 'நாம் செய்ய வேண்டும் உபாயத்தை யபேக்ஷிக்காமலே ரக்ஷகனாக வேண்டும்; உபாயாந்தரகார்யத்தையும் அவனை செய்துகொள்ளவேண்டும்' என்கிறோம். ஒரு ராயயானவன ஸாரதயாதி கார்யங்களையும் தானே செய்துகொண்டு போர் புரிகிறானென்றால் அதனால் அவனுக்கு உதகர்ஷமே ஸித்தமாகும். அதுபோல் இங்குமாகுக. இதுபோல் இவனை தர்மசப்தததால் வ்யவஹரித்தருப்பதாலும் உபாயதவம் ஸித்திக் கறமதன்கிறார் மேலே. ये च वेदावेदो विद्वा ये चाध्यात्मवेदो जनाः । ये वेदान्तं मद्वाक्यान् कृष्णं धर्मं सनातनम् என்றதே. மேல்தோத்தமான கர்மாகங்களிலும் மேதாநதோ க்தமான உபாஸநாதிகளிலும் இவனை உபாயமாகிறான். ஆகையால் இவன் தர்மம், தேவதாந்தரமும் பலன கொடுக்குமாகையாலே அதுவும் தர்மமாக லாமேயென்னில், அது அஸ்த்திரமாகையால் இல்லாதபோது இவனை பலனளிக் கவேண்டும். இருக்கும்போதும் இவனளிக்காமல் அது அளக்காது. யாகாதி களும் க்ஷணிகமாகையாலே ஈதஸாதநமாகா. ஆக இவனை ஸநாததமாய் தர்மமாகிறான் चादनालक्षणायो धर्मः என்று வந்தக்கப்பட்ட கார்யத்ததைதாந் தர்மமென்கிறது; ஈச்வரன எப்படி தர்ம மாகிறானெனினிட—மதசகாலாதி களைப்போலே என்கிறா பூர்த சமததேர் ஈசாஈத ஈஜீ, ஈததூஹி.த. ஈஜீ, ஈஜீ இத்தாதி வாக்கயங்களில் சொல்லப்பட்ட மதச.கால.தரவ்யாஜுகள ஸததயா யிருந்தாலும் ஈமேனமேமீமாடஸகா சொல்லுவார்கள். ஆகையால் ஈதசாஈ மாக வேதததில் அறிஷகப்பட்டது தர்மயாம. அது பகவானிடதததல புஷ்கலம்; ஆகையால் அவனுக்கு ஈததாயாஈ ஈததம்.

மற்ற அதிகாரங்களிறமேபால மந்தரததில இதை நியவேண்டு மிடத் தைக் குறிக்கிறார் இஸ்ஸரித்தோபாயம் இது-பி. ஈட்டியையுட டெருமாகையும் சொல்லும் பதங்கள் ஸித்ததோபாயததைச சொல்லவனவாகும்.

இததக் காரிகைகளுக்கு முனனே ஈச்வரனை ஸித்ததோபாயமாகக் கொண்டு

மன்னுமனைத்துறவாய் மருண்மாற்ற நளாழியுமாய்த்
தன்னினைவாலனைத்துந் தரித்தோங்குந் தனியிறையாய்
இன்னமுதந்தமுதாவிரங்குந் திருநாரணனை
மன்னிய வன்சரண் மற்றோர் பற்றினறி வரிப்பவர்க்கே 30

ப்ரபத்த்யாதி-உபாயம் வேண்டாவென்றும் லக்ஷ்மீஸாஹித்யம் வேண்டா
மென்றும் வந்த சங்கைகள் பரிஹரிக்கப்பட்டன. ஸாத்யோபாயமிருக்கும்
போது ஸித்தோபாயமெதற்கு? ஸித்தம்மட்டுப் எப்படி உபாயமாகுமென்று
சர்வரனுக்கு உபாயத்வமில்லை யென்கிற ஆக்ஷேபத்தைப் பரிஹரிக்கக் காரி
கைகள் வந்தன. இப்படி கூறிய அதிகாரார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிரூர்
மேலே. ஷய்ஷாநாஸங்க்ரஹமாகும் பாசரம். காரிகார்த்த ஸங்க்ரஹமாகும்
கடைசி ச்லோகம். மன்னும் இதி. மன்னும்—இதர மாதா பித்ராதிகளைப்
போலன்றி நிலைத்திருக்கும். அனைத்து உதவு ஆய்—மாதா பிதா அநா நிவாஸ:
என்றும் போல் சொல்லப்பட்ட ஸர்வ வித பந்துவாய், மருள்—அஜ்ஞாநத்தை
மாற்று—அழிக்கின்ற அருள்—க்ருபைக்கு ஆழியுமாய்—கடலுமாய். தன் நினை
வால்—தனது ஸங்கல்பத்தால். அனைத்தும்—எல்லாவற்றையும், தரித்து—ஆதேய
மாக்கி, ஒங்கும்—உயர்ந்த, சனி—ஒப்பற்ற, இறையுமாய்—ஸ்வாமியுமாய், அமு
தத்து—அமுதக்கடலில்உதித்தஇன் அமுதால்—இனியஅமுதமான பிராட்டியால்,
அல்லது இன் அமுதத்து—இனிய அமுதமான பிராட்டியின், அமுதால்—அமுத
மொழியால், இரங்கும்—இரக்க முடையவனுமான, திரு-பிறகும் ச்ரீமானேயான
நாரணனை—நாராடணனை. மற்று ஓர்—வேறொரு, பற்று இன்றி—
உபாயமில்லாமல் வரிப்பவர்க்கு—ஷய்ஷோபாஸ்யம் இ என்று ப்ரார்த்திப்
பவருக்கு மன்னிய=ஸித்தமான வல்—திடமான சரண்—சரணமாகிரூன்.
பிராட்டியின் அமுதமொழியால் இரக்கமுண்டான போதே வரிக்கும்
படி யாகிரூன். அப்போது ஸர்வவிதபந்துத்வாதிருணங்கள் உபாயத்வத்திற்கு
உபயோகி யாகின்றன. அதைப்போல் ச்ரீவிசிஷ்டத்வமும் உபயோகியாகும்.
உபயோகப்ரகாரத்தை அததற்குத் தக்கவாறு கொள்வது. பந்துத்
வம், காருண்யம், ஸ்ரீரம், —ஸ்வாதந்தர்யம். இத்தயாதிகளால் ஸித்தோபாயனை
ஸர்வேச்வரன் கொடுத்தபோது பலன்; நாம் ஒருவரைப் புருஷகாரமாக்கு
வதும் வரிப்பதும் வீண் என்பது இங்கு நிராகரிக்கப்பட்டது.

மேலே காரிகார்த்த ஸங்க்ரஹமான ச்லோகம். காரிகைகள் பிறந்தமை
ஷய் ஷிமினி: ஷத ஷத என்ற பக்ஷத்தைத்தள்ளி 'ஈசரமத உபாஸை: என்ற படி ஸித்தோ
பாயத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காம்—அதாவது—சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டது
தானே நம்மால் செய்யப்பட்டு தர்மமாகும்—தர்மமா வது—ஶ்ரீஸாஸனம்; ஶ்ரீ
யாவது ப்ரீதி; ஸுகாதி பலன். விதிவாக்யத்தாலே பலத்தை யுத்தேசித்து
எது விதிக்கப்படுகிறதோ, அது அப்(ஈச)பலத்திற்கு ஸாதந மாகும். அது
தேவதாப்ரீதிவாயிலாக ஈசஸாஸனமென்றாலும்—ப்ரீதியானது வ்யாபாரமா
குமேயல்லது தேவதை உபாயமாகாது எங்கும்சிஷோபாஸ்யமொன்று உண்டு என்

विश्राम्यद्भिरुपर्युपर्यपि दिवानक्तं बहिर्दर्शनं-

रसदेशिकसम्प्रदायरहितैरद्यापि नाऽऽलक्षितः

स्वप्राप्तेः स्वयमेव साधनतया जोष्यमाणः श्रुतौ

सत्त्वस्थेषु भजेत सन्निधिमसौ शान्तावधिः शेषधिः ॥

பதில்லை. உபாயப் பரத்தைச் சமக்க மாட்டாமல் ஸத்தமான தத்துவத்தை. சாஸ்த்ரமூலமாய் உபாயஸ்த்தாநத்திலேநிறுத்தினால் அந்த ஸ்தாநாபத்தியினாலே அதை ஸித்தோபாயமென்று சொல்லுவதத்தனை என்று ஸித்தோபாய-அபலாபம் செய்யும் மீமாம்ஸகாதிகளுக்குக் கண்டனம் ச்லோகத்தினால். 'तस्य यथा हिरण्यनिविष्टेनज्ञाः उपर्युपरि सञ्चरन्तो न विन्देयुः एवमेव दमाः प्रजाः एमं ब्रह्म लोकं न विन्दन्ति' என்றபடி பூமியினுள் புதையல் போல மறைந்திருக்கும். ஈசுவரனை நமது ஆசார்ய ஸம்ப்ரதாய மறியாதார் அறியார். அவன் தன்னை அடைவதற்குக் கூடத் தானே ஸாதநமாக 'अमुद्यत्य एष सेतुः. यदेवैव वृणुते तेन लभ्यः, घातुः प्रसादात् महिमानं ईशं' இத்தயாதிவாக்யங்களிலே கோஷிக்கப் பட்டிருக்கிறான். மற்ற பலன்களுக்கு உபாயமாகின்றனென்பதில் ஸம்சயமேது? ஸங்கல்பம் உபாயமாகும்போது ஸங்கல்ப கர்த்தாவாய் ப்ரதானமாயிருப்பவனை அநுபாயமென்று யார் சொல்லக்கூடும். அப்படி சொல்பவர் அசுதேஷிகரான வ்யாஸருடைய ஸம்ப்ரதாயரஹிதர்களான வேறு ஜைமிநி பக்ஷம் கல்ப்பிக்கும் ஆபாத மீமாம்ஸகராவர். ச்லோகார்த்தமாவது - 'दिवानक्तं எல்லாப் பசுவும் இரவும், ருபரி ருபரி—அந்த நிதி உள்ள இடத்திலேயே-विश्राम्यद्भिरुपर्युपर्यपि—நின்று நிலைத்திருந்த போதிலும் வடிர்நீ—மேற் பார்வை மட்டும் உள்ளவர்களான—இதர ஸம்ப்ரதாயங்களிலே நின்றவரான अमुद-देशिकसंप्रदायरहितैः—நமது ஆசார்ய ஸம்ப்ரதாயம் பெறுதவர்களாலே अद्यापि-ஆசார்ய ஸம்ப்ரதாயம் எங்கும் பரவியிருக்கும் காலத்திலும் ந அலட்சित: பார்க்கப்படாததும் श्रुतौ—வேதத்தில் எவாப்தை:—தன்னைப் பெறுதற்கும் स्वयमेव साधनतया—தானே ஸாதநமாகுமென்று जोष्यमाणः—பஹ சாற்றப் படுகிறது அசு - பரோக்ஷமாய், शान्त अवधिः—எல்லையற்றதுமான, शेषधिः—நிதியானது - सत्त्वस्थेषु—ஸத்த்வகுணத்தில் நின்றவர்களிடம். सन्निधिं विन्दे-ஸந்நிதாநத்தைப் பெறும். 'विषयव्यागिनस्तेषां विज्ञेयं तद्विन्दे' என்றபடி நம் தேசிக ஸம்ப்ரதாயமுள்ளவரிடம் அது விரைவில் பெறும்படி ப்ரத்யக்ஷமாகும். யாகஹோம யோகாதிகளெல்லாம் வ்யாஜ மாத்ரம். அவை தேராகப் பலனை யளிக்கவாகா. கல்ப்ரதாநம் செய்கிறவன் ஈசுவரனை. ப்ராநமான அவனையே முக்யோபாயமாகக் கொள்ளவேண்டும். மீமாம்ஸகாதிகள் சொன்னது தகாது. தர்மமே உபாயமென்கிறார்கள் அவர்கள். ஈசுவரனை தர்மம் என்கிறது சாஸ்த்ரம். அகிஞ்சந விஷயத்திலே உபாய ஸ்த்தாநத்தில் நிற்பதாலும் உபாயமாகிறான். ஸர்வ விஷயத்திலும் முக்யமான உபாயமுமாகிறான் விதிவாக்யத்திலே யாகாதிகளுக்குச் சொன்ன உபாயத்வத்தை

एति कवेनार्किसिंहस्य नर्वनमस्य श्रीभेदनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य
कृतिषु श्रीमद्वेदान्तसारायै सिद्धोपायशोधनाधिकारस्योविंशः ॥ 23

श्रीः

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

साध्योपायशोधनाधिकारः

ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரம்-24

यथाधिकरणं प्रभुर्यजन.दान.होमार्चना-

भरन्यसन.भावनाप्रभृतिभिः समाराधितः ।

யார் இல்லு யென்கிறார்கள். அதனால் அவை ப்ரதாந மாகா. இப்படி இந்த
ச்லோகத்தால் ஈமிகார்த்த ஸங்க்ரஹ மாயிற்று

இந்த ச்லோகம் அஸ்ஸிஹ்நி-ஈகதேசிபஷ்நிரா :த்திற்காக வந்ததென்றும
சொல்லலாம் ஆனால் இதில் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது தன்னைப் பெறத் தான் உபா
யமாகிறான் ஈச்வரனென்பது தானே. இதை அவர்களும் இசைந்திருக்கின்றனரே;
ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்திக்கு உபா பத்வமில்லை பென்பராகிலும் ஈச்வரனுக்கு
ஸித்தேதோபாயத்வமில்லை யென்பவரல்லரே. எப்படி ஏகதேசிபக்ஷ நிராஸக
மென்னில்-இவ்வாறு கருத்துக் கொள்க-தன்னைப் பெறத் தானே ஸாதநமாக
வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஈச்வரனை ஓரளவில் மட்டும் கண்டவர்கள்
உள்ளது உள்ளபடி கண்டவர்களாகார். அதற்குக் காரணம் எம்பெருமா
னருக்கு அந்தரங்கரான மடைப்பள்ளியாச்சான் முதலான அஸ்ஸுதேசிகள்
மூலமாகப் பரவிய ஸம்ப்ரதாயம் அறியாமையே. அப்படி அறிந்தவரிடத்
திலே அந்த ஸித்தேதோபாயமானது சாங்கோஸாத்யோபாய ஸஹிதமாய்
வஞ்மிஸமேதமாய் தான் உபாய மென்பதைக் காண்பித்துக் கொள்ளும்,
பசு-என்பதற்கு யுளவ்மிஸாஹ்யோபாயவிசிஷ்டமாய்க் கீழ் கூறிய படியாய்
என்று பொருள்கொள்க. சிவரீகரணமாகத்திற்கு இப் பொருள் மிக இணங்கியது.
ஸித்தேதோபாய சோதநாதிகாரம் முற்றும் 23.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரம். 24.

முன் அதிகாரத்தில் ஸித்தேதோபாயமான பரமாத்மா தன்னுடைய
ஸ்வாதந்த்ரய காருண்ய ஸ்வாமித்வாதிகளைக்கொண்டு ஸாத்யோபாய மிரா
மலே, லக்ஷ்மிஸம்பந்தமிராமலே ரக்ஷிக்கலாமென்கிற ஆசங்கையும், ஸாத்யோ
பாயம்தவிர ஸித்தேதோபாயமெதற்கென்கிற ஆசங்கையும் பரிஹரிக்கப்
பட்டன. இங்கே ஸாத்யோபாயத்தினுடைய அதிகாரமும் ஸ்வரூபமும்
பரிகரங்களும் விசாரிக்கப்படுகின்றன. ஸங்க்ரஹச்லோகம் யதாபிகரணமிதி. ப்ரஃ-
ஸர்வகாரணமாகையாலே ஈச்வரதாநஸமர்த்தனான பகவான் (யஜ்நேசி)யாகம்,
ஹோமம், அர்ச்சனை, யந்யாஸம், த்யாநம் முதலான ஸாத்யோபாயங்
களால் யதாபிகரண-அதிகாரத்துக்குத் தக்கவாறு: (அதிகரணமாவது-

फलं दिशति देहिनामिति हि संप्रदायस्थितिः

श्रुतिस्मृतिगुरुक्तिभिर्नयवतीभिराभाति नः ॥

இப்படி ஸர்வஜ்ஞமாய் ஸர்வசக்தியாய்ப் பரமகாருணிகமாய் ஸர்வ
சேஷியாய் ஸபத்தீகமாய் ஸர்வலோகசரண்யமான ஸித்தோபாயவிசேஷம்
தெளிந்தாலும்,

“आरोम्यमिन्द्रियौल्वण्यमैश्वर्यं शशिशालिना । वियोगो बान्धवैराग्युः किं तत् येनात तुष्यति”

அதிகாரம்; அதாவது கலத்தில் அபேகையையும், உபாயவிஷயத்தில் யோக்யதை
யென்கிற ஸாமர்த்யமும்) சமாராதித:—நன்கு ஆராதிக்கப் பட்டவனாய்
விதிநா—ப்ராணிகளுக்கு கல்—அந்தந்தப் பலனை விசதி—அளிக்கிறான். இதி
என்றன்றோ சம்பிரதாயஸ்திதி:—பரம்பரையால் உபநேசிக்கப்பெற்ற அர்த்தத்தின்
நிலை. நயவதி—(பதிஷாயமே மஸு) ஸத்தாப்காஷ்ளாடு கூடின ச்ருதிகளாலும்
ஸ்ம்ருதி—களாலும் ஆசார்யஸூத்திகளாலும் ந:—ப்ரமாணவச்யரான
நமக்கு அபாதி—நன்குத் தோன்றுகிறது. ஸித்தோபாயம் வேண்டுமென்றும்
அது ஸாத்யோபாய ஸாதேயசுமென்றும் முன்னதிகாரத்திலேயே நிரூபிக்கப்
பட்டிருப்பதால் இது இந்த அதிகாரார்த்தமாகாதே; ஆக இந்த ச்லோ
கத்தில் அதிகாரார்த்தமென்ன சொல்லப்படுகிறதென்னில்—முன் அதிகாரத்
தில் வ்யாஜமான ஸாத்யோபாயமிராமற்போனால் ஸித்தோபாயம் கார்ய
கரமாகாதென்னப்பட்டது. அப்படியானாலும் சரணாகதிவாங்மாத்ரத்
தாலும் சரணாகதமென்ற பேர்மட்டாலும் காக்கிறுமென்றும் येन केनापि
कारेण ह्यवका' என்றும் செல்லுகிறபடியால் ப்ரபத்திவிஷயத்திலே இன்ன
ர்தான் அதிகாரி, இந்த ஸ்வரூபந்தான் ப்ரபத்தி. இவ்வங்கங்களோடு கூடியது
தான் என்கிற தீர்ப்பந்தமில்லை யென்று ஆசங்கை பிறக்க, யாகதாநாதி
கர்மாக்கள்; அதிகாரியினால் யயாதத்தாகச் செய்யப்பட்டால்தான் ஈச்வரன்
அபேகைக்கும் ஸாத்யோபாயமாகுமென்கிறுப் போலே ப்ரபத்திவிஷயத்
திலுமாம். அதிகாரி எல்லாம் செய்யவேண்டும், விச்வாஸம் ப்ரார்த்ததை
ஏதேதும் —, —த்தி யென்னால் ஈச்வாஸம் ப்ரபத்திமென்றறியவேண்டும்.
அவன் ஸமாராதிகனாகும்படி அங்கங்களோடு நன்றாக அநுஷ்டிக்க வேண்டும்
என்றறிவிப்பதிலே ச்லோகத்திற்கு நோக்கு.

இங்கே அதிகாரவிஷயமாகவும் ப்ரபத்திஸ்வரூப விஷயமாகவும் அங்க
விஷயமாகவும் பிறந்த சங்கைகள் பரிஹரிக்கப்படும். அதற்குப் பீடிகையாக
தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களிலே தத்துவ புருஷார்த்தங்களறிந்து இதர
புருஷார்த்தங்களிலே விரக்தனைவனுக்கும் ஸாத்யோபாயத்தை யறியாத
போது பலனில்லை யாகையால் அதைச் செவ்வனே யறிய வேண்டுமென்கிறார்
இப்படி இத்யாதியால், ஸித்தோபாயேதி. ஸித்தோபாயமும் தெரியாமல் உலகில்
தோஷங்களைக் கண்டதாலே தவராக்யம் பெற்றவர்களுமுண்டு; ஸித்தோ
பாயமறிந்தும் சிலர் தவராக்யம் பெறார் பெறக்காரணம் கூறும் ச்லோகம்.
ஆயுராரோக்ய-ஐச்வர்யங்களை வேண்டுகின்றனர் அதிலுள்ள தோஷத்தைக்

என்கிறபடியே விவேகமில்லாதார்க்குக் குணமாய்த் தோற்றினவையும் தோஷமான படி கண்டு ஸம்ஸாரவைராக்யம் பூர்ணமானாலும்,

“**परमार्थमिदं यो रक्षः**” என்கிறபடியே **प्राप्यहविर्द्विजा**யுண்டானாலும்,

“**महता पुण्यपण्येन क्रीतेयं कायनौःस्वया । प्राप्तुं दुःखोदधेः पारं त्वर यावन्न भिद्यते**” ॥

என்கிறபடியே த்வரை பிறந்தாலும் அநாதியாக அநுவருத்தமான **आद्याति-
लक्षण**மடியாகப் பிறந்து நிற்கிற **बन्धक**மான **भगवन्निम**ஹத்துக்குப் **प्रशन्न**மாக, “**माधेक्षं शरणं वक्षः**” என்று விதிவாக்யத்தாலும், **अपये** என்று அநுஷ்டாந வாக்யத்தாலும் சொல்லப்பட்ட **साध्योपायविशेष**ம் தெளியாதபோது **सिद्धोपाय-
मूल**னான ஸர்வேச்வரனை **वशीकृ**ர்க்க விரகில்லை. ஆகையால் அதின் அதிகாரத்தி லும் ஸ்வரூபத்திலும் பரிகரங்களிலும் வரும் கலக்கங்களை **शमि**ப்பிக்கிறோம்.

இப் ப்ரபத்தியுமொரு வைதிகதர்மமன்றோ? இதுவுமொரு யாகவிசேஷ மாகவன்றோ **स्यासविद्ये**யில் ஓதப்படுகிறது. ஆகையால் இது ஸர்வாதிகார மாகக் கூடுமோ? என்று சிலர் விசாரிப்பார்கள் இது ஸர்வேச்வரனை ஸர் வருக்கும் **शरण**மென்று ஒதுகிற **इये** **राखन**ஆதிவலத்தாலே **परिहृ**யம். இவ்வர்த்தம் “**सर्वलोकशरण्याय**”, “**सर्वयोग्यमनायासमप्रमादमनूषमम् । प्रपन्नातिहरं विष्णुं शरणं गन्तुमर्हसि**” ॥

கவனிப்பாரில்லை; சரீரத்திற்கு ஆரோக்யம் வேண்டுமென்றால் அதனால் இந்த்ரி யங்களுக்குக் கொழுப்பேறும்; ஐச்வரியம் சேர்ந்தால் மனிதனுக்கு சத்ருக்கள் ஏற்படுவதாம். ஆயுள் நீண்டால் பந்துக்களுடைய பிரிவுநேரும் (இங்கே **अं
विमोक्षाः**, என்றபடி கார்யத்தையும் காரணத்தையும் ஒன்றாக்கி சொல்லி யிருக்கிறது) **अज्ञ**—இவ்வுலகில் **येन**—எதைக்கொண்டு **पुण्यति**—ஸந்தோஷப் படுகிறானோ **तत्**—அது, **किं**—என்ன உளது? குணமான ஆரோக்யாதிகளும் தோஷமாகின்றனவே **परमार्थनेति**—பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி **विरकोऽपरमा-
रमनि**—**लघ्विण्णाविनिमुक्तः स भैक्षं भोक्नुमर्हति**—பரமாத்மாவீனிடம் பற்றும், வேறு விஷயத்தில் வைராத்யமும் கொண்டு புத்ரன், பணம், உலகு என்பவற்றில் ஆசைகளை விட்டிருப்பவன் ஸந்யாஸியாய் பிணைக்கு உரியனாகிறான். **महते**சி வராஹபுராணம். **इयं**—இந்த **कायनौः**—சரீரமாதிரி கப்பலானது **दुःखोदधेः**— துக்கக்கடலின் **पारं**—அக் கரையை **प्राप्तुं**—அடைவதற்காக **महता**—மிகப்பெரிய **पुण्यपण्येन**—புண்யமாகிற விலையைக் கொண்டு **क्रीता**—வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் **यावत् न भिद्यते**—அது உடையாமலிருப்பதற்குள், **त्वर**—தூரிதப்படு: இம் மூன்று அம்சங்கள் மோக்ஷத்திற்குப் போதாவோ. வேறு ஸாத்யோ பாயமெதற்கென்ன, அதன் கார்யத்தை நிறுபிக்குறார் அநாதியாக இதி. அநாதி ஸஞ்சித புண்யபாபங்கள் அழியாத போது மோக்ஷமில்லை; அநுபவ த்தாலே அவை யழிக்கப்படமாட்டா ஆகையால் ஸாத்யோபாயம் வேண்டு மென்றபடி. முதலில் ப்ரபத்திக்கு யார் அதிகாரி யென்று விசாரிக்கப்படு கிறது. த்ரைவர்ணிக மாத்ராதிகாரம். அத்ரைவர்ணிக மாத்ராதிகாரம் ஸர்வாதிகாரமென்கிற மூன்று பக்ஷங்களைப் போக்கி ஸர்வாகிஞ்சநாதிகாரம் என்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. **सर्वेति**. **सर्वयोग्य**—எல்லோருக்கும் சரணாகதிக்கு

ரூபாதி உபவ்யூஹங்களாலும், 'ஏயாநா ஷ்விதாதிநாம்' என்று தொடங்கி ஶூஹ்யம்யங்களான வர்ணங்களை பெடுத்து "ஶ்வேனாந் ச நரஶ:" என்று சொல்லுகிற ஶிவாரவதவசனத்தாலும்.

"கூயோநிஷ்வி சஜாதோ ய: சகூக்ஷரணீ கத: | த் மாநாபிதூஹாரமபி பாதி பவாதிஹ" ||

என்றும் சொல்லுகிற ஸநத்குமாரஸம்ஹிதாவசனத்தாலும் ஶ்லோகமும். ஆகையால் உபாஸநம் ஶீர்ஷிகாஹிதாரமாக அபவ்யூஹாதிஶரணத்திலே சமர்ஷிதமானாலும் வைதிகங்களான ஸத்யவசநாதிகள் போலே ப்ரபத்தியும் ஸாமாந்யதர்மமாகையாலே யதாஹிதாரம் வேதிகவசனத்தாலேயாதல் நானிஶ்வசனாதிஶனாலேயாதல் ஸர்வருக்கும் ஶ்வேனாநுபூதத்துக்கு விநோதமில்லை. காகாதிகளும் ப்ரபந்தராக சாஸ்த்ரங்களிலே ஶேனாநிஷ்வேரம்

"மா ஶி பாரி வ்யாஶ்வி யேஶி ஶ்யு: பாபயோநய: | ஶியோ வேஷாஸ்தயா ஶூஹ: ரதேஶி யாநி பராநி கதிம்"

யோக்யமாய். ரக்ஷிப்பதில் ஆபாஸமற்றவனாய், கவனக்குறைவில்லாதவனாய், தனக்கு நிகரில்லாதவனாய், சரணாதருடைய ஆர்த்தியைப் போக்குகிறவனுமான விஷ்ணுவை சரணமடையத் தக்கவனாகிறாய் உபவ்யூஹமாவது—சருக்கமாகச் சொன்ன அர்த்தத்தை விரிவாசச் சொல்லும் வாக்யம். ஏயாநாதிதி, ஏயாநா ஷ்விதாதிநாந் ஶ்வேனாந் ச நரஶ: | அமன் அஹிதாரமது பாபுயூஹிகாபிதே. அந்தணர்களுக்கு சமஸ்தா ச்ருயூஹ சமாராஹனத்தில் அதிகாரம்: ப்ரபந்தர்களான க்ஷத்ரிய-வைச்ய-குத்வர்களுக்கு அமஸ்தாச்ருயூஹாராஹனத்தில் அதிகாரமென்று அதன் பொருள். கூயோநிஷ்வி. ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை. குத்வரீத-ஶன யோநிஷ்வி பிறந்தும் எவன் சரணாகதனானோ. தாய் தந்தைகளை வதை செய்தவனு யிருந்தாலும் அவனை ஸம்ஸாரதாபம் போக்கும் எப்பெருமான் காக்கிறான். இந்த வசநங்களால் த்ரைவர்ணிகர் அத்ரைவர்ணிகர் எல்லோருக்கும் அதிகாரம் தெரிகிறது. சில வைதிக தர்மங்கள் எல்லோருக்கும் உண்டு, சர்வ வஜ்—இத்யாதியான ஸத்யவதந-ப்ரஹ்மசர்வ, ஸ்வதர்மானுஷ்டாநாதிகள். ஸத்யவதநாதிகளுக்கு மந்த்ரம் வேண்டா: ப்ரபத்திக்கு மந்த்ரம் வேண்டுமே யென்னில்—தாந்த்ரிக மந்த்ரங்களிருப்பதால் குறைமில்லை பசு-க்ஷிபாதிகளுக்கும் அதிகாரமுண்டென்கிறார் ஶ்வேதி. ஆதிபதத்தால் கஜேந்த்ராதிகளைக் கொள்வது. காகம் கூறிய மந்த்ரமென்னவெனில். எல்லா சரணாகதிக்கும் மந்த்ரம் வேண்டுமென்பதில்லை யென்க. ப்ரபத்தி மட்டுமேயன்றிபொதுவாக ஆச்ரயிப்பதும் ஸர்வ ஶாதாரணமென்கிறார் மாமிதி. ரீதி-9-32—பாதி-அர்ஜுன: பாபப்பிறவியுடையரான ஸ்த்ரீகள், வைச்யர்கள் குத்வர்கள் யாவரோ அவரும் என்னையே ஆச்ரயித்து பரகதிபெறுவர் ஶ்வேதி என்பது பூவாஶ்விதேயில் அந்வயிக்காது உபவ்யூஹத்தில் அந்வயப்பெறும். இந்த ஆச்ரயணம் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி போல் பொதுவாக மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான நமஸ்காராதிகளுமாகும். ஆகையால் மாத்ரபதம் ஸாமாந்யபாதி ஶிதைத்யிஷ்டேம 'ஶமோஶ்ருயே ஶூஹி' என்று எல்லோருக்கும்புணரும் ப்ரஸ்துதமாகையால் அதுவும் ஆச்ரயணமாகும் அப்போது நேராஹப் பரகதியடைவ

என்று பரவதாபயமாத்ரம் ஸர்வஸாதாரணமாக சரண்யன்தானும் அருளிச் செய்தான். உபாஸநத்துக்கும் பாரம்மம் தீவரிகரரித்திலேயானாலும் அவஸாநம் ஸர்வசார்த்திலும் கூடுமென்னுமிடம்.

“धर्मव्याधादयोऽन्ये पूर्वाभ्यासाज्जुगृह्यते । वर्णावरत्वे संप्राप्ताः संसिद्धिं श्रमणी यथा” ॥

என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்படி உபாஸநம் தீவரிகர்க்கே அரம்மபாஸனாபாஸனே ப்ரபத்தியில் ஒரு நியாமகத்தாலே சாமான்யவசனத்துக்கு ஒத்தியில்லாமையாலும், விசேஷவசனவசனத்தாலும் இப் ப்ரபநம் ஸர்வர்க்கும் யோக்யம். ஆனபின்பு இதுதனக்கு விசேஷித்து வேண்டும் அதிகாராம்சமும் முன்பே சொன்னோம்.

“अतस्त्रैवर्णिकत्वादेर्भावोऽपि कस्यचित् । नाधिकारः प्रपत्तेरस्यादाकिञ्चन्यमनाश्रितः ॥”

இவ்வர்த்தத்தை. ‘குலங்களாய் விரிவண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலென்’

தென்பது பொருந்தும். இப்போது மாத்ரபதம் பக்தியோகாநுஷ்டாந வ்யாவர்த்தகமாகலாம். பக்தியோகாநுஷ்டாநமின்றி தக்கார்யமான பஐநம் மட்டுமே ஸர்வஸாதாரணமென்றதாயிற்று. காரணமான பக்தியோகமில்லாமல் கார்யமெப்படி யிருக்குமென, அக காரணம் பூர்வ ஐந்மத்திலிருக்கலாமென்கிறார். உபாஸநத்துக்கும் இது. धर्मव्याधेति. (புருஷம் 10.2-29. ஜுஸ்தி—பக்தி யோகாநுஷ்டாநத்துக்குத் தகாத வர்ணா—கீழ் வர்ணமாயிருந்தாலும் அஃயே धर्मव्याधेति—தர்ம வ்யாதன் முதலானவர்கள் பூர்வாபாஸா—பூர்வஐந்மத்தில் செய்த பக்தி யோகாநுஷ்டவத் தொடர்ச்சியால் இப்பிறவியிலும் ஐமணி யதா—ஸித்ததாடஸியைப் போலே ச்சித்தி ச்மாபா:—அடைந்தார்கள். இப்படி இது. பக்தியோகம் ஸர்வஸாதாரணம் என்பதற்கு வசநமில்லை; குதராதிகளுக்கு இவ்வே யெனறது அடகுதராதிகரணம். ப்ரபத்தி விஷயத்தில் ஸர்வருக்குமென்று ஸாமான்ய வசநமும் ஷ்டாபா, குயோநிஷ்யி என்று விசேஷவசநமும் உள. அது இது. ப்ரபத்தி ஸர்வஸாதாரணமாகையால் த்ரைவர்ணிகத்வம். ப்ராஹ்மண்யம், ப்ரஹ்மசர்யம் இத்யாதி வர்ணாச்சரம விசேஷத்தினுடைய பாவ; இருப்பு ஒருவனுக்கு ப்ரபத்தியதிகாரமாகாது. த்ரைவர்ணிகனுக்கு பக்தி யிருப்பதாலே ப்ரபத்தியானது அத்ரைவர்ணிக விஷயமாகட்டுமென்று த்ரைவர்ணிகத்வாடாவமே அதிகாரமென்னலுமாகாது. ஆகிஞ்சந்ய பிராதபோது த்ரைவர்ணிகனுக்கும் அத்ரைவர்ணிகனுக்கும் அதிகாரமில்லை யாகையால் அகிஞ்சந்யமனாஸித:—அகிஞ்சந்யத்தோடு சேராமல் முன் சொன்ன தர்மத்துக்கு பாவமோ அபாவமோ அதிகாரமாகாது. ஆகிஞ்சந்யத்தோடு சேர்க்கில் இதுவே போதுமாகையால் அதைச் சொல்லவேண்டா. அகிஞ்சந்யமனாஸித: என்கிறவிடத்தில் அகிஞ்சந்ய விகிஞ்சா என்றுயிருக்கலாம். அப்போது தனி வாக்யம் ஸங்கரஐதிக்முண்டு. அஸிதாப்ராஹ்மணனுக்குமுண்டு ப்ரபத்திஎன்பதற்கு ப்ரமாணமாகாடுகிறார் இவ்வர்த்தத்தை இது. குலங்களிதி. தருச்சந்தவ்ருத்தம் 90 நாலு உணத்தலுமே நான ப்ரககவ்ஸிலே வேதம் முதலான கலைகளை அப்பள்ளிக்கவிலை

என்கிற பாட்டிலும், “**जनिस्वाहं वंशे**” என்கிற ச்வேலாகத்திலும் கண்டுகொள்வது. ஆகையால் **शरण्यशरणागनिगानमும் आकिञ्चन्यादिकளுமுடைய ஸர்வஜாநியர்க்கும் प्रणयधिकारம்** சித்தம். இவ்வுபாய ஸ்வரூபத்தைப் பற்ற

“**नारायणं सख्मीकं प्राप्तुं तत्करणद्वयम् । उपाय इति विश्वासो द्वयार्थः शरणागतिः ॥**”

என்கிற **अभियुक्तர்** பாசரமும் அதிகாரகோடியிலும் அங்ககோடியிலும் நிற்கிற விச்வாஸத்தினுடைய **प्राधान्यம்** சொல்லுகைக்காக வத்தனை. அப்படியே

“**प्रपत्तिविश्वासः ; सकृत्प्रार्थनामात्रेणापेक्षितं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं प्रार्थनमिति यावत् ॥**”

என்கிற வாக்யமும் **प्राधान्यविवक्षेया**லே முதல் விச்வாஸத்தைச் சொல்லி

பொறியிலேன்—விஷயங்களையே இடமாகக் கொண்டவனானேன் என்று பொருள். அல்லது முன் வாக்யங்களிற் போலவே பொறியிலேன் என்பதற்கு **दास्यचिह्न** டாச கார்யமும், ஸாத்வீகத்யாகத்தடன் அநுஷ்டாநமுமெல்லா மில்லாதவனாயிருக்கிறேன் என்ற பொருளாகலாம். ஆகையால் இலங்கு—**प्रकाशिकின்ற உன் பாதமன்றி மற்றோர் பற்று இலேன் ஈசனே!** என்கிறார். **जनिस्वेति**. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரம் 61 ஐகத்தில் பரவிய புசுழ் பெற்ற வர்களும், ஸதாசாரர்களும், சிஷ்டர்களும், தத்த்வ த்ரய ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களுந். உன்னுடைய பாதாஸநித்தத்திலேயே பாரமைகாந்த்யம் பெற்ற வர்களுமான மஹான்களின் பெரிப வம்சத்திற் பிறந்தும் கீழே கீழே மூழ்கிப் பாபியாகிறேன்; ரக்ஷணமளிக்க வேண்டுமென்று ச்வேலாகத்தின் பொருள். இவ்வளவால் ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதிகத்வமும் உள்ள எல்லோரும் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகளென்று அதிகாராப்சம் சோதிக்கப்பெற்றது.

இனி ஸ்வரூபசோதநம். ப்ரபத்தியாவது விச்வாஸமென்றும், ப்ரார்த்தனை பென்றும், ஆக்மறிக்ஷபமென்றும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி யென்றும் பரந்யாஸமென்றும் பலவிதமாக ஸம்ப்ரதாய வாக்யங்களிலிருந்து தெரிகிறது. ஆனாலும் இவ்வுபாயத்தில் பரந்யாஸமென்கிற ஸ்வரூபம் ப்ரவ்ரதம்; மற்றவையும் வேண்டுமாகையால் அந்தந்த ஸந்தர்பத்துக்குத் தக்கவாறு அங்கங்கே அதைச் சிறப்பாகச் சொன்னதென்று முடிவு செய்யத் தொடங்குகின்றார் இவ்வுபாயேத்யாதியால். நாராயணமீத்யாதி பூர்வாசார்யவாக்யம். லக்ஷ்மீஸமேதனான நாராயணனைப் பெறுதற்கு லக்ஷ்மீ ஸமேத நாராயணன் திருவடியினையே உபாயமென்கிற விச்வாஸமே ஔமந்த்ரத்தின் அர்த்தமான சரணாகதியாகுமென்றார். இதில் விச்வாஸத்தை ப்ரதாநமாகச் சொன்னது—அது அங்கமாயிருப்பது போல் முன்னமே அதிகாரிவிசேஷணமாயுமிருப்பதால் அந்த விசேஷத்தைக் கருதி யாகும். பாஷ்யகாரர் விச்வாஸத்தில் நிற்காமல் ப்ரார்த்தனை வரையிற் சொன்னது ப்ரார்த்தனையும் அவர்யமாகையாலும். **अन्यत्राद्यै खाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम् । ददेकोपायतावाक्या प्रपत्तिः शरणागतिः** என்று பரதமுனியே அவ்வாறு சொல்லி யிருப்பதாலுமாம். உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையைச் சொன்னால் பரந்யாஸமும் அத்கால் வ்யஞ்ஜிதமாகும்; கோப்த்ருத்வ வர்ணமும் சொல்லியதாகுமென்று பரதமுநி கருதி

ளன்கை உசிதம். ஸூயஸ்யாயத்தைப் பார்த்தாலும் சாத்யகிரி-வ-லக்ஷ்மி-வ-வடிவ-
ப்யஸ்யிதாடிகளில் பரவ்யாயங்களுலே நிக்ஷேபம் அங்கியென்றே ப்ரஸித்தம்.

“त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरियुक्ता”

என்கிறதாவும் தவக்ஷரணத்திலே பவாநமாகச் சொன்ன பரவ்யாயவ்யஸ்தமென்னுமிடம்
அவதாரணபஹுகுநோபாயசாஹத்தாலே வ்யஜ்ஜிதம். ஒரொரு விவக்ஷைகளாலே அங்கங்களை
ப்ரதானமாகச் சொல்லுகை வேலாகத்திலுமுண்டு அலக்ஷ்யமாய் பாயவ்யஸ்த
மாணற்போலே “शरणं व्रज” எத்யாடிகளில் வாதுக்கள் வ்யாசநிஷேபவ்யாபாஷிசாஹங்களாலே
சொல்லப்பட்ட ஆக்மயாகத்தைச் சொல்லுகை வைதிகமர்யாதைக்கும்
அநுகுணம் யாகமாவது-இன்ன தேவதைக்கு இன்ன ஹவிஸ்ஸு என்றிங்ங

மேலும் மீமாம்ஸையில் வாக்யங்கள் பலவிதமா யிருக்குமிடத்தில்
ஸூயஸ்ய ஸு சமமேவம் என்கிற ஸூத்ரத்தால் ஏகரூப பஹுவாக்யங்களை
ப்ரதானமாக்கி இதரவாக்யத்தை வேறுவிதம் நிர்வஹிப்பதென்று சொல்லி
யிருப்பதால் பலபாஞ்சராத்ரக்ரந்தங்களில் ப்ரபத்த்யத்யாயத்தில் நிக்ஷேபமே
ப்ரதானமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அதுவே ப்ரதானமாகும் பரத
முநிலக்ஷண வாக்யத்தில் பரந்யாஸத்தை ஏன் விட்டாரென்னில்-விடவில்லை;
त्वमेव उपायभूतः என்கிற ஏவகாரத்தால் ஸித்தோபாயமான அவனேஸாத்யோ
பாயமாகவும் கொள்ளப்பட்டதால் ஸாத்யோபாயந்யாஸம் ஸித்தமாகுமே.

அங்கவாசகமான பதத்தால் அங்கியை விவக்ஷிப்பது தகுமோ என்ப
தற்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார். ஒரொரு இத்யாதியால், वदिगितः, वदि छा,
जलपयशः, शङ्कानिवृत्तिः, यष्टीः प्रवेशय, मयाः कोशन्ति இத்யாடிகளில் விவக்ஷிதமான
அர்த்தம் வேறல்லவோ. வைதிகஉதாஹரணம்மேவேகூறுகிறார் अलक्ष्येति. अग्नि-
बोमीयं पशुं अलक्षेत என்றவிடத்தில் अलक्ष्य சப்தத்திற்கு வாச்யமான அர்த்தம்
ப்ராணிஹிம்ஸை. ஹிம்ஸைக்குப் பிறகு அதன் அவயவங்களைக் கொண்டு
செய்யும் யாகம் ப்ரதானமாயிருந்தாலும் அதை நேராகச் சொல்லாமல்
அங்கத்தினாலே அங்கியைச் சொல்லுகிறது. ‘सौयं पदं निर्वपेत्’ என்றவிட
த்தில் நிர்வாபத்தை மட்டும் சொன்னாலும் அங்கு யாகத்தை விவக்ஷிக்க
வேண்டும். सौयंपद्विதில் ஸூர்ய தேவதையை யுத்தேசித்துச் செய்யும் த்ரவ்ய
த்யாகமென்கிற யாகம் ப்ரதானம். நிர்வாபமாவது-தேவதைக்காகும் த்ரவ்ய
த்தின் ப்ரக்ருதியான தான்யத்தைத் தனியே பிரித்து வைப்பது. இது
அதற்கங்கமாகும் அதுபோல் शरणं व्रज, शरणं प्रपद्ये. शरणं गच्छामि என்று
गत्यर्थकமான பதங்களை ப்ரயோகிக்கிறார்கள். அதற்கு ந்யாஸம் பொருளா
னால் शरणं व्रज्यामि, त्यजामि என்றெல்லாம் சொல்லவேண்டுமே அதனால்
பரந்யாஸத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்டதான கதி விசேஷமே வ்ரஜ இத்யாதி
களுக்கு அர்த்தமாகை தரும். இந்த அங்கவாசகமான பதம் अलक्ष्य பதம்
போலே அங்கி பர்யந்தமாகும். सर्वफलेति—‘अद्य राजाभरणालः स्वयस्यैकलार्थि-
नाम् । स्वय.फल.निक्षेपस्त्वधिको मोक्षकांक्षिणाम् ॥’ என்றபடி ஸர்வத்ர அநுகத
மாவது (தொடர்ந்திருப்பது) பரந்யாஸமே.

னே ஒரு புத்திவிசேஷம். இப்படி என் ஆதமாவாகிற சாதுதமமான ஹவிஸ்ஸு-
சீர்மானான நாராயணன்பொருட்டு என்றிவ்ங்னே யிருப்பதொரு புத்தி
விசேஷம் இவ்விடத்தில் ஆத்மயாகம். இவ்வாஃமநிஷேவத்தில் சரீரகாரியி-
ஸாதாரணமான ஸ்தீர்யஸ்திரம் ரக்ஷாபரணமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம்.

ஹிஸ்சமர்ப்பணாத் த்ரயோகவிதிர்விரத: | ஆத்மரக்ஷாபரணாஸோஃகிஷ்ணஸ்யாதிர்விரதே ||

அத: ஸ்ரீராமமித்ராதேர்மரணாஸவிவக்ஷயா | ஸ்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரபிரிதி லக்ஷித: ||

அக்தே து மரணாஸே ரக்ஷாபேக்ஷமாநத: | ப்ரவ்ருத் த்ரயோகவிதிர்விரத: லோகவத் ||

அகிஷ்ணயமரணாஸோபாயத்வப்ரார்த்தநாஸ்தமாம் | த்ரயோகா ஸோஹத் சூக்ஷ்ம் ய: ப்ரயதி ச ப்ரயதி ||

ஸோமாசியாண்டான் ஸ்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியை ப்ரபி என்று சொன்னதால் அதே
போதாதோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ஹிவிரதி. ஆத்மஸமர்ப்பணமும், நீ
ரடிக் வேண்டுமென்ற ஸ்தீர்யஸ்திரமும் செய்துவிட்டு வெறுமனே யிருந்
தால் போதும்; பரந்யாஸமென்று ஒன்று செய்ய வேண்டாமென்னலா
காது; பாஞ்சராத்ரங்களில் எங்கும் ப்ரபத்திப்ரயோக விதியில் வேறாக
விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஹிஸ்சமர்ப்பணம்—ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைக்காட்டிலும்
பரந்யாஸமானது அதிர்விரதே—வேறுகிறது. ஆத்ம ஸமர்ப்பண ஸ்தீர்ய
திகள் ஸகிஞ்சந ஸாதாரணமாகையாலே அகிஞ்சந அஸாதாரணமாய் ப்ரபத்
தியில் விதேயமான அம்சம் பரந்யாஸமென்று ஸ்வபந்தமாயிருப்பதால்
அதை விடலாகாது. பரந்யாஸம் செய்தவனுக்கு உபாயாத்ர ப்ரவ்ருத்தி
நிவ்ருத்தி இருக்குமாகையால் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யென்று சொன்னார்.
ரடிகேகை செய்த மட்டிலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யெங்கு யிருக்கு
மென்னலாகாது. பத்தியோக நிஷ்டனும் ரக்ஷாபேகை செய்துகொண்டே,
லோகத்திலும் தானே செய்துகொண்டு பிறரையும் கூடத் துணையாக
அபேக்ஷிக்கிறதுண்டே; அவ்வாறில்லை யென்று தெரிவிப்பதற்காக ப்ர
ந்யாஸம் செய்தால் தான் 'இவன் ப்ரவ்ருத்திக்கமாட்டான்' என்ற நிச்சய
முண்டாகும். இங்கு ஸ்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: என்று அம்சபதமெதற்காக வென்னில்,
ஸாராஸ்வாதியில் பரந்யாஸமானது, ஸ்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ஸ்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி
ஸ்தீர்யஸ்திரம்—ஸ்தீர்யஸ்திரம் என்று விவரிக்கப்பெற்றது. அதில் ஓர்மச்
மாக ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி அடங்கியிருப்பதை இதனால் குறித்ததாகும்.
அம்சவிசிஷ்ட அம்சியைச் சொல்லவேண்டுமிடத்தில் அம்சத்தைமட்டும்
சொன்னாரென்றபடி. ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திநிவ்ருத்திநிவ்ருத்திநிவ்ருத்தி
ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலே நாம் சொன்னதைக் கொண்டாலும் இது
அம்சமே யாகும்.

இப்படி ரடிகேகைமாத்ரத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி
தென்றால் ஸ்ரவ்ருத்தி: என்கிற லக்ஷணவாத்யத்திலே, 'ப்ரார்த்ததையினாலே
பரந்யாஸம் வ்யஞ்ஜிதம்' என்று சொன்னது சேருமோ என்ன அருளிச்
செய்கிறார். ஆகிஞ்சந்யேதி. அங்கு உபாயத்வப்ரார்த்ததை யென்றே

இப்படி அந்நாடுகளில் உள்ள மான அம்மரகாசம் மரையாடல் மெல்லாவற்றி லும் மரையாடல் மான விஷயமென்று ஶ்ரீவிநாயக-வாதிர்லாபுர-வரதாசாரியர் என் ன்னர்.

சொல்லியிருப்பதால் அது கேவல ரக்ஷாபேகை யன்றாகையால் அங்கே பரந்யாஸம் ஸூசிதமாகலாம் ஏனெனில், ஆறுகூல்ய - நம்பாநிகளைப் போலன்றி, ஆகிஞ்சந்யம் பரந்யாஸம் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை யென்ற மூன்றுக்கும் ஸூக்ஷ்மமான ஸௌஹ்ருதமுண்டு = மிக்க நெருக்கமுண்டு. அதை யறிந்தவனே ப்ரபத்தியைக் கண்டவனாவான் ஆகிஞ்சந்யமாவது முக்யோபாயம் செய்ய யோக்யதையின்மை இது அதிகாரம். இதனுடைய ஜ்ஞாநம் கார்பண்யம். ஆகிஞ்சந்யமிருந்து பரந்யாஸம் செய்யவேண்டும். நீயே உபாயமாக வேண்டுமென்ற உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையை பரந்யாஸம் செய்ய இஷ்டப்பட்டவன்தான் செய்யக்கூடும் ஆகையால் அவ்விரண்டு க்கும் நெருக்கமுண்டு. ஆகிஞ்சந்யம் போலே பகவான் உபாயாத்ர ஸ்த்தாந த்திஷ் றிற் கேவண்டுமென்று அவன்விஷயமான உபாயத்வகாமநையும் பரந்யாஸாநுஷ்டாநத்திற்கு அதிகாரகோடியில் சேர்வதால் இம்மூன்றுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டு. பரந்யாஸத்திற்கு முன் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யிருந்தாலும் விரோதமில்லை. பின்னால் ஷ்ரீமதே உண்டாகில் பரந்யாஸம் கெடும். அதனால் பின்னே வரும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்த்யம் சத்தை ப்ரபத்தி யென்று கூறினார். இம் மூன்றிலும் முயோக்யமாவதும் அடங்கியிருக்கிறது. இம் மூன்றில் ஆகிஞ்சந்ய ஜ்ஞாநம் கார்பண்யமாகையால் ஜ்ஞாநமாநமான ஆகிஞ்சந்யம் அங்கமாகலாம். பரந்யாஸம் அங்கி. உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை யென்றது ரக்ஷாபேகையுடையவிட வேறுகில் அங்காங்கிகளில் சேர்ந்ததாகத் தெரியவில்லையே; அதனுடைய ஸௌஹ்ருதம் எப்படி யென்ன அருளிச் செய்கிறார் இப்படி அங்கே. நாம் இதுவரையில் கீழே கூறியதும் மேலே சொல்லப் போவதுமான அங்கபஞ்சகத்தோடு சேர்ந்த பரந்யாஸமே ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரார்த்தமென்று எங்கனாவதுவான் அப்புள்ளார் நடாதாரம்மாள் முதலானோர்கள் ஸங்க்ரஹித்திருப்பதால் பாஞ்சராத்ரங்களிலும் ப்ரயோக த்தில் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையைத் தனியாகச் சேர்க்காமையால் அதை அநுஷ்டிப்பதில்லை ஆனாலும் ஸங்கல்ப காலத்தில் 'அவனே உபாயமாக வேண்டும்' என்று உபாயத்வகாமநை சேர்வதாலும் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை எப்போதும் இவன் ஹ்ருதயத்திலிருப்பதாலும் அதனுடைய அபாவ த்தைச் சொல்லவாகாது. சிலர் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையையும் அநுஷ்டித்வ வேண்டுமென்று உரைகளில் எழுதுகின்றனர். இது புதிய சர்ச்சை யன்று. ஸாஹ்யாத்ஸ்வாமியே இதுவிஷயம் வெகுதூரம் தன்யே விசாரித்திருக்கிற படி இங்கு உத்தரஸாராஸ்வாதிநியிலும், 'ஸூக்ஷ்ம வரணதிகம் அங்க மானாலும் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை அங்கியென்றும் அங்கியின் ஏகதேச மென்றும் ஷ்ரீமதென்றும் சிலர் சொல்லுகையாலும் இது ஸ்வப்ரதாய விருத்தமன்றோ' என்கிற வாக்யத்தாலே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. மற்ற

இவ்விடத்திலே சிவர்—சாஹ்யாதரம் தெளிந்தபோதே சிவ்வானுஷாஸம் பண்ணினானன்றோ.

“स्वोऽजीवनेच्छा यदि ते स्वसत्तायां स्पृहा यदि । आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावं च सदा स्मराम्”

என்றதுவும் பரமபுருஷர். தருபாயங்களை வேண்டியிருந்தாயாபில் நீ தாஸனாய் ஈச்வரன் ஸ்வாமியாயிருக்கிறது ஸ்வபாவளித்தமென்று தத்துவத்திலே தெளிவோடே வர்த்தி யென்றபடி யன்றோ? ஆனால் இப்போது ஆத்மஸமர்ப்பணமென்று ஒரு விசேஷமுண்டோவென்று சொல்லுவார்கள் இதுவும் வாயுஜ்ஞானமாத்ரத்தாலே மோக்ஷமென்கை போல அநாதரணியம்.

जितकौस्तुभचौर्यस्य समाजः सर्वपाप्मनाम् । शिष्टं ध्यात्मापहारस्य निष्कृतिः स्वभार्षणम् ॥

விரிவு த்வயாதிகாரத்தில். இங்கே இப்படி இத்யாதி வாக்கியம் பரந்யாஸம் அங்கபஞ்சகம் இவற்றை விட்டு ப்ரபத்திசப்தார்த்தம் சொல்லுகிற ஏக தேசிபக்ஷத்தின் கண்டநத்திற்காகவே வந்ததென்று இவ்வளவே கொண்டாலும் கொள்க.

ஆத்மஸமர்ப்பணம் ரக்ஷாபேகை யென்றவை கர்த்தவ்ய(செய்யவேண்டு) மானாலும், பரந்யாஸம் கர்த்தவ்யமன்றென்கிற டனும் நிராகரிக்கப்பட்டது. ஆத்ம ஸமர்ப்பணங்கூட கர்த்தவ்யமன்றென்கிற வாதத்தை நிரளிக்க இவ்விடத்திலே இத்யாதி. स्वोऽजीवनेति விஷ்ணுதத்த்வம். தன் உயர்ந்த வாழ்வு கையில் உனக்கு விருப்பமுண்டாகில், தன் நிலையில் (அதன் நீடிப்பில்) விருப்பமுண்டாகில் ஆத்மாக்களுக்கு தாஸத்வத்தையும் விஷ்ணுவின் சேஷித்வத்தையும். अपहृतपाप्मत्वादि सत्यसङ्ख्यान्त ஸ்வபாவத்தையும் அல்லது பாரதந்தர்யத்தையும் எப்போதும் நினை யென்று பொருள். அல்லது ஸ்வபாவமென்பது ஆத்மதாஸ்யத்திற்கும் ஹரிஸ்வாம்யத்திற்கும் விசேஷணம். அவ்விரண்டுக்குமே ஸமுச்சயம் चक्षारार्थம். இங்கே பூர்வபக்ஷி சொல்வதாவது—उऽजीवनமென்று பரமபுருஷார்த்தத்தையும், ஸத்தை யென்று உபாயத்தையும் சொல்லுகிறது. ஸத்தையாவது—வெறுமனே யிருத்தல்= விதிக்குட்பட்டு ஒன்றும் செய்யாமை; सदा स्मर என்று சொன்னதாலே நினைப்பது தவிர செய்வதொன்றுமில்லை யென்று தெரிவதால் ஒன்றும் விதேயமன்று. ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாவது—ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கு சேஷமே யென்கிற ஜ்ஞாநமே. இது 'यतिं विष्वत्' என்கிற வாக்க்யத்தைக் கேட்டவுடனே பிறப்பதாம்; பிற்பாடு செய்யவேண்டுவதென் என்று கேள்வி, இதற்குப் பரிஹாரமாம் जिज्ञेयार्थி காரிகை. பரஸமர்ப்பணம் என்கிற கார்யமுண்டென்று முதலில் கூறுகிறார்; ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் அதனிடையில் சேருமென்று மேலே மொழிகிறார். ச்லோகார்த்தமாவது—द्विष्य कौस्तुभचौर्यस्य என்கிற பதத்தை, புருஷவிசேஷணமாகவும் ஆத்மாபஹாரமாகிற ச்ரியைக்கு விசேஷணமாகவும் யோஜிக்கலாம். स्वभार्षणமென்கிற பதத்தால் தன்னுடைய பரத்தை ஸமர்ப்பித்தல் என்று சொல்வதால்

தான் என்கிற கர்த்தாவைச் சொல்ல ஒரு பதம் வேண்டி பிறுப்பதால் இந்த முதற்பதம் புருஷனைச் சொல்லுவதென்பது அப்போது ஐச-ஜயசீலமான = உத்க்ருஷ்டமான வீரபுஷ்பாய-கௌஸ்தப ரத்னக களவு உடைய புருஷனுக்கு என்றதாம் கௌத்துவம் ஸர்வ ஜீவாபிமானியாகையால் ஆத்மாபஹாரமே கௌத்துவக்களவாகும். இது ஆத்மாபஹாரத்துக்கே விசேஷணமானால் ஜயிக்கப்பட்ட கௌத்துவக் களவையுடைய ஆத்மாபஹாரத்திற்கு என்று பொருளாம். ஸர்வஸேயம் ரஸஸேயம் எல்லாம் மஹாபாதகமென்பர். ஸ்ரீராமசுந்தர-பிரகாசினி சாதி கிமாபாயத் ரமணசுந்தரம் அநிதா ரஸேயி என்று ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தி லருளியபடி. கௌத்துவம் ரத்னச்ரேஷ்ட மாகையாலே அதன் களவு மிகக் கொடியதாகும். ஒரிடத்தில் ப்ரகாசிக்கும் அசேதநமான ரத்னத்தைவிட ஸர்வவ்யாபியான ஜ்ஞாநவடிவைக் கொண்ட ஆத்மஜ்யோதிஸ்ஸின் அபஹாரம் மிகவும் கொடியதாகும். ஆகையாலேயே அது ஸகல பாபங்களுக்கும் ராஜாவாகும் அதற்கொரு ப்ராயச்சித்தம் வேண்டும். அது பரந்யாஸமே என்றபடி இனி ஆத்மாபஹாரமென்பது ரத்னாத்யபஹாரம் போலே கொண்டுவருவதொன்றன்றே; ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைப்பது தானே இவ் அபஹாரம். அவனுக்கே சேஷமென்கிற தத்துவ ஜ்ஞாநம் வந்தவுடனே இந்த ப்ராந்தி (விபரித ஞானம்) போய்விடுகிற படியால் இதற்கு வேறு ப்ராயச்சித்தம் வேண்டுமோ? கயிற்நாற்ப பாம்பாக ப்ரமித்தவனுக்கு, கயிறு என்கிற தத்துவ ஜ்ஞாநம் தவிர வேறு என்ன வேண்டும்-என்னில்-சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தால் ப்ரமமான ஆத்மாபஹாரம் போனாலும் அதன் மூலமேற்பட்ட பாபங்கள் போகா. கயிறே யென்கிற ஜ்ஞாநத்தினால் பாம்பென்கிற ப்ராந்தி போனாலும் முதலில் பாம்பென்று ப்ரமித்தபோது அச்சத்தினால் சரீரத்தி லுண்டான நடுக்கம் ஜ்வரம் முதலான சில கோளாறுகளுக்கு ஒளஷதத் தால்தான் பிறகு நிவ்ருத்தி வரும். 'ஈ சேன ந க்ருத் ராப் சோனே அரமாவஹரிணா' என்றபடி அநாதியாய் ஸ்வர்ணஸ்தேயாதிசுளான ஸஞ்சித பாபங்களுக்கும் புண்யங்களுக்கும் இந்த ஆத்மாபஹாரமே காரணமாகையால் அந்த ஸஞ்சித புண்யபாப நிவ்ருத்திக்காக பக்தி ப்ராயச்சித்தமாக விதிக்கப்பட்டது. அதில் அசக்தனுக்கு பரந்யாஸம். இதுவே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம். இக் காரிகையையும் இவ்வர்த்தமே ஸ்டஷ்டமாம்படி யோஜிக்கலாம். சஜாந: (பஞ்சமி) ஸர்வ ஸ்வாமியினிடமிருந்து அரமாவஹரண-ஆத்ம சௌர்யம் பண்ணினவனாய், ஜிதகௌஸ்தப சூர்யனானவனுக்கு அதன் மூலம் ஸஞ்சிதங்களான க்ருஷ்ணா-ஸகல பாபங்களுக்கும் நிஷ்டி: - ப்ராயச் சித்தமாக பரந்யாஸமானது சிஷ்ட் டி-விதிக்கப்பட்டதன்றோ என்றவாறு. முன் யோஜனையிலும் இரண்டாவது பாதத்தினாலே பாப ப்ராயச்சித்த மென்பது அர்த்தாத் (சொல்லாமலே) கிடைக்கும்.

இப்படி ஒரு ஸமயம் இவ்வாத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமானால்.

परशेषत्वधीमानमधिकारिविशेषक(ण)म् । पश्चादात्मापहारस्य निरोधाय च कल्पते ॥

சேஷத்வாத்விசிஷ்டமான ஆத்மதத்துவத்தை சாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு அதிகார விசேஷத்தோடும் பரிகர விசேஷத்தோடும் கலசஹ-விசேஷத்தோடும் கூடி [ய?] ஷேஷவரதிகாசாநாந்மானவாஃமரஹாஃந்யாஸமீதேநாநபராஃ-மூலநிமஹநிவூஸிச்சு உபாயமாக விதிக்கப்படுகிற ஆத்மஸம்படணம் தத்தவ ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்கிற இதுவும் ஓர் உபாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னிட்டென்னுமிடம் "भजस्व माम्", "मायेकं वरणं ब्रज" इत्यादिविधिपालयाम्.

ज्ञानाःमोक्षोपदेशे हि तत्पूर्वोपासनादिना । उपासनादिरूपादा ज्ञानाःमोक्षो विवक्षितः ॥

நானுபாஸனமான சேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரம் நிவூஸிதமீத்யுளான வ்யாஸோபாஸநாதி-கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஷேஷவரதிகாசமான கைங்கர்யமே முமுக்ஷுவுக்குப் பூரவாநிஷ்டையாகையாலே ஷேஷமறியாதே மோக்ஷோபாயம்

'भामदायं सदा सर' என்று சொன்னது எதற்காக என்பதற்கு உத்தரம்—
परेति, பரந்யாஸம் ஸக்ருத்தா யிருந்தாலும் சேஷத்வ ஜ்ஞாநமெப்போதும் வேண்டும் இவ்வுபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு அதிகாரிவிசேஷணமாகையால் முன்னே வேண்டும்; பின்பும் இருந்து ஆத்மாஹாரமென்கிற ப்ரமத்தின் நிய்ருத்திக்கு அது ஸாதகமாகிறது. அது கர்த்தவ்யமன்று. அதே ஒரு ப்ர-யோகவிசேஷத்தில் உட்புகுந்து நின்றால் கர்த்தவ்யத்திலும் சேரும். அந்தக் கர்த்தவ்யம் இன்னதென்பதை விசதயாக்குகிறார் ரேஷத்வாதி இதி. ஆதி பதார்த்தம் பாரதந்தர்யம். அதிகார விசேஷமாவது ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதிகத்வமும். பரிஹவிசேஷம் ஐந்து அங்கங்கள். கலஸங்கல்ப விசேஷமாவது அநுஷ்டாந ஆரம்பத்தில் மோக்ஷ டெனுக்காக ஸாங்க ப்ர-பத்தியைச் செய்திறெனென்று எங்கெட்பித்தக் கொள்வது.

இப்படி பரந்யாஸத்தால் மோக்ஷமாகில் உபாஸநாந் மோக்ஷ: என்கிற ப்ரஸித்தி விரோதிக்குமே டென்ன அருளிச்செய்கிறார் தத்துவதி-ஸ்ரீ: ஷய-த்தில் ஷேஷோ மஃந்ய: என்று ச்ரவண.மநநங்களுக்குப் பின்னே த்யாநத்தை மோக்ஷோபாயமாக விதித்தருளினார். தத்தவஜ்ஞாநபதத்தாலே ச்ரவண-மநநங்களைக் கொண்டால் உபாஸநாந் மோக்ஷ: என்றது பரம்பரயா காரண-த்தைச் சொல்வதாம். அதாவது வேதநாதி ஸாமாந்ய சப்தங்கள் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஸாதநமாக விதிக்கப்பட்ட உபாஸநத்திலே முடியுமென்று ஷய-காரர் அருளிச்செய்திருப்பதால் தத்தவஜ்ஞாந பதத்தாலும் அந்த உபாஸநத்தையே கொள்வதாகில், அது நேராக மோக்ஷஸாதநமாகை-ஸ்டஷ்டம், அதுபோல் ப்ரபத்தியும் ஒரு ஜ்ஞாநவிசேஷமென்று கீழே கூறியிருப்பதால் தத்தவஜ்ஞாநபதத்தாலே கொள்ளப்படும் சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் மோக்ஷோபாயத்திற்குக் காரணமெண்டதை உபாதிக்கிறார் ஷாஸ்த்ரி. ஜ்ஞாநமில்லாத வைஷ்ணவ யோதிகள் சேஷத்வ ஜ்ஞாநமில்லா-மலும் ஸாத்விகத்யாக பூர்வமாக ஸ்நாந ஸந்த்யோபாஸநாதிக்களான நிய்ருத்திதர்மங்களைச் செய்கிறார்களே; சேஷத்வஜ்ஞாநம் அதற்குக்

அநுஷ்டிக்கை ஏதிராதிதே. சேஷத்வஜ்ஞாநமின்றிக் கே மோஷாயீமாக விவித்த தர்மங்களை அநுஷ்டித்தானாகிலும் இத் தர்மங்கள்தாமே சேஷத்வ ஜ்ஞான த்தையுமுண்டாக்கிப் பூர்ணபூதானமுத்தாலேயிதே மோக்ஷேஹதவாவது. ஆகையால் இங்கு விதேயமான ஸமர்ப்பணம் சேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமன்று மற்று எதென்னில், ஶேஷவானாடியுருமான ஶரணாமர்யாஸம்.

वाक्यमात्रेण सिद्धत्वात् सिद्धोपाय इहोच्यते । प्रपत्तिरिति वादोऽपि विधिनाऽऽ विहन्यते ॥

“श.णं व्रज” என்கிற இது “इममर्थं जानीहि” என்கிற மாத்திரமாய் ஒரு ஸ்வயோபாயவிதிபரமன்றிக்கே யொழிந்தாலோ வென்னில், இது श.णं व्रज इति: “प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिः श्रुताम्” इत्यादिசனான ஸபரிஹரஹுதரமபதிவிதி களோடும் விரோதிக்கும். ஈச்வரன் மோக்ஷோபாயமென்கிற இவ்வளவே இங்கு ஶரணமாய் மோக்ஷாதிகாரிக்கு விதேயாதரமன்றிக்கே ஒழிந்தால்

காரணமென்பது எங்ஙனே என்ன, அதற்கு உத்தரம் ஶேஷேதி. ந ஶவித்யாந ஶவிக்ஷஸ்தி என்கிற ந்யாயமாய் அர்த்தஜ்ஞாநம் அநுஷ்டாநத்திற்குக் காரணமாயிருந்தும் அறியாதவரும் பிறர் சொல்வதால் செய்வது போல் இது அபூர்ணநுஷ்டாநமாம். பூர்ணநுஷ்டாநத்திற்கே ஜ்ஞாநம் வேண்டுவது. வாசுதேவி. சிலர் வாக்க்யஹந்யமான சேஷத்வஜ்ஞாநமே போதுமென்றதோடு நிற்காமல் இப்படி நாம் ஸாதிக்காமலே இது தானே ஸித்தமானபடியால் வாக்க்யார்த்த’ ஜ்ஞாநமே ஸித்தோபாயமாகிறதென்ற கருத்தினால் ப்ரபத்தி யையே ஸித்தோபாயமென்பர்; இது தவறு. ஶரண் வ்ரஜ என்ற விதியிருப்பதால் விதேயமே ப்ரபத்தி யென்றிருக்க, வாக்க்யார்த்தஜ்ஞாநமாத்ரம் ப்ரபத்தி யென்பதும் உபாயமென்பதும் தகாவே. இதன் மேல் ‘आरमा निदिश्यालिसत्यः’ என்றவிடத்தில் த்யாநவிதி யில்லை. तत्त्वमसि என்கிற வாக்க்யத்தால் வந்த ஜ்ஞானமே அது. விதிப்ரத்யயமிருக்கிறதே யென்னில், ‘इममर्थं जानीहि’ என்று விதியில்லாத விடத்திலும் விதிப்ரத்யயம் காண்கிறோம் ஜ்ஞாந மென்பது வஸ்துதந்த்ரமாகும்—அதாவது தானாக வந்த காரணதீநம்; भोजनादि क्रीयै போல் पुरुषतत्त्वं மன்று; அது போலென்று அத்வைதிகள் சொல்வதைப் பின்பற்றி, ஶரண் வ்ரஜ என்கிறவிடத்தில் ஆகம் ஸமர்ப்பணமாகிற ஜ்ஞாநமே சொல்லப்படுகிறது, விதி இல்லை என்றனர் சிலர். அதற்கு உத்தரம் ஶரணசியாதி. விதி வ்யக்தமாயிருக்கும் போது அதை விடுவது ஸ்வரஸமாகாது. ப்ரபத்தி யானது விதேயமாகக் கூடாததாகில் விதியை யுடேக்ஷிக்கலாம்; ‘प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत’ என்று யாகாதிகளைப்போலே அங்கங்களோடு அங்கியின்ப்ரயோகம் விதிக்கப் பட்டிருக்கிற போது, இப்படியே இதற்கு விதிவாக்கங்களே எங்கும் காண்கிறபோது, விதேயமே யில்லை யென்னவொண்ணாது. ஶரண் வ்ரஜ என்ப தற்கு என்னை உபாயமாக அறிந்துகொள் என்று ஈச்வரனின் உபாயத்வத்தை அறிவிப்பதில்மட்டும் நோக்கு, ஒன்றை விதிப்பதில் நோக்கில்லை யென்றால், அப்போது வேறு வசநங்களால் பத்தி விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் பத்தியை ஸாந்துவிகத்யாகத்தோடு அநுஷ்டாநமசெய்கிறவனுக்கு ஈச்வரனை மோக்ஷோ

இவற்றை ஸத்தர்க்கங்களாக நினைக்கில், உபாஸநத்துக்கு இசைந்த சாஸனாபா-
திகளிலும் இப் பஸஸங்கள் வரும். உபாஸநந்காணும் ஸாதநமன்மென்னில்,
“सर्वधर्मान् परित्यज्य” என்றவிடத்தில் உபாஸநத்தையும் தர்மசப்தார்த்தமாக
வ்யாக்யானம் பண்ணுகையாலே ஸ்வவசநவிஜேராதமுண்டாம். செருக்கு
அடக்குகைக்காக வேண்டாச் சமைகளை எடுப்பித்(எடுத்து)கையாலே, அந்ய
பரமான உபதேசத்தாலே பிறந்த அர்ஜுநன்புத்தியாலே தர்மமென்று
தோற்றினவற்றை “सर्वधर्मान्” என்று அநுவதிக்கிறதென்னல்.

“इत्याचरदमाहिंसादानस्वाध्यायकर्मणाम् । अयं तु परमो धर्मो यत् योगेन समदर्शनम् ॥”,

“सर्वधर्मेव धर्माणामुत्तमो वैष्णो विधिः”, “न विध्वाराधनात् पुण्यं विधत्ते कर्म वैदिकम् ॥”

இயாதிகளாலே பரமதர்மங்களாக ப்ரஸித்தங்களான நிவृत्तिधर्मங்களைத் தர்மங்
களன்றென்றால், கீபுநிகாசாத்காலே ப்ருத்திधर्मங்களும் தர்மங்களன்றிக்கே
ஸர்வசாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ரர்மான்யயில்லாத படியாய் பரவாஸ்குரஹிபஸங்
களிலே ப்ரவேசமாம்.

ஆனாலும், உபாஸநாதிகள் போலே ஶரணவரணமும் ஶமீஷ்வாசயமாகையாலே
இங்கு சர்வஸம்ஹோவப்வாராமைக்காக இதுவும் சாஸனவ்வேதத்தாலே ச்யாஸமன்றோ?

எங்கும் க்ரஹிக்கப்படவில்லைபாகையால் வ்யாபாரோபேன வ்யாபாரோபஸக்: என்று
இங்கு உபபாதிக்கவாது. இது ஸத்தர்க்கமாகில்— உபாஸநங்கள் கூட ஸாதந
மாகா; இஷ்டாபத்தி யென்னில்—விதேயமாகாத உபாஸநத்தை சர்வஸம்ஹோ என்ற
கிற தர்மபதத்தாலே எப்படி க்ரஹிப்பது? இனி ஶமீந் என்பதற்கு தர்மமா
யிருப்பவற்றை என்று பொருளல்ல. அர்ஜுநன் உபாஸநாதிகள் விதேய
மென்று நினைத்திருந்தான். அவன் புத்தியினாலே தர்மாந் என்றது, உன்னால்
தர்மமாக நினைக்கப்பட்டவையும். உண்மையில் தர்மமாகாதவையுமான
உபாஸநாதிகளை விட்டு என்று அதன் பொருள். அவன் எப்படி தர்மமென்று
ப்ரமித்தானென்னில், இவனுடைய கர்வத்தைப் போக்குவதற்காக, க்ருஷ்ணன்
உண்மையாகாத உபாஸநங்களைக் கல்ப்பித்து எடுத்துக்கையாலே = அவற்றை
எடுத்துக்கொள்ளச் செய்தகாலே அவனுக்கு ப்ரமமேற்பட் தென்னில்—
இல்லாத விதிகளைக் கல்ப்பித்தால்முழுமையும் அப்ரமணமாகும். வேதத்
தில்லாத பெற்ற யாகாதிதர்மங்களுக்குள் ஆத்மதர்சநத்துக்காரணமானயோக
த்தைப் பரமதர்மமென்பர். யாஜ்ஞாஸம் 1.8 பாக-ஆசார-வேதாத்யயநாதி
தர்மங்கள் தாழ்ந்தவை; யோகத்தினால்பரமாத்மாவைக்காண்பதேபரமதர்மம்;
பா. அநு 36, எல்லா தர்மங்களுக்குள் வைஷ்ணவ: விதி: “விஷ்ணுவைக் குறித்து
விதித்தது உயர்ந்த தர்மமாகும்; வ்யா. சம்சு; விஷ்ணுவின் ஆராதநத்திற்கு மேல்
சிறத்த வைதிக தர்மம் கிடையாது என்று வசநங்கள் கூறியிருக்க அந்த உய
ர்ந்த தர்மத்திற்கே தர்மத்வம் ஆரோபிதமென்றால் சாஸ்த்ரோக்தமான நில்
ருத்தர்மம் ப்ரவருத்திதர்மமெல்லாம் தொலையும்; அவைதிகமாகும்.

இனி, தர்மமாயிருந்தாலும் ஸர்வ தர்மாந் என்கிறவிடத்தில் ப்ரபத்தி
தர்மத்தையும்கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் அதற்கும் த்யாகநநானே செய்ய

புகையால் ப்ரபத்திக்கும் ஸாதநத்வமாதல் சிஹ்யாசனசஹாரிவமாதல் கொள்ளுகை இவ்வசநந்தனக்கும் விருத்தமன்றோ வென்னில்—இங்கு சாஹ்யாசனவபுரையை விடவேணுமென்னும்போது பக்தியோகாதிகளிலும் துல்யம், ஸாதநவபித்தாலும் சமீபம் இதுக்கு விடவேணுமென்னில், சவீஷாசனசனம் வாராமைக்காகவே “ஈஷ் சமீ சநாசனம்” (பா.அர.) ஈயாதிகளிற்படியே தர்மமான ஸித்தோபாயத்திலும் சாஹ்யாசனவபுரையை விட ஸசங்கிக்கும். இவ் வாத்யத்திலு் ஸதிபாயமான தர்மத்தை யொழிந்த தர்மங்களன்றோ ஸாத்யங்களாவன வென்னில் இங்கு விஹிதையான சரணுகதியிலும் துல்யம்.

உபாஸநாதிகளைப்போலே தனக்கு ஸாத்யமாகவாதல், சஹ்யமாகவாதல், ஸாத்யமாகவாதல் ஒன்றால் அபேக்ஷபஹும்படி நித்யமாய், ஸாத்யாபவரஹிதமாய், சவீஷாபரிபூர்ணமான ஸஹஜகாருண்யாதிகளையுடைத்தாய், ஸங்கல்பமுண்டானபோது ஸாத்யமாகக் கார்யம் பிறக்கும்படி ஸாத்யஸங்

வேண்டும்; ப்ரபத்தியை யநுஷ்டிப்பது எங்ஙனே என்னில்—இப்படி ப்ரபத்தியை த்யாகம் செய்யவேண்டுமானால் ஸர்வபதமிருப்பதாலேயே ஸித்தோபாயமான ஸாதந தர்மத்தையும் ஸர்வதர்ம பதத்தாலே கொள்ளவேண்டும் அப்போது அதற்கும் த்யாகமாம். இப்படி சொல்வது ஸர்வகார்யத்தையும் விட்டு ஸந்த்யாவந்தநம் செய்யவேண்டுமென்றால் ஸர்வபதமிருப்பதாலே ஸந்த்யாவந்தநத்தையும் விடவேண்டுமென்று சொல்வது போலாகு கையால் பரித்யஜ்ய என்ற த்யாகத்தை விதித்து மேலே மாஸேக் என்று ஸித்தோபாயத்தைக் கொள்ள விதித்ததால் அது தவிர மற்ற தர்மங்களை தானே பரித்யஜிச்சலாமென்னில்—ஈஷ் ஸாத்ய என்று சரணுகத தர்மத்தை விதித்திருப்பதாலே அது தவிர மற்ற தர்மங்களையோ ஸர்வ தர்மபதத் தாலே கொள்ளவேண்டும். ஆக உபாஸநம், ப்ரபத்தி, யாகம், தானம் முத லானவை விதேயமாய் ஸாதநமாகலாம்; ப்ரதானமான ஸித்தோபாயத் திற்கு ஏகத்வ.ஸித்ததர்வாதிகளுமிருக்கலாம்; விரோதமில்லை பென்க.

உபாஸநாதிகளை இதி. பக்தி ப்ரபத்திகள் ஸித்தோபாயத்திற்குத் துணையென்றால், இவை எப்படி உபகாரகம்? உபாஸநாதிகளுக்குச் சில வற்றைஉபகாரகமென்னும் ஸ்ரீகீதையின்தசமாத்யாயத்திலே பகவத்கல்யாண குணங்களும் மற்றும்மெல்லாம் அவனுக்கநிதமென்றதும் சொல்லப்பட்டன. ‘ஸக்யுபசிவிஸுஹ்யம் விஹிதிர் ஸாத்யமொதிதா என்றபடி அநந்த கல்யாண குணங்களை யறிவது பக்திக்கு உத்பத்தி காரணமாகிறது. எல்லாம் அவனுக்கு அநிதமென்ற அறிவினால், உண்டான பக்தி வளருகிறது. பக்திக்கு ஸஹ காரிகாரணமாக வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் கொள்ளபெற்றன. பக்தியினால் மேகக்ஷம் பெற த்வாரமாக பகவத் ப்ரஸாதம் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டது. அதனால் அவை உபாஸநத்திற்கு உபகாரகமென்பாம். அதுபோல் இங்கிலையே. ஈசுவரன் நித்யமாய் அநாதியாயிருப்பதால் பக்தி ப்ரபத்திகள் அவனுக்கு உத்பத்தி காரணமாகா. அவன் (உபசய அபசயங்கள்) வருத்தி-க்ஷயங்கள்

கல்பமாயிருக்கிற ஸித்தோபாயத்துக்குப் பக்திப் பரபத்திகள் எவ்வாகாரங்
களால் உபகாரகங்களாகின்றன வென்னில்—இவை அநாதியான அபசார
பரம்பரையாலே உபநிஷதமாய் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்க்கிடக்கிற நிஷதத்தை
சமீப்பித்துக்கொண்டு உபகரிக்கின்றன. இவை கலாநிதத்துக்கு உபாயங்
களாம்போது உயோகியோகியாகிப் போலே தந்திரமுள்ளிநிவிஷிஷங்களை உத்பாதித்
துக்கொண்டு அம்முகத்தாலே உபகாரகங்களாம். முதுபூவுக்கு ஸாத்யோபாயங்
களாகிற வ்யாஜமாத்ரத்தாலே ஸாஸ்திரநிஷதமான ஸகோபாயம் நிஷதகலமான
ஸாஸ்திரநிஷதங்களைக் கழித்துப் பரிபூரணநிஷதமான கலத்தைக் கொடுத்து ஸாஸ்திர-
நிஷதமாக உபகரிக்கும். ஆகையால் முமுக்ஷுவினுடைய சர்வநிஷதநிஷதமாய்
பரிபூரணநிஷதமான கலபரம்பரையெல்லாம் ஸித்தோபாய கார்யமென்றும்,
ஸாஸ்திரமான ஸாத்யோபாயமடியாக வருகிற தென்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாண
ங்களிரண்டும் சூசனங்கள்

ஆனாலும், இப்ரபத்தியாகிற உபாயவிசேஷத்தை சாஸ்திரம் விதிக்க
வேணுமோ, லோகத்தில் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள விரகில்லாதே அமுந்
துவானொருவன் அப்போது ஸந்நிஹிதனான ரக்ஷணஸமர்த்தனைப் பற்றுமா

அற்றவனாகையால் இவை வர்த்தகமாகா. ஸித்தோபாயம் காருண்யாதி
பூர்ணமாகையா அவையே போதும்; இவை ஸஹகாரியாகா, ஸித்தோபாயத்
தினாலாம் கார்யத்திற்கு ஸங்கல்ப்பமே த்வாரபாகையால் ஸாத்யோபாயம்
த்வாரமாகா என்று சங்கை.

இதற்கு ஸமாதாநம்—அநாதிகர்மமூலமான பகவந்நிக்ரஹநிவ்ருத்தி
பிரகாமல் ஸங்கல்ப்ப முண்டாகாது. அந்த நிக்ரஹநிவ்ருத்திக்கு
பக்தி ப்ரபத்திகள் வேண்டும். அதனால் அவை உபகாரகமாகும் ஸ்வநிஷத
புருஷார்த்தங்களுக்காக பத்தியோ ப்ரபத்தியோ செய்தால் அது பகவத்
ப்ரீதியையே யுண்டுபண்ணிப் பலன் அளிக்கும். முமுக்ஷுவுக்கு நிக்ரஹ
நிவ்ருத்தியும் வேண்டியதாலும் ஸித்தோபாயத்தால் மோக்ஷமென்றால்
அது ஜ்ஞாந ஸங்கோசமென்கிற அநிஷ்டத்தை நிவ்ருத்தி பண்ணி கைங்
கர்யமென்கிற இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்கிறதென்னலாம் அப்படிசெய்யும்
ஸித்தோபாயத்திற்கு ஸாத்யோபாயமானது நிக்ரஹரூப அநிஷ்ட நிவ்ரு
த்தியை யுண்டுபண்ணுவதால் பரம்பரயா மோக்ஷோபாயமாகிறதென்க

உபகாரகமாகாமையாலே ப்ரபத்தி விதேயமாகாதென்கிற சங்கையைப்
பரிஹரித்தார். வருந்துகிறவன் ப்ரபத்தி செய்து பலன் பெறுவது லோக
ஸித்தமாகையால் இது ப்ராப்தமா (அறியப்பட்டதேயா) கிறபடியால்
சாஸ்திரத்தில் விதேயமாகாதென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் மேலே ஆனா
லுமியாதியால், தன்ஸ்வரூபமும் ஈச்வரஸ்வரூபமும் சாஸ்திரத்தால் அறிந்
தால் போதும்; ஸமர்த்தனை அஸமர்த்தன் சரணாகதி செய்வது லோகஸித்
தமென்று சங்கை, அமுந்துவான் = ஆபத்தில் அகப்பட்டு வருந்துகின்றவன்.
ஒளசத்தேதி, லோகயுக்தி யகப்படுவதால் ஒளசத்திய முண்டு; ஆனால் லோக

..ப்போலே தன்னையும் ஈச்வரனையும் சித்தபரமான சாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தால், தானே அவனை ஐரணமாகப் பற்றானே; ஆகையால் அகிஞ்சநனுக்குப் பக்திஸ்த் தான்தில் ப்ரபத்தியை விதிக்கக் கூடாதேயென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இதுவும் ஔசியமூலமான அதிவாதம். எங்ஙனே டென்னில்—லோகத்தில் ஒருவனை ஒருவன் ஆச்ரயிக்கும்போது இன்னபடியே ஆச்ரயித்தால் இவன் இரங்குமென்னுமிடத்தை ஒரு சமாஸத்தாலே அறிந்து ஆச்ரயிக்குமாப் போலே, இங்கும் ஈச்வரனை இன்ன ப்ரகாரத்தாலே இன்ன அதிகாரி பற்றினால் இவனை ஈச்வரன் ரக்ஷிக்குமென்னுமிடம் அறியும்போது ஈர்வ-ரமான சாஸ்த்ரமொழிப வேறொரு ப்ரமாணமில்லை நாம் ஆச்ரயிக்க ரக்ஷிக்குமென்று அநுமானத்தாலே அறுதியிட்டு ஆச்ரயிக்கில், ஈச்வர தத்துவஜ்ஞாநமுடையாரெல்லார்க்கும் இப்படி அநுஷ்டிக்கலாமாகையாலே ஓபாஸநாதிசுங்கன் நிர்ஈங்கனாரம். ஸமர்த்தன் உபாஸநாதிகளைப் பண்ண, அவற்றில் ஸமர்த்தனல்லாதவன் ப்ரபத்தியைப் பண்ணவேன்று விசேஷித்து நிர்ஈங்கை அநுமானத்தால் கடைப்படாது. மற்றுள்ள உபாயங் களில் ஸமர்த்தனன்றிக்கே ஒழிந்தால் அவற்றினுடைய ஸ்ரீரத்திலே ப்ரபத் தியைப் பண்ணுவதென்று சாஸ்த்ரம் விதியாதபோது முன்பு விதித்த உபாயத்துக்கு அநர்ஹனானபடியாலே அதின் ஈகத்தை இழக்கும்படியாம். எங்ஙனேயென்னில், லோகத்தில் ராஜசேராதிகளும் த்ரகலங்களும் காணச்செய்தே மாலாஈரண-ஈராரோபண-ஈரூபி-நமஸ்காராதிகளை ஸ்ரீநிர்ஈஷமாக அநுஷ்டித்தால் அப சாரங்கள் வரும்படியாயிருக்கையாலே பரிகரநியமங்களோடு கூடின மாவ்-செ-

ஸித்தமென்றே இசைந்தால் சாஸ்த்ர விரோதம் வருகிறபடியால் அதி வாதமாம். லோகத்திலும், ஆச்ரயித்தால் பலன் வருமென்று பொதுவாகத் தெரிந்தாலும் யாரார் எந்தெந்த முறையாலாச்ரயிச்ச வேண்டுமென்பதை யுக்தியால் வரம்பிட்டு நிச்சயிக்கமுடியாது. அதிகாரிபேதமிராமல் எல்லோரும் இஷ்டப்படி ஆச்ரயிக்கலாமென்றால், உலகில் டெரிப உபாயம் செய்ய ஸமர்த் தனையிருப்பவனும் சில ஸமயம் லகுமார்க்கத்தாலே ஆச்ரயித்துப் பலன் பெறு கிறபடியால் உபாஸநாதிகளை உடே-க்ஷித்து சக்தியுள்ளவன்கூட ப்ரபத்தி பண்ணினால் டலன் வரவேண்டிய தாகும். இதுவும் ஸம்மதமென்றால் சாஸ்த்ர விரோதம், தன்னுடைய பலத்திற்குத் தக்க முக்யோபாயம் இல்லாதவனே ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டுமென்பது சாஸ்த்ர மூலமாகத்தான் அறியமுடியும் அசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி யென்கிற விதி இல்லையால் உபாஸநத்திற்கு விதி யிருப்பதால் அவ்வுபாயம் செய்யவாகாதவர் எல்லோரும் டலன் பெறாமலே போம்படியாமென்றபடி. 'உபாஸநத்தில் அஸமர்த்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியினால் மோக்ஷம் உண்டு' என்றிவ்வளவு சொன்னால் போதுமே ஸாங்கோபாங்கமாக ப்ரபத்திவிதி யெதற்காக என்ற சங்கையில், பகவத்விஷய ஸேவாப்ரகாரத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி ஸமர்த்திக்கிறார். எங்ஙனே என்னில் இதி. பண்ண டண்ணுவது; கடைப்படாது-ஸித்திக்காது, ப்ரபத்தி

ஸ்துதிக்கைக்காக அதிவாதம் பண்ணினார் எனாமித்தனை. எங்ஙனேயென்றால் நித்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாசகங்களாய்க் கொண்டு ஸ்வரூப விருத்தங்களென்னவொண்ணாது. பரமநுஷ்டானத்திலும் கைங்கர்யத்திலும் போலே பகவாதிகளிலும் “கர்மி ஶாஸ்தார்த்தவாந்” “பராத் து சக்ஞை:” என்கிறபடியே பகவதின் கருவமுண்டாகையாலும், ஆத்மஸ்வரூபம் மலயநிவ்யாபாரமென்னும் போது சர்வலக்ஷணமான மயிகிரிகாரிவயில்லாமையாலே சூக்ஷ்மம் ப்ரஸங்கையாலும், தானவிகிரிமயநாஸ்யரூபமான கருவயில்லையாக்கி ஆத்மாவுக்கு சநிதிராம மே வ்யாபாரமென்னில்—மோகந்வா.தகளுமின்றிகளே இவனுக்கு ஸம்ஸாரமும் மித்யாவாய் மோக்ஷோபாயநேரபேஷாதிப்ரஸங்கம் வருகையாலும், ‘சாஸ்தாதிசுள் சொல்லுமாப் போலே ஶரூபத்தில் கருவயில்லாமையாலே உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்கள்’ என்று சொல்லவுமொண்ணாது.

“அவேஶமானாஸிந் ஶ்ரீ: க்ஷிபுநிஸ்தி | கர்மி கர்மானுஸூத்யாயோ ந ப்ரஸ்யமபிஶக்ஷி” (பா.ஸாந்தி 339) என்றதும் ஶ ஶ்வோதிதோபாயங்களினுடைய நேர்த்த்யம் சொன்ன படியன்று. பூர்வநுஷ்டிசஶ்மவிஷேஷங்களினுடைய ப்ரஸ்யமம் சொன்னபடியுத்தனை.

த்தைச் சொல்லியிருப்பதால் ஆத்ம ஸ்வரூபநாசகத்வத்தை விரோதமென்கிறாரா, உபாஸநம் அஸம்பாவிதமென்கிறாரா, உபாஸநம் அநர்த்தத்தை விளைவிக்குமென்கிறாரா, தேஹவிலக்ஷணமான ஆத்மாவுக்கு தேஹஸம்பந்தி வர்ணாச்ரம மூலமான உபாஸநம் தகாதென்கிறாரா, ஆத்மா அத்யந்த பரதந்த்ரனாகையாலே ஶ்ரீஸரணார்த்தவ்யாபாரம் கூடாதென்கிறாரா, தேவதாந்தர ஸம்பந்தியான கார்யம் பாரமைகாந்த்ய விருத்தமென்கிறாரா, அபிசாராதி தூஷ்யமென்கிறாரா, ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதமல்ல என்கிறாரா, தலியில் வர்ஜி க்கப்படுமென்கிறாரா என்கிற விகல்பங்களைக் கொண்டு முறையே பரிஹாரம் செய்கிறார் எங்ஙனே இத்யாதித்யால். முதல் விகல்பத்துக்கு நிரஸநம் நித்யமான என்கிற வாக்யத்தால். அஸம்பாவிதமென்கிற இரண்டாவது பக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார் ப்ரபத்திதி. வருகையாலும் ப்ரஸ்யமத்திற்கு ‘சொல்லவுமொண்ணாது’ என்கிறவீடத்தில் அந்வயம் பகவதின் கருவம் இதி, உபாஸந கர்த்தருத்வம் அஹங்கார கர்ப்பமென்னவொண்ணாது, ப்ரபத்த்யாதிகளைப் போலே உபாஸநமும் ஸாத்விக த்யாகத்துடனேயே செய்யப்படுகிறதாயிற்றே யென்றபடி. ஸாங்க்யன் சொல்லுகிறபடி கர்த்தருத்வ ஸாமாந்யமில்லை யென்பதையும் தூஷிக்கிறார் ஆத்மேதி, ஶ்ரீமென்பதற்கு மயிகிரிகாரிவம் பொருள். அதாவது, ப்ரஸ்யமாத்ம காரிவம். அதாவது மயிகிரிகாரிவமே, ஆத்மாவுக்குக் கர்த்தருத்வ முண்டென்றால்—கார்யம் செய்யாதவனுக்கும் ப்ரபந்தி யிசைந்து கர்த்தருத்வமிராமல் போக்த்தருத்வத்தைச் சொன்னது விரோதிக்ராதோ என்பதற்கு ஸமாதரநம்—அவேஶான் இதி. ‘ஒன்றும் செய்யாமல் உட்கார்ந்திருப்பவனை ஸம்பத்தானது தானே நெருங்குகிறது; உழைக்கிறவன் உண்பதற்கு ஒரு கபளங்கூடப்பெருமலிருக்கிறான். அது ஏனெனில், அவன் செய்து கர்மாதான் காரணம்’ என்று பொருள். இதற்குக் கர்த்தருத்வம் வேண்டா என்

மோக்ஷாதிகூலங்களான ராஜாபுராதித்யர்களாலே வந்த காஷ்யபநிபிதங்கள்போலே வந்தவர்களல்லாமையாலும் மோக்ஷாதிகளாகவே விதிக்கையாலும் உபாஸநாதிசங்களுக்கு சாஸ்த்ரமுதத்தாலே அநந்திவஹ்வரமான ஸ்வரூபவிரோதம் சொல்லவொண்ணாது ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றி உபாஸநாதிசங்களுக்கு நானந்த-அசம்மாதிநவ-அநந்திவஹ்வரங்களில்லாமையாலே ஒருபடியாலும் உபாஸநாதிசங்களுக்கு விருத்தியில்லை.

ஆனாலும் ஆத்மா தேவாதிவிசுத்தானந்தகையாலே உபாஸநத்தில் வநிசமாதிசங்களில்லை யென்று தெளிந்தவனுக்கு 'பாஷ்யஸஹம்' 'அநந்திஸஹம்' என்றும்போலே வரும் அபிமானங்களடியாகக் கருவியங்களான வநிசமாதிசங்களும் அவற்றோடு துவக்குண்டான உபாயாந்தரங்களும் அநந்திவஹ்வரங்களல்லாமையாலே இவ் வநிசமாதிசங்களான தர்மங்கள் ஸ்வரூபவிரூத்தங்களென்னக் குறை பென்னென்னில், இதுவும் அநந்திவஹ்வரம். எங்ஙனையென்னில்:— உபாஸநத்தில் பாஷ்யஸாதிசங்களில்லை யென்று தெளிந்தானையாகிலும் கர்மவிசேஷங்களடியாக பாஷ்யஸாதிசங்களில்லை யென்று தெளிந்தானையாகிலும் அச்சரிசுமப்பந்தமே யடியாக வருகிற ஆர்பாஸாதிசங்களுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுகிற கணக்கிலே அச்சரிசும விடுமளவும், அவ்வோ வநிசமாதிசங்களுக்கும் தன் சக்திக்கும் அநந்திவஹ்வரமான அநந்திவஹ்வரம்—அநந்திவஹ்வரம் பற்றி சாஸ்த்ரங்கள் விதித்த தர்மங்களை விட

பதில் நோக்கில்லை பூர்வகர்மாநுஸாரியாதப் பலன் வரும், இப்போதே செய்யவேண்டுமென்பதில்லை, இப்போது செய்கின்றவனுக்கும் பூர்வகர்மத்தையாய் பலன் பெறுதபடி செய்யும் என்று பூர்வகர்ம மஹிமைமையச் சொன்ன படி—

அநந்திவஹ்வரத்தவமென்கிற மூன்றாவது பக்கத்தை நிரஸிக்கிறார் மோக்ஷதி. உபாயாந்தர த்யாகத்தைச் சொல்லி மாஸு: என்றதாலும் 'காலே:பி ச ச்.பு.....வரீசெ சே மஹ்மயம்' என்று உபாயாந்தரநுஷ்டானம் எங்கே நேருகிறதோ என்று பயத்தைச் சொன்னதாலும் உபாயாந்தரத்துக்கு அநந்திவஹ்வரம் தெரிகிறது (125 வசநபூஷணம்) என்பது தகாது. மோக்ஷம் ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தமாகையாலே அதற்கு ஸாதநமான உபாஸநம் அர்த்த ஸாதநமே யன்றி அநந்திவஹ்வரமாகாது. வேறு பலன்களுக்கான காம்ய நிஷித்த கர்மங்களாகில் கூடாத்தர ராகத்தினாலும் துக்கத்தில் ஸுகத்வ ப்ராந்தியாலும் செய்வதால் அநந்திவஹ்வரங்களாகும்.

தேஹாதிரித்த ஆத்ம விவேகமுள்ளவனுக்கு வர்ணாசிரம மூலமான உபாஸநம் தகாதென்கிற நான்காவது பக்கத்தை நிரஸிக்கிறார் ஆனாலும் இதி. நான் ப்ராஹ்மணன், நான் க்ஷத்ரியன் என்கிற வ்யவஹாரம் ஆத்மாவில் ப்ராஹ்மணத்வாதிகளை ஏறிட்ட ப்ரமத்தால் வந்ததென்று, வெளகிக ப்ரயோகத்தில் சொல்லலாமாகிலும், பதி ப்ராஹ்மண வஜே இத்தயாதி வேதவாக்யங்களில் சொல்லவொண்ணாது ஸ்வர்காதி வரணிகரத்திற்காக யாகாதி தர்மங்களை யநுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு தேஹாதிரித்த ஆத்மஜ்ஞாநயிருப்பதாலே ப்ராந்தியில்லையே, நமது ஸித்தாந்தத்தில் சரிவாசக சப்தம் சரி

வெண்ணாது ஆகையால் இத் தர்மங்களை தேஹமவिवेकமுடியாக சரஹவிரஹங்
களாக்கி இவற்றிற்கு ந்யாயதை சொல்லவெண்ணாது. தேஹமவिवेकமுடைய
வனுக்கே பாஸு கௌமோபசாபனமான தர்மத்தில் அதிகாரமாகையால் இத் தர்மங்
களுடைய அநுஷ்டானத்துக்கு ஸ்வரூபத்தில் வாஸுபாதிபமம் அதிகாரமன்று,
வாஸுபாதிவிசிஷ்டரீரஸங்கமே அதிகாரம். ஆகையாலே சர்வமநிபுணத்துக்கும்
தாயுகமான மகத்யாஹமவिवेकமுடியாக உபஸநாதிகளுக்கு விநேராதம் கண்டிலோம்
உபஸநாதிகள் அஹ்நாதிபங்களைன்னுமிடம் சாஸ்த்ரமிசையாதிருக்கச்
செய்தே ஆநேரபித்தார்களத்தனை.

‘கமோர்ஜினங்களான ஸ்ரணகஜேவரங்களாபிற தாபிகளைக் கொண்டு அநுஷ்
டிகையாலே கர்மயோகாதிகள் நிஷபாசிக்ஸ்ரஹவிரஹங்கள்’ என்பார்க்கும்
ஸடாஹந-தாபவணதிகளும் மன:மபூதிரிசாபேஷங்களாகையாலே நுஷ்டாபங்களாம்.

ஆனாலும், சிவமூலனாகையாலே தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள மா
னுமன்றிக்கே, அத்யந்தபரதனாகையாலே தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள
சக்தனுமன்றிக்கே யிருக்கிற இவனுக்கு ஸ்ரஹநாந்மகக் கருமென்று ஒருபாய
த்தை விசிக்கையும், அது இவனுக்கு சாஹ்யமாய் சாஹ்யோபாஸமென்று பேர்
பெறுகிறதென்று சொல்லுகையும் உபபநமோ? ஆனபின்பு பக்தியோகாதி
கள் சிவநாநுஷ்டாபங்களல்லாமையாலே ஸ்ரஹத்துக்கு அநிஷ்டாபங்களென்றும்,
அத்யந்தபரத:விஷ்டாபங்களாகையாலே அநமாவிரைங்களென்றும் சொல்லவெண்
னாதேவ வென்னில்—இது சர்வமோஷமபூதிரிசாபேஷங்களாலே முன்பே பரிஹதம். இவன்
மசய்ததொரு வ்யாஜம் கொள்ளாதே முக்தனுக்கில் அநாதியாக முக்தனுக்க
மபூதிக். ஈசுவரன் சிவஸாத:மத்தாலே நினைத்தபோது முக்தனுக்கில்
சிவ:நிபூ:பாதிபிஷ்டாபங்களும் வரும். மோஷோபாவிபாயகங்களான சாஸ்த்ரங்களுமெல்

பர்யந்தமாகையாலும் வாஸுபா யஜே என்பதற்கு ப்ராஹ்மண சரீரமுடையவன்
யாகம் செய்வதானால் என்றே பொருளாம். ப்ராஹ்மண சரீரவைசிஷ்ட்யமே
அதிகாரிவிசேஷணம்: சரீராதம் ப்ரமமன்று. இத்துடன் பசவச் சேஷத்வ
ஜ்ஞாநமுமிருப்பதால் ஸ்வாதந்தர்ய புத்தி யில்லை. இப்படி யிருக்க உபா
ஸநாநுஷ்டாநம் அஹங்கார கர்ப்பமென்றது தவறு. “அஹங்காரமிச்சரம்
உபாயாந்தரம் என்று பிள்ளான் பணித்தார்’ என்பதின் - கருத்தை
மேலே சொல்லுவோம். கர்மாதிரமான சரீரேந்த்ரியங்களைக் கொண்டு
அநுஷ்டிப்பதாலே ஸ்வரூப விருத்தமென்றால், ஆசார்ய மூலமான சாஸ்த்ர
ச்சரணம், ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் ஆஜ்ஞா — அநுஜ்ஞாநவங்கர்யங்கள்
எல்லாம் ஸ்வரூப விருத்தமாகும்

இனி சேஷத்வபாரதந்தர்யரூபஸ்வரூபாநுசிதம் என்கிற ஐந்தாம்
பக்ஷத்தை அகற்றுகிறார் ஆனாலும் இதி ‘சேஷனாயிருப்பவன் தன் ரக்ஷணத்தி
ற்குத் தானே செய்வது தகாது. அத்யந்தபரதந்த்ரன் ஸ்வயம் செய்ய
வாகாது’ என்றால், இவனிடம் வ்யாஜமெதிர்பாராமலே மோக்ஷமளிக்கப்பட
வேண்டும். அப்போதவனுக்கு வைஷம்ய தைர்க்ருண்யங்கள் வரும். - உபாய

லாம் நிரந்தரஞ்ஞமாம். ஆகையால் இச் சேஷத்தால், வருத்த விஷயத்தைப் பற்றுகையில் ஒளசித்யமும், உடைபவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கையில் ஒளசித்யமு முண்டாம். அந்நாரதத்தால் அவன் கொடுத்த ஞானத்தைச் சுமந்து அவனுக்கு அபிமதங்களான உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கையும், கல்மபெறுகைக்கு அவன்கைபார்ந்திருக்கவேண்டுகையும் எரித்திக்கும். இச் சேஷவாரதத்தால் எளிதென்றும் கலகத்தில் அவனுக்கந்த கைங்கர்யத்தை அவனிட்டு வழக்காக நடத்துகைக்கும் உறுப்பாம். இவைபடியாக சரணார்த்தியாவாமாகா தென்பார்க்கு—தாங்கள் யதாநாநம் பரமபிரகாசகலத்தைக் கோலி(ரி) அநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யத்திலும், சாதாரண விதிப்படுகிற ப்ரபத்திதன்னிலும் சரணாபிவிருத்திபுடைய அதிகாரமில்லைபாம். சாதாரணமான சேஷமானாதிமாதத்திற்காட்டில் அந்நிரகாரக் 'சரணம்' என்று விசேஷமாயே சாதாரணமாகப் ப்ரபத்திஸ்வரூபமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம் ஆகையால் சேஷனுடைய ப்ரபத்தி என இவனுக்கு யதாநாநம் சரணார்த்தியாவாமாம் பண்ணக் குறையில்லை.

விசயநவாக்யங்களே வ்யர்த்தங்களாம் உண்மையில் சேஷத்வபாரதந்தர்யங்களே அநுஷ்டாநத்திற்குக் காரணம். சேஷத்வத்தாலே அநுசித வ்யாபாரத்தை விட்டு சேஷிக்கு அதிகாரத்திற்குக் காரணமான கார்யத்தையே செய்யும். அத்யந்தபாரதந்தர்யமிருப்பதாலே நியமித்ததை விடாமல் செய்வதாம். இதற்காகத்தானே ஈசுவரன் ஜ்ஞாந-விசேஷ-ப்ரபத்தங்களென்கிற ஸ்வாதந்தர்யத்தை யளித்தது. இல்லையேல், அந்த ஸ்வாதந்தர்யம் ஸரணத்தில் அளிக்கப்பட்டதெதற்கு? ஸத்விஷயத்திலும் அந்ர்த்தத்துக்கே அளித்ததாகும்; அப்போது கைங்கர்யாதிக்கையும் விடும்படியாம். பாரதந்தர்யப்ரபத்தமாய் உபாஸநத்தை விட்டால் ப்ரபத்திவிதியும் அதுபோல் விடப்படும். ப்ரபத்திக்கு விதியில்லை யென்று நாங்கள் சொல்லுவோமென்னில், விதிவாத்யங்கள் பல கீழே அறிவிக்கப்பட்டன. 'எம்பெருமான் தானாகவே ஸ்வீகரிப்பவனாகையால் ப்ரபத்தியும் உபாயமாகாது; அதனால் நாம் வ்யாபரித்தலாகாது; ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திப் ப்ரபத்திதான் உண்டு,' என்றால், விதாயகவாக்யங்களெல்லாம் வீணாகுமென்று முன்பே சொன்னோம். ப்ரபதநன் உபாயாந்தரத்தி லிழிந்தால் சரணார்த்தியாவாமாம் சேஷத்தால் வி என்கிற வசனப் படி புந: ப்ரபத்தியுண்டு என்றதாலும் ப்ரபத்திமென்பது கர்த்தவ்யமென்கிறது தெரிகிறது. சிலர் புந: ப்ரபத்தி பெண்பதற்கு மீண்டும் ப்ரபத்தியநுஷ்டாநமென்கிற பொருளல்ல; முன்செய்த ப்ரபத்தியை நினைக்கவேண்டுமென்பதே யென்பர் இது வாக்யஸ்வரஸார்த்தமன்று. அப்போதும் முதலில் ஒரு ப்ரபத்தி செய்தது எரித்திக்கும். முதலிலும் ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திமாத்ரமென்றால், ப்ரபதநனாய் உபாயாந்தரத்திலிழிந்தவன் அந்த உபாயம் செய்வதை விட்டாற் போதும்; உபாயாந்தரத்திலிழிந்ததைக்குற்றமாகக் கொண்டு ஒன்றும் செய்யவேண்டா என்றதே எரித்திக்கும். அப்போது உபாயப்ரவ்ருத்தி வாக்யமென்றும் புந: ப்ரபத்தி ப்ராபச்சித்த

ஆனாலும், ஸர்வாஹ்ஸேஷயுக்தனாகத் தன்னைத் தெளிந்து பரமைகாந்தியா யிருக்கிற இவனுக்கு தேவதாந்தரங்களுக்கான வர்ணமபிவ்யங்களுக்கும் அவற்றை எதிர்நிவ்யாக வுடைத்தான பக்திபோகாதிகளும் தேவதாந்தரங்களுக்கானே? ஸ்ரீயாஜகளுக்கானே? பரமேசுவரனாகக் கூடுவது என்னில்—இது மாபெரியதில் நிகர்ஷம் தெளிபாமை யடியாக வந்த சிவம். எங்ஙனெனென்னில்—பரமேசுவரனில் பரமாத்மா எவ்வாறானிருக்கிறது முழுவுக்கு உபாஸ்யனென்று அறுதியிட்டார். விவாஹமான வர்ணமபிவ்யங்களிலும் அவ்வாறு தேவதாந்தரங்களை சரிமமாகக் கொண்டு நிற்கிற பரமாத்மாவே மாபெரியனென்று நிகர்ஷித்தார் ஆகையால் ஸர்வதாமதச் சில தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினாலும், கலாந்தரகாமதையாலே தன்னுடைய நியைமிகள்களுக்குப் புறம்பான தேவதாந்தரங்களை விரியும் பரமேசுவரனாகத் துக்கு விருத்தமாம் கலாந்தரகாமதையின்க்கே பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணங்களாக தேவதாந்தரங்களை வைத்து மாபெரியதங்களை விசேஷணமாக மாபெரியதும், 'சாஹோயஸிஷய' ஜெமினி: என்கிற சாபத்தாலே மாபெரியதங்களை சாஹோயஸிஷயங்களாக மாபெரியதும் சாபநிபுணம் பண்ணுமிடத்தில் விசேஷத்தாலே பரமேசுவரனாகவிரிவியில்லை.

ஆனாலும், அபிவாதிதங்களை விசேஷத்த கட்டையிலே மாபெரியதங்களை அபிவிவாதிதங்களை அதிகாரிவிசேஷத்திலே உபாஸநாதிகளை விசேஷத்தததனை யன்றோ? முழுவுக்கு மாபெரியதங்கள் பரமாத்மாவே மாபெரியதமான உபாயம் எவ்வாறுவரன் ஒருவனுமே. ஆகையாலே யன்றோ,

“अथ पातकभीतस्त्वं सर्वभावेन भारत । विमुक्त्यसमाश्रमो नारायणपरो भव ॥”

என்று தர்மதேவதை தன் புத்திரனுக்கு உபாஸநாதிகளை மாபெரியதெனென்றும் சொன்னது சேராது.

இனி ஆறாவது சங்கைக்குப் பரிஹாரம்—உபாஸநம் அறுஷ்டிப்பதானால் வர்ணாசிரம தர்மங்களை விடாமல் செய்யவேண்டும் அவற்றில் தேவதாந்தர ஸம்பந்தமிருப்பதால்—பரமைகாந்திய ஸ்வரூப விருத்தமாசுமே என்னில்—மஹாவிஷ்ணு-பரமேசுவரன் மோக்ய சாஸனங்களிலேயே தேவதாந்தரம் தெரிகிறதே. அது பரமைகாந்திய விருத்தமன்றோ. அங்கு அந்நாயாமிபாயந்தமாக த்யானிப்பதால்விசேஷத்தமில்லை யெனில்—வர்ணாசிரமதர்மங்களிலும் அப்படியே யாரும். மேலும், வர்ணாசிரமதர்மங்களில் அகற்பாதி சப்தங்களுக்கு ஸர்வதாதி இத்யாதி வ்யுத்தபத்தியாலே தேவதாந்தர ஸம்பந்தமிராமலேயே பொருள் கூறப்படுமாயினாலும் அந்த சங்கைக்கு இடமில்லை.

உபாஸநவிதியானது அபிவாதிதியைப் போலே யாகுமென்கிற ஏழாவது பகைத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் ஆனாலும் இது சத்ருஹிம்ஸைக்காக ச்யேநயாக ததை சாஸ்த்ரம் விதிக்கலாகாது, ஆனாலும் அது அதை விதித்தது சாஸ்த்ர விசுவாஸம் மில்லாத மூர்க்களுக்கு விசுவாஸத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகவாம். சத்ரு ஹிம்ஸையிலே விசேஷநோக்குள்ளவனாய் அதற்கான லௌகிக வ்யாபாரத்தில் இழிவின்றவனுக்கு லகுவாக சத்ருவை வசிகரிக்கைக்காக சாஸ்த்ரம்

களென்று நினைத்து நிந்தித்ததென்னில் அதவுடல் ஸ்வபாவம்; எங்ஙனே பெண்ணில்-அமிசாராதி கள் கலவிசேஷமடியாகவிதே அநர்த்தேடுக்களாயிற்று இங்குப் கலம் மோக்ஷமான படியாலே அம் முகத்தால் அநர்த்தமில்லை. என்கிறார்.

இவ் வழியைக் காட்டிற்று. இதை யறுஷ்டித்துப் பலன் பெற்றானால் சாஸ்த்ரங்களில் மற்ற அம்சங்களிலும் அவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாயிடும். அதுபோல் ஸ்வப்ரயத்தனையின்றி ஸித்தோபாயக்காலேயே மோக்ஷம் வருவதாயிருந்தும் தம்ப்ரயத்த மூலமாகவே பலன் பெறுவதைக் கண்ட அவிவேகிகள் ஏதேனும் வ்யாபாரம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்திருப்பதால், பிள்ளைகளுக்குப் பரியமான வஸ்துவிலே மருந்தைக் கலந்து கொடுப்பது போல் அவர்களுக்கிஷ்டமான உபாஸநத்தோடு ஸித்தோபாய ஸ்வரூபத்தையும் கூட்டி உபாஸந உதேசம் செய்தது ஆக ஸித்தோபாயமே பவத்திற்குக் காரணம். மருந்துடன் கலந்த பரிய வஸ்து ரோகநிவ்ருத்திக்குக் காரணமாகாதது போல் உபாஸநம் காரணமாகாது. விவேசநம் செய்தால் அமிசாரத்தைவிட உபாஸநம் கொடியதுமாகும். அதுதோல் புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்சி, அபிசாரத்தால் சத்ருவுக்கு தேஹநாசமே யன்றி ஆக்மஹாதி யில்லையே. உபாஸநரூப ஸ்வவ்யாபாரமானது அத்யந்த பாரதந்த்ரய ரூப ஸ்வரூபநாசகமாகையாலே மிகவும் பாதகமாகே அதனாலேயே உபாஸநத்தைப் பாதகமாகக் கருதி அதை விடும்படி தர்மபுத்ரருக்குப் பிதா உபதேசம் செய்தானென்று ஆகேஷமும். ஏகமாகையாலே இதி எலுமிச்சம் பழம்கொண்டு அரசனிடம் அணுகு மவனுக்கு அரசன் ராஜ்யமளித்தால் அதற்கு அப் பழம் ஈடாகுமோ அது போல் அழிபாத பரிபூர்ண ப்ரஹ்மநு பவத்திற்கு உபாஸநம் ஈடான காரணமாகுமோ. உதேயமான பரப்ரஹ்மத திற்கு ஈடான உபாயம் அதேயாகும் அதனாலும் உபாஸநம் காரணமாகாது அதனால் தான் ப்ராப்ய ப்ராபக ஐக்யத்தை சாஸ்த்ரம் சொல்லுமென்ற படி. ஸய ராதகேதி வி. த. 64-72. இந்தச் ச்லோகத்திற்கு இப் பூர்வபக்ஷி கொண்ட பொருளாவது பாரத = யுதிஷ்டிரனே! பாதகமாகையாலே விவேகியாய் அசுந் கஞ்சியுள்ள நீ வேறு வ்யாபார மெல்லாம் விட்டு நமக்கெல்லாம் நாராயணனே என்ற பாவத்துடன் வெறுமனே இரு என்றகால் இந்நக ஆகேஷ பத்தைப் பரிஹரிக்கடி காரணங்களைக் கூறுகிறார் எங்ஙனே இவ்யாபியாய், அபிசாரத்தைவிட அதிகமான அநர்த்தம் உபாஸநத்தினால் எனாது என்று. மோக்ஷத்திற்காக விதிக்கப்பட்ட உபாஸநத்தை நிஷித்தமென்றும் அநர்த்தத் திற்குக் காரணமென்றும் எங்ஙனே கூறுவது? அபிசாரத்துக்குப் பலன் அநர்த்தமென்பது ஏன்கூடு. இங்கு அநர்த்தமென்ன? பாரதநந்தரய ஸ்வரூப நாசம் பவனென்னில், பரதந்த்ரனாகையாலே ஆஜ்ஞா—அநுஜ்ஞா—அங் கர்யங்களைப் போல் செய்கிறானென்று பாரதந்தரய ரக்ஷணையாகு உபாஸநத்தில் அவன் ஏவியிருக்க அதை யுபேக்ஷிப்பதே ஸ்வாதந்த்ரய மாய் பாரதந்த்ரய நாசகமாகும் என்கிறார் என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தநிவ்ரு

விவரத்திலே ஈககலத்துக்கு ஸுவாயிருப்பதொன்றை உபாயமாகக் காட்டி
லகுவாயிருப்பதொன்றிலே ருசியைப் பிறப்பிக்குறதென்கை விவரிவிவரிதம்.
அதிலே அஃகலநிஷ்மாய் ஸுசிமாமாயிறே அப்போது கலிப்பது. ஈயத்
துக்கு இன்னது அநுரூபமென்னுமிடம் ஷாஸ்வதமாயைலே யுக்திமாத்ரத்தாலே
ஈயநிஷ்மம் சொல்லவொண்ணது, அஃகலநிஷ்மங்களில் ஒன்றை விருத்ததர்க்க
ங்களாலே ஷாதிக்கில், ஸுரஈயத்தாலே ஸர்வசாஸ்த்ரங்களும் ப்ரபத்திசாஸ்த்
ரந்தானும் ப்ரமாணமன்றிக்கே யொழியும் “அய பானகமீதஸ்வம்” என்கிற

த்தியைச் சொல்லியிருக்கிறதே என்னில்—எவனுக்கு உபாஸநத்தை விதித்த
தோ அவனுக்கே அதன் த்யாகத்தையும் விதிக்குமோ, ஸுரஸு விகல்பம்
தகாதே, ஸுவான உபாஸநம் உபாயமன்று; ப்ரபத்தி தான் உபாயம்;
இதிலே ருசியை யுண்டுண்ணுவதற்காக ஸுவை உபாயமாகக் காட்டினது
மட்டுமென்னில்—லகுவிலே ருசி தானே உண்டாகுமாயால் ஸுவை
அதற்கு உபாயமாகக் காட்டுவதெதற்காக? ஸுவான உபாயத்தால் லகு பலன்
வருவதைக் காட்டி அதுபோல் ஸுவான உபாயத்தால் ஸுர பலன் வருமென்றால்
உசிதமாகும் ஆகையால் பூர்வபக்ஷியின் சொல் விவக்ஷித விபரீதமாகும்=
சொல்லக் கருதியதற்கு மாறாகும். மேலும் இது விவக்ஷித விபரீதமே; உபா
ஸநத்திற்கு மோக்ஷம் டலனென்றும் ப்ரபத்தி செய்தால்தான் அதென்றும்
சொன்னால் அங்கமான ப்ரபத்திக்கு அங்கியான உபாஸநத்தின் பலனைச்
சொல்லியதாம். இதனால் உபாஸநம் எங்ஙனே கைக்கூடுமென்று
அஞ்சுகிறவனுக்கு, “அஞ்சவேண்டா அங்கமான ப்ரபத்தி செய்; உபாஸநம்
உடனே ஸித்திப்பதால் பலன் நிச்சயம்” என்றதாகும். ஆக உபாஸநம்
உபாயமென்றும் ப்ரபத்தி நேர் உபாயமாகாதென்றும் ஸித்திப்பதால் விவ
க்ஷித விபரீதமே யாகுத.

ப்ராப்யத்துக்கு அநுரூபமாக வகிறே ப்ராபயமிருக்க வேண்டுமென்னில்—
உபாஸநம் அநுரூபமே; சாஸ்த்ரமூலமாக அறிபெற்ற உபாயபலன்களுக்கு
ஆநுரூப்யமிடில்ல பென்று யுக்தியால் சொல்லத்தகாதே ஒரு புரோடாசயாகம்
செய்து பல ஆண்டு ஸ்வர்க்கவாஸம் பண்ணுமிருமென்றால், அங்கே ஆநு
ரூப்யம் இசைவதுபோல் இங்கு மாறும். உபாயம் செய்திருக்கச் செய்தே
அநுரூபமல்லாமையால் பலனளிக்க இசையாத ஈசுவரன் ஒன்று மேசெய்யாத
ப்ரபந்நனுக்குப் பலன் எப்படி யளிப்பான்? ஆக ப்ரபத்திவிதியும் அப்ர
மாணமாகும் அதனால்தான் ப்ரபத்தி உபாயமில்லை யென்கிறே மென்னில்—
இந்த ப்ரந்யாஸமென்கிற ஸூர்யம் உஹாபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்குக்
காரணமான பெரிய காரணமோல்லாஸததிற்கு ஈடாகுமோ? சாஸ்த்ரம்
சொல்லியிருப்பதால் அநுரூபமே பென்னில்—உபாஸநத்திற்கும் இது துல்யம்.

இது போல் பாதகமான பக்தி போகம் மோக்ஷகாரணமாகாதென்ற
தும் தவறு; “அய பானகமீத” என்ற விடத்தில் பாதகசப்தத்தாலே உபாஸந
த்தைத் த்ரஹிக்க வேண்டு மென்று எங்கே சொல்லிற்று, “உபாஸநம் நிஷித்

விதிநூல்களையாகிலும் அந்நாடுவிலுள்ள அந்நாட்டினங்களில்லாதபடியாயே அதிதி-
சாகாரா'த்களிலே விவரித்தங்களான எவ்வாறுதிகள் போலே உபாஸநாதிகள்
சிஷ்யரிக்ஷகரிக்ஷ(?)ங்களானையாலே அந்நாட்டினங்களானேருவென்கையும் நிரூப-
காச்யமன்று; அந்நாட்டினங்களானையாலே அந்நாட்டினங்களானேருவென்கையும் நிரூப-
காச்யமன்று. அந்நாட்டினங்களானையாலே அந்நாட்டினங்களானேருவென்கையும் நிரூப-
காச்யமன்று. அந்நாட்டினங்களானையாலே அந்நாட்டினங்களானேருவென்கையும் நிரூப-

இனி பக்தி ப்ரபத்திகள் சாஸ்த்ரவிஹிதங்களைன்பதை இசைந்து, ஆனாலும் ஆசார்யர்கள் பரிக்ரஹிக்கவில்லைபாகையால் உபாஸநம் அநுஷ்டேயமன்றென்ற வேறுவேறுவை நிராகரிக்கிறார், **आचार्यविरुद्धीतम्** ஆசார்யர்களாலே ஆகரத்தோடு பரிக்ரஹிக்கப்பட்டவை **असिधी, गवाल, ममावतु वृषद्विशसम्** 'तन् यथैवादी मनुष्याजे आगते उक्षाणं दैष्टं वा क्षरन्ते' என்கிற அர்த்தவாதத்தை யநுஸரித்து, **मदोक्ष वा महाजं वा ओद्विषायोपद्रवायेत्** என்கிற வாக்க்யத்தால் **गवाधिकं** ஹிம்ஸித்து அநிதிகளுக்கு மாம்ஸபோஜநம் செய்விப்பது சாஸ்த்ர ஸம்மதமானாலும் சிஷ்ட பரிக்ரஹமில்லாமையாலே வர்ஜ்யமாகிறது (விடப்படுவது) போல், உபாஸநம் வர்ஜ்யமென்று கருத்து. **शिष्टपरिग्रहविरुद्धங்கள்** இதி. **शिष्टपरिग्रह** மில்லாமையாலே ஸ்வரூப விருத்தமென்று உரையிலிருக்கிறது. **शिष्टपरिग्रहविधुरं** களை விருக்கலாம் **सर्वेति आचार्यविरुद्धीत** மென்பதற்கு **आचार्यविरुद्धीत** மென்ற பொருள் கொள்ளலாகாது பக்திவித்யைகளில் ஓராசார்யர் ஒரு வித்யையை யநுஷ்டிப்பவரென்று மற்ற வித்யைகளை யநாதரிக்கலாமோ. ஆகையால் ஸர்வாசார்ய பரிக்ரஹமில்லாதபோதுதான் அநாதரணியமாகும். அதனால்தான் கீதையில் 'लोकाविद्विष्ट'மென்று லோகபத ப்ரயோகம் தர்மமாயிருந்தாலும் சிஷ்டலோகங்களாலே த்வேஷிக்கப்பட்டிருந்தால் அது ஆமுஷ்மிக ஈசஸாதநமாகாது— அநுஷ்டிக்கத் தகாது என்றதாம் பக்தி யோகங்கள் பராசராதி மஹர்ஷிகளால் ஆதரிக்கப்பட்டவை. நமக்கு ஆசார்யரான ஆளவத்தாரே அவரை விசேஷித்து ஆதரித்திருக்கிறார். ப்ரஹ்ம ஸுதரத்தில் வ்யாஸர் பக்தி மார்த்தங்களை விசேஷமாக ஆதரித்து விசாரித்திருக்கிறார். பாஷ்யகாரரும்

ஹஸ்யரான பரமஹம்ஸரீஷ்யர்கள் அநுஷ்டித்கையாலே சர்வசிஷ்யபிஹாரம் சொல்லவொண்ணாது.

இப்படி யுகாந்தரங்களில் இவை தர்பங்களானாலும் கலியுகத்தில் யதோஹமான பரமஹம்ஸரீஷ்யர்களுக்கு அதிகாரிகள் துல்பராகையாலே இவை இக்காலத்துக்குப் பொருந்துமவையன்று, ஆகையாலேயன்றோ “கலৌ சர்கோய் கௌவம்” என்றும்.

“கலேதோபநிவே ராஜநஸ்தி ஹேகோ மஹான் குண: । கீர்திநாடேவ கௌஸ்ய முகவந்: பரம் ப்ரஜேவ ॥”

என்றும் சொல்லுகிறது—என்னவொண்ணாது.

“கலৌ கருயுதம் தஸ்ய கலஸ்தஸ்ய கருதே யுதே । யஸ்ய சேநஸி கோவிந்தோ ஹ்ருதே யஸ்ய நாமுத: ॥”

என்கிறபடியே இக்காலத்திலும் உபாஸநாதிகளுக்கு அதிகாரிகள் ஸ்ரீமதரஹஸ்யதரவஸாரம்

ஆதரித்து பாஷ்யம் அருளிஞர் இப்படி யிருக்க ஸர்வாசார்ய பரித்ருஹித மல்ல என்னக்கூடுமோ.

இனி இக் காலத்துக்குத் தகாதென்பதை திராகரிக்கிறார் இப்படி இத்தாபியால் கலৌ பகலீயேதி. ‘யாந் கருதே யதந் யத: ஹேயம் துரேதந் ॥ 1 ॥ யதானிதி ததானிதி கலৌ சர்கோய் கௌவம்’ என்றித வாச்யத்தால் கலியுகத்தில் த்யாநம் வேண்டாமென்று தெரிகிறதே மென்பது தவறு த்யாந, யாக, அர்ச்சனை களால் யுகாந்தரங்களில் பெறப்படும் பலன் நாமஸங்கீர்த்தநத்தாலேயே கலியில்பெரும்பாலும்பெறப்படுமென்று அசக்தாதிகாரி ஆகியத்தாலேசொன்ன தாம். அந்நால் சக்தாதிகாரி த்யாநாதிகளை விடவேண்டுமென்றதாகாது. அந்தந்த யுகத்தில் அந்தந்த உபாயம் ப்ரகரமாயிருக்கமென்பதிலேயே நோக்கு. இவ் வசநம் வி.பு. 6-2-18. வலேதோபநி வசநம் பாகவதம் 11-3-5. அரசனே! தோஷங்களுக்கே யிடமான கலிகு ஒரு பெரிய குணமுண்டு க்ருஷ்ண தர்ம ஸங்கீர்த்தநத்தாலேயே ஸம்ஸாரபந்தம் விடப்பட்டு பரம்பொருளைப் பெறுகிறான். இந்த வசநத்திற்குக் கீர்த்தநமானது கலியில் விரைவில் மோக்ஷோபாயத்தில் மூட்டுமென்ற கருத்தாகும். வலாவதி—விஷ்ணு தர்மம் 109—57. எவனுடைய மனத்தில் கோவிந்தன் குடிசொண்டிருக்கிறானே அந்த சக்தனுக்குக் கலியிலும் க்ருத்யுகம்—அதாவது கலியிலும் க்ருத்யுக தர்மத்தைச் செய்யலாம். எவனுக்கு அச்யுதன் ஹ்ருதயத்திலில்லையோ, அந்த நாமஸங்கீர்த்தனுக்கு க்ருத்யுகத்திலும் கலியே, அவன் எந்த ஆஸ்திக தர்மத்துக்கும் அநதிகாரி. இந்த ச்லோகத்தால், எக்காலத்திலும் எவ்வித தர்மாதிகாரிகளும் எத்தகைய வேதபாஹ்பரும் இருக்கிறார்களென்றதாம். கலியிலும் க்ருத்யுக தர்மத்தை யநுஷ்டிக்கும் பாஞ்சராத்ரிகர்களை பாரதம் புழுகிறது. நாதமுனி முதலான பூர்வாசார்யர்கள், மோக்ஷார்த்தயோகம் அநுஷ்டியா விடினும் ஸ்வயம்ப்ரபோஹநமாக யோகத்தை யநுஷ்டித்தார்களென்று இசைந்திருக்கிறோம் கீர்திநாடேவ என்கிற ஏவகாரத்தால் உபாஸநம் இக் கலியில் கூடாததாகில், ப்ரபத்தியும் வேண்டாமென்றதாகும் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகள் துர்லபரல்ல லென்னில், துர்லபரென்பதற்கு ப்ரமானம் காட்டு

जनयोगनिष्ठराण पुर्ववाचार्थार्थं बाणे संवावितरीति.

இங்ஙனல்லாதபோது சங்கீர்னவாரிகையான ப்ரபத்திக்கும்

“किं नु तस्य च मन्त्रस्य कमगः कमलासन । न लभ्यतेऽधिकारी वा श्रेयु नामोऽपि वा नरः॥”

इत्यादिकளிற்படியே महाविद्यासादियुक्तराण அதிகாரிகள் தேட்டமாகையாலே அல்விடத்திலும் இப் ப்ரபம் வரும்.

ஆனபின்பு உபாஸநாதிகளுக்கும் வேறொருவிதிராதயில்லாமையாலே “யாசாஸம்” ஆதாரிகளுக்கு அங்காஹநாதிகள்கையாலே இவை “மகிஷனோ஽ந்யாதி:” என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு சாங்காரவிக்ஷங்கள் என்ன மாசம். இவ்வாங்காரவிக்ஷமறியாதே உபாஸநாதிகளிலே ப்ரபத்திக்கு மவனைப்பற்ற “नरस्य बुद्धिदौर्ब्यादुपायान्तरमिष्यते” என்றது. ஆகையால் இவ்வுபாஸநாதிகளும் அதிக ரிசரத்துக்கு யாங்காரம் அநுகுணங்கள். அவற்றுக்கு ஸாமர்த்த்யமில்லாமையாலாதல் விஷயசமனல்லாமையாலாதல் இப்பிரபத்தியை உதனோயாகப்பற்றினவனை செய்தவேள்

கிறார் இங்ஙனிதி. கிமிதெளஷ்கர ஸம்ஹிதை. கமாலசன-தாமரைப் பூவை இடமாகவுடைய பிரமணை! கி:நு-என்ன காண் இந்த மந்த்ரத்திற்கும் ப்ரபத்தி யென்கிற கார்யத்திற்கும் அதிகாரி கிடைக்கமட்டான்; கேட்பவன் கிடைப்பதும் அரிது என்றதாம். இதனால் ப்ரபத்திக்கும் ப்ரபத்தி மந்த்ரத்திற்கும் அடியோடு அதிகாரியில்லை யென்னலாகுமோ? அது பொலிங்குமென்றாயி. தேட்டம் = கிடைக்கவரிது.

இப்படி உபாயாதகர த்ரபகத்திற்கு ஸ்வரூப விதிராதம் ப்ரதாதகாரணமென்கிற வசந பூஷணவாக்யத்தில் ஸ்வரூப விதிராதத்தைப் பல விதமாக விகல்ப்பித்து அவற்றை நிரஸித்து அதை நிரவஹிப்பதற்காகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் ஆன பின்பு இதி ஸ்வரூப விதிராதமென்பது சாங்காரவிக்ஷமென்றதாம். அஜ்ஞாந அசக்திகளாலே உபாயாதகர த்யாகம் செய்தவன் ப்ரபந்நான பிறகும் உபாயாதகர த்யாகம் செய்தே யிருக்க வேண்டும். பின்னால் உபாயாதகர த்யாகத்திற்கு அஜ்ஞாந அசக்திகளும் காரணமானாலும் சாங்கார விதிராதம் ப்ரதாதகாரணமாகுமென்க. ப்ரவர்த்திக்கு மவனைப்பற்ற = ப்ரவர்த்திக்குமவனைக் கொள்வதற்காக புத்தி தெளர்பல்ய மரவது-தனக்கு பக்தியில் அதிகாரமில்லையாயிருக்க ப்ரபத்தியில் விச்வாஸக் குறைவாம்; பக்தி தவிர வேறு உபாயமில்லை யென்கிற விபரித புத்தியுமாம் இப்படியாகில் பக்தி முக்யோபாயமென்றும் ப்ரபத்தி ரீதியாய் மென்றும் தெரியா நிற்க, ப்ரபந்நனை விசேஷமாக ஸ்தோத்ரம் செய்வது எங்ஙனே என்ன அருளுகிறார் அவற்றுக்கு இதி. ஸாமர்த்த்யமில்லாமையால் தல்இக்யாதி. ஸாமர்த்த்யமிராண காரணமாகவே, விளம்பக்ய மெல்லாமையால் காரணமாகவே என்று பெருள், இந்த ஸ்தோத்ரம் இரண்டுவிதமாகும்-பல பெரிய கார்யங்களைச் செய்தவனுக்கு ஸமனாகிறான் கஷாயம் செய்தவன் என்பதாலுமாம்; முக்யோபாயம் செய்தவனைவிடச் சிறந்தவனென்று கொண்டுமாம். முதலம்சத்தை முதல் வாக்யத்தாலருளிச் செய்கிறார். செய்த வேள்வியை இதி. திருவாய்மொழி 57-5. எய்தக் கூவுதல் என்கிற பாகரம்.

விய(ர்)ன்' என்றும் "ஐதகூத்யன்" என்றும், அநுஷ்டிகருஷன்" என்றும், இவனுக்கு மரணந்தாக நடக்கிற வ்யாபாரங்களை அவ்மூலயஸ்தகூத்யஸ்தகூத்யங்களாக ஸ்துதித்தும், காவந்தரானுஷ்டானம் பண்ணினவனுக்கு மேலுள்ள நியநேஸிதிகங்கள்போலே

உன்னைப் பெறுமளவுக்குப் பிரயாஸை செய்ய என்னாலாகுமோ? எவ்வ தேவ்வத்து எப்படிப்பட்ட விரோதிகளுக்கும் ஆய் = தாய் போலிருப்பவன்; அந்த வேத பாஹ்பர்களிஷ்டப்படி அவர்களுடன் புகுந்து யஜ்ஞாதி வேத மார்க்கங்களை தூஷிப்பவன், அவர்களைப் போலன்றி சாஸ்த்ர விச்வாஸத் துடன் உன்னையே ஸித்தோபாயமாகக் கொண்டு முத்தோபாயங்களை யநுஷ்டிக்க மாட்டாமல் சிரிவர மங்கல நகரிலுள்ள வையத்தேவர் ப்ரபந்தரான படியாலே "அநுஷ்டிகருஷன்" என்றபடி வேள்விகளைச் செய்தவர்களுக்கு ஸமாநமானவர் உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்படி நீ விளங்குகின்றாயென்றதனின்று ப்ரபத்தியே பல வேள்விகளைச் செய்ததற்கு ஸமாநமென்றது இப்பாட்டில் ஸித்தித்தது. பாட்டில் பன்மையிருப்பினும் ப்ரக்ருதத்திற்கு இணங்க வேள்வியன் என்றதாம், ஐதகூத்யன் இதி, அநேநைவ து மஃஷேன சாஸ்தான மயி நிஷிபேத். மயி நிஷிபகூத்ய; ஐதகூத்யோ மவிஷயித ன்றது ஸாத்தியகிதந்த்ரம். அநுஷ்டேதி எவ் ஸ்மநமஃஷேன மஃஷிணாஸேபாஸக: | அநுஷ்டிகருஷனோ அவ்யேவ ந ச்ஷப: ||, அடி.ச: 7.69. இங்கே பாஸ்தாராஸகன் நூறு க்ருதங்களை அநுஷ்டித்தவனுக்குத் திக்கப்பட்டான்.

மரணாஸ்தமாக இதி. தைத்திரீயோபநிஷத்து முடிவில் ந்யாஸவித்தயையை (ப்ரபத்தியை)யே ஒரு ஸத்ரயாகமென்றும், இதை யநுஷ்டித்தவனுடைய ஆக்ம ஸ்வரூபத்தை யாகம் பண்ணுகிறவனாகவும், அரீயை பத்ரியாகவும், சரீரத்தை ஐஷமா(ஸமித்தாக)வும் இப்படி இவனுக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொன்றையும் யஜ்ஞத்துக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட வஸ்துவாகவும் கல்ப்பனை செய்து இவனுடைய வாக்கு முதலான இந்த்ரியங்களை ரித்விக்ஞுகளாகவும் இவனுடைய அந்நபாநத்தை ஸோமரஸபாநமாகவும் இவனுடைய முகாதிகளை ஐஹ்வி-நியாதி அக்ரிகளாகவும் இவன் ஜீவித்திருக்கும் ஸாயங்கால - ப்ராத:கால மத்யான்ன காலங்களை யாகஸவநங்களாகவும். இவனுடைய ஜீவந அஹோ ராத்ரங்களை ஐஷ்பூர்மாலங்களாகவும் பக்ஷாதிகளை சாதூர்மாஸ்யங்களாகவும் இவன் ஜீவித்திருக்கும் வத்ஸரங்களையெல்லாம் ஸத்ரத்தைச் சேர்த்த ஸோம யாக நாட்களாகவும் இவனுடைய மரணகாலத்தை ஸத்ரயாகத்தின் முடிவிலுள்ள அவப்ருதமாகவும் ஸ்தோத்ரம் செய்து, ப்ரந்பாஸம் செய்தவனுக்கு மரணம் வரையிலுள்ள விருப்பை, தன் காலத்தினிடையில் அப்ரி ஹோத்ர தர்சபூர்ணமாஸ சாதூர்மாஸ்யாதிகளை யடக்கிக் கொண் ஸத்ர யாகமாகச் சொல்லிற்று இது அநுஷ்டிகருஷன்: இத்யாதிகளுக்கு மூலமாகும்.

ப்ரபந்தனும் நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டாநம் இனியும் செய்ய வேண்டியிருப்பதால் இவனை க்ருதக்ருத்யமென்றும், செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லை மென்றும் எப்படிச் சொல்வதென்ன அதற்குத் கருத்துரைக்கிறார் ஐஷ்பூர்மால பல யாகங்களைச் செய்கிறவர்கள் நித்யநைமித்திகங்களை அவந்

இவனுக்கு சதாவித்யாலே வர்ணாதிவம்சங்கள் நடவாநிற்கச்செய்தேயும் அநுபிதாசமயாபகலத்தைப் பற்றக் கர்வாஸ்தரநிரபேஷனாகவும் ஆழ்வார்களும் மஹர்ஷிகளும் பகவதாஸ்தங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் வாயியாநின்றன. ஆகையால்

“तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः। कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्मात् योगी भवान्॥

ஈஸாதிசாராலே பவூதிவம்சங்களிற்காட்டில் நிவூதிவம்சங்கள் அபூங்களானாற் போலவும், அவைதம்மில் ஆக்மவிஷயமான யோகம் ச்ரேஷ்டமானாற்போலவும், ஈஸாவிவயோகங்களிற்காட்டில் “யோகிநாமபி ச்வ்யம்” என்கிறபடியே வசுதேவநவ்யவிவயமான யோகம் ச்ரேஷ்டமானாற்போலவும், பரமாஸவிவயவிவா-

நிற்கு அங்கமாகாவிட்டாலும் எப்படி செய்கிறார்களோ, அப்படி ப்ரபந்தனும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகாவிட்டாலும் நித்ய தைமித்திகங்களை ஆச்ரம தர்மமாகச் செய்கின்றவனே. மோக்ஷத்திற்காகக் கர்த்தவ்யம் பூர்ணமான படியால் அதற்காகச் செய்யவேண்டிய தொன்றுமில்லாதவனாய் ஆச்ரம தர்மமாகவே செய்கிறான். அங்கமாகச் செய்யாமையால் நிரபேக்ஷமென்கிறது. ஆழ்வார்களும் இத்யாதி எழுவாய் உயர்துணையாயிருந்தும் தேரஷியாநின்றன. என்ற க்ரியாபதம் மற்ற எழுவாய்களை யநுஸரித்து வந்தது. இனி மஹர்ஷிகளும் என்ற சொல்லுக்கு மேல் தெளிவித்தபடி என்ற பதத்தைச் சேர்க்கவுமாம்.

மற்ற கார்பங்களால் வரும் பலன்கள் ப்ரபத்தியினாலேயே வருவதால் ப்ரபந்தனை வெகு பெரிய கார்யம் செய்தவனாகப் புகழ்ந்தார். பக்தி பர்யந்த கார்யம் செய்தவனைவிடச் சிறந்தவனென்பதையும் உபபாதிக்கிறார் ஆஸையால் இத்யாதிபால். ‘तपस्विभ्यः गी. 6. 46. योगी-ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டன் तपस्विभ्यः-ஐக்ஷாதி தர்மங்களைச் செய்கிறவர்களைவிட மேம்பட்டவனாவான் ஞானிभ्यः-அநாத்ம விஷய ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களைவிட மேம்பட்டவனாவான். तपस्विभ्यः-அச்வமேதாதிகர்ம நிஷ்டர்களைவிட மேம்பட்டவனாவான். ஆகையால் நீ ஜ்ஞாந யோகியாக வேண்டும். योगिनामपि இதி ஜ்ஞாநயோக பக்தியோக நிஷ்டர் நிவ்ருத்தி தர்ம நிஷ்டராவார். மற்ற கர்மங்களைச் செய்கின்ற ஜச்வர்யார்த்திகள் ப்ரவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டர். நிவ்ருத்தி தர்மநிஷ்டருக்கு உத்கர்ஷம் நிவ்ருத்தி தர்மம் உத்க்ருஷ்டமானபடியாலாகும். அதனால் இங்கே புருஷனை விட்டு, தர்மவிஷயமாக ச்ரேஷ்டத்வம் சொன்னதாம். ஜீவாத்ம விஷயயோகத்தைவிட பகவத் விஷயமான யோகம் ச்ரேஷ்டம். योगिनामपि. என்கிற கீதைக்கு 6 47. ஸர்வ யோகிகளுக்குள்ளே பகவத்யோகி ச்ரேஷ்டன் என்கிற பொருளைக் கொள்ளாமல் யோகி—என்பதைப் பஞ்சமியாம மாற்றி, ஜ்ஞாநயோகிகளைக் காட்டிலும் என்ற பொருள் கீதாபாஷ்யத்தில் அருளியதாகும் ஜ்ஞாநயோகிகள் நால்வராகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால் யோகி-மென்ற பன்மை என்க. अपि சவ்வமென்றதாலே கீழ்க்கூறிய கர்மி முதலானவர்களைக் கொள்வது அங்கும் சவ்வः என்று பஞ்சமியின் பொருள். ஆக கர்மி முதலானோரை விடவும் நான்குவித ஜ்ஞாநயோகிகளைவிடவும் வாஸு

விசேஷங்களெல்லாவற்றிலும் ந்யாசநிஷேபாதிசங்கங்களாலே சொல்லப்பட்ட
விசுவாதிசேபமே சுகரத-சுகரதர்ந்த-யவ-சீமர-பலபதவாதிசங்களாலே அபூதமம் ந்யாசவிசேஷமே
அபூதமான இவ்வாற்றத்ததை "தேவா னு தபதா ந்யாசமநிரிதத் தப: அநம்".

“सत्कर्मनिरताः शुद्धाः साङ्ख्ययोगविदस्तथा । नार्हन्ति शरणस्यस्य कलां कोटितमीमपि ॥”

தேவயோகி ச்ரேஷ்டனென்றதாம். துருஷ: என்றவிடத்தில் துரு என்பதற்கு யோரி என்று பொருளல்ல; கர்மிகளை யோகிகளென்று சொல்லவாகாதே. ஸர்வயோகிகளுக்குள் பகவத்யோகி என்று பொருளானாலும் ச்ரேஷ்டனென்றவளவே சொல்ல வேண்டியதாகும். ஆகையால் யுத்த சப்தார்த்திற்கு விவகையிலலை. அல்லது யுத்த தம:யோக்ய தம: என்று பொருளாகலாம். விரிவு நாதப்ரயசந்த்ரிகையில். ஆகையாலிங்கு யோகிராமயி சவ்ஷர் என்றவிடத்தில் ஸர்வயோகிகளுக்குள் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டா. ஸுகரமாய் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாயிருந்தாலும் உபாஸநவீத்யை கொடுக்கும் பலத்தை ந்யாஸவீத்யை கொடுக்காதாகில் ச்ரேஷ்டமாகாது; அதனால் அதன் பலத்தைக் கொடுக்கிற தென்பதையும் சேர்த்தார். லகுவாய் அதன் டலத்தைக் கொடுப்பதாலே அதைவிடச் சிறந்தது; அதை சீக்கிரம் கொடுப்பதாலும் ப்ராரப்தகர்ம நில்ருத்தியும் செய்யுமாகையாலும் ச்ரேஷ்டதமம் இந்த அதிசய பல ப்ரதத்வம் ஆதிபதத்தால் க்ரஹிக்கக் கூடியது.

ந்யாஸவித்யையிலே இதி. சைந்திரியத்தின் முடிவிலுள்ள ந்யாஸவித்யாவித்யை-
வாச்யஸந்யஸ்தித்வம் என்றதாம். அங்கு சந்யஸ் என்றகிற அநுவாகத்தில் ஸத்யம்,
தபஸ்ஸு யமம் சமம் தானம் தர்மம் ப்ரஜநநம் அகந்ரி. அகந்ரிஹோத்ரம்
யஜ்ஞம் என்கிற உபாயங்களை ப்ரசம்ஸித்து அதன் மேலாக மாநஸ
மென்கிற பக்தியோகத்தை ப்ரசம்ஸை செய்து மேலே பரந்யாஸத்தை ப்ர
ஸ்தாவித்து சானி வா ரவானி அவரானி தபாஸி ந்யாஸ ரவ அத்யேவ்யஸ்' என்று
ஸத்யாதியாய் மானஸமான பக்தியோகம் வரையிலான தபஸ்ஸுக்களைவிட
ந்யாஸம் உயர்ந்ததென்பது ஸ்பஷ்டமாக ஓதப்பெற்றது. இப்படி க்ருஷ்ண
யஜுர்வேதோக்தமான அர்த்தத்தை வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதென்றே அநு
வாதம் செய்தது சேஷ் என்கிற (அஹி.ஸம், 37-36) வாக்கியம். இதை விவரி
த்தது ஸத்யர்ம இத்யாதி லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17. 62. சூதா;—ப்ரவ்ருத்தி
தர்மங்களை விட்டவராய் பகவதஜ்ஞாநமுடையரான சக்ஷ்நிரதா: தர்ம
யோக நிஷ்டரும் சாஸ்யவித:—ஜ்ஞாநயோகநிஷ்டரும் யோகவித:—பக்தியோக
நிஷ்டரும் சூரணஸ்ய—மோக்ஷத்திற்காக சரணாகதி செய்தவனுடைய கோடியில்
ஓர்மசத்திற்கும் ஈடாகமாட்டார்; அதற்குக்காரணம்—ப்ரபன்னர்மோகடிபலனை
சீக்கிரம் பெறுவதும், ப்ராரப்தகர்மாவை ஒழிப்பதும் ப்ரபத்தியநுஷ்டித்த
பிறகு தேஹாவஸாநம் வரையில் எல்லாக் கார்யங்களையும் முக்தர்களைப்போலே
ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவே செய்வதுமாம். இப்படி பக்தியைவிட ப்ரபத்தி
க்குச் சிறப்பு இருப்பின் பக்தியோகந்தானே அமுக்ய உபாயமாகும். கௌணோ
பாயத்தைச் சிறந்ததாகச் சொல்வதுண்டோ? அதனால் பக்தியானது ஸ்வரூப

என்று பகவத்க்ஷத்ருமம் உபாஸித்தது. அவகாஷாதிசுளில் ஸமர்த்தனல்லாதவனுக்கு “மானஸி விஸுவிஸ்தனம்” என்று பகவத்க்ஷத்ருமத்தை ஸ்நாநமாக விதித்தால் அது ஸ்நாநாத்நரங்கள் பண்ணுகிற ஐத்யையும் பண்ணி, பாபாத்நரங்களையும் சமீப்பித்து அப்போதே பகவத்க்ஷத்ருமத்தையுமுண்டாக்குதல் போலே உபாஸநாதிகளில் ஸமர்த்தனல்லாதவனுக்குப் ப்ரபத்தியை விதித்தாலும் இப்

விருத்தமென்று சொன்னதுதானே ந்யாயமா முமென்ன அருளிச்செய்கிறார் அவகாஷநாதிகளில் இத்யாதி. மாநஸம் இதி யசு சாதயத்யேன திவ்யத்வநான-
யுரதே | வாசுந் து அவகாஷ: ச்யாத் மானஸி விஸுவிஸ்தனம் என்ற விடத்தில் (நாயக்யசூத்ரி)
அவகாஷநாத்நாநம் முதலான முக்ய—கௌண ஸ்நாநங்களைச் சொல்லி முக்யஸ்நாநத்தில் அசக்தனுக்கு மாநஸஸ்நாநமென்று சொல்லியிருந்தும் ஆகாசத்தில் மந்த்ரமூர்த்தியான புண்டரீகாக்ஷனை த்யானம் செய்து அவனுடைய திருவடியினின்று ப்ரவஹிக்கும் கங்கை ப்ரஹ்மரந்த்ரம் வாயிலாக தேஹத்தினுட் புகுந்து உள் வெளி முழுமையும் அழுக்கற்றதாக்குவதாக நினைப்பதாகிய மாநஸத்தை, ‘इदं मानसिकं स्नानं मन्त्रात् शतगुणं स्मृतम्’ என்று ப்ரசம் ஸித்தது. ஆகையால் சில அம்சங்களில் ஏற்ற முயிருக்கலாம்; கௌண முமாகலாம். மாநஸஸ்நாநத்தில் அதிக பலனிருக்கிறதே யென்று வாருண ஸ்நாநத்தை விடமுடியாது. ப்ரபத்தியில் வரும் அதிகபலனை விரும்பினால் அப் பலனுக்கு பக்தி உபாயமாகாமையால் பக்தியை விட்டும் ப்ரபத்தி செய்யலாம். இப்படி அபேக்ஷிப்பவன் முக்யோபாயரஹிதனே வாருணத் தையும் செய்து மாநஸத்தையும் செய்வது போல் பக்தியையும் மோக்ஷத்திற் காக அநுஷ்டித்து ப்ரபத்தியையும் அநுஷ்டிப்பதென்பதில்லை ப்ரபத்தியால் வரும் பலன் பெறும் காலத்திற்குள்ளே பக்தியை யநுஷ்டிக்கவுமாகாது. இப்படி கௌண ஸ்நாநம் முக்ய ஸ்நாந கார்யத்தையும் அதிக கார்ய த்தையும் செய்கிறதென்பதைக் காட்டி, ப்ரக்ருகமான ப்ரபத்தியிலும் அதை உபபாதிக்கிறார் உபாஸநாதிகளில் இதி. எம்மெருபாஸநர் அசக்தாதிகரிக் மான ப்ரபத்தியைப் பற்றி, ஈதத்தில் உபாஸநகார்யமான மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதென்றும், கீதாபாஷ்யத்தில் உபாஸந விரோதிகளான பாடங்களைப் போக்குவதற்கான மஹாப்ராயச்சித்தங்கள் அசக்தர்களுக்கு ப்ரபத்தி உபாஸநவிரோதி நிவ்ருத்தியைப் பண்ணி உபாஸநத்தை ஸாதிக்குமென்றும் நிரூபி த்திருப்பதால் அவை யிரண்டுக்கும் அகிஞ்சநாதி காரத்வம் இங்குச் சொல்லப் படுகிறது. ஆகையால் உபாஸநாதி என்கிற ஆதிபதத்தினால் உபாயவிரோதி நிவர்த்தக தர்மம் விவக்ஷிதம். அதுபோல் யசு யெனகாமகமேன என்ற ஸ்வர்க்க புத்ராதி பலன்களுக்கான யாகாதிகளும் ஈதிபத்யம். ஆக உபாஸநாதி களில் என்பதற்கு ஐத்யாதிங்களில் என்று பொருள். இவ்வாக்யத்தில் அகிஞ்சந உத்தாரகத்வமும் அதிக ப்ரபாவத்வமும் விதேயம். உபாஸநம் கொடுக்கும் பலத்தைக் கொடுப்பதாலும் உபாய விரோதி நிவ்ருத்தி செய்து உபாய ங்களைச் செய்விப்பதாலும் அகிஞ்சநோத்தாரகத்வம் ஸித்திக்கிறது. அதிக

ஐயத்தானே அவை கொடுக்கும் கலத்தையும் அவைதம்பையும் கொடுக்க வற்றாய் அகிஷ்ணனுக்கு உதாரணமாய் அவன் அபேक्षித்த காலத்திலே கலாவிநாபாவத் தையும் உடைத்தாயிருக்கையாலே அபிக்ஷமாவமாயிருக்கும்.

இப்படி இவ் உபாயத்தின் அபிக்ஷரத்திலும் ஸ்வரபத்திலும் வரும் கலக்கங்கள் ஷமிப்பித்தோம். இனிமேல் பரிகரங்களில் வரும் ஷாமோஹம் ஷமிப்பிக்கிறோம். இவ் உபாயத்துக்கு அநுகூலசங்கஸாதிசுள் வேணுமோ? 'அतो वा यादवा दसः' என்றும். "मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम् ॥"

ப்ரபாவம் ப்ராரப்ததத்தைப் போக்கி சீக்கிரமாகப் பலத்தை கொடுப்ப தால் எரித்திக்கிறது. அவை என்பதற்கு உபாஸநாதிகளென்று பொருள். அவைதம்மையும் = சூரூபாயங்களையும் சூரூபாயாபிக்ஷரி அதன் விரோதிகளை முக்ய வழியால் நிவ்ருத்தி செய்யமாட்டாமல் ப்ரபத்தி செய்தால் அதனால் விரோதி. விலகவே சூரூபாயங்கள் எரித்திக்கும். கொடுக்கவற்றாய் என்பதற்கு உத்தாரணமாய் என்றவிடத்தில் அந்வயம். இருக்கும் என்றவிடத்தில் அந்வயமில்லை; ஆக இங்ஙுள்ள பதங்களுக்குத் தனித்தனி ப்ரயோஜனம் தேடவேண்டா, அபேக்ஷித்த காலமாவது சூரூபாயத்தால் வரும் கலகால த்திற்கு முன் காலம். , கலாவிநாபாவமாவது. பலனின் றியிராமை—பலத் தோடே சேர்ந்திருக்கை. ஆக உபாஸநாதிகள் முக்யாதிகாரிக்கு ஸ்வரூபோ சிதமே. அகிஞ்சனனாய் ப்ரபத்தியிலிழிய வேண்டியவனுக்கு அவை ஸ்வாதி கார விருத்தமென்னலாமல்லது வேறு விரோதம் உபாஸனத்திற்கு இல்லை. கதவ்யாக்யானத்தில் பெரிடவாச்சான். பிள்ளை, 'உடாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப நாசகம்: ஸ்வரூபமாவது ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக அவற்றிலிழிகையே' என்றார். பகவத்பலமாகவே மோக்ஷத்தைக்கொண்டு சக்தர் அனுஷ்டிக்கும் பக்தியை தூஷிக்கலாகாதென்றாராய்க. இப்படி ப்ரபத்தி ஸ்வரூப சோதன மாயிற்று. மேலே மூன்றாவது விஷயம் சொல்லப்போகிறாராய் இரண்டு விஷயம் நிரூபிக்கப்பட்டன என்கிறார் இப்படி இதி. பரிதாங்கன் இதி. மூன்னதி காரத்தில் எரித்தோபாயமே பலனளிக்க எரித்தமாயிருக்க ஸாத்த்யோபாய மெதற்கென்று ஸர்வாம்ச நிவ்ருத்தியை சங்கித்துப் பரிஹரித்தார். இப் போது ஸாத்த்யோபாய ஸ்வரூபத்தை ஒரு விதத்திலிசைந்து அங்கங்கள் வேண்டா என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் இவ் இந்யாதியால். வேணுமோ இதி அநுகூலனாயில்லை யேல் தோஷம் என்றிருப்பின், அதுவிஷயமான ஸங்கல்பம் வேண்டியதாகும். ப்ராதிகூல்யமிருந்தும் ரக்ஷிப்பதிலே நோக்குத் தெரிவதால் அது வேண்டாமென்றபடி. அரி .. இதி ரா.யு.-18-28. சத்ரு. சரணாகதனனால் ஆர்த்தனாயிருந்தாலும் த்ருப்தனாயிருந்தாலும். அவனை ப்ராணனை விட்டும் காக்கவேண்டு பென்றது. சத்ருவுக்கு ஆர்த்தி யென்றதால் அஞ்சி அநுகூலனாகை தெரியும்; டசனென்றதாலே அரிசப்தத்தால் அறிவித்த ப்ராதிகூல்யம் நிலைத்திரு க்கை தெரிகிறது. மிவ்ति ரா. யு 18-3. மித்ரனெகிற பாவனையோடு

என்றும். "यदि वा रावणः खयम्" என்றும் சொல்லுகிற रिपूनामपि वसलंனா ஶ்ரணயன் ஶ்ரணாபஸனுடைய தோஷங்களைப் பார்க்குமோ? "अनालोचितविशेषाशेष-
लोकशरण्येन" என்றன்றோ பூர்வர்கள் பாசரம். ஆகையால் இவை சமாவிச-
லாபங்களாமித்தனையன்றோவென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இதுக்கு.
प्रपश्युस्तरकाले क्तिन् आनुकूल्यादिकं अनुवर्तितादொழியிலும் प्रतिसमाधानम् பிறந்து
प्रपत्तिकलम्பம் குறைவற்றிருக்குமென்கையிலே தாத்தபர்யம் கொள்ளலாம்.
இங்ஙனல்லாதபோது 'बद्विवा शरणागतिः' என்றும், 'स्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः'
என்றும், "स्यैः पञ्चभिरावृताम्" என்றும், 'அங்காங்கிகளை விமரித்துச் சொல்லு-
கிற பல ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்தம்; லோகத்தில் ரஶ்யத்யஸமர்ணமயிர்க்கும்
பொருந்தாது' என்றும் இவ்வங்கங்களுடைய சகூரணாடிமாரங்களும் முன்பே
சொன்னோம். ஶ்லாக்ஷமும் ஶ்லாக்ஷாபேஷமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால்

வந்தவனை ஒரு படியும், தோஷமிருக்கு மாகிலும் விடேன். இப்படி
ரக்ஷிப்பது ஸத்துக்களுக்கு (நிந்திப்பதற்கு நேர்மாறாகக்) கொண்டாடப்
படும் படியாகும். இங்கே மித்ரபாவனை யென்னும் ஷே; ச்யாந் என்றும்
சொன்னதால் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் வேண்டாவென்று தெரிகிறது यदि
येति. आनयेन हरिश्छेद एवमस्यामयं मया என்று உத்தரார்த்தம். अनालोचितेति.
சரணாகதிகத்யம். ஆச்ரயிக்கிறவனிடத்தில் மித்ரத்வம் சத்ருத்வம் ஐாதி
பேதம் முறலான விசேஷங்களை ஆலோசிக்காமல் எல்லோருக்கும் ரக்ஷகனு
கின்றவன் இவன். 'இப்படி வேண்டாமாகில் அநுகூல்ய சகூரணா: ப்ரதிகூல்ய
உச்சேநம் என்று எதற்காகப் படித்தது' என்னில்—அதை நிர்வஹிக்கிறார் ஆரை
யால் இதி. லோகத்தில் ரக்ஷகனாயிருப்பவன் ஆநுகூல்யாதிகளை ரக்ஷிக்கப்பட
வேண்டியவனிடத்தில் பார்த்து ரக்ஷிப்பதே பெரும்பாலுமிருக்கிறது
எப்படியிருந்தாலும் ரக்ஷிப்பதென்கிற உதாரஸ்வபாவம் உட்கில் கிடைப்
பதரிது இப்படி லோகத்திலிருப்பதைக் கண்டு இந்த ரீதி ஈச்வரனிடத்
திலும் சரணாகதருக்கு அநேகமாக ஸம்பவிக்குமென்றதே சாஸ்த்ர தாத்தபர்யம்.
ஆகையால் ஸங்கல்பம் வேண்டா என்று சங்கை. திருமாலையுரையில்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை. ச்மாவிசலாபமென்று சொல்லி யிருப்பதை யநுஸரித்
தகரமிது. அங்கங்கள் அவச்யமென்று ப்ரமாண ஸித்தமாகையால் அதற்கு
விரோதம் வராதபடி ஆப்தவாக்யத்தை நிர்வஹிக்கிறார் இதுக்கு இதி.
ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் ஸம்பாவித ஸ்வபாவமென்று ஸ்வபாவச ப்தப்ரயோக
மிருப்பதால் ஸம்பாவிதமென்றிவ்வளவே சொன்னதாகாது. ஈ=ஆநுகூல்ய
ஸங்கல்பத்தில் விஷயமான ஆநுகூல்யத்தின் பாவம்—இருப்பு பிறகு ஸம்பா
விதம்=அநேகமா யிருக்கும். சிறிது லோபமிருந்தாலும் ஹாநியில்லை
யென்றதாம். தேசகாலாநுகுணமாக, த்ரௌபதி சரணாகதியைப் போல், சிறிது
ஆசார வைகல்யாதி, தக்காலத்திலிருந்தாலும் அது தேசகாலாதிநமாகையால்
தோஷமாகாது. விருத்தமென்பதற்கு இப்படி சொல்வதென்று விசேஷ்யம்
அத்யார்ஹார்யம். முப்பு=பரிகரவிமரிசாதிசாரத்தில். ச்யாநேதி-ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்

“प्रपतेः कचिदप्येवं परापेक्षा न विद्यते । सा हि सर्वत्र सर्वेषां सर्वकामफलप्रदा ॥”

என்றதுவும் சமீபநீர்பெய்தல் சொன்ன படி. இப்படியல்லாதபோது இவர்கள் இசைந்த மஹாவிச்வாஸத்தையும் இக் கட்டளையிலே சம்பாவிதவாசமாகக்கலாம்

இவ் அவாசத்திலே வேறே சிலர் மாஸ்திரனுக்கு சாஸ்திரிவிவாசம் பிறக்கு மதுக்கு மேற்பட மஹாவிச்வாஸமென்று ஒன்று உண்டோ? ஆகையால் இதுவும் சர்வசாஸ்திரிசாபாரணமாமத்தனை போக்கி ப்ரபத்திக்கு விசேஷித்து அங்கமாகவற்றோ என்று நினைப்பார்கள். அதுவும்

‘न विश्वसेद्विश्वस्ते विश्वस्ते नातिविश्वसेत्’

எய்யாதிகளிலே விவாசதாரதமம் மசிட்மமாகையாலும். இவ்விடத்தில் அதிசயித-விவாசம் அஹமென்கிற வசநத்தாலும் பரிஹம். இப்படி பூரணவிசேஷங்களிலே விவாசதாரதமமுண்டென்னுமிடத்தை ச்ரீ மஹாசுரஸுவித்யிலே

‘यस्य यावांश्च विश्वासस्तस्य सिद्धिश्च तावती । एतावानिति नैतस्य प्रभावः परीक्ष्यते ॥’

என்று ச்ரீநாரதபாஸான் அருளிச்செய்தான் மஹாவிவாசரான மரணாஸாரையும்

நிரடேக்ஷ மென்றால் அதற்கேற்பட்ட மந்த்ர ப்ரயோகாதி அங்கங்களோடு ப்ரயோகிகதப்பட்ட பரஹ்மாஸ்த்ரம் வேறொரு ஸாதநம் துணைபாவதை ஸஹிக்காதென்பதே; அது போல் ப்ரபத்தியும் தன் ப்ரயோகததுக்குட் பட்ட அங்கங்கள் தவிர வேறு வர்ணசரமாதிகளையோ பாராயணாதிதர்மங்களையோ அபேக்ஷிக்காதென்பதாம். மஹாசுரஸுவித்யிலே ச்ரீமோகம் ஸதக்குமாரஸம்ஹிதையில். ஸ்ரீமோ அஹ்மோ, மோக்ஷார்த்தமோ வேறு ஸ்ரீமோ என்ற ப்ரபத் திக்குத் தன் ப்ரயோகத்தில் அகப்பட்ட அம்சம் தவிர வேறு அபேக்ஷ யில்லை. அதனால். தானே செய்ய. வேண்டும், பிறர் செய்யக் கூடாதென்பது மில்லை. அது எங்கும்எல்லோருக்கும் இஷ்டமான எப்பலனையும் தருமென்றது.

மஹாவிச்வாஸம்போல். ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளும் வேண்டுமென்று சொன்ன போது மஹாவிச்வாஸமே வேண்டா என்றெழுந்தனர் உவர் சிலர். இதற்கு ஸமாதாநம் இவ்வவகாசத்திலே இதி விச்வாஸமில்லாதபோது அநு ஷ்டிக்கமாட்டா ராகையாலே விச்வாஸம் அங்கமே; ப்ரபத்திக்கு அது தனி அங்கமாகாது. மேலும்விச்வாஸமெல்லாம் மஹாசுரஸுவித்யிலே மஹத்துவம்சொல்ல வாகாதென்று சங்கை. ந விவ்ஸேதீதி. பாரதம் உத்யோ38-9. ‘விச்வாஸமில் லாதவிடத்தில் விச்வாஸம் வைப்பதாகாது அற்பவிச்வாஸ முள்ளவனிடத் தில் அதிகவிச்வாஸம் வைப்பது தகாது’ என்றதால் விச்வாஸத்தில் ஏற்றத் தாழ்வு தெரிகிறது. யத்யேதி நாரதயகல்பம். 1-16. பலத்தின் அளவானது விச்வாஸத்தினளவுக்கீடாகும். அஷ்டாஷ்டரத்தினுடைய ப்ரபாவம் அள விடக்கூடியதல்ல; ஆகலால் அதில் அளவிட்ட விச்வாஸம் தகாதென்றார் இப்படி மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமென்னலாமோ, விச்வாஸக் குறைவிலும் பலன் தெரிகிறதே டென்று சங்கித்து அதற்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுகிறார். மஹாசுரஸுவித்யிலே. ப்ரபந்நாபாஸரை யென்றதாலே மந்த விச்வாஸத் தோடு செய்த ப்ரபத்தி பூர்ணப்ரபத்தியாகாதென்றறிவிக்கப்படும். அந்த

முடிவிலே சவ்ஷரன் ரக்ஷிக்கும். எங்ஙனே என்னில்.

‘सकृदुच्चरितं येन हरिरेत्यश्रद्वयम् । बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रति ॥’

ஔயாடிகளிலும் இவற்றையடி பொற்றின ‘स्वर्द्धिमुद्देश्य’ ‘उदीर्णसंवार’ என்கிற ச்லோகங்களிலும், ‘மொய்த்த வல் வினையுள் நின்று’ ஔயாடிகளிலும் அமிமத மானபடியே இவன் ஈகாசிசுக்குக் கோ(ரி)லின காலத்துக்குள்ளே உபாய பூர்த்தியை உண்டாக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்தை நினைத்து.

‘वृथैव भवतो याता भूयसी जन्मसन्ततिः । तस्यामन्यतमं जन्म संचिन्त्य शरणं व्रज ॥’

என்று தேவலனைக் குறித்து ஸ்ரீசாண்டில்ய பகவான் அருளிச் செய்தானிறே.

‘शरणं शरणं च त्वामाहुर्द्विधा महर्षयः’ என்றதுவும் மஹர்ஷிகளுக்கே விச்வா

விகல ப்ரபத்தி நேஹிகபனாஸிஸ்தி என்கிற ந்யாயமாய் வீணாகாமல் பூர்ண ப்ரபத்தியை யுண்டாக்கி மோக்ஷப்ரயோஜகமாகும். இதற்கு நாமஸங்கீர்த்த நாதிகளைத்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறுகிறார் எங்ஙனே இதி. சகூடினி. விஷ்ணு தர்மம் 70-84. எவனால் ஔரி: என்கிற இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஒரு தரம் சொல்லப் பட்டனவே, அவனால் மோக்ஷம் செல்வதற்கு வேண்டுமது ஸாதிக் கப்பட்டது. स्वर्द्धिमென்கிற ச்லோகத்தில் ஆளவந்தார் (28) ஓரஞ்ஜலியே அசுபங்களைமெல்லாம் போக்கி சுபங்களைமெல்லாமளிக்கு மென்றார். उदीर्ण. (29) என்கிற ச்லோகத்தில் எம்பெருமான் திருவடியிணையில் பற்றுகிற பெருங் கடலின் ஒரு திவலையே ஸம்ஸாரக் காட்டுத்தியை அனைத்துவிடுமென்றார். மொய்த்த என்ற திருமலைப்பாசரம் (4) நெருங்கிச் சேர்ந்த கொடிய வினைக்கூட்டத்தினுள்ளே அகப்பட்டிருந்தே முன்மெழுத்தான கோவிந்த நாமத்தைச் சொன்னமட்டிலேயே ஷத்ரபந்து பரகதி பெற்றானென்றது. இதைல்லாம் பரம்பரயா மோக்ஷ ஸாதநமென்று ஸத்தர்ககப்ரமாணளித்தம். அது போல் விகல ப்ரபத்தியும் பரம்பரயா மோக்ஷ ஸாதநமாகும். இதற்கும் சாண்டில்ய ஸ்ப்ருதி ப்ரமாணமென்கிறார் वृथैवेति. தேவலனை மவத:—உனக்கு ஜம்மஸந்தி:—பிறவிகளின் பரம்பரையானது भूयसी-மிகவுமதிகமாய் वृथैव याता—வீணாகவே போய்விட்டது. இதற்கு முன்ஜந்மங்களில் மோக்ஷார்த்தமாகச் சில தர்மங்களை அரைகுறைபாகச் செய்திருந்தால்கூட இவ்வளவு நாளில் மோக்ஷம் சென்றிருக்கலாம். இப்போதாவது जन्म—இப்பிறப்பை तस्याम् अन्यतमं संचिन्त्य—அந்த வீணை பரம்பரையில் ஒன்றேமென்று நினைத்தும் शरणं व्रज—சதனாகதி செய், சரணாகதிமாத்ரத்தாலே மோக்ஷம் வராது. இந்த ஜந்மமும் முன்ஜந்மங்கள் போலவே மோக்ஷஸாதகமாகாமல் வீணைபாகு மென்று நினைப்பதால் விச்வாஸக்குறைவிலும் சரணாகதியைச் செய்துவிடு. அது வீணாகாதென்க. பூர்வார்த்தத்திற்குப் பிறகு इति संचिन्त्य शरणं व्रज என்றே யிருந்தால் இவ்வளவுஜன்மம் வீணையிறே யென்ற கவலையுடன் இப்போதா வது சரணாகதி செய் என்றதாகும். அவ்வாறின்றி तस्यां अन्यतमं संचिन्त्य என்றிருப்ப தால் ஸந்தேஹத்தடன் சரணாகதி தோற்று மென்று கருத்து. இப்படி மஹாவிச்வாஸம் வேண்டுமாகில் ப்ரபத்தி ஸர்வஸாதாரணமாகாதே ;

ஸம் கூடுவது; இவர்கள் வாக்கியத்தை பிட்டு மந்தவிச்வாஸரைத் தெளிவிக்க வேண்டுமென்றபடி. இப்படி விச்வாஸதாரதம்யமுண்டாகையால் யயாஞ்ஜம் மஹாவிஷ்ணுமம் மரயஜ்ஜமாகக் குறையில்லை.

சிலர்க்கு இவற்றில் விச்வாஸம் குலையும் படியும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் சொல்லுகிறோம்—மகிமயசிகள் வுஜ்ஜெத்தாலே தேவமோஷங்களாகிற் விசுவகலங்களைக் கொடுக்கக் கூடுமோ? விதைக்கிறவனுடைய அபிவிஷ்ஜெத்தாலே ஒரு

ரா.யு. 120-18. பிரமன் ராமனைப் பலவிதமாகப் புகழுட்போது ஸரணம் ஸரணம் வசாஹுதிஷ்யா மஹீய: திவ்ய மஹர்ஷிகள் உன்னை சரண்யனாகவும் சரணமாகவும் சொல்லுகிறார்களென்றதால் மஹர்ஷிகளுக்குள்ள எண்ணம் அவருக்கே யில்லை யென்று தெரிகிறதே மற்றவருக்கிடில் விச்வாஸமென்றவனே என்ன, அதன் கருத்தை வெளியிடுகிறார் ஸரணமிதி. முக்யோபாயத்தைச் செய்து அடையவேண்டு மெம்பெருமானை முக்யோபாய ஸ்த்தாநத்தில் நிறுத்தியும் அடையலாமென்று முக்யோபாயமறுஷ்டிக்கும் மஹர்ஷிகளும் திவ்ய புருஷர்களும் சொன்னார்களென்று இந்த அம்சத்தில் பல ஐஞ்ஞாநிகளுடைய ஸம் மதியை யறிவித்து இதில் அதிக நம்பிக்கையை யுண்டுபண்ணுவதில் பிரமனுக்கு நோக்கு என்றபடி. இந்த வட்டத்தில் மந்த விச்வாஸத்துடன் செய்த ப்ரபத்தி நேராக உபாயமாகாதென்றறிவிக்கப்பட்டது. இதே கருத்து நிர்யாணதிகாரத்திலும் ஐயாசிகாரத்திலும் மந்தவிச்வாஸ விஷயமான வாக்கியத்திற்குச் சொல்லலாம். ஆயினும் நிர்யாணதிகாரத்தில் அபசார-தேவதாந்தரஸ்பர்சங்களிற் போல் மந்தவிச்வாஸ விஷயத்திலும் சிலருக்குப் பலனுண்டு, சிலருக்கில்லை யென்று இரண்டு பக்ஷங்களையும் சேர்ப்பது தகும், இங்ஙனே ஐயாசிகாரத்திலுமென்ற விமர்சம் மேலே தெரியவரும்.

இப்படி விச்வாஸம் பிறவாமையை நிராகரித்து விச்வாஸ தாரதம்யம் நிரூபிக்கப்பட்டது. பிறந்த விச்வாஸம் குலைவதும், மீண்டுமுண்டாவதும் மேலே கூறப்படும் பரிகரவிபாகாதிகாரத்தில் சங்காபஞ்சகநிவ்ருத்தியைச் சொன்னது விச்வாஸ மஹத்துவத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக. இங்கே விச்வாஸம் குலைதற்குக் காரணங்கள் பல கூறப்படுகின்றன.

अयानस्येऽभिगम्यत्वं अयानफलदायिता । अयस्याजे च शीघ्रं च विशेषानादरेण च ॥

अयमिदं अस्ति चेत् शङ्का विद्वांसो न महान् भवेत् । अन्यान्वाङ्मापेक्षणादिशङ्का न न्यासदानये ॥

சங்காபஞ்சகமுண்டாகில் மஹாவிச்வாஸஹாநியாம்; வேறு சங்கைகளால் ப்ரபத்திக்கு ஹாநி வாராதென்னலாம். மகி இத்தயாதி. 'வருவிஷா அஜ்ஜெ மாம்' என்று பக்தி ஸகல் புருஷார்த்த ஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே ப்ரபத்தியும், 'நாவதாஸ்தியா வாஸ்தா', யத் யேந காமகாயேந இத்தயாதியால், இது புத்திபேதத்தால் கூடுமென்பது ஸித்தாந்தம் புத்திபேதமாவது இந்தப் பலனுக்காக இதைச் செய்கிறேனென்று ஸங்கல்பத்தின் பேதம். இதை யானேஷ்பிக்கிறான் மேலே. காரணம் கார்யத்தை யுண்டுபண்ணுவது ஸ்வபாவஸித்தம். அது புருஷஸங்கல்பத்தாலே மாறுமோ? அவரைவிதையை

விதை வேறொரு கலத்தைக் கொடுக்கக் கண்டோமோ என்று சிலர் பார்ப்பார்கள். இதுக்குப் பரிஹாரம்—சாயங்களாலே வாங்குவொண்ணாதபடி. சயலாடிகளைப்போலே ஸ்வவிஷயத்தில் மாணமான சாஸ்திரம் காட்டுகையால் இப்படிக்கூடும். லோகத்திலும் சமீபிலும்தான் உதாரண ராஜாவைக்கு விலையாக ஏதேனும் ஒன்றைக்கொடுத்தால்பெறு(ரு)ம் விலைகிடைக்கவும், அதுதன்னைப்போலே ஹாரவாசியாலே கொடுத்தால் வேண்டுவதெல்லாம் கிடைக்கவும் காணாநின்றோம் இப்படியே, அவுர்ப்பனாவாசியாலே விவசயவாங்களான ராசனபவநம்

விதைக்கிறவன் துவார முளைக்கவேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்தால் அது உண்டாகுமோ வென்று கேள்வி. இதற்குப் பரிஹாரம். அந்தந்தவிதை அததற்கே காரணமென்று உலகில் வ்யவஸ்தைதையைக் கண்டிருப்பதால் ஸங்கல்பத்தால் அது வேறுகாது. நமக்குத் தோன்றிய படியன்றி பல கார்யத்துக்குக் காரணமாக சாஸ்திரத்தைக் காட்டி அங்கே ஸங்கல்பம் துணையென்றால் ப்ரத்யக்ஷ விரோதமிராத போது இதை மறுக்கமுடியாது. ப்ரத்யக்ஷத்திலும் குயவன் மண்ணுண்டையை யெடுத்து அதனின்றி தன் ஸங்கல்பாநுசூனமாகக் குடமும் மடக்கும் வேறும் செய்யக் காண்கிறோமென்றவாறு. அற்பமான ஐச்வர்ய பலனுக்கான பக்தியும் ப்ரபத்தியுமே உயர்ந்த பலனுக்கும் காரணமாகலாமென்பதற்குத் தக்க த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் லோகத்திலும் இதி. விலையாக—விலைக்காக, மூல்யர்த்திற்காக என்றபடி. 'இவ்வஸ்து விலையாகுமா' என்கிற உலக வழக்கை யநுஸரித்து இப் ப்ரதேயோகம். 'விலைபெற' என்ற பொருளிலே நோக்கு, பெறுவிலையென்று இங்கே வல்லினமான பாடமே பெருட்டாலுமுள்ளது இடைபினமாகில் பிறருக்குக் கொடுத்தால் கிடைக்கும் விலையைவிட அதிகவிலை அரசனிடமென்று பொருளாம். வல்லினமாகில், முக்யபக்ஷமாய் வருமளவு முழுவிலை பெறலாமென்றதாம். விலையென்ற புத்தி யில்லையாகில் அளவற்ற பலன், வேண்டுவதெல்லாம்—உத்யோகம், கிராமம் முதலானவை. மோக்ஷகர்மணியினால் பக்தி செய்தால் அது உபஹாரபுத்தியாகுமோ; அதவும் விலைக்காகத் தானே என்பதற்கு ஸமாதானம் இப்பக்தி இப்பாகி. விருப்புதிற மோக்ஷத்தையும். ஸாவானே ஸம் சவரிதே என்கிறபடி பகவானுக்காகவே அபேக்ஷிக்கிறபடியால் நிவ்ருத்திதர்மமாகிறது. அதனால் அது உபஹார புத்திபாம், இது நிவ்ருத்திதர்மமானாலும் நித்ய நைமித்திகங்கள் ப்ரவ்ருத்தி தர்மநானே என்ன. அங்கும் காம்யத்வ நித்யத்வங்கள் போல் ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்வமும் நிவ்ருத்திதர்மத்வமுமுண்டென்பிறார் இவ்வர்த்தமதி

ஆவ்ருத்தி அநாவ்ருத்தி யென்றும் போல் பேதமிருக்க ஏகரூபமான பலமும், பலத்தில் விளம்ப—அவிளம்பம் ஐவதநுபவதாரதய்யம் இருக்க ஏகரூப ப்ரபத்தியும் கூடுமோ என்கிற சங்கதையில் கூறுகிறார் இப்படியே

கள் ஈகலசாபனமாகக் கூடுமோ வென்னில், இதுக்கு உதரமும் அவிசாரிவிசேஷத் தாலே லோகவேதங்களிற்படியே சிரம். முமுபூக்களாய் சுவந்ரபப்சி பண்ணினவர் களுக்கு உபாயமும் மோஷமும் ஈகலமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்ஸாரத்தில் அடி ச்சுட்டால் வரும் தவீயின் தாரத்யத்தக்கு ஈடாகத் தந்தம் இச்சையாலே காலம் குறிக்கிறதில் ஏற்றச் சுருக்கத்தாலே பதத்தில் விவாவிவ்வங்கள் கூடும். ஆழ்வார்கள் நாயுநிகளுள்ளிட்டார்க்கு பகவத்சாஸாநாதிசுகள் உண்டா யிருக்க. சிலர்க்கு இவை யின்றிக்கே யொழிகைக்குக் காரணம்-ப்ரபத்திகாலத் தில் பதஸ்கரத்தில் தீர்தம்: பாரத்யசுகுதவிசேஷ ாகவுமாம். முன்பு தோலி(ரி)ன பதாஸம் சகத்பப்சியாலே சித்தமானாலும், கோலா(ரா)த அஸத்தைப் பற்றப் பின்பு தீர்தஸ்தீரம் பிறந்தார்க்குப் புந:பப்சி பண்ணவுமாம்.

வேறே சிலர் ஈபாஸ்யபப்சிகளிலே சில பத்யாதொழியக் கண்டு ஈகலபத சாபனமான ப்ரபத்தியிலே அஸிஷ்டீ பண்ணுவார்கள். அவர்களையும் அல்லாத ஶாஸாஸ்யங்களிற்படிகளிலே கம்-கத்-சாபனதீபுயத்தை வெளியிட்டுத் தெளிவிக்க வேணும். இங்குக் கம்தீபுயமாவது-மஹாவிசுவாஸாதிகள் குறைகை கத்-தீபுயமாவது-ப்ரபத்திக்குச் சொன்ன அதிகாரம் ந்யூனமாகை. சாபனதீபுயமா வது-யாஸாஸம் பப்ச்யநுபாநத்துக்கு முலமான சபுபதீசாதிசுகளின்றிக்கேயொழிகை; இவ் தீபுயங்களற ப்ரபத்தி பண்ணினபோது பதபதங்களாகக்கோலி(ரி)ன பப்ச்யங்களும் சித்திக்கக் காணாநின்றோம்.

வேறே சிலர் ப்ரபத்திசாஸ்தரத்தோடு சாஸ்தராத்ரங்களோடு வாசியற சவீசாஸங்களுக்கும் பவதீசரான யாசாதிசுகள்,

“ஶாலத்ய சவீசாஸாநி விவாஸ்ய ச புந: புந: । ஈதமேகம் சுநிபந் தீயே நாராயண: சதா ॥”

இதி. தீதஹாவஸாதத்தில் மோகஷம் விரும்பி ப்ரபத்தி செய்த பிறகு ஆர்த்தி யுண்டானால் முன்னே மோகஷம் பெறவாகுமோ என்பதற்கு உத்தரம் முன்பு இத்யாதி. அப்யுபாந ப்ரபாப்த்தத்தில் ஆர்த்தியினால் எவ்வளவு அம்சம் தனக்கு அநிஷ்டமாகிறதோ. அவ்வளவு அம்சத்தை நில்ருத்தி செய்வதற் காக மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்யவாம். ஶமீதி. புத்ரகாமேஷ்டி யாகம் செய்தும் சில இடம் புத்ரத் பெறாமையைக் கண்டு ஸ்வர்க்காதி பலத்துக்கான கர்மா ஶில் அவிசுவாஸம் கூடுமோ? எக்கர்மாவுக்கும் பதசாபநவமுண்டு. சித்தி ஶாதிகளில் போல் சில இடம் பலனில்லையாகிலும் கர்மாவுக்கு யோக்யதை யில்லை யென்ன வெண்ணாது, பலன் வாராமை ‘கம்-கத்-சாபன தீபுயத்தாலே என்றார் ந்யாய ஸாத்ரத்தில். இதை ப்ரக்ருதத்திலே விவரிக்கிறார் இங்கு இத்யாதித்யால். இங்கு-ப்ரபத்தி ரூபகர்மாவில்; அதிகாரமாவன ஆகிஞ்சந்யம் அநந்யகதிகத்வம், ப்ரபத்தியநுஷ்டாநத்திற்கான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி.

புத்தி யோகமே மோகேஷாபாயம். ப்ரபத்தியே கிடையாதென்றவாறு உண்டாம் விசுவாஸக் குறைவை விரித்துரைத்துக் கழிக்கிறார் வேறே சிலர் ப்ர பத்தி இதி. ஆலோத்யேதி பா. ஆறு. 178-11. ஸர்வ சாஸ்த்ரங்களிலும் வாக்யங் டியாயாராய்ந்தமீண்டும் மீண்டும்அர்த்தசிந்தனை செய்தபிறகேற்பட்ட முடிவு

என்றும், 'हरिः सदा ध्येयो भवद्भिः एव संस्थितः' என்றும், 'सर्तव्यः सततं विष्णुः' என்றும் பிப்படி நிஷ்கர்ஷியாதிற்க, சக்யபதிமாரத்தாலே மோஷம் ஆசகக் கூடுமோ? 'मामेयं प्राचक्षते' ஏயாதிகள் அஹாரதிவிவரங்களானார்ப்போலே சரமலோகாதிகளும் சபரிகாசரதிகைய மக்யஹமாக விதிக்கிறன வாகவேண்டாபோலே என்று சொல்லுவார்கள். இதுவும் அநுபந்தம் —

“शरणं त्वां प्रपन्ना ये ध्यानयोगविवर्जिताः। तेऽपि मृत्युमतिक्रम्य यान्ति तत् वैष्णवं पदम्॥” என்றும்
 “यत् येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः। मुमुक्षुणा यत् साहच्येन, योगेन, न च भक्तिः॥
 प्राप्यते परमं धाम यतो नाऽऽवर्तते यतिः। तेन तेनाऽऽप्यते तत्तत् न्यामेनैव महामुने!॥
 परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तमः”

என்றும் ஏயாதிவசனங்களாலே ஸுதந்நபதி சித்தித்தால் இந்நிஷ்டையையவனுக்கு ஶிவகூடாஹத்திற்படியிலே ஸயஹமாக 'ध्येयो नारायणः सदा' என்கிற அர்த்தத்தில் தன் விழுக்காடு அந்வயத்துக்கு விரோதமில்லை இது அரோ-

என்னவென்றால் நாராயணனை எப்போதும் த்யாநம் செய்யவேண்டும் ஹிரிவம்சம் (வி) 132-8. ருத்ரன் உபதேசிப்பதாவது ஸத்தவகுணத்தில் நிலைபுற்ற உங்களால் ஹரி ஒருவனை எப்போதும் த்யாநம் செய்யப்படவேண்டும். -नाय्यो जगति देवोऽस्ति विष्णो नारायणात् परः என்று உத்தரார்த்தம் ஸர்தவ்ய இதி. விஷ்ணு எப்போதும் நினைக்கத் தக்கவர். இதன் மேல்பாசம் விஸ்ர்த்யோ ந ஜாதூசித் என்றதென்பர். ஆனார்ப்போலே இதி. கிதை 7ல் பக்தி யோகத்தை விதிக்குமிடத்தில் பரஸுதே என்றிருப்பதால் அது அங்கப்ரபத்தியே ஶரணமிதி வாஹபுராணம். த்யாநயோகத்தை விட்டு உன்னிடம் சரணாகதி செய்பவர் எவரோ, அவரும் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து விஷ்ணுபதம் பெறுகிறார். யதிஹ. அஹி. ஸம். 37-25 காமகாமேன—யோகஹம் நீங்கலாக மற்ற டேனை யடேக்ஷிக்கிற எவனால் வேறு உபாயங்களைக் கொண்டு எது பெறப்படவில்லையோ, யோகிக்கு எங்கிருந்து புநரா வ்ருத்தி யில்லையோ, அந்த இடம். யோகஹம் விரும்பும் எவனால் கர்மயோகத்தாலும் ஶ்ஞாநயோகத்தாலும் பக்தி யோகத்தாலும்பெறப்படுவதாயில்லையோ, அந்தநத புருஷனால் அந்தந்தப்பலனானது மரன்பாஸத்தாலேயே பெறப்படும், அதனாலேயே புருஷோத்தமனென்கிற பரமாதமா வசிகரிக்கப்படுகிறான். இவ் வசநங்கள் யேந காமகாமேந என்கிறதற்கு இணங்க பக்தி யோகமில்லாதவர்களுக்கே ப்ரபத்தியினால் யோகஹத்தைக் கூறுவதால் இது ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி யாகு மென்றபடி. த்யாநமேசெய்யவேண்டுமென்ற வசநவிரோதத்தைப் பரிஹிரிக்கிறார். இந்திஷ்டைஇதி. தன் விழுக்காடு அந்வயத்திற்கு = தானாக நேருடளவு ஸம்பந்தத்திற்கு விழுக்காடு = விழுதல். (பாகப்பிரிவியில் கோலாலளக்கும்போது கோல்முனை எங்கே விழுகிறதோ அதவரையில் = அந்த விழுக்காட்டிற்கு பாஹமென்பர்) ப்ரத்ருதத்தில் ஶேஷ:- என்றதை பக்தியோக நிஷ்டனுக்குள்ள த்யாநத்தோடு பூர்ணஸாம்யமிராவிட்டாலும் நேருடளவுசூகக் கொள்வதென்று கருத்து. ப்ரபந்தனுடைய த்யாநத்திற்கு ஏற்றபுமுண்டென்கிறார் இது இதி. ஸம்ஸார நிவ்ருத்திக்

ध्यानेन ध्यायन् आसीत्' என்றும் அருளிச்செய்தார்

இப்படி அந்நியபயோஜனநிரந்தரமாவது உத்தமபரிவாஹமான கைங்கர்யத்திலே மகாவஞ்சாக்முடாய் வாய-தஷாதி-மஹிமநங்களோடும் ஸ்ரீமதாய், 'மறந்திகழும்' என்கிற பாட்டிலும் 'இருமுப்பொழுதெத்தி' என்ற பாசரத்துக்கு விவக்ஷிதமாக அச்சார்யர்கள் வ்யாசானம் பண்ணின காலவிபாகத்தை.

‘अभिगच्छन् हरिं प्रातः पश्चात् द्रव्याणि चार्जयन् । अर्चयन् ततो देवं ततो मन्त्रान् जपन् ॥

ध्यायन्पि परं देवं कालेषुक्तेषु पञ्चसु । वर्तमानः सदा चैवं पाञ्चकालिकवर्मना ॥

स्वाजितैः गन्धपुष्पाद्यैः शुभैः शक्त्यनुरूपतः । आराधयन् हरिं भक्त्या गमयिष्यामि वासरान् ॥’

என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு வங்கிபுரத்துநம்பி நிதயத்திலே ஸ்ரீமதாய். இப் படிப் பெரியஜீயருள்ளிட்டார் நித்யங்களிலும் கண்ட

வழியும் கைங்கர்யமாக மாறவேண்டும் அவ்வளவு தயாநம் வேண்டுமென்பதால் ஧்யாயேனாராயன் தேவம் என்றது சக்த ப்ரபந்நனுக்குமென்று எரித்திக்கிறது. வ்யாசேதி, வ்யாஸ ஸ்ம்ருதியில் அபிகமந-உபாதாநாதி ரூபமாக டஞ்சகாலங்களென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லாமற் போனாலும் அந்த ரீதியில் அநுஷ்டாந க்ரமம் விசதமாகத் தெரிகிறதென்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் நித்யாநுஷ்டாந ஸ்த்தாபநாதிகாரத்தில் விரித்தரைக்கப்பெற்றது. தஷஸ்ருதியில் அஹோராத்ரத்தை எட்டு காலமாகப் பிரித்திருந்தாலும் அங்கும் பஞ்சகால ப்ரக்ரியை தெரிகிறதென்னப்பட்டது தர்மசாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டதோடு அபிகமநாதிகளையும் சேர்க்கமுடியுமென்றும் நிர்நயிக்கப்பட்டது. குலசேகரபெருமாள் திருமொழி 1-7, பாசரம் மறமிதி. கொடுமை நிறைந்த மனத்தை யொழித்து வஞ்சகத்தை விட்டு ஐந்து விஷயங்களையும் இந்திரியங்களையும் அடக்கிப் பஞ்சகாலங்களில். ஏத்தி—நித்ய கர்மங்களோடு பக்தராவைருக்குக் கத்யான அரங்கனைக் காண்டவரை அறிவிக்கும் இப்பாசரத்திலே, இருமுப்பொழுது என்று அருளினைர். இச் சொல்லுக்கு இரு-இரண்டும் மு-மூன்றுமான பொழுது என்றால் பஞ்சகாலங்கள் என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் உரை. இவ்வாறு கூறுவிடில், இரு பெரிய என்று பொருள் கொண்டால் நிஷ்ப்ரயோஜனமாம் இவ்வாறான வ்யாச்யாநத்தை யநுஸரித்து பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு வங்கிபுரத்துநம்பி ஸங்க்ரஹித்தார் என்றிங்குள்ள வாக்யஸந்தர்ப்பத்தால் இங்கு—ஆசார்யர்களென்று ஆளவந்தார் முதலானவரைக் கொள்வது தகும். பாட்டிலும் என்கிற உம்மை ஆசார்யர்கள் என்ற தோடு சேரும். ஆக ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளம் பஞ்சகால ப்ரக்ரியையில்.

अभिगच्छन् இதயாதி வங்கிச்வ்ர நித்யகாரிகை. அவர் பாஷ்யகாரருக்கு அந்தரங்க ஸாக்ஷாச் சிஷ்யர். अभिगच्छन्—आर्जयन्, अर्चयन्, जपन्, ध्यायन् என்று பஞ்சகால கர்யம் சொல்லப்பட்டது பெரிய ஜீயர் பட்டரின் சிஷ்யர். இவருடைய நித்ய கர்மம் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷையிலும் உதாஹரிக்கப்பட்டது. சரமச்சீலாகாதிகாரத்திலும் காண்க. ஸங்க்ரஹம் விஸ்தரமென்பதுமட்டு

கொள்வது. இவற்றிலுள்ள சைவர்கள் அவ்வோ சंहிதாவிசேஷங்களிலே சொல்லும் விகல்ப்பங்களாலே சங்கதங்கள். இப்படி யாகையாலே,

“न देवलोकाक्रमणम्”, “भवांस्तु सह वैदेह”,

“यत् कुल कुले वासो येषु केषु भवोऽस्तु मे । तत्र दास्यैकभोगे स्यात् सदा सर्वत्र मे रतिः ॥

कर्मणा मनसा वाचा शिरसा वा कथञ्चन । त्वां विना नान्यमुद्दिश्य करिष्ये किञ्चिदप्यहम् ॥”

“தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே भगवःप्रीतिमात्रம் ப்ரயோஜநமான கைங்கர்யத்திலே स्वाचार्योद्दिष्टमायிருப்பதொரு शास्त्रीयप्रक्रियையைக் கொண்டு यथाकालம் அந்வயிக்க ப்ராப்தம்.

இப்படி நியமாக விதிக்கிற भगवद्भगमनादிகளில் लौकायतिकரைப் போலே

மின்றி ஒவ்வொருவருடைய நித்யத்திலும் அநுஷ்டாநவைஷம்யம் தெரி பிறதே யென்பதற்கு உத்தரம் இவற்றில் இதி. எல்லோரும் பாஷ்யகார சிஷ்யராயிருந்தாலும் யாஜுஷஸாமநாடி வைதிகாநுஷ்டாநம் போல் அவர வர்கள் தங்கள் பித்ருபிதாமஹக்ரமப்ராப்தமான வெவ்வேறு ஸம்ஹிதா நுஷ்டாநத்தையும் சேர்த்திருப்பதால் ஒன்றும் அப்ராமாணிகமாகாது, நமக்கு அது ப்ராப்த மன்றாகில், விருத்த மல்லாததை க்ரஹித்துக் கொண்டு விருத்தமானவற்றில் பாஷ்யகாரர் அருளியதையே கைப்பற்றுவோம். இப் படியாகையாலே = பூர்வாசார்யர்கள் சொன்ன அநுஷ்டாநமெல்லாம் சாஸ்த்ராநுஸாரிஸம்ப்ரதாயப்ராப்தமாகையாலே, இதனால் கைங்கர்யம் யதேச்ஜ சமென்பதில்லை; தன் ப்ரயோஜநத்தை விட்டுப் பரமாத்ம ப்ரயோநத்தையே உத்தேசிப்பவர்களுக்கு ப்ரமாணங்களே மூலம். न देवेत्यादि. ரா. அ. 31—5 லக்ஷ்மணன்வார்த்தை நான் மோக்ஷத்தையோ கைவல்யத்தையோ ஐச்வர்யத் தையோ விரும்பேன், त्वया विना என்பதற்கு—அவதாரமூர்த்தியான உம்மை விட்டுடென்பது பொருள், அல்லது தேவலோகம் செல்வதையும் தேவத்வம் பெறுவதையும் ஸர்வ லோக ஈச்வரனாயிருப்பதையும் வேண்டேன். भवानिति. ரா. அ. 31—25, यदकुर्वेति ஜிதந்தே 2—8, எக் குலத்திலாகிலும் வாஸம் இருக்கட்டும், எந் ப்ராணிகளிடமாவது பிறவி யிருக்கட்டும், உமக்கடிமை யென்கிற போகத்திலேயே எங்கும் எட் டொழுதும் எனக்கு ஆசை வேண்டும், மனோவாக்காயங்களாலாம் செயலையும் தலையாலாம் ப்ரணாமத்தையும் உன்னை விட்டு வேறொருவரை உத்தேசித்து எப்படியும் சிறிதும் செய்யேன். தனக்கே திருவாய் உ-9-4 எனக்கே இது என்று பாசர ஆரம்பம், உனக்கேநான் ஆட் செய்யவேண்டுமென்று உனக்காகவே ஆம்படி என்னை நீ கொள்வதென்பதே நான் வேண்டுவதாகும். இப்ரமாணங்களால் ஒரு பலனையும் உத்தேசித்தா மல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகச் செய்வது ஸ்பஷ்டம். இச் சாஸ்த்ரிய செயல் களால் பகவத்ப்ரிதியாகிற இஷ்டப்ராப்தி போல் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி யென்கிற பலனும் உண்டென்கிறார்—இப்படி இத்யாதியால், அநிஷ்டங் களாவன—அந்யாபிகமநாதிகள் என்று மேலே வ்யக்தம், பகவத்பிகம நாதிகளில் என்ற பத்திற்கு இழிந்தால் என்றதில் அந்வயம், லௌகா

பரவிடாமலுக்காக்கவாதல், ஈரநாநீரநாநீராதிகளில்லாதாரைப்போலே மயோனா-
 ஈரத்துக்காக்கவாதல், ஸூர்வாயரல்லாதாரைப்போலே மோஷாய் மாகவாதலன்றிக்கே
 முத்தரைப் போலே ஸாஸிமிமதத்தை நடத்தவேணுமென்கிற ருசியாலே
 யதாஸாஸம் ஸய்மயோனமாக இழிந்தால் இவ் அபிமனாடிகள், அஸ்யாபிமனமும்
 அஸ்யாபிமனமும் அஸ்யயஜனமும் அஸ்யயஜனமும் அஸ்யயஜனமும் அஸ்யயஜனமும் அஸ்யயஜனமும்
 புகாமைக்குக் கடகமாயிருக்கும்.

அஸ்யாபிமனம் ஆகாதென்னுமிடத்தை, 'இனிப்போய் ஒருவன் தனக்குப்
 பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின் சாயை யழிவுகண்டாய்' என்று பெரியா
 ழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

அஸ்யாபிமனம் ஆகாதென்னுமிடத்தையும் 'கூறையேசாறிலைவேண்டு
 வதிலை' என்று அருளிச்செய்தார்.

அஸ்யயஜனம் ஆகாதென்னுமிடத்தை 'உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம்
 தொழாளவனையல்லால்' என்றும், 'தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும்
 பூசனையுந் தகுமே' என்றும், 'ஈன்றோளிருக்க மனைநீராட்டி' என்றும்,

யதிகர்-சார்வாகமதத்தினர், சாஸ்த்ரீயகார்யங்களை க்யாதிவாப பூஜைகளுக்குச்
 செய்கிற ராஜஸர்கள் ஐஹிகபலனை யுத்தேசிப்பதால் சார்வாகஸமராவர், இது
 சாஸ்த த்தில் கூறாத பலன், ப்ரபோஜநாந்தரம்—சாஸ்த்ரத்தில் சொன்ன
 பசு புத்ரஸ்வர்காதி, பூர்ணோபாயரல்லாதார் அந்நிம காலம்வரை உபாயா
 நுஷ்டாநம் செய்யவேண்டியிருக்கும் பத்தியோகநிஷ்டர் அந்யாபிக
 மநம்—தேவதாந்தரமநுஷ்ய ப்ரபுஸேவநாதிகள். யஜநம்—பூஜை; அந்ய.
 சப்தங்கள்—அந்யஸ்துதி ஸங்கீர்த்தநாதிகள். கடகம் என்பதற்கு கவசம்,
 ப்ராகாரம், காப்பதற்கான ஸைந்யம் என்ற பொருள்களாம், பஞ்சகாலத்தில்
 சொன்ன ஐந்துர், வேறொன்றும் புகாமைக்குக் காரணமாய் கோட்டையாயி
 ருக்குமென்றபடி, அந்யாபிகமநாதிகள் அநிஷ்ட மென்பதற்குப் பாசுரங்
 களை யுதாஹரிக்கிறார் இனி இதி, பெரியா. திரு. 5-3-3, உனக்குக் கைங்கர்யம்
 செய்ய இழிந்த பிறகு இதனின் விவதி வேறொருவனுக்கு வணங்கி அவ
 னில்லத்தில் உட்புக இடமிராமல் கடைவாசலில் நின்றிருக்கை உன்னுடைய
 பெருமைக்கு அழிவு செய்வதாகும், ராஜமஹிஷி பிச்சை பெடுப்பதற்கு
 ஸமாநமாம். உனக்கு என்று பாசுராரம் பம், கூறை இதி-பெரியா. திரு. 5-1-4
 நெடுமையால் என்று பாசுராரம் பம். கூறையேசாறு வஸ்த்ரமும் அன்ன
 மும் நான் அபேக்ஷிப்பதில்லை. உன்னித்து திருவாய் 4-5.10 உன்னித்து
 ஆஸ்ததை வைத்து எம்பெருமானை விட வேறு தெய்வத்தைத் தொழமாட்
 டாள். தேவன் இதி. திருவாய் 2-2-4, தேவும் என்று பாசுர ஆரம்பம்,
 ஐகதவ்யாபாரலீலனை ஸர்வேச்வரன் தவிர வேறொருவருக்குப் பூவும்
 பூசையும் தகா, ஈன்றோள் இதி. திருவாசிரியம் 6, ஓ. ஓ என்று பாசு
 ராரம்பம்; பெற்ற தாயிருக்க, அவளை விட்டு மனைநீராட்டி—மரப்பாச்சிக்கு
 ஸநாநம் செய்வித்து இது தகாதென்றபடி; பெற்ற தாய் ஆராந்யையா

மற்று இங்கோர் புதுத் தெய்வம் கொண்டாடுந் தொண்டர் பெற்ற தாயி
ருங் மனை வெந்நீராட்டுதிரோ மாட்டாத தகவற்றீரே' என்றுயியாதி
களாலே அருளிச்செய்தார்கள். [மஹிசன்சாத்தியம்]

‘विष्णुं ब्रह्मण्यदेवेशं सर्वलोकनमस्कृतम् । त्रैलोक्यस्थितिसंहारसृष्टिहेतुं निरीश्वरम् ॥

आधातारं विधातारं सन्धातारं जगद्गुरुम् । विहाय स भजत्वन्मं विससैन्यं करोति यः ॥’

‘विष्णुधर्मपरो न स्यात् विष्णुधर्मपराङ्मुखः । कुधर्मवृत्तशीलस्यात् विससैन्यं करोति यः ॥’

யிருக்க அவளை விட்டு அவளைப்போல் ஒரு மரப்பாச்சி செய்து அதற்கு
அராதனம் தகுமோ; தகாதென்றபடி, அல்லது மாத்ருதேவோ மவ என்கிற சாஸ்த்
ரத்தை மீறி அவளாராதனத்தை ப்ரதாநமாக்காமல் மரம்முதலானவற்றாலான
எம்பெருமான் முதலான அர்ச்சாமூர்த்திகளையே ப்ரதாநமாக ஆராதிப்பதும்
தகாதென்னலாம், மற்று இதி. பேயிருக்குமென்று பாசராரம்பம், பெரிய திரு.
6.6, ப்ரளயக்கடல் வெள்ளம் பேய்போலெங்கும் பரவிய காலத்தில் தாயாய்
உங்களைத் திருவயிற்றில் வைத்துக் காக்கும் தெய்வயிருக்க இங்கு ஸ்ருஷ்டி.
யிலே புதிது புதிதாக வுண்டாகுமதைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுகின்ற
வர்களே! பகவத் கைங்கர்யம் செய்யமாட்டாதவராய் பகவத் க்ருபையை
யிழந்தவர்களே! பெற்ற தாயைவிட்டு மரப்பாச்சிக்கு வெந்நீரால் அபி
ஷேகம் செய்கிறீர்களே! என்றபடி, ஸப்தரிஷி ஸம்வரதம் இதிஹாஸ
ஸமுச்சயத்தில், ஒரு ஊாமகாலத்தில் புஷ்கர தீர்த்தத்திலிருக்கும் தாமரைக்
கிழங்குகளையே இவர்கள் ஆஹாரமாகக் கொண்டிருந்த போது ஒருநாள்
இந்த்ரன் இவர்களுடைய நிலையைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக ப்ராஹ்மண வேஷ
மாய் வந்து ஆஹாரம் வேண்ட, அப்போது அந்த அந்தணனை அங்கேயே
யிருக்கச் செய்து ரிஷிகள் ஆராதனத்திற்கு முன் மாத்யான்னிக ஸ்நாநத்திற்
காதத் தீர்த்தம் சென்றனர். வந்து திருவாராதனம் தொடங்கி நிலேவதந
காலத்தில் தாங்கள் சேமித்து வைத்திருந்த தாமரைக்கிழங்குகள் களவு
போனதைக் கண்டு ஒருவர்மேல் ஒருவர் ஸந்தேஹப்பட்டபோது எல்லோரும்
இல்லையென்றுதமது வீரவைஷ்ணவத்வம்தெளிவாம்படி சபதம் செய்தார்கள்.
அதிற் சேர்ந்தவை விரும் இத்தயாதி ச்லோகங்கள். இதனின்னு விஷ்ணு
பக்தியில்லாதார்க்குச் சோராதிகளுக்குப் போலே மஹாபராதம் தெரிபிறது.
இவற்றின் பொருளாவது—வேதப்ராஹ்மண ஹிதமாய், தைவப்ரக்ருதி
களுக்கு ஈச்வரனாய் ஸர்வலோகத்தாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு மூவுலகிற்கே
ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார காரணமாய், தனக்கு ஈச்வரனில்லாதவனாய் எல்லாம்
தரிப்பவனாய் விதிக்கின்றவனாய் பலனளிப்பவனாய் ஜகத்துக்கு அஜ்ஞாநம்
போக்குகின்றவனுமான விஷ்ணுவை விட்டு வேறொரு தெய்வத்தை அடையும்
தோஷத்தை இத் தாமரைக் கிழங்கைத் திருடியவன் பெறுவானாக—மற்றொரு
ச்லோகம்—இக்கிழங்கைத் திருடினவன் வைஷ்ணவ தர்மங்களிலே பற்றற்ற
வனாய்—வெறுப்புற்றவனாய் ஆபாஸமான தர்மமும் ஆசாரமும் குணமுமுடை.
யனுவான் என்றது. இவை போன்ற வாக்யங்கள் ஆழ்வார்களருளிச்செய்

என்றும்(ம்?) சொல்லப்பட்டது.

अस्यकीर्तनம் ஆகாதென்னுமிடத்தை 'வாய் அவனை யல்லது வாழ்த்தாது', 'சொன்னால் விரோதம்' ஐயாடிகளிலே அருளிச்செய்தார்கள்.

अस्यचिन्तनம் ஆகாதென்னுமிடத்தை, 'சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்த தல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும்' என்றும், 'வருதேவர்' மற்றுளரென்று என் மனத்து இறையுங் கருதேன்' என்றும் அருளிச்செய்தார்.

இஸ் சமாராசனாபிக்ரமங்களில் அந்நிதர்க்கும் இக் காலங்கள் எல்லாவற்றி லும் தங்களுக்கு யோசமான நித்ய-நைமித்திகங்களாலும் ஸங்கீர்த்தநாதி களாலும் சமாராசனாபிவியோரான பரமபாகவதருக்குப் பரதராய யயாபிகாரம் வல்ல தேவை செய்தும் இக் கைங்கர்யம் இழவாதொழியலாம். இவ்வர்த்தத்தை

आराधनानां सर्वेषां विष्णोराधनं परम् । तस्मात् परतरं प्रोक्तं तदीयाराधनं परम् ॥

தவைகளுக்கு ப்ரமாணங்கள். வாய் இதி மு தி 11. எனது வாய் எம்பெரு மானைத் தவிர வேறொருவனைக் கீர்த்தநம் செய்யாது; பூகணையின் விஷத்தை யுண்ட பெருமான் விஷயமே யாகும். சொன்னால்—திருவாய்மொழி 3.9-1, நான் சொல்லுவது உங்களுக்கு விரோதமாகும்; வண்டுகளும் பாடும் திருவேங்கடத்தில் ஆணைபோல் விளங்கும் எம்பெருமானிருக்க எனது இன் கலியை (பூணைபோன்ற) வேறொருவன் விஷயமாக யான் செய்வேனென்றார்.

ஐந்தாவது விஷயம் யோகமாகும். அது விஷயம் குறிக்கிறார் அந்நி தந்தநமிதி. சிந்தை இதி. திருவாய்மொழி 6-10-10. திருவாறன்விளை யில் நித்யவாஸம் செய்யும் எம்பெருமானான தீர்த்தனுக்கே யாகும் என் சிந்தை; வேறொருவன்விஷயத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டதாகாதென்கிற ஸ்வ பாவத்தை தேவதேவன் அறிவான். வருதேவர் இதி பெரியதிரு 8-10 2. கண்ணபுரத்தம்மானே! ப்ரளயத்தில் எல்லாம் தனக்குள்ளடக்கிய உன்னை விட்டு ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலும்மட்டும் வந்து போகும் தேவர்கள் சிந்திச்சுக் கூடியவரல்லர். நான் ஒரு ஆணமும் வேறு கருதமாட்டேன்

இப்படிப் பஞ்சகால கார்யமும் நாராயணத்யாநமாகவே அவன் கைங் கர்யமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. த்யாநபரீவாஹமான ஆராதநாதி கைங் கர்யம் செய்கின்றவர்களுக்கு அந்யகார்யங்கள் புக அவகாசமில்லைபாணலும் ஆராதநாதிகளில் அதிகாரமில்லாத, உபநயனம் பஞ்சஸம்ஸ்காரமெல்லாம் பெருதவரான, பாலன், வருத்தன், ஆசௌசமுள்ளவன், ஸ்த்ரீ என்றும் போன்றவர்களுக்கு அஞ்ஞாநீக்யமிராதாகையால் அந்யகார்யம் புகுமேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் இஸ்ஸமாராதநேதி. நித்ய நைமித்திகங்களென்றது வாஜ்யதிரிக்த விஷயம், பரமபாகவதரிடம் அந்வடமுமாம். அவர் கார்யத்தில் எல்லாக்காலமும் அந்வயிக்கலாமாகையால் வேறொன்றுக்கு ஐக்யமிரா தென்றபடி. வல்ல தேவை—முடிந்த ஸேவை—கைங்கர்யம், பாகவதரை பகவத் பக்தரென்கிற காரணத்தினால் ஆராதிக்கிறபடியால் அவரிடத்தில் பகவானுக்கு அதிக ப்ரீதியாதலால் பகவத் கைங்கர்யமுமாகிறது அராசனானாமிதி

என்றும், 'குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடுமொன்றிநின்ற சடகோபனாரை செயல்' என்றும், 'ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்று அவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்' என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். இக் கைங்கர்யங்களை அநுஷ்டித்து உகப்பார்க்கும் இது கண்டுகப்பார்க்கும், ஜகத்யாபாரம் பண்ண வந்தனனான ஜீவானுக்கும் முக்தருக்கும்போலே, மோகம் ஈகரபம்.

‘धर्मः श्रुतो वा दृष्टो वा स्मृतो वा कथितोऽपि वा । अनुमोदितो वा राजेन्द्र पुनाति पुरुषं सदा॥’

பாத்தீமாத்தரம்—29-81. முன்னமே விவரிக்கப்பட்டது குன்றமிதி. திருவாய்மொழி—7.4-11. கோவர்த்தநமென்கிற மலையை யெடுத்து மஹோபகாரகனான கண்ணனின் தாஸர்களுடன் சேர்ந்துநின்ற ஆழ்வாரின் வாசிக கைங்கர்யமென்று பொருள்—இங்கே ஒன்றி நின்று என்ற சொல்லால் கோவர்த்தந மலையின் உத்தாரணத்தையும், அங்கிருந்த இடையார்களையும் மனத்தில் சுண்டு அவரோடு தாமும் சேர்ந்திருப்பதாக ஆழ்வந்தார் என்பது அறிவிக்கப்படும். இத்துடன் பிரானோடு ஒன்றி நின்ற, என்றதால் பாகவதப் பராவண்யம் ஆழ்வாருக்குத் தெரிகிறது, ஏத்தி. நான்முகன் திரு=18. மாருய என்று பாட்டாரம்பம். விரோதியான ஹிரண்யனைப் பிளந்த மிடுக்குடைய நரசிங்கனை ஹிரண்யாதிகளைப் போலாகாமல், மற்று—அவ்வாறின்றி வேறுகி ஸ்தோதரம் செய்கின்ற பகவதபக்தரை, அவர்களை யாச்ரயித்திருக்கின்ற வரான பாகவத பக்தர்களுடைய பாகவத கைங்கர்யமாகிய தவமானது வெல்லும்; பாகவதபக்தர் சிறந்தவரென்றபடி.

இப்படி அந்யகார்யத்திற்கு அவகாசமீராமற்போனாலும் பகவத்கைங்கர்யத்தில் அதிகாரமில்லாமல் பாகவதகைங்கர்யம் செய்கிறவர்களுக்கு பகவத்கைங்கர்யம் செய்கிறவர்களுக்குள்ள ஆநந்தமிராதே; அதற்கு மாறாக நமக்கு பகவத்கைங்கர்யம் செய்ய வாய்க்கவில்லை யென்று வருத்தந்தானே உண்டாகுமென்ன அருளிச்செய்கிறார் இக்கைங்கர்யங்களை இதி. விவேகியாய்க் கைங்கர்யம் செய்கின்றவர்கள் தமக்கொரு பலனை நினைக்காமல் பகவானுக்காகவே செய்வர்; அதனால் அந்தக் கைங்கர்யத்தைப் பிறர் செய்தாலும் அதனால் பகவானுக்கு உகப்பைக் கண்டு இஷ்டஸித்தி வந்தபடியால் செய்தவரைப்போல் உகந்தேயிருப்பர். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ஈச்வரன் ஜகத்வ்யாபாரமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறான்; முக்தர்கள் அவற்றைச் செய்ய அதிகாரிகளல்லர், அவன் இச்சிப்பதையே இவர்கள் இச்சிப்பதால் அவர்களுக்கும் அந்த வ்யாபாரத்தால் ஈச்வரனுக்குப் போல் ஸந்தோஷமுண்டாகிறது; தாம் செய்தாலும் ஈச்வரனுடைய உகப்புக் காகவே செய்யவேண்டும். ஆக அவ் வகப்பால் செய்பவருக்குப் போல் காண்பவருக்கும் ஒரே ஆநந்தம். இது வரக்கூடுமென்பதற்கு இவ்வுலகிலேயே ப்ரமாணஸித்தமான பாவநதவத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார் ஷ்மீ இதி. ஆச்வமேதம் 96—51. பாவநதவமாவது பரிசுத்தியையுண்பண்ணுகை. தர்மமானது ஒருவரால் அநுஷ்டிக்கப்படக் கேட்டாலும் கண்டாலும்

என்கிற பாவனவும்போலே மோஷமும் ஏகரூபமாகக் குறையிலை.

அப்படியே—'तस्मात् सप्रणवं शूद्रो मन्त्रमात्रं न कीर्तयेत्' என்று மஹாபாரதத்திலும்,

'अष्टाक्षरजपः स्त्रीणां प्रकृत्यैव विधीयते ।

न खरः प्रणवोऽङ्गानि नाप्यन्यविधयस्तथा । स्त्रीणां तु शूद्रजातीनां मन्त्रमात्रोक्तिरिष्यते ॥

நினைத்தாலும் சொன்னாலும் கொண்டாடினாலும் புருஷனை எப்போதும் டரிசுத்தமாக்குகிறது. செய்பவனுக்கு தர்மத்தினால் வரும் சத்தி கேட்பவர் காண்பவரெல்லோருக்கும் வருவதை இசைகிறபோது, அதுபவத்திற்கும் ஒத்திருக்கும் ஏகரூபபோகத்தை யிசையலாமென்றபடி.

இப்படி கைங்கர்யம் இடைவிடாமல் நேர்வதால் அந்யாபிகமநாதி களுக்கு இடமில்லை யென்ற அம்சமிருந்தாலும் த்யாந பரீவாஹமாகக் கைங்கர்யம் செய்கின்றவர்களுக்குப் போல் இவர்களுக்கு த்யாந ஸம்பந்த மில்லையே யெனினில்—ஆனாலும் 'येयो नारयणसदा' என்பது இவர்களையும் கொள்ளும். பக்தி யோகம் மட்டும் த்யாந பதார்த்தமாகில் அது சிலருட்கே கூடுமாகையால் வாக்யம் சிலர் விஷயத்திலே யாகும். பொதுவாக த்யாநத் தைக் கொண்டால் ப்ரபந்தபரமைகாந்திகளுக்குமாகும். த்யாநமென்பது யோக விசேஷத்தினால் இடைவிடாமல் நினைத்து வருவதென்னுமல், பொது வாக ஒரு வஸ்துவை நினைத்த வண்ணமிருப்பதென்றால், ஆஸந விசேஷத்திலு ட்கார்ந்து ப்ரயாஸை மூலம் பெறப்படும் த்யாநம்போலன்றி 'यायेत् नारायणं देवं स्मरन्विशु च कर्मसु' என்றும் போலே ஸாதாரணமான தொடர்ந்த நினைவு மட்டுமாவதால் அது பக்த ப்ரபந்த-த்கரைவர்ணிக அத்கரைவர்ணிச-ஸ்த்ரீ குத்ராதி ஸர்வஸாதாரணமாகலாமென்கிறார் அப்படியே இதி. இதற்கு ஸப்சிநிஸ்தித்யாதியில் அந்வயம். இந்த அநுஸ்மரண ரஸத்தின் டெருமைக்குச் சில அம்சம் கழிந்த அஷ்டாக்ஷரத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார் தஸாதிசி. அடியும் முனையும் கழிந்த அஷ்டாக்ஷரம்போல் யோகாங்களான பூர்வஸாஸமும் ஸாஸாஸாஸுசியுமில்லாத அநுஸ்மரணமும். கரும்பின் மத்யபாகம் போல் ஸாரமாகுமென்றபடி. ஆகிறுப்போலே என்றவரையில் இந்த த்யாநாம்ச த்திற்குத் திருமந்த்ரம் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறப்படும். சில அம்சம் கழிந் தாலும் அஷ்டாக்ஷரம் பலனளிக்கு மென்பதற்கு ப்ரமாணங்களும் அதில் ஸ்த்ரீ குத்ர விஷயத்திலுள்ள வாசியும் தெரிவிக்கப்படுகிறது மேலே. தஸா—ஆனாயினாலே குத்ரணுவன் என்னுடைய பெயர்டனை ப்ரணவத் தோடுகூட கீர்த்தநம் செய்யலாகாதென்றது மஹாபாரதம் ஆச்வமேதம் 118 16. இதனால் அஷ்டாக்ஷரத்திலுள்ள ப்ரணவம் குத்ரனுக்கு நிஷித்த மாகிறது. ஆனாலும் அஷ்டாக்ஷர ஐபம் உண்டென்பதற்கு நாரதீயகல்பம் ப்ரமாணம். அங்குச் சொன்னதாவது அஷ்டாக்ஷர ஐபம் ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸக்யா—ப்ரணவமில்லாமல் விதிக்கப்படுகிறது. ப்ரக்ருதி யென்பதால் வ்யாபக மந்த்ராதிகளில் பொதுவாயுள்ள ப்ரணவம் நீங்கலான அம்சம் கருதப்பெறும்; ஆல்வது தஸ ஸகூரினஸ என்றவிடத்திற் போல் ப்ரணவத்துக்கு மூலமான

என்று நாராயணிகளிலும். 'நமோ நாராயணே' என்று 'புனர்நாமம்' என்று ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலும், 'வாயினால் நமோ நாராயணே' என்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பி' என்றும், 'நாமஞ் சொல்லில் நமோ நாராயணமே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருமந்த்ரமாகிற எட்டுக்கண்ணான கரும்பிலே வேர்ப் பற்றும் தலையாடையும் கழிந்தால் நடுவுள்ள அம்சம் சர்வஜ்ஞமாகிறப் போலே—சர்வஜ்ஞரெல்லார்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் மனவநுசாரணத்துக்கும் விநோதமில்லை. சர்வஜ்ஞமான விநோதமகியொமாகிலிற சிலர்க்கு விநோத முள்ளது. ஜ்ஞமானவமான மனநம் எரித்தமானவளவிலும் 'ஐயமநிவஸ்யானேன ஐஹ தேவ் வகா' என்று ஐரண்யன் அருளிச்செய்தானிறே.

ஆகையால் 'ஐயோ நாராயண: சதா' என்றதும் யதாசிகாரம் சிலர்க்கு உபாயமா

அகாரத்தைக் கொள்ளவாம், அகாரத்தோடு சேர்வதே விதிக்கப்படுகிறது விஜயபாஷ்ய யாத் தீநாஸ்தாஸ்தேதி. ஆக மூலமந்த்ராதிகாரத்திலெடுத்த நமோநாராயண ஐஹ: என்கிற ச்வேராகத்தைக் கொள்க. அவர்கள் பண்ணும் ஜபத்தில் உதாத்தாதி ஸ்வரம், ப்ரணவம், அங்கந்யாஸாதிகள், மந்த்ரஸ்திதிக்கான விதிகள் ஒன்றுமில்லை: த்ரைவர்ணிக ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்ர ஜாதியருக்கும் மந்த்ரத்தில் எட்டக்ஷரங்கள் மட்டுமே சாஸ்த்ரங்களிசைந்தன. ச்வபாக னுக்கு (நாயின் மாம்ஸமுண்ணும் ஜாதிக் கு), முதலெழுத்தும் கடையிலுள்ள ஆய என்கிற பாகமுமில்லை யென்பதற்கு வராஹபுராணம், ஹைகம், 139-53 ச்வேராகத்தையும் காட்டுகிறார். ச்வபாக ஜாதியான நம்பாடுவான், தான் சொல்லக்கூடிய நமோநாராயண என்றதை ஜபித்தவனாய் திரும்பி வந்தானென்றபடி, வாயினால் இதி. பெரியா—திரு 4-5-2. ஐயினால் என்று பாட்டாரம்பம். நமோ நாராயண என்று வாயினால் சொல்லி மத்தகத்து இடை=மஸ்தகமத்யத்தில்—தலையில் அஞ்ஜலி செய்து மரண படைந்தால், பரமபதமழைத்துச் சென்றவர் இக்கீழ்திக்குக்குப் பிறகு வரவொட்டார். வேறொருவரை ஈடு வைத்தாலுமிசையாரென்றது. நாமமிதி. பெரிய திரு 6-10-1 கிடந்தநம்பி யென்றாற் போன்ற எம்பெருமானின் நாமங்கள் சொல்ல வேண்டு மென்றால் அவற்றில் சிறந்த மந்த்ரம் நமோநாராயணமே யென்றபடி, எட்டுக் கண்ணான கரும்பு=கணுக்களெட்டைக்கொண்ட கரும்பு. வேர்ப்பற்று=அடிப்பாகம். தலையாடை=முனையும் இலைகளும். சிலர்க்கு=சக்தாபிஜ்ஞத்த்ரைவர்ணிகரல்லாதார்க்கு, சரண்யன ருளிச்செய்தான்=ஈழத்தில் பாஷ்யகாரர் செய்த ப்ரார்த்தனைக்கு உத்தரம் கூறும் சரண்யன் வார்த்தையில் அடங்கியது இவ் வாக்யம்

இவ்வளவு விஸ்தரத்தால் சொன்னதென்ன வெனில்—ஐயோ நாராயண: இத்யாதி ஸ்தலத்தில் சொன்ன த்யாநமானது சிலர்க்குமட்டுமான பக்தியோ கமன்று, இது ஸர்வஸாதாரணமான உபதேசமானதால் எவருக்கு எவ்வாறாக த்யாநம் வரக்கூடுமோ அவ்வாறானதைக் கொள்ளவேண்டு மென்பதே என்கிறார் ஆகையால் இதி. கீழெடுத்த ஐஹைநாமென்கிற வாக்யத்துக்கு நிர்

கவும் சிலர்க்குப் பலமாகவும் கொள்ளுகையால் இது ஸ்வரூபசிக்கு' விருத்தமன்று

இப் ப்ரபத்தி அங்கமான வேஷத்தை மாபாதிக்கிலே உடாதுர்த்தருளினார்: ஸ்வரூமான வேஷத்தை கத்யத்திலே அருளிச்செய்தார். 'ஐசானா' ச ஸுயகர் யோகா தந்யந விதே', 'ந கர்மணா ஸுயோ ஜந்மநாமயுதேரபி | ஋தே யோகா கர்மகஷ் யோகாநி: ஸுயேத் பரம் ||' இயாதிகளும் ஸ்வரூபசிவிதிவலத்தாலே அதிகாரியந்தரவிபயங்களாகக் கடவன.

இப்படி ஸாஹ்யோபாயவிபயமாக மற்றும் பிறக்கும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் நிக்ஷேபரகைஷயில் கண்டுகொள்வது இஸ்ஸாஹ்யோபாயம் இங்கு ஸோதீதமான கட்டளைபிலே ரஹஸ்யத்தரயத்தில் யதாஸ்தானம் அநுஸந்தேயம்

"வரிக்கின்றனன் பரன் யாவரை" என்று மறையதனில் விரிக்கின்றதுங் குறியொன்றால் வினையரையாதனி னும்

வாஹம் ஐசானா' ச இத்தயாதியால். ந கர்மநாஸிதி. விஷ்ணு த. 102-4. ஸுப—அரசனே! ஐந்மநாமயுதேரபி பல பதினாயிரம் ஐந்மங்களானாலும் யோகா ஋தே. யோகமென்கிற உபாயமிராமல் கர்மணா ஸுய:—ஸஞ்சித ஸர்வகர்மநிவ்ருத்தி யானது ந—இல்லை, யோகாநி: ரர்=யோகமாகிற நெருப்பொன்றே கர்மகஷ்—ஸஞ்சிதகர்மங்களாகிற உலர்ந்த புற்கட்டை. ஸுயேத் அழிக்கவல்லது. அதி கார்யந்தரேதி பகதியோகாதிகாரி யென்றபடி. ப்ரபத்தியதிகாரியும் யோகஸ்த்தாநத்திலே பகவானே நிறுத்துகிறபடியால் தத்ஸ்தாநாபந்நந் மூலமான ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியும் தத்மூலமென்றே சொல்லலாம். அவ்வளவு சோதிக்காமற் போனாலும் விரோதமில்லை யென்றபடி.

இவ் வதிகாரத்தில் ப்ரபத்தியில் அதிகாரம், ஸ்வரூபம், அங்கங்கள் என்ற விஷயங்கள்மட்டும் விசாரிக்கப்பட்டன. நிக்ஷேபரகைஷயில் ஸ்வரூபம், லக்ஷணம், அநுஷ்டாநம், சாஸ்த்ரவிதி இவைகள் காணாமையாலும், பக்தி தவிர வேறு உபாயத்தை நிக்ஷேதித்திருப்பதாலும், பக்தியும் ப்ரபத்தியுமொன்றே யாகையாலும், ப்ரபத்தி செய்யக் கூடியதன்றாகையாலும், ப்ரஸித்தியிரா மையாலும், பக்தி யிராமல் மோக்ஷமென்பது ஸம்ப்ரதாயவிருத்தமாகையாலும் ப்ரபத்தி யென்கிற உபாயம் சொல்ல வாகாதென்று பூர்வபக்ஷம் செய்து விரிவாக உத்தரம் அருளிச்செய்திருக்கிறார், வேண்டுமானில், அங்கே காணலாமென்கிறார் இப்படி இதி. ஸோதீதமான கட்டளையில்.—கீழே விசாரித்து நிர்ணயிக்கப் பட்ட ரீதியில்.

விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களை யெல்லாம் வேத்ததிலேயே கழித்திருப் பதால் ஸாத்யோபாயவிஷயமான ஸ்ம்ருதிபுராணபாஞ்சராத்ராதிகள் விச்வ னிககத் தக்கவை யல்ல என்கிற சங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு ஸங்க்ரஹப் பாசரம் அருளுகிறார். வரிக்கின்றனன் இதி. 'யதேவ ருயுதே-ரவ: = இப்பரன் யது—யாவரை ருயுதே—தன்னிடம் வரும்படித் தானே வரிக்கிறானே. என்று கூறி, மறைஅதனில் = உபநிஷத்திலேயே விரிக்கின்றதும் ச்ரவண மநந த்யாதநங்களான உபாயங்களைக் கழித்து எரித்தமான அவனே உபாய மென்றறியும்படி விரித்துச் சொன்னதும் குறி ஒன்றால் = ஒரு ஸாத்யோ

உரைக்கின்ற நடனெறி யோரும் படிபுரிலோர்ந்துலகம்
தரிக்கின்ற தாரகனார் தகவாற் றரிக்கின்றனமே.

(31)

பாயமாகிற உபாயத்தால் "வினையரை ஆதலில்—கர்மிகளான ஜீவர்களைக் குறித்தாவதாய்கையால். (தனிவாக்யமாகப் பிரிக்காமல் வினையரையாதலின் என்று ஒரே வாக்யமாக்கலாம்) நாம்—கர்மிகளான நாம் உரைக்கின்ற= சாஸ்த்ரம் விதித்திருக்கின்ற நன்னெறி பக்திப் ப்ரபத்தி டென்கிற ச்ரேஷ்டமான உபாயங்களை ஒரும் படிபுரில்—விசாரிக்கக்கூடிய ப்ரகாரங்களில் ஒன்று விடாமல் ஓர்ந்து—விசாரித்து; (அநுஷ்டித்து) உலகம் தரிக்கின்ற உலகங்களுக்கு ஆதாரமான, தாரகனார்—உத்தாரகனான எம்பெருமானின் தகவால் தரிக்கின்றனம்= உயிர் தரித்தவராவோம்.

சாஸ்த்ரத்தில் த்யானாதிகளை யுபாயமாக விதித்திருந்தாலும் வேதமே 'நாயமாஸா மவசனேன ஸ்யோ ந சேஷா ந வஸூநா ஷுநே' என்று அவற்றைக் கழித்து எம்பெருமான் வரிப்பதாலேயே மோக்ஷமென்று அவனையே உபாயமாகச் சொல்லியிருக்கிறதே யென்று கேள்வியாம். இதற்குப் பரிஹாரம்—இது போலவே நாடி 'நேதேந் தயா' என்று உபாயங்களை நிஷேதித்து ஸ்ரீயா வசனாயா ஷுநய:' என்று பக்தியாகிற ஸாத்யோபாயத்தை உபாயமாக கீதையில் சொல்லியிருப்பது வ்யாக்யானமாய் இவ்வுபநிஷத்திற்கும் அதே பொருள் சேறுவதால் ஸாத்யோபாயத்தை நிஷேதித்திக்கலாகாது. ஈசுவரன் ஒரு சூரியும் வேண்டாமல் தானே வரிக்கிறானாகில் எல்லோரையும் வரிக்கவேண்டும். வினையரை வரிக்கலாகுமோ வென்னில்—ஒருவரையும் வரிக்கலாகாது. அதனவிதன் கருத்தாவது—எவனிடம் ப்ரீதியோ அவனைத் தானே வரிக்கவேண்டும். பக்திக்குக் காரணம் த்யான ச்ரவணதிகள் மட்டுமாகா. பூர்ணப்ரீதி யிருக்கவேண்டுமென்றதாம். ஆக ப்ரீதி ரூபபந்தத்யானமே வேண்டுமென்ற படி. அதே கீதையில் பக்தியென்னப்படும். இப்படி ஸத்தர்ச்சபூர்வகம் ச்ரீபரஷ்யத்திலேயே நிர்ணயித்திருப்பதால் மறையும் மற்ற புராணதிகளும் ஒருமிடருவதால் ஸாத்யோபாயம் ஸித்திக்கும். அது ஸித்தித்தபோது அகிஞ்சநனுக்கு அதன் ஸத்தானத்தில் ப்ரபத்தியும் ஸித்திக்கும். இதில் வரும் ஸூக்ஷ்மங்களுக்கெல்லாம் ஒரும் படிபுரில் ஓர்ந்து பரிஹாரம் காணவேண்டும். ஆகத் தகவு மட்டும் காரணமாகாது. ஸாத்யோபாயத்திற்குப் பிறகே தகவு கார்யம் செய்யுமென்ற படி. சிலர் பக்தியை நிஷேதித்து ப்ரபத்தியை இது விதிக்கிற தென்றும் கூறுவர் அப்போதும் ப்ரபத்தியாவது பெருமானே என்னலாகாது; குறியொன்று அவச்யம் வேண்டும். முழுக்ஷுத்வமும் ஆகிஞ்சந்மும் போதுமென்னில்—அந்த முழுக்ஷுத்வம் தீவ்ரமானதென்றும் எந்த ஸமயத்தில் மோக்ஷாடே கைகெயன்றும் தெரிவதற்காக ப்ரார்த்தனா விசேஷமும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி நிலையானதென்றறிய ஸ்ரீயாஸமும் வேண்டும் பக்திப்ரபத்விதிகளை மறுக்கலாகாது.

(31)

இவ்வதிகாரத்தில் இப்படி ஸாதித்த ஸாத்யோபாயத்தைக் குதர்க்கங்களைக்

तत्तद्वैतुकहेतुके कृतधियस्तर्केन्द्रजालकमे विभ्राणाः कथकप्रधानगणने निष्ठां कनिष्ठाश्रयाम् ।

अध्यात्मश्रुतिसंप्रदायकतर्कैरद्धा विशुद्धाशयाः सिद्धोपायवशीक्रियामिति हि नः साध्यां समध्यापयन् ॥

एति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रास्त्रसन्नास्य श्रीमद्देहदुःखायस्य वेदान्ताचार्यस्य

कृतिषु श्रीमद्रहस्यत्रयसारे साध्योपायशोधनाधिकारप्रवृत्तिः ॥ - 4

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

கொண்டு கழிக்கலாகாது; இதை ஸ்த்தாபித்த முன்னோர்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த-
வரதார்ய-வாதிஹம்ஸரம்புவாஹார்யாதிகள் மஹான்கள் ஸத்தர்க்கோ
பந்யாஸத்திலே முதன்மை பெற்றவராதலின் என்று ச்லோகத்தினால் அருளி
ச்செய்கிறார் ததததி தததத துது—அந்தந்த யுக்திவாதிகளை துது-காரணமா
கவுடைய தர் ஈஜால க்மே—குதர்க்கங்களாகிற இந்த்ர ஜாலங்களின் அடுக்கில்
கூததத:—இந்த்ரஜாலமென்ற தெளிவை யுடையவர்களும், கதததததததததத—
வாதிகளில் முத்யமாயிருப்பவரை எண்ணும் போது கனிஷ்டா பாச்யா—சுண்டு
விரலாகிய முதல்விரலைச் சார்ந்த நிஷ்டா—நிலையை விவ்ரணா:—பரிக்கின்றவர்
களும்—வாதி ச்ரேஷ்டர்களாக முதன்மையாக எண்ணப்பட்டவர்களுமென்ற
படி—அத்யாஸதுதி—ஜீவாத்ம பரமாத்ம பரமதறித விஷயமான வேதங்களின்
ஸ்ப்ரதாய—பரம்பரையாக வந்த உபதேசமாகிற கததத:—தேத்தாங்கொட்டை
களாலே கததா—நிச்சயமாக விதுது காசயா:—தெளிந்த மனமுடையருமான
ப்ராமாணிகர்கள், எதி—இந்த ப்ரகாரம் சித்தோபாயவஸிக்ரியா—ஸித்தோபாயமான
பெருமானை வசப்படுத்தவாம் செயலை சாச்யா டி—நமக்கு ஸாதிக்கப்படவேண்டி
யதாக வன்றோ சமத்யாபயந்—நன்கு போதித்தார்கள். ஈச்வரன் ப்ரஸன்னனா
காமல் ஸித்தோபாயமாகான்; ப்ரஸாதம் பக்தியாலாகவேண்டும். பக்தி
ஸித்திப்பதற்கு ப்ரபத்தி வேண்டும். பக்தி யின்றியே ப்ரபத்தியாலும் ப்ர
ஸாதம் பெறலாம், எப்படியும் ததத ச தததததத தததததததததத என்று
பாஷ்யகாரரும் அருளியதே நிலையென்க

ஸாத்யோபாய சோதநாதிகாரம் முற்றும்.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

ப்ரபாவவ்யவஸ்த்தாதிகாரம்—25

உபாயவிஷயமான விசாரம் முடிந்தது. உபாய ப்ரபாவ விஷயம் மேலே
ஸாத்யோபாயத்திற்குள்ள ப்ரபாவத்தை ஆராயும் போது உத்க்ருஷ்ட ஜாதி
யையும் அது கொடுக்குமென்றாற்போன்ற உபாய ப்ரபாவத்தை யதிகமாக்கு
வதை விலக்கி அந்த ப்ரபாவத்திற்கு ஒரு வரம்பு வரையப்படுகிறது இவ்வதி
காரத்தில், மேல் அதிகாரத்தில், 'மேல்ஜாதியை யளிக்கு மென்கிற வார்த்
தையை வேறுவிதம் நிர்வஹித்தால் மற்ற ப்ரபாவத்தைச் சொல்லும்
வாக்யத்தையும் வேறுவிதம் நிர்வஹிக்கலாம்' என்று இதற்கு சாஸ்த்ர ஸம்மத
ப்ரபாவத்தையே சிலர் அழிக்கமுயன்றதால் அதை நிவ்ருத்திசெய்து ரக்ஷிப்ப
தாம். வ்யவஸ்த்தை செய்வதற்காகச் சில வாக்யங்களுக்கு யதாச்ருதமான

பி:

பாவவ்யவஸ்யாஅிகா:

ப்ரபாவவ்யவஸ்ததா திகாரம்-25

खरूपं यद् यादृग् गुणविभल्लीलादि च विभोत्तदाज्ञासेतुश्च श्रुतिभिरवसेयं तदखिलम् ।

तथा तद्वक्तानां तदुपसदनादेश्च महिमा यथाधीतं सद्भिर्व्यतिपत्तिमुखैरव्यवसितः ॥

இப்படி ஓயத்தில் டிஸியான்தபடங்களாலே ஸ்ரீதோபாயவிஷயமாகவும், ஸாயாதபடத்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸாஹீபாயவிஷயமாகவும் பிறக்கும் ஸாகுலங்கள் ஸிப்பிக்கும் வழி காட்டினோம். இவ் ஸாயபாவவிஷயமாக ப்ரமாணங்கள் காட்டின வளவுக்கு ஏற நினைத்தும் குறைய நினைத்தும் வரும் கலக்கங்கள் ஸிப்பிக்கவேணும்.

அர்த்தத்தை விட்டால் மற்ற வாக்பங்களிலும் அவ்வாறு விடலாமே யென்கிற சங்கை வந்தபடியால் மேலே ப்ரபாவரக்ஷாதிகாரம் வேண்டியதாயிற்று. முதல் விஷயமான ச்லோகம் ஸரூபமिति. 'விமோ:—ஸர்வேச்வரனின் ஸரூபம்—ஆத்மஸ்வரூபம் யத்—எதுவே, யாத்—எப்படிப்பட்டதோ, அவனுடைய குணவிபவலீலாதி ச—குணங்களும், விபூதிகளும் ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலாவ்யாபாரங்களும் மோ வ்யாபாரங்களும், திருமேனியும் யத் யாத்—எதுவே எப்படிப்பட்டதோ, ததாஜாஸேதுஷ்—அவனாஜ்ஞையாம் அணை=வர்க்குச் ச்ரமதர்மவ்யவஸ்ததையும் எதுவே எப்படிப்பட்டதோ—தத் அகிலம் அதெல்லாம் ஸ்ருதிभि:—வேதங்களைக்கொண்டு அவசேயம்—அறியப்படவேண்டியதாம்; இது தெரிந்தவிஷயம். तथा—அப்படியே ததவக்தானா—பகவத்பக்தர்சளுடையவும் ததூபஸதநாடி: ச—அவனை யாச் ச்ரயிப்பது அவனது பக்தரை யாச் ச்ரயிப்பது முதலானவற்றினுடையவும் மஹிமா—ப்ரபாவமும் வ்யதிபதிமுக்:—ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்முதலான ஸ்ரீ:—நல்லோர்களால் யதாதித—ஓதியபடியே அவ்யவசित:—நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பகவானுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களும் மற்ற வையுமென்றும், பரத்வம் ஸௌலப்யமென்றும் பிரிவும், அவன் குணதிகள் எவை எப்படிப்பட்டவை, நித்யமா அநித்யமா இத்யாதியும் அவனுடைய ஆஜ்ஞாஸூபமான வர்க்குச் ச்ரம தர்ம பேதமுமாகியவற்றிற்கு வேதமே ப்ரமாணம்; இவை போலே பக்தர்களுடையவும் அவன்விஷயமான பக்திப்ரபத்தி, பாகவதாச் ச்ரயணம் கைங்கர்யம் முதலானவற்றினுடையவும் ப்ரபாவமும் சாஸ்த்ரம் சொல்லியபடியே இசையப்படுமென்று பாஷ்யகாராதிகள் ஸ்தாபித்ததினின்று நன்கு விளங்கும். ஆகையால் ப்ரபாவத்தை சாஸ்த்ர மிசைந்ததற்கு மேலாகச் சொல்லலாகாதென்றபடி.

த்விதீயாந்த பதங்களாலே—சரணீ ஶரண் இரண்டும் த்விதீயாந்தபதங்கள், த்வயத்திலென்பதற்கு மந்தாஸம் சரமஸ்தோமென்கிற ரஹஸ்ய த்வயத்தில் என்ற பொருளானால் மாஸேக் ஶரண் என்பதையும் கொள்க. ஸாயாதபடத்தாலே—ஸயே என்கிற க்ரியாபதத்தாலே. ஸாகுலங்கள்—கலக்கங்கள். ஏற=அடிகமாக, நினைத்து=நினைப்பதில். ஏற நினையாமைக்காக ப்ரபாவ

படியே வதிப்பான்: மாகவதஷ்டன் இன்னபடியே வதிப்பானென்று ஆசார நியமங்கள் சொல்லும் ஸர்வசாஸ்த்ரங்களும் விதேராதிக்ரும்.

கேவலபாஹனுக்கும் கேவலஷ்டனுக்குமுள்ள எல்லை மாகவதபாஹனுக்கும் மாகவதஷ்டனுக்கும் கொள்ளவேணுமென்றும், இவர்களை ஸமரென்கிற ஶாஸ்த்ரங்களும் ராமபுருஷர்சாஸ்த்ரங்களாலே என்றும் கடாம்பி அப்புள்ளார் அருளிச் செய்தார்.

'குலந்தரும்' என்கிற பாட்டுக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணின அபியுசுரும்— ஐன்மத்தால் வுசத்தால் குலந்தான் ஒருத்தனுக்கு மாகவதஸ்யமுண்டானால்

ஐாதியர். ம்ருதுப்ரஜ்ஞர்கள்—அல்பஜ்ஞாநமுடையவர்கள். சாஸ்த்ரங்களுமிதி. சேஷஸம்ஹிதையில் முதலில் தரைவர்ணிகபுருஷர்களுக்குப் பஞ்சகால ப்ரக்ரியையை நிபுபித்த. ஶ்விஷ்டாநா விதி வச்யே என்றாரம்பித்து மற்றவருக்கு ஶ்ணவ் வச்யே ஶ்ணவ் என்று தொடங்கி தரைவர்ணிகனுக்குப் போல் விஸ்தார மில்லாமல் சில அம்சங்களுக்கிடமும் உபதேசிக்கப்பட்டன. இப்படி பிறவும் காண்க. கேவலேதி—ஸ்ரீதேசிகனின் ஆசார்யர் அருளிச்செய்ததாவது பாகவதத்வமில்லாத விப்ரர்களுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் 'உத்கர்ஷ நிகர்ஷ'ங்கள் ஐாதியைக் கொண்டு ஸர்வப்ரஸித்தம். அப்படியிருக்க ஸர்வ வர்ணங்களிலுமுள்ள அபக்தர்கள் சூத்ரர்களென்றது சூத்ரத்வ ஐாதியைக் கொண்டு சொல்லவாகாது. அதனால் ஐாதிமூலமான உத்கர்ஷ நிகர்ஷங்களைக் கொண்டால் பாகவதத்வமுள்ள விப்ரர்களுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் அவை நிற்குமே, கேவலப்ராஹ்மணனைவிட பாகவதசூத்ரனுக்கு ஏற்றம் வேண்டுமே யென்றே கேட்கலாம். பாகவதத்வ மடியான ஏற்றம் இசையப்பெற்றதே யாகும். அந்த பாகவதத்வம் மூலமான மோக்ஷப்ராப்தி, பாரமேசுவர த்யம் முதலான அம்சங்களிலேயே ஸாயம். ஆக ஶ்டா: என்பதற்கு நிக்ருஷ்டரென்றும் விமா: என்பதற்கு உத்க்ருஷ்டரென்றும் முன்சிலோகத்தில் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இதற்காகவே இங்கு வாக்யத்தில் உத்க்ருஷ்ட அபக்ருஷ்ட பத ப்ரயோகம். கடாம்பி அப்புள்ளார். ஆத்ரேயவம்சத்தாருக்குப் பொதுவாகும் ஶ்ணவ் என்ற பிருதப் பெயர். அப்புள்ளார் (அப்பு உள்ளார்) என்பது இவ்வாசார்யருக்குக் தனி பிருதம். இதையே வாதி ஹம்ஸாப்புவாஹர் ப்ரதிவாதிகளாம் அன்னங்களுக்கு மேகமென்பது. மேகத் தைக்கண்டால் அன்னம்வேறுதேசம் போயிடும் ஐாதிநிலைத்திருக்குமென்பதில் ஏகதேசிகனின் ஸம்மதிக்காகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் உரையையும் காட்டுகிறார் குலமிதி பெரியதிருமொழி—1-19. நாராயணமென்னும் நாமத்திற்குப் பல பெருமைகள் இதில் சொல்லப்படும். முதலில் குலம்தரு மென்றது. ஒருகுலத்தில் பிறந்தவன் நாராயணநாமம் சொல்வதால் வேறு குலத்தைப் பெறலாமென்றால் சூத்ரகுலத்திலிருப்பவன் ப்ராஹ்மண குலத் தைப் பெறுகிறானென்றதாகிறது. அதனால் ஐாதி ஒழியுமென்னுமைக்காகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யுரைத்தது இவ்வாறு—'ஐன்மத்தால் வருத்ததால்

அவனை இவை யுடையான் ஒருத்தன் தாழ நினைக்கக் கூச வேண்டும்படியா யிற்று **भावप्रमाद्य**யிருக்கும் படி; ஆனால் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையே என்னில், அது **जातिविषयम्**, **आद्यै गुणविषयै**—என்று நிஷ்கர்ஷித்தார்கள் 'குலந்தரும்' என்றதுவும், 'பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து' என்றதுவும் கொண்டக்குலத்தில் உத்கர்ஷம் சொன்ன படி. **देव-तान्तरादिसंकीर्णकुलमन्त्रे** யிவனது.

'मा जनिष्ठ स नो वंशे जातो वा द्राक् विपद्यताम् । आजन्ममरणं यस्य वासुदेवो न दैवतम् ॥' என்றிறே ஏகாந்திகுலத்திற் பாசரம். இப்படி வேறொரு குலமானாலும்

இத்யாதி. 'குணநிபந்தனை' என்ற வரையில் பெரும்பாலும் அவ்வரையிலுள்ள சொற்களே. அர்த்தாநுவாதமாகையால் சிறிது சொல்லில் **मेदमि**ருக்கும். இழிகுலத்தாருக்கும் உயர்ந்த குலத்தார்க்குள்ள மதிப்பை யளிக்கும் இம் மந்த்ரம் என்றே அவர் கொண்ட பொருள். வேறு ஜாதி வாராதாகையால் ஜாதியையே தருமன்று சொல்லலாகாது. அதனால் ஜாதி மூலமான கந்யாதாநாதிகளுக்கு ப்ரஸக்தியில்லை யென்றதாயிற்று. குலமென்ற சொல்லுக்கு ஜாதியென்ற பொருளை விட்டு வேறுபொருளையும் கொள்ளலாமென்ற கருர் குலம் இதி. கொண்டக்குலத்திலுள்ளீரென்று பக்த ஸமுஹரூபமான குலத்தைச் சொல்லிப் பண்டைகுலத்தை யென்று மேலே சொன்னதால் அதற்கு முன்னிருந்த அவைஷ்ணவ ஸமுஹ ப்ரவேசம் தவிர்ப்பதென்றே பொருள் கூறவேண்டும். அதுபோல் குலந்தருமென்றவிடத்திலும் அவைஷ்ணவகோஷ்ட ப்ரவேசத்தைத் தருமென்றதாம் என்றபடி. பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்தென்றது திருப்பல்லாண்டில் அங்கே குலம் ஜாதியன்மென எளிதிலறியலாம்.

வைஷ்ணவர் அவைஷ்ணவரின் ஸமபந்தத்தைத் தம் குலத்திலிசையாரென்பதை வேறொரு ப்ரமாணத்தாலும் அறிவிக்கிறார்மேதி. வரா.புரா. யஸ—எந்த ஜீவனுக்கு இப்பிறவியில் ஐந்தாம் தொடங்கி மரணம் வரையிலான காலத்திற்குள் வாஸுதேவனே முக்யதேவதை யென்று புத்தி யுண்டாகாதோ அந்தச் சேதநன் நமது வம்சத்தில் **मा जनिष्ठ**—உண்டாகவேண்டாம். **जातो वा**—உண்டாயிருந்தால் **द्राक्** விரைவில் **विपद्यताम्**—ஒழிந்தவனாகுக என்று ஏகாந்திகள் நினைப்பதாம். இதிலிருந்து குல மென்ற சொல்லுக்கு **सैणवोऽस-पुत्रादयै**யாகிற ஸந்ததி பென்ற பொருளும் கொண்டதாகிறது. இப்படி வேறு இதி. ஸந்ததி யென்னுமல் வேறு குலத்தைக் சொல்வதானாலும் அது ஜாதியே யென்பதில்லை; **उत्साद्यते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः**. **देशजाति कुलधर्माः**. **जातिगोच कुलचरण** இத்யாதி ஸ்த்தலங்களில் ஜாதி வேறாய் ஒரு ஜாதியிலுட்பட்டே பல குலங்களிருப்பதாகத் தெரிவதால் பாட்டில் குலசப்தத்திற்கு ஜாதியை விட்டு வேறு பொருள் கொள்வதால் **कुलमेदमि**யே; **जातिमेदमि** இல்லை ஜாதியைக்கொண்டால் மந்த்ரம் குலத்தையே மாற்றமென்றால்ப்ராஹ்மணனுக்கு குத்ரஜாதியளிக்குமென்றும் சொல்லலாமே அப்படி இசையாமை

ஜாதிசப்தமும் குலசப்தமும் மித்யாமாகவும் மயுக்தமாகையாலே ஜாதி மெய்யாது; குலம் மெய்க்கும். திருசூரமியானாலும் மோகம் கழியாதிதே.

மஹர்ஷிகளும், 'ச ஶுட் டி மஃஸ்ய:' இत्याதிகளிற்படியே மதிபதிவிசேஷங்களைப் பற்ற உக்யுத்பக்கல் அக்யுதபக்கல் உக்யுதபக்கல் மயோகித்தார் களத்தனை. ஆகையால் மாவத்கரல்லாத ஜாதிமர் குதரர்களைப்போலே அநாதரணிய ரென்றும், மாவதமகரான குதரர்கள் ஜாதிமரைப் போலே அநாதரணியரென்றும் ஜாதிமரையும். இங்ஙனல்லாதபோது.

'चण्डालमपि वृत्तस्य न देवा ब्राह्मणं विदुः', 'चण्डालाः प्रत्यवसिताः परिव्राजकतापसाः',

யால் நிக்ருஷ்டத்தை நிவ்ருத்தி செய்து உத்க்ருஷ்டத்தை யளிக்குமென்றே சொல்லவேண்டும் அதில் முறண்படாதவற்றை இந்த ஜந்மத்திலும் முறண் படுவதை ஜந்மாந்தரத்திலும் அளிக்குமென்னலுமாம். செல்வம் தந்திடுமென்ற விடத்திலும் இங்ஙனமே கொள்க நாராயணநாமம் அதற்காக ஒதியும் ஏழை யாயிருக்கின்றனரே இத்யாதியை நமது ப்ரபந்தரஷையில் காண்க. குலம் பேதிக்கும் = ஒரு மத்ததிவிருந்தவன் மற்றொரு மத்ததிவிழிந்தால் வேறு ஸமு ஹகதில் சேருகிறபடியால் குலம் வேறுகிறது. ஒரு வம்சத்தில் பிறந்தவன் வேறு வம்சத்தில் ஸ்லீகரிக்கப்பட்டாலும் குலம் வேறுகிறது; ஜாதி வேறில்லை. ஜாதிபாவது—வம்சத்தியுள்ளவரை யிருக்கக் கூடிய ஸம்ஸ்த்தாநம், தேவத்வ மநுஷ்யத்வாதிகளைப்போன்றது. பதவத்ஸம்பந்தம் வந்ததற்காக அது போகாது இதற்கு உதாஹரணம் கூறுகிறார் திருஸூரபி இதி. சூரம:-காம தேநு--சு. திருஸூரபி—கோயிற்பசு. மோக மென்கிறஜாதி பசுவுக்குக் கோவில் ஸம்பந்தம் வந்ததற்காகப் போகவில்லையே. ஆக. தேவமநுஷ்யாதிகளைப் போலே ஜாதிமரையென்குமென்றபடி குலசப்தத்திற்கு ஜாதியென்ற பொருளைக் கொண்டால் அந்த ஜாதியுள்ளவனாகாதவனை அந்த ஜாதியுள்ளவன் போல் நினைப்பதுமாதிரம். அதாவது ஜாதிகுத் தக்கபடி உத்க்ருஷ்டனாகுமோ நிக்ருஷ்டனாகவோ நினைப்பது அதனாலேயே (பாரமேஷ்ட்யஸம்ஹி தையில்) 'ब्राह्मणस्य न कर्तव्यं सिध्कृष्णस्य धारणम् । स शुद्ध इति मन्त्रः सिध्कृष्णस्य धारणात् ॥' என்று மஃஸ்யமயோகம். எனவே உத்க்ருஷ்ட-அபக்ருஷ்டப்ரதிபத் தியைக் கொள்வதற்காக அப் பதப்ரயோகம். அதனால் ஆதரிக்கத்தக்கவர் உடேகூழிக்கத்தக்கவரென்று ஸித்திக்கிறது. இப்போது 'विमो भावताः, अभिकाः शुद्धाः' என்ற விடத்தில் விம ஶுட் பதங்களுக்கு முக்யார்த்தம் விடப் படுமே யென்னில்—அதை விடவேண்டு மென்பதற்கு வேறு வாக்யத்தைக் காட்டுகிறார். 'चण्डालमिति. பாரதம் ஆச்வ 116-8. ஸ்வதர்மத்திலிருந்தால் சண்டாளன் கூட ப்ராஹ்மணனென்கிறது. பரமாத்மஸம்பந்தத்தால் தானே ஜாதிமம் சொல்லுகிறீர்கள். சண்டாள தர்மத்திலிருப்பதற்காக சண்டாளன் சண்டாளனே; ப்ராஹ்மணனாகக் கூடுமோ? ஆகையால் ப்ராஹ்மணன் சய தர்மத்திலிருப்பதால் நற்கதி யடைவது போல் இவனும் நற்கதியடைகிறு ...மென்பதே இதன்கருத்தாகும். அது போல் மேல்வாக்யத்திலும் மஃஸ்யம:-

‘न तेन वृद्धो भवति येनास्य पलितं शिरः । बालोऽपि यः प्रजानाति तं देवाः स्यविरं विदुः ॥’

என்று இப்புடைகளிலே நிஃதாபஸ்சை பண்ணுகிற வாக்யங்களைக்கொண்டு சயீ-
மயிதிகளும் கலங்கும் படியாம். ஆனபின்பு,

प्रतिपत्तिविशेषार्थमन्यत्रान्यत्वकीर्तनम् । विशेषविधिसाक्षास्तत्र तत्त्ववृत्तयः ॥

என்று இங்குற்றைக்கும் ஸமாதானம்.

சரீவிதாரும் ஸ்ஜாத்யநுரூபமாக விவாஹாடிகள் பண்ணினார்கள்.

ப்ரஷ்டர்களான ஸந்த்யாளிகளும் வாநப்ரஸ்த்தர்களும் சண்டாளர்களென்-
கிறது. மற்றொரு வாக்யம், ஒருவன் தலைநிரைத்ததென்கிற காரணத்தினால்
வृद्धனான், சிறுவனும் ஜ்ஞாநியானால் வृद्धனாவானென்பர் தேவர்கள் என்னும்;
சிறுவனை வருத்தனென்னவாமோ? கிழவனைவருத்தனல்லனென்னக் கூடுமோ.
ஆக இச் சொற்கள் கௌரவ-அகௌரவங்களைக் குறிப்பதாகும். இப்புடை-
களிலே = இந்த ப்ரகாரங்களிலே. சப்தங்களுக்கு முக்யார்த்தம் மௌணார்த்த
மென்று இருவித ப்ரயோகமுண்டு. எங்குமே முக்யமாகத்தான் பொருள்
கொள்ளவேண்டு மென்றால், सिद्धो माणवः என்றதால் மாணவனும் சிங்கந்-
தான் என்றும் வாதித்தால் ஸர்வ வ்யவஸ்த்தையும் கலங்கு மென்றபடி.
சொன்ன விஷயத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் காரிகையால். प्रतिपत्ति ஒன்றை
மற்றொன்றாகச் சொல்வது அதைப்போல் உத்கருஷ்ட மாகவே அபக்ருஷ்-
டமாகவே அதன் ஸாம்ய முள்ளதாகவே அறிவதற்கே யாகும். இதற்காக
'ப்ரஃஹ்மணன் இதைச் செய்யக் கூடாது, இதைச் செய்யவேண்டும்' இத்-
யாதிவாக்யங்களில் ப்ராஹ்மணாதி சப்தங்களில் முக்யார்த்தத்தை விடுவது
அந்யாயமாகையால் அந்த விசேஷவிதிகளை யநுஸரித்து அந்தந்தக் கார்ய
ப்ரவ்ருத்திகள் கொள்ளத்தக்கவை. ब्राह्मणो न सुतं पित्रे, अश्वत्थं ब्राह्मणं उदयसि
என்றவைபோன்ற வாக்யங்கள் பிறப்பில் ஜாதியென்பதைக்குறிக்கும். இங்குற்-
றைக்கும் = கீழ்ச்லோகத்தில் ப்ராஹ்மண சண்டாள ஸ்விர சப்தங்களில் போல்
न शूद्रा: என்ற ச்லோகத்திலெடுத்த விப்ராதி சப்தப்ரயோகத்திற்குமென்றபடி.

விதாருக்கு ப்ராஹ்மண்யமிருப்பதால் தானே அவருடைய அந்தந்தத்தை
ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்முதலானோர் புஜித்தார்கள். அவருக்கு ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ-
காரமும் இஃனால் தானே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் சரீவிதா-
ரும் இத்யாதியால் ஸ்வஜாதீதி. अथ पारश्वी कथां देवदत्त मदीपते: । उपयौपस
संघां स शुश्रूष आग्रासु: ॥ विवाहं कारयामास विदुरस्य महापते: । ஆகிபர்வ 126.
தருதராஷ்ட்ரருக்கும் பாண்டுவக்கும் அந்தந்த ஜாதிப்பெண்ணோடு விவாஹம்
செய்தாற்போல் விதாருக்கும் தேவகராஜனுக்கதனைமாகச் சிறந்த பாரசவ
கன்னியைக்கேட்டு விவாஹம் செய்வித்தார் பீஷ்மர் என உளது ப்ராஹ்ம-
ணனுக்கு சூத்ர ஸ்திரீயினிடம் பிறந்த ஸங்க்ரஹாதி பாரசவ ஜாதி யெனப்-
படும். ஆகையால் அவருக்கு ப்ராஹ்மண்யமில்லை யென்று தெரிகிறது.
விவாஹாதிகளென்கிற ஆகிபதத்தினால் नातोऽयस् वक्षुमुःसहे என்றபடி மந்த-
ராதிகள் நீங்கலாக மற்ற உபதேசம்மாத்திரம் கொள்வது. துர்யோதனன்

‘முகவஸு டிஜாப்ரேஸு நிஷண: பரமாஸநே । விதூரந்நானி வுமுஜே ஸுசிநி குணவந்தி ச ||’

என்றிதைக் கேட்டு துர்யோதநன்,

‘மஹாப்ரோஷவதிக்ரமய மா சைவ மஹஸூதந । கிம்யே புண்டரீகாக்ஷ முக்தம் வுஷணமோஜநம்’ என்று கேட்க,

‘டிஷதந்நே ந மோக்ஷ்ய டிஷந்தே நைவ மோஜயேத் । பாண்டவாந் டிஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: ||’

என்று உத்தரம் அருளிச்செய்கையாலே ச்ரீவிதூரருக்கு துர்யோதநன் சொன்ன ஜாதிவிசேஷத்தை பகவான் இசைந்தானாயிற்று.

விதூரரை குத்ரனென்ற போது ப்ராஹ்மணனென்று க்ருஷ்ணன் ஸ்தாபிக்க வில்லை; அதனால் அவருக்கு ப்ராஹ்மண்யம் வரவில்லை யென்று தெரிகிற தென்கிரார் முகவஸு இதி. ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் விதூர்திருமாளி கையில் புஜித்த பிறகு க்ருஷ்ணபகவான் சிறந்த ஆஸநத்தில் வீற்றிருந்து சுத்தமாயும் மிகவும் போக்யமாயுமிருந்த விதூர அந்நங்களை புஜித்தா ரென்பது ச்லோகார்த்தம். **மஹேசி**, பக்தருடைய அந்நம் இஷ்டமாகில் பீஷ்மரிடம் செல்லத்தகும். ப்ராஹ்மணனுடைய அந்நம் வேண்டியிருந் தால் த்ரோணரிடம் சென்றிருக்கலாம் அரசனை மதிப்பதென்கிற காரண மாகில் என்னை யணுகியிருக்கலாம். எல்லாம் விட்டு குத்ரனுடைய அந்ந த்தை புஜித்தது ஏன் என்று துர்யோதநன் கேள்வி. கண்ணனின் ஸமா தானம் டிஷதிசி. த்வேஷமுள்ளவனின் அந்நம் புஜிக்கத்தக்கதன்று, த்வேஷ முள்ளவனுக்கு போஜநமளிக்கவுமாகாது. அரசனே! பாண்டவர்களை நீ த்வே ஷிக்கிராய். அவர்கள் ஐவரும் என்னுடைய ஐந்து ப்ராணன்கள். இவ் வாறு கூறினோடு யல்லது விதூரன் ப்ராஹ்மணன்தானே யென்று சொல்ல வில்லை இங்கெடுத்த இம் மூன்று ச்லோகங்களும் சேர்ந்து ஒரிடத்திலில்லை. **பாரதஸாவித்ரி** என்றதில் மேல் இரண்டு ச்லோகங்களுமுள; முதல் ச்லோக மில்லை. அங்கு **முக** என்றவிடத்தில் **கூத்** என்ற பாடம். உத்தியோக பர்வத்தில் துர்யோதந ப்ரச்நத்தில் இந்த ச்லோகமில்லை. உத்தரமான ச்லோகம்மட்டு முள்ளது. முதல்ச்லோகம் உத்தியோகபர்வத்தில் காண் கிறது. ஆனால் முகவஸு டிஜாப்ரேஸு நிஷணேஸு வராஸநே । ஸுசி: சுபயதோமூ:வா விதூரோ஽ஶ-
ஸுபாஹஸு || என்று ச்லோகத்தின் ஸ்த்திதி. 91-43. 1—அரைச்லோகத் திற்குப் பிறகு **ஸதோஸுபாயிமிரஸாதி மயஹிரிவ வாஸவ: । விதூரந்நானி வுமுஜே ஸுசிநி குணவந்தி ச** என்று உளது, ஆக இங்குள்ளவாறு பூர்வார்த்த உத்தரார்த்த அமைப்பில்லை. உத்தியோகபர்வப்படி இந்த போஜநம் துர்யோதநன்கேள் விக்கு முன் நடந்ததல்ல, துர்யோதநனிடம் த்வேஷிபந்நம் புஜிக்கலாகா தென்று க்ருஷ்ணன் சொன்னதற்குப் பிறகே இந்த போஜநம் நடந்தி ருக்கிறது அங்குள்ள ச்ரமம் பின்வருமாறு—க்ருஷ்ணபகவான் தூதாக ஹஸ்திநாபுரம் முந்தருளுவது தெரிந்து பீஷ்மாத்ரி ஸர்வஜந ஸம்மதிக்கு இணங்கி வரும்வழியில் பலவிடங்களில் க்ருஷ்ணன் தங்குவதற்காக துர்யோ தநன்விசேஷமாக அந்நபாநாதிசளுக்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தும், கண்ணன் அவற்றைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல் நேராக வருகஸ்த்தல

ஆனால் சாஸ்திரர்க்கும் ஷத்ரிபர்க்கும் குத்ரனுடைய வடிவத்தை யுஜிக்கை நிவிஷ்மன்தோ வென்னில்—‘आयिधिष्ठिता वा शूद्रा अन्नसंस्कारिण्यु:’

என்று ஆபஸ்தம்பாதிகள் சொல்லுகிறபடியே யுகாந்தரங்களில் சாய்ரஸ்ய ரான சூனவஜ்ஜர்கள் ஆர்யர்க்கு அந்ஸ்ச்காரம் பண்ண அநுஜாதராகையாலே

மென்கிற இடம் வந்து சேர்ந்து உதயகாலத்தில் ஸ்நாநாதி சடங்குகளை முடித்துக்கொண்டு நேராக எல்லோராலும் குழப்பட்டு த்ருதராஷ்ட்ர னுடைய க்ரஹம் சென்று அவனாலே ஸத்கரிக்கப்பட்டு விதூரரோடு அவர் திருமாளிகை சென்று அவரால் அக் காலத்துக்குத் தக்கவாறு ஆராதிக்கப்பட்டு குந்தியில்லத்திற்கு நடுப்பகலிற்கு மேல் சென்று யோகக்ஷேமங்களைப் பற்றி அவனுடன் பேசி முடிந்தபிறகே துர்யோதனனின் க்ருஹத்திற்கு நேராகச் சென்றார். அங்கு எல்லோரும் நன்கு வரவேற்றனர். அப்போது துர்யோதனன் அந்நபாநாதிகளை யளிக்க இவர் ஸ்வீகரிக்காமலிருக்க, ஏனென்று அவன் கேட்க விஷயம் மென்கிற ச்லோக விஷயத்தை சொன்னார். முடிவாக सईमेव भोक्ष्यं अन्नं दुष्टाभिसंहितम् । अक्षुरेण्य भोक्ष्यमिति ये धीयते मतिः என்று விதூராத்நத்தை யுண்ணப் போவதாகவே யருளினார். உடனே விதூரக்ருஹம் சென்றார். அங்கே ப்ராஹ்மணர்களுக்கு போஜநம் செய்வித்தபிறகு விதூர மிகவும் பரிசுத்தமாய் அந்நங்களைக் கண்ணபிரானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க பகவானும் தம் பரிவாரங்களோடு உட்கொண்டார். அங்கே உள்ள ச்லோகம் विदुरात्राणि बुभुजे என்றது. துர்யோதனனின் இல்லத்திற்கு வருவதற்கு முன்னும் விதூர னுடைய க்ருஹத்தில் ஏதோ ஸாதாரணமாக ஆராதநம் நடந்திருக்கிறது. அது விஷயமாக विदुरात्राणि बुभुजे என்று சொல்லலா மென்னில்—அவ்வாறு உத் யோகபர்வத்திலில்லை பாரதஸாவித்ரியிலேயே மேல் இரண்டு ச்லோ கங்கள் போலே இந்த ச்லோகமும் உத்யோகபர்வத்திற் போல் சிதறியிராமல் பூர்வார்த்த உத்தரார்த்தமாகவே துர்யோதனன் கேள்விக்கு முன்னாக இருந்து இப்போது ப்ரஷ்ட மாயிருக்கலாம், ச்லோகக்ரமத்தில் இந்த ரீதியில் பொருந்தவில்லை யானாலும் விஷயத்தில் விசேஷவேறுபாடில்லை. இது நிற்க.

கண்ணபிரான்மட்டுமன்றி அந்தணர்கள் அனைவரும் அங்கு புஜித் தார்களென்று தெரிகிறது. த்ரைவர்ணிகர்களால் அம் சூத்ய வக்ஷாமென்று குத்ரர்களிடத்தில் பக்வாந்தத்திற்கு ப்ரதியாப ஆமமாகவே க்ரஹிக்க வேண்டும், சமைப்பதற்கு முன்னுந் நிலைமையில் வஸ்துக்களை க்ரஹிக்கவேண்டு மென்றிருக்க அவரில்லத்திலேயே பாகம் செய்த அந்நத்தை க்ரஹித்த தெங்ஙனே என்கிற கேள்வி நிற்கிறது. இதை எடுத்துக் கழிக்கிறார் ஆனால் இதிலும் ப்ராஹ்மணர்க்கும் ஷத்ரிபர்க்குமென்றது இங்கே ப்ராஹ்மணர் களும் பிறகு கண்ணனும் புஜித்ததால், आयिणि ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம் 2.2.4. பிராஹ்மணர்களுடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருந்து குத்ரர்களும் சமைக்க அதிகாரியாவார்களென்று பொருள். அநுஜாதர்களாகையாலே = ப்ராஹ்மணாதிகள் புஜிக்குமந்நத்தை குத்ரர்களும் சமைக்க சாஸ்த்ர

“அவ்விடத்தில் நிஷேஷமில்லை இது, ‘யுச்சிஸு மயஸி யூவா விதுரோ஽ஜஸுயாஹர்’ என்று ச்ரீவிதூரருடைய குணவிசேஷங்கள் சொல்லுகையாலே ஸூசிதம். மஹிதூர்க்களான இவர் யோமாவத்தாலே தேஹ்யாஸம் பண்ணின பின்பு, மாணான

மூலமாக ஸம்மதரானபடியாலே; இதனால் பூர்வவர்ணத்தாரின் த்ரவ்யத்தை எடுத்துச் சமைக்கவும் தொடவும் பரிமாறவும் சூத்ரர் அர்ஹரென்றதாமானும் சூத்ராந்நமான த்ரவ்யத்ததப் பூர்வர் புஜிக்கலாகுமோ வென்ற கீழ்க் கேள்விக்கு என்ன பரிஹாரமென்னில்—விதுரர் சமையல் செய்தவரேயன்றி த்ரவ்யத்துக்கு ஸ்வாமியல்லரென்று வாக்யதாத்தர்யம். அதன் கருத்தாவது—அபக்வமான பதார்த்தங்களை சூத்ரர்களிடம் பெறலாம். இங்கே முன் நாம் கூறியபடி நடுப்பகவில் விதுர க்ருஹத்தில் கண்ணன் விதுரரால் அநிஷிஸ்தகாரம் செய்விக்கப்பெற்றாரென்று உத்யோக பர்வத்திலிருப்பதால் அப்போது அபக்வமான த்ரவ்யங்களைக் கண்ணனுக்கு விசேஷமாக அர்ப்பணம் செய்துவிட்டார். கண்ணனும் அந்தணர்கள்மூலமாக அந்த த்ரவ்யத்தை ஸ்வீகரித்து அந்தணர்களும் தாமும் புஜிக்கும்படி பக்வமாக்க உத்தரவிட்டார், பாகம் செய்தவர்களில் விதுரரும் பகவானின் அநுமதியாலே கலந்து கொண்டார். ஆகப் பக்வாந்நம் இவருடையதன்மென்றதாம். மேலும் விதுரக்ருஹத்தில் குந்தி ரித்யவாஸம் செய்பவள். அவள் துர்யோதநனால் காக்கப்பட ப்ரஸக்தியில்லை. அவளுக்கு வேண்டும் போஜநாதிகள் பிறந்தபமான வஸுதேவ க்ருஹத்தினின்றே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆக விதுர க்ருஹ த்ரவ்யங்களெல்லாம் முன்னமே கண்ணனின் த்ரவ்யங்களே; பீஷ்ம த்ரோணாதிகளின் த்ரவ்யம் போல் துர்யோதந ராஜாவின் த்ரவ்யமகா—என்றும் கூறலாம், சூத்ரரான விதுரரெப்படி கண்ணனுக்கு அந்தம் கொண்டு வந்தாரென்கிற கேள்வியைப் பரிஹரிப்பதற்காகவே அவருக்கு விசேஷணங்களென்கிறார் இது யுச்சிரிசி. அந்தணர்களும் புஜிக்கும்படி தமக்குப் பகவாந்ந த்ரவ்ய ஸம்பந்தமில்லாத விதுரர் அந்த த்ரவ்யத்தினுடைய தர்சந ஸ்பர்சநாதிகளுக்குத் தக்க சுத்தியுடையராயிருந்தது மட்டுமின்றி, கண்ணபிரானுக்கும் அர்ப்பணம் செய்யும்படி ஷபக்தி ச்ரத்தைகளோடிருந்து பிறர் மூலமன்றி நேராகவே அந்ந ஸமர்ப்பணம் செய்தார். அவ்வளவு ஆத்ம குணபூர்த்தியுடையவர் அம் மஹான் என்றதாம்.

சூத்ரராகில் அவருக்கு ப்ரஹ்மமேதஸம் ஸ்வாம் செய்ததெங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறார் ப்ரஹ்மேதி. விதுரர் ஸாமாந்ய சூத்ரராயிருந்து மரணமடையாமல் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாய் பூஷிதமான பக்தி யோகமூலமாக தேஹத்தைவிட்டதால் இவர்ப்ரபாவம் எல்லாருக்குமறியத் தக்கதாயிற்றென்பதற்காகவே தேத்யாதி. இதை மேலே காண்க. பண்ணினபின்பு என்பதற்கு செய்த என்பதோடு அந்வயம்; ப்ராப்தனான என்பதோடு அந்வயமாய் தேஹந்யாஸம் செய்தபிறகு தர்மபுத்ரர் வந்தாரென்ற பொருளில்லை. ஆச்ரமவாஸிப்ரவத்தில் (28.) தர்மபுத்ரர் த்ருதராஷ்டிர ஆச்ரமத்திலிருந்து விதுரரைக் காணச்சென்ற

தர்மபுத்திரன் செய்த சீர்க்காரவிறைவம் தூணிச் சூழ்ந்தவன், வயிற்றில் விறைவம் தவிர
மித்தனை; இதுகொண்டு வயிற்றில் விறைவம் தவிர வயிற்றில் விறைவம் தவிர

போது விதுரர் அப்பால் செல்லா நிற்க, இவர் விரைந்து அவரிடம் ஓடி ஏகாந்
தத்தில் ஒரு மரத்தின் கீழ் விதுரரை வணங்க, விதுரர் இமை மொட்டாமல்
இவரைக் கண்டு யோகபலத்தினாலே இவர்தேஹத்தில் புழுந்துவிட்டார். விதுர
சரீரம் மரத்தின் கீழ் பிணமாய்க் காணலாயிற்று. தர்மராஜன் அதனால் மிக்க ஒளி
யுள்ளவராய் வ்யாஸர் முன் சொன்னதை யெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டார்.
அதன்பிறகு அவருக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்ய முயன்றார். அதற்காக ப்ரா
ப்தனான என்றது, விதுரருக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்திருந்தும் அவர்களில்லா
மையால் விதுரர் பாண்டுவுக்குத் தம்பி யென்றே முறையில் இவரை கர்த்
தாவாக ப்ராப்தரானுரென்றபடி. இப்படி ப்ராப்தராய் யோக ப்ரபாவ
மூலமான தேஹந்யாஸம் கண்டு செய்த ஸம்ஸ்காரம் எத்தகையதென்னில்—
வசநபூஷணத்தில் பகவத்பக்தனுக்கு வேறு ஜாதி வருமென்பதைக் கூறும்
போது, ந ஷ்டா இத்யாதி வாக்யங்கள் போல் சரித்திரத்தையும் ப்ரமாணமாக்கி,
“க்ஷத்ரியரான விச்வாமித்ரர் ப்ரஹ்ம ரிஷியானார்; ராவணன் விபீஷணனைக்
குலபாம்ஸநனென்பதாலும் ராமன் அவரைச் சேர்த்துக்கொண்டதாலும்
அவருக்கு ராக்ஷஸத்வம் போய் வேறு ஜாதி வந்ததென்று தெரிகிறது; ஐடாயு
வுக்கு ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்காரம் செய்தார்; தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்கைக்
கொண்டு விதுரருக்கு ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்காரம் செய்தார்; க்ருஷ்ணன்
விதுரக்ருஹத்தில் புஜித்தார்” என்றெல்லாம் சொல்லப்பெற்றன. அவற்
றுக்கு ஸமாதாநம் சொல்வது இப் ப்ரகரணத்தில். இங்குள்ள ஸம்ஸ்கார
விசேஷமென்ற பதத்திற்கு ப்ரஹ்மேத ஸம்ஸ்காரம் பொருளென்று உரைப்பர்.
அசரீரிவாக்கு ஸாரபோதிறியில் ‘भो भो राजन् न दग्ध्यसेतत् विदुरसं. शम्भु ।
दलेबरसिद्धेते नैव धर्मः सनातनः ॥ योगो वैष्णवो नाम भविष्यस्य पार्थिव । यतिर्हि-
मावाप्तोऽसौ न शोच्यो भरतर्षभ ॥’ என்றெடுக்கப்பட்டுள்ளது, இங்கே வாஹ்-
ஸ்காரம் தகாதென்றது; ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரமெங்ஙனே கிடைக்குமென்
னில்—ஒரு ஸம்ஸ்காரமும் செய்யாமல் விட்டாரென்பது உசிதமன்று. ஏ ஶோ
என்றுள்ளது. இவருள் புழுந்துனார்; தர்மன்; ஏதோ ஸம்ஸ்காரமிருக்கவேண்டும்.
அது யதிகளுக்குப் போன்றதாகலாம். அஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால் ப்ரஹ்
மமேதஸம்ஸ்காரமென்னுமல் ஸம்ஸ்காரவிசேஷமென்று பொதுவாகச் சொன்
னார். சூத்ரார்களுக்கு. ‘अमृमधिराः खात्वा चातुर्हृदिक्रियाकृषे’ என்று மந்த்ர
மிராமல் பூஜையிலதிகாரம் போல் மந்த்ரமிராமல் ஸம்ஸ்காரம் தருமென்று
கொண்டு தூணிய் அதுஷ்டிதமாதலென்றும் அருளினார். சமஸ்காரமென்றே
கொண்டாலும் விஜேராதயில்லை யென்கிறார் வ்யக்திவிசேஷேதி. ஐடாயுவுக்கு
ராமன் செய்த ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஹ்மமேதமென்று ராமாயணத்திலிராமற்
போனாலும் பாத்தம புராணத்தைக் கொண்டாகுமென்பதுபோல் இங்கு
மேதேனும் ப்ரமாணம் கிடைக்குமாகில் ப்ரஹ்மமேதமே யாகுக. இல்லையெல்

இங்ஙனல்லாதபோது சமோச்சரரான பாண்டவர்களுக்கு ஒரு நியதிவிசேஷத்தாலே வந்த தாரஸாधारणத்தைக்கொண்டு ஸர்வலோகமும் வ்யாபுலமாம்படியாம். ஆகையாலே தம் தம் ஜாதிகளை விடாதே நின்று அவ்வோ ஜாதிகளுக்கு பவதபாகியே யாலே யதாபிகாரம் பாவகேத்யம் பண்ண மாமம்.

மோஹநாசங்களில் சொன்ன ஶாரயுதாராதிகளை மாமாபிகார் நினைக்கலாகாது.

வேறேதேனுமாகுத எப்படியும் அசரீரிவாக்கு விதுரவ்யக்தியையே குறித்து வந்ததாக்கையால் வேறொருவருக்கு இது தகாது. அவ் வாச்ரமவாஸிபர்வத் திலேயேபிவதில் வ்யாஸர்சொல்வதாவது-மாண்டவ்யசாபத்தினாலேதர்மனே விதுரனான; பிரமனுடைய ஆஜ்ஞையினாலும் எமது வலத்தாலும் விதுரன் 'மஹாபுஷ்டிமஹாயோகி மஹாமா': இந்த யுகிஷ்டிரனும் தர்மனே. யோ ஹி தர்ம: ப விதுர: விதுரோ ய: ப' பாண்டவ: என்றவாறு. தாரஸாधारணம்=மனைவியாகப் பலருக்காகை.

'பிரகாஸதேவமாதேன பாலஸி பவதி ஶுபாந் | காலக் வதமாஸ்யாய யதிமவதி மாநவ:' என்றபடி சிவபக்தருக்கே ஜாத்யாதிகள் மாறும்போது விஷ்ணுபக்தருக்கு ஏன் மாறவாகாதென்பதற்கு ஸமாதாநம் மோஹநேத்யாதி. பாசுபதம் மோஹந சாஸ்த்ரமென்றும் அதன் மூலமாம் உயர்ந்த ஜாதி பெறுதல் அப்ராமாணிக மென்றும் ப்ராஹ்ம ஸுதத்ரபாஷ்ய ஶித்தமாகையால் பாஷ்ய ஸம்மதமான வர்ணாச்ரமவ்யவஸ்த்தை மாறாது. வசனபூஷணத்தில் விச்வாமித்ரவ்ருத்தா ந்தமெடுத்ததற்கு ஸமாதாநம் வசுஷ்யாஸேதி. ஆநுசாஸாநிக பர்வத்தில் (?). ஶாஸ்திரின் பெண்ணான ஸத்யவதிக்கு பர்த்தாவான ஶுக்ரீந மஹர்ஷி அவள் தாய்க்குப் புத்ரோத்தபத்திக்காக ஶுத்ரீய விர்யாஸிவ்ருத்திக்காக அபிமந் த்ரணம் செய்து ஒரு சருவையும் (உஷ்ண மான பக்வாந்நத்தையும்) அவ ளுக்கும் புத்ரோத்தபத்திக்காக ப்ராஹ்மண தேஜஸ்ஸின் நிறைவுக்காக மந்த்ரிக்கப்பட்ட மற்றொரு சருவையும் பார்யையிடம் கொடுத்திருக்க அவள் தாயிடம் சென்று சொன்னபோது தாய் பெண்ணுக்காகக் கொடுத்த சருவில் அதிக விசேஷமிருக்குமென்று ஆஸ்த்தை வைத்ததால் ரிஷிக்குத் தெரியாமல் சருவுக்கு வ்த்யாஸம் செய்யப்பட்டது. ஆக ப்ராஹ்மண சருவி னால் பிறக்கவேண்டும் ப்ராஹ்மணன் ஶுத்ரீயஸ்த்ரீயான தாயினிடத்தில் பிறக்க வேண்டியதாயிற்று. அவரே விச்வாமித்ரர். ஶுத்ரீய சருவினால் பிறக்கவேண்டிய ஶுத்ரீயன் ஸத்யவதியினிடம் பிறக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆனால் ஸத்யவதி தர்ப்பிணியாயிருக்கும்போது ரிசீகர் இது ஶுத்ரீய சருவா யிருக்க வேண்டுமென்று கவனித்து அவளைக் கேட்டபோது நடந்தபடி சொல்லக் கேட்டு அவர் வருத்தப்பட்டார். அதன்மேல் வணங்கி வேண்டினால் ப்ராஹ்மணனே பிறக்கவேண்டுமென்று. அப்போது அவர் இந்தச் சருவி னுடைய விர்யமெல்லாம் பிறக்கும் பிள்ளையினுடைய பிள்ளைக்குப் போக அருளினார். அதனால் ஸத்யவதிக்கு ஐமதக்நி யென்கிற ப்ராஹ்மணப்பிள்ளை யும் ஐமதக்நிக்கு ஶுத்ரீயரான பரசுராமரும் பிறந்த படி. ஆக விச்வாமித்ரர் சருமூலமாக முன்னமே யுள்ள தம் ப்ராஹ்மண்யம் ஶுத்ரீயப் பிறவியினால்

வருவியாசாபிகளான சில விசேஷநிதானங்களாலே வருகிற விச்வாமித்ராதிகளுடைய நிலை வேறு சிலருக்குக் கூடு மென்கை வசனவிரகம்

விபுராடிகளினும் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவரான ஆழ்வார்களுடைய வுத்தானவிசேஷங்களை நம் அநுஷ்டாநத்துக்கு வ்யாஸமாக்கலாகாது. அவர்கள்வ்யாஸங்களையும் ஆராய்ந்தால் ஸ்வஜாதிரியமத்தைக் கடந்தமை யில்லை.

மறைக்கப்பட்டதை தபோபலத்தினால் ப்ரகாசப்படுத்திக் கொண்டாரத்தனை; அவரிடமுள்ள ஷுத்திரியத்வப்ராந்தி(மோஹம்)நீங்கிப்ராஹ்மண்யமே ப்ரகாசிதமாயிற்று. நிதான்-ஆதிகாரணம். வ்யாஸம்-மாற்றிக்கொள்ளல். ஆதிபதத்தால் பரசுராமரிடம் செல்வதற்கான அருளைக்கொள்வது. விஷ்ணுவாசி என்ற பாடிபதத்தால் பரசுராமரைக் கொள்வது. வீதிஹவ்யனைக் கொள்வதென்றும் உரைப்டர். காசிராஜ விஜேராதியான ஹைஹயனென்கிற வீதிஹவ்யனின் பிள்ளைகளை காசிராஜிவோதாசபுத்ரனான ஸதீனன் ஸப்ஹரித்த போது வீதிஹவ்யன் ப்ருகுவின் ஆச்ரமத்தில் ஒளிந்திருக்க, ப்ரதர்தனன் ப்ருகுவைக் கேட்டபோது, 'இங்கு ஷுத்திரியன் ஒருவனுமில்லை; எல்லோரும் ப்ராஹ்மணர்களே' என்றார். அந்த வசநமாத்ரத்தால் வீதிஹவ்யன் ப்ராஹ்ம ரிஷியானான் அவனுடைய ஸந்ததி ப்ராஹ்மண பரம்பரையாயிற்றென்று ஆநுசாஸநிகத்தில்(8)உள்ளது இந்த வீதி ஹவ்யனுடைய ப்ராஹ்மண்யமும் ஒள்தபத்திகமென்பர். யோகசக்தியுள்ளவர்களுக்குமாட்டை மனிதனுக்குவதுபோல் ஒரு சரீரத்தையே மறைத்து வேறு சரீரமுண்டுபண்ண சக்தியுண்டாகிப் பகவத்ஸம்பந்தத்திற்கும் இப்படி பொதுவாக ஜாதியை மாற்ற சக்தியிருக்குமே யென்னில்—அந்தந்த ஜாதிபக்தரை அந்தந்த ஜாதியராகவே வசநங்கள் சொல்லுகிறதிலிருந்து மாறாமை தெரிகிறது. ஆக இது வசனவிரகம். நிஷ்குவாசிவ்யாடிகளிடத்தில் ஶாபாநுஶ்ரவணத்தாலே பூர்வாதிக்குரிய கர்மானதிகாரமும் ஜாத்யநாமாதிபாராஜீவாதிருமே யேற்பட்டன; இது யாசலிசேஷம் செய்த ஷுத்திரியனுக்கு யாஜநாதிக்காரம் போலாம்; ஜாதி ஒழிய வில்லை யென்னலுமாம். எங்கும் சரீரமுள்ளபோது ஜாதிக்கு அழிவில்லை, வேறு சிலருக்கு=அத்தகைய விசேஷகாரணம் பெறாத இக் காலத்திலுள்ள வ்யக்திகளுக்கு.

ஆழ்வார்களும் ப்ராஹ்மணக்ருத்யம் செய்திருப்பதால் அவர்களுக்கு ப்ராஹ்மண்யம் பிறகு வந்திருக்கவேண்டுமென்ற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் விதராதிதி. விதரருக்கு அசரீரி வாக்குப்போலே ஆழ்வார்களை கௌரவிக்க விசேஷமாக பகவந்நியமநாதிருபமான சில காரணங்கள் இருந்தன. அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெருமை வேறு வ்யக்திகளுக்கிருக்கத் தகாது. திருமழிசைமாழ்வாருக்கு அவர் திருவாழியாழ்வானின் அவதாரமென்ற தோற்றமறிந்த பெரியோர்களால் ஶ்ரீபூஜை நடத்தப்பெற்றது, திருப்பாணாழ்வார் சரீரங்கநாதனுடைய விசேஷநியமந்ததால் லோகஸாரங்கமுனிவரால் கோயிலுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டு அமலனாதிபிரான் அருளி பகவானைக் கண்டார். இத்தகைய விசேஷங்கள் ஶாஸ்திரப்ரபல காரணமூலமே யாகும். அது

“विष्णुर्नित्यं विद्यया तात ईड्यस्तस्मात् ज्ञानं नित्यरूपं वरेण्यम् ।

प्राप्यं ज्ञानं ब्राह्मणात् क्षत्रियाद्वा वैश्याच्छूद्राद्वाऽपि नीचादभीक्ष्णम् ॥”

என்கிற ச்லோகத்தில் ஸ்வரூபம் அவச்யம் சம்பாத்தியமாகையாலே பூர்வபரிசு
த்தில் மற்றுள்ளார்பக்கலிலும் ஐஞாநமாத்ரம் விஷயமாக சம்பாத்தியமென்றில்
வளவு சொல்லிற்று. இப்படியானாலும் விஷயநாதிகளுடைய ஸ்ரீராம் பரிசு
விஷயத்திலே ஆகவேணுமென்னுமிடம் ‘शूद्रयोनायं ज्ञातो नातोऽप्यद्वयमुत्सृजे’

வும் அவர்கள் தாமே தாம் பெருமை பெறுதற்காகச் செய்த ப்ரயத்நங்களா
லல்ல; அவர்கள் தங்களாவியன்ற வரையில் தங்கள் ஜாதிக்குத் தக்கபடியே
நடந்து கொண்டனர். திருமழிசைப் பிரான் டெரும்புலியூரக்ரஹாரத்தில்
செல்லும்போது இவர் அத்ரைவர்ணிகரென்று அந்தணர்கள் வேதா
த்யநத்தை நிறுத்த, அதன் பிறகு அவர்களுக்கு மேல்வாக்யம் மறந்துவிட்டது
இவர்கள் தவிப்பதைக் கண்டு ஆழ்வார் வீதியில் காயும் கறுப்புநெல்லைக்
கண்டு அதை எடுத்து நகத்தினால் பிளந்து அதுமூலமாக ஸ்ரீராம் பரிசு
பரிசும் என்கிற வாக்யம் நினைவுறச் செய்தார். வாயால் வேதத்தைச்
சொல்ல விரும்பவில்லை. திருப்பாணாழ்வார் கோயிலுக்கு வெகுதூரம் வெளி
யில் நின்று தினந்தோறும் அரங்கனைப் பாடிவந்தாரேயல்லது கோயிலுக்குள்
செல்லவில்லை. ஆகையால் ஸ்வஜாதி வ்யவஸ்தையை அவர்கள் தாமாகக்
கடந்தார்களென்பதில்லை. நம்மாழ்வார் மதுரகவிகளுக்கு ஆசார்யராயிருந்து
வேதத்தின் உட்பொருள் நிற்கப்பாடி நெஞ்சள் நிறுத்தினாரே யென்னில்—
அதற்கு உத்தரம் விஸுரீதி. பா சாந்தி, 323ல் பாய் ஸ்ரீமென்கிற ஸ்ரீ-
ச்லோகமிருக்கிறது. ஆனால் பாய் என்று ஸ்வரூபமான பாடம் காண்கின்றது.
விஸுரீதியாதி ஸ்ரீச்லோகம் அங்கில்லை இந்த முதல் ஸ்ரீச்லோகத்தைத் தனி
யாகப் பிரித்தால் இங்கு உதாஹரிக்க ஸங்கதியில்லை. ஆக இந்தச் ஷ்லோகம்
வேறிடத்திலிருக்கக்கூடும். அல்லது விஸுரீதியாதி இங்கெடுத்தபடியே பாரத 88
ப்ராசீந பாடமென்று கொள்ளவேண்டும் யாஜ்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார்
ஐநகருக்கு. அதனால் பூர என்று ஸம்போதநம் பண்ணவேண்டியிருக்க ஸ்ரீ
என்ற ஸம்போதநம் சேராது. இதன் பொருளாவது—விஷ்ணுவானவர் எப்
போதும் ஐஞாநத்தைக் கொண்டே துதிக்கத்தக்கவர். ஆகையால் அழியாத
படியாக விஷ்ணுவிஷயமான ஐஞாநம் ச்ரேஷ்டமானது, அது ப்ராஹ்ம
ணன் ஸுத்திரியன் வைச்யன் குத்ரன் அவனுக்கும் கீழ்ப்பட்டவன் என்ற
படியில் எங்காவது மேன்மேல் விசதமாம்படி பெறப்படவேண்டுமென்ற
தாம், இங்கு ப்ராஹ்மணன் க்ரமத்தினால் உத்க்ருஷ்ட ஜாதியில் கிடைக்
காதபோது நிக்ருஷ்ட ஜாதியில் பெறவேண்டுமென்றதாகிறது. இங்கே
அபிஷேகம் என்கிற சொல்லால் ஸாமான்யஐஞாநம் போதாது; விசதமாகப் பெற
வேண்டியிருப்பதால் ப்ராஹ்மணனிடம் ஸாமான்யமாக அறிந்ததற்கு மேல்
வேறிடத்திலும் விசதமாக அறியலாமென்றும் தெரிகிறது. ஆக இது வைச
த்யவிஷயமே யல்லது விஷயபரிசுபரிசுமென்றென்னலாம். இதை ஸ்ரீஷ்டமா

என்ற சர்விதூரவாக்யத்தாலே விஷம். சூதாபா-வம்ஸாபாதிசனும் தர்மஸந் தேஹம் டேட்க வந்த ப்ராஹ்மணரைத் தாங்கள் இவ்வித்து. தீர்த்தயாத் ரையிலே வழிதிசைத்தாரை வழியிலே சேர்த்த மாத்திரம் அவர்களைத் தெளி

க்கும் மேலே பெடுக்ப்படும் 'சூதயோனி' என்கிற வாதியம் (பா. உத்யோக 40-5) அதன் 23 வசர்தி 'சூதேய து யா துதி: சேத சா சாஸநி' என்னக்குத்தெரியும்; ஆனாலும் நான் குக்ர போதியில் பிறந்திருப்பதால் இதற்குமேல் சொல்லவிரு ம்பவிலை பென்றார் விதூரர். அது போல் மதுரகவிகளுக்கு அவர் மிக்க வேதியரிடம் அறிந்த வேதத்தின் உட்பொருளை அவரது நெஞ்சில் நிற்கும்படி விசதமாகப் பாடி நிறுத்தியிருளினார் நம்மாழ்வார் என்றே தெரிகிறது. ஆதையால் மந்த்ரோபதேசத்தை அவர் செய்தா ரென்று சொல்ல முடியாது. அப்படிச் செய்ததாகத் தெரிந்தால் அது முன் சொன்ன அசரிரி வாக்கு முதலான நியித்தம் போல் மதுரகவிகளுக்கு ஒன்று ஏற்பட்டு அதன்மூலமாகும். ஆக வ்யக்தி விசேஷவிஷயமாக நிற்கும். நாடமுனிகளுக்கு உபதேசித்தாரே பென்னில்—நம்மாழ்வார் தமது குக்ரஜாகியருவத்தோடு இருந்து உபதேசிக்கவில்லையே. மோஷம் சென்றபிறகு யோகத்தில் வருவிக்கப் பெற்றதால் அப்ராத்தகசரிரத்தோடல்லவோ உபதேசித்தரு ளினார். அது சாஸ்த்ர விருத்த மாகாதென்க.

துலாதாராதிகளும் மந்த்ரோபதேசாதிகள் பண்ணி ஆசார்யராகவில்லை பென்கிறார் சூதாபாதிச சாந்தி 267-ஜாஸூலி என்கிற ப்ராஹ்மணன் ஐடா தாரியாய் தீர்க்காலம் தீவ்ரமாகத் தவம் செய்திருக்க அவன் ஐடையில் பக்டி கள் குடியிருந்து முட்டையிட்டிக் ஓட்டிகளை வளர்த்துக் கொண்டு போவ தும் வருவதுமாகக் காலம் கழிந்து வந்தது. அவ்வளவையும் பொறுக்கும் படியானமையைக் கண்டு தனக்கு பூமி ஆகாசமெங்கும் போகவான புத்தி யுற்றான். தம்மளவு புத்தி பெற்றவர் யாருமில்லை பென்று தோள்தட்டினான். அப்போது ஆகாசத்தில் நீ வாராணஸியிலிருக்கும் மஹாப்ராஜ்ஞான துலா தாரனுக்கு ஸமாநமாகமாட்டாயென்று அசரிரிவாக்கு உண்டாக அதைப் பொருமல் துலாதாரனைக் காணச் சென்று கண்டான். துலாதாரன்—தராச பிடிப்பவன். நற்சரக்குகளை விற்கும் துலாதாரனும் இவ்வித்து=நல் வரவு கூறிப்பூஜித்து. 'நீர்வரும் போதே எல்லாமறிந்தேன் தர்மதத்துவம் உமக்குத் தெரியவில்லை. என்னுடைய தராச இருபக்கதிற்கும் ஸமமாக நிற்பது போல் நான் ஸமானிருக்கிறேன். ஒன்றைப் பழிப்பதும். ஒன்றைப் புகழ் வதும் செய்வதில்லை, ஸர்வபூதததை, விஷயங்களில் பற்றின்மை, அஹிம்ஸை, இத்யாதிகுணங்கள் வேண்டும். நிஷ்காமகர்மாவாயிருப்பவனை ப்ராஹ்மணனா வான்' என்றவாறு உபதேசம்செய்தான். எல்லாம் தர்மஸந்தேஹம் நிவருத்தி செய்ததுமட்டும். வழியிலே சேர்த்த மாத்திரம்= அவ்வளவான: சேர்த்ததுபோல்

வம்ஸாபாதிசயம். பா.வந. 209 ஒருமரத்தின் கீழ் தவம் புரிந்த கௌசிக னென்ற ப்ராஹ்மணன் கிளையிலிருந்த கொக்கின் மலம் தன்மேலே விழ அவன்

வித்ஸு விட்டார்கள். இத்தனை அல்லது சூரமான் அபாயம் பண்ணினார்கள். இப் ப்ரகாரங்கள் இவ்விதிஹாஸங்களிலே கண்டுகொள்வது.

‘भक्तिरष्टविधा क्षेपा यस्मिन् स्लेच्छेऽपि वर्तते । तस्मै देयं ततो ग्राहं स च पूज्यो यथा ब्रह्म॥’

கோபத்துடன் அகைக் காண, அவன் கோபாக்நியால் அது வெந்து விழுந்து உயிரிழந்தது. கௌசிகன் வருந்தி பிணைக்காக க்ராமம் சென்று ஒரு ப்ராஹ்மணியிடம் தேடி என்று கேட்க அவள் அகந்தாகப் புறப்பட்டவள் இடையில் கணவன் களைப்புடன் வருவதைக் கண்டு அவன் பணிவிடையில் இழிந்ததால் தாமதித்து பிணையைக் கொணர்ந்தான். கௌசிகன் இவள் செய்த தாமதத்திற்காகக் கோபித்தான். அதன்மேல் அவள், ‘எனக்கு பர்த்தாவின் சுச்ருஷையே முக்கியம். நான் கொக்கல்ல. உமது கோபம் என்னை ஒன்றும் செய்யாது. உமக்கு தர்மஜ்ஞாதம் போதாது; மிதிவிலையிருக்கும் தர்மவ்யாதனிடம் சென்று தர்மம் தெளிவது’ என்றான். யாரும் சொல்லாமலே கற்பின் மஹிமையினால் இவளுக்குப் பிறந்த கொக்குவரலாற்றின் அறிவுக்கு வியந்து அவளைப் புகழ்ந்துவிட்டு மிதிவை சென்று அந்தணர்மூலம் தர்மவ்யாதன் மாம்ஸவ்யாபாரம் செய்யுமிடம் சென்று ஜனநெருக்கத்தினால் அருகே செல்ல வாகாமல் தூரத்தில் நிற்க, தர்மவ்யாதன் எழுந்து வந்து கௌசிகனை நமஸ்கரித்து உபசரித்து, நீர் வந்த விஷயம் முன்னமே எனக்குத் தெரிந்துவிட்ட தென்றெல்லாம் சொல்லிப் பிறகுத் தன் இல்லத்திற்குழைத்துச் செல்ல. கௌசிகனும் இவ்வளவறிவுள்ள உமக்கு இந்த மாம்ஸவ்யாபாரம் ஏனென்று கேட்க, அவன் நான் ப்ராணிகளை செய்கிறதில்லை யென்றும், பிறர்வதைத்த ப்ராணியின் மாம்ஸத்தைக் கொண்டு தர்மமாக வ்யாபாரம் செய்கிறேனென்றும், மாம்ஸம் உண்பதில்லை யென்றும், அவரவர்க்குக் குலப்ரமமாக வந்த தர்மத்தை அபரவர செய்வது தகுமென்றும், மாதாபித்ருசுச்ருஷையே புத்ரனுக்கு முக்யமென்றும் சொல்ல, கௌசிகன் பல விஷயங்கள் கேட்க எல்லாம் தெளிவாகச் சொன்னான். கௌசிகன் தன் இல்லம் சென்று தாய்நிந்தைகளின் சுச்ருஷையை ப்ரதாநமாக்கி தர்மநெறியில் நின்றான். இவ்வளவு சொல்லியும் கௌசிகனிடத்தில் விசேஷமகிப்புடன் தன் ஜாதிக்குத் தக்கபடி அடங்கி நடந்துகொண்டதால் தர்மவ்யாதன் ஆசார்யனாயிருந்து உபதேசம் செய்யவில்லை யென்று தெரிகிறது. வழியை விட்டுச் சென்றவனை வழியில் திருப்புவது போல், செல்லவேண்டும் வழியில் சேர்த்தது மாத்திரம். இவ்வளவு உபதேசமும் விஷ்ணுங்களின் உபதேசமல்லவாகையால் இவர்கள் ஆசார்யராகார்.

ஆனாலும் பக்தனான ம்லேச்சனைக் கண்டாலும் அவனோடு கொடுக்கல் வாங்கல், அவனைப் பூஜித்தல் எல்லாம் தகுமென்று நாகபுராணவாக்யத்தில் காண்கிறதேமென்ன அதற்குக் கருத்துக் கூறுகிறார் மகிரிசி. முன்பின் ச்லோகங்களோடு இதற்கு உரையைப் புருஷார்த்தகாஷ்டாடிகாரத்தில்

என்றதும் க்ஷாமதானாதிபரமன்று; தானதானாதிபரமென்று வ்யாசனம் பண்ணினார்கள். 'பூஜ்ய:' என்கிற சப்தமும் ஸாதாரணமாகையாலே, 'பாபவதராமுடா' டானால் ஸர்வரும் சாஸ்த்ரம் சொன்ன மட்டுக்களிலே சாபரணியர்; இவர்களை ஸஜாதியரோடு ஒக்க நினைத்து அவசை பண்ணினபோது நரகமாம்' என்றிவ்வளவிலே தாத்பர்யம்(தத்பரம்?). இவ்வர்க்கத்தை 'ய: ஶூத் பாவததம்' என்று கொடங்கி மஹர்ஷி சீமபித்தான். ஆகையால் ஜாதியவசை குலையாதே நிற்க பாபவதரமாவம் கண்டுகொள்வது.

'அதோ ஜாதெநிக்ஷயா: சர்வத்யா வா விநாஸத: | சாஜாய் விஸுபகானாமிதி மந்தமிதி வவ: ||

காண்க. இங்குப் பூஜையென்ற சொல் ஜாமியுஜோக்தி போலென்று சரமசுவோகாதிகாரத்தில் முதற்பாதவுரையில் பணிப்பர். வ்யாக்யாநம்பண்ணினார்கள் இதி. குலந்தருமென் பதற்கு நிர்வாஹம் செய்த பெரியவாச்சான்பிள்ளை இதற்கும் சாஸ்த்ரவிரோதயிராதபடி வ்யாக்யாநம் செயதா ரென்றதாம். இங்குச் சொன்ன பூஜையாவது அவஜ்ஞை செய்யாமல் ஆதரித்திருக்கை யென்பது, 'ய: ஶூத் பாவததம் நிவாத் வவசு தயா | விஸுப ஜாதியாமாயா வ யாதி நரகம் வுதம் ||'. 'மததம் ஶூதாமாயா வ யாமயந்தி யே நர: | நரகேவ திஸுப வத்கிதிநரகமா: || அபி ஶ்யுதிநஜமான: மாயா நினைன சேனசா இத்யாதிகளில் ஸ்பஷ்டம்.

ஆக ஜாதியழியாதென்றதாயிற்று. ஜாதியும் ஒழிந்து ஸாம்யமுண்டென்கிறவர்களுக்கு அது ப்ராக்ருத சரீரமிருக்கும் போதல்லவென்கிறார் அத இதி. அத:—ஆகையாலே—ஜாதியவஸ்த்தை குலையாதே நிற்பதால் என்ற படி. ந ஶூதா: பாவததகா விசா...ஶூதா: என்றதால் நிக்ருஷ்ட ஜாதி போவதும் உத்க்ருஷ்ட ஜாதி வருவதும் தெரிகிறதென்று இதை இசைநதால் ஶூதா: யே ஶாமகா ஜனாத்நே என்கிறதால் அபக்தரான ப்ராஹ்மணதிகளுக்கும் உத்க்ருஷ்ட ஜாதி போய் குத்ரத்வஜாதி இசையவேண்டும் அப்போது அவனுக்கு உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் ப்ராஹ்மண ரீதியாக இராமற் போம். அவனைக் கொன்றால் ப்ரஹ்ம ஹத்யாதி தோஷமுமில்லையாம் அதனால் அங்குப் போல் குத்ர விஷயமான விப்ரபதத்திற்கும் ப்ரசம்ஸையிலே நோக்கென்க, அவ்வாறின்றி நிக்ருஷ்ட ஜாதி மாத்ரம் போகுமென்றே, ப்ராஹ்மணருக்கும் ஸ்வஜாதி போய் குத்ரத்வஜாதி வரட்டுமே யென்று எல்லா ஜாதிக்கும் அழிலே யென்றே சொல்லவாகாது; பகவத்பக்தர்களிலேயே விப்ர குத்ராதி ஜாதிபேதமிருப்பதை ஸ்பஷ்டமாகக் கீழே கூறியபடியால் ஜாதி யழியாதென்று முரைத்ததால் அதுமூலமான ஸாம்யம் வாராது. 'ஏனாந்தி வ்யாபிஷய: நைவ சாமகூலாதிபி:' என்றபடி வைஷ்ணவனென்கிற தன்மையில்மட்டுமே ஸாம்யம். ஜாதிக்லம்ஸ (ஜாதியின் அழிவு) மூலமாகவும் ஸாம்யம் மோக்ஷத்தில் தான். அதாவது ஜீவ ஸாமாந்யத்திற்கு ப்ராஹ்மணத்வாதிஜாதி யில்லையென்கிற ஸாம்யமானது எப்போதுமே உண்டு. 'நாய் தேவோ ந மாயோ வா ந திதிக் ஶ்யாவரோ஽பிவா என்றபடி நேராக ஜாதி அவர்களிடமில்லையே. சரீரம் வாயிலாக ஜாதியில்லாமையோ, ஜாதிக்லம்ஸமோ ப்ரளயத்திலுமுண்டு. ஒவ்வொரு

वैष्णवत्वेन मान्यत्वं समानं मुनिसम्मतम् । जाल्यादिवसतस्साभ्यं मुक्तिकाले भविष्यति ॥

भगवद्गीतादिकளிலும், 'खियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम्',

'स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः । स्वकर्मनेरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छुणु ॥',

'स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः', 'तस्मात् सपणवं शूद्रो मन्नामानि न कीर्तयेत्',

'वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण परः पुमान् । विष्णुराराध्यते पन्था नान्यस्ततोषकारकः ॥'

'न च लति निजवर्णधर्मतो यः' इत्यादிகளாலே பாகவதனுக்கே யதாபூர்வம் ஜாதியவச்யையும், அதுக்கு அநுரூபமான வृச்சவ்யவ்யையும் சூதரமமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி பாவததவமாகிற குணமும் அதடியாக வரும் புருஷார்த்தவிசேஷமும் ஸமாநமாயிருக்க, ஜாதியிசேஷங்களும்[9]வृச்சிவிசேஷங்களும் நியமவஸ்திதங்களைன்னுமிடம் 'शूद्रसाधुः कलिस्साधुः' इत्यादிகளிலும் ப்ரஸித்தம்

ஜீவனுக்கும் தேர்ந்திருந்த ஸர்வஜாதிகளின் த்வம்ஸ ஸமாநகாலிகத்வமென்கிற ஆகாரத்தைக் கொண்டு ஸாம்யத்தைச் சொல்வதானால், அது மோஷத்திலே யாகும். ஜாத்யாதி என்கிற ஆதிபதத்தினால் ஜாதிக்கு ஆச்ரயமான சரீராதிகளையும் கொள்வது. பாகவதத்வம் பெற்றபிறகும் முன்னாதி அழிபாமலே யிருக்குமென்பதை மற்றும் பல வசநங்களைக் கொண்டும் ஸ்தாபிக்கிறார் பாவதீதி. முதல்வசநம் பாகவதனுக்கும் வைச்யத்வ குத்ரத்வாதிகளைச் சொல்லிற்று. மேல் மூன்று வசநமும் அவரவர்வர்ணதர்மங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று ஜாதியின் இருப்பைச் சொல்லும். தஸா-திதி பா ஆச்வ 118-14. பாகவத குத்ரன் என் நாமங்களைச் சொல்லும் போது ப்ரணவத்தோடு சொல்ல வாகாதென்றது. வர்ணி. வி பு 3 8-9. வர்ணச்ரமாசார முள்ளவனாலேயே விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறான்; அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ண வழி வேறில்லை பென்றது. நேதி வி பு.3-7-20. கமலநயந என்று எப்பெருமானை விளித்து 81 ஶ்ராமென்ற ப்ரபந்தனைச் சொல்லும் போது தனது வர்ணதர்மத்திலிருந்து சலிக்காதவன் வைஷ்ணவனென்றது. शूद्रसाधुरिति. வி.பு. 6.2.6 எது ஸாது=சிறந்தது என்று அறிய. ரிஷிகள் வேதவ்பாஸரிடம் சென்ற போது மஹாநதியில் ஸ்நானம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த அவர் அகையறிந்து शूद्रसाधुः कलिस्साधुः योविस्साधुः என்று சொல்லிக் கொண்டே முழுக்கிட்டார். இதனைத் தெளிவாக அவர் மூலமே அறிய விரும்பி அநுஷ்டாநம் பூர்த்தியாம் வரையில் காத்திருந்து கேட்டபோது ப்ராஹ்மணன் மிகப் பெரிய உபாயத்தினால் ஸாதிக்கும் பலனை குத்ரன் இதர வர்ண சுச்ருஷையினாலேயே பெறுகிறான் க்ருதாதி யுகங்களில் த்யாநாதிகளால் பெறவேண்டும் பலனை ஒரு நாள் செய்த நல்ல கார்யத்தினாலேயே கலியில் பெறுகிறார்கள். ஸ்த்ரீயானவள் அதிக தர்மங்கள் செய்யாமலே பதியின் சுச்ருஷையினாலேயே பூர்ணபலன் பெறுகிறாள் என்றார். பாகவதத்வம் காரணமாக குத்ரன் ப்ராஹ்மணனானால் ப்ராஹ்மணதர்மங்களை மெய்லாம் செய்வேண்டியிருப்பதால் அவனை குத்ரனென்றும் ப்ராஹ்

சம்பாவிதங்களாய், பஹாதிசங்களுக்கு ஜம்ஸிசங்களாய், நீக்கியுள்ளார்க்கு அபாய-
சங்காதிதேதுக்களாலே அபாயங்களுக்காயிருக்கும், இதில் சாரிஜாதிவிசேஷங்களை
இட்டுச் சில சாஸ்த்ரங்கள் நியதங்களாய், மானசமான வானாதிசங்கையிட்டு
அவற்றுக்கு அநுரூபமான பூர்வாதிசங்களுக்கும் பஹாதிசங்களுக்கும் ஸர்வஜாதியிலும்
சம்பாவிதங்களாய், இதில் பாஷ்யாதிசங்கைப்பக்கலிலே மாநஸமான விரிசாகாரங்கள்
வந்தால் அபாயாதிசங்கமாக பாஷ்யமான ஜந்மத்திலே பிறந்து தப்பின

மோ, அவ்வளவு மதஸ்ஸில் ஸத்வமிருந்தால் அதையும் ப்ராஹ்மண்ய
மென்னலாம். ஆனால் சரீரத்தில் அது ஸ்திரமாயிருப்பதால் ஜாதியாகும்;
மனத்தில் அது ஜாதியன்று இதை யறிவிப்பதற்காகவே சாரி ஜாதி
விசேஷங்களென்றும் மதஸ்ஸில் ப்ராஹ்மண்யாதிகளென்றும் ஜாதிபதத்தை
யிட்டும் விட்டும் அருளினார். ஷூடா: விபா: என்றவிடத்தில் சாரி குத்ரத்வ
ஜாதியை இசைந்த பிறகு அதற்கு விருத்தமான சாரிவிப்ரத்வத்தைச்
சொல்லவாகாமையால் மாநஸ விப்ரத்வம் விப்ரபதார்த்தமாகும். ஆக உத்
க்ருஷ்டமென்கிற அர்த்தம் கொள்ளாமல் விப்ரத்வமென்கிற அர்த்தமே
கொண்டாலும் தோஷமில்லை. எந்த ஜாதியிலிருப்பவரின் மனதும் வெவ்
வேறுவிதம் மாறுகையால் மதஸ்ஸைக் கொண்டு ப்ராஹ்மண்யாதிகளெல்
லோருக்கு மாம். இந்த மாநஸமான ப்ராஹ்மண்யம் பூர்வஜந்ம ஸுக்ருத்த
தாலே சிலருக்குப் பிறப்பிலேயே இருக்கும்; சிலருக்கு அபாயங்கம்-பின்னாலவரும்.

இப்படி இருவித ப்ராஹ்மண்யமுண்டானால் எந்த வாக்யத்தில் எந்த
ப்ராஹ்மண்யத்தைக் கொள்வதென்பதை விளக்குகிறார் இதில் இதி. சில
சாஸ்த்ரங்கள் = 'சுவாரோ வணி: பஹாதிசங்காதிசங்காதி:, சேவ் பூர்வ: பூர்வ ஜம்ஸ: அயாந்',
'அபாய் பாஷ்யமுபநயிந்' இத்யாதிகள். ஒரு ஜாதிக்கு மற்றொரு ஜாதியைக்
கொண்டு ப்ரசம்ஸையோ நிந்தையோ சொல்லுமிடத்தில் மாநஸ ப்ராஹ்மண்
யாதிகளைக் கொள்வது ஸ்பஷ்டம் அப்படி விசேஷ அமக(பாஷ்ய)மிராதவிடங்
களில் ஸ்வரஸமாக ஸ்தூலசரீரத்திலிருக்கும் ஸ்திரமான ப்ராஹ்மண்யாதி
களைக் கொள்வதே தகும். அநுரூபமான இதி. 'சுஷ் ரக்ஷித சர்வஸ்ய: மயே
நிஷ்ரீத ராஜஸா: ஜய்யகுணவ்யஸ்ய: அயோ ரக்ஷித தாமஸா: ||' இத்யாதியில் மாநஸாநு
குணமான செயலும் பலனும் சொல்லப்பட்டனவே ஸர்வஜாதியிலும்-நாலு
ஜாதியிலும் ஸங்கரஜாதியிலும்; சாரி ப்ராஹ்மண்யத்தைவிட மாநஸ
ப்ராஹ்மண்யத்திற்கு மதிப்பு உண்டு எனினும், சாரிப்ராஹ்மண்ய முள்ள
வனுக்கு மாநஸ ப்ராஹ்மண்யமிராதைக்காக நிந்தையும் குக்ரனுக்கு மாநஸ
ப்ராஹ்மண்யத்திற்காக ப்ரசம்ஸையும் ஏன் என்ன அருளிச்செய்கிறார்
இதில் இதி. ப்ராஹ்மணனுக்கு அத்யயந அர்த்தஜ்ஞாந விசேஷ அநுஷ்டா
நங்களுக்கு வசநமிருப்பதால் மாநஸப்ராஹ்மண்யம் ஸ்வரஸமாக வரத் தகும்;
குக்ரனுக்கு அத்யயநாதிகளில்லையாகையால், ந சாஸ்யாதிசங்கம் என்றபடி
உபதேசம் கிடைப்பதும் அரிதாகையால் மாநஸ ப்ராஹ்மண்யம் வருவதரிது
எனவே ஸ்வரஸ ப்ராப்தம் வராதையால் நிந்தை-அரிதானதும் அடையப்படு.

னென்று மிகவும் நிகழை நடக்கும். ஜாத்யந்தரங்களிலே பிறந்து குணோசரணாய்ப் போந்தானாகில். 'एतैस्तमेतः(?) शूद्रोऽपि वादिके मानमर्हति' इत्यादிகளில் படியே மனஸை மிகவும் நடக்கும்

இவற்றில் சாரீரமாயும் மாநஸமாயும் வரும் உத்கர்ஷம் எவ்வுருவாமாகில் அநर्थகரமாம். இவ்விரண்டு வழியாலுமுள்ள அபகர்ஷம் 'குலங்களாய சரீரண்டில்' என்கிற பாட்டிலும், 'जनिवाऽहं वंशे' என்கிற சலோகத்திலும் சொல்லுகிற படியே தான் நின்ற நிலை தெளிந்து காண்மையை விளைத்து அகிஷ்ணாபிகாரமான உபாயவிசேஷத்திலே மூட்டுமாகில் புகழார்பாணமாகையாலே இவ்வாயமாம்.

வதில் விசேஷ ப்ரசம்ஸை. பிறந்து தப்பினான்—பிறங்கிருந்தும் தவறினான். தப்புக்கிடமானான். एतैरिति. யாஜ்ஞ. ஸ்ம்ருதி. 1-116 एतैः प्रभूतैः என்று அங்கே பாடம்; समेतैः என்று இங்கு உரைகளில் பாடம்; समेतः என்று சில மூலப்பதிப்புப்பாடம். विद्याकर्म वयो. वंशु विचैः मान्याः यथाकमम् என்று பூர்வார்த்தம். வித்யை செயல் வயது பந்துக்கள் பணம் இவற்றைக் கொண்டு முறைப் படி கௌரவிக்கத்தக்கவரென்று பொதுவாகச் சொல்லி இது மூன்று வர்ணத்திற்குமட்டு மென்று நினைக்க வேண்டா. குகரஜாதியிலும் இவற்றைக்கொண்டு கௌரவிக்க வேண்டுமென்றது உத்தரார்த்தம். एतैः என்பதற்கு வித்யாதிகள் பொருள், சாந்த்யாதிகளென்று உரையில் சொன்னது வித்யைபைச் சொன்னதாலே இவை அர்த்தளித்தமாகையால். சலோகத்தில் वादिके என்று சொன்னது யௌவநத்தில் இவை யுண்டாகில் பூர்வவர்ணபரிசர்யை யென்கிற தர்மத்திற்கு ஹாநிவரும்; அதைச்செய்யவா காத மூப்பில் இவை தகுமென்றறிவிப்பதற்காக. இந்த உத்கர்ஷம் எங்கும் நற்பலனை விளைவிக்கும்; அபகர்ஷமுண்டாகில் பலனில்லை என்கிற வ்யவஸ்த்தை யில்லையென்கிறார் இவற்றில் இதி.வசநபூஷணத்தில் உத்கர்ஷாப கர்ஷவிஷயமான 210வது முதலான வாக்கங்களை இங்கே பராமர்சிப்பது. சிலர் சாரீர உத்கர்ஷத்தை மட்டும் அஹங்காரத்திற்குக் காரணமாக அநர்த்தகரமாகச் சொல்வர். இது மாநஸ உத்கர்ஷத்திற்குத் துஷ்யம். இருவித உத்கர்ஷமிருந்து அது இருப்பதால் அஹங்காரியானால் ஈசஹாநியே = கேவல ப்ராஹ்மணானுபிருந்து அஹங்காரியானாலும், குகரணய மாநஸ உத்கர்ஷம் மட்டுமிருந்து அஹங்காரியானாலும் அநர்த்தமே என்றபடி. குலங்களாய என்ற திருச்சந்த வ்ருத்த 90ம் பாசுரத்தில் சாரீர அபகர்ஷமும் 'நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவினறிலேன்' இத்யாதியால் மாநஸ அபகர்ஷமும் சொல்லியிருந்தாலும் தத்துவ ஜ்ஞாநியான ஆழ்வாருக்கு மாநஸ ப்ராஹ்மணயமிருப்பதால் சாரீர அபகர்ஷம் இதனினு கொள்வதாம் जनिवाऽहं என்கிற ஆளவந்தார் சலோகத்தில் சாரீர உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லி निमज्जामि समसि என்று அஜ்ஞாநத்தைச் சொன்னதால் மாநஸாபகர்ஷத்தைக் கொள்வது. இவ்விரு அபகர்ஷமுமுள்ளவன் இதைத் தெளிந்து வருந்தி கார்ப்பண்ய முடைமையில் இவ்வபகர்ஷமே பக்தியைவிட்டு ப்ரபத்தியிலிழியச் செய்ய

இவ்வளவால் பகவத்ஸங்கல்பத்தினால் உத்க்ருஷ்ட ஜாதி பெறுகிற
 என்னும் ப்ரபாவம் சொல்லுவாகாதென்று நிரூபித்தார். 'உள்ள ப்ரபாவந
 தான் என்ன என்பார்க்கு அதைத் தெளிவிக்கிறார் இப்பகவத்ப்ரரில் இதி
 'सुविध भवति माम् என்ற ஐச்வர்ய கைவல்ய மோக்ஷார்த்திகளெல்லோரும்
 பகவத்ப்ரரே இம்மூவருக்கும் ஐகாந்த்யம் = ஒருவரையே உபாயமாகக்
 கொண்டிருக்கை, தேவதாந்தரத்தை யாச்ரயிக்காமை ஸமாநமென்றார்
 ஆளவந்தார் கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில், அவர்களில் உபாயமும் பலமும்
 எம்பெருமானே யென்றிருப்பவர் வேறு பலத்தை விரும்பாதவர் பரமை
 காந்தித்வமென்ற பெருமையைப் பெறுவர். அவர்கள் பக்தர் ப்ரபந்தர்
 என்று இருவராவர். பக்தர் மோக்ஷம் பெறும் வரை பக்தியை உபாயமாக
 அநுஷ்டிப்பவர். அதற்கங்கமாகவே எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்கிறபடி
 யால் அவர் செய்யும் கார்யங்களில் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநத்வ புத்தியில்லை.
 ப்ராரப்தகர்மம் முடிகின்ற வரையில் மோக்ஷம் பெருமை யென்றே விளம்
 பத்தைப் பொருமல் ப்ரபந்தரானவர் பின்னால் செய்யும் ஸகல கர்மங்களையும்
 ப்ராபதத்தில் முக்தரைப் போலே சுத்த கைங்க்யமாகவே செய்கிறபடியால்
 அந்த அம்சத்தில் முக்த ஸாம்படமென்கிற ப்ரபாவம் அவர்க்கிருக்கிறது. வைத்
 துக் கொண்டு என்பதற்கு அந்தர்பூகராய் என்று பொருள். பொலிசைக்கிடு
 வார்—பொலிசையாவது வட்டி. செய்யும் கார்யத்திற்கு ப்ரயோஜந
 த்ரத்தைப் பலமாக அடேக்ஷிப்பது வட்டிக்காக மூலதனம் கொடுப்பாரின்
 அளவாகும் மாதிரம் = அளவு. இதைச் சொல்லும் ச்ருதியாவது. 'कुसीद-
 सेते विद्वान्सर्वे ये आशीर्दन्तो ददस्य किञ्चित् । एवंलोकान्ते ह्ये ये आन्तः, अना-

கைங்கர்யத்துக்கு மோக்ஷமும் ப்ரயோஜநமென்று கோலா(ரா)தே கீட்யைக்-
 யோஜனராயிருக்குமவர்களுடைய பரமேகாந்திவம் போதஸவ்நிஸந்தோடு ஒக்கும்.
 இம் மாற்று அறியும் மஹர்ஷிகள் மஹாபாரதாடிகளிலே இப் பரமகாந்திகளு-
 டைய மாஹாத்மயத்தைப் ப்ரபுஜித்தார்கள்.

இவன் ப்ரபாவத்தைப் பற்றி,

‘நாராயணைகநிஸ்ய யா யா வுத்திஸ்தர்வநம் । யோ யோ ஜந்ய: ச ச ஜபதத் த்யானே யநிரிஷ்ணம் ॥

தஸ்பாடாஸ்வதுலம் தீர்த்தம் ததுச்சிஷ்டம் சுபாவநம் । ததுகிமாஸம் மந்தாஸ்யம் தஸ்புஸ்தமவிஸ்த்ருஷி ॥’

என்கிற ச்லோகங்கள் ப்ரமாணமேயாகிலும், இங்கு ‘யா யா வுத்திஸ்தர்வநம்’

‘சிவஸ்து விஜயாய அநந்தாய’ எவர்கள் பலத்தைக் கேட்கின்றவர்களாய் யாகாதி-
 களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் வட்டிக்கு வ்யாபாரம் செய்கின்றவர்-
 களாவர்; அவர் அழிவுள்ள லோகத்தில் முடிவர். பலத்தை யபேக்ஷிக்காத
 வர்கள் அழிவற்ற விஜயத்திற்காவரென்க. பக்தியோக நிஷ்டருக்கு வேறு பல-
 த்தில் அபிலாஷை யிராவிடினும் மோக்ஷத்தைக் குறித்துச் செய்வதால்
 சிறிது குறைவுண்டு; ப்ரபந்தருக்கு ப்ரபத்தியாலேயே மோக்ஷம் எரித்திப்ப-
 தால் கைங்கர்யமே ப்ரயோஜநமாகும். பக்தர் ஸ்வர்ணத்துக்கு ஸமாநம்
 இவர் ஷோடசவர்ண ஸ்வர்ண ஸமாநமாவர். வர்ணமாவது. நிறம். பெருமை
 (மாற்று) எதுவும் பூர்ணமானால்—சந்த்ரன் ஷோடசகலன். ஜீவன் ஷோடச-
 கலன் என்பதுபோல் இதுவே பதினாறு பாகமுமாய் பூர்த்தியானால் கலப்பற்ற
 முழு ஸ்வர்ணமாமென்பதற்காக ஷோடசவர்ணமென்கிறது. இந்த நிலை
 எப்படி ப்ரபாவமாகுமென்றால்—ஜீவன் இருக்க வேண்டிய ஸ்வரூபத்தை
 மேன்மேல் பெறும் போது அதை ப்ரபாவமென்று ஏன் சொல்லலாகாது.
 ஐவந்தி தேயா:; ப்ரணமந்தி தேவதா: । தஸமீ தேவா: கலிமாஸவந்தி என்ற ஏற்றம் ஏன்
 ப்ரபாவமாகாது. மஹாபாரதாதிதி. ஸார ப்ரகாசிகையில் மஹாநரவாஸ்யம்
 இத்யாதி காருடவாக்யமும் ஸ்வரூபி மஹிபால விஸ்ருமகோ திஜாபிக: என்ற
 பாரதமும். ‘சுவிஸ்தமகிஷிதாநித்யுதஜாதிசம்ஸய: । ஸ்வரூபி வுசை: ஸூ.ஸ்யோ ந
 வேதாஸ்யோபி நாஸ்தி: ।’ என்ற ஹரி பகிஸுதோதய வசநமும் ‘யேவா் சகாஹிதாநாந் ஸூத்ரோபி—
 ...தே வை வாஸ்யாநா ஸுவி தேவதா: என்கிற ஸ்காந்தவசநமும். ந ஸூத்ரா மஹாநா:...
 தே தி விபா எதி ஸ்முதா: என்ற ப்ருகுஸம்ஹிதாவசநமும் குறிக்கப் பெற்றன.
 இந்த ப்ரபாவத்தை யா: கியா: சம்யுகா: ஸ்யு: ஸகாந்தாதவூகிபி: । தா: சர்வா: சிரஸா
 தேவ: ப்ரதிஸூகாதி வை ஸ்யம் என்கிற வசநமும் காட்டும். இவர்களில் ப்ரபந்தருக்குள்ள
 ஏற்றம் ‘நாஹந்தி ஶரணஸ்ய கலா கோஹிதமாமி’ என்னப்பட்டது இந்த ப்ர-
 பாவத்தை விஹேந்ரஸ்திதாவாக்யத்தைக் காட்டி அதியாகக் தட்டுகிறார்கள்.
 அத்தகைய ஸம்ஹிதையில் ப்ரகேஷம் அதிகமிருப்பதால் அவை விச்வ-
 எரிக்கக் கூடியவை யல்ல; ப்ரமாணமென்று கொண்டாலும் இதர ப்ரமாணத்-
 தோடு முரண்படாதபடி அதற்கும் பொருள் சொல்லக்கூடு மாகையால்
 அதியாக ப்ரபாவ கல்ப்பனை வேண்டாமென்கிறார் இவன் இதி. ப்ரமாண-
 மேயாகிலு மென்பதற்கு சொன்னபடியன்று என்ற விடங்களில் அந்வயம்.

என்றது ஶாஸ்வதேவதேவியைச் சொன்னபடி யன்று. ஶேஷாஸ்திவீரேந்திரதாஸே 'அஷ்வநாஸா வுசி:' என்கிற நிலையிலே நின்றாலும் அது சமாராசனோபயுகமான சரணுபாஸனமா மென்றபடி. 'மநிமிச(ச)கூதம் பாபமபி ஶமயி கஸ்யதே' என்றதுக்கும் இதுவே தாத்பர்யம். இங்ஙனல்லாதபோது அதிமலகம் வரும். யா யா சேஷா' என்று பாடமானாலும் அஷ்வநாஸாஸங்கன்போலே ஶபாவாஸங்களான

ப்ரமைகாந்தியினுடைய வுசி = செயல் யா யா எதெதுவோ, அதது தத்சம்— அந்த நாராயணனுக்கு ஆராதனமே யாகும். மேல்வாக்யங்களில் தச்சப்தம் போலே இங்கும் தச்சப்தத்தைத் தனியாகப் பிரிக்கலாம். இரண்டு யச்சப்தத்திற்கு ஒரு தச்சப்தம் போது மென்று தர்க்கசாஸ்த்ரத்தில் உதாஹரண வாக்யத்தில் ஸமர்த்தித்தனர். 'யா என்பதன் பொருளானாலும் தத் என்ற நபும்ஸகம் அர்ச்சநமென்கிற விதேயத்தைப் ப்ரதாநமாக்கி வந்ததாம். அவன் செயலெல்லாம் பகவதாராதந மென்றால் நிஷித்தகர்மாசரணங் கூட ஆராதநமென்றதாகும். வ்ருக்தியாவது ஜீவநார்த்தமான செயல், சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகாத செயலைக் கொண்டால் அது அர்ச்சநமாகாது. அத்தகையசெயல் அநேகமாகப் ப்ரபந்தன் இசையான் என்ற காரணத்தினாலே யா யா என்றது. ஆக ஶபாவேகாந்தியானவன் முக்யவ்ருக்தியைக் கொண்டு ஜீவிக்கமாட்டாமல் ஆபத்தகாலங்களில் கீழ்வர்ணச் செயலையும் ஜீவிகையாகக் கொள்ளலாமென்ற சாஸ்த்ரப்படி அதைக் கொண்டால் அதை சாஸ்த்ர பலத்தாலே பகவதாராதநமாக அவன் செய்வானென்பது முதல் அங்கத்தின் பொருள். 'மநிமிச—' என்று என்னுடைய ஆராதநம் காரணமாகச் செய்யும் பாபமும் தர்மமாகுமென்றேனே மென்னில்—அசற்கும் அநாபத்தில் பாபமான கீழ்வர்ணவ்ருக்தியும்ஆபத்தில் தர்மமாகுமென்றேபொருள். இங்ஙனல்லாதபோது எல்லாச் செயலையும் பொருளாகக் கொண்டால் ஶ்ரீஸ்தேய-சுராபாநாடிகளும் தர்மமாம். அப்போது நாவிரதோ டுஷ்விதா இத்தபாதிவாக்பங்களும். தத்யாபாடிகளும் விடப்பட்டு மென்ற அதிப்ரஸங்கமுமாம். வுசி: என்கிற பாடத்தில் ஜீவிகா வ்ருக்தி என்று பொருள் கொண்டாலும் சேஷா என்கிற பாடத்தில் அதை மட்டும் சொல்லவாகாதே என்ன. அப்போதும் நிஷித்த வ்யாபாரம் நீங்கலாக மற்ற வ்யாபாரத்தையே கொள்ளவேண்டுமென்கிறார் யாயேசி. எல்லாம் அர்ச்சநமாகுமோ வென்னில்—தத் குருவ மதர்ஷம்' என்று எதற்கு ஸாத்விக த்யாகமுள்ளதோ, அதெல்லாம் அர்ச்சநமாகலாம். எம்பெருமான் நிஷேதித்திருக்கக் கூடாத்தரமான தாத்தகாலிக லத்தில் நசையாலே தான் செய்யும் நிஷித்த வ்யாபாரத்தை. 'எம்பெருமான் தனக்காகவே தான் செய்து கொள்ளுகிறான்' என்று சொல்லவாகாதாகையால் நிஷித்தத்திற்கு ஸாத்வுதிக த்யாகம் சேராது. யத் கரோசி என்பதும் அதனாலேயே நிஷித்த வ்யாபாரமாகாது. அர்த்தப்ராப்தமாவது-அஷித்-அஷோபாஸ = அதில்லாமல் இருக்கமுடியாததாலே செய்ய நேரும் தேஹயாத்ரைக்கான லௌகிகவ்யாபாரம், சாஸ்த்ரப்ராப்தம்-நித்யம் நைமித்திகமென்ற கர்ம. ஸ்பாவப்ராப்தம்—கண்

நிமேஷோந்மேஷாவித்யஸம்ஸமர்ப்படணீயங்களாக்ரஹஸ்யாஸித்வமாகையாலே (அவையும்த?)
 ததவ்நமென்னலாம். இது நிவித்தத்தில் ப்ரஸஜிபாது. ப்ரதிபித்வமல்லாத சமாஸ-
 அர்த்த-சாஸ்யபாஸங்களிதே ஸமர்ப்படணீயங்களாக ஓதப்பட்டது. இதின் 39வது
 மான 'யத் கரோஷி யதநாசி' என்கிறச் சேலாகத்துக்கும் இப்படி சாஸ்யவிருத்தியில்லாத
 விஷயத்திலே தாத்தபர்யம். இவற்றில் சாஸ்யவிருத்தங்கள் வந்தால் அதிகாரானுப-
 மான நேமித்திகம் நிப்ரஹ்மனமான கைங்கர்யம் (கார்யம்).

'யோ யோ ஜலப: ச ச ஜ:.' என்றதுவும்,

'பாருய்யமதிவாதஸ்ய (மநுதஸ்ய) பைசுநம் சைவ சர்வா: | அநிவத்ரபலாபஸ்ய வாஹமயம் ச்யாச்சுவிதம் ||'

என்று சாஸ்யப்ரதிபித்வமான வுதாஜரத்தைச் சொன்னபடியன்று; தரஹிஸிவியமாக
 சிவ-புரு-சப்ரஹ்ஸா-சிவ-அயோர்த்திகளோடே அஹாதபாஸநாஸ்யமாகவும், ஹாதஸ்யரி-
 ரணாஸ்யமாகவும், சந்திரநிராகரணாஸ்யமாகவும் பண்ணும் 39வதுபாஸ்யம் சொல்-
 லுகிறது. 'ந விருத்தயா க்யா க்யா' என்று சாமான்யேன சொல்லச் செய்தேயும் 'யதாசாஸ்ய-
 நிபுத்தியா தேவதாஸ்யநிபுத்தியா' என்று விசேஷித்து சமஸ்யாஸித்வமாகையாலே வ. ஹகுர்தி

முதலாவது திறப்பது போன்றவை. ப்ராயச்சித்தமும் கைங்கர்யமாகுமென்-
 கிறார் இவற்றில் இது. நிக்ரஹசமநமான என்றதால் வேறு ப்ரயோஜந-
 த்திற்கான கார்யம் செய்யத் தகாதாகிலும் பகவத் ப்ரீதிக்காகக் கார்யம்
 செய்வது யுக்தமாகையால் இந்நைமித்திகம் இதரகாமயகர்மங்கள் போலாகா-
 தென்றறிவித்ததாம். கைங்கர்யமென்றவிடத்தில் கார்யமென்றும் பாடம்.
 கைங்கர்யமென்ற பாடம் உரையில் ஸம்மதமே ஐப்பமாவது—மதஸக்தான-
 பேச்சு என்று முதல்வ்யாக்யாநம். வாடம் ஜலபம் விதாஸை' என்கிற மூன்று
 வித சர்ச்சைகளில் இரண்டாவதென்று இரண்டாம் வ்யாக்யாநம்.
 பாருய்யம்—(மநுஸ்மருதி 12-6.) க்ருரமான பேச்சு. அதிவாதம்—இல்லாததை
 ஏறிட்டுப் பொய்யான பேச்சு. பைசுநம்—கோட்சொல்லல். அநிவத்ரபலாப:—
 ஸம்பந்தமில்லாத வீண்பேச்சு. சப்ரஹ்வாரி—சேர்ந்து படிக்கின்றவன்.
 சிஷ்டர்—மற்றும் ஐஞ்ஞாநாநுஷ்டாநமுள்ள பெரியோர். அயோர்த்திகள் தனக்கு
 நன்மை விரும்பிய நல்லோர்; இவர்களோடு செய்யும் ஸம்பாஷணம் ஐப்பமாம்
 அதற்கு மூன்று ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறார் அஹாதேதி. வாத ஐப்பவிதண்-
 டைகளில் வாதமாவது ஸ்வபக்ஷமோ பரபக்ஷமோ எது தத்துவமோ அதை
 இசைவதாகச் செய்யும் சர்ச்சை; ஐப்பமாவது. தன் பக்ஷத்தை ஸ்தாபித்து
 ஐயிக்க வேண்டுமென்று செய்யும் சர்ச்சை; விதண்டையாவது தன் பக்ஷத்தை
 ஸ்தாபிக்காமல் ஐயிப்பதற்காகப் பிற பக்ஷத்தை மட்டும் தூஷிப்பது இவற்-
 றில் வாடமென்பது—சாஸ்த்ர ஸம்மதமானது. மேலிரண்டு சர்ச்சையும் வெற்றி-
 க்காகச் செய்யும் சண்டை யாகையால் நிஷித்தம். மநுஸ்மருதி 4-72—
 விருத்த—சட்டையிட்டு கயர்—கீழ்க்கூறிய கதையை ந க்யா—செய்யலாகாது.
 அங்கே வஹிஸ்யம் ந பாரயேத் | எவா ச யான பூதந சவ்யேத் பிஹிஸ்யம் என்று மேல் மூன்று
 பாடங்கள். ஆக இந்த ஐப்பம் நாராயணநிஷ்டனுக்குத் தகுபோ வென்னில்—
 பொதுவாக ஐப்பத்திற்கு நிஷேதமிருந்தாலும், தேவதை ஆசார்யன் வேதம்

களைப்பற்ற விஜிளிபுவாகச் சொல்லும் வாச்யபரஃரையை ஐத்யம் என்றகாகவுமாம்
'தத் த்யானம் யஜிரிஷணம்' என்றது நி'வஹுதாதிஷ்ணத்தைச் சொன்னபடி
யன்று; கௌரீஜீமாகப் பவதிக்கும்போது இவன்கண்ணுக்கு இலக்கான பதார்
த்தங்கள் எல்லாம் 'அஃ ஹரி: சர்வசித் ஜநாதின:' எத்யாதிசளிற்படியே 'நிற்கின்ற
தெல்லாம் நெடுமால்' என்று வஹுதாமாய்த் தோன்றும் ப்ரகாரத்தைச்
சொன்னபடி.

'தத்யாபாஸ்யஸூத்ரம் சித்திம்' என்றதுவும் பாதவிஷயத்திலே குணாதிசயம் சொல்லு

என்ற விஷயங்களை நிற்கிக்கிறவர்களைத் தன் சக்திக்குத் தக்கவாறு நிக்ரஹம்
செய்யலாமென்றிருப்பதால். நிற்கக்கிற வேதபாஹ்பர்களைநு வேதார்த்த
ஸ்த்தாபதத்திற்காக ஐல்பம் செய்யலாமாகையால் அதை இங்கும் கொள்
வது. இதுவாகாத போது கர்ணோ தத்யா பிஷாநயோ ராஸ்யம் வா ததோஸ்யத: (பழிப்பது
கேட்காதபடி காதை மூடிக்கொள்வது; வேறிடமாவது செல்வது) என்ப
தாம். விஜிளிபுவாக = ஐயிக்கவிரும்பிவைவனாகி.

தத் த்யானமிதி. இவன் பார்வையெல்லாம் பகவத்த்யாநமென்று இகன்
பொருள். இதில் நிஷித்தவஸ்துவின் பார்வையைக் கூட்டக் கூடாதென்
கிறார் நிஷித்தி. நிஷித்தமாகாத பார்வை யெல்லாம் கொண்டாலும் வெளி
வஸ்துவின் பார்வை யெல்லாம் பகவத்த்யாநமாகுமோ வென்ன, ஆகுமென்
கிறார் அஹமிதி. நாராயணைகநிஷ்டன் எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும்
இதன் உள்ளே நாராயணன் இருக்கிறானென்ற எண்ணத்துடன் காண்
கிறான். ஆக ஓஹ ஸம்ஸ்காரத்தாலே நாராயணனையும் விஷயமாக்கித் கொண்
டிருப்பதால் வெளிவஸ்துவின் த்விநமெல்லாம் நாராயணம்சத்திலே ஸ்ம்ருதி
ஸந்ததியாம் த்யாநமாகும். அஹமிதி. வி. பு. - 1.22 87. 'நாஸ்யத் த: காரணகர்யஜாதம்।
ஓஹ மனோ யஸ ந தத்யா பூயோ பவோஹ: த்விநதா பவா:ந' 'எனக்கு அந்தர்யாமி
ஹரி, இங்கு எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமி அவனே; அவனின்றி காரண
மோ கார்யமோ வேறில்லை. இப்படி அவனுக்கு மனனம் (எண்ணம்)
உளதோ, அவனுக்கு மீண்டும் ராகத்வேஷம் ஸுகதுக்க மென்கிற த்வி
ங்கள் வாரா என்றதாம். நிற்கின்றது. இது நான்முகன் திரு 54. தேவரா
யென்று பாட்டாரம்பம். பல வஸ்துக்களாய் நிற்கின்ற எல்லாவற்றிற்கும்
அந்தர்யாமியாவான் நெடுமாலென்றபடி. நிஷித்தமான நாட்யாதிசுருடைய
த்விநமும் இப்படி அந்தர்யாமியின் ஸ்மரணத்தோடு கலந்தால் அதையும்
கொண்டாலென்னவெனில், எப்பெருமானை மறந்து நாட்யாதிசுளில் போச்ய
மென்கிற புத்தியுடன் த்விநம் நேர்ந்தால் அதையே சேர்க்கவேண்டாவென்
கிறோம். இந்த முதல்சீலோகம் ஏகாந்தியினுடைய கரணத்ரயவ்யாபாரம்
எதுவும் அவனுக்கு நன்மைக்கான அர்ச்சந.ஐ.ப.த்யாந ரூபமாகிறதென்றது;
மேல்சீலோகம் அவனுக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவை யெல்லாம் பிறருடைய
நன்மைக்காகுமென்கிறது.

தத்யாதேதி. அவனுடைய திருவடி பட்டால் அசுத்தஐலமெல்லாம் சுத்த

கிறது பாஷோதகம் தீர்த்தமாகச் சொன்ன விஷயத்தில் நாராயணைக் கனிதவமுண்டா யிற்றாகில், அது சர்வாங்கதீர்த்தமென்றபடி அல்லது மாகவதனுடைய பாடத்திலே யாசுக்கமமாகப் பட்ட நிர்மாஸ்யஜலாதிகளும் அநுலமான தீர்த்தமென்ற படியன்று

‘ததுச்சிஷ்ட் சுபாவனம்’ என்றதுவும் புனரபவநாதிபகரணங்களிலே பாசனமாக ஶாஸ்திரமான உச்சிஷ்டவிசேஷத்துக்கு இக் குணவிசேஷமடியாகப் பாசனவாதிசயம்

ஜலமாகுமென்பதல்ல; ஆனால் எல்லா ப்ராஹ்மணருடைய பாடதீர்த்த மும் ஶாஸ்திரமாக விருக்க, இவனுக்கென்னை விசேஷமென்னில்—மற்ற ப்ராஹ்ம ணனைவிட இவனுக்கு குணதிக்யமிருப்பதால் இவனது திருவடிதீர்த்தத் திற்கு குணதிக்யம். இது இங்கே அநுல், சூ, அமர், அகிலம் என்கிற விசேஷ ணங்களால் தெரிகிறது. இதைத் தாற்பர்யசந்த்ரிகையிலும் காண்க. நிர்மால்யமாவது—தேவதாந்தரத்திற்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட வஸ்து.

ததுச்சிஷ்டம் = அவன் புசித்தது போக மிகுந்தது. உச்சிஷ்ட சப்தத்திற்கு அவ னுடைய போஜநபாத்ரத்தில் மிகுதியானதென்கிற பொருள் ப்ரஸித்த மாகும். அவனுக்கு அர்ப்பித்தது போக ஶ.க.பாஷத்தில் மிகுதியானதென்கிற பொருளும் கொள்ளலாம். இரண்டாவது பொருளில் சர்ச்சை யில்லை யென்னப் போகிறார். முதற்பொருளானால் உந் என்று சொல்லப்பட்ட நாராயண நிஷ்டன். ஆசார்யனாக விருக்கவேண்டுமென்று இங்கே சொல்லப் படுகிறது. உச்சிஷ்டமஸூரோபி என்று மேலே வாக்ய மெடுக்கப்போகிறார். குரு நீங்கலாக மற்ற உச்சிஷ்டத்தை உண்டால் ப்ராயச்சித்தம் விதித்திருப்பதே அதற்குக் காரணம். இந்த ஶூர என்ற சொல்லுக்கு ‘उपनीय तु यः शिष्यं वेदम् अध्यापयेत् द्विजः । सकल्पं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रवक्षते’ என்றபடி உபநயந அத் யாபந—கர்மாநுஷ்டாந சிஷ்ண. வேதாந்தார்த்த வோதனங்களெல்லாம் செய்த வனை ஆசார்யன் என்ற அர்த்தத்தைக் கொள்வது. அவருடையதே போஜந பாத்ர சேஷம் கொள்ளத்தக்கது. மற்றவருடையதல்ல என்றும். பிதா, ஜ்யேஷ்ட ப்ராதா, ஸ்த்ரீயின்பதி என்றவரின் உச்சிஷ்டமும் கொள்ளலா மென்றும் தாற்பர்யசந்த்ரிகையில் உள்ளது இதன் மேல் ரஹஸ்யஸாஸ்திர மான மோக்ஷ ஸித்யோபதேசம் வேதமூலமாகச் செய்கின்றவரும் ஆசார்ய ரென்பதையும் வ்வநவலத்தால் ஸ்லோகரிக்க வேண்டுமென்றார் அங்கு. இங்கு ஸார ப்ரகாசிகையில் ‘योऽसौ मन्त्रवरं प्रादात् संनारोच्छेदसाधनम् । प्रतीच्छेत् गुरुर्ब्रह्म तस्योच्छिष्टं सुपावनम् ॥’ गुरोः स्वस्य यदुच्छिष्टं भोज्यं तत् पुण्यशिवयोः’ என்ற வசந முள்ளது. ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் ‘साक्षात् मुक्तस्वरयान् यो विद्याभेदान् उपादिशत् । कथ्यते मोक्षशास्त्रेषु स तु श्रेष्ठतमो गुरुः ॥’ என்ற ஸ்ரீஸூக்தியை யுதாஹரித்து மர ஸமர்ப்பணம் செய்தவன் ஆசார்யனென்று சொல்லப்பட்டது.

இந்த உச்சிஷ்டங்களெல்லாம் ஶாஸ்திரமானாலும் ததுச்சிஷ்ட் சுபாவனமென்கிற ப்ரக்ருதவாக்யத்தில் கொள்ளவேண்டியதை யருளிச்செய்கிறார் புனரபவநேதி ஶூரேச்சிஷ்டம் போலே பித்ராதிகளின் உச்சிஷ்டமும் கொண்டதால் உச்சிஷ்டதேவ ஷயில்லையென்பதுமட்டுமா, அவை பரிசுத்தியையளிக்குமென்பதுமா என்பதை

சொன்னபடி. மற்றும் சிஷ்யபுத்ராதிகளுக்கு நாராயணை நிஷ்வமுண்டானால் அசார்யாதி
களுக்கும் அவர்களுடைய உச்சிஷ்டம் சுவாஸனமென்றபடி யன்று.

‘நிர்மல்ய் பக்ஷயிவீவமுச்சிஷ்டமபுரோபி । மாசு பயோவதோ பூவா ஜபந் அபாஷரம் சதா ॥ ப்ரஹ்மகூவ் தத: பிவா
பூநோ பவதி மானவ:’ என்று ப்ரஹ்மசுத்திக்கு சமயாசாரம் சொல்லுகிற
சந்நிபாஸாஸ்திபாஸனத்தை அபரஹ்மசுத்திவீலே ஆளவந்தார் உதாஹரி த்தருளினார்.
ஆகையாலே ‘‘போனகஞ் செய்த சேடம் தருவரேவ் புனிதமன்றே’
என்றதுவும் சுவாஸனமாயித்தனை. பொதுவானாலும் ப்ரஹ்மசுத்திபரம் தேசகால-
திவீசுணயக்காலே உபநிஷிதஞ் மாய் உபநிஷிதஞ் மாய் இருந்தார்களேயாகிலும்
தாங்கள் அமுதுசெய்த சேடம் தருவராகில் புனிதமாமென்றதித்தனை.

வசந்தத்தைக்கொண்டு திரிணயிக்க வேண்டும். உபநயநம் முதற்கொண்டு
எல்லாம் அருளின ஆசார்யனின் உச்சிஷ்டம் பாவநமென்று எங்கே தெரிகிற
தென்ன, அதற்காக புநருபநயந ப்ரகரணத்தை யெடுத்தது. இதன் விவர
ணம் ஸாரப்ரகாசிகையில். வேதாந்த—வோதாயநியாதிகளில் புநருபநயந விதி
யைச் சொல்லி ‘புரோகச்சிஷ்டம் வா பூஜித: தத: பூநோ பவதி என்று குருச்சிஷ்டம் பரி
சுத்தியைத் தருமென்றதென்றார். ஸமயம் = கொள்கை. இப்படி பரிசுத்தியைச்
செய்யக்கூடுமதாக வேற்பட்ட உச்சிஷ்டம் யாருடையதோ அந்த குரு நாரா
யணமாத்ரநிஷ்ட்டனாகாமலிருந்தாலும் பரிசுத்தி யுண்டு. பரமைகாந்தியான
போது அதிக பரிசுத்தி யென்று ப்ரகருதத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ‘மாசு பயோவத:’
ஒருமாத காலம் பால் மட்டும் பருகுகின்றவனாய்; போனகம் இதி திருமலை 41-
வாணுளார் அறியலாகா என்ற பாசுரத்தின் ஈடையடி. இப்பாட்டு கீதை 17.10.
உச்சிஷ்டமாய் வ என்றவிடத்தில்தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் ஸம்ஸ்க்ருதச்ச்லோகமாக
அநுவதிக்கப்பட்டது. பகவானேத் திருநாமம் கொண்டு அனுபவிப்பவர் முக்ய
ஜீவிகாவ்ருத்தியன்றி சனமான வ்ருத்தியிலிருப்பவரானாலும் பிறருக்கும் ஊந
வ்ருத்தியையே செய்விக்கின்ற வரானாலும் அந்த வ்ருத்தி மூலமாகத் தாம்
புசித்த சேஷத்தைத் தருவராகில் அது பரிசுத்தியளிக்குமென்று பாசுரத்தின்
பொருள். புனிதமன்றே என்பதற்கு பரிசுத்திகரமாகிறதன்றோ என்ற
பொருள் தாத்பர்யசந்த்ரிகாச்ச்லோகத்திலிருந்து தெரிகிறது. அன்றே—
அப்பொழுதே பரிசுத்திகரம் என்றும் உரைப்பர். அதிலும் ச்லோக விரோத
மில்லை, இப்பாட்டில் ஸர்வபாகவத உச்சிஷ்டமும் கொள்ளப்பட்டதே
யென்று ஐகேபம். இங்கே ஊநவ்ருத்தியாயிருப்பவர் ஊநகாரகராயிருப்
பவர் என்றதும் அப்படிப்பட்ட ஆசார்யரையே; மற்றவருடைய உச்சிஷ்டத்
திற்கு தோஷமுண்டாதலின் என்று முதல் திரிவாஹம். இங்கே பாகவதர்கள்
இல்லத்தில் தாங்கள் புசித்தபிறகு சிலர் புசிச்சுவந்தால் அவர்களுக்குத்
தாங்கள் புசித்தசேஷமாய்ப் பாகபாத்ரத்தி விருப்பதைத் தரலாகாதென்று
அஞ்சி வேறு அன்னம்செய்து அளிப்பார். அவ்வாறின்றி சேஷத்தையே
மனம்வந்து தருவராகில் அது நமக்குப்பரிசுத்தி தருமென்றுபொருள்கொள்ளு
வதானால் குருவைப்போல் மற்ற பாகவதரையும் கொள்ளலாம். பாட்டில்

இதில் சேஷசுத்தம் 'அந்நிஷ: கி கியதாம்? ஐஹேவ ஹ்மயதாம்' இயாதிகளில்ந்யா யத்தாலே ஹ்மயதாம்விஷயமானால் விரோதமில்லை. அந்நிஷசுத்தந்தானும் ஹ்மயதாம் களிலே ஹ்மயதாம்விஷயமானதிலும் ஹ்மயதாம்.

'परित्यजेदर्शकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ । धर्मं चाप्यसुखेदर्कं लोकसंरुष्टमेव च ॥'

என்று மனாடிகள் வ்யவஸ்தை டண்ணினார்.

'नदुक्तिमात्रं मन्त्राग्रयम्' என்றது இவன் தஞ்சமாக உபேசித்த பாபாவாயங்கனும் திருமந்த்ரம்போலே ஆசரிதது அநுசந்திக்கவேண்டுமென்றபடி அவ்வது. இவன் சொல்லும் லோகவ்யவஹாரங்கள் ஜாதித்யவ்யவ்-என்றபடியன்று 'சொல்லு

சேஷசுத்தம் பாபபாத்ரத்திலுள்ளதையும் சொல்லுமென்பதை உதாஹரண பூர்வமும் அறிவிக்கிறார் இதில் இதில். 'अन्निष: कि कियताम्' என்று ச்ராதத்த ததில் திருமந்த்ரணம் செய்யப்பட்ட ப்ராஹ்மணர்கள் புசித்தபிறகு ச்ராதத்த கர்த்தா தெரிய விரும்பிக்கேட்பது-சமையலறையில் பாண்டத்தில் மீகுந்திருப்பதை என்ன செய்வதென்று. அவர்களுடைய மறுமாற்றம் 'इहैव ह भुज्यताम्' என்று; இஷ்டர்களுடன் சேர்ந்து உண்பீராக என்றபடி. சேஷசுத்தமுள்ள விடத்தில் அப் பொருளானாலும் ப்ரக்ருதத்தில் உச்சிஷ்ட சப்தத்திற்கு ஹ்மயதம் திருப்பது பொருளாகுமோ என்ன. இதற்கும் அவ்வாறு ப்ரயோகமிருக்கிற தென்கிறார் 'अदिति: पुण्यकामा माध्वयो देवैः य: ब्रह्मोदने अवत् । तस्या उच्छेषं अदु: , सा रेतोऽयत्त. ' என்றவிடத்தில் உச்சேஷண சப்தமுளதே

இப்படி பாவநமாக ப்ரமாணளித்தமான உச்சிஷ்டம் பரமைகாந்தி யினுடையதானால் அதிக பரிசுத்திகரமென்று விசேஷவிதியில் தாத்தபர்யம் சொல்லப்பட்டது. அப்படி ஸங்கோசப்படுததாமல் இந்த வாக்யத்திற்கே ஸர்வபாகவத ஸர்வவித உச்சிஷ்டமும் ஸம்பூர்ண சுத்திகரமென்றே பொரு ளாகக் கொள்வது தகாதென்கிறார் பரீத்யாதுயால். 'தர்மஸம்பந்தமில்லாமல் கேவல அர்த்தமும் கேவலகாமமுமானதை விடவேண்டும். லோகஸம்மதியில் லாக தர்மத்தையும் துக்கத்தையே பின்னே யளிக்குமென்று விடுவதாம்' என்று மநுஸ்மருதியில் 4. 176. சொல்லியிருப்பதால், இது தான் சாஸ்த்ரார்த்த மென்று நிச்சயமிருந்தாலும் லோகஸம்மதி யிராதபோது விடவேண்டு மென்று தெரிவதால் லோகவிரோதமிராதபடி நிர்வஹிக்கக்கூடிய வாக்ய த்தில் விருத்தமான அர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிப்பது தகாதென்று கருத்து. ஆகையால் விவாதாஸ்பதமான உச்சிஷ்ட ப்ராஹ்மணத்தை இதைக் கொண்டு ஸ்த்தா பிக்கலாகாதென்றதாம்.

नदुक्तिमात्रं मिति. மாபபதத்திற்கு எல்லாமென்றுபொருள். ஏகாததியின்சொல் லெல்லாம் மந்த்ர ச்ரேஷ்டமாகு : திருமந்த்ரம் போல் ஆதரிக்கப்படும். இங்குச் சொல்லெல்லாம் எனபதற்கு ரகக்ஷபாக உபதேசிக்கப்படும் வாக்யம் எந்த பாஷையாயிருந்தாலும் என்று பொருள் தஞ்சமென்பதற்கு ரகக்ஷ என்பது பொருள். லௌகிககாரியத்திற்கான வ்யவஹாரங்களும் மந்த்ரங்கள்போலாகு

லாடெது, 'காலிங்கோதுமராலாபுவிம்வானி பரிவர்த்தயேத் । தான்யஸ்வனஸ்து சததே நிஃய் தூரதரோ ஹரி: ॥
 வு:நாககதகாலிங்கவில்துமரமிஸ்தா: । யோ பக்யயதி சமோஹத் தஸ்ய தூரதரோ ஹரி: ॥
 காலிங்கி ஶுத்ரவார்தாக் த்ரவாந் மோஸலி தயா । து:விஶாக்ஸமஸ்ரீயாத் தஸ்ய தூரதரோ ஹரி: ॥
 யோஸ்தி வார்தாக் காலிங்கமஸூரவிஸகான்யபி । அந்த(ந்ய)காலே ஜகந்நாஃ கோவிந்நம் ந ஸ்மரயித்யதி ॥,
 'து:வ் கோஸாதகம் சீவ ப்லாஸ்துப் ப்ரஜந் தயா । ஶ்ரவாக் வித்வராஹ் ச முக்தவா சா:ந்ராயணம் சரேத் ॥'
 'நாலிகாசணஸ்தாக் குஸுமாலாபுவித்வமவான் । குஶ்மீகஸ்சுருவூ:நாககோவிதாராஸ்த் வஜயேத் ॥'
 ஶ்ரீர் லக்ஷணஸம்மிதமுச்சிஷ்டேஸ்பி ச யத் துதம் । யானம் ரஜகதீர்த்தே ச சூரபானஸம் விது: ॥',
 'அரநாலம் ந சேவத் கதாசித்ரவாஸ்பர: । சூரகஸ்பம் ஹி தத் த்ரேயம் தஸ்மாத் ய:நேன வஜயேத் ॥',

நடத்திக் கொண்டார்செனப்பது ப்ரஸித்தம். இப்படி விசேஷ விஷயமாகச் சொல்லாமல் பாகவதன் எதைத் தொட்டாலும் அது சாஸ்த்ரஸம்மதமான உயர்ந்த வஸ்து போல் போஜநாதிகளுக்கு ஆகுமென்று கொண்டு ஸர்வவ்யவஸ்த்தையையும் மீறிசிலா நடப்பது அநேகமததுல்யமாகுமென்பதை நிரூபிக்கும் வ்யாஜமாய் ஆஹாரத்தில் நிஷித்தமானவற்றையெல்லாம் உபதேசித்திருர் து:வ் ரமிதி. பா—அநுஸாஸன 161—97. அத்திக்காயை யுண்பதாகாது. காலிங்கி. காலிங்கம்—கும்மட்டி. அலாபு—சுரைக்காய். விஷம்—கோவை இவைகளை விடவேண்டும். இவற்றை எப்போது முண்பவனுக்கு என்றுமே பகவான் வெகுதூரத்தி லிருப்பான். வு:நாக்—வெண்கத்திரி; கதகம்—தேத்தாங்கொட்டை மிஸ்தா—காந்தல். இவற்றை ஆஸ்த்தையோடு உண்பவனுக்கும் பகவான் வெகுதூரத்தில், ஶுத்ர வார்திகம்; சிற்றவரை; த்ரவாந்—காந்தல்; மோஸலி—நிலைப் பனை; து:விஶா—சுரைக்காய், மஸூர்—கன்று போட்டுப் பத்து நாளாகாத பசுவின்பாலைத் தோய்க்க உண்டான வஸ்து. விசம் தாமரைக்கிழங்கு. இவற்றை யுண்பவனுக்கு மரணகாலத்தில் எம்பெருமான் நினைவு வாராது. து:வ் ரமிதி. பா ஆச்வ. 112—44. து:வ் சுரைக்காய், (வேலங்காய்) கோஸாதகம்—பீர்க்கு. ப்லாஸ்து—சுருள்ளி, ப்ரஜந்—வெள்ளுள்ளி, ஶ்ரவாக்—நாய்க்குடை. வித்வராஹம் ஊர் பன்றிக்கிழங்கு; இவற்றைப் புசித்தால், சாந்த்ராயணவ்ரதம் அநுஷ்டிப்ப வேண்டும். நாலிகேதி—தேங்காய்முனை, ஶாகவிசேஷ மென்றும் கூறுவர். வ்—சுணைப்புக்கிரை. குஸுமம்—குஸும்பை வித்வம்—விஷ்டையிலுண்டானது குஶ்மீ—கழி; கஸ்சுரு—குண்டு சுரைக்காய். கோவிதாரம்—கொற்றைக்கிரை லக்ஷணம் மித்ரக்ஷீர்—உப்போடு கலந்த பால். உச்சிஷ்டே சாப்பிடும் போது பாத்ரத்தில் வார்த்த து:வ்—நெய்யும் இதையும் விடவேண்டும்; சாப்பிடத் தொடங்குவதற்குமுன்னே நெய்வார்த்திருந்தால் பிறகு வார்ப்பதில் தோஷமில்லை யென்பார். ரஜகதீர்த்தம்—வண்ணன்துறையில் ஜலபாநத்தை கள்குடிக்கு ஸமாநமாக அறிகிறார்கள். சாரங்க:—சாண்டில்ய ஸ்மருதி 2 51. பகவானிடத்தில் பற்றுடையவன் ஒருபோதும் காமியைக் கொள்ளலாகாது அது கள்ளுக்கு ஸமாநமாக அறியத்தக்கது. எளிதில் பெறும் வழக்கத்தி லிருப்பதால் ப்ரயத்நப்பட்டாவது விடவேண்டும்.

‘प्रमादादपि कीलालं यः स्पृशेद् वैष्णवो नरः । उपचारशतेनापि न क्षमामि वसुधरे ॥’,
 ‘एकादश्यां सुरश्रेष्ठ यो भुङ्क्ते द्विजजन्मवान् । प्रतिप्राप्तमयं भुङ्क्ते किंस्त्रिष्वं श्वानविट्समम् ॥
 एकादश्यां तु यो भुङ्क्ते शक्तस्सन्निरुपदवः । सुरापानसमं पापं भवेत् तस्य न संशयः ॥
 मद्यपानाच्च सुरश्रेष्ठ पातैव नरकं व्रजेत् । एकादश्यनकामस्तु पितृभिस्सह मज्जति ॥’
 अन्नदोषात् अशमनात् नानाविषयदर्शनात् । देहशौचादिविरहात् समलं जायते मनः ॥’

அலஸ்யாதொடொட மூயுவிமான ஜிஷாஸதி’ இत्याதிகளாலே நிவிஜமானவை யெல்லாம் இவன் தொட்டவாரே ஸுஜமாமென்றபடியன்று.

இப்படி விஷயவஸ்தை பண்ணுதபோது பரிசுத்தமங்களான வதுஷாஸங் களோடும் சிஷானுஷானத்தோடும் விரோதிக்கையாலே அதிவாடிமாமாய்விடும். மஹாபிராவண பரமைகாந்திபக்கலிலும் இச்சாஸ்திரியநியமம் குலையாதென்னுமிடம்

प्रमादात् इति. வராஹபுராணம், எந்த வைஷ்ணவன் ரக்தத்தைத் தொடுகிறானோ, கவனமில்லாமல் தொட்டாற்கூட, பூதேவியே! நூறு உபசாரங்கள் செய்தா லும் பொறுக்கமாட்டேன் என்றான் பகவான். एकादश्यामिति ஸாத்வதஸம் ஹிதை, இருவித பிறவியுற்றவன் எவன் ஏகாதசியில் புசிக்கிறானோ அவன்கடளம் நாய் விஷடைக்கு ஸமமாம்; கடனந்தோறும் பாபத்தை யுண்கிறான், एकादश्या- त्विति. எவன் உபவாஸத்திற்கு சக்தியிருந்து பின்னே உபத்ரவமுமிராமலிருக்க வாவான், அவன் ஏகாதசியிலுண்கிறானாகில் கள்குடியில் போல் பாபம் பெறு வான். கள்குடியால் குடித்தவனே நரகம் புகுவான்; ஏகாதசியில் அந்நம் உண்கிறவன் பித்ருக்களோடு நரகத்தில் வீழ்வான். अन्नेति ஸ்ரீரங்க மாஹாத்மயம், 47-10 புசிக்கும் அன்னத்தில் தோஷமிருப்பதாலும் சாந்தியில் லாமையாலும் பல விஷயங்களைக் காண்பதாலும் தேஹசுத்தி முதலானவை யிராமையாலும் மனம் அழுக்குள்ளதாகிறது. आलस्यादिति. மநுஸ்மருதி 5-3. ‘अनभ्यासेन वेदानां आचारस्य च वर्जनात्’ என்று பூர்வார்த்தம், வேதத்தை ஆவ்ருத்தி செய்யாமையாலும் ஆசாரமில்லாமையாலும் சோம்பலாலும் அந்நத்தில் தோஷத்தாலும் யமன் அந்தணர்களை அழிக்க விரும்புகிறான். இத்தகைய வாக்யங்களால் எது எது நிஷித்தமோ அதுவெல்லாம் நாரா டணநிஷ்டன் தொட்டதாலேயே பரிசுத்திக்கு இடமாயிடுவதால் தோஷமே யில்லை யென்று சிலர் அகியாக ப்ரபாவத்தைச் சொல்லலாகாது, ஆகை யால் எந்த ஸ்பர்சம் சுத்திக்காக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அது இவன தாகில் சிறப்புள்ளதென்றே பொருள் கொள்வது. இப்படி ஒவ்வொரு வாக்யத்திற்கும் விஷயசங்கீதம் செய்து வ்யாக்யாநம் செய்யாமற் போனால் சாஸ்த்ர விரோதமும் சிஷ்டாநுஷ்டாந விரோதமுமாம்.

இனி அந்த சாஸ்த்ரங்கள் அப்ரபந்ந விஷயம். ப்ரபந்ந விஷயத்திலே சவீஷ்மந் பரித்யஜ என்று தர்ம ஸ்வரூபத்யாகமே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தர்மத்தைப் போல் அதர்மத்தையும் त्यज चर्म अघम् च இத்யாதி ப்ரமாணங் களும் கூறுகின்றன இத்யாதியை விஸ்தரேண பரிஹரிக்கிறார் மஹாப்ரபு

நாமுநிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானுள்ளிட்ட பரமாசார்யர்களுடைய
அந்திமதிவசாவதியான அநுஷ்டானங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்துகொள்வது.

வேதவேதிகாசனங்களிற் சொல்லுகிற நியமங்களை வாழ்நாள் குடிசென்றும் அந்நி
யாலே விடுகிறவிடம் நாமசத்யாமென்னுமிடத்தை

‘नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपश्यते । मोहात् तस्य परित्यागस्त्यागसः परिकीर्तितः ॥’

என்கிற ச்வேலாகத்தாலே அருளிச்செய்தான். குடும்பவரணாதிசென்றது அலைந்து
சன்யாசாதிசென்ற பற்றுவாரைப்போலே து:கலபைகளான மருத்திநிவசிகளுக்குச்
சோம்பி விடுகிறவிடம் ராசசத்யாமென்னுமிடத்தை

‘दुःखमित्येव यः कर्म कायक्लेशभयात् त्यजेत् । स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ॥’

என்று அருளிச் செய்தான். தன் அங்காரானுபமாசத் தவிரவேண்டுமவை
தவிர்ந்து, செய்யவேண்டுமவை செய்யுமிடத்தில் நான் ஸத்யானாய்ச் செய்
கிறேனென்றும், எனக்கு இக் கர்த்தம் ஸேவமூலமென்றும், எனக்கு இன்ன ஫ல
த்துக்கு இதுதானே சாசனமென்றும் பிறக்கும் நினைவை மாற்றி, ஸர்வேசுவரன்
செய்விக்க அவனுக்குச் சேஷமான கைங்கர்யத்தை அவனுக்கப்பே ப்ரயோ
ஜனமாக அநுசந்தித்து அநுஷ்டிக்கை சாசனிகத்யாமென்னுமிடத்தை

‘कार्यमित्येव यकर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन । सङ्गं त्यक्त्वा फलञ्चैव स त्यागः सात्त्विको मतः ॥’

என்று அருளிச்செய்தான். இப் மாவாதிதிபயோஜனமாக அநுசந்தித்திடத்திலே

வேத்யாதிபால். நாதமுந்யாதிகள் மர்மநுஷ்டானாதிசெய்தது ப்ரபத்திசெய்த
தற்குமுன்னமே; பிறகல்ல என்பதைப் பரிஹரிக்க அந்திம திவஸாவதியாக
என்றார். ‘सर्वधर्मान् परित्यज्य, என்பதற்கு ஸர்வதர்ம’ ஸ்வரூபத்தாகம் பொரு
ளென்பது எப்போதுமில்லை. யென்பதை கீதையில் கூறிய த்யாக ப்ரகாரங்
களை எடுத்துக் கூறி விளக்குகிறார் வேதேதி. நியதச்யேதி. கீதை 18-7. நித்ய
நைமித்திக தர்மங்களுக்கும் த்யாகம் யுக்தமென்று விட்டால் சாஸ்த்ரார்த்த
தமநியாமையால் அது தாமஸ த்யாகமாகும். சிலர் தர்மம் செய்யவேண்டியது
தான்; ஆனாலும் ப்ரயாஸை யதிகமாக விருப்பதால் விடுகிறோம்; சாஸ்த்
ரார்த்த ஹ்ருதமிராமையாலல்ல என்பர். அது ராஜஸ த்யாகமென்பாராய்
அதற்கு ஓர் உதாஹரண மருளிச்செய்கிறார் குடும்பேதி. க்ருஹஸ்தனாயிருந்தால்
குடும்பபரணம் செய்யவேண்டியிருக்கிறதென்று ஒருவன் விரக்தி யிராமல்
ஸந்யாஸம் செய்துகொண்டால் அதுவே ராஜஸ த்யாகமாகிற போது
க்ருஹஸ்தனாயிருந்து அதை விட்டால் அது நல்லதாருமோவென்றபடி. இந்த
இரண்டு த்யாகங்களையும் விட்டு ஸாத்துவிக த்யாகமே செய்யத்தக்கதென்று
அதன் ஸ்வரூபத்தை விளக்குகிறார் தன் அதிதாரேதி. பக்தன் பக்திக்கு
அங்கமாக தர்மங்களைச் செய்யவேண்டியிருப்பதால் அவற்றை ஸாத்துவிக
த்யாகத்துடன்செய்யவேண்டும். ப்ரபந்தனுக்குமோக்ஷபலம்ப்ரபத்தியாலேயே
ஸித்தித்துவிட்டபடியால் அதற்காக தர்மாநுஷ்டானமில்லையே, பக்தனைப்
போல் அவன் எப்படி செய்வதாமென்ன அருளிச்செய்கிறார் இப் பகவத் ப்ரீதி
என்று. ஸம்மே சமீதயே ஸயமேவ காரயதி என்கிற ஆகாரம் இருவருக்கும் துல்யம்.

இப் ப்ரீதிக்கு மோக்ஷமும் ஈகமாகக் கோலா (ரா)தே பூஷ்ணபால் பிறந்த
ஈகாக்ஷிணம்மோக்ஷத்தாலே மோக்ஷம் சிவமென்று நினைத்து முக்தனுடைய கைங்
கர்யம் போலவும், ஈகானுடைய பால்வார்த்துண்கைபோலவும் அநுஷ்டிக்கை
ஈகாக்ஷிணத்தின் எல்லைநிலமாகக்கடவது. இது பசித்து உண்பார்மாத்திரம்;
இங்ஙனல்லாதபோது ஓட்டத்துக்கு அப்பம் தின்பார்மாத்திரம்.

அந்த ப்ரீதியினால் பக்திவளர்ந்து பக்தியால் மோக்ஷபலம் ஸித்திக்கிறதென்று
பக்தன் நினைக்கிறான். ப்ரீதியே ப்ரயோஜனம், மோக்ஷமென்று ப்ரபந்தன்
நினைக்கிறான். இவன் அநுஷ்டாந்தத்தில்தான் ஈகம் ஈகாக்ஷிணம் என்றதன் அர்த்தம்
புஷ்கலமாகும். ஆகையால் அது செய்யக்கூடும். அரோகனுடைய என்கிற
இரண்டாவது த்ருஷ்டாந்தத்தால் பித்தரோகமுள்ளவனுக்குப்பால்கைக்கும்;
போக்யமாகாது; அரோகனுயிருந்தால் போக்யதாபுத்தியோடு பால் வார்
த்துண்பான். அதுபோல் ப்ரபந்தனுக்குக் கைங்கர்யத்தில் போக்யதாபுத்தி
யென்றறிவித்ததாம். இது = போக்யதாபுத்தியோடு செய்வது. பசித்துண்
பார் மாத்திரம் = பசியினால் ஆர்வத்தோடு புசிப்பவரின் அளவாகும். இங்ங
னல்லாத போது = போக்யதாபுத்தி யிராதபோது. ஓட்டத்துக்கு = பந்தய
த்திற்கு அல்லது சபதத்திற்கு அப்பம் தின்பாரளவாகும். புசிக்க வயிற்றில்இட
மிராதவனே, இப்போது இத்தனை யப்பமுண்டால் இவ்வளவுபணம் கொடுப்பே
னென்று ஒருவன் சொல்ல அதைப் பெறவோ சபதத்தாலோ சிறிதும் சுவைக்
காமல் அவ்வளவு அப்பத்தையும் அடைத்துண்பதற்கு ஸமானமாகும். கீழ்க்
கூறிய ராஜஸதாமஸத்யாகங்களில் கர்மாநுஷ்டாந்தமே யில்லையே. ஸாத்தவிக
த்யாக ஸ்தலத்தில் தானே கர்மாநுஷ்டாந்தம்; அது பக்தருக்கும் ப்ரபந்தருக்கு
முள்ளது. அதில் ப்ரபந்தரின் அநுஷ்டாந்தம்பசித்துண்பதாரும்; பக்தரது ஓட்டத்
துக்குண்பதாகுமென்று சொல்லவேண்டும். அது தகுமா? பக்தன் நிசுகர்மாதி
ஈகாக்ஷிணம் பூஷ்ண பூஷ்ண காரிண; என்றபடி 'சேஷியின் உகப்புக்காகிறது நிஜகர்ம'
என்று ஸுஹ்ருத்-புத்ராதிதிகளின் உபலாசனம் போல் அதிக ப்ரீதியோடு
அநுஷ்டாந்தம் செய்வதால், 'உண்ணாநாள் பசியாவதொன்றில்லை; ஓவாதே
நமோநாரணுவென்று எண்ணாநாள் இருக்கெச்சம்மவேதநாண்மலர்கொண்டு
உண்பாதம் நண்ணாநாளவை தத்துறுமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே
என்றபடி. பசி தீர்க்கக் கர்மாநுஷ்டாந்தம் இருவருக்கும் கூடுமே. மோக்ஷத்தில்
நோக்கும் பக்தன் செயலிற் சேருகிறதென்றாலும் அவ்வளவைக் கொண்டு
அதைக் கேவலமாகக்கலாமா என்னில்—சிறிது வைஷ்ணவத்தையே விளக்கு
வதற்காக இவ்வாறு கூறியதென்னலாம். அல்லது ஸாத்துவிக த்யாகத்
தோடு கர்மாநுஷ்டாந்தம் செய்யும்போதுகூட விசேஷ ப்ரீதி வைக்காமல்
ஏதோ கடமையாகச் செய்வதும், அமுமுகூழ்க்களாய் த்யாகமே சிறிது
மிராமல் விதிக்கு அஞ்சி நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டாந்தம் செய்கிற வைதி
களின் அநுஷ்டாந்தமும் ஓட்டத்துக்கு உண்பதற்கு ஸமானமென்னலாம்.

‘सर्वधर्मान् परित्यज्य’ என்கிறவிடத்தில் **प्रथमयोजनையில்** बुद्धिविशेषமான் ஸாரிஷத்யாகம் சொல்லுகிறதென்று **भाष्यकारர்** அருளிச்செய்தார். இப் बुद्धி-
विशेषம் स्वतन्त्रपतिनिष्ठனுக்குப் **प्रथमयुष्मகாலத்திலும்** பின்பு **स्यप्रयोजनमाय**
உபாயத்தோடு துவக்கற்ற **उत्तरकृत्यத்திலும்** उपजीव्यம். **द्वितीययोजनையில்** सत्य-
शक्तियாய் विष्णुसाधनமானவனுக்கு **दुःकरमाय** चिरकालसाध्यமான **उपायान्तरத்தைப்**
பார்த்து **शोकம்** பிறக்க அவனுடைய **शोकापनोदनार्थமாக** **सुकरमाय** सकृत्कर्तव्य
முமான **उपायान्तरத்தை** விசித்ததாக்கி, நீ உபாயாந்தரத்தில் அலைவேண்டா

இனி, ‘பாஷ்யகாரர் கீதாபாஷ்யத்திலே முதல்யோஜனையில், கர்மயோக
ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களை ஸாத்துவிக த்யாகத்துடன் செய்யும்போது
பகவானை உபாயமாகவும் கொள்ளவேண்டுமென்று பொருள் கூறினார். அந்த
யோஜனைக்கும் ப்ரபத்திக்கும் ஸம்பந்தமில்லை யென்று தெளிவு. இரண்
டாவது யோஜனையில் பக்தி விரோதிகளைப் போக்கப் பெரிய உபாயங்களைச்
செய்யமுடியாதவன் அங்கப்ரபத்திகளைச் செய்யலாமென்றார். அந்த யோஜ
னையில் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியை ஏன் சேர்க்கவில்லை? அதனால் அந்த ப்ரபத்தி
யைச் சொல்வதாகில் सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு நித்ய தைமித்திகாதி ஸர்வ
தர்மங்களையும் விட்டு என்று பொருள் கூறவேண்டுமென்று அதைக் கூட்ட
வில்லை யென்று தெரிகிறது. परित्यज्य என்கிற பதத்திற்கும் இதுவே ஸ்வரஸ
மாகும்’—என்கிற கேள்வியில்—அங்குச் சொன்ன இரண்டு யோஜனையிலும்
ஸ்வதந்த்ர ப்ரபந்தனுக்கு உபயோகப்படும் அம்சம் உண்டென்று அறிவிக்
கிறார். सर्वधर्मान्—இதி. இந்த ச்லோகம் பக்தியோக ப்ரகரணத்திலிராமல்
முமுக்ஷு-விஷயமாகப் பொதுவாயிருந்தால் மோக்ஷத்திற்கான கர்மயோக
ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களையும், அததற்குப் ப்ரதிபந்தககர்ம ப்ராயச்சித்தங்
களான **गुरुपापங்களையும்** ஸாத்துவிக த்யாகத்தோடு செய்யும் போது என்னை
உபாயமாகவும் கொள். அததற்குத் தக்கவாறு எல்லா பாபங்களையும் போக்கி
வைப்பேன் என்று முதல் யோஜனையையும், கீழ்க்கூறிய இந்த உபாயங்களை
யெல்லாம் செய்யமுடியவில்லையாகில் என்னிடத்திலே சரணாகதி செய்தால்
அதன்மூலமே ஸர்வா நிஷ்ட நில்ருத்தி செய்வேன் என்று அங்கப்ரபத்தி அங்கி
ப்ரபத்தி இருவிஷயமாக இரண்டாம் யோஜனையையும் அருளியிருப்பர்.
அவ்வாறின்றி பக்தியோக ப்ரகரணத்திலிருப்பதால் இரண்டு யோஜனையும்
பக்தியோக விஷயமேயாகவேண்டுமென்றுவேறு விதம் அருளினார். இதர தர்மங்
களுக்குப் போலே மோக்ஷத்திற்கான ப்ரபத்திக்கும் அஹிர் புத்நய ஸம்ஹி
தையில் **ब्रह्मज्ञं उमुद्दिष्टं कलेशा निहिरोधिनी** என்று ஸாத்துவிக த்யாகத்தை
விதித்திருப்பதால் லக்ஷ்மீதந்த்ராதிகளில் ப்ரபந்தனுக்கு நித்ய கைங்கர்ய
ங்களையும் விதித்திருப்பதால் அங்கங்கும் முதற்சொன்ன ஸாத்துவிக த்யாக
ரூப புத்தி ஸூசித்தப்பட்டதாகும். இரண்டாம் யோஜனையில் உபாய
விரோதி ப்ரபநில்ருத்திக்காக, துஷ்கரமான பெரிய உபாயங்களைச் செய்ய
வாகாமல் சோகிப்பவனுக்கு **अधुप्रप्रायச்சिத்தமான** ப்ரபத்தியை விதித்

என்கிறது என்று அருளிச்செய்தார் இப் பரமபுருஷானத்துக்குப் பூர்வீகத்தில்
 உபாயந்தரநவயம் தீவாந் அநாதமாய் பரமபுருஷாத்மாவே சொருகக் கடவது.
 உபாயந்தரநவயம் தீவாந் அநாதமாய் இப் பரமபுருஷானாத்மாவே நேரபேஷ
 த்திலே நிற்கக்கடவது. 'பரமபுருஷ' என்கிறவிதது அநாதமென்பார்க்கு
 அதிகாரம் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம்; விதிபென்பார்க்குப் ப்ரபத்தியாகிற
 உபாயத்தினுடைய நேரபேஷாதிசேஷம் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். இப்
 படி 'பரமபுருஷ' என்கிறவிடத்தில் அதிகாரம் விவக்ஷிதமானால் 'மாமேக்' என்கிற
 விடத்திலே நேரபேஷம் அநுசந்திக்க மாட்டம். 'பரமபுருஷ' என்று நேரபேஷம் விவக்ஷித
 மானால் 'மா து:வ:' என்கிற ஸோகநிபேதத்தாலே அகிஞ்ஞானம் நிற்கிற நிலை தோற்று
 கையாலே அதிகாரமும் அநிபேதமாகக்கடவது. அப்போது,

புருஷோபநிபேதாத் ததஜ்ஞானமபுஸ்திதௌ । அநேஷாந் தததஜ்ஞவ்யாகோஸ்த ப்ரதிபாதிதே ॥

தால் இதுபோல் பக்தி செய்ய வாகாதவனுக்கும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி
 யென்று குறித்ததாகுமென்று திருவுள்ளம்.

புருஷாயத்தில் அசக்தனாயிருக்கிறவன் அதைத் தானே விட்டிருப்பதால்
 அவனைப் பார்த்து பரித்யஜ்ய என்று எதற்காகச் சொல்லவேண்டு மென்
 னில்—அவனிடம் லகுவான ப்ரபத்தியைச் செய்வதற்கு முன்னும் பின்னும்
 குருபாய த்யாகம் வேண்டும். முதலில் அதில்லையாகில் அதிகாரியாகமாட்
 டான். அதனால் அதை விட்டிருக்கிற நீ லகூபாயம் செய் என்று ஸ்வபுரு
 அவனுக்குள்ள த்யாகத்தை அநுவதிக்கிறது. ப்ரபத்திக்குப் பிறகு வேறு
 உபாயத்திலிழிந்தானாகில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமான ப்ரபத்தி விலகுமாகையால்
 பின்னாலே குருபாயத்தில் நோக்கை விடு; நித்ய நைமித்திகத்தையும் அதற்
 காகச் செய்யாதே என்று விதிக்கவேண்டும். நேரபேஷாதிசேஷம் = நைரபேஷ்ய
 ஸித்திக்கான விதிப்ரகாரங்களை. இப்படி பரித்யஜ்ய என்பது ஸார்த்தக
 மாகும். இப்படி அதிகாரம் உபாயாந்தர நைரபேஷ்யம் இரண்டும்
 வேண்டுமானால், ஓரர்த்தத்தைச் சொல்லும் போது மற்றோர் அர்த்தம் எங்கே
 கிடைக்குமென்னில்—மாமேக் என்கிற ஏதபதம் 'நைரபேஷ்யத்தை யறிவிக்கும்,
 மா து:வ: என்கிற விடத்தில் சோகமானது புருஷாயம் செய்யவாகாமையைக்
 கண்டு வந்ததாகையால் அச் சொல்லிருந்தே இதிலதிகாரம் தோற்றும்.
 அதனால் பரமபுருஷவுக்கு அநுவாதம் விதி எனவிரண்டில் ஓரர்த்தம் கொண்
 டால் மற்றோர் அர்த்தத்தை அவ்விரண்டிலொன்றிலிருந்து யதார்த்தம் கொள்வது.

ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திக்கு உபாயாந்தரநைரபேஷ்யத்தை பரமபுருஷ என்று
 சொன்னதிலிருந்து உபாயாந்தரநோக்கற்றவனுள்பட ப்ரயோஜனமும் ஸித்தி
 க்கிறதென்கிறார் அப்போது. இதி. ப்ரபத்தி பக்தியோகஸ்த்தாநத்திலாகிறபடி
 யால் பக்தி யோகத்திற்கு அங்கங்களாக விதிக்கப்பட்ட நித்யநைமித்திக
 கர்மாக்களுக்கும் அநேஷா-ஸர்வகர்மஸாதாரணமாக விதிக்கப்பட்ட ஆசமநாதி
 களுக்கும் (அநுஷ்டிக்கப்பட்டாலும்) அங்கத்வமில்லையென்று அறிவித்ததாம்.
 அநேஷா என்பதற்கு 'நவீகம் விது:வ: என்று சொல்லப்பட்ட சிந்தநாதிகளுக்கும்

एकशब्दम् सारविकल्यादத்தாலே தன்பக்கவில் பராசுனகர்வாதிசனை விவசித்தல், கலோபாயேஷத்தைச் சொல்லுதல், एकमे सर्वोपायस्यानத்திலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டுதல் செய்யக் கடவது.

ப்ரபத்திக்காக ஒன்றும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவாகிலும் சுவந்நாசிகாரத்தாலே கிங்கரணை இவனுக்கு ஸ்வாமியினுடைய அராதிஹனம் ஆகா தென்று சமர்த்தார்கள்.

आज्ञाविरोधिभिः साहंप्रायश्चित्तपराङ्मुखैः । स्वाधिकारोचितः सर्वैः प्रत्यवायो दुःखयः ॥

आज्ञानुपालने तत्प्रत्यवायनिवारणम् । स्वामिसन्तोषतः प्रीतिरिति लाभद्वयं स्थिरम् ॥

अनिच्छातो निर्वर्तेत स्वर्गाय कर्मणां फलम् । अमर्यादस्य दुर्वारः प्रत्यवायोऽन्यहेतुकः ॥

என்றும் பொருளாம். ஏகபதத்தினாலேற்படக்கூடிய தைரபேக்ஷயம் பரித்யஜ்ய என்றதினின்றும், அதிகாரம் மாறுவ; என்றதினின்றும் கிடைப்பதாகில் ஏகமென்ற சொல் எதற்காக என்ன, அதற்கு வேறு ப்ரயோஜனம் கூறுகிறார் एकशब्दमिति. ப்ரபத்தியை நீ யநுஷ்டிப்பதால் நீயும் உபாயமென்று நினைக்காதே; ஸாத்விகத்யாகத்தை நினைத்தால் உனக்குக் கர்த்தருக் கவம் ஸ்வத; இல்லை யென்று தெரியுமென்று ஒரு ப்ரயோஜனம். உபாயமும் ப்ராப்யமும் ஒன்றென்று இரண்டாவது ப்ரயோஜனம். ஸர்வசப்தப்ரதிபாக ஏகசப்தமாகையால் ஸர்வோபாயஸ்த்தாநத்தில் பகவானொருவன் என்று முன்றாவது ப்ரயோஜனம். ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திவிதியில் ஸர்வதர்ம ஸ்வரூப த்யாகமே பாஷ்யகாரருக்கு ஸம்மதமாகலாமென்ற சங்கை அநுசிதமென்று அறிவிக்கிறார் ப்ரபத்திக்காக இதி. ஸ்வதந்த்ராதிகாரத்தாலே =ஒன்றுக்கு அங்கமாகாத படி ஸ்வதந்த்ரமாக நித்யநைமித்திகங்களை விதிக்கும் யாவஜிவாதிச்ருதி ஷதத்தினாலே. ஆகாது தகாது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்தொடங்கி பல மஹான்கள் ப்ரபந்நர்களுக்காக நித்யக்ரந்தங்களை யெழுதியிருப்பதாலும், அப்புள்ளார் முதலானவர்கள் நித்யகர்மாநுஷ்டாநத்தை விசேஷமாக ஸ்த்தாபித்திருப்பதாலும் இது தவறென்றதாம் அவச்யம் செய்ய வேண்டுமென்றால் அதன் பலனென்ன; செய்யாமையில் அநிஷ்டமென்ன வென்ன, நிருபிக்கிறார் ஆஜ்ஞேதி. भगवदाज्ञையை விரோதிப்பவர்களாய் அதற்காக ஏற்பட்ட ப்ராயச்சித்தத்தில் உதாளீ நருமாயிருப்பவர் அப்ரபந்நரானாலும் ப்ரபந்நரானாலும் தக்க ப்ரத்யவாய(தோஷ)த்தைப் பெறுவார்கள். அது दुरव्ययः-மீளலாகாது. ப்ரபன்னருக்கு ப்ரத்யவாயத்திற்குப் பலனென்னவெனில்-कणा भवन्ति இத்யாதி லகுதண்டனை. ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலித்து வந்தால் அந்த ப்ரத்யவாயம் (நிக்ரஹம்) உதியாது; எம்பெருமானுக்கு ஆராதனமாகச் செய்வதால் ஸ்வாமிக்கு உவப்பு எனவிரு லாபமுண்டு, யாகாதி கர்மாக்களைச் செய்தாலும் சிலர் ஸ்வர்காதி பலனைப் பெறாமலிருக்கிறார்களே; அதோபால் ஸுரபாநாதி கர்மாவும் ஒரு ஸமயம் சிலர்விஷயத்தில் பலனளிக்காமல்தானிருக்கட்டுமே யென்னில் அருளிச்செய்கிறார் अनिच्छात इति. இச்சையிராமற் போனால் !ஸ்வர்காதி

இப் ப்ரபத்தியை பக்தியோகமாக அருளிச்செய்தது ப்ரபத்தி சகலபல-
 ஸாधनமானபடியைப் ப்ரபத்தமான பக்தியோகமாகிற ப்ரபத்திலே உதாஹரித்த படி. இங்கு
 த்விதீயயோஜனையில் துக்ரங்களான பக்தியோபயந்தோபாயங்களினுடைய ஸ்தானத்திலே
 நிற்஑ிற உபாயவிஷேயமும், ப்ரதமயோஜனையில் துதிவிஷேயபூர்வமான ப்ரபநுஸ்தானமும் துதோபாய
 னுடைய ஸ்வய்யயோஜனமான கைங்கர்யமும் அநுஸந்தேயம்.

किंच-सुदुष्करेण शोचेत् यो येन येनेष्टहेतुना । स स तस्याहमेवेति चरमश्लोकसंग्रहः ॥

भावभावौ न धर्माणां प्रपत्तेरङ्गमिष्यते । स्वतन्त्रशिष्या शययेहा; शेषाभावोऽधिकारगः ॥

பலன் வாராது. யஜேச ஸ்ரீகாம; என்று ஸ்வர்கேசச்சையைக் காரணமாக்கி அது
 விதிக்கப்பட்டதே, அங்குப் பலத்திற்கு ஸ்வர்கேசச்சை காரணம். நிஷேத
 விதிவாக்யத்திலே பொதுவாக வர்ணாச்ரமங்களைக் குறிப்பிட்டிருப்பதால்
 அந்த ஸம்பந்தமே அந்தப் பலனுக்குக் காரணமாகும். நித்யகர்மானவ
 அநுஷ்டிக்காதவன் உபநீத ப்ராஹ்மணாதியாயிருப்பின், கள் குடிப்பவன்
 ப்ராஹ்மணனாயிருப்பின் அச்சேர்த்தி காரணமாக ப்ரத்யவாயம் வரும். இப்ர
 த்யவாயத்திற்கஞ்சி நித்யகர்மானவ இது கடமை டென்று செய்கிறவர்கள்
 ஓட்டத்திற்கு அப்பம் தின்பவராவர்; என்ன கைங்கர்யம் செய்வதென்று
 தடுமாறும் நமக்கு இது கிடைத்ததே என்று பகவானின் உவப்புக்காக
 வெகு ஆஸ்தத்தையோடு ஆஜ்ஞாநுபாலநத்திலிழிகிறவர்கள் டசித்தண்டவ
 ரென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. இப் ப்ரபத்தியை இதி, பல இடை
 யூறுகள் நேருமாகையால் பக்தி ஸாதிக்க வாகாதென்று சோகிக்கிறவனுக்கு
 அப்போது பக்தியை விட்டு ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியை யநுஷ்டி டென்றால்,
 பக்தியை எல்லோரும் விடுவதாகும். அதனால் இடையூறுகளை யெல்லாம்
 விலக்க ப்ரபத்தி போதுமானதென்கிற அம்சம் இதுவரையில் சொல்லாதது
 சொல்லப்படவேண்டுமென்று அங்க ப்ரபத்தியை யுபதேசித்தார். இப்படி
 யிருந்தும் அஜ்ஞாந அசக்திகளாலே பக்தியை யநுஷ்டிக்கவாகாதவனுக்கு
 ப்ரதானமாக ப்ரபத்தி யாமென்பது இதனின்தே தெரியவருமென்று கருத்து.
 இக் கருத்தை வெளியிடுகிறார் இங்கு...भक्तिपर्यन्त' இதி. இங்கு என்பதற்கு
 த்விதீயயோஜனையில் என்று விவரணம். பூர்வயோஜனையினின்று கொள்ளும்
 அம்சம் முன்பு சொன்னதையே ப்ரஸங்காத் சேர்க்கிறார் ப்ரபதேதி.

अर्धमर्नि परत्यय என்பது பக்த்யாதி ஸூபாஸங்களையும் நித்ய தர்மங்களையும்
 விடவேண்டு மென்கிறதென்பதற்கு வேறு தோஷமும் கூறுகிறார் கிஷேதி. இத
 ற்கு சேஷமாக முதல்சலோகத்தால் பலத்திற்குஎந்த உபாயம்அசக்யமானாலும்
 ப்ரபத்தியைச்செய்யலாமென்று பொதுவான அர்த்தத்தைக்கூறுகிறார்சுதுக்ரேநேதி.
 एष्टहेतुना-ஏதேனும் பலத்திற்கு ஸாதநமான சுதுக்ரேந-செய்யவே யாகாத எந்த
 உபாயம் காரணமாக எவன் சோகிக்கிறானோ, அவனுக்கு நானே அந்தந்த
 உபாயமாவேனென்றது அங்காங்கி ஸர்வ ப்ரபத்தி விஷயம். இது சரம சலோ
 கார்த்தம்.भावेति.இதில் மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தி நிங்கலாக மற்ற ப்ரபத்தி விஷய
 த்ரிலே நித்யநைமித்திக தர்மாநுஷ்டானமும் த்யாகமும் எப்படி அங்கமாகா

कत्वनङ्गतया ये तु तदानीमननुष्ठिताः । खकाले खविधेरेव कार्यास्ते तददत्त नः ॥'

'त्यज धर्ममधर्मं च' என்கிறதாவும் காம்யங்களையும் நிபிஷங்களையும் விடச்

வோ, அப்படியே முழுக் ப்ரபத்தியிலுமென்றவென்று கருத்து. சுவந்தி. மேலும் தர்மங்கள் ப்ரபத்திக்கு அங்கமான ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப்பாதிகள் நீங்கலாக நித்யநைமித்திக தர்மங்களுமாம் **சூரபாயங்களுமாம்**; அவற்றில் நித்யங்களாய் இவனுக்கு சக்யங்களான சில தர்மங்களில் இவனுடைய **இஹா** ப்ரவ்ருத்தியானது, **சுவந்திஷ்யா**-தனியாக நித்ய நைமித்திகவிஷயமான (**சிஹி**)-சாஸநமிருப்பதால்; ஆக விதிக்கப்பட்ட நித்யகர்மாவுக்கு த்யாகத்தை விதிக்கமுடியாது. **சோமாவ**:—மற்ற **சூரபாயங்களுடைய** அநநுஷ்டாநம் இவனிடத்தில் னித்தமாயிருக்கிறது. அது இவனுக்கு ப்ரபத்தியதிகாரமான ஆகிஞ்சந்யத்தில் சேர்ந்தது. **சூரபாய**த்யாகமிப்படி னித்தமாயிருப்பதால் விதிக்கவேண்டா. இப்படி அவ்ஹிதமாகையால் **தர்மாவம்** அங்கமாவதற்கில்லை. அங்கமாகாவிட்டாலும் ஆகிஞ்சந்யமாகிற அதிகாரம் நிலைப்பதற்காக **சூரபாய**த்யாகம் பின்பும் அவச்யமாகிறது. நித்ய நைமித்திகத்யாகம் அவ்வாறில்லை. இனி நித்யகர்மாவுக்கும் '**விஸிதோ ந ததாதி**' ந **சுஹோதி**' என்றதால் தீக்ஷிதனிடம் த்யாகத்தை இசைவது போல் **சுவந்திஷ்யா** **பரிஸ்ய** என்ற வசநவலத்தாலே நித்யகர்மத்யாகத்தை ப்ரபந்நவிஷயத்தில் கூறினாலென்ன என்பதற்கு உத்தரம் **கூர்வதி**. அங்கே புருஷார்த்தமாய் அவச்யம் செய்யவேண்டிய அக்நிஹோத்ராதி களையும். யாகதீகைஷு செய்துகொண்டவன் யாகமத்யத்தில் செய்வதில்லை; அந்த யாகத்திற்கு இவை அங்கமாகாமையால். அந்த க்ரது முடிந்த பிறகு அந்த ஹோமங்களை விடுவதில்லை. அது போல் ப்ரபத்தியநுஷ்டாநகாலத்தில். நடுவில் ஏதாவது நித்யகர்மாநுஷ்டாநம் அவச்யமாக நேர்ந்தால் அதை விட்டு ப்ரபத்தியைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று தேறுமே யல்லது எப்போதுமே விடவேண்டுமென்ற தாகாது. ஒரு கர்மாநுஷ்டாநமத்தியில் வேறு கர்மாவுக்குக் காலம் வந்தாலும் அதை விட்டு, தொடங்கிய கர்மாவை முடிப்பதே சாஸ்தரீயம். விட்ட கர்மாவையும் அதனுடைய கௌணகாலத்தில் பின்னால் செய்யலாமென்றிருக்க, எப்போதுமே நித்யநைமித்திகதர்மத்யாகம் எவ்வாறு தரும்? ஆக க்ரதுமத்தியில் செய்யப்படாத அக்நிஹோத்ராதிகள் அந்தந்த விதியைக் கொண்டு அவற்றின் காலத்தில் செய்யப்படுகின்றன; அதுபோல் இங்கும் நமக்கு நித்ய கர்மம் அநுஷ்டேயமாகும்.

'**சுவந்திஷ்யா** **பரிஸ்ய**' என்ற விடத்தில் ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்யாகத்தை விதிப்பதாகக்கொண்டபூர்வபக்ஷியின் கருத்திலுள்ள மற்றும் சில வாக்யங்களுக்கும் நிர்வாஹம் கூறுகிறார். '**த்யஜ** **தர்மம்** இத்தயாதுயால் பா. சா339-44. தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் விடு என்றால். 'நித்ய நைமித்திக தர்மங்களையும் அநுஷ்டிக்காதே; அதர்மத்தையும் செய்யலாகாதென்று நினைக்காதே' என்று பொருள் கொள்ளலாகாது; காம்யதர்மங்களையும் அதர்மங்களைப் போலே விடவேண்டுமென்றதேயாம். **சுயம்** **சுநு** என்ற சொற்கள் **சுயம்** **சுநு** **சு** **சு** என்கிற

சொன்ன படி. 'स्यज सत्यानृते अपि' என்கிறதுவும் அஃமானுபவத்தையும் ர்ஷயீத் தையும் ஸ்யஜநமாகக் கோ(ரா)லாதேதகொள் என்ற படி. சாசிநங்களை விசேஷித்துச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இதின் அருமை தோற்றுகைக்காக, 'उमे सत्यानृते सक्वा' என்று அநுவதிக்கிறது. ச்யாதத்தில் ஈசுவமும் பராதிநமென்று

விடத்திற் போல் சேதநாசேதநபரமாம். சேதநாசேதநங்களை விடு என்றால் கைவல்ய ஐச்வர்யங்களை விடும்பாதே என்றபடி. கோலாதேதகொள் என்பதற்கு அபேக்ஷியாதே என்றே பொருள். இதனால் காம்யகர்மமென்று கீழே கூறினது கைவல்ய ஐச்வர்யங்களை யபேக்ஷிப்பதாவென்றதாய். மோக்ஷார் த்தமான காம்யம் செய்வதில் தோஷமில்லை யென்றதாயிற்று. இது புநருக்தம் போலிருப்பதால்வேறுஸ்ட்ஷ்டமானபொருள் கூறுகிறார் வாசிகங்ளையென்று. स्यज धर्ममென்ற விடத்தில் காயிகாதி வ்யாபாரங்கள் கருதப்பெறும்; गोबलीवद् ந்யாயத்தாலே வாசிகம் தனியாகச் சொல்லப்படும். ஸத்யத்தையும் விட்டால் பேசாமலெப்படி நடப்பதென்னில், இவ்வாசேஷம் பூர்வபக்ஷிக்கும் துல்யம். சில உண்மைகள் ப்ராணிகளுக்கு ஹிதமாகாமலிருக்கும்; அவற்றையே விடச் சொன்னதாம். இதுபோல் தர்மபதமும் விசேஷபரமாகத் தகுமென்க. சொன்ன தையே சொல்லும் மூன்றும்பாதம் எதற்காக என்பதற்கு உத்தரம் இதின் இதி. மற்றவற்றை எளிதில் விடுவார்கள்; இவற்றை விடுவது அரிது; அதனால் பலகால் சொல்லலாமென்றபடி. நாலாம் பாதத்திற்குப் பொருள் கூறுகிறார் த்யாகத்தில் இதி. இந்த பாதத்திற்கு த்யாகத்திற்கு எது காரணமோ அதை விடு என்று பொருள் படுகிறது, விடுவதற்கு எது காரணமோ அதை விடு என்றால் காரணமிராமையாலே த்யாகமே இராமற் போம். அதனால் வேறு பொருள் கூறுகிறார். த்யாகம் செய்யும்போது தன்னை ஸ்வதந்தர கர்த்தா வாக நினைத்துச் செய்வது ஸஹஜம்; அந்த அபிமானத்தை விடு. ஆக ஸர்வேச் வரன் செய்விக்கிறுனென்ற ஸாத்துவிக த்யாகத்தை சொன்னதாம். இதே பூர்வஸம்மதமான உரை. இங்கே स्यज धर्ममित்யாதியில் கார்ய விதியா, நிஷே தமா? காம்யதர்மம், அதர்மம். அஹிதமான ஸத்யம், பொய் இவற்றை விடு என்றால் இவற்றை நான் விட்டிருக்கவேண்டுமென்று அவனவன் செய்யும் ஸங்கல்பமில்லை. 'न चुरां पिबेत्' என்றும் போலே கேவலம் நிஷேதம். இதில் ஸாத்துவிகத்யாகத்திற்கு என்ன ப்ரஸக்தி? இது ப்ரவருத்தியின்மை மட்டும்; இது கர்த்தவ்யமன்றே. இனி—கர்த்தவ்யமே பொருளாகலாமே, தர்மத்தை விடு என்பதற்கு நித்யநயித்திகத்திற்கு ஸாத்த்விகத்யாகம் செய் என்றும். அதர்மம் த்யஜ என்பதற்கு अथैक्यं शनं कृत्वा, आपस्तु अनसरा वृत्ति; என்று அநாபத்தில் அகர்மமானதையும் ஆபக்காலத்தில் ப்ராப்தமென்று ஸாத்துவிகத்யாகத்துடன் செய் என்றும். மேலே ஸத்யத்திற்கு ஸாத்துவிகத்யா கம்செய், விவாஹா திகளில் விவாஹாதி கார்யார்த்தமாக சாஸ்த்ரா நுமதியுள்ள பொய்தேநர்ந்தால் அதற்கும் ஸாத்துவிகத்யாகம் செய் என்றும் சொல்லி இந்த ஸாத்த்விகத்யாகத்திற்கு நானே கர்த்தா என்று நினைக்காமல் அப்படி

अनुसन्धिककैककाक येन त्यजसि तत् त्यज என்கிறது.

இப்படியானால் அடியாதிசுரத்துக்கு ஒரு விரகின்றிகேயிருக்க, சிலர்

“तस्मात् त्वमुद्भवोत्सृज्य चोदनां प्रतिचोदनाम् । प्रवृत्ति च निवृत्ति च श्रोतव्यं अतमेव च ॥

மாமேகமேவ சரணமாत्மானம் சர்வதேहिநாம் । யாஹி சர்வாத்மபாவேந யாஸ்யசி ஹகுதோபயம் ॥”

என்று நிவृத்தியையுங்கூட விடச் சொன்னபடியாலும், ‘सर्वधर्मान् परित्यज्य’

நினைத்துவரும் கர்த்தருத்வாயிமாந்ததை விடு என்னலாமே யென்னில், மூலத்தில் அவ்வாறு பொருள் கூறவில்லை, ஆகையினால் த்யாகத்தில் இத்யாதி மூலவாக்யத்திற்கு வேறுபொருள் கொள்ளலாம். அதாவது யேன त्यजसि என்றவிடத்தில் யேன என்ற துரியை ज्योतिष्ठोमेन यजेत என்றவிடத்திற் போல் ஸாமாந்ய விசேஷ மாவத்தால் வந்தது, ஜ்யோதிஷ டோமமாகிற யாகம் என்று அங்கே பொருள்; இங்கு யேன என்பதற்கு தர்மத்யாகம் அதர்மத்யாகம் ஸத்யத்யாகம் அந்ருத த்யாகம் என்ற த்யாக விசேஷம் பொருள். எந்த விசேஷத்யாகமாகிற த்யாகம் செய்கிறாயோ, அந்த த்யாகத்திற்கும் த்யாகம் செய்; அதாவது நியாக ஸ்வேவச்சையாக விட்டதாக நினைக்காதே ஈச்வரன் நிரேஷதித்திருப்பதால் तदाज्ञा ரூபமென்று கொள். த்யாகத்தில் கர்த்தருத்வமித்யாதியால் நிரேஷதசாஸ்த் ரத்திற்காக நீ நிவர்த்திக்கிறாயே அந்தச் செய்யாமையும் உன்னாலாவதில்லை ஈச்வரனாலாகவேண்டுமென்றதாயிற்று. त्यज என்பதற்கு நிவ்ருத்தி என்ற ப்ரயத்தனம் பொருளானால் உரைகளில் உரைத்ததையே கொள்ளலாம். ஸாத்து விகத்யாகபரமாக நாலாம் பாதத்தை யுரைக்காத உரைகளுக்கும் ஸாத்து விகத்யாகபரமான உரைக்கும் கூட நாம் சொன்ன அர்த்தத்திலேயே நாத் பர்யமென்றே நிர்வஹித்தலுமாம்.

இதற்குமேல் முன்னெடுத்த வாக்யத்துக்கு ஸமானமாக ஸ்ரீபாகவதச்ச்லோகத்தைக் (11—12) கொண்டு தர்மத்யாகத்தையும் அதர்மாநுஷ்டாந்தத்தையும் ஆதரிப்பவரை நிராக்ரிக்கிறார் இப்படியானால் இதிலு. இப்படியானால்—त्यज धर्म என்கிற ச்லோகத்திற்கு ஆஜ்ஞாதிலங்கநமாகாதபடி ஸ்வரஸமாக அர்ந்தம் சொல்லக் கூடுமானால் என்றுபொருள். இதற்கு விரகின்றிகே இருக்க என்பதில் அந்வயம். त्यज धर्म என்பதற்கு பொருந்தும் பொருள் கூறிவிட்டபடியால் ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் செய்யலாமென்பதற்கு ப்ரமாணமிராது; பாகவத ச்லோகத்திற்கும் இப்படியே நிர்வாஹம் தகும். இப்படியிருக்க, சிலர் விபரீதமாகச் சொல்வது மிகவும் பரிஹாஸிக்கத் தக்க தென்றதாம். तस्मादिति, ஆகையால் உத்தவனே, நீ விதிவாக்யத்தையும் நிரேஷத வாக்யத்தையும் கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தியையும், அகார்யங்களினின்று நிவ்ருத்தியையும். அவைவிஷயமாக இனிக் காதில் விழப்போவதையும் இது வரையில் கேட்டதையும் விட்டு எல்லோருக்கும் அந்தராத்மாவான என்னையே ப்ராபகனாகவும் ப்ராப்யனாகவும் ஸர்வமாகவும் கொண்டு சரணமாகப்பறறு. எதனின்றும் அச்சமில்லை யென்பதைப் பெறுவாய் என்று பொருள், இதன் கருத்து மேலே ஸ்பஷ்டம். இங்கே நிவ்ருத்தியையும் விடு

என்கிற இடத்தில் சர்வஸாதக சக்திவிசயாமைக்காகவும் நிவृत्तिருபமங்களை யுங்கூட விடவேண்டுமென்கையால், அவற்றை விடுகையாவது நிவேதனத்தை யெல்லாவற்றிலும் யथाசக்தி அநுஷ்டாநமாகையால், இந்த நிவேதானமும் விவி ள்லாபமாகையாலே பரமனுக்கு வுஜிபூர்வோத்தரமும் லேபியாதென்று அமிப்பார்கள்.

இது மிகவும் பரிஹஸனிமம். எங்ஙனெனென்பில்:—அலேகர் பாபம் பண்ணி னால் லேபியாதென்பார்கள். இவர்கள் பாபம் அவச்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டு மென்றார்களாயிற்று. இது

“भक्ष्योत्तमप्रतिष्ठं मत्स्यो वलिशनायसम् । अन्नाभिलाषी प्रसते नानुबन्धमवेक्षते ॥”

என்கிற கணக்காம். இவை யெல்லாவற்றையும் நினைத்து,

“अहो वत महत् कष्टं विपरीतमिदं जगत् । येनापवपते साधुरसाधुस्तेन तुभ्यति ॥”

என்று மஹர்ஷி நிர்விணனார். இவர்கள் சொல்லுகிறபடி அர்த்தமானால் யாவஜ்ஜமிருந்து அநுஷ்டிக்கும் நிவேதானமெல்லாம் பரமனுக்கு அங்கமா கையால் சாஹ்யாதனம் மகத் கர்மமென்னுமிடம் கழியும். பரமனாகத்தில் எல்லா நிவேதனங்களும் அநுஷ்டிக்கை அசக்யம். அப்போது யथाசக்தி நிவேதானம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணவும் கண்டறியோம். இப் பக்கத்தில் பாபங்களும் அநிவாசியாதிஸேபோலே பரவாசாச்யமல்லாமையாலே வுஜிபூர்வோத்தர மத்தையும் கூட்டி ‘सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि’ என்கிற இடத்துக்குத் தாங்கள்

என்று சொன்னதால் ஸுராபாநத்திலிருந்து நிவ்ருத்தியை விடுவது ஸுராபாநம் செய்வதே யாகையால் நிஷித்தமெல்லாம் ப்ரபந்தனுக்கு இசையப்பெற்றதே யாவதல் இவனுக்கு உத்தரமும் ஏது என்று சிலரின் கேள்வி. அலேபகமதத்தை விட இது ப்ரபலமாகும்; பாபாநுஷ்டாநத்தினால் வரும் கஷுத்ர பலனிலுள்ள நசையே இவ்வாறு அர்த்தம் கல்ப்பித்து வாதிக்கத் துணிவு பெறுவித்துப் பெரியோர்முன்னே நடக்கச் செய்வது. ப்ரயேசி—மீனானது ஆஹாரத்தில் அதிக ஆசை வைத்ததால் புஜிக்கத் தகுந்த சிறந்த வஸ்துவினால் மறைக்கப்பட்ட இரும்பினாலான தூண்டின் முள்ளையும் விழுங்குகிறது. அநுபந்தம்=பின்னே வரப்போவதை நாஷ்யே—முன்னோக் கிக் காண்கிறதில்லை. அஹோ இதி, பா. வந 12-64 இது மிக மிகவும் சஷ்டமா யிருக்கிறது; இவ்வுலகின் போக்கு விபரீதமாயிருக்கிறது. நல்லவன் யேன— எந்தக் கார்டம் காரணமாக (எதைச்செய்வதற்கு அல்லது பிறர் செய்யத் காண்பதற்கே) வெட்கப்படுகிறானோ, அதையே துஷ்டன் செய்து ஸந்தோ ஷப்படுகிறானென்றார். இவ்வாறு பொருள் கூறுவது இவர்கள் பக்கத்திற்கே விரோதமாகுமென்கிறார் இவர்கள் இதி. அதர்மத்திலிருந்து நிவ்ருத்தியை சரணாகதி செய்பவன் விடவேண்டுமென்றால் இவன் உள்ள காலம் முழுமையும் அதர்மம் செய்தேயாகவேண்டும் அப்போது தான் ப்ரபத்தியூர்த்தி. அதர் மத்திற்கஞ்சினால் ப்ரபத்தி வீணாகும். இப்போது அதர்மம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் பாபமென்று சொல்லப்படாது. ஆக இவனுக்கு உத்தர பாபமே யில்லாமையால் சர்வபாபே: என்பதில் உத்தராவத்தைச் சேர்த்ததென்?

வாய்நாசம் பண்ணின ப்ரகாரமும் விருத்தமாம். யथाशक्ति விவிதாபचारங்கள் கர்வங்
களாகவும் ப்ரதிபத்கும். இது பூர்வானுஸ்தானத்துக்கும், பூர்வசம்பாதித்துக்கும், ஸ்நானத்
துக்கும், மற்றும் இப்போது காண்கிற முமுக்ஷுக்களுடைய அநுஷ்டானத்
துக்கும் விருத்தம். இப்படிச் சொல்லுமவர்கள் தம்மை ஒரு ப்ரபு அநீகாமங்
களடியாக நலியப்படுக்கால், 'இது ப்ரபுபதம்மே' என்று இவரை உகந்
திருக்கப் ப்ராமமாம். இது அந்நபமானங்களுக்கு விருத்தமா மளவே யன்றிக்கே
இங்கு எடுத்த வசநங்களுக்கு விவக்ஷிதமுமன்று.

நிவிஹிநிவ்ருத்திபங்களுடையவர்கள் எல்லாம் சர்வபதம்மேததாலே சங்குதானங்களென்னுமிடம்
பதம்மேததால் அறியாமல் சொன்னபடி யென்று சில அபாதிர்கள் நிர்வஹிப்பர்
கள். எங்ஙனையென்னில்—நிவிஹிநிவ்ருத்திலே ஒரு கலத்துக்கு சாபனமாக நியம-
விசேஷங்களுடனே செய்தவை பதம்மேததால் ஸாமாந்யமான அஹிசாதிமாயம்
பாபாபாவமாயித்தனை போக்கி பதம்மேததத்துக்கு முபபாதிமன்று. ஆகையால் கல-

நலியப்படுக்கால்—ஹிம்ஸிக்க வந்தால், ப்ரஹ்மவிதபசாரம் ப்ரபந்நருக்கில்லை
யென்று ஒருவனை யொருவன் நலிவதே தர்மமென்று அதிலிழிவதே பெரும்
தர்மமாகும்—உகந்திருக்க. தம்மை நலிகிறென்று உரோடம் தகாது;
பகவத்ப்ரீதி மிகுமென்று உவப்பே யிருக்க வேண்டும். எவ்வளவு தோஷமிருந்
தாலும் என் செய்வது; வாக்யத்திற்கு இதவும் பொருளாகிறதே யென்ன,
"இது விவக்ஷிதமுமன்று" என்றார். இதற்குப் பலபடி விவரணம் நிவிஹி
த்யாதித்யால். வாக்யத்தின் பொருளை மேலே கூறுவர். ச்ரீபாகவத வாக்ய
த்தில் அதர்ம நிவ்ருத்தியை விடச் சொன்னாலும் சர்வபதம்மேததால் என்றவிட
த்தில், 'நிவ்ருத்தியை விடு' என்றெங்ஙனே பொருளென்றால், அதர்மநிவ்ரு
த்தியும் தர்மசப்தார்த்தமாகையால் அதன் த்யாகமும் சேருமென்னவேண்டும்;
நிவ்ருத்தி யென்பது தர்மசப்தார்த்தமாகுமா என்ற விசாரத்தில் ஆகா
தென்றே அநேகமாகக் கொள்வர். ந ஹிஸ்யத் சர்வ பூதாநி என்று ஹிம்ஸையை
நிஷேதித்ததால் இங்கே ஹிம்ஸைக்கு நரகம் பலனுண்டு; ஹிம்ஸை செய்யா
மைக்கு ஒரு பலனுமில்லை, பலனுக்காக சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கார்யமே
தர்மமாகும். அஹிம்ஸையாவதுஹிம்ஸை யென்கிற வ்யாபாரமின்மை; அது
கர்த்தவ்யமன்று.

இப்படியானால் ஏதேனும் ஸந்தி ஸ்ரீ முகி வா யதாதிஸ்தி । एकादश्यावासेन सर्व
सर्व लभते नरः என்று பலத்திற்காக உபவாஸம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதே.
உபவாஸமாவது புஜிக்காமையானையென்னில்—'सायमाद्यन्तयोरद्वोः सायं प्रातश्च
मध्यमे । उपवासफलमेतुः ज्ञात् भुक्चतुष्टयम्' என்று முதல்நாள் தசமியிர
விலும் மறுநாள் தவாதசியிரவிலும் அபோஹநமென்றவாறு நியமம் கலச-
கரணமும் சேர்வதால் விசிஷ்டாகாரேண விதிக்கப்பட்டு தர்மமாகலாம். இப்
படியே அஹிம்ஸை, ப்ரபுபதம் அநீகாமம் இத்யாதிகளான அபாவங்களும் காம்யமாய்
சரஸ்த்ரோக்த சிற்சில நியமவிசிஷ்டமாய் தர்மமாகலாம். தனியாக க்ரியாநி
வ்ருத்திமட்டும் தர்மமாகாது. இந்த தர்மத்திற்கு தயாகம் சர்வபதம்மேததால்

விசேஷ—நியமவிசேஷங்களோடே கூடின அஹிசாதிகளை விடு கையாவது—கலங்களை யும் நியமங்களையும் விடுகை, மற்றும் நிவृத்திசாஸ்தத்திற் சொன்ன நிவृத்திகளை விடுகைக்கு விரகில்லை.

நியமவிசேஷங்களோடே கூடாத அஹிசாதிமாலமும் சமீபசுதார்க்கமென்னும் பணத்திலும் சொல்லுகிறோம்—

अधर्मपरिहारेऽपि धर्मत्वेन विवक्षिते । स्यात् स्वतन्त्रविधेरेव नित्यं तस्य परिग्रहः ॥

என்று சொல்லப்பட்டால் அந்த விசிஷ்ட த்யாகம் கலஸங்கல்ப்பமும் நியமமுமான விசேஷணமாத்ரத்யாகமாகுமே யல்லது விசேஷ்யமான உப வாஸ—அஹிம்ஸா ப்ரஹ்மசர்யாதிகளுக்கும் த்யாகமாகா. ஏனெனில், அந்த விசேஷ்யங்கள் एकादश्यां न भुञ्जीत, न द्विष्यात् सर्वा भूतानि என்று தனியாக நிஷேதவாக்யங்களுக்கு விஷயமாயிருப்பதால் அந்த நிவ்ருத்தியை விட்டால் ப்ரத்யவாயமுண்டாம். த்யாக வாக்யம் விசேஷண த்யாக மாத்ரத்தாலே சரிதார்த்தமாகும்—என்றனர் சில ஆசார்யர்.

இப்படி கேவல நிவ்ருத்தி தர்மமாகாதென்ற பணம் சொல்லப்பட்டது. சிலர் விதிவாக்யம் போல் நிஷேதவாக்யமும் ஈச்வராஜ்ஞையாகையாலும் நிஷேதவாக்யங்களையும் மீடாம்தகர் நிஷேத விதி யென்பதாலும் அஹிம் ஸாதிகளும் நிவ்ருத்திருபமாய் விதேயமாய் தர்மமாகலாமென்பர். இப்பணத் தில் அஹிம்ஸாருப தர்ம மாத்ரத்திற்கும் சர்வமர்ந என்கிற த்யாகம் கூடுமே— என்கிற கேள்வியில் அருளிச்செய்கிறார் நியமவிசேஷேதி. அவம்தி. அதர்ம மாவது ஹிம்ஸை; அதன் நிவ்ருத்தி தர்மந்தானென்று சொல்ல விரும்பினாலும் அதற்கு த்யாகம் சொல்ல வெண்ணாது. விசேஷவிதிவலத்தாலே तस्य = அதர்ம பரிஹாரமென்கிற அஹிம்ஸைக்கு பரிஹாரம் = ஸ்வீகாரமே எப்போது மாம், न द्विष्यात् सर्वा भूतानि என்று ஹிம்ஸாஸாமாந்யநிஷேதம் ஸர்வ சப்த சாஹ்மாயிருந்தாலும் अनिषोमीयं पशुमालभेत என்கிற விசேஷ விதியிருப்ப தால் அது தவிர மற்ற ஹிம்ஸாவிஷயமென்று சொல்வது போல், இங்கும் न द्विष्यात् என்று ஹிம்ஸாநிவ்ருத்தி விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் सर्वमर्न परित्यज्य என்பது ஸர்வசப்தமிருந்தாலும் வேறு தர்ம விஷயமேயாகும்.

இனி அங்கு रागमादஹிம்ஸையைக் கொண்டே நிர்வாஹம் வருகிறபடி யால் விஹித வ்யதிரித்த விஷயமென்றோம். இங்கு சுவீ என்று ராக ப்ராப்தத் தைக் கொண்டால் அது தர்மமாகாது. ஆக ஸர்வதர்மபதத்தாலே விஹிதத் தையே கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் ஒன்றைக் கொள்வது ஒன்றை விடு வதென்பதற்கு ரமக (ஸாதக) மிராமையால் ஹிம்ஸாநிவ்ருத்தியும் கொள்ள வேண்டியதாகு மென்னில்—இங்கும் காம்யமாய் संकल्पतकलமாகிற கல்வசேஷ நியமவிசேஷ விசிஷ்டமான அஹிம்ஸைக்கு அந்யுநுஜாவிதியாகும். கேவல அஹிம் ஸைக்கு அபாஹ்விதியாகுமென்றுசிறிதுபேதமிருப்பதால் அந்யுநுஜாத தர்மத்தைக் கொண்டே ஸர்வ தர்ம சப்தத்திற்கு நிர்வாஹம் செய்யலாம். அயவா ச்லோகத் தில் स्वतन्त्रविधेरेव என்பதற்கு ப்ரபந்தன்விஷயமாகவே அஹிம்ஸாதிகள் விசே

आनुकूल्यपरित्यागं प्रातिकूल्यपरिग्रहम् । प्रपश्यन् प्रतिज्ञातुं न शक्यं साधुसंसदि ॥

प्रपन्नमधिकृत्यैव सदाचारानतिक्रमः । प्रपश्यन्त्यायपठितः प्रतिसन्धीयतामिह ॥

இப்படி அற்றபின்பு 'சொன்னா' ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக ஒன்றும் சூகரிக்கவேண்டா என்ற தாயித்தனை. முமுक्षுமாதத்தைப்பற்ற 'वैशर्गिणोऽस्यजेद् घमनि' என்கிற கட்டளையிலே கலாந்தரஸாசனமாகச் சூரீதீகளான ப்ரவீரநிவூரிகளையும் அவற்றுக்கு உறுப்பான சாஸ்த்ரங்களையும் விடச் சொன்னதாகவுமாம்.

இங்ஙனன்றிக்கே நியநைமிர்திகாடிகளுடைய ஸுரபத்யாகம் விவக்ஷிதமென்னில், முன்பு சொன்ன சர்வரோஹமும் ப்ரஸங்கீகரிக்கும். இந்த நிஷ்கர்ஷம் சர்வநிபுராய் விவேகிகளாயிருப்பார் தெளிந்து அங்கீகரிப்பார்கள். இவ் ப்ரதீபத்தை 'செய்யாதன செய்யோம் திக்குறளை சென்றோடுதாம்' என்றும், 'செய்யேல் தீவினை

ஷித்தச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸர்வதர்மசப்தத்தாலே காம்ய கர்மாக் களைக் கொள்ளலாமே யல்லது அஹிம்ஸாவிதியைக் கொள்ளலாகாதென்க.

ப்ரபந்தனுக்கு விசேஷவிதி யிராமற்போனாலும் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதி. அங்கஸ்வாரஸ்யத்தாலேயே அதர்மபரிஹாரம் ஸர்வதர்ம சப்தார் த்தமாகாதென்கிறார் ஸானுகூல்யேதி, ३:२३५ சூரீநாமென்று நித்ய தர்மத்தை விட்டால் ஆநுகூல்ய பரித்யாகமாம்; அதர்மத்தைப் பரிக்ரஹித்தால் ப்ராதிகூல்ய பரித்யாகத்திற்கு ப்ரதியாக ப்ராதிகூல்ய பரிக்ரஹமாம்; ஸாதுக் களுடைய கோஷ்டியில் இது சொல்லவாகாது. ப்ரபந்தனுக்குக் கார்யங் களில் அநுகூலப்ரதிகூலவிமாசமுண்டென்பதற்கு ப்ரமாணம் டலவுண்டு ஸார மான அம்சம் ப்ரபந்தி. லக்ஷ்மீதந்த்ரப்ரபத்த்யத்யாயத்தின் மனோவி சூரீநாசார் மனஸா஽பநலக்ஷேத் என்று முன்பு உதாஹரித்த ச்லோகங்களைக் கொள்க. இப் படியானால் ஸூரீபாகவத வசந்தத்திற்குப் பொருளென்ன என்பதற்கு உத்தரம் இப்படி இதி. அற்றபின்பு—தீர்ந்த பிறகு; விதி நிஷேதாதிகளோடு ப்ரப த்திக்கு ஒரு ஸம்பந்தமில்லை; நிஷித்தத்தைச் செய்கையாலும் ப்ரபத்திக்கு லோபமில்லை; அதனாலேற்படும் குற்றத்திற்கு சிகைஷ்யும் ப்ராயச்சித்தமும் வேறு உண்டு; மோக்ஷத்திற்குக் குறையில்லை யென்றபடி. அயவா பக்தியோகம் செய்கிறவன் யோகநிஷ்பத்திக்காக நான்யதஸ்து யோகஸ்தி இத்யாதிகளைக் கொண்டு, சாஸ்த்ரீயவிதி. நிஷேதங்களையும் சில டெளஸிக ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி களையும் கொள்வதுண்டு; அவைப்ரபத்தியிலிழிபவனுக்கு வேண்டா என்றதாம். இப் போது ३:२३५ என்பதற்கு ப்ரபத்தியோடு ஸம்பந்தப்படுத்தாமலென்று, இவற்றைப்ரபத்தி யபேக்ஷிக்காதென்றுதெரிந்து என்று பொருள். த்யாகத்தை விதிக்கிறதென்கிற பக்ஷத்தில் வேறு பொருளும் கூறுகிறார் முமுக்ஷு இதி. மோக்ஷம் தவிரவேறு பலத்திற்காக எத்தனையோ ப்ரவ்ருத்திகளும் நிவ்ருத்தி களும் விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன; அவற்றிலிழிந்தால் அந்யாதிகாவமென்ற அதி காரம் போய்விடும். அதற்காக த்யாகவிதி. செய்யாதன இதி. திருப் பாவை. முன்னோர் உள் செய்யாதவற்றைப் பின்னோர் செய்யலாகாது. குறளை

யென்றநுள்செய்யும்' என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். 'நாயினேன் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனை' என்றதுக்கும் தாத்தார்யத்தைப் பார்த்தால் ஐயிக்கவேண்டுமென்று அபேக்ஷித்தபடியாகையாலே, அபவனுக்கும் அபராதம் புகுந்தால்

“अज्ञानादथवा ज्ञानादपराधेषु सर्वत्र । प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम् ॥”

என்கிறபடியே ஷுமை கொள்ளப் பாம்.

‘प्रायश्चित्तान्तराशक्तः कालक्षेपाक्षमोऽपि वा । पुनः प्रपद्यते नाथमभिन्दन् लोकसंग्रहम् ॥’

முதுமுதலேயடியாக வுதிபூர்வநிபிடிங்கள் புகுரா(புகா)வென்னும் வார்த்தை யும், 'विद्यते ब्राह्मणे दमः' என்னு ாப்பாலே औचित்யத்தாலே சொன்னபடியத்

யாவது கோட்சொல். (தீய)கோட்சொற்களைச் சொல்லலாகாது. செய் யேல் என்று திருவாய்மொழி 2-9-3. தீவினையைச் செய்யலாகாதென்று எனக்கு அருள் செய்கின்ற கண்ணபிரானே! உன் திருவடியை யேத்தும்படி அருள்செய். நாயினேன்—திருச்சந்த வ்ருத்தம் 111 அடியென் செய்யும் குற்றத்தை லோகநாதா! நீ குணமாகவே கொள். இப்பாசரத்தில் நற்ற மென்று சொல்லியிருப்பதால் ப்ரபந்நனுக்குப் பாபமில்லை யென்று தெரி கிறதே யென்று கேள்வி குற்றமென்டதை ஒப்புக்கொண்டு, 'மஹாவிரோதி களையே உன்னைப் பெறும்படி யருளும் நீ தாஸன்குற்றத்தைப் பொறுப்பாய்' என்று வேண்டுகிறாரிங்கு. உண்மையில் அது நற்றமாகில் இப்ரார்த்தனை வீணாகும். அபேக்ஷித்தபடி யாகையாலே = ப்ரார்த்தித்ததே - ாகிறபடியாலே, இதற்கு ஷுமைகொள்ள என்பதோடு அந்வயம். ஷுமை கொள்ளவேண்டு மென்பதற்கு வசநமுமுள்ளதென்கிறார் अज्ञानात् இதி. அபராதம் செய்கிறவன் புத்தி பூர்வமாகச் செய்வதை பாபமென்று தெரியாமற் செய்தாலும் பாப மென்று தெரிந்து செய்தாலும் பொறுக்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தனை செய்யவேண்டும். அதொன்றே பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாகும், இது வங்கிபுரந்துநம்பிகாரிகை. இதனால் வேறு ப்ராயச்சித்தம் தகாதென்று சொல்லவில்லை பென்றறிவிக்கிறார் प्रायश्चित्तेति. ஸர்வஸூலபனாய் பரமோதா ரண ஸர்வேச்வரன் ப்ரார்த்தனைமட்டிலும் பொறுப்பானென்று அசக்த விஷயத்திலே அவனுடைய குணவிசேஷத்தைச் சொல்வதாகும்.வேறு ப்ராயச் சித்தத்திலும் ப்ரார்த்தனை யுண்டென்று அதன் முக்யத்வமும் தெரியும். முக்ய ப்ராயச்சித்தம் செய்ய அதிகாரியானவன் லோகஸங்க்ரஹத்திற்காகவும் அதையே செய்யவேண்டும். குருவான ப்ராயச்சித்தத்திற்கு அநதிகாரியான வனும், அது செய்து முடிக்கும் வரையில் விளம்பம் பொறுதவனும் ப்ரபத்தி செய்வதாம். அகிஞ்சநனுக்குதானே ப்ரபத்தி விதிக்கப்படுகிறது.

சிலர் புத்திபூர்வமாக நிஷித்தகாயம் முமுக்ஷுவினிடத்தில் நேரா என்பாராய் நேர்ந்ததை இது பாபமென்றென்று சொல்லப்பார்க்கிறார்கள் போலும். அது சரியல்ல; அவ் வாக்யம் ஔசிதயத்தைமட்டும் காட்டும் ராவணன் விபீஷணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ரா. யுத்தகா. 16-9. 'विद्यते'

தனை முமுक्षுவுக்கே வுத்திபூர்வநிவிதங்கள் புகுந்து பரிஹாரங்கள் பண்ணுமை மஹர்ஷிகள்பக்கலிலும் ஶ்ருவிசாயர் பக்கலிலுமுள்படக் கண்டுபோராநின்ற திறே. இங்ஙனன்றாகில், உபாஸகர்களும் முமுக்ஷுக்களாகையாலே அவர்களுக்கும் வுத்திபூர்வநிவிதம் வுத்தியாமையாலே “उत्तराद्यादेषம் प्रामादिकविषयम्; वुद्धिपूर्वोत्तराद्यத்துக்கு ஶந்தவ்யம் இவ்வகை” என்று ஶ்வரயே பண்ணவொண்ண தொழிபும். உபாஸகனுக்கும் ப்ரபந்தனுக்கும் வர்—பாபம்-பாதி-பாதி-பாதி—வரண-குல-தேச-கால-அவஸ்தா-குண-சமயாபிசுரங்களை உபாசியாகக் கொண்டு சொன்ன நிவிதங்கள் தவிராமிடத்தில் விசேஷமில்லை. நிவிதங்கள் புகுந்தால் மாயவிரதம் வுத்தியாரமாகையாலே வைஷம்யம் உண்டு

“என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்கிறதும்

गोषु संन विद्यते बाह्ये दमः । विद्यते स्त्रीषु चापत्यं विद्यते क्षातिर्यो भयम् ॥ ராவணன் ப்ராஹ்மணனாக விருந்தும் இந்திரியநிக்ரஹம் பெற வில்லையே ஆகையால் கோஷ் பாஷணவாதிகள் போல் முமுக்ஷுத்வமுடையாமகமாகாது. மஹர்ஷிகளின் நடவடிக்கையினின்றும் அது தெரிகிற தென்கிறார் முமுக்ஷுவுக்கே இதி. ஸாஶ்ரகாகிகையில் வளிஷ்டர் துர்வாஸர் லோகஸாரங்கர் முதலானோர்க்குப் பாபமும் பரிஹாரமும் உதாஹரிக்கப்பட்டது காண்க. இங்ஙனன்றாகில் = முமுக்ஷுத்வமென்பதைக் காரணமாகக் கொண்டால் உபாஸகரிடமுட் முமுக்ஷுத்வமிருக்கிற படியாலே புத்திபூர்வபாபத்திற்கு ப்ரஸக்தி இல்லையாம். அது இருப்பதாகக் கொண்டு ப்ராமாதிக அப்ராமாதிக பேதத்தைச் சொல்லி ப்ராமாதிகபாபத்திற்கே அச்சேஷம்; புத்திபூர்வத்திற்குப் பரிஹாரம் செய்யா விடில் பலனுண்டென்று பாஷ்யகாரர் அருளியது பொருந்தாது. ஶ்னி. வர்ணம் காரணமாக நிரேஷதம் ‘बाह्यो न सुप्तं विवेत्’ இதி. ஆச்ரமமூலமான நிரேஷதம் தாஸூல்.....வஹ்வாரிணாம்.....மாந்தரஸயம் என்றது. ஶ்ராதாமூலமான நிரேஷதம் ந சர: प्रभवोऽस्त्रानि...ஸ்திரிணா் து ஶுதஜாதிநாம் என்றது. கோஷி மிச்சகம் ‘दानं दद्यात् सगोदाय कथादानं तु वञ्चयेत्’ இதி. பவரநிமிச்சகம்—சமனபவரர் சேவெதி விவாஹ நிரேஷதம். வரணம் = ஶாஸா; தஸ்யுகு மான நிரேஷதம் வஹ்வா: அவந் குயு: आवणं न तु पर्वणि என்றது. குலஸ்யுகம்—மூவஸ்யோ: வஸாஹி ஶுலஸ்யாந் நிவிதவெ. தேசநிமிச்சகம் நாஸு மூஷ்புரிஷ் குயா இதி. காலநிமிச்சகம் ஏகதஸ்யா் ந ஶுஜித: न दिवा सपेत् இத்யாதி. அவஸ்ததாநிமித்தகம் ஏகதஸ்யா் ந ஶுஜித: शकश्चेत् निरपद्रवः இதி. குண-நிமிச்சகம் நாதிகேயா் அகேயா் வா உதஹேத் இத்யாதி. சமய-நிமிச்சகம்—ஸமயமாவது சிஷ்டஸ் தமதி: लोकविद्विष्टं धर्ममश्वरेण तु’ இதி ஆதிசப்தத்தாலே ஸம்பந்த விசேஷ க்ரஹணம். ந ப்ராதரீ நியுஜித ப்ராதே பித்யுதாவி. ஶோதரரிருவரையோ தந்தையையும் மகனையுமான இருவரையோ ச்ராதத்தத்தில் நிமந்தரிக்கலாகா தென்ற நிரேஷதம். என்னடியார் பெரியாழ் திரு 4-92 தன்னடியார் திறத்தக்கது எனவாரப்பம். நிக்ரஹமேயநிபாத அவர்மேல்மகள் கூறுமளவுக் கும் தாஸர்களிடத்தில் குற்றம் நேரும்; ஆனாலும் ஶச்வரன் அவள்மூலமாக வேற்பட்ட வாத்தஸ்யாதிசயத்தாலே, ‘எனது தாஸர்கள் தவறு செய்ய

அபராதம் புகரு(புகு)மென்கைக்கு லிங்கம். இங்கு, 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்றதுக்கு, "பிரமாணமாகப் புகுந்தால் நாமே ஐமிப்(போ)புதோம், வுடிபூர்வமாகப் புகுந்தால் அவர்கள் ஈமைகொள்ளாதவளவிலும் ஶிஷாவிசேஷங்களாலே நாம் ஐமிப்(போ)புதோம் ஒரு படிக்கும் கைவிடோம்" என்று தாற்பர்யம். 'நன்று செய்தாரென்பர்போலும்' என்று சொல்லுகையாலே, இது வஸ்துவஸ்தியில் நன்றன்று என்னுமிடம் சூचितம்.

‘अपायसंश्ले सवः प्रायश्चित्तं समाचरेत् प्रायश्चित्तिरियं साऽत्र यत् पुनश्शरणं व्रजेत् ॥’

என்று சொல்லுகையாலே, வுடிபூர்வராதத்தில் ஈச்வரனுக்கு நிபேதே உடியாதென்னவொண்ணாது. ஸர்வசக்திபானவனுக்கு நிபேதே பிறந்தால் ஈமைகொள்ளாதபோது கலசிஸ்தியில்லை யென்னவொண்ணாது. 'ஈச்வரனுக்கு ஶ்ரீத்யாவாயம் பிறக்குமத்தனை' என்றால் தனக்கு அத்தால் மேல் ஒரு த்யவாயமில்லையாகில் புன: பாயிசுதம் பண்ணவேண்டா. தனக்கும் ஶ்ரீத்யாவம் பிறக்குமத்தனையென்றாலும் த்யவாயம் ஶிஷமாயிற்று. அதிலும் கழிந்ததுக்கு பாயிசுதம் வேண்டா. மேலும் அநுபூதியாய் வரப்புகு (போ)கிற ஶ்ரீத்யாவத்தைப் பற்றி பாயிசுதமென்றால், இத்தோடு நுநயோஜெமதையாலே யதாஸம்பவம் ஶுதாதிஸிஷங்களான

மாட்டார்கள்; ஏதேனும் செய்தார்களாகில் அது நற்செயல்' என்பானென்றார். இங்கே நன்றுசெய்தாரென்பது பொருளல்ல; உபாயத்தினால் வரும் பலனுக்கு வாயகமாகாததையே செய்தாரென்றபடி. அவர் செய்தது ப்ராமாதிகமாகில் குற்றமே யில்லை. புத்திபூர்வமானாலும் ஈமை கொள்வதாலோ அனுபவத்தாலோ அது கழிந்துவிடுமென்றதாம். இங்கே பாசுரத்தில் நன்று செய்தாரென்பர் என்றவளவோடு நிற்காமல் என்பர் போலும் என்றதைப் பார்த்தால் இது நல்லது போலிருந்தாலும் நல்லதன்றென்றும் அறிவித்ததாகும். போலுமென்பதன் விரிவும் பிறவும் அங்கே நமது ப்ரபந்த ரகையிலே

இப்படி முழுஈசுவருக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாந மேற்படாதென்பதைப் பரிஹரித்தார். 'நேர்ந்தாலும் இவனை நிக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று இச்சை ஈச்வரனுக்கு வராது. அது வருமாகில் ப்ரபத்தி நிஷ்பலமாகிவிடுமே' என்பதைப் பரிஹரிக்கிறார் அபாயேதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம் உண்டாகில் ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டுமென்றதாலேயே ஈச்வரனுக்கு நிக்ரஹிக்க இச்சை யுண்டென்று தெரிகிறதே அப்படியானாலும் ப்ரபத்தி பலிக்கலாம்; இந்த நிக்ரஹம் கலசிஸ்திவசகமன்றென்றபடி. நிக்ரஹம் செய்ய மாட்டான். ஈச்வரனுக்கு இவனிடத்தில் ஶ்ரீத்யாவம் மட்டுமென்பர் சிலர். அதனால் இவனுக்கு ஒரு கேடில்லை யாகில் ப்ராயச்சித்தமெதற்கு? இவனுக்கும் அவனிடத்தில் ப்ரீத்யபாவம் நேருமென்னில், அப்போது அக் கேட்டைப் பரிஹரிப்பதற்சாக ப்ராயச்சித்தமென்றதாயிற்று. ப்ராயச்சித்தம் செய்வதற்கு முன் ஏற்பட்ட ப்ரீத்யபாவம் வந்தது வந்ததே. அதற்கு ப்ராயச்சித்தத்தால் நிவ்ருத்தியில்லை. இனியும் ப்ரீத்யபாவம் வாராமைக்காகவென்னலாம் ஶுஜா மவந்தி, காணா மவந்தி என்று சில சிறு க்லேசங்கள் ப்ரமாணஸித்த

उपलेशங்களும் வருமென்று மீதனாய் ப்ராயச்சித்தம் பண்ண ப்ராப்தம்.

ஆகையால் उपलेशங்களும், இங்குற்ற மாவநுமவத்துக்குக் கரணாஷிவ-
ज्ञानसङ्कोच-दुःखादிகளடியாக வரும் विच्छेदसङ्कोचங்களும், நியதாயுஸ்ஸுக்
களல்லாதார்க்கு आयुर्वृद्धியாலே परमफलத்துக்கு விஷயமும் மசந்யாமைக்குப்
पुनःप्रपदनம் பண்ணுகிறது. இது வேண்டா வென்பார்க்கும் निषिद्धங்களை
க்ஷமிக்கிற ந்யாயத்தாலே இதுவும் க்ஷமாவிஷயமாகையாலே இதுவே உசிதம்.
बुद्धिपूर्वोच्चाद्यத்துக்கும் ஏற்கனவே ப்ரபத்தி பண்ண வெண்ணுதென்னு மிட
மும், முன்பு கோலி(ரி)ன கலமொழிய கலாநராய்மாகப் मपर्यन्तरம் பண்ணு
கையில் விரோதமில்லை யென்னுமிடமும் முன்பேசமயித்தோம். இப்படி ம-
वदाज्ञासिद्धமான சராதாரானுபாலனத்திலும் விரோதமில்லாமை கண்டு கொள்வது

“प्रपन्नस्य निषिद्धैरप्यलेशमुपपादयन् । यथाभिमतसद्वृत्तनिष्ठैः किमसूयति ॥

आज्ञातिलङ्घने यस्य रक्षकत्वं न भव्यते । आज्ञानुपालने तस्य कथं तदुपरुद्धयते ॥

மாகையால் அவை நேராமைக்குமென்று ஏன் சொல்லலாகாது. இவை மூல
மான மாவநுமவமும், அநியதாயுஸ்ஸுக்குப் பாபபலனை யறுபவிப்பதற்காக
ஆயுளை வளர்த்தினால் கலவிளம்பமும் நேராமைக்காகவும் ப்ராயச்சித்த
மென்னலாம். ஆக ப்ராயச்சித்த வசனத்தாலே ஈச்வரனுக்கு நிக்ரஹ வங்கல்
ப்பமும் ஸித்தம். இது இத்யாதி வசநபூஷணத்திலே ‘यत् पुनश्चरणं वजेत्’ என்ப
தற்கு முன் செய்த ப்ரபத்தியின் அநுஸந்தாநம்மட்டுமென்று பொருள்
கூறியதால் ப்ராயச்சித்தம் வேண்டாமென்று சிலர் கூறுவர். ப்ராயச்சித்தம்
செய்யாவிட்டால் நிஷித்தங்களை க்ஷமிப்பது எப்படி? ஈச்வரன் தானே
க்ஷமிக்கிறானென்னில்-புந: ப்ரபத்தி செய்தால் அதையும் அவனை க்ஷமிப்
பானென்று நினைத்து ப்ராயச்சித்தமே செய்துவிடலாம். ‘முன் செய்த
ப்ரபத்தியே உத்தராதத்துக்கும் ப்ராயச்சித்தமாவதால் ப்ராயச்சித்தம்
வேண்டா என்றே இவ்வசநமறிவிக்கிற தென்னில்—இது முன்னமே நிர
ஸிக்கப்பட்டது. புந: ப்ரபத்தி செய்தால் एकदेव प्रपन्नय என்பதற்கு விருத்த
மாகுமே யென்னலுமாகாது. எந்தப் பலனுக்காக ப்ரபத்தி செய்தோமோ
அதற்காக மீண்டும் ப்ரபத்தி தகாது. மற்ற ப்ரபத்தி आराधनायर्थ ப்ரபத்தி
போல் கூடும். இதுபோல் நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம் செய்தால் ப்ரஹ்மா
ஸ்த்ரமான ப்ரபத்தி கைவிடுமென்பதும் தகாது. ப்ரபத்திக்காக நித்ய
கர்மாநுஷ்டாநம் செய்யவில்லையே. நித்ய கர்மாநுஷ்டாநம் ‘सर्वधर्मान् परि-
त्यज्य என்று வேண்டா என்றதால் தோஷமாகுமென்னில்—நிஷித்த கர்மா
நுஷ்டானமே லேபிக்காதென்ற போது இந்த தோஷம் எப்படி லேபிக்கும்.
உண்மையில் ‘मध्यमां वृत्तिमास्थितः’ என்று ஆஜ்ஞாநுபாலநம் செய்ய விதித்
திருப்பதால் இது எம்பெருமானுக்கு உவப்புக்கே யாகும்; நிக்ரஹ காரண
மாகாது मध्यमेति. ஆகையால் ஸதாசார நிஷ்டர் விஷயத்தில் ஏன் அஸூயைப்
படவேண்டும். आज्ञेति. ஆஜ்ஞை மீறி நிஷித்தாநுஷ்டாநம் செய்தாலும்
ரக்ஷணத்திற்கு மீளியில்லை யென்றபோது ஆஜ்ஞையை ரக்ஷித்தால் ஈச்வர

न चाचारं विना किञ्चित् कैङ्कर्यमुपपद्यते । न हि शौचमकृत्वाैव समाराधनमर्हति ॥

‘आचारप्रभवो धर्मो धर्मस्य प्रभुरच्युतः ’ । इति पञ्चमवेदेऽपि सर्वशास्त्रार्थ ईरितः ॥

प्रतिप्रतिसन्धानमाप्तैर्यदुपदिश्यते । तत् स्वाधिकारनियतहानोपादानसिद्धये ॥

प्रतिसन्धानतो हि स्यादधीपूर्वेष्वलेष्वधीः । बुद्धिपूर्वेष्वपि पुनःप्रपत्तेरेव संग्रहः ॥

अतो निरपराधेन वर्तितव्यं कृतात्मना । अपराधप्रसङ्गे च पुनःप्रपदनं क्षमम् ॥

அடியிலே நிரபராசனாகவேனுமென்று கோலி(ரி) ப்ரபத்தி பண்ணின வனுக்கும், பின்பு இதுக்காகப் பரபந்தரம் பண்ணினவனுக்கும் உச்சரகூத்யம் நிரபராசமாகவே நடக்கும்.

ஐதிஹாசபுராணங்களில் சில வृத்தாந்தவுதனமாகத்தெக்கொண்டு வசனவிரோதத்தை யனாதரித்து னாபவதனுடைய बुद्धिपूर्वஹ்ராசம் னுந்தவமென்று சிலர் சொல்லுவர் கள். இதுவும் அவ்வோ ப்ரகரணங்களில் அபிப்ராயம் அறியாமல் வந்தது. மஹாராஜருக்குமுன்புட சமயாதிஹ்நமாடமான அபராசம் பெருமாள் திருவுள்ள

னிடமுள்ள ரக்ஷகத்வத்திற்கு ன்மேது? ந சேதி. சுத்திதரமான ஸந்த்யாதிகள் செய்யாதபோது கைங்கர்யமே பிழை. அதற்கு அர்ஹனாகமாட்டான். பாரதத்திலும், “ஆசார பூர்வகமாகவே தர்மாநுஷ்டாநம் செய்யவேண்டும், அதற்கே ஈச்வரன் ப்ரபு:—பலனளிப்பவன்” என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரபு:பி. முன் செய்த ப்ரபத்தியை நினைக்கவேண்டுமென்ற வசநபூஷண த்தில் முன் செய்த ப்ரபத்தி யென்றாலென்ன? எம்பெருமானுக்குத் தன்னை சேஷமாக நினைத்துப் பரதந்த்ரணை நான் செய்வதென்ன என்று வாளா விருந்ததே முன் ப்ரபத்தி; அதை நினைத்துஇப்போதும் வாளாவிருக்க வேண்டு மென்னில்—சேஷத்வாநுஸந்தாநம் மட்டும் போதாது, னரசமர்ப்பணமும்வேண்டும். மோக்ஷார்த்த னர ஸமர்ப்பணம் முன் செய்தது போல் உச்சரக பரிஹாரத்திற் காக னரசமர்ப்பணம் இப்போது குற்றத்தில் செய்யவேண்டும். முன் ப்ரபத்தி செய்ததை நினைப்பதென்று சில வாய்தரின் உபதேசமுளதே யென்னில், அது தன் அதிகாரத்திற்குத் தக்க ஹாநமும் உபாதாநமும் ஸித்திப்பதற்காக; அதாவது—நாம் முன்னமே ப்ரபந்தராயிருக்கிறோ மென்றெண்ணினால் அபுத்தி பூர்வமான பாபமானது லேபிக்காதென்று புத்தி யுண்டாகும். அதற்கான ப்ராயச்சித்தத்தை விடுவதாம். புத்திபூர்வமான பாபமாகில் தன் அசத்தி யைக் கண்டு ஸுபாயிஷதத்தை விடுவதாம், ஸுபவான ப்ரபத்தியைக் கொள்வதா மென்றே கருத்தாம். னர இதி. ஆகையால் அபராதம் வராதபடி நடக்க வேண்டும், வந்தால் ப்ராயச்சித்தம்வேண்டும். ப்ரபந்தனுக்கு புத்திபூர்வ உத்தராகம்லேபிக்காதென்று ப்ரபாவத்தைக் கட்டுவதுதகாதென்றதாயிற்று.

அபராதம் வாராமைக்கு வழி யருள்கிறார் அடியிலே இதி.மோக்ஷத்திற்குப் போலே அதற்கும் ப்ரபத்தி செய்வதே வழியாம். ஸுகீவன் பெருமாள் நியமித்தபடி யிசைந்து பிறகு வராமல் ஸமயாதிவங்கநம் செய்தானே = ஏற்

த்திலே ஷோகாபிभवத்தாலே प्रतिभाசித்து—

‘न च संकुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा वालिपथमन्वगाः ॥

என்று அருளிச்செய்யக் கேட்டு இளையபெருமாள், பெருமாள் தாமே தணிய விடவேண்டும்படி சீறியருளிக் கிஷ்கிந்தையிலே செல்ல,

‘कृतापराधस्य हि ते नान्यत् पश्याम्यहं क्षमम् । अन्तरेणाञ्जलिं बद्ध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात् ॥

என்று ஸ்ரீஹ்நாபரணபுரணத்தார் மஹாராஜருக்கு உபதேசித்தானிறே. அவ்வளவில் மஹாராஜரும் இசைந்து

‘यदि किञ्चिदतिक्रान्तं विश्वासात् प्रणयेन वा । प्रेष्यस्य क्षमित्वं मे न कश्चिन्नापराध्यति ॥

என்று விண்ணப்பம் செய்யவேண்டிற்று. அப்போது இளையபெருமானுக்கும் தாம் மிஞ்சியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு

‘यच्च शोकाभिभूतस्य श्रुत्वा रामस्य भाषितम् । मया त्वं परुषाण्युक्तञ्च त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥’

என்று க்ஷமைகொள்ளவேண்டிற்று. இப்படி ப்ரபந்தனுக்கும் பரஹ்நா- விசேஷங்களாலே வுத்திபுத்தராதம் புகுர(புக)வும் கூடும். அவை புகுந்தால் அநு- தமனாய் க்ஷமை கொள்ளவும் வேணும்.

‘न धर्मेनिष्ठोऽसि’, ‘குளித்து மூன்றனை யோம்புங் குறி கொளந்தணமை தன்னை யொளித்திட்டேன்’ इत्यादிகளும் கர்மயோகாதிக்கு சக்தி யில்லாமை சொல்லுகிறனவத்தனை; यथाशक्ति भगवदज्ञानुपालनத்தைத் தவிரச் சொல்லு கிறனவன்று.

பாட்டைமீறினானே; அதைப் பெருமாள் பொறுத்தாரே யல்லது சிஷிக்கவில்லை யே; அதனால் उत्तराधमில்லைபென்னில், அது அந்த ஸந்தர்பத்திற்கு விருத்த மாகும். प्रेष्यस्य क्षमित्वं मे என்று ஸுகீரவனே க்ஷமாப்ரார்த்தனை செய் திருக்கிறானே. இதனால் பாபமும் வரலாம்; பிராயச்சித்தமும் வேண்டுமென்ற தாயிற்று. இந்த ராமாயணச் சீலாக விஷயவிரிவு அபராதபரிஹாராதிகாரத்தில். இப்போல் புராணத்தில் அக்ருரர் ஸ்யமந்தகமணிக்காகச் செய்த சூழ்ச்சி போன்றதையும் கொள்க. प्रतिभाசித்து=அபராதம் தோன்ற; தணியவிட வேண்டும்படி என்றவிடத்தில் விட என்பது இராமவிருக்கலாம்; அல்லது கிஷ்கிந்தை சென்றாலல்லது இவர் தணியமாட்டாரென்று இவர் தணிவ தற்காகப் பெருமாள் இவரை யனுப்ப வேண்டும்படி என்றதாம். ஸ்ரீஹ்நாபரணத்தார். नूनं व्याकरणं कृत्स्नमनेन बहुधाश्रुतम् என்றதால் பாணினியத்திற் போலே மற்ற ஐந்த்ரம் முதலான வ்யாகரணதிகளிலும் பண்டிதர் ஹனுமார். மஹாராஜ னாகிலும் ஸுகீரவன் நீசன்; தாஸர் இளையபெருமாள் உச்சர். சரணாகதியே தகுமென்றார் போன்றது அவருபதேசம்.

‘न धर्मेनिष्ठोऽसि’ (ஸூ. ௨.) இதி. இதற்கு நான் நித்யகர்மா நுஷ்டாநம் செய்யா திருக்கிறேனென்று பொருளல்ல; கர்மயோகத்திற்கு அநர்ஹனென்றதாம். ‘தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திரும. லையில் 25. ஸ்நாநம் செய்து மூன்று அநலை = வைதிகாக்ரிகளை ஓம்பும்-ஆராதிப்பதற்கான குறிஞ்சோள்-அவதாநம்

ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கும் ஶாஸ்திராதிவிசிஷ்டரீரம் விடுமளவும் அவ்வோ
ஜாதிகளுக்கு ஈடான ஶகவதாஶானுபாஸனம் ஈதீயம்.

आहारग्रह (गृहो) मन्त्रार्थजाल्यादिनियमैर्युतः । कुर्याद्विभीशकैर्द्वयं शक्त्याऽनन्यप्रयोजनः ॥

आचारात्मगुणोपायपुरुषार्थविशेषतः । अधिकारिणि वैशिष्ट्यं प्रकृत्येतोत्तरोत्तरम् ॥

கொள்ளுகின்ற அந்தணமைதன்னை = ப்ராஹ்மணத்தன்மையை விட்டுவிட்
டேனென்பதற்கும் ஶாஸ்திரனுக்குரிய கர்மயோகாதிகாரமில்லை யென்பதி லேயே
நோக்காம். ஆக ஜாதி போகாதென்று கீழே நாம் சொல்லியதால் ஆத்மா
வுக்குநேராக ஜாதியிராமற் போனாலும் அந்தந்த ஜாதிகாரத்திற்குரிய கார்ய
வ்யவேகம் செய்யவேண்டுமென்று சாஸ்த்ரமாகையால் அக்யகரண க்யாகரண
மிரண்டும் தகா. ஆஜ்ஞாநுபாலநம் அவச்யமாகையாலே ஸகல நியமங்
களும் வேண்டும். இதனால் அதிகாரிக்கு வைலக்ஷண்யமும் உண்டென்
கிறார் அஹரேதி. சரமச்சலோகாதிகாரத்திலும் முதற்பாதார்த்த முடிவில்
இக் காரிகை வரும். ஆஹார நியமத்தை ஆஹார நியமமென்ற ரஹஸ்ய க்ரந்த
த்திலிருந்து தெளிவது. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஜாதிதுஷ்டம், ஆச்ரயதுஷ்டம்,
நியித்ததுஷ்டம் என்னவாம் அந்தந்தை விடவேண்டுமென்றருளினார். ரூ
என்ற பாடத்தில் ரூ நியமமாவது—ப்ரபந்நன் வஸிக்கும் ஸ்த்தலநியமமென்
றரைப்பர். அப்போது ஸ்த்தல என்றோ ஸ்த்தாந என்றோ பாடம் தகும்.
ரூ என்ற பாடத்தில் ப்ரதிக்ரஹ நியமம் அல்லது ஜ்ஞாநநியமம் சொல்லப்
படும். கீழே 'குலதாஸந' என்ற ஸ்ம்ருதியால் சில ப்ரதிக்ரஹம் தகா
என்றனரே. லதாசர்ய மூலம் பெற்ற ஜ்ஞாநமே கைங்கர்யத்திற்கு உபயோகி
யாகும். மஃனியமாவது அவரவர்ஸூத்ரத்தில் அந்தந்தக் கார்யத்திற்கு
உபதிஷ்டமான மந்த்ரமே தகுமென்றது. அஃமாவது தநம். கைங்கர்யத்திற்குச்
சில தனம் நிஷேதிக்கப்பட்டது. அல்லது அஃநியமமாவது கீழே மந்த்ர
ப்ரஸ்தாவத்தால் அதனுடைய அர்த்த நியமம்; அதாவது—சாரம்மட்டில்
நிற்காமல் தேவதாந்தராந்தர்யாமிபர்யந்தமாக பதார்த்தத்தைக் கொள்வது.
ஜாதநியமம்—ப்ராஹ்மண்யாதி ஜாதி வ்யவஸ்த்தை, ஆதிபதத்தால் 'ஆச்ரம-
கோத்ர. ப்ரவர, சரண. குல. தேச. கால. அவஸ்த்தா. குண. ஸமயாதி'கள் சற்று
முன்பு மூலத்திற் கூறப்பட்டவைகள் கொள்ளத் தகும். லக்ஷ்மீச கைங்கர்ய
மென்றதால் ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞா கைங்கர்யங்களிரண்டிற்கும் இந்நியமங்கள்
வேண்டுமென்றதாம். ஶக்யா = சக்திக்குத் தக்கவாறு. அனய்யயோஜன:—இவை
ப்ரபத்திக்கு அங்கமல்ல; நியமந்தத்திற்கு அஞ்சிச் செய்வதன்றி ஸ்வயம்ப்ர
யோஜநமாக ப்ரீதியுடன் செய்யவேண்டுமென்றபடி. இப்படி செய்வ
தெல்லாம் ஆசாரம். இதற்கு மேலாகப் பெறவேண்டும் உத்கர்ஷ காரணமு
முண்டென்கிறார் அஹரேதி. ஆசாராதி பதங்களோடே விசேஷபதத்தைச்
சேர்க்க. ஸ்நாந ஸந்த்யாதி ஆசாரங்களில் ஏற்றச் சுருக்குக்கிடாக அதிகாரிக்
குள்ள மேன்மையில் ஏற்றச் சுருக்கு; ஆத்ம குணங்களில் 'த்யா சவ்மூலேஷு ஶாஸ்திர:

இப்பாவனியமம்ஹஸ்யத்திலீச்வரனுடையமனாஸிதவாடிபுணானுபவமாகஅனுசந்தேயம்.

தகவாற் றரிக்கின்ற தன்னடியார்களைத் தன்றிறத்தில்
மிகவாதரஞ் செய்யு மெய்யருள் வித்தகன் மெய்யுரையின்
அகவா யறிந்தவ ராரணநீதி நெற்குலைதல்

உகவாரென வெங்கள் தேசிக ருண்மை யுரைத்தனரே. 32

चातुर्वर्ण्यचतुर्विधाश्रममुखे भेदे यथावस्थिते वृत्ते तन्नियतं गुणानुगुणया वृत्त्या विशिष्टं श्रिताः ।

त्यागोपलवनित्यदूरशरणत्रय्याविधौ कोविदाश्रिन्तामभ्युपगन्तुमन्तिमयुगेऽप्येकान्तिनस्सन्ति नः ॥

एति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रसन्तस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य

कृतिषु श्रीमद्रहस्योपसारे प्रभावव्यवस्थाधिकारः पञ्चविंशः ॥ 25

—०—०—

अनसूया शौचमनायासो मङ्गलम् अकार्षण्यम् असृष्टा” என்று கौதமஸூத்திரம் சொன்
னவை எட்டாம். அவற்றிலும் விசேஷமுண்டு. நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்க
ளென்ற ஆசாரங்களைக் கீழே கூறி அவற்றைவிட இவ்வாத்மகுணங்
களுக்கே சிறப்பென்றார் அங்கு. உபாயவிசேஷமாவது—தேவதாந்தர பஹு
நாதிகளை விட்டு பகவத்பஹுநாதிகளைக் கொள்வது. புருஷார்த்த விசேஷ
மாவது—மோக்ஷத்தை விரும்புவது. இந்த ஆசாராதிகளில் சிலர் ஆசாராதி
களைவிடச் சிலர் ஆசாராதிகள் ச்ரேஷ்ட மென்பது போல் இவற்றில் பூர்வ
பூர்வத்தைவிட உத்தரோத்தரம் = ஆத்மகுணதிகம் ச்ரேஷ்டமென்பதுமாம்.

இப்படி ப்ரபாவத்திற்கு வரம்பு விரித்து உரைக்கப்பெற்றது. இது
अगवज्ञांशुளளித்தமாகையாலே பகவத்குணத்தை யநுஸந்திக்கும் ரஹஸ்ய
பதத்தில் இதையும் சேர்த்தநுஸந்திப்பதென்கிறார் இப்ரபாவேதி.

ப்ரபநநர் சாஸநத்தை மீறலாகாதென்பது பூர்வாசார்ய உபதேசமென்
கிறார் பாசுரத்தால் தகவாலிதி. தகவால் தரிக்கின்ற—கருணையினாலே = பகத்
யுபாயம் செய்ய வாகாமையினால் ப்ரபத்தி செய்து பகவத்க்ருபையினா
லேயே ஆத்ம தாரணம் பெற்றிருக்கிற. தன் அடியார்களை—ப்ரபநநரான
தனது தாஸர்களை. தன் ஓற்றத்தில்—தனது தர்மத்தில் தன் ஸாதர்ம்யத்தில்;
அதைப்பெறுவிக்க மித = அதிகமாக ஆதரம் செய்யும்—ஆதரிக்கின்ற, மெய்
அருள் = தடுக்க வாகாத க்ருபையை யுடைய வித்தகன்—ஆச்சர்ய புருஷனின்.
மெய் உரையின்—ஸத்யமான சரம ச்லோகரூப ஸ்ரீஸூக்தியின் அகவாய் =
உப்புறத்தை—கருத்தை அறிந்தவர் = அறிந்த மஹான்கள் வ்யாஸாதிகள்
ஆரணம் நீதி—வேதாந்த சாஸனத்தின் நெறி—மார்கத்திற்கு குலைதல்—
கேட்டை, உகவார்—ஸம்மதிக்கமாட்டார்கள் என—என்று எங்கள் தேசிகர்
நம்மாசார்யபரம்பரையிலிருப்பவர்கள். உண்மை—வாஸ்தவார்த்தத்தை
உரைத்தனர்—உபதேசித்தனர். ப்ரபன்னரும் விதிநிஷேதங்களுக்குட்பட
வேண்டுமென்றபடி.

இப்படி ஆஜ்ஞாநுபாலநம் செய்யும் அதிகாரிகள் கலிமுழுதிலும் இரு
ப்பரென்கிறார். चातुर्वर्ण्येति, चत्वारो वर्णा एव चातुर्वर्ण्यम्. ப்ராஹ்மணதிகளான நானூ

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

प्रभावराक्षधिकारः

प्रभावराक्षधिकारम्-26

शिलादेः शीत्वादिर्विपरिणतिरस्वद्भुतमिदं ततोऽप्येतच्चितं यदुत दहनस्यैव हिमता ।

வர்ணங்கள்; சதுர்விதாபரணம். ப்ரஹ்மசர்யாதிகளான நாலு ஆச்சர்யங்கள்; இவை முதலான மெதம் யதாவஸ்திதேமுன்போலிருப்பதாலே தாபரணம்-அந்த வர்ணங்களுக்கு அவச்யமானவற்றை-ஆசாரத்தை குணானுகுணயா-தங்கள் பாரமைகாந்த்யாதி குணங்களுக்குத் தக்கதான வ்யா-ஜீவந வ்ருத்தியோடு, விசித்-கூடியிருப்பதாக விரிதா:-அடைந்தவராய், த்யா-ஸர்வ தர்ம ஸ்வரூப த்யாகமாகிற உபலவ-கேட்டுக்கு நியதூ-மிகவும் அப்பாலிருக்கிற; தர்மத்தை விடாத ஶரண வ்யாவிதௌ-சரணாகத்யநுஷ்டாநத்திலே கோவிதா:-ஸமர்த்தர்களுமாய் ஶகாந்தி:-பகவானையே பற்றியிருப்பவர்கள் சிந்தி-இங்குச் செய்த நமது விசாரத்தை அப்யுபாஸ்து-இசைவதற்கு சந்தி-இருக்கின்றனர். பிறர் சொல்வது தவறென்றும் நாம் சொல்வதுசரியென்றும் கொண்டு இதனை யாதரித்தேஸத்தையைப் பெறக்கூடும் மஹான்கள் இக் கலி முழுதுமிருப்பார்களென்பது நிச்சயமென்றபடி. த்யா-அடியோடு கர்மத்யாகம்; உபலவ-அதில் சில மாற்றல் செய்வதென்னலுமாம்.

ப்ரபாவவ்யவஸ்த்தாதிசாரம் முற்றும். 25.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

प्रभावराक्षधिकारम्. 26.

இப்படி ப்ரபந்நனுக்கு உத்க்ருஷ்டஜாதிப்ராப்தி. உச்சிஷ்டபாவநத்வம். உரோவாஸ்தேமென்றவை போன்ற ப்ரபாவங்களை யிசையாமல் வாக்கியங்களுக்கு வேறு தாத்தர்யம் கொள்வதாகில், ப்ரபாவத்தையே இசையவேண்டாலே யென்ற சங்கையில் சில ப்ரபாவங்களை அங்கீகரித்தாக வேண்டுமென்று இங்கு ப்ரபாவரக்ஷணம் செய்கிறார். சீரமான அபராதங்களைச் செய்து அபரிசுத்தனை ஆத்மாவுக்கும் ப்ரபத்தியால் அடுத்த க்ஷணத்தில் பிறரையும் சுத்தி செய்யுமளவுக்கு சக்தியுண்டாமென்னும் ப்ரபாவமுண்டு. அது எளிதில் இசையத்தக்கதாகாதென்னமைக்காகப் பல அப்புதங்கள் பகவத்ப்ரபாவ மூலமாக உள்ளவற்றை ச்லோகத்தில் உதாஹரிக்கிறார். இவைபோலே ப்ரா மாணிகமான ப்ரபந்ந ப்ரபாவமும் கூடுமென்று கருத்து. ஶிலாदेரिति. ஶிலாदे:- கல்முதலானவற்றுக்கு ஶிலாதி:-பெண்ணைகமுதலான விபரிணி:-மாறுதலாகிற உத-ப்ரத்யக்ஷளித்தமான அப்யுத-ஆச்சர்யமானது அஸ்து-இருக்கட்டும். ச்ரீ ராமனின் திருவடி ஸம்பந்தத்தாலே கல் அஹல்யையென்கிற ஸ்த்ரீயாயிற்று. கர்ப்பத்தினின்று வந்த கரிக்கட்டை ச்ரீக்ருஷ்ணனின் திருவடிஸம்பந்தத் தினால் பரீக்ஷிந்மஹாராஜனும் புருஷனாயிற்று. இரண்டவதாரங்களிலும் மரணமடைந்த சிசு உயிர் பெற்றது. இவையெல்லாம் உலகிலெங்கும் காணாமையாலே ஆச்சர்யமே. பால் தயிராகின்றது போல் ஒன்று மற்றொன்றுக மாறுவது ஸஹஜம். அசேதநம் சேதநமாவது போன்றவை

तृणस्यैवास्त्रत्वं रिपुषु निहतेरेव हितवा पदत्वेनैवेह विभुवनपरित्राणमिति च ॥

उपायप्रभावव्यवस्थै சொன்னோனும்; இனிமேல் உபாயப்பாவத்தை சங்குவிதமாகப் பார்த்து வரும் தப்புகள் பரிஹரிக்கின்றோம்—

‘अयुःशूटैः पुत्रायाँ रेदैव फल इदुने’ என்கிற கணக்கிலே —

ஆச்சர்யங்களையென்றபடி இவைநிற்க; மேலான ஆச்சர்யமுமுண்டென் கிறார் தன இதி. ததோபி அதைக்காட்டிலும் அதந்—மேலே சொல்லப்படுவது சிவம் ஆச்சர்யமாகும், அது எதென்னில் யத்யாதி—யந் உத—(யாதொன்று ப்ரஸரித்தமோ) என்பது ஒவ்வொன்றிலும் சேரும். மேலே ஐமதாமதலான ப்ரமாதமான சொல் ஒவ்வொன்றிலும் ஐதி என்ற சொல் சேரும் ஐமதேசி யதுத, அஸ்தமிசி யதுத, ஐததேசி யதுத, பரிதாணமिति ய யதுத, அதந் ததோபி சிவம் என வந்வயம். அர்த்தமாவது ததநச்யேவ—வங்கையைக் கொண்டுக்கின்ற ஆஞ்ஜனேயனின் வால்நெருப்புக்கே ஐமதா—உஷ்ணஸ்பர்சம்(குடு)இன்றி சீத ஸ்பர்சமென்பது யாதொன்றோ, அது மிக ஆச்சர்யமாம். கல்லாயிருக்கையும் ஸ்த்ரீயாகையும் காலபேதத்தால் கூடலாம். நெருப்பு எரித்துக் கொண்டே உஷ்ணஸ்பர்சஸமயத்திலேயே சீதஸ்பர்சமாகை மிக்க ஆச்சர்யம். காகா ஸுரனுக்கு ஏவிய துணச்யேவ—புல்லுக்கே—புல் புல்லாயிருக்கும்போதே அஸ்த்—ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமாகையும் அப்படியே. ரிபுஷு—சத்ருக்கள் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட நிகழ்வு: எவ—வதைக்கே ஐததா—ஸுதத்தையுண்டுபண்ணும் தன்மை அப்படியே. வாலி கபந்த விராத புதநாயமளார்ஜுநாதிகளுக்கு பகவன் மூலமாக ஏற்பட்ட வதை அடுத்த க்ஷணத்திலேயே நன்மைக்கானமை ப்ரமா ணஸரித்தம். பதநேன எவ—ச்ரீராமபாதுகையினாலேயே—மரவடியாயிருக்கும் நிலையிலேயே ஐத—இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் விபுवनபரிதாணம்—மூவுலகை யும் ரக்ஷிக்கை யென்பதும் அப்படியாச்சர்யமே யென்றபடி.

முன்னதிகாரத்திலே ப்ரபாவ விஷயம் சொல்லியாயிற்றே; மீண்டுமெதற்கு என்னுமைக்காக இரண்டதிகாரங்களுக்கும் விஷயபேதம் கூறுகிறார் இவ் உபாயேதி. இவ் வதிகாரத்தில் ப்ரபத்திக்கு ப்ராரப்தநிவர்த்தகத்வாதிப்ரபாவ முண்டென்றும், முமுக்ஷுக்களாய் உபாயத்திலிழிந்தார்க்கு பணப்பற்று மூலமாகச் சில வைபரீத்யமிருந்தாலும் அவர்களை அவமதிப்பது தவறெ ன்றும், ஸத்துக்கள் போலே நடிப்பவர்களையும் (நாமஸங்கீர்த்தந. சேஷத்ர வாஸாதிகளின் ப்ரபாவமறிந்து) அவர்கள் செய்வது நடநமென்று தெரியும் வரை உபசரிக்க வேண்டுமென்றும் உபதேசிக்கப்போகிறார். பூர்வபக்ஷி ப்ர பத்திக்கு ப்ராரே கர்மநாசகத்வம் போன்ற ப்ரமாணஸரித்த ப்ரபாவத்தை மறுக்கப் போகின்றவனாய் அதற்கு சேஷமாக, நமது ஸித்தாந்தத்தை அயுஷ்டை:— என்று ஆரம்பித்து, வாக்கியத்திற்கு அபிப்ராயமென்ற வளவால் அநுவாதம் செய்கிறான். ப்ரபத்திக்கு பக்தியைப் போலே ஸஞ்சித கர்மநாசகத்வமும் கூடுமென்பதற்கு பாபவிசேஷத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ப்ரமாணம் காட்ட ‘अयुःशूटैः’ என்றது. விஷ்ணுஸ்தீர்த்தையில் இது என்பர். புண்யத்திற்கும் பாப

‘उपायभक्तिः प्रारब्धव्यतिरिक्तावनाशिनी । साध्यभक्तिस्तु सा हन्ती प्रारब्धस्यापि भूयसी ॥’

என்கையாலே பாரபந்தியைப் பண்ணினவனுக்கு விசுவாசநியாயத்தாலே உச்சரவாழ்வுகளும், இவ்விஷயத்துக்குத் தன்னேற்றமான சாமர்த்தியத்தாலே பாரபந்தியைப் பற்ற உண்டான சாத்தியமே எல்லைக்கு ஈடாக ஐயாந்தர-திவசாந்தர-ஐயாந்தரவருவியும் கழியக் கடவதென்று ‘மா துய: என்கிற வாக்கியத்துக்கு அபிபிராயம்.

இவ்வர்த்தம் தரமாமில் பாரபந்தியைவிசேஷமாகக் கொண்டு வருகிற துக்கங்களும் துக்ககாரணங்களான கர்மங்களினுடைய மாநமும் கழியவேண்டா வோ? சாத்தியம் புருஷன் அங்குக்கொடுக்கவேண்டுமென்னில்—அநுபந்திகமான பந்திகபாவநாதிக்கொப்போலே அநபிசந்திதங்களுங்கூட ஹிதேவியான ஈசுவரன் தானே கொடுக்கத் தட்டு என்? இப்படிச் செய்யக் காணாமையால் சோகவிஷயமான அம்சமெல்லாம் நிஷேஷமாகப் பரிசியாலே கழியுமென்றவிடம் பரிசி. பரிவாதிசயத்தைப் பற்ற சூதி பண்ணினபடி யென்று சிலர் இதின் ப்ரபா

த்திற்கும் பெரும்பாலும் ஐந்தாமாநகரத்திலே பலன் பெறவாமென்றாலும் அயுகை:—மிக ப்ரபலமான புண்யங்களாலும் பாபங்களாலும் வரும் பலத்தை அதே ஐந்தமத்திலேயே அநுபவிக்கிறான். இதுபோல் ப்ரபத்திக்கும் பரிவாதிசயம் கூடுமென்றபடி. உபாயமகி: என்கிற சீலோகத்தின் பொருள் முன்னமே கூறப்பட்டது. அமுக்கி-அழித்தல்; கொடுக்கவற்றான் = கொடுக்க வல்லதான. விசுவாந்தரம்-உபாய பக்தி-பக்திமார்க்கம். இவ்வித்யை சாத்திய (உபாயமாகாத) மகி-ப்ரபத்தி. தன் ஏற்றமான = தனக்கு அஸாதாரணமான—சிறந்த; சாமர்த்தியம் = பரிவாதிசயநாதிக்கவம். சாதி = தீவிரம். எவ்வளவு ப்ராரப்தத்தை நிவ்ருத்தி செய்யுமென்ன, ஆர்த்தி யுள்ளவனுடைய அபேகையைய யநுஸரித்து அதாகுமென்கிறார் ஐயாந்தரேயாடியால்.

இப்படி அநுவாதம் செய்த பிறகு பூர்வபக்தி இதில் தன் ஆகேஷப்தத்தைத் தெரிவிக்கிறான் இவ்வர்த்தம் இதில். தேஹாவஸாநத்திற்குப் பிறகான ப்ராரப்த கர்மபலம் கழிகிறப் போலே தேஹாவஸாநத்திற்கு முன் ஜீவித்திருக்கும் காலத்திலும் ப்ராரப்த பலமான துக்கம் வராமலிருக்கட்டுமே; துஷ்ட கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தியும் வராமலிருக்கட்டுமே. இனி ப்ரபத்தியானது அபேகித்த பலனைத்தானே கொடுக்கும்; தேஹாவஸாநத்திற்கு முன் உள்ள விஷயத்தில் இவன் ஒன்றும் கேட்க வில்லையே யென்னில்; ப்ரபந்தருக்கு ஈசுவரன் பரிசுத்தியையுண்டாக்குவதோடு மோனாதிக்களில் அவர் சேர்ந்த பங்கத்திக்கு பரிசுத்தியையுண்டுபண்ணும் யோக்க்யதையையும், ஐரோரோய் அயிஷ மோனாவாநுபங்கிகான் என்றும் போலே சிலருக்குச் சில பலன்களையும் கொடுக்கிறானே; அதது அவர் கேட்டதன்றே, அவர் அதை நினைக்கவே யில்லையே. இப்படி அநபிசந்திதமான = அபேகிக்கப்படாத பலன்களைத் தானே கொடுக்கிறவன் துக்கநிவ்ருத்தியையும் துக்ககாரண ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யையும் தானே கொடுக்கலாமே, அதில்லையாகையால் பங்க்திபாவநத்வாதி

வத்தை வரையிட்டுப் பார்ப்பார்கள்.

இதுக்கு உத்தரம்—அனுபூஷணம் அபிவிருத்திக்குப் பரிபாஷண-
பரிபாஷணத்திலே கடுக மோஷணம் கொடுக்கத் தவிர்த்து ஈசுவரன் இவனுடைய
'நசையாலே சிறிது காலம் இங்கே வைக்க இசைந்தவளவிலே இவ்விடத்
திலுள்ள சிற்றின்பங்களை து:சுபசுருகிதமாக அனுபவிப்பிக்குமாகில் இவனுக்கு
இந் நசை ஒருகாலும் மானாது: பகவதனுபவத்தில் மோஷணத்தையும் கொழுந்து
விட்டுவ[ள?]ராது, ஆகையால்

‘यस्यानुग्रहमिच्छामि धनं तस्य हराम्यहम् । बाधयैश्च वियोगेन सदा भवति दुःखितः ॥

तेन दुःखेन सन्तप्तो यदि मां न परित्यजेत् । तं प्रसादं करिष्यामि यः सुरैरपि दुर्लभः ॥

என்கிற படிகளிலே து:சுபாதிசுருக்குக் காரணமான பரிபாஷணத்திலே பரிபாஷண-
மானகாதிசுருக்குக் காரணமான பரிபாஷணத்திலே பரிபாஷணத்திலே பரிபாஷணத்திலே
ஈசுவரன் சில கடுகமோஷணங்களுக்குப் பண்ணுகிற அனுபூஷணத்திலே இவனுக்கு
கைகடிகை.

களைச் சொன்னதும் துதிமாத்ரமே யல்லது உண்மையன்று. அதுபோல்
ப்ரபத்தகர்மநிலைத்தகவழியில்லையென்னலாமென்று உள்ள ப்ரபாவத்தை
யும் மறுத்துப் பூர்வபகஷம். வரையிட்டு = உள்ளதையும் குறைத்து.

வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் சில வசநங்களுக்கு வேறு தாத்பர்யம் வர்ணி
த்தது ப்ரமாணாந்தரவிதேராதம் வாராமைக்காக. அதிராத போது பங்கதி
பாவநத்வாதிகளை ஏன் மறுக்கவேண்டும். துல்யந்யாயமாக துக்கநிவ்ருத்
யாதிகளை யளிக்காமையுக்குத் தக்க உபபத்தியை நாம் ஆலோசிக்க வேண்டு
மேயல்லது சொன்னதை மறுக்கலாகாதென்ற கருத்தால் உபபத்தி கூறு
கிறார் அனுபூஷணம். பரிபாஷணத்திலே = ஸங்கல்பத்திற்கு முன்னே. உத்தரகஷண
த்திலேயே மோஷணம் கொடுக்கும் ப்ரபத்தியால் தேஹாவஸ்தாநத்தில்
மோஷணம் கேட்டானே என்று இவ்வுலகில் துக்கம் கலசாத போக
த்தைச் செய்வானாகில் இவனுக்கு பகவதனுபவத்தில் த்வரை குறையும்.
அதற்காக இவனிடம் துக்க காரணமிராதபோது துக்கத்தை யுண்டு
பண்ணமாட்டான் ஷநாஷ. வ்யூவியோதிகளுக்குக் காரணமான ப்ரா
பத்த கர்மம் இவனுக்கிருந்தால் அதைத் தானாக நிவ்ருத்தி செய்யாடல்
தம்மூலமான துக்கத்தைக் கொடுப்பான். இதன் மூலம் இவனுக்கு, 'தன்னிடம்
தவறு இருந்தால் தனக்கு துக்கம் நேரும்' என்று அஞ்சிப் பாபத்திலிழியாமை
ஸித்திக்கும். இப்படி இது புத்தரனை சிஷிக்கப் பிதா கையில் கொண்ட கசை =
சாட்டைப் போலாவதால் இதையநுக்ரஹமாகக் கொள்ளவேண்டும். இதைச்
சொல்வதுய்யேவாதி. எவனையனுக்ரஹிக்கவிரும்புகிறேனோ, அவனதுதனத்தை
யபஹரிப்பேன், பந்துக்களின் பிரிவினாலும் அதிகம் துக்கப்படுவான். அந்தத்
துக்கக்கொதிப்பிலும் என்னை விடானாகில் தேவர்களுக்கும் கிடைக்காத
அனுக்ரஹமளிப்பேனென்றதாம். கடுகமோஷணங்களுக்கு = நெஞ்சுரமுள்ளவர்க்கு
பாப பலனுக்கு அஞ்சிப் பாபத்தை விலக்காதவர்களுக்கு.

ஒரு ஸாதிவிரோதத்தை உண்டோ என்று பாஜா கேட்க, அவரும் ஓர் உபாஸாயர் உண்டென்று மதூர் அருளிச்செய்தார். ஆயுஸ்ஸு வளர்க்கவொண்ணாதபடி நிரதாயுரானவனுக்கு உள்ளத்தில் உதேயம் பிறக்கக்கூடாது. அநியதாயுரஸுக் களுக்கு அயுக்ராமியங்களை யிட்டு வளர்க்க நினையாமைக்குமாக து:வாடிகள் இவனுக்கு உபாஸாயர்கள் இது ஆழ்வானுள்ளிட்டார்பக்கலிலே எரிசும், அபசாரங்களையும் து:வாடங்களையும் சிலர்க்குக் காட்டி மறைக்கிற விதமும். 'பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல் தாங்காதுள்ளம் தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணு' என்று நிவந்தபூதியைக் கடுகப் பிறப்பித்துத் தான் இசைந்த 'சீமாரிவந்தத்தைக் கடுக இவனையும் இசைவிக்கக்கூடாது வந்தனை. இவ்விடத் தில் எதிகூலாநுமயாசம் து:கம்கலம் இது சிஷ்யமாகிறதுவும் எயிசைத்திலே

து:காதி:களை விடக்கினால் மகவதநுமவருசி கொழுந்துவிட்டுவாராதென்றிங்கு மநிசரமாகச் சொன்ன விதற்கு நயாஸதிலகச்சேவாகம்—

‘மோ(शोका)स्पदांशमथनः अथतां भवाधौ रागास्पदांशसहजं न कणसि दु:खम् ।

नो चेदमी जगति रंगधूरीण भूयः क्षोदिष्ठमोगरसिनास्तव न सरेयुः ॥’ 14

இப்படி கொள்வது பூர்வாசார்.. ஸம்மதமென்கிறார் ஒரு வ்யாதி. உண்டோ வேன்று கேட்க என்பதன் கருத்தாவது—ப்ரபந்தனாய் ப்ரபாவசாலியாய் பரமபுருஷனின் பூர்ண டீர்தி விஷயமானவனுக்கு துக்க காரணமான வ்யாதி வீசேஷத்தை, ஈசுவரன் உண்டுபண்ணுவானோ என்றதாம். உபாத்யாயர் உண்டு இதி, இந்த உபாதியானது இவனுக்கு சிஷ்யையைச் செய்கிறதாகையாலே உபாத்யாயர், உபாஸாய: என்பதற்கு உபாதியினுடைய அய: = வரவு என்றும் பொருள், ஆக உபாஸாயம் உபாஸாயராயிற்று, அதனிடத்தில் வெறுப்பின்றி மதிப்பே வேண்டும். சிஷ்யையின் ப்ரகாரத்தைக் கூறுகிறார் ஆயுஸ்ஸு இதி, சிலருக்கு ஆயுஸ்ஸு வளர்க்கவொண்ணாது; இவ்வளவுதான் என்று நியதமாகும்; அவர்களுக்கு இதனால் என்ன சிஷ்ய யென்னில்—இப்படி என்னென்ன துக்கம் நேருமோ வென்ற அச்சமும் மோக்ஷத்தில் த்வரையும் உண்டாகும். அநியதாயுஸ்ஸுக்கு ஆயுஸ்ஸில் ஆசையால் அவ்வப் போது வரும் மூலங்களைப் பரிஹரிக்க ஆயுஷ் காமகார்யங்களைச் செய்ய ப்ரவ்ருத்தி யுண்டாம் போது அதைத் துக்கானுபவம் தடுக்கும். மோக்ஷத்தில் த்வரையாம். ஆழ்வான் உள்ளிட்டார் பக்கலில் = கூரத்தாழ்வான் போன்ற மஹநிய பூர்வாசார்யாந்தர்கதர்சனிடத்தில்; ஆழ்வானுக்குக் கண்ணைப் பிடுங்கினதாலேற்பட்ட துக்கம் ப்ரஸித்தம் அதற்காக மகவதநுமவருசைத்ததை விட்டாரா?

துக்கத்தை யுண்டுபண்ணுவது சிஷ்யானாலும் துக்ககாரணமான பாகவதாப சாராதிகளை வினைவித்து அவற்றிற்கு க்ஷமாபணம் செய்வித்து நீக்குவதெதற் காகவென்ன அருளிச் செய்தார் அபசாரங்களையு மிதி. பாம்போடு இதி. பெரியதிருமொழி; பூங்கார் என்று பாட்டாரம் பம். 11.8 3. பாம்பு தங்கியிருக்கும் குடிசையில் வாஸம் பண்ணுவதிற் போலே என்னுடைய உள்ளமானது துக்கத்தைத் தாங்காமல் தளும்புகின்றது உன் திருக்கண்ணீர் தளும்பும்

மூட்டுகிறதுவும் உபாயகலம். இவற்றில் சில விஷயங்கள் மார்பசுகுடிவிசேஷகலமாயும் வரும். ப்ரணாயாமம் விழுந்த காகத்துக்குப் ப்ரணனைக் கொடுக்கையாலே அங்கும் ப்ரணிகலம் பூர்ணம். துஷ்குதியான இக் காகத்துக்கு விசேஷமாக ஒரு கண்ணை வாங்கிவிட்டதுவும் நிபஹமன்று; அநுபஹவிசேஷம்.

ஆகையால் அபூதசங்கலம் நரகத்திலே கிடக்கும்படி க்ஷணபாபகர்மங்களுடைய ப்ரபாவமான ப்ரணயிபஹவிசேஷத்தை இசைந்தாற் போலவும், 'துர்ஜஸாரகாந்தாரமபாரமபிபாபதாம் । ஏக: க்ஷணமஸ்யாரோ முக்திரேய தேசிக: ॥' என்றும், 'ஏகோ஽பி க்ஷணே சுகுத: ப்ரணாமோ த்ஷாஸ்வமேபாபபூதேன துய: । த்ஷாஸ்வமேபி புநரேதி ஜம் க்ஷணப்ரணாமோ ந புநர்மபாய' என்றும் சுகுடிப்ரணாமவிசேஷத்தினுடைய ப்ரபாவத்தை இசைந்தாற்

என்று பொருள். வந்த அபகாரத்தை ப்ராயச்சித்தத்தால் அழிப்பது அவன் முன் பண்ணிய ஸுக்ருத பலனும். முன்னே சிஷ்ணம் சொல்லப்பட்டது; இப்போது ப்ராயச்சித்தத்தில் மூட்டுவது. இதை ப்ரபத்தியின் பலமாகவும் கொள்வர். வாங்கிவிட்டது-வாங்கியது; நிஃரஹமன்று இதி. என்னுடைய வலக் கண்ணை எடுக்க வேணுமென்று அதுவே கேட்டுக்கொண்டதே; அது ஹிதம் ஆகையால்=துக்கத்தையும் நிவ்ருத்தி செய்யட்டுமென்கிற ப்ரதிபந்தி=எதிர்வாதம் தகாதாகையால்; அபூதசங்கலம்-பஞ்சமஹாபூத ப்ரளயமான மஹா ப்ரளயம் வரையில். துர்ஜி. வி. த. 1-18, புகழுடியாத ஸம்ஸாரக் காட்டில் முடிவற்றுத் திரிகின்றவர்களுக்கு முக்தி யென்கிற காரையைக் காண்பிப்பதாகும் க்ருஷ்ண விஷய நமஸ்காரமொன்றே; மஹாவர்விஷயமன்று. இங்கு ஏகமஸ்காரமென்பதற்கு ஒப்பற்ற நமஸ்காரமான பக்தியே பொருளாகலாமே யென்ன, வேறு வசனத்தையும் காட்டுகிறார் ஏகோ஽பிதி. இந்த அபிசப்தம் ஈசப்தம் போலாம். ப்ரசநம் பொருள். அபூதமாவது பூர்த்தியாக்கச் செய்யும் ஸ்நானச்சடங்கு. க்ருஷ்ண விஷயமான ஸுக்ருத ப்ரணாமமொன்று பத்து அச்வமேத யாக பூர்த்திகளுக்குத் துல்யமாகுமா; (ஆகாது; மேம்பட்டதே யாகும்) பத்து அச்வமேதம் செய்தவன் மறுபிறவி பெறுகிறானே. க்ருஷ்ண ப்ரணாமீ புநர்ஜநம் பெறுகைக்கு ஆகாமென்றபடி. இங்கே பத்து அச்வமேதமும் ஒரு ஸுக்ருத ப்ரணாமத்திற்குத் துல்யமாகா என்று மாற்றி யன்றோ கூறவேண்டுமென்னில்-இதிலும் குற்றமில்லை. இனி, க்ருஷ்ண ப்ரணாமம் ஒன்றாயினும் பத்து அச்வமேதத்திற்குத் துல்யமென்று முதலில் கூறி, பிறகு அதில் அத்ருப்தி கொண்டு பத்துக்கு மேலாக ஒன்றுக்கே ஏற்றமென்று உத்தரார்த்தத்தில் கூறுகிறாரென்னலுமாம். இங்கே முன் ச்லோகத்திற் போலே எல்லா ப்ரணாமமும் கொள்ளலாம்; சுகுத: என்பதற்கு நன்றாகச் செய்யப் பட்ட என்று பொருளாமென்னில்-அது சுகுதப்ரணாமவிசேஷத்தினுடைய என்கிற ஸூக்திக்குப் பொருந்தாது. முதல் ச்லோகத்திலும் ஏக: என்பதற்கு இந்த ப்ரணாமமே பொருளென்றிங்குத் தெரிகிறது சுகுதமென்று ப்ரணாமவிசேஷத்தின் பெயரென்று மாதாபிதா என்கிற ச்லோகத்தில் ஸ்தோதரபாஷ்யத்தில் வசனம் அருளிச்செய்தார். வசநம் ஸாரப்ரகாசிகையிலு

போலவும், 'சகதேவ பபநாய', 'அப பானகமோநஸ்வம்', 'கூயோநிவபி லஜாதோ ய: சகதேவம்' என
எனினிற் சொல்லுகிறபடியே இப் பபநாயபாவத்தையும் சாஸ்திரோபபூதபவம்
மில்லாத விஷயத்தில் சுருங்காதே பபநாயபவம் பபநாயம். 'தம் மாதாபிதஹ்ஸாதமபி
பாதி பபநாய' எனறதுவும் உதாரணவிஷயமல்லாதபோது உபபூதமில்லை. உதாரண-
விஷயத்தில் நிஸ்தாரகமங்கள் முன்பே சொன்னோம்.

'சாரம்' வ பபநாயம் தவாஸிதி வ யாதாமு | பபநாயம் பிதஹ்ஸாதமபி கர்வந்தி சாதவ: ||

எனினிற் இப்படிக்கு சூதிரதங்கள்.

நம் பபநாயத்திலே நிலையுடையபாயம் முழுக்கூடக்களாய் கர்ம-பாப-மகி-பபநாய
களில் ஏதேனும் ஒரு சாஸ்திரமோபபூதமே பபநாயபவராஜார்க்கு யதமானசங்கவச்ய

மெடுக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லா ப்ரபணமங்களும் மோக்ஷேஹதுவாகலாம். அவ
ற்றில் இதற்குச் சிறிது ஏற்றம். எந்த நமஸ்காரமும் நிஷ்காமமானபோதே
மோக்ஷேஹது, அதில் ப்ரபத்தியை யிசைந்தவர்க்கு ப்ரபத்திமூலமாய்
அது அதே ஜன்மத்தில் மோக்ஷேஹதுவாம். அச்வமேதங்களை நிஷ்காமமாகச்
செய்கின்றவனுக்கு பத்தியே உபாயமாவதால் புநர்ஜன்மத்திற்கும் இடமுண்
டென்று கருத்து. மேலே தேவதை அதன் பாரம்பரம் எல்லாம் அறியாமலும்
அச்வமேதம் செய்வானென்பர், கிருஷ்ண நமஸ்காரமப்படியன்று, அதனாலும்
சிறப்பாம். சகதேவ்யாதி வாக்யங்கள் முன்னமே உரைக்கப்பெற்றன. கூயோநிவபி
என்கிற ச்லோகத்திற்கு உத்தரார்த்தம் மேலே யெடுக்கும் தம் மாதாபித-
ஹ்ஸாதம்-என்பதாகும். சாஸ்திரமோபபூதமாதிகாரத்திற் காண்க. சாஸ்திர. உபபூத
மாவது விரோதம். பாகவதனுபோது குத்ரனுக்கு ப்ராஹ்மணயத்தை இசை
ந்தால் குத்ரபாகவதனுக்கும் ப்ராஹ்மண பாகவதனுக்கும் ஆசாராதிபேதம்
பணிக்கும் சாஸ்திரத்திற்கு விரோதம் வருமே; அதுபோல் ப்ரபத்திக்கு ப்ர
பாவம் இசைந்தால் ஒரு சாஸ்திரத்திற்கும் பீடையில்லை பென்றபடி. உதாரண. உதாரண. உதாரண.
ப்ரபத்திக்கு முன் மாத்ருபித்ருஹத்தியினால் குத்ரபாகவதம் செய்யமாட்டாத
வனுக்கு ப்ரபத்தி செய்வதே ப்ரபாயச்சித்தமாகும். உதாரணமாகில் பூர்வ ப்ரபத்தி
யானது ப்ரபாயச்சித்தமாகாது; அதற்குத் தனியே ஏதேனும் செய்யவேண்டிய
தாருமென்றபடி. சாரம் வ என்கிற ச்லோகம் வி. த. 106. 53, முன் ச்லோக
த்தில் ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்கிறானென்றது; இது ஸாதுக்களும் அவ்வாறே
ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கும்படி நடக்கிறார்களென்கிறது. நிர்வாஹம் ஸமம்.

இப்படி ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவம் ஸ்த்தாபிக்கப்பட்டது. பொதுவாகவே
ஏதேனும் மோக்ஷோபாயத்திலிழிந்தார்க்கும் வருத்திக்வேசாதி மூலமாகச்
சில குறைகள் காணப்பட்டாலும் அவர்களுக்கும் ப்ரபாவமுண்டாகையால்
எங்கும் அஞ்சி நடக்க வேண்டுமென்கிறார். நம் இத்யாதியால். நம் பபநாயமாவது
பிமான் நாராயணோ ந: பபநாயகவத: முக்திர் மூக மோ: -என்றும் போன்ற கொள்கை.
ஏதேனும் = ஸாஸ்திரத்தோ பரம்பரயாவோ உபாயமாதிரி; மரியாதை-அதிகா
ராநுகுணமாக ஏற்பட்ட நிலை. யதமானசங்கவச்ய. கீதையில் 2.58-55 இந்நீயத்தை
வசிகரிக்க இழிந்தவனுக்கு நான்கு அரங்கங்கள்-நிலைகள் சொல்லப்பட்டன'

களிலே அஃசுளாடிகளாகிற சில வ்யாசிகள் நிஷேபமாக ஐமியாதமட்டைக்கொண்டு இவர்கள் பாகுதரைப்போலே அசம்பாப்யரென்று சில விராஜ்யமாபவானர்கள் சொல்லுவார்கள். இதுவும் பாகவஞ்சாபாடிகளில் விவ்ருத்யாதிபுரணங்களாலே பரிஹாயம்.

‘ஓம்ஹீதுக.பாபண்ட.வகவூதீஸ்வ வர்ஜயேத்’, ‘யே து சாமான்யமாபென மன்யந்தே புருஷோத்தமம்’.

தே வை பாபண்டினோ ஜேயா: சர்வகர்மவஹிஷ்டதா: ||’, ‘புஸா ஜடாபரணமௌண்ட்யவதா வ்யைவ’

இத்யாடிகளிற்படியே வழிதப்பினூர்பக்கல் சொல்லும் வார்த்தையை நல்வழியில் அடிதடுமாறினூர்பக்கல் சொல்வலாகாதிதே.

முதல்நிலை யதமாநஸம்ஜ்ஞை அதாவது மனத்தை ஆத்மாவில் ஸ்தாபிப்பதற்காக வெளியிந்த்ரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து நிவ்ருத்தி செய்தல். இரண்டாவது வ்யதிதேரஸம்ஜ்ஞை - எந்த தோஷங்களுக்கு நிவ்ருத்தி செய்யப்பட்டது, எதற்குச் செய்யவேண்டுமென்று விவேசநம், முன்னாவது ஏகேந்த்ரிய ஸம்ஜ்ஞை - பாஹ்யேந்த்ரியங்களுக்கு ப்ரவ்ருத்தி யிராமற் போனாலும் மனமென்கிற ஓர் இந்த்ரியத்தில் மட்டும் விஷயராகம் தங்கியிருக்கை. நாலாவது வசிகார ஸம்ஜ்ஞை - ஸகல விஷயங்களிலிருந்தும் பூரண விரக்தி பெறுகை. இந்த நான்காம் நிலை வரும்வரையில் அர்த்தத்தில் பற்று, காமம், க்ரோதம் இத்யாதி நடமாடும் அதற்காக, ‘அஸம்பாஷ்யர் - ஸம்பாஷணம் செய்யத்தகாதவர்; அவர்களோடு ஸம்பாஷணமும் தகாது’ என்னலாகாதென்ற படி. விவ்ருதிகள். கஷ்டப்பட்டு ஸ்வநம் நடத்துகின்றவர். “நிஷிதாந்ரதோ லோகே வுத்யை பூஷகசிதாந் । நாவமந்யேத தைலோக பவிதிகுருதே ஸரி:” என்றவாறு அவர்களால் உலகம் பவித்ரமாவது சொல்லப்பட்டது பூர்வபக்ஷி சொன்ன அசம்பாப்யவம் வாஸ்தொபி நார்ஜயேத், சம்பாபாபாபி நரா நரகம் ப்யாஸித என்கிற வசநார்த்தமாகும்; அந்த அதிகாரிகள் மேலென்று விளக்குகிறார் ஓம்ஹீதி. யாஜ்ஞ. ஸம்ரு 1.130. டம்பார்த்தமாகச் செய்கிறவர்கள், ஹேதுவாதிகள், பாஷண்டிகள், ஸாதுவென்று தம்பி நெருங்கியவர்களை நலியும் வடிவ்ருத்திகள் என்றவர்களோடு ஸஹவாஸம் தகாது. புருஷர்களுக்கெல்லாம் மேலான எம்பெருமானை இதரஸமமாக நினைப்பவர்கள் பாஷண்டிகள். கர்மாவுக்கு அநதிகாரிகள். பூசாமிதி. வி.பு.3-18. ‘மோஷினா அவிஸுஷோவஹிஷ்டதானாம் । தோபதான—பிதூபிஷி விநாகுதானா சம்பாபாபாபி நரா: நரகம் ப்யாஸித’ என்றது மேல்பாகம், வீணாகவே ஐடையின் பரண = தாரணத்தையும் அல்லது, ஐடையை, க்ருஹஸ்த்தனக்கு ஆபரணமானவற்றை, மொட்டையாயிருப்பதை கொண்டிருப்பவர்’ நிலை தநம் செய்யாத அந்நம் புசிப்பவர், சுத்தியெல்லாம் விட்டவர், தர்ப்பணம் ச்ரார்த்தமெல்லாமும் செய்யாதவரென்பவர்களோடு ஸம்பாஷித்தாலும் நரகம் பெறுவார்கள். வழிதப்பினூர்-வழியைவிட்டுச்சென்றவர்கள். முழுஊர்க்களான ஸுஸ்திகமஹான்களை அவர்களைப் போல் பாவிக்கக்கூடாதென்ற படி. படிப்படியாக சிறிது விளம்பித்தாவது இவர்களுக்கு மோக்ஷமுண்டாகையால் மோக்ஷம் பெற வாகாதவரென்று குறை சொல்லலாகாது ப்ரடாவபுள்ளவரே ஆகில் சாஸ்த்ரத்தில் பெயர்களால் நிந்தை காண்கிறதே என்ன அருளிச்செய்கிறார்

‘चीरवासा जटी वा स्यात् त्रिदण्डी मुण्ड एव वा । भूषितो वा द्विजश्रेष्ठ न लिङ्गं धर्मकारणम् ॥

பாகவதரில் இதி. அநேசி. தாப: புஷ: தயா நாம மந்த்ரோ யாகஸ்ய பஞ்சம: என்று செகன்ன ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்களில் சூர்ஷன் பாஹுஜன்ய தாப ஸ்ஸ்காரமற்றவன் கனன், புஷ ஸ்ஸ்கார மற்றவன் டீனன், நாமஸ்ஸ்காரமற்றவன் பரிசுஸ்தன், ம:நஸ்ஸ்காரமற்றவன் நஃன். ட்ஷ "நென்ற பிரிவும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்கே யாகஸ்யஸ்காரமற்றவன் ட்ஷன் என்று கூட்டலாம். 'தயா ஸ்கர்மஸாஸ்தேஷ குருஸ:ஸங் வஜிதா: | அந டீன. ஸுஸ்த நஃ ட்ஷா: ஷேயா: ஸமாஸயயா ||' என்றிருப்பதால், ஸ்வகாயததைவிட்டவன் ஊனன், காஸ்த்ரவிச்வாஸமற்றவன் டீனன். ஈச்வரனை விட்டவன் ஸுஸ்தன். குருவை விட்டவன் நஃன். ஸ்ஸங்மற்றவன் ட்ஷனென்னலுமாம். பரிமாற்றமாவது ஆதரம்; உபசாரம் மற்றவர்களைப்போலன்றி இவர்களிடத்தில் ஆதரக் குறைவுக்குக் காரணமிருந்தாலும் அபசாரம் தகாதென்றபடி. ஐகாந்த்யம்— தேவதாநதரஸம்பந்தமற்றிருக்கை. ஈடேறிவிடுவார்கள் வ்ஷபத்ம் பெறறிடுவார் கள். காஸ்த்ரம் 'வேஷே பரிஷாடாப பஸ்யேவ ந ஸ்ஷய:' இத்தயாதி. இவர்கள் ஈடேறுவ தில் டரமாணம் காட்டுகிறார் நேஹி. ரீநீ-2.40 கர்மயோகத்தில் தொடங்கிய அபசத்திற்கு அழிவில்லை; மேலே விட்டதற்காகக் கேடில்லை; செய்த ஸ்வல்ப் பாபசமும க்ரமமாக ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுவிக்கும். வாஃதி. கீதை-6-40. அர்ஜுன! யோகப்ரஷ்டனுக்கு இங்குமங்கும் நஷ்டமில்லை; மங்கள் கார்யத தைச் செய்தவனொருவனும் கெட்ட கதி பெறான். அபவேதி-கீதை. 9.30. கெட்ட ஆசாரமுடையனாயினும் வேறென்றை விரும்பாமல் என்னை பஜிப்ப வன் ஸாதுவே யாவான். அவன் மதிப்பிற்குரியவன்; அவன் திடவ்யவஸாய முடையவனாகிறானே என்றார் அர்ஜுனனைக்குறித்து; மேலே தர்மபுத்ரனைக் குறித்து அபி வாபேஷிதி. பா. ஆச்வ 96. தர்மபுத்ரரே! எமது டகதர் பாபகார்யத்திலே விசேஷ நோக்குள்ளவராயினும் தாமரை யிலே ஜலந்ரி னற்போல் பாபங்களால் விடப்படுவார். சிரேஷ். ஹிஹாஸஸு. 33-123-124. மரவுறி யுடுப்பவனே ஐடாதாரியோ த்ரிதண்டதாரியோ மொட்டையனே அவங்கரிக்கப்பட்டவனே ஆகலாம், இந்த அடையாளங்கள் மோக்ஷதர்ம

ये नृशंसा दुरात्मानः पापाचाररतासदा । तेऽपि यान्ति परं स्थानं नरा नारायणाश्रिताः ॥',
'लिप्यन्ते न च पापेन वैष्णवा वीतकल्मषाः । पुनन्ति सकलं लोकं सहस्रांशुरिवोदितः ॥',
'जन्मान्तरसहस्रेषु यस्य स्याद् बुद्धिरीदृशी । दासोऽहं वासुदेवस्य सर्वलोकमहात्मनः ॥

स याति विष्णुसालोक्यं पुरुषो नात्र संशयः । किंपुनस्तद्व्रतमाणाः पुरुषाः संयतेन्द्रियाः ॥'

என்று ஸ்ரீமதாதிசயநாதர் அநுவாசனத்தொடரிலும் யதார்த்தபிரதிபத்திமுதலத்தொடரிலும் மோட்சசித்தியில் ஸம்சயமில்லையென்னுமிடத்தையும், நிர்வாகருக்குக் கீழ்க்கண்டவாழ்வார்தொடரிலும் கரு

மான பக்திக்குக் காரணமாகா. இங்கே மரவுறி யுடுப்பதற்கும் ஐடை தரிப்பதற்கும் ஒன்றோடொன்று விதல்ப்பம் சொல்லலாகாது. ஆதலத்தொடரிலும் விகல்பமோ அந்தக் கல்பத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்—மரவுறியோ மெல்லாடையோ, ஐடையோ முடியோ. த்ரிதண்டமோ ஏகதண்டமோ, மொட்டையோ முடியோ, அலங்காரமோ குண்டமோ என்றவாறு. ஆச்ரம தர்மம் வேண்டுவதில்லை யென்பதை உறுதிப்படுத்த இவ்வாறு உரைப்பதாம். ஸ்வரஸமாக வேறு பொருளும் தெரிகிறது—மூன்று வாசுதேவருப்பதால் மூன்றுக்கும் விகல்பம். மரவுறியும் ஐடையுமுடைய வாநப்ரஸ்த்தரோ, த்ரிதண்டியும் முண்டனுமான யதியோ, ஸ்ரீமத—அக்ஷரீயவாதி சாஸ்த்ர ஸம்மத அலங்காரமுடைய க்ரஹஸ்த்தனோ வாசுதாம். ஏதேனுமொரு விங்கம் இருந்தாலும் ஒன்றும் நியதமாயிராமையால் தர்மகாரணமாகாதென்று தோன்றும் பொருள். த்ரிதண்டி முண்டனாவானோ வென்னில் தலை யிரில்லையாகில் முண்டனாகத்தானே யாகவேண்டும் தவிர. சததுஷ்டியில் யதிலிங்கமேதம்வாதி(64) த்தில் க்ஷோபஸ்ய—விவாதி முண்டயேன திரோ யதி: ; க்ஷோபஸ்ய—விவாதி.....:...ந ஸ்ரீமதமதிகாமே என்ற வசநங்கனையெடுத்து. 'சாமான்யோ முண்டயாத: விவாதிரிக்ஷிபய इति खारिसिद्धयु, என்றருளியதால் சிகை நீங்கலாக வபநம் செய்துகொண்ட வனும் முண்டனோ யென்னவாம். ந லிங்கமிதி. இவ்வாச்ரமக் குறிகள் இருந்தாலும் இராமற் போனாலும் பலனுண்டென்றதாம். உண்டையில் இங்கேயே இதன் கருத்தை மேலே அருள்வர். யே இதி. ஹிம்ஸகர்களாய் துஷ்ட ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாய் பாபகார்யத்திலேயே நோக்குடையராயுள்ளவர் எனும் நாராயணனின் ஆச்ரயணம் காரணமாக மோக்ஷம் பெறுவர். லிப்யந்தே இதி. எதிஹாஸமு. 27. விஷ்ணுவை யாச்ரயித்துப் பாபமற்றவர்கள் பாப பலனைப் பெறார். உதித்த ஸூர்யன் போலே எல்லா உலகையும் பரிசுத்த மாக்குவரென்றது. இவர்களுக்கு ஸஞ்சிதபாபம் உபாயத்தினால் போம். மற்ற பாபம் ப்ராயச்சித்தத்தாலென்றபடி ஸ்ரீமதேதி எதிஹாஸமு 33. ஆயிரமாயிர மாக ஐந்மங்கன்போக எவனுக்கு. ஸர்வலோக வ்யாபியான வாஸுதேவனுக்கு நான் அடிமையென்று புத்தி யுண்டாகிறதோ, அவன் அந்த ஐந்மம் தவிர வேறிராமற் போனாலும் விஷ்ணுலோகத்தை யடைவான்; ஸம்சயமில்லை. இப்படியிருக்க வாஸுதேவனிடமே ப்ராணனையும் இந்த்ரியங்களையும் எப் போதும் செலுத்தியஸதாசரர்க்குக் கேட்கவேண்டுமோ கரு விடரவில்.

மோசசிவியையும் சொல்லி.

‘அஷ்மேதஸ்தைரீரீவா வானபேயஸ்தைரீபி | ந பரானுவந்தி சுரதி நாராயணபராஹ்முகா: ||’

என்று பராவதிமுகருக்கு அனந்தங்களான உக்ஷஸ்துநங்களாலும் சுரதி யில்லையென்றும் மஹர்ஷி இவ்வர்த்தங்களைப் பரர்ஜித்தான். ‘யோ ஹந் பुरुஷ் வேத தேவா ஸபி ந த்விது:’ என்கையாலே பராவதானமுடையவனுடைய பராவம் நித்யஸூரிகளுக்கும் பரிசேயமன்றிதே. ஆகையால் அனுவசுதிபூர்வோபரான பராவஸர்ச்சு உபலேகாதி கள் உண்டானாலும் அவ்ஜாதிகள் பண்ணலாகாது.

‘அவீணவநமஸ்காராதவமானாச் கெஸவே | வேணவே பரிவாடாச் பதயேவ ந சஸய: ||’

‘யதிநிந்நாபரோ நித்ய் வேணவந் அவமந்யது | அப்யாத்திவிமுகஸ்தோஸ்து விஸஸ்தீந்ய் கரோதி ய: ||’

அந்நுதூஷோ வஹிஸ்தான்தோ பஹவிதூஷததர: | கர்மநிந்நாபரஸ்தோஸ்து விஸஸ்தீந்ய் கரோதி ய: ||

நித்யானுஸ்தானஸ்யுத்தான் அப்யாத்திவிமுகஸ்தோஸ்து விஸஸ்தீந்ய் கரோதி ய: ||’

இந்த வசநங்களால் ஆசாரக் குறையிருந்தும் ஐகாந்த்யமுள்ள போது மோக்ஷமுண்டென்றதால் ப்ரபாவம் எரித்தமாம். நாராயணனிடத்தில் பக்தியற்றவரின் ஆசாரமெல்லாம் வீணென்கிறார் அஷ்வேதி. இதிஹாஸ 33.180 நூறு நூறான அச்வமேதங்களும் நூறுநூறான வாஜபேயங்களும் செய் தாலும் நாராயணனிடத்தினின்று முகததைத் திருப்பினவர்கன் நற்கதி பெற ரென்றது. யோதிதி வசநம் ப்ரபாவ வ்யஸ்தந்தாதிகார ஆரம்பததிலுள்ளது. கீழ் மேல் ஏழேழு பிறப்புக்கும் உத்தாரகனென்கிற ப்ரபாவம் இவனுக் கிருப்பதாலே இது அளவற்றது. இங்கே தேவ சப்தத்திற்கு நித்யஸூரிகள் பொருளென்கிறார் நிஷேதி. அதுவருத்த புத்தி பூர்வதோஷரான = புத்தி பூர்வ மாகமேலே மேலே பாபம் செய்கிறவரான. அந்நிந்நாதிந்நுபண ஸ்த்தலத்தில் சாஸ்த்ரம்விதித்தது என்று சொன்னதற்கு விவரணமாகக்கூடிய வசநங்கள் மேலே அவைஷ்ணவேத்யாதிகள் நாராயணம்-அவைஷ்ணவர்களை நமஸ்கரி ப்பதாலும் கேசவனை யவமதிப்பதாலும் வைஷ்ணவனை தூஷிப்பதாலும் பதிதனுகிறான்; ஸம்சயமில்லை யதிதி. இதிஹாஸ 12. இது போல் விஸஸ்தீந்ய் விஷயமான வாக்யம் ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரத்தின் முடிவில் எடுக்க ப்படுள்ளது. அங்கே தேவதாந்தராராதநம் கூடாதென்பதற்காகவாமது. இங்கு பாகவதாபராதம் கூடாதென்பதற்காக வேறு வசநம். எப்போதும் ஸந்யாஸிகளை நிந்திப்பதில் தேநாக்குடையனாய் வைஷ்ணவர்களை யவமதித்து வேதாந்தத்தில் தேநாக்கற்றவனாகவேண்டும் இங்கே தாமரைக்கிழங்கைத் திருடியவன். அந்நிந்நி-துஷ்டமனமுடையனாய் வெளிக்கு சாந்தனாய் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநிகளை த்வேஷிப்பதில் பற்றுள்ளவனாய் சாஸ்த்ரீயமான கர்மங்களை நிந்திப்பவனுமாகவேண்டும் தாமரைக்கிழங்கைக் களவுகொண்டவன். ஸதாசார சிலர்களாய் வேதாந்தஜ்ஞாநத்தில் வலிவற்றவரானஸாதுக்களுக்கு மோஹம் விளைவிக்கும் துர்புத்தியாகவேண்டும் இதைக் களவு கொண்டவன். விஷ்ணு பக்தர்களே உண்மையான ஸந்யாஸிகளாவதால் யதிகளை வைஷ்ணவர்

என்று சொல்லப்பட்டதிறை.

பிரமாணாரர் கருணா—கருணாங்களுடே பகவத்பாராதிசைச் சேர எடுத்தது பகவத்பாராதிசைத்தாலே பகவத்பாராதிசை திவங்கள் என்னைக்காக. எல்லாம் பகவத்பாராதிசைத்தாலேயிருக்க, பகவத்பாராதிசை விவகரித்துச் சிலவற்றை இங்கு பகவத்பாராதிசைத்தென்றது. 'யாவை சில அபசாரங்களைப் புறம்பே செய்கிறான்; அப்படிப்பட்டவைதம்மமே பகவத்பாராதிசைத்தவர்களிலே செய்தால் பகவத்பாராதிசைத்தாலே ராஜதொடிகளேபோலே மிகவும் துன்புறுக்கலாம்' என்று

களாகவும் விஷ்ணுவாகவும் மனத்திற் கொண்டு யதிநிந்தாபர: என்றதென்க. இவ்வளவால் ஆசாராதி லோபமிருந்தாலும் பகவதர்களிடத்தில் அபராதப் படுவது தகாது பொதுவாகவே ப்ராஹ்மணாதிகளிடத்தில் அபராதம் தகாது; வைஷ்ணவர்விஷயத்தில் அபராதம் கொடிய பாபமென்றறிவிக்கப்பட்டது

கதயகரந்தத்தில் பகவத்காரர் எல்லா அபராதங்களையும் ஒரு கோவையிலே சேர்த்ததால் எல்லாம் ஸமமே யென்று நினைக்க வேண்டாவென்று அதை வ்யாக்யானித்து விளக்குகிறார் ப்ரபாஷ்யத்தில் இதில். கதயத்தில் 'அக்ருத்ய கரண க்ருத்யாகரண—பகவதபசார-பகவதாபசார-அஸஹ்பாபசார' என்று சேர்த்ததால் ஸாம்யம் வாராதென்று அந்தந்தப் பதார்த்த சோதனத்திலிருந்தே தெரியவரும். எல்லாம் ஏகரூபமாகில் பகவத்பாராதி பதப்ரபோகமே வீணம். எல்லாம் அக்ருத்யகரணத்தில் சேருமே. ஆக பகவத்பாராதி இங்கே கருதப்படும். பகவத்பாராதி—காளை பகவத்களில் சேர்ந்ததாலும் அதற்கு ஒரு ப்ராபல்யத்தைக் கொண்டு பகவத்பாராதி என்று தனியே சொல்வது போல் இங்கே அக்ருத்ய கரணத்தில் அடங்கியதையும் தனியே சொன்னார். ந சூர் நிவே இத்தயாதி நிஷித்தமான அக்ருத்ய கரணத்திலும் பகவத்பாராதி மீறுவது உண்டாகையால் எல்லாமே பகவதபசாரந்தானே. பகவத்பாராதி போலே பகவதபசாரமென்பதற்கு விபவாவதாரத்தில் ப்ரகிருஷ்ணனை நேராக சிசுபாலன் வைத்து போன்ற (ஸாக்ஷாத் பகவானையே விஷயிகரித்த) அபசாரங்களும். பகவதர்ச்சாரூபாதி விஷயமான தூஷணங்களும், ஆலயத்தில் செய்யும் அபராதங்கள்போன்றவையும் பொருளாம். பகவதஸம்பந்தமற்ற ஸாராபாநாதிகளைவிட இவற்றுக்கு விசேஷமுண்டு இதில் பாபமதிகமென வறிவிப்பதற்காகவே பிரித்தது. பகவதர்களிடத்தில் அபராதமும் பகவதபசார மாகக்கூடியதாலும் பகவானைவிட பகவதரிடத்தில் அதிகபக்தி அவச்யமாகையால் அதற்கு மாறாக அவர்களிடம் அபசாரப்பட்டால் அது பகவத்பாராதி, பகவதபசாரம் வேறு பகவத்கு ஸமமாகும். ஒருவிதமான அபசாரத்திற்கே விஷயத்தின்வாய்க் கொண்டு வாசிபுண்டென கிறார் யாவை இதில். புறம்பே—அபகவத ஜநங்களிடத்தில். ஹிம்ஸை யெனறது ஒன்றாலும் ப்ராஹ்மணாதி விஷயத்தாலே அதற்கு வாசி ஸுப்ரஸித்தம். இதை ராஜதொடிகளேபோலே யென்ற ஆதிபதத்தால் கொள்வது.

விஷேஷாஹநத்துக்கு அபிபிராயம். நரகத்துக்கு நாற்றங்காலான ஸம்ஸாரமண்டலத்திலே நல்வழி நடப்பார் துஷ்டமராயிருக்க ஸ்வபிபிராயத்தைப் பற்றி அபிபிராயமாக முகிமார்த்தத்துக்கு முன்னடியான கர்மயோகாதிபர்வமேஷங்களிலே நின்றுரையும் நெகிழ நினைக்கை ஸ்வபிபிராயம்.

‘ந ஸ்வாஸ்தாமிரதஸ்ய மோக்ஷோ ந மோக்ஷாநாதநதஸ்ய |

ந சைவ ஸ்வாஸ்தாமிரதஸ்ய ந லோகசித்திபுரணோ ரதஸ்ய ||’

இவ்விதங்களிலும் ஸ்வபிபிராயமின்றிக்கே,

‘சிஷ்யோநதே யேஹிமதாஸ்ததேவ ஸ்தேயானதா வாபரூபாஸ்த நியம |

வ்யபேதமஹி இதி தானு விதிவா தூராத் தேவா: சம்பரிவ்யயந்தி ||’

என்கிறபடியே வாஸ்தவியபிபிராயமே யுடையார்க்கு மோக்ஷமில்லை பென்றபடி.

‘பராஹ்மணாநாந் கோவிந்தே விஷயாஸக்தசைவஸாம் | தेषாந் தத் பரம் ப்ரஹ்ம தூராத் தூரதே சிதம ||’

இவ்விதங்களிலும் இவ்வார்த்தம் சித்தம்.

‘தமயதேவ கோவிந்தே யே நரா ந்யஸ்தசைவஸாம் | விஷயாமிநஸ்தேவாந் விஜேயம் ச ததஸ்திகே ||’

மோக்ஷத்திற்குப் பரம்பரயாகாரணத்திலிழிந்தாரிடம் அபசாரம் தகாதென்றார்; அவர்களிடம் அநீகாமங்களடியாக அபசாரப்படுவது போல் ஸாஸ்தாப்ய-நிபுரையிட குறைவிருப்பதானாலும் ஸனமாக நினைப்பதும் தகாதென்கிறார் நரகத்திற்கு இதி. நாற்றங்காலாவது விஸ்தாரமாக வயல்களில் பயிர்களை நடுவதற்காக மொத்தமாக நாற்று வளர்க்குமிடம்; அதுபோல் இங்குச் சிறிதுகாலம் வளர்ந்து பாபியாகி மேலே நரகத்தில் வெகுதூரம் அநுபவம் பெறப்போகிறபடியால் ஸம்ஸாரமண்டலத்திலிது நாற்றங்காலாகிறது. துஷ்டமராயிருக்க என்பதற்கு ‘நெகிழ நினைக்கை’ என்பதில் அந்வயம். குறைவாக நினைப்பதென்று பொருள். பர்வமேஷம் = படியுள். சில வசநங்களில் ஸுத்தர பலங்களில் நசையுள்ளவனுக்கு மோக்ஷமில்லை யென்றதால் அத்தகைய கர்மயோகாதி நிஷ்டருக்கு மோக்ஷமில்லையாகையால் ப்ரபாவம் ஏதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் ந ஸ்வேதி. இதிஹாஸ. 2-10. கேவல சப்தஸாரமான சாஸ்த்ரங்களில் அதிகப் பற்றுடையவனுக்கு மோக்ஷமில்லை. ஊண் உடைகளிலே நோக்குடையவனுக்குமில்லை. அழகான வீட்டில் ஆசை வைத்தவனுக்குமில்லை உலகின் மனத்தை வசீகரிக்க நோக்குடையவனுக்குமில்லை யென்றது. இந்த வசநத்திற்கு மோக்ஷத்தில் ஆசையுடன் பகவானிடத்தில் ஈடுபாடில்லாதவர் விஷயமென்றபடி. இதை விளக்குகிறார் மேல் ச்லோகத்தால் பா சா. 305 எவர்கள் எப்போதும் சிற்றின்பத்திலும் உண்பதிலும் ஈடுபட்டவரோ, திருடும், பொய்யும்பருஷவாக்கும் எப்போதுமுடையரோ, அவர்களை தர்மத்திலிருந்து விலகியவரென்றறிந்து தேவதைகள் வெகுதூரம் விலகி நிற்பர். பராஹ்ம இதி. வி. த. 99. கோவிந்தனிடத்தில் நோக்கின்றி விஷயத்தில் பற்றுள்ளவர்களுக்கு பரப்ரஹ்மம் வெகுதூரத்திலிருக்கும். தூரத்திலிருப்பாவது—மோக்ஷம் பெற

ஐத்யாதிகள் ஸ்வரபரமாய விஷயநிர்ணயமாணர்க்கு விஷயமில்லை யென்கிறன.

உள்ளொரு பசையற்றுப் பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்சல் பாயுங் கணக்கிலே ஸ்வரபரமாவதை டண்ணித்திரிவாரையும் உள் அறியுமளவும், ஸ்வர-
பராதிகள் ஸ்வரபரமாய விஷயநிர்ணயமாணர்க்கு விஷயமில்லை யென்கிறன.

‘फलं कतकवृक्षस्य यद्यप्यसुप्रसादकम् । न नामग्रहणेनैव तस्य वारि प्रसीदति ॥’

வாகாதபடியிருக்கை அதே விஷ்ணுதர்மத்தில், ‘எவர்கள் கோவிந்தன் விஷயமாகவே இருப்பாராய் அவனிடம் மனம் வைத்து விஷயத்தை விட்ட வரோ, அவர்களுக்கு பரப்ரஹ்மம் அருகிலிருக்கும்’ என்பதால் மோஷ்யம் விரைவிலே கிடைக்குமென்றதாம். ஆக, கர்மயோகாதிசுளான படியிலிரு ப்பவர்களுப் முழுக்ஷுக்களாகையாலே ப்ராக்ருதரைப்போலாகாமல் விரைவில் மோஷ்யம் பெறுவாராதலால் ப்ரபாவசாலிகளே யென்றதாயிற்று.

கீழே ‘युवा जटामरणमौड्यवता’ இத்யாதிகளாலே எவரை அஸம்பாஷ்ய ரென்றாரோ அவர்கள் செயல் வெறும் வேஷமென்று தெளிகிறவரையில் எப்படி யுபசரிக்காமலிருக்கவாகும். உபசரித்தால், ‘ஸம்பாஷ்ய நர நரக் ப்ரயாநி’ என்ற கேடு நேருமே என்ன, ‘உபசரிப்பதே ஆசாரஸித்தம்; உபசரிக்கவாகா தென்கிற வசனத்திற்கு, வேஷதாரிகளாக அறியப்பட்டவரை யுபசரிக்க லாகாதென்றே பொருள்’ என்ற கருத்தை யறிவிக்கிறார் உள் இதி. உள் = மனத்தில் பசை-அன்பு, பசுத்தோல் போர்த்து—ஸாதுவேஷம் பூண்டு புலிப்பாய்ச்சல் பாய்தல் = தீவ்ரமாகப் பரஹிம்ஸை செய்தல், உள் அறியு மளவும் = அவர்களின் மனத்தின் நிலை யறிவதற்கு முன்னே, உபரிசரேதி. உபரிசரவஸுவின் வரலாறு ஆதிபர்வம் 64, சாந்திபர்வம் 343 அத்யாயாதி சுளிலுள்ளது ஸ்வரண யாதரித்த விஷயம் தேடியறிவது. ஆதிபதத்தால் பிராட்டி அரக்கனை ராவண ஸந்யாஸியை உபசரிக்க முயன்றதைக் கொள்க. உண்மையில் இவர்கள் உபசார விதிக்கு விஷயரல்லர். உபசாரம் விடப் பட்டதென்ற குற்றமில்லை. உபசரித்ததால் தோஷமில்லை. இப்படிக்கு ஒத்த-
இந்த ப்ரகாரத்தில் ஸமரான, ‘शैल्यवृत्तிகள்’ = நாட்யமாட வேஷம் பூண்டவ னின் செயல் போன்ற செயலுள்ளவர்கள். ‘नल्लक्ष्मिनि, चिरवासा’ என்று முன் எடுத்தச்சிலாகமிது. இதற்கு ஆச்ரமத்திற்கான அடையாளம் இராவிட்டாலும் பலனுண்டு என்று முன் தோன்றிய பொருளாம். இப்போது அருள்வதாவது-
‘युवा’மாக வேஷமாசக் கொண்ட இவ்வடையாளம் ‘युवा’மாகிவிடுவதற்குக் காரணமானாலும் தர்மகாரணமாகாது—அத்ருஷ்ட மூலமான பலனளிக்காது. தர்மமாவது—‘युवा’யுடைய ஸங்கல்பம். அதற்குக் காரணமாகாதென்றதாம். ‘नल्लक्ष्मि’ மறுஸ்மருதி 6-67. தேத்தாம் மரத்தின் கொட்டை ஜலத்தைத் தெளி விப்பதானாலும் அதன் பேரைச் சொல்வதுமட்டால் ஜலம் தெளியாதென்ற தாம். பசுவந்நாமாவுக்கு ப்ரபாவம் பல படி ப்ரஸித்தமாயிருப்பதாலே அந் நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் வேஷதாரிகளுக்கும் ப்ரபாவமிருக்கட்டுமே

என்கிறது. 'மாதா விஷ்ணு: சிதிலாசு மீதா கோரேசு ச ப்யாதிபு வர்தமானா: । சங்கீர்த்ய நாராயணசம்மானம் விமுக்தது: ஸாஸுஸினோ மவந்தி ॥' என்றும், 'அவதேனாபி யஜ்ஞாந கீர்திதே சர்வபாதகை: । பூமான விமுக்ததே சத: சிஹ்நசைமேரெவ ॥' என்றும், 'ஸாஹ்யே பாரிஹாஸ்யே வா ஸ்தோமே ஹேநஸேவ வா । வைகுண்டநாமபுரணமஸோபவிநாஸநம் ॥' என்றும், 'ஹிரிஹரதி பாபாநி துஷ்சிசைரபி ஸ்மூ: । அநிஷ்டாஸ்பி சஸ்பூஷோ தஹ்யேவ ஹி பாபக: ॥' என்றும், 'ஏதாவதாஸ-தமயநிஹ்நாய புஸா சக்ஷிதேந மகததோ குணகர்மநாஸநம் । அகூஷ புஷம் அபவாந யந் அஜாமி-

என்ன அருளிச்செய்கிறார் மாதா இதி. நாமஸங்கீர்த்தந வாக்டங்களுக்கு பகவத் த்வேஷமில்லாதவர் விஷயமாவதென்று கருத்து. மாதா:—இம்மைப் பலனின்மையால் தவிக்கிறவரும், விஷ்ணு:—மறுமைப் பலனுக்கு வழி தெரியாமல் வருந்துகின்றவரும், சிதிலா:—மதச்சரீராதிகளில் தளர்ச்சி யுள்ளவரும் மீதா:—வருமாபத்தினின்று அஞ்சியவரும், கோரேசு.....பயங்கரமான வ்யாதிகளில் அகப்பட்டவரும், நாராயண என்ற சொல்லும்தைக் கீர்த்தநம் செய்தே துக்கம் நீங்கி ஸுகம் பெறுவர். அவதேனேதி. வீ பு 6-8-19. தனக்கு ஸ்வாதீநமன் றியே கூட எவருடைய திருநாமத்தைக் கீர்த்தநம் செய்வதால் சிங்கத்தி னிடம் அஞ்சிய மிருகங்கள் போலாகிய ஸகலபாபங்களினின்றும் ஜீவன் விடு படுவானென்றது. இங்கு வநிமவ—என்றும் சேர்க்கலாம் அல்லது புருஷனே மிருகங்களால் துரத்தப்பட்டிருக்கும்போது திடீரென்று சிங்கத்தின் கர்ஜனையைக் கேட்டு அஞ்சிய அவற்றைப் போல் பாதகங்களால் விடப் படுகிறானென்னலாம். விஷ்ணுபுராண வ்யாயாநத்தில் மாணேத் துரத்தும் துஷ்டம்ருகங்கள் சிங்கத்தைக் கண்டு ஒடிப்போவதுபோலென உரை உளது. 'அகேல்யமிதி. ஸ்ரீ. பா. 6-2-14. ஒருவனுக்குப் பெயராக வைத்துச் சொல்லப் பட்டாலும், உனக்கு நாராயணனென்ற பெயரை நன்றாக வைத்தார்க ளென்று பரிஹாஸமாகச் சொன்னாலும், அர்த்தமிராமல் ஸ்தோமமாகச் சொன் னாலும், ஹேநஸமாக—நிந்தையாகச் சொன்னாலும் வைகுண்டனுடைய— பகவானுடைய நாமகீர்த்தநமானது பாபங்களை யெல்லாம் போக்கும். ஸ்தோம மாவது—நாராயண என்ற ஸ்வரத்தில் நானாநந என்று அர்த்தமிராமற் சொல்வதென்பர். 'வநே சராம: வசு சாஹராம: நதீஸ்தாம: ந மய் ஸராம: । ஹிரிஹ-நோஸ்பி வநே கிராநா: ஸுக்நி ரதா: ராமபதானுஷ்ணா ॥' என்றவாறென்னலுமாம். இங்கே 'வராம: சாஹராம: இத்யாதி க்ரியாபதங்களில் உள்ளடங்கிய ராம என்ற வர்ணமாத்ரத்திற்குப் பொருளில்லையாகையால் இந்த மாதத்தை ஸ்தோம மென்கிறது. அதுவும் மோக்ஷஸாதநமென்றபடி. ஹேநமாவது. நாராயண என்று எப்போதும் சொல்லுகிறவனைக் கண்டு அவனை தூஷிக்க அநுகாரம் செய்வது. ஹிரிதி ஹர்யஷ்டகம். கெட்ட மனமுடையரால் நினைக்கப் பட்டாலும் ஹரி பாபங்களைப் போக்குவார்; இஷ்டப்பட்டாமல் தொடர்பட் டாலும் நெருப்புச் சுடுவதே யாகுமன்றோ. ஏதாவதேதி ஸ்ரீபாக 6-3-24. பகவா னுடைய கல்யாணகுணங்களையும் செயல்களையும் திருநாமங்களையும் சொல் லுவது என்கிற ஏதாவது—இவ்வளவும் அயநிஹ்நாய—பாபம் போக்குவதற்கு

ஓ஽பி நாராயணேதி ஸ்ரியமாண உபேதி முகிம் ॥ என்றும்.

‘மெய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்து மன்றே ப்ராங்கதி கண்டுகொண்டான் இத்தனையடியராணர்க்கிரங்கும் நம் அரங்கனய பித்தனைப் பெற்றும்’ என்றும் சொல்லுகிற இவையெல்லாம் பகவதேவமில்லாதவனுக்கு ஸ்திஷ்யம் மஃமாகிலும், வாலாடிகளைப்போலே அந்நா மில்லையேயாகிலும், ‘வாய் வெருவுமாப்போலே அமிலநியிலையேயாகிலும், சங்கேத-பரிஹாசாடிகளிலே துவக்குண்டு அமி சங்கேதரமுண்டாகிலும், ஸயோஜனாந்தரஜ முண்டாகிலும், டோஷாந்தரங்களுண்டாகிலும் ஸங்கீர்த்தனம் பாவனசமமென்றடி அல்லது பகவத்பரிவாடாடிகளுக்காக பகவநானந்தநீதம் பண்ணினாலும் பாபம் போ மென்றபடியன்று. பகவத்பரிவாடாடிகள் பாதுகங்களாகவிதே பரிமாணத்துக்கிடப்பது. ‘ये द्विवन्ति महात्मानं न स्मरन्ति च केशवम् । न तेषां पुण्यतीर्थेषु गतिः, संसर्गिणामपि ॥’

அல்—வேண்டா, யத்—ஏனெனில், அயவான் அஜாமிலோ஽பி—மஹாபாபியான அஜாமினும் ஸ்ரியமாண:—மரிக்கப்போகின்றவனாய் நாராயணேதி நாராயண என்கிற பெயரினால் புன் அநுஷ்ட—மகனைக் கூப்பிட்டதனாலேயே முகி- முபேதி—மோக்ஷமடைந்தானே. மெய்த்த இதி திருமாலை 4. க்ஷத்ரபந்து என்பவன் மெய்த்த—ஒன்று மேலொன்றாக நெருங்கிய வல்—கொடிய வினையுள் நின்று—பாபங்களினுள் அசையமாட்டாமல் அகப்பட்டிருந்தும் மூன்று எழுத்து உடைய கோவிந்தனென்ற திருநாமத்தைச் சொன்னதால் அன்றே—அப் பிறவியிலேயே ப்ராங்கதி[ப்] பரமபதத்தைக் கண்டு பெற்றான். இத்தனையடியராணர்க்கு =ஸ்வல்ப செயலாலே அடிமையானவர்க்கும் இரங் கும்—தயை கூரும் நம் நமது அரங்கன் ஆய பித்தனை—,ங்கநாதனாகிற வ்யாமோஹமுடையவனை பெற்றும்—அருகில் ஸேவிக்கும்படி பெற்றிருந்தும், பிறவியில்—ஸம்ஸாரத்திலேயே பிணங்கும் ஆறே—கலஹம் செய்துழல் வதோ? பகவத்ப்ரத்வேஷமில்லாதவனுக்கு என்று சொல்லப்பட்ட அதி காரிக்குச் சொல்வதில் இவ்வாக்பங்களுக்கு நோக்கு. உதாஹரித்த வாக்கியங்களில் அடைவாகக் கிடைக்கும் சில விசேஷங்களைக் கூறுகிறார். ஆஸ்திக யமித்பாதித்யால், சப்தமாதாம் என்றதால் அர்த்தஜ்ஞாநமில்லை மென்று தெரி கிறது. அவசேந என்றதால் எம்பெருமான்விஷயமான இச் சொல்லைச் சொல்ல வேண்டு மென்ற நோக்கின்றியே சொல்வதென்றதாம். வாய் வெருவுமாப்போலே =இவனுக்கே தெரியாமல் வாய் தானே சொல்வது போல், அமிலசங்கேதம் புத்ராதி விஷயங்களைச் சொல்வதில் நோக்கு. துஷ்சிசை: என்று வேறு ப்ரயோஜனத்தில் பற்றும் டோஷாந்தரமும் சொன்னதாம், இவ்வாக்யங் களுக்கு பகவானே வெய்வதற்காகச் சொன்னாலும் பாபம் போகுமென்றே பொருள் சொன்னாலென்ன என்ன உத்தரம் பகவத்பரிவாடேதி. கீழே அவமானாந கేశवे என்றதையும், यो दूषयति संमोहः त् वासुदेवं जगत्पतिम् । तं विद्यात् ब्रह्मवाक्कम् இக்கயாதிகளையும், மேலெடுக்கும் வசநங்களையும் கொள்க. ये இதி. பா.சா 336. மஹாத்மாவான கேசவனை த்வேஷிக்கிறவர்களுக்கும் தீர்த்தங்களில் அவனை

என்றும், 'यः पुनः पितरं द्वेष्टि तं विद्यादव्यरेतसम् । यो विष्णुं सततं द्वेष्टि तं विद्यादव्यरेतसम् ॥'
என்றும் சொன்னார்கள்மே.

'गोप्यः कामात् भयात् कंसो द्वेषाच्चैवाद्यो नृपाः । संबन्धात् वृष्णयो यूयं स्नेहात् भक्त्या वयं प्रभो॥'
என்கிறபடியே ஏகேனுமொரு உகையாலே துவக்குண்டாரும் பிழைப்ப
ரென்றதுவும், 'यथा कथा च विद्यया सम्बन्धः स तु पावनः' என்றதுவும் புவீசுகுதாவசை
ங்களாலே நியதரான அபிகாரிவிசேஷங்களைப் பற்ற வென்னுமிடம் இவர்
களுடைய புவிரவூதானங்கள் சொல்லுகிற புராணாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.
இப்படி மகாபரதத்தில் ஶாரவிஷ்ணோடிகள் மோகோபகாரமாமென்றதவும்

நினைக்காதவர்களுக்கும், அவர்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கும் புண்ய
தீர்த்தங்களிலும் நற்கதியில்லை யே இதி ப்ரஹ்மாண்டபு. தகப்பனை எப்
போதும் த்வேஷிக்கும் மகனை வேறொருவனுக்குப் பிறந்தவனுக்க கொள்வது;
எப்போதும் விஷ்ணுவை த்வேஷிக்கிறவனை அந்த்யஜாதிக்கு = ப்ரதிலோம
ஜாதியில் கடையாயிருப்பவனுக்குப் பிறந்தவனுக்க கொள்வதென்றது
ஆக த்வேஷம் பூண் - வருக்கு நாமஸங்கீர்த்தனத்தால் பலனில்லை, எம்பெரு
மானோடு ஏதேனும் ஸம்பந்தமிருந்தாலும் போதும்; த்வேஷியென்கிற ஸம்
பந்தமும் மோகும் தருமென்று சில வாக்கியம் மூலமான சங்கைபைப் பரி
ஹரிக்கிரா ருயே இதி. ச்ரீபாக. 7-1-32 அரசனே! கோபஸ்தீரிகள் காமத்
தினாலும், கம்ஸன் அச்சத்தினாலும்வையாடிய:-சிசுபாலாதிகள் த்வேஷத்தினாலும்
வூண:-யதுவம்சத்தினர் சம்பந்த குலஸம்பந்தத்தினாலும் ததாதிநா:என்று
முன் ச்வேலாகத்திலிருந்து சேர்த்து அவனை யடைந்தார்களென்க. பாண்ட
வர்களுள் நீங்கள் ஸ்நேஹத்தினால் அடைகிறீர்கள். நாங்கள் பக்தியினால்
அடைகிறோமென்றது இங்கு பக்திக்கு ஸமமாக த்வேஷாதிகளும் மோகை
ஸாதநமாகக் கூறப்பட்டன. யயேசி ச்ரீரங்க மாஹாத்மயம் 8 - ஸூதிமாநாச-
நாசன பவிஷ்ண வ ஶாந்நிநா என்று பூர்வார்த்தம். நினைத்த மாத்ரத்தாலே பாபம்
போக்கும் சுத்தனை சார்ங்கதரனோடு ஏதேனு மொருவித ஸம்பந்தமும் சுத்தி
யளிக்கும். சார்ங்கினு என்றதால் த்வேஷமும் சுத்தி யளிக்குமென்ற தாம்.
புவீந முன்னமே எம்பெருமானிடம் பக்தி-ப்ரபத்திகளாலே ஸம்பந்தப் பட்டு
நிலைத்தவர் பகவானோடு விஹாரத்தில் வைத்த நசையாலோ சாபத்தாலோ
கோபஸ்தீரிகள் சிசுபாலனென்றும் போன்ற பிறவி பெற்று அக் காமசாடா
திகள் கழிந்த பிறகு முன்னிருந்த பக்த்யாதிகளாலேயே மோகும் பெற்றார்
களென்று அந்தந்த வரலாற்றை யாராய்ந்தால் தெரியும், சாஸ்த்ரமானது
உபாயபக்தி, ஸாத்யபக்தி யென்னுமிரண்டையே மோகோபாயமாகச்
"சொல்வதால் த்வேஷாதிகள் உபாயமாகா. ஆனாலும் த்வேஷியான ஒருவனைக்
கண்டமாத்ரத்தில் அவனுக்கு பகவத் ப்ராப்தியில்லை மென்றறுதி யிடலாகாத;
சாபத்தினால் அவ்வாறு நேர்ந்திருக்கலாம். அது போனபிறகு பக்தனே
யானதால் பெறலாமென்க.

இப்படி இத்யாதியால் நாமஸங்கீர்த்தனத்திற்குச் சொன்னது சேஷத்ரவா

புவாதிகளைப்போலையாகிலும் பாகிகூலயில்லாதார்க்கு உபகாரகமாமென்றபடி. இங்ஙனல்லாதபோது அங்கே பாவபாதிசூலம் பண்ணப் புகுந்து பட்டவர் களுக்கும் மோக்ஷமுண்டாகப் பரிசுத்திக்கும்.

‘துஷ்டேन्द्रியவशाचित् नृणां यत् कल्मषैर्वृणम् । तदन्तकाले संशुद्धिं याति नारायणालये ॥’

என்கிற ஸ்ரீசாஸ்திரவசனமும் ஸ்ரீவாஸாதிதரரானார்க்கு ஸாஸ்திரவிரோதயில்லாத ஸ்ரீ-
திபாவ்யத்தாலே முன்பு பாவபாதிசூலகாராதிகள் இல்லையே யாகிலும் அந்நிமகால
த்திலே தெளிவுண்டாமென்னுமிவ்வளவிலே தரமென்னுமிடம் பகரணாதிசுத்தம்.

‘यं योगिनः प्राणवियोगकाले यत्नेन चित्ते विनिवेशयन्ति’ என்று சொல்லப்படுகிற

ஸத்திற்கு மாமென்று நிரூபிக்கிறார் சரீரவிச்லேஷாதிகள் என்ற ஆதிபதத்தால்
பிறவியை க்ரஹிப்பது ‘जातो वाऽहं मृतो वाऽपि पापानां अतिपापकृत् । मम लोकमवा
प्नोति न पुनर्भूमृच्छति ॥’ என்ற வாக்கத்தில் மஹாபாபிக்கும் கேஷத்ரத்தில்
ஐந்த மரணங்கள் உபகாரகங்கள்; கேஷத்ரவாஸம் செய்யவேண்டு மென்
கிற புத்தி யிராதார்க்கும் பலனுண்டென்று தெரிகிறதானாலும்—அநுகூல
காவிட்டாலும் பச்வாதிகளைப் போலே ப்ரதிகூலனாகாமலிருந்தால்தான்
உபகாரகம்—ப்ரதிகூலனாகில் இல்லாமென்ற படி. ஸ்ரீவாஸாதியே வசந்தி மத்யா: தேவா
லயே பகிஷ்ணாந் நியம்—தே ஏவாஸாதிக: ந கல் லம:தே ॥’ என்ற வசந்தத்தால்
கேஷத்ரவாஸம் செய்துகிறதென்கிற ஐஞ்ஞாநமுள்ளவனுக்கே பலனென்று
தெரிவதால் பச்வாதிகளைப் போல் ப்ராதிகூலயயில்லாமாத் திரத்தால்
உபகாரகமென்னலாமோ என்னில்—பச்வாதிவிஷயம் நிற்க; ப்ரதிகூலனா
கும் மனிதன்விஷயத்தில் உபகாரத்தில் தாரதம்யம் கொள்வது. ப்ரதி
கூலயமிருந்தால் உபகாரமே யில்லை, பச்வாதிகளைப்போலையாகில் ஸ்வல்ப
உபகாரம்; கேஷத்ரவாஸ புத்தியிருந்தால் அதைவிட அதிகம். ஆநுகூலய
தாரதம்யத்தால் அதற்கு மேன்மேலென்று கண்டுகொள்வது—புகுந்து=
பகவத்விச்ரஹாதிகளை யபஹரிக்கை போன்ற அக்ரமங்கள் செய்யப் புகுந்து,
பட்டவர்களுக்கும்= அங்கே தாமாகவோ பிறராலோ அழிந்தவர் களுக்கும்.
அல்லது ஸம்பந்தித்தவர்க்கும். பரிசுத்திக்கும் இதி. யே திவ்ய மத்யான் இத்
யாதி வசந்தவிரோதத்தால் இது தகாது. ஸாத்வத வசந்தத்திற்கும் ப்ரதிகூல
ராகாதவர்களை விஷயமென்கிறார். துஷ்டி துஷ்டமான இந்திரியங்களுக்கு வசப்
பட்டதால் பாபங்களால் சூழப்பட்டது எந்த மனதோ அதுவும் மரணகால
த்தில்கேஷத்ரத்தில்சுத்தி யடையுமென்றது பகவதத்வேஷம்போன்றபாபங்கள்
நீங்கலாக மற்றவற்றைக் கருதியாம். கல்மஷசப்தமானது சாஸ்திரவிரோதபி
ராத விஷயத்திலே யுண்டான காமமாகிற கலக்கத்தைக் கூறியே சரிதார்த்த
மாகலாம். அப்போது சஞ்ஞி என்று ஸாஷ்ணாத்கார பர்யந்தத்தைக் குறிக்கும்.
கேஷத்ரவாஸம் செய்யாத யோகிகளுக்கும் அந்திமகாலத்தில் ஸாஷ்ணாத்
காரமுண்டே; ப்ரபந்தர்களுக்கு ப்ரபத்தி ப்ரபர்வத்தாலேயே வருமே; கேஷத்ர
வாஸமெதற்காக என்ன அருளிச்செய்கிறார் யே இதி ஸாத்வதவசநப்ரகரண
த்தைப் பரிசீலிக்கிறபோது அந்திமகாலத்தில் ஸாஷ்ணாத்காரமென்கிறபொருள்

ஐயநாபேதே யற மந்திமகாலத்திலே இவர்களுக்குத் தெனீவு வருகிறவிது ஏற்றம். இது கெவல் மதீயயேவ ட்யயா஽திமயுஜ:’ என்று மயநவிவயத்திலும் மடிசிதம்.

ஆகையால் மயவமதிக்கூலர்க்கு மாதிகூலயசேமமான ரூப-நாம-சேவாச-சகீர்தநாதி கள் தஞ்சமாகா(து) புண்யகேஷத்ரங்களில் பண்ணும் மதிகூலாசரணங்கள் மிகவும் வாசகங்களா மென்னுமிடம் வறுஷாஸிதம் இதுவும் மயவமயாவம். மயவமயார்க்கு வருத்தரன் ஸ்ரவஸ்யு உள்ளிட்டார்க்குப் போலே உள்ள அநுகூலய ங்கள்தாமே எல்லா டோங்கனையும் ஒரு விரகாலே போக்கி ஽தாரகங்களாம்.

ஆனபின்பு ஸதகூலயநியத மாயிருப்பதேதேனு மொரு வ்யாஜத்தாலே ஸர்வேசுவரன் ஸரூபமாதமான முகேஷம் கொடுக்க நினைப்பிட்ட. அதிகாரிகள் பக்கலுள்ள தோஷங்களுக்குச் செலவு செய்வான். ‘ஏக: ஶாஸ்தா ந திதீயோ஽ஸ்தி ஶாஸ்தா’ என்றும். ‘மயாஸிதார சவ்யாம’ என்றும். ‘ஶாஸ்தா ஸிஸுரஸேவய’ என்றும்

கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் ஸ்த்தலாந்தரத்திலிருக்கிற யோகிகளைப்போலே யன்றிப் பிரயாஸை யிராமலே கேஷத்ரவாஸியான யோகிக்கு ஸாக்ஷாத்கார மென்று கொள்வது. ப்ரபந்தர்க்கு ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுதற்காக கேஷத்ர வாஸம்வேண்டாமாகிலும், ஈசுவரனுடைய அதிகதயாப்ரஸரத்திற்கு அதுவும் துணையென்ற படி. மதிகூலயசேமமான = ப்ராதிகூல்யத்திற்காகக் கொண்ட: ரபேதி—ரபம் வைஷ்ணவவேஷம், நாம—பகவந்தநாம தாரணம், சகீர்தந்—பகவந நாம ஸங்கீர்த்தனம். புண்யகேஷத்ரங்களில் பாபங்கள் மிகவும் வாசகங்கள். தீர்த்தோ பாபந குர்த்த:..... ஽ஜர் பாபந் தீர்த்த... தந யத் கியதே கர்ம புண்யபாபகந் நரே: ஶானதோ஽- ஶானதோ஽பி தத் ஸமூத்யதி கீர்த்தி: இதயாதிகள் ப்ரமாணம். பாபகவதர்க்கும் பாபம் நேருமாகையால் கேஷத்ரவாஸம் வாசகமாகாதோ வென்னில்—பகவத் ப்ராவஸ்ய மிருப்பதாலே. தக்க உபாயாநுஷ்டாநத்தாலே திருமென்கிறார் மயவதீதி. வருத்தர கேஷத்ரபந்து வருத்தாந்தங்கள் கீழே கூறப்பட்டன.

கீழே நம் தர்சநத்தில் நிலையுடையராயென்று தொடங்கி முழுக்ஷு க்களிடத்திலுள்ள தாரதம்யத்தைக் கணிசலாகாமென்று அபசாரப்படா மையை அருளியபோது, உள்ளொரு பசையற்ற வேஷதாரிளிடமும் வேஷ மென்று தெரியாதவரையில் புரஸ்காரமே தகுமென்றதன்மேல், அவர் களுக்கும் நாமஸங்கீர்த்தந கேஷத்ரவாஸாதிகளிருப்பதால் தந்மூலமாக ப்ர பாவமிருக்கலாமே என்ன, அவர்கள்விஷயத்தில் அவை கார்யகரமாகா வென்று ப்ராஸங்கிகமாக நிரூபித்தார். இதன்மேல் முன்சொன்ன முழுக்ஷு விஷயமான ப்ரஸ்தாவத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்கிறார் ஆனபின்பு இதி. அவர்களிடம் உள்ள தோஷத்தைப் பார்க்க நமக்கு அதிகாரமில்லை: அத ற்குச் செலவு செய்கிறவன் அவனே; குணத்தைக் கண்டு கௌரவிப்பதே நம் செயலென்றபடி, ஏக இதி பா. ஆசுவ. 27—ஶாஸ்தா யோ ஹஸ்யஸ்தமமம் அநுவமி. சேனேய யுக: மயவாதிவோடக் யதா நியுகோ஽ஸ்தி ததா வஹமி என்று மேல்பாகம். உலகில் நியமிப்பவன் ஒருவனே; இரண்டாவது நியமிப்பவனில்லை; அவன் ிருதயத்திலுள்ள அந்தர்யாமி; அவனால் நியமிக்கப்பட்டு மேட்டிலிருந்து

சொல்லப்படுகிறவன் தானே என்று தெளிந்து.

‘रागादिदूषते चित्ते नास्यदी मधुसूदनः । न वध्नाति रतिं हसः कदाचित् कदेमाभसि ॥’

ஏதாदிகளைப் பார்த்து ‘நெகிழாதே இவ்வதிகாரிகள் பக்கலுள்ள குणाந்ததை மருமியில் தண்ணீர் பெற்றாற்போலே உகந்து.

‘कर्मणा मनसा वाचा यदभाक्षं निषेवते । तदेवापहरत्येनं तस्मात् कल्याणमाचरेत् ॥’

என்கிறபடியே கரணவந்தாலும் தான் நல்வழி கைவிடாதே

‘संसारविषवृक्षस्य द्वे फले ह्यमृतोयमे । कदाचित् केशवे भक्तिस्तद्वैर्वा समागमः ॥’

பள்ளத்தில் ஜலம் போல் பெருகுகிறேன். ‘प्रशासितारमिति मनु-12-122-अणीयां-
लमणीयसाम् । रुद्रमाभं स्वर्णधीगम्यं विशासु पुरुषं परम्॥’ என்பது மேல்பாகம் எல்லோ
ரையும் நியமிக்கின்றவனும் மிகவும் அணுவான வஸ்துவின்னும் ஸைக்ஷமனும்
ஹிரண்மயனும் ஸ்வப்ந ஜ்ஞாநம் போன்ற दर्शनसमानाकार स्मृति विषयனுமான
பரமபுருஷனை அறியவேண்டும். शास्ता इति वि-पु 1-17.20 जगतो यो हृदि स्थितः।
तंक्रमे परमात्मानं तान कः केन शाल्यते॥’ எல்லோருக்கும் ஹ்ருதயத்திலிருக்கக்கூடிய
விஷ்ணுவே ஆஜ்ஞாபிக்கிறவன். அப் பரமாத்மா நீங்கலாகவேறு எவனாவ் எவன்
நியமிக்கப்படுவான் இதரருடைய தோஷங்களை எப்படி அழிப்பதென்று
அறியும் ஸர்வேசவரனன்றி மற்ற நம்போன்றவருக்கு ஒருவருடைய
தோஷசின்தை எதற்காக? அப்படி நினைப்பது அந்த தோஷத்தை நமக்கே
கொள்வதா மென்று தெளியவேண்டும் ராஜே வி. த 9—11. ராகம், இஷம்,
காமம், கோபம் என்ற தோஷங்களுள்ள மனத்தில் ஈசுவரன் இடம் கொள்
ளான். ஹம்ஸமானது சேற்று நீரில் டீர்தியை ஒரு போதும் வைக்காது.
பார்த்து = ராகாதிகளுள்ள போது நம்மிடம் ஈசுவரன் தங்காடுனென்று
கவனித்து; நெகிழாதே—கர்மயோகாத்யதிகாரிகளை அலக்ஷ்யம் செய்யாமல்.
कर्मणेति பா உத்தேபாதி. 56. மதேநாவாக்காய வ்யாபாரங்களால் அடிக்கடி
எதில் ஸம்பந்தப்படுகிறானே, அது அவனை வசப்படுத்திக் கொள்ளுமாகையால்
நல்லதையே செய்ய வேண்டும். நல்வழி கைவிடாதே = நமக்கு ஸ்வாதீன
மான நல்வழியை விட்டுவிடாமல்: कल्याणमाचरेत् என்பதை விவரிக்கிறார்
மேலே ஸ்ஸாரேதி. ஸம்ஸாரமென்பது விஷம் பழுக்கும் மரம், நரகாநுபவம்,
இம்மைமறுமைவிஷயாநுபவங்களென்கிற விஷப்பழங்களே நிறைந்த
இம் மரத்திற்கு அமுதுக்கிடான பழங்களிரண்டு, ஒன்று ஏதேனுமொருகாவ
த்திலாவது கேசவனிடம் பக்தி. மற்றொன்று அவனுடைய பக்தர்களோடு
சேர்க்கை, இங்கே வா என்பதற்கு ஸமுச்சயம் பொருள். அல்லது இரண்டு
பலமும் ஒருவன் பெறவேண்டுமென்பதில்லை ஒன்றிருந்தாலும் போதும்.
சிலர் பாகவத பக்தியிராமல் கேசவபக்தி யோடிருப்பர். சிலருக்குச் சிறிதும்
பகவத் பக்தி யிராத போதும் பாகவதரை பகவத் பக்தரென்கிற காரண
மாகக் கொண்டாடத் தெரியாத போதும், க்ஷத்ரபந்துவுக்கு ஒரு ரிஷியின்
ஸமாகமம் போல் வருகிறதான மஹானின் ஸமாகமமும் ஓர் அமுதப் பலமாக
நினைக்கப்படலாம், அது படிப்படியே நன்மைக்குக் காரணமாகின்றதே.

என்று இங்கிருந்த காகத்துக்கு ப்ரயோஜனமாக எடுத்த, பரமனைப் பயிலும் திருவுடைய சிறுமாமனிசருடன் சேர்த்தியாகிற சீரிய பெருப் பேற்றைத் திருவருளாலே பெற்றோமென்று துதித்து, 'திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கெங்கே வரும் தீவினை' என்று வ்யவசிதனாய், 'ஆள்கின்றானுழியான் ஆரால்

இவர் பகவத்பக்தரென்கிற காரணமாய் ஒருவரோடு ஸமாகமம் செய்தால் இங்கே கேசவ பக்தியும் கூடச் சேரும்; விகல்ப்பமில்லை. தனித்தனியே அமுதமானபோது சேர்த்தி அமுதமாமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். பரமனை இதி. 'பரமனைப் பயிலும் திருவுடையார் எவரேனும் அவர் கண்டார்' திருவாய்மொழி—3-7-1 சிறுமாமனிசர். 8 10.3. உருவில் சிறியவராய் மேன்மையில் மிக்கராயுள்ள மனிதர் சிறுமாமனிசர்; ஆஹாராதி தேஹ யாத்ரையில் நமக்கு ஸமாநராய் மேன்மையில் வேறுபட்டவரென்ன லுமாம். இது ஐகாந்த்யமிருந்தும் சில வாகாரத்தில் குறைவைக் கொண்டு நெகிழ்நினைப்பது அபசாரமென்று சொல்லும் ப்ரகரணமாகையால் இவரையே சிறுமாமனிசரென்றிங்குக் குறித்து இவர்களோடு ஸமாகமத்தை அமுதமாகச் சுவைக்கவேண்டுமென்றதாம். பெருப்பேறு. ஸம்ஸார விஷவ்ருக்ஷத்தில் பெற முடியாத பேறு இரண்டு. அவற்றில் பக்த ஸமாகமம் சீரியதென்றபடி. க்ருதார்த்தராய்—சரிதார்த்தராய். ஸம்பூர்ணஐக்யராமென்றபடி. சிறுமாமனிசருடன் சேர்த்தியைப் பெற்றிருந்தாலும் என்ன பாபம் நேருமோவென்று அச்சமிருக்குமே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் திருமால் இதி. அதைப் பெருப் பேறுகறினைத்தவர்க்குப் பாபம் வராத படியும் ஈச்வரனே பார்த்துக் கொள்வான். இத் திடமுள்ள நிர்ப்பரனுக்கு அச்சம் வாராதென்றபடி. இது திருவிருத்தம் 88வது பாசரம். திருமால் = சீரிய:பதியால், தலைக்கொண்ட—ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட நமக்கு பாபம் வர இடமேதென்று பொருளுரைப்பர். பாட்டில் ஸ்வரஸமாய் திருமால் = சிறந்த வ்யாமோஹம் தலைக்கொண்ட—தலைக்கு மேலேறியிருக்கப்பெற்ற நமக்கு வேறு சிறு பலனில் சிறிதும் நசை யில்லை யாகையால் பாபத்திற்கு இடமில்லை பென்றே தோன்றும் பொருளாம். இது ஸர்வஸம்மதம். இந்த மாலுக்கு—வியாமோஹத்திற்கு விசேஷணமாக அங்கே மூன்றாம் அடி அமைந்துள்ளது ஆக, எம்பெருமானின் திருமேனிக்கு ஸமமாம் மேருமலை; அதில் திகழும் ஸூர்யன் அவன் திருக்கைத் திருவாழிக்கு ஸமமாவான். அதனால் மேருவையும் சூரியனையும் கண்டபோது கூட அவற்றை மறந்து திருமாலையும் திருவாழியையுமே பிதற்றுமளவுக்கான விசேஷ வ்யாமோஹம் நமக்குத் தலையெடுத்திருப்பதால் பாபம் வாராதென்றதாம். வ்யவஸிதனாய்—நிச்சய முடையவனாய். ஆனாலும் தேஹாவஸாதத்தில் பரமபத ப்ராப்திக்கு தேவதாந்தராதி மூலமாகத் தடை வரில் என் செய்வதென்று அச்சம் வருமோ வென்ன அதுவுமில்லை யென்கிறார் ஆள்கின்றான் இதி. திருவா. 10.4 3. சக்ரபாணி நம்மையாளும் போது யாரால் நாம் குறையுடையவராவோம். யார் நமக்குக் கேடு செய்பவராவரென்ற

குறையுடையம்' என்கிற ஈடியே ப.ம.ப.தில் பெறப்புகு(போ)கிற பரிபூர். கீத்யசாமாசுரத்துக்கு இங்ே முடிசூடியிருக்க ப்ராப்தம். இப் ஈடி வ்யவஸ்திதமான ப்ரபாவம் ரஹஸ்யத்தில் கலநிர்ஹபதேஹங்களிலே அநுபஹ்சிதமாக அநுபாவம்.

உண்மை யுரைக்கு மறைகளி லோங்கிய வுத்தமனார்
வண்மை யளப்பரி தாதலின் வந்து கழல் பணிவார்
தண்மை கிடந்திடத் தர(தா)மள வென்ற(ன) விப்பிலதாம்
உண்மை யுரைத்தன ரோரந் தனி வயர்ந்தனரே. 33

படி. பாருடைய அபேகைபுயில்லை யாரும் நமக்கு வேண்டா என்றும் பொருளாம் முடி சூடியிருக்க-இந் நிலையையிருப்பே அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவனாயிருக்கை. அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவனுக்கு க்ருதார்த்தத்வாதிகள் கீழ்க் கூறியவை யெல்லாமிருக்கும்.

எல்லா அதிகாரத்திலும்போல் இவ்வதிகாரத்திலும் அதிகாரார்த்தம்அடங்கிய மந்தரபாகத்தைக் காட்டுகிறார் இப்படிஇதி.கலநிர்ஹப்ரகரணங்கள் மந்தரத்தில் சதுர்யாதிகள். அநுபாவமும் உத்தேசிக்காதிருக்கத் தானே வருவது.

மேலே ஸ்வாஸ்வவிஷேமூலகமாசமாதிகிற அதிகாரார்த்தத்தின் ஸங்க்ரஹப்பாசரம் உண்மை இத்யாதி. உண்மை உரைக்கும்=ஸத்யத்தையே சொல்லுகின்ற மறைகளில்-வேதங்களில். ஓங்கிய-எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விளங்கும் உத்தமனார்-புருஷோத்தமருடைய வண்மை-வைவக்ஷண்யம், -ப்ரபாவம், அளப்பு அரிது = அளவிடவொண்ணாது. ஆதலின்-ஆதலால் வந்து = தேவதாந்தராதிகளைவிட்டு வந்து. கழல் பணிவார்-அவருடைய, திருவடியை யாச்ரயித்தவருக்கு, தண்மை கிடந்திட-ஜாத்யாதிகளில் தைச்ரயமிருந்தாலும், தரம்-உத்கர்ஷமானது. அளவு என்ற இயப்பு இதை ஆம்-பரிச்சேதமென்கிற சொல்லுடையதாகாதென்கிற. உண்மை-தத்துவார்த்தத்தை. உரைத்தனர்-சொன்ன ஆசார்யர்கள், ஓரம் தவிர-ஜாத்யாதி பக்ஷபாதமின்றி, உயர்ந்தனர்-பெருமை பெற்றவராவர், சில அம்சத்தில் நீசத்வமிருந்தாலும் உத்க்ருஷ்ட ப்ரபாவமான எம்பெருமானையே ஆச்ரயித்திருக்கையால் பரமைகாந்தி ப்ரபாவமானது வாசாமகோசரமென்றபடி. தரமளவென்ற என்ற விடத்தில் தாமளவென்ன என்ற பாடம் கொண்டுளர். இயப்பு என்னால் வியப்பு என்று பிரிப்பர். தாம் என்பதற்கு கீழ்க்கூறிய உத்தமனாரென்று பொருள் கொண்டு உத்தமனாரென்ற பகவான், கழல் பணிவாரான இவர்களுக்கு அளவு-ஸத்ருசராவாரென்றால் இதில் விப்ப்பு-ஆச்சர்யம் இல்லை; இவர்களுக்குத் தன்னைவிட ஏற்றத்தையும் அவன் இசைந்தானே என்பர். உரைத்தனர் என்பதே வினைமுற்றாய் உயர்ந்தனர் என்பது எழுவாயாகலாம். உயர்ந்தனர் என்பதற்கு ஆசார்யர்கள் என்று பொருள். இப்பாட்டு ஸர்வமுமுக்ஷுவிஷயமாகும். கழல்பணிவாரென்பதற்கு ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தி செய்தவரென்ற பொருளாகில் அவர்விஷயமேயாம்.

பகவத்ஸம்பந்த முள்ள பரமைகாந்திகளில் ப்ரபத்தியென்கிற உயர்ந்த

रादेष्टमदादिकैरिह महारक्षोभिरक्षोभितं(ते) नित्ये रक्षितरि स्थिते निजभरन्यासाभिधानं तपः ।

यत् कक्षीकृतमत्यशेत विविधान् धर्मान् अधर्मदुहस्तद्भूमार्णव्लेशवर्णनमपि प्राचां न वाचां पदम् ॥ ५८

தவமுள்ளவர்க்கு ப்ரபாவம் மிக உயர்ந்ததென்கிறார் ராகேதி. ராகம்—விஷயங்
களில் பற்று, தவேஷம் அதற்கு விரோதிகளிடமாம். மடம் கர்வம். இவை
முதலான (ஆதிபதார்த்தம்மோஹம்) துர்க்குணங்களாகிற மஹாரக்ஷோபி:—பேரரக்கர்
களாலும் அக்ஷோமித்—அசைக்கப்படாத: இது தபஸ்ஸுக்கு விசேஷணம், ரக்ஷக
னுக்கு விசேஷணமாம் போது அக்ஷோமிதே என்று பாடாந்தரம். அக்ஷோமிதே—குழப்பப்
படாத நியை ரக்ஷிதரி स्थिते—சாச்வதமாய் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கும் பிரானிடத்
தில். நிஜபர்னியாச. அபிதானம்—ஜீவன் தனதான பரத்தை ஸமர்ப்பிப்ப தென்று
பேர்பெற்ற, கக்ஷீகृतம்—முன்னோர்களாலாதரிக்கப்பட்டதுமான யத் தப:—எந்த
தவமானது—அதர்மது:—தமேன பாப் அபநுதி என்றபடி பாபங்களைப் போக்கு
கின்ற விவிதாந் தர்மான—தைத்திரிய உபநிஷத்தின் முடிவில் ஓதப்பெற்ற
படி ஸத்யம் முதலாய் மாநஸமென்ற பத்தியோகம்வரையிலான தர்மங்களை
அவ்ஸேத—விஞ்சி நின்றதோ. தத்மம் அர்வ—அந்த பரந்யாஸத்தின், மஹிமை
யாம் ஸமுத்ரத்தின் லேஷவரணம் அபி—ஸ்வல்ப்பாம்சத்தை வர்ணிப்பதும் வாசா
பெரியோர்கள் ஆதரித்த வாசா அபி—ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான வாக்குக்களு
க்கும் அபத்—நிலமாகாது. பத்தியோகத்தைவிட பரந்யாஸத்திற்கு மஹிமை
அதிகமாகையால் அதை யநுஷ்டிப்பவரின் ப்ரபாவம் அளவற்றதாகும்
'तस्मात् न्यासमेवां तपसामतिरिक्तं आहुः' என்றதே. தேவதைகள் ராக்ஷஸர்
களாலே கேஷாபிக்கப் படுவர். அந்த ராக்ஷஸர்களும் ராகத்வேஷாதிகளாலே
கேஷாபிக்கப்படுவராதலால் ராகாதிகள் மஹாராக்ஷஸர்கள். அவற்றாலும்
கேஷாபிக்கப் படாத அஸிலதேயப்ரயணிகளுை பரமாத்மா ப்ரபந்தநரிடமுள்ள
ராகத்வேஷாதிகளைக் கண்டு இவர்களுக்கு ப்ரபத்திபலனையளிப்பதில் தலங்க
மாட்டான். ஆச்ரிதரிடம் குற்றமிருந்தால் வேறு விதத்தால் அதைத் தீர்த்துப்
பலனளிப்பான். ஆகையால் சிலரைத் தாழ்நினைப்பது தகாதென்ற படி.
அக்ஷோமித் என்ற பாடமே சாராஸா'த'நாதி ஸம்மதமாகும். ப்ரபத்தி என்கிற
தவமானது ப்ரபந்தநரிடமுள்ள ராகத்வேஷாதி தோஷங்களால் தடுக்கப்படா
தென்றதாயிற்று. கக்ஷீகृतமத்யஸேத என்ற விடத்தில் மேம்பட்டதாகிற தென்று
ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதென்று உரை செய்வர். வாசா என்பது ப்ராசீநமான
என்ற பொருளாய் வாசா மென்பதற்கு விசேஷணமாகாது; இது ஸ்த்ரீலிங்
கமன்றே என்பர். அதற்காக ப்ராசீந புருஷர்களுடைய என்ற பொருள்
கொண்டது. அநாதியாய் ப்ராசீநரான எல்லோரையும் சேர்ந்த வாக்கு
என்றால் வேதாதிகளெல்லாமாகும். ப்ரபாவரக்ஷாதிதாரம் முற்றும்.

இந் நான்கு அதிகாரங்களால் ச்ரிப:பதி ஸித்தோபாயமாகிறுனென்றும்,
ஸாத்யோபாயமும் பரிசுரங்களோடு வேண்டுமென்றும், ப்ரபந்தருக்கு உதக்
ருஷ்ட ஜாதிப்ராப்தியும் துஷ்டமான எதையும் அதுமாதக்குவதுபான்ற
ப்ரபாவமும் சொல்லவாகாவென்றும், ப்ரபத்தியானது வாஸ்தவத்திற்கும்

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्राख्यस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य

कृतिषु श्रीमद्रहस्यरायसारे प्रभावश्च चिकारः षड्विंशः ॥ 26

श्रीमद्रहस्यरायसारे स्थिरीकरणभागो द्वितीयः ॥ 2

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

—o—o—

நாசகமாய். ஆசாரக்குறைவு முதலானவற்றால் அழியாததாய் மிருப்பதால்
வேஷதாரிகளாகாத வாஸ்தவ ஏகாந்திகளெல்லோரும் ப்ரபாவசாலிகளே
என்றும் கூறி அர்த்தாநுசாஸநமார்த்தம் ஸ்த்திரீகரிக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீமதே திகமாந்தகுரவே நம:

समस्तांगभाक् ।)

नाथं किञ्चिदपेक्ष्य सिद्धमिथुनस्योपायभावः स्थितः साध्ये च द्विविधेऽस्त्यकिञ्चनगतो न्यासः
जात्युत्कर्षमुखप्रभाववचनं नाथं प्रमाणार्हं प्रारब्धक्षतिमुखयमित्यभिहितस्यैव द्वितीये कृतम् ॥

ஸ்ரீவாத்ஸ்ய ஸ்ரீராகவாசார்யன் இயற்றும் ஸாரஸிஸ்தரமென்னும்

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய த்ரயஸார வுரையில் ஸ்த்திரீகரணபாகம் முற்றும்.

729. ப-ஸப்தர்ஷிஸம்வாதவிஷயம். பாரத அநுசாஸந-142ல் கச்யபவாக்யம்
விஷ்ணு மித்யாதி-சிறிது பாடபேதத்துடன். அங்குள்ள வரலாறு—உடம்
பெல்லாம் பருத்துக் கொழுத்த ஸந்நியாஸி நாயுடன் அத்ரி முகலான ரிஷிக
ளிடம் வந்திருக்க, அருந்ததி பருத்த உடம்பைக் கண்டு வியக்க, கவலை
யற்றவரென்று ரிஷிகள் கூறிப் பரிசர்யையை யிசைந்து வேர்கிழங்குகளுக்காகப்
பலவிடம் போய் ஒரு தாமரையோடைக்கு ஸந்நியாஸியுடன் சென்றனர்.
வ்ருஷாதர்ப்பியென்பவனால் அக்னியில் கிளப்பப்பட்ட ஓர் அரக்கி அதற்குக்
காவலாயிருந்து, அவரவர் பெயரைப் பொருளுடன் சொல்லிவிட்டு நீரிழிய
வேண்டுமென்ன, அவ்வாறே செய்தனர். ரிஷிகளின் பெயர்களின் பொருள்
விசித்ரமாயுள்ளதையும் அவற்றின் உரையையும் அங்கே காண்க. ஸந்நி
யாஸியும் தம் பெயரைச் சொன்னபோது தெளிவாகச் சொல்லும்படி அரக்கி
கேட்டதால் அவர் முனிந்து, சாம்பலாயிடு என்று த்ரிதண்டத்தால்
தலையிலடித்தொழித்தார். ரிஷிகள் தாமரைக்கிழங்குகளைப் பறித்துக் கரையில்
வைத்துவிட்டு, ஸ்நானதிகளை முடித்துக்கொண்டு வந்து கிழங்கைக் காணாமல்
ஸந்தேஹித்ததில் சபதம் எல்லோரும் செய்தார்கள். பிறகு ஸந்யாஸியைக்
கேட்க, களவு செய்தவருக்குப் பல நன்மைகள் வரவேண்டுமென்று விசித்ர
மாக சபதம் செய்துவிட்டு, 'இந்த அரக்கி உங்களைக் கொலைசெய்ய இங்கே
யிருந்தாள்; அவளை யழிக்க இவ்வாறு வந்தேன்; மறைத்தேன். நான் இந்த்ரன்
என்று சொல்லி அவர்களின் குணத்திற்குப் புஷ்டந்தாரென்றவாறு.

அடுத்த 143வது அத்யாயத்திலும் அகத்தியர் தாமரைக்கிழங்குகளைப்
பறித்துவைத்ததும்பி இந்த்ரன் அபஹரித்ததும் ரிஷிகளின் மேல் அவர் ஸந்தே
ஹித்ததும் அவர்களின் பலவித சபதமும் முன்போல் இந்த்ரன் சொல்லிப்
புஷ்டந்ததும்உளது. இதி ஹாஸஸமுச்சயத் தில் கதைசிறிது வேறாயிருக்கலாம்.

பி:

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

अथ वदवाक्ययो जनाभागः

मूलमन्त्राधिकारः

மூலமந்த்ராதிகாரம்-27

तारं पूर्वं तदनु हृदय तच्च नारायणायेत्यान्नायोक्तं पदमवयतां सार्थमाचार्यदत्तम् ।

अक्लीकुर्वन् अलसमनसामात्मरक्षाभरं नः क्षिप्रं देवः क्षिपतु निखिलान् किङ्करैश्चर्यविघ्नान् ॥५९॥

அஸ்மத் குருபரம்பராப்யோ நம:

ஸாரவிஸ்தரம்—மூலமந்த்ராதிகாரம்-27

இனி பதவாக்யயோஜநாபாகம். இதில் அடைவாக மூலமந்த்ரம் த்வயம் கீதாசரமச்சலோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களில் பதங்களும் வாக்யங்களும் அவற்றின் பொருளும், பதம் பதத்தோடு சேர்வது, வாக்யம் வாக்யத்தோடு சேர்வது இவ்வாறென்று அவற்றின் யோஜனைகளும் அறிவிக்கப்படும், மூல மந்த்ர விஷயமான முதலதிகாரத்தில் 'मन्त्रं मन्त्रं समन्वेनापि पूजयेत्' இத்தயாதிகளுக்கிணங்க மந்த்ரநாதனாய் மந்த்ரார்த்தமான தேவதையாயிருக்கும் பிரான் விஷயமாகவும் மந்த்ர ப்ரவர்த்தகரிஷ்யாபிய குருவிஷயமாகவும் மந்த்ர விஷயமாகவுமான சலோகங்கள் மூன்று. நான் காவது சலோகத்தால். இம்மூல மந்த்ரத்தின் அர்த்தம் முழுமையும் இங்கே அறிவிக்கப்படுமென்கிறார். இங்கு மூலமந்த்ரமாவது எது. அதை மூலமந்த்ர மென்று சொல்லுவதற்குக் காரணமென்ன என்பதை யறிவிப்பதற்காக மூலமந்த்ரார்த்தமான தேவதை மூலமாக நாம் பெறவேண்டும் பெரும் பேற்றுக்கு உபாயமாக பரந்யாஸாநுஷ்டாநத்திற்குக் காரணமான தத்துவ ஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநத்திற்கு அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரம் காரணமாயிருப்பதால் இது மூல மந்த்ரமாகிறதென்றறிவித்துக்கொண்டு இது மூலமாக நமக்குப் பலனளிக்கும் மந்த்ர தேவதாவிஷயமாக மங்களம் அருளிச் செய்கிறார் தாரஸிதி. மேலே எடுக்கப்படும் நாராயணஸ்ய சலோகம் 1-11. मन्त्राणां परमो मन्त्रः என்றதில் இதை மூலமந்த்ரமென்று நிர்தேசித்திருக்கிறார். மோக்ஷார்த்தமாக ப்ரபத்திரியநுஷ்டாநத்திற்குச் சேதநனை அதிகாரியாக்குகிறபடியால் திருவஷ்டாக்ஷரம் மூலமந்த்ரமாகிறது. பூர்வார்த்தத்தால் திருவஷ்டாக்ஷரஸ்வரூபம் அறிவிக்கப்படுகிறது. இங்கு அநாயோக சாரீமாசாரியதஸ் என்ற பதங்கள் தார் முதலான மூன்றிலும் அந்வயிக்கும். அநாய பதத்தினாலே 'ओमि त्यस्याहरेत् । नम इति पश्चात् । नारायणोऽयुपरिष्टात्.....एतद्वै नारायणस्याष्टाक्षरं पदम् என்கிற அய்வீநாராயணோர்நிஷத்தது கருதப்பெறும். அநாயோக—பூர்வோத்தர க்ரமத்துடன் வேதத்தில் ஓதப்பட்ட. தார்—ப்ரணவத்தை ப்வ—முதலிலும், ததநு—அதன்பிறகு ஹத்ய—நம:பதத்தையும் தத்—அப்படிப்பட்ட நாராயணாயேதி ப்வ்—நாராயணாய என்கிற சொல்லையும் சாரீ—அர்த்தத்துடன் அசாரீயரால் அளிக்கப்பட்டு அயயதா—அறிகின்றவர்களும் அலசமனசா ஆகிஞ்சந்யத்தாலே

कल्याणमावहतु कार्तियुगं स्वधर्मं प्रस्थापयन् प्रणिहितेषु नरादिकेषु ।

आद्यं कमध्यधिगतो रथमष्टचक्रं बन्धुसतां बदरिकाश्रमतापसो नः ॥ ६०

பக்தியோகத்தில் ப்ரவர்த்திக்க மாட்'டாமல் மந்தமான மனமுடையார்களு-
மான ந:- முழுக்ஷுக்களான நம்முடைய அம்சரஸாபரம்— நம்மை ரக்ஷிக்க-
வேண்டும் பாரத்தை தேவ:- ஐகத்காரணனான எம்பெருமான் அந்நிஷ்டை—ஸ்வீ-
கரிக்கின்றவனாய் நிவிலான—ஸடஸ்தமான கிங்கர தேவ்ய் விவான—கைங்கர்ய-
ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு இடையூறான புண்யபாபங்களை ஷிஷ்-விரைவில். தேஹா-
வஸாநத்திற்குள் ஷிபு—போக்கவேண்டும். திருவஷ்டாஷரத்தில் நம:பத-
த்தை ஹ்ருதயமென்று மந்த்ர சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருப்பதால்
இங்கே ஹ்ருதயமென்றுரென்பர். மந்த்ரமத்யத்திலிருப்பதாலும் ஹ்ருதய-
மாம். நமஸேசி நம:பதார்த்தமே சரீரத்தில் ஹ்ருதயம் போல் ப்ரதானமாகும்
'தாரமும் நம:பதமும் பதமாயிருந்தாலும் நாராயணேசி என்கிற சொல்லு-
க்கே மேலே அந்வயிக்க ஆகாங்கைஷ்யிருப்பதால் பதம் என்ற சொல்லு-
அத்துடன் சேர்த்தது. தந் என்ற சொல்லால் நாராயண சப்தத்தில் ஷத்வமிரு-
ப்பதால் வேறென்றைச் சொல்லவாடாடம யென்கிற பெருமையும். சூபாந-
தைத்திரீயாதிகளில் நாராயண சப்தத்தின் ஆவ்ருத்தியிருப்பதும், நாராயண-
சப்தத்தில் அச்சம் ஹல்லுமாகப் பிரிக்கப்பட்டெட்டக்ஷரமாய் திருவஷ்டா-
க்ஷரப்ரபாவமும் அறிவிக்கப்பெறும். தந்நு தந்நு என்றும்போலே தந்நு நாராயண-
என்று சொல்லவேண்டுமே யென்னில்—முன் 'தந்நு என்பதை தந் அந் என்று
பிரிந்து தந் என்ற சகாரத்தாலே அந் என்பதைச் சேர்த்து தந்—அந்த ஹ்ருத-
யத்திற்கு அந்-பின்னாலே என்றும் உரைப்பர், உபநிஷத்திற் போலே ஷா-
ஹேந் என்பதைச் சேர்த்து 'தாரத்தை முன்னும் பிறகு நமஸ்சையும் பிறகு
நாராயணை என்பதையும் சொல்லவேண்டும் இதி என்று வேதத்தில்
ஓதப்பெற்ற' என்றவாறும் முதற்பாதத்திற்குப் பொருளாம். இப்போது
பதமென்ற சொல் பதந் சூபாந்: அஸாதிதி பத் என்ற பொருளாய் உப-
நிஷத்தில் அஷாஷர் பதம் என்ற வி-த்திற் போல் முழுமந்த்ரத்தையும்.
கூறும். 'உத்தரார்த்தத்தில் தேவ: ந:-அம்சரஸாபர் கிங்கரேவ்ய் என்கிற பதங்-
களால் தத்துவஹித புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் இம்மந்த்ரத்தின் பொரு-
ளென்று குறிக்கப்பெற்றது இப்படி இம்மந்த்ரத்திற்குள்ள மூலம் மேலே
பாரத பௌக மோக நிருபணத்தில் விவரிக்கப்பெறும். ஷிஷ் என்ற சொல்லாலே
அகியோகானிகாரி அறியவேண்டும் வகையில் மூல மந்த்ரார்த்தத்தை சிஷித்து
க்கொள்ள வேண்டுமென்று குறித்ததாம். மஹநாயனான தேவதைவிஷயமான
மங்களமாகும் இது. அசாஷ்ஷ் என்றதாலே ஆசார்யவிஷயமுமாயிற்று.

மேலே மந்த்ர ப்ரவர்த்தை ரிஷிவிஷயமான மங்களம் க்யாணமித்யாதி.
கார்தியு—க்ருதயுகஸம்பந்தியான ஸ்வம்'நிவ்ஸிலக்ஷணம் ப்ரம்ஸுபி நரிஷணோடாவித்'என்ற
பகவத் தர்மமான நிவ்ருத்திதர்மத்தை ர்ணிहितேஷு—அநந்யரான நராடிகேஷு—

यदन्तस्यमशेषेण वाक्यं वेदवैदिकम् । तस्मै व्यापकमुख्याय मन्त्राय महते नमः ॥ 61 ॥

इह मूलमन्त्रसंवृतमर्थमशेषेण कश्चिदनुभवति । स्फटिकतलनिहितनिधिमिव देशिकदत्तेन चक्षुषा जन्तुः 62

நநாரதாதிகளான ஆச்ரயித்தவரிடம் மஃபாபயந்—பொருளுடன் ப்ரசாரம் செய்கிற வரும் அதற்காக அஃபய ஆதிகாலம் முதலிருக்கிற (அநாதியான) கஃபி-அதிர்வசநீயமான மேன்மையையுடைய, அஃபயக்—அஃபயக் ஹி ததான் பூயுக் மனோ ஜஃபு என்ற பாரதம் சாந்திபர்வத்தின் முடிவில் திருநாராயணீயத்தின் படி எட்டு சக்ரங்களையுடைய ரய்=தேரை அஃபயத்:—பெற்றவரும், இது எட்டு அக்ஷர முள்ள திருவஷ்டா க்ஷரமென்கிற மோக்ஷயாநத்தைக் கண்ட வரென்பதற்கு ஸூசகம். சதா—ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிகளுக்கு வ்யூ:—ஸர்வவிதபந்து வுமான வதரிகாபமஃபய: பதரிகாச்ரமத்தில் தவம் புரியும் திருமந்த்ரரிஷி யான நாராயணன், இ:—நமக்கு கவ்யாநம்—திருமந்த்ரமூலமாக நிவ்ருத்திதர்மங்களாலாம் மங்களத்தை அஃபயது அளிக்கட்டும்.

இனி மந்த்ரவிஷயமான நமஸ்காரரூபமான மங்களம் அருளுகிறார் யதिति. வேதவெதிக் வேதரூபமாயும் வேதசங்கீதஸர்வவித்யாஸ்த்தாநா திருபமாய் மிருக்கும் வ்யூ:ய்—வாகிநந்த்ரியமூலமான சொற்களெல்லாம் அசேஷே—ஒன்று விடாமல் யதந்தஸ்யம்—எதனுள் அடங்கியிருக்கிறதோ, தஸ்மै—அந்த வ்யாபகமூ-க்யாய—வதக்ஷர பஃபாஷர ட்ராத்ஷாஷரமந்த்ரங்களைகிற, வ்யாபகமந்த்ரங்களுக்குள் முத்யமானதும் மஃபை—சங்க்யாகாலேபு ஜஸ்ய் சதத் ச அரமஜுத்யே இத்யாதிப் படி. மஹாப்ரபாவமுள்ளதுமான மன்நாயதிருவஷ்டாக்ஷரமந்த்ரத்திற்கு நம: எனது ப்ரணாமம். 'अकारो वै सर्वा वाक्; ओङ्कार एवेदं सर्वम्' என்று ஸர்வவாக்ரூபமாகச் சொல்லப்பட்ட அகார ஒங்காரங்கள் இதில் அடங்கியிருப்பதால் யதந்தஸ்ய என்றது, வேறு வ்யாபக மந்த்ரத்திலும் அகார ஒங்காரங்கள் இருந்தாலும் இதற்கு மிருப்பதாலே புகழ்வது தகம்—அல்லது நமோ நாராயணாய என்றதில் அச்சம் ஹல்லுமாகப் பிரித்தால் பதினாலாகும். இது பதினாலு வித்யாஸ்தாநங்களின் குறிப்பாகலாம்—அஃபய-சர்வவ்யூ:யத்தினுடைய அர்த்தமும் அடங்கி யிருப்பதால் ஸர்வவாந்மயமும் இதிலுள்ளதாகச் சொல்லிற்று, வ்யாபக மந்த்ரமென்று பேர் பெற்ற மூன்றில் இது வ்யாபக வ்யாபக த்வகணடோகிமசாதக யாலே மிகவும் முத்யமென்றது பகவந்நாமங்களுக்குள் நாராயணசப்தமே சிறந்ததாகையாலும் இதற்கு மஹத்துவம்.

இத் திருமந்த்ரத்திற்கு முழுப்பொருளுட் இங்கே உரைக்கப்பெறும். பாக்கய சாலிகள் வேறெங்கும் அகையாமல் அனுபவிக்கலாமென்கிறார் இஃ இதி. இஃ இவ்வுலகில் கஷித் ஜநு:—'नृणां सहस्रेषु कश्चित् यतिर सिद्धये । यततामपि सिद्धानां कश्चिमां वेति तत्त्वतः ॥' என்றாற் றோலே பலவாயிரம் பேர்களில் ஒருவனை மூலமஃபயவ்ருத்—திருவஷ்டாக்ஷரமென்கிற பெட்டியிலடக்கப்பட்ட அர்ய்—பொருளை அசேஷே—முழுமையும். ஸ்ஃடிகதல நிஃத நிஃதிம் இவ்—ஸ்படிகங்களா லான தலத்தில் வைக்கப்பட்ட புதைபடிவப் போல் தேசிகதத்ந—காண்பிக்கும் ஆசார்டுனால் அளிக்கப்பட்ட சக்ஷுஷா—உட்சண்ணால் அநுமயதி—போக்யமாக

சர்வஸூரர்க்கு அநுஸந்தேயங்களான சாரதமாதீங்களையும், அவற்றினுடைய சிவிரிசுரமகாரங்களையும் மதிப்பாதிக்கோம். இவற்றையெல்லாம் மகாசிப்பிப்பிற ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பரவாடியோஜனங்கள் இருக்கும் படி சொல்லுகிறோம்.

அவற்றில் முற்படத் திருமந்த்ரம் பரதேவநீகரமசுரபாதிக்கோத் தெளிவித்து, அம்முகத்தாலே சமஸ்தபதிவசுநிவூதிபூவீக—பரமபுருஷமாதீயிலே ருசியையும், சுவீரையையும் விளைப்பித்து. உபாயாசிகாரபூதியை யுண்டாக்கும். இப்படி அதிகாரி யானவனுடைய கலாபேஷாபூவீக—உபாயவிசேவானுபாநமகாரத்தை ஐயம் விசுவமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும் இவ்வுபாய விசேஷத்தை விதிக்கிறது சரமசூகம்.

இவை மூன்றிலும் தனித்தனியே எல்லா அர்த்தங்களையும் சாஷ்டமாகவும் மாதீமாகவும் காணலாமாகிலும், ஒரொன்றிலே ஒரொன்றுக்கு நோக்காயிருக்

அநுபவிப்பான். வ்யாபாதிஷ்டே என்று கீழ்க்கூறியபடி திருமந்த்ரம் கண்ணாடி போலிருப்பது அதனுள் உள்ளவற்றையெல்லாம் ஸ்படிகக் கற்களால் நிரூ பிக்கப்பட்ட தலத்தில் வைத்த நிதியைப் போல் தேசிரளித்த கண்ணைக் கொண்டு காணலாம்..... பரிசு மம பரிசாதிவ் வசதி ரஹஸ்யஸ்ய சாரிசுரமூ என்று கீழ்க் கூறியபடி தம் தேசிகர் மூலமாகக் கிடைத்ததும் தாமாகிற தேசிகனால் அருளப்பட்டதுமான இவ்வதிகாரமாகிற கண்ணாலே தம் சீடர்கள் காண் பது இங்கே கருதப் பெறும். இதுபோல் மேலிரண்டதிகாரங்களிலும்

முன்பாகங்களோடு இந்த பாகம் ஸங்கதமென்றறிவிக்கிறார் சர்வஸூரர்க்கு இதி. முமுக்ஷுக்களுக்கு என்றபடி. கீழ்க்கூறிய ஸாரதமாம்சங்களை யறியா விட்டால் பரவாடியோஜனையில் சொல்லுவது தெளிவாகாதென்றன்றோ அவைகள் கீழே நிரூபிக்கப்பட்டன. முகல் ச்லோகத்தில் கருதிய பொருளை விசத மாக்குகிறார் அவற்றில் இத்யாதிபால் முற்பட—முதலில். பரதேவநீகரமசுரபாதி— பரமாத்மாவின் சேஷத்வத்தையே ஸாரதமாகவுடைய ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம்— இதுப்ரணவார்த்தம் ஆதிபதத்தால்மேற்பதங்களின் பொருளைக்கொள்வது ப்ரகாசிப்பிக்கும் இதி. உபாயாநுஷ்டாந காலத்தில் அர்த்தஸ்மரணம் இத் த்வய மந்த்ர பூர்வமாகப் பெறவேண்டும் விதிக்கிறது இதி. ஆகில். அனுஷ டிப்பவனுக்கு அதிகார பூர்த்திக்காக மூலமந்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநம் முதலில் வேண்டும். த்வயமூலமான ஜ்ஞாநம் அநுஷ்டாநகாலத்தில் என்று அங்கே க்ரமமிருந்தாலும் அநுஷ்டாநத்திற்குப் பிறகு விதிவாக்யத்தாலாவதென்; விதிவாக்யத்தால் அறிந்த பிறகே மந்த்ரத்தைக் கொண்டநுஷ்டிப்பது ஆகச் சரமச்லோகத்திற்குப் பிறகே த்வயத்திற்கு உபயோகம். இதை ஸார நிஷ்கர்ஷாதிகாரத்தில் காண்க. அங்ஙன மிருக்கச் சரமச்லோகத்தைக் கடையில் கூறியது ஏன் என்ன—விதிவாக்யம் அறியாவிட்டாலும் அவசியமான மந்த்ரங்களிலேயே அர்த்தாத் விதியையும் ஊஹிக்கலாமாயினால் அந்த விஷய த்தைவிட்டு, கீதைக்கு முன்னமே இருப்பாலும் மந்த்ரமானதாலும் இரண் டையும் சேர்த்து, மூலமந்த்ர த்வய சரமச்லோகங்களில் நமக்கு அபே க்ஷிதமான அர்த்தங்கள் மேன்மேல் விசதமாகின்றன வென்ற விவரண

கும். திருமந்த்ரத்தில் ப்ரமபடித்தில் ப்ரமபாகரத்திலே ஸ்ஞிசமான ஷரணபரஸத்வத் தையும், இதில் ப்ரமபத்யபடிங்களிலே ப்ரதிபஜமான உபாயோபேயங்களையும் அடைவே விஷடமாக்குகிறது ட்யம். இதில் 'ப்ரபே' என்கிற பதத்தில் உத்தமனாலே விவக்ஷிதமான அதிகாரிவிசேஷத்தையும் அநீசிடமான உபாயாஸ்தரநீரபேயத்தையும், உபேயத்தில் நமஸ்த்ரஸ்ஞிசமான சி்ரோதிநிவூர்யத்தையும் வெளியிடுகிறது சரமச்லோகம். இவை மூன்றும் (நமக்கு) ஜான—அநுஜான—புல நிதானங்களாய்க் கொண்டு ஷாரண—பொஷக—பொஷங்கள்.

‘व्यक्तं हि भगवान् देवः साक्षान्नारायणः स्वयम् । अष्टाक्षरस्वरूपेण मुखेण परिवर्तते ॥’
என்கிற படியே தேசிஜிஹேயிலே இருந்து சிஹேய்யகுஹாங்காரத்தைக் கழித்துப்

காரணத்தினாலும் சாமச்லோகம் மூன்றாவதாகக்கப்பட்டதென்று தெளிவிக்கிறார் திருமந்த்ரத்தில் இதி. அடைவே—க்ரமமாக. உபாயத்தை விசதமாக்குகிறது ஷரண ப்ரபே என்பது. உபேயத்தை விசதமாக்குகிறது 'சீரமதே நாராயணய' என்பது. உத்தமனாலே = உத்தமபுருஷப்ரத்யயத்தினாலே. விவக்ஷிதமான = வாசகசப்தமிராமற்போனாலும் அறிவிக்கக் கருதப்பெற்றும் அதிகாரிவிசேஷத்தை = ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியான அகிஞ்சநனை. அல்லது அதிகாரிக்குள்ள விசேஷத்தை—ஆகிஞ்சநயத்தை. இது, 'सर्ववर्मान् परित्यज्य' என்பது அநுவாதம் என்ற டக்ஷத்தில் கிடைக்கும். அர்த்தஸித்தமான = த்வயத்தில் பரந்யாஸத்தைச் சொன்னதாலேயே ஸித்திக்கக்கூடிய. உபாயாந்தரணநரபேக்ஷபத்தை = வேறு உபாயத்தைத் துணையாக அபேக்ஷிக்காம லிருக்கையை. இது ப்ரத்யஜ என்றவிடத்தில் விதிபக்ஷத்தில் தேறும். உபேயத்தில் = த்வயத்தின் உத்தரணண்டார்த்தத்தில். வெளியிடுகிறது இதி. விரோதி நிவ்ருத்தியாவது—ஸர்வபாடமோக்ஷமென்று சரமச்லோகத்தில் தெரியவருமே.

சரமச்லோகத்தை இரண்டாவதாகக் கொண்டு மற்றொரு விதமாக மூன்றுக்கும் உபயோகம் அருள்கிறார் இவை இதி. இது மேல் விவரணத்திலிருந்து வ்யக்தமாகும். நமக்கு—முமுக்ஷுக்களாய் அகிஞ்சநரான நமக்கு. சில கோசங்களில் நமக்கு என்ற சொல் இல்லை. ஜ்ஞாநத்திற்கு நிதாந(மூலகாரண) மாய் மூலமந்த்ரம் ஷாரணம், விதிவாக்யமே ப்ரவர்த்தகமானையால் அநுஷ்டாநத்திற்கு நிதாநமாய் சரமச்லோகம் போஷகம். அநுஷ்டித்த பிறகு சர்வதா த்வயோச்சாரணம் ப்ரபுபமாயிருப்பதால் போக்யம் த்வயம். "चारकत्व" தை உபபாதிக்கிறார், வ்யக்தம் இதி. ஷாரகவமாவது—ஸத்தாஹேதுர்வம். ஸத்தையாவது—தத்த்வ ஜ்ஞாநமென்றபடி. வ்யக்தமென்ற சொல்லுக்கு அநாதம் என்று பொருள். உத்ப்ரேக்ஷாவ்யஞ்ஜக சப்தமிது. ஆசார்யன் உபதேசிக்க சிஷ்யர்கள் குகமுலோவாரண—அநுவாரணத்தாலே அதைப் பெறும்போது குகமுலவிஷயமுலங்களில் திருவஷ்டாக்கரம் நடமாடுகிறது. இதை அஷ்டாக்கர ரூபியாய் நாராயணனே ஸாக்காத் நடமாடுகிறதாகக் கொள்ளுகிறோமென்றபடி. ஆக அவனைப் போல் இதுவும் ஷாரகமாகிறது. தேசிகஜிஹேயையிலே, ஆசார்யனின் நாக்கிலே, சிஷ்ய ஹ்ருதயேதி. அநாச்சாரணத்தில்

परश्वतैकरसमान परिशुद्धस्वरूपத்தை வெளியிட்டு ஸத்தாபத்ததப் பண்ணுதையாலே திருமந்தரம் சாரங்கம். சரமோபாயத்திலே சரங்கிக்கும்படியான பானவி-
शेषोपचयेतुवाகையாலே ஸ்ரீரங்கசுவரமில்லாதபடி உராயோடுசுரபர்வசானமான சரம
சீலோகம் போஷகம். சகதுச்சாரணத்தாலே பரமபுருஷார்த்தேதுவாய்க்கொண்டு சதானு-
सन्धानத்தாலே கதார்த்துக்குகையாலே ஐயம் மோயம்.

இவற்றில் திருமந்தரத்தினுடைய ऋषि-ऋषो-देव-बीज-शक्ति वष-विनि-
योग.स्यार-न्यासादிகள் அவ்வோ கலாசம்பாடயங்களுக்கு ஈடாகக் கண்டு கொள்வது

சிஷ்யனால் தன் நாச்கில் கொண்டுவரப்பட்டு ஹ்ருதயத்தில் தரிக்கப்பட்ட
படியால் என்று கருத்து. பரிசுத்த ஸ்வரூபம் = ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம். அதை
வெளியிடுவதாவது — அதுவிஷயமாக ஜ்ஞாநத்தை யுண்டுபண்ணுகை.
அந்தகாரத்தைக் கழித்த பிறகு ஜ்ஞாநத்தை யுண்டுபண்டுகை இங்கே
கூறப்பட்டது. ஸித்தாந்தத்தில் தீபமானது வஸ்துக்களை மூடிக்கொண்
டிருக்கும் அந்தகாரத்தை விலக்குகிறது: பிறகுக் கண்ணோடு வஸ்துவுக்கு
ஸம்பந்தத்தினால் வஸ்துஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கிறதென்று இசைந்திருப்ப
தால் அதுபோல் இங்கு ஓதப்பட்ட மந்த்ரமானது தன் ஸம்பந்தத்தால்
மநஸ்ஸுக்குள்ள தமஸ்ஸைக் கழித்த பிறகு தத்துவ ஜ்ஞாநத்தை உண்டு
பண்ணுகிறதென்று திருவுள்ளம். சரமோபாயத்திலே = ப்ரபத்தியிலே.
லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களை மூன்று
உபாயங்களாகக் கூறி இதைச் சரமமென்றது. படியான என்பதற்கு உபசய
த்தில் அந்வயம். உபசயமாவது — புஷ்டி — ஸிவ்ருத்தி: புஷ்டிஹேதுவாகை
யாலே போஷகமென்கிறது. இதில் சொல்லாத (கேட்கவேண்டிய) விஷயம்
வேறில்லை யென்றபடி. தத்த்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமிருந்தாலும் விதி
வாக்யமிராத போது ப்ரவ்ருத்தி உண்டாகாததையாலே விதிக்கும் சரம
சீலோகம் போஷகம். கலம் முதலானவற்றை விசதமாக்குகிறபடியால் ஸுத
ராம். சகுதிரி, சகதுச்சார: संसारमोचको भवति என்றதால் மோக்ஷார்த்தமாக
ஸங்கல்பித்துச் செய்த சகதுச்சாரணமே மோக்ஷம் பெறப் போதுமானதால் அதன்
பிறகுவரும் த்வயாநுஸந்தாநங்களெல்லாம் கலாந்ரோபாயமாகக் கொள்ளாத
போது மோருபமாய் மோயமாகும். ஆக சரீரத்திற்கு ஸாராதிக் சாரங்க; ஶீராதிக்
போஷக், ஸ்நாநாதிக் மோயமென்பதுபோல் ஆத்மாவுக்கு இவை பென்றதாம்.

இப்படி மூன்றதிகாரங்களுக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட மூன்று ரஹஸ்யங்
களையும் முதலில் கூறி இவ்வதிவாரவிஷயமான திருமந்தரத்தைத் தொடங்
குகிறார். இவற்றில் இதி. 'अविदिवा ऋषीन् उदः देवतं योगमेव वा । यो
याजयेत् जपेक्षापि वापीयान् जायते तु सः' என்றதால் மந்த்ரத்தினுடைய ரிஷி,
சந்த்ரஸ்ஸு தேவதைமுதலானவை தெரியவேண்டும். அவை பல வகையா
யிருப்பதால் பொதுவாகக் கூறுகிறார். இம் மந்திரத்திற்கு பதரிகாச்ரமவாஸி
சீரமந்நாராயணன் ரிஷி, காயத்ரீ சந்த்ரஸ்ஸு, அந்தப் பரமாத்மாவே தேவதை;
அம் என்பது பீஜம். ஆய என்பது சக்தி. வர்ணம் சுக்லம். ஜப — ஆராதநாதி

இத் திருமந்த்ரம் ஶாஷீண—கடாசுபநிவத்துக்களிலும், மற்றும் மஹாதி(சர்)

களிலே விநியோகம். வைகுண்டம் ஸ்தானம்; ந்யாஸம்—அங்கந்யாஸாதிகள் ஆதி பதத்தால் கிலகாதிகளைக் கொள்வது. அவ்வேக கல்பமாவன—நாராய னாராயணமஹாதிகள். அநுஷ்டாநத்திற்கு முன்னே அர்த்தஜ்ஞாநம் பெறுதற்கு ச்ருதிஸ்ம்ருதி வாக்யங்களும் பல மந்தரங்களுமிருப்பதாலே இதையே மூல மந்த்ரமாக ஏன் கொள்ள வேண்டுமென்ன, இதற்கு வேத-வைதிக-ஹிந்து-வேத ப்ரஸித்தமாகும் ப்ரடாவமென்று வைலக்ஷணயத்தை விளக்குகிறார். இத்திரு மந்த்ரம் இத்தியாதியால். ஓதிய வேதவாக்யத்தின் மூலமான அர்த்தஜ்ஞாநமே வைதிக ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநத்திற்குக் காரணமாகையால் அதை யாராயும் போது சக்த-அசக்தஸாதாரணமும் ரிக்யஜுஸ்ஸாமாதிகாசைகளாகப் பிரிந்த ஸர்வபுருஷர்க்குமான வேதவாக்ய மரிதாயிருந்தது. எந்தவைஷ்ணவமந்த்ரமும் ப்ரபத்திக்கு ஸாதகமானாலும் இதற்குப் போல் பல வேதங்களில் ப்ரஸித்தி அவற்றுக்கு இல்லை யென்பது ஷடாசுரி ஷடாசுர மந்த்ரங்களுக்கும் துல்யம். ஶாஷீணாராயணோபநிவத்து இதை மோமோக்ஷேஹதுவாகவும் விரிவாகப் புகழ்ந்தது. இப்போது ஒதப்படும் ஷடாசுரியில் இம் மந்த்ரப்ரஸ்தாவமிராவிட்டாலும் த்வயமந்த்ரவிஷயமான கதாசுபநிவத்திலே முதலில் அஷ்டாசுர ப்ரகரணத் தில் த்வயத்தின் பூர்வ தண்டத்தை ஓதி, பிறகு உத்தரதண்ட ப்ரஸ்தா வத்தில் மோக்ஷேச்சையுடையவன் இரண்டையும் சேர்த்து உச்சரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதாக த்வயாதிகார ஸாராஸ்வாதியில் காண்பதால் த்வயமந்த்ரத்திற்கு முன்னே கடவல்லியிலே அஷ்டாசுர மந்த்ரார்த்த விவரணமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மூலத்திலும் மேலே, உகாரம் லக்ஷமீவாசகமென்கிறது கதாசுபநியென்னப் போகிறார். மஹாதி தயோதி: என்று பொருள் விசதமாகிறதுவும் ஶாஷீணத்தைவிட இதற்குச் சிறப்பு இதையும் காரணமாகக் கொண்டு த்வயத்தினால் ப்ரபத்தியையனுஷ்டிப்பதற்குமுன்னே இதையே மூலமந்த்ரமாக ஸம்ப்ரதாயத்தில் கொண்டனர். இதற்கு ஜபாதி விஷயமான பல கல்பங்களுமிருக்கின்றன, வைதிகமந்த்ரம் தகாதவர் களுக்கு இதையே தாந்த்ரிகமாக்கி உபதேச ரீதியுமுள்ளது. அதனாலேயே ஆழ்வார்கள் இதை யாதரித்தனர். லோகஸங்க்ரஹத்திற்காகவும் ஸர்வ வர்ணங்களுக்கும் உபதேஷ்டாக்களான ஆசார்யர்கள் இதையே கொள்வது தருமென்று நம் ஸம்ப்ரதாயத்தினர் இதை யாதரித்தனர். இப்படி ஓதிய வைதிக மந்த்ரத்திலிருந்து ஸர்வார்த்தக்ரஹணம் செய்து அநுஷ்டித் தால் கதாசுபநிவத்துக்கு குறையில்லை யென்று இந்த ஷடத்தின் கருத்து. கதாசுபநிவத்து ஆதிபதத்தால் ஸுபாலோபநிவத்தைக் கொள்வர். அஷ்டாசுர விஷயமும் அதிலிருந்தால் விவாதமில்லை. நாராயணசப்தம்மட்டு மிருந்தாலும் அதற்கே அஷ்டாசுரஸாம்யம் சொல்லுவதுண்டாகையால் அவ்வாறு கூறியதுமாம். “மந்வாதி சாஸ்த்ரங்களிலும் இதி. மநுஸ்ம்ருதியில் அஷ்டாசுர விஷய மில்லையாயில் இங்கு ஶத்யுஸாஸிவாநவதுவிதி யென்க. அசிகாசிட்யால் இவரைச்

சாஸ்திரங்களிலும், நாராயணாத்மக-ஐரவ்யம்-நாரதீய-வோதாயனாதிபஹுவியகரணங்களிலும்
சுமஸித்தவீமவமாயிருக்கும்.

மன்தான்தரங்களிற்காட்டில் மனவம்மனங்கள் அதிகமானாற் போலவும், மனந்
ங்களான மனவம்மனங்கள் தம்மில் வ்யாகரணம் அதிகமானாற் போலவும்.

‘மன்தானாं பரமோ மன்தோ குஹானாं குஹமுத்தமம் | பவதி ச பவிதானாं மூலமன்த: சனாதன: ||’

என்கையாலே வ்யாகரணங்களெல்லாவற்றிலும் அதிகமாய், சர்வேஷ்டாரமாய்
சர்வநிஷ்ணிவரீனக்ஷமமாய், சர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் சாதகமாய், சர்வோபாயங்களுக்கும்
உபகாரகமாய், சர்வவணங்களுக்கும் தந்தம் அதிகாரானுபுலமமாக வீதிகரணத்தாலும்
தானிகரணத்தாலும் உபஜீவ்யமாய், வ்யாச-வ்யாக-சர்வதரண்குடிகமத்தாய், சர்வமனநீர்-
பேஷ்டாரமாய், சர்வமனவம்மூர்த்தங்களுக்கும் சாதாரணமாயிருக்கையாலே ஸர்வாசார்யர்

சொன்னது. பா த்மஸம்ஹிதா திகளில் திருமந்த்ரத்திற்கு வர்ணிடாரிகள் பண்ணி
யிருப்பதாக த்வயாதிகார ஸாராஸ்வாதிரியிலிருப்பதால் அவற்றையும் இங்குக்
கொள்வது. அசிடம் = உத்தமம். மந்த்ரங்ள்தம்மில் உமந்த்ரங்களுக்கும். வ்யாக-
ரணம் அஷ்டாக்ஷரமும் த்வாதசாக்ஷரமும் ஷடக்ஷரமும். விஷ்ணு-வாஸுதேவ.
நாராயணசப்தங்கள் வ்யாபகத்வாகாரத்தோடு பகவானைச் சொல்வதால்
இம் மந்த்ரங்களை வ்யாபகங்களென்கிறது. மன்தானாமிதி நாரதீயம் 1-11.
மன்தானாं குஹானாं பவிதானாं என்ற பதங்களால் வ்யாபகமந்த்ரங்களைக் கொள்வது.
எல்லா மந்த்ரங்களையும் கொண்டாலும் வ்யாபகமந்த்ரங்களைக்காட்டிலும்
கூட பரமத்வம் எரித்திக்கும். குஹானாं ரஹஸ்யங்களுக்கும்; பவிதானாं சுத்தி செய்
கின்றவற்றுள். இங்கே உத்தமென்கிற பதத்தை யறுஷங்கிப்பது. சனாதனமும்
மற்றவற்றுக்குமுள்ளதானாலும் அநாதிபாக ப்ரசாரமிதற்கென்ற கருத்தாலா
கலாம். ஸாக்ஷாத் நாராயண ப்ரவர்த்திதமாயிற்றே. ஸர்வேதங்களின்
அர்த்தத்தையும் சொல்வதால் ஸர்வவேதஸாரம். புருஷார்த்தபதத்தாலே
இஷ்டார்த்தஸித்தியைக் கொள்வது. பெருமிகமேஷ்ய....கீத்ய மனவம் ச மன்தோ
வ்யாகரணமிதி என்றதே. ஸர்வோபாயங்களுக்கும் உபகாரகமாகையாவது—
ஐபத்தினாலும் தத்துவாதிரி ஐந்நாதத்தைத் தெளிவிப்பதாலும் ப்ரபத்திக்குப்
போலே கர்மயோகாதிகளுக்கும் உபயோகப்பட்டிருக்கை. ஸர்வ வர்ணங்
களுக்கும் இதிரி. இது மேலே வ்யாக்ரணமாகும். அஷ்டாக்ஷரத்திற்குப் போலே
ஷடக்ஷர—த்வாதசாக்ஷரங்களுக்கும் ப்ரணவமிராதபோது தாந்த்ரிகத்வம்
உண்டாய் ஸர்வவர்ணாதிகார முண்டானாலும் ச்வபாகாதிகளுள்பட எல்லோ
ருக்கும் இதில் அதிகாரம் பலவிடங்களில் வ்யாக்ரணமாகத் தெரிகிறது

உபஜீவ்யமாய்—உபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு முன் அபேக்ஷிதமாய், வ்யாசேதி.
விஷ்ணு வாஸுதேவபதங்கள் வ்யாபகமாக இவனைச் சொன்னாலும் வ்யாப்ய
வஸ்துக்களை ஒரு சொல்லால் குறிக்கவில்லை. இது நாரபதத்தினால் எல்லா
வற்றையும் குறிப்பதால் இங்கு குடிகியாம். ஸர்வமந்த்ரேதி. கி தர வ்யமிர்மன:
என்கிற வசநபலந்தால் இதர மந்த்ரங்களால் ஸாதிக்கப்படும் கார்யம்
இதனாலேயே ஸாத்யமாவதால் அவற்றுக்கு அபேக்ஷை யில்லை. மூர்த்தி.

களும் இத்தையே விரும்பிப்போ[ரு]வர்கள்.

ஆழ்வார்களும், 'நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று' என்றும், 'எட்டெழுத்து போதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே' என்றும், 'எட்டெழுத்தும் வாரமாக போதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே' என்றும், 'நாடு நகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய' என்றும், 'நல்வகையால் நமோ நாராயண' என்றும் இக் திருமந்த்ரத்தையே விரும்பிப் போந்தார்கள். ஈசிகளும்

‘बहवो हि महात्मानो मुनयस्सनकादयः । अष्टाक्षरं समाश्रित्य ते जग्मुर्वैष्णवं पदम् ॥’,

‘यथा सर्वेषु देवेषु नास्ति नारायणात्परः । तथा सर्वेषु मन्त्रेषु नास्ति चाष्टाक्षरात्परः ॥’

‘भूत्वोर्ववाहुरात्राय सत्यवृषं ब्रवीमि वः । हे पुत्रशिष्याः शृणुत न मन्त्रोऽष्टाक्षरात्परः ॥

तद्वचनपरो नित्यं तद्वक्तस्तनमस्कुरु । तद्वक्ता न विनश्यन्ति ह्यष्टाक्षरपरायणाः ॥’

‘आसीना वा शयाना वा तिष्ठन्तो यत्र कुत्र वा । नमो नारायणायैति मन्त्रैकशरणा वयम् ॥’

என்றார்கள். இத் திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேச்வரன் ச்ரீ நாரதபகவானை யிட்டு

ராமாத்ரிமந்த்ரம் க்ருஷ்ணாத்ரிமந்த்ரத்திக்குப் பொருந்தாதது போலன்றி இம் மந்த்ரம் ஸகலமந்த்ரத்தி யாராதநாதிகளுக்கும் பொருந்தும்.

ஸர்வாதிகாரமாகையாலே ஸர்வவித ஆழ்வார்களும் ஏககண்டமாக இத்தையே யாதரித்தனர். ஆகையால்—உபபேத ப்ரஸித்தி இதற்கே என்கிறார். ஆழ்வார்களும் இதி நின் இதி டெரி திரு. 8-10-3 மற்று மோர் தெய்வமென்று பாசுரவாரம்பம். திருக்கண்ணபுரத்துப் பெருமான் விஷயம். எட்டிதி திருச்சந்தவ்ருத்தம் 77. எட்டும் என்ற பாசுரம். எட்டெழுத்தான திருமந்த்ரத்தை ஒதுகின்றவர் பரமபதத்தை ஆள்வதற்கு ஸமர்த்தராவரென்றது. அதே திருச்சந்த வ்ருத்தத்தில் சோர்விலாத என்ற அடுத்த பாசுரத்தில் அதை விரித்திருக்கிறார் வாரமாக=இத்தனை தடவை ஐப்பிப்போமென்று எண்ணிக்கையுடன்; ‘असंख्यातात् तु संख्यातं सहस्रगुणमुच्यते, என்றதே. நாடு என்ற பாசுரம் திருப்பல்லாண்டு 4, அதிலேயே நல்வகையால் 11. நாரதியத்திலே ரிஷிகள் அஷ்டாக்ஷரத்தில் பற்றுள்ளவர்களென்று அறிவிக்கப்பட்டிருப்பதை உதாஹரிக்கிறார் बहव इति. ஆவா இத்யாதி இரண்டு ச்லோகங்கள் नारसिंहपुराणத்தில் 18-32 மற்றவை முறையே நாரதியத்தில் 1-14, 1-42 மஹாத்மாக்களான வெகு ரிஷிகள் ஸநகாதிகள் அஷ்டாக்ஷரத்தைக் கொண்டே விஷ்ணுபதம் சென்றார்கள். எப்படிதேவதைகளில் நாராயணனுக்கு மேலொன்றில்லைடோ. அவ்வாறு மந்த்ரங்களில் அஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மேலில்லை. கையைத்தூக்கினவனாய் இங்கே இப்போது ஸத்யமாக உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் புத்ரர்களே! சிஷ்யர்களே! கேளுங்கள்—அஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மேல் மந்த்ரமில்லை; அர்ச்சநம் பக்தி நமஸ்காரம் எல்லாம் தத்விஷயத்திலேயாம். அஷ்டாக்ஷரத்தில் பற்றுடன் தத்பக்தர்கள் அழியார் இங்கு ததபதங்களாலே அஷ்டாக்ஷரத்தையோ அதன் பொருளான பகவானையோ கொள்வது. உட்கார் ந்தோ படுத்தோ எங்கோ நின்றோ இருப்பினும் அஷ்டாக்ஷரத்தையே பற்று

ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு உபதேசிப்பிக்க, அவனுமிதையே பரமஹிதமாகக் கேட்டபடியாலே

पुण्डरीकोऽपि धर्मात्मा नारायणपरायणः । नमो नारायणायेति मन्त्रमष्टाक्षरं जपन् ॥'

ரத்யாதி-என்ற சொல்லுகிறபடியே இம் மन्त्रநிष्ठனாய் முச்சுனானான். இம் மந்தரத் தைத் திருமங்கையாழ்வாருக்கு ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசித்தான்.

இது மணவத்தூதிகளை யொழிந்தபோது சர்வாங்காரம் என்னுமிடம் ச்ரீவராஹ புராணத்தில் கைசிகத்வாதசீமாஹாதம்யத்திலே 'नमोनारायणायुक्ता भवाकःपुनरा नमत्' என்கிற வசநக்தாலே காட்டப்பட்டது இவ்வர்த்தம் 'நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே' என்றும், 'நன் மாலை கொண்டு நமோ நாரண,

வோம். पुण्डरीकः என்கிற ச்வேகாக-இதிஹாஸ ஸமுச்சயம். 33-130 தர்மமூர்த்தி யான புண்டரீகனும் நாராயணனை பரமப்ராப்யமாகக்கொண்டு அஷ்டாக்ஷர த்தை ஜபித்துக் கொண்டு என்றது புண்டரீகன் இம்மந்தரத்தை நாரத ரிடம் பெற்றதற்கு நாராயணனின் நாரத நியமநமே காரணம் நேராகவே நாராயணன் திருமங்கையாழ்வாருக்கு இதை உபதேசித்தான். திருநார ணன் அந்தணவேஷம் பூண்டு பத்தியுடன் மணக்கோலமாக வருட்போது அங்கே திருமணங்கொல்லையிலே வழிபறிக்க மஹந்திருந்த ஆழ்வார் தம் பரிஐதங்கள் நால்வரோடு வானும் வேலும் ஏந்தி எதிரில் வந்து எல்லாம் பறித்து, மோதிரமொன்றைக் கழற்ற முடியாமல் மணவாளனை ஏனென்று கேட்க அவர் மந்தரமுண்டென்ன இவர் பற்களால் பெயர்க்க முயன்று திருமேனிச் சுவையில் ஈடுபட்டு வியந்து பவ்யப்பட்டு நின்றபோது, எம்பெரு மான் அன்புடன் இத் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை உபதேசித்தருளினானே. ஆகவே இந்நாமத்தைக் கொண்டே அவர் டெரியதிருமொழி தொடங்கியது.

கீழே ஸர்வவர்ணங்களுக்கும் உபஜீவ்யமென்று சொன்னதைவிவரிக்கிறார். இது இதி சதர்த்தி நாராயணபதத்தின் மேலுள்ளது: மந்தரத்தில் மேலெடு க்கும் வாக்கங்களில் அதை விட்டிருப்பதால் ப்ரணவத்தைப் போலே அதையும் விட்டே சிலருக்கு உபதேசமென்று தெரிகிறது. அப்படியானால் ப்ரணவத்தினுடைய ஸ்தாநத்தில் வேறொன்றில்லையாகில் அஷ்டாக்ஷரத்வ மெங்ஙனே யென்னில்—ஒரக்ஷரம் குறைத்தாலும் குற்றமில்லை யென்று கருத் தாகுக னவ இதி 139-63. ச்வபாக ஜாதியைச் சேர்ந்த நம்பாடுவான் எம்பெரு மானுக்கு ஈனம் செய்துவிட்டு இம் மந்தரத்தைச் சொல்லி மீண்டும் ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸு இருக்குமிடம் சொற்படி வந்தான். இந்த நம்பாடுவான் என்கிற ச்வபாகனின் சரிதரம் ஸர்வ ஸ்தலங்களிலும் கைசிக மாஹாதம்ய பாராய ணத்தாலும் ப்ரஸித்தம். பலவகைப் பண்டளில் கைசிகமென்பது ஒன்று பண்பாவது இசை. நாமம் இதி பெரியதிருமொழி. 6. 10. 1. கிடந்த நம்பி முதலாகப் பல மூர்த்திகளை யநுஸந்தித்து எல்லோருக்கும் பொது வான மந்தரம் இது என்றார். நன்மாலை இதி முதல் திரு. 57. அதிலேயே நாவாயில் என்பது 95, அயல் என்று பாசுராரம்பம். உன் திருவடி சேர்

என்றும், 'நா வாயிலுண்டே நமோ நாரணுவென்று ஓவாதுரைக்குமுரை யுண்டே' என்றும் சொல்லுகிற பாசுரங்களாலும் ப்ரஸித்தம்.

இது பாஷ்ணாடிகளுக்கு, அஃதமான கமத்திலே ப்ரணவத்தோடே கூட அஷ்டாக்ஷரமாயிருக்கும்.

‘வैदிகं தாந்நிகம் சைவ ததா வைதிகதாந்நிகம் । த்ரிவிதம் கர்ம சப்ரோவத் பஃஸ்ராதாமூர்தாநிவை ॥

வெதிகம் ப்ராஹ்மணாநாந் து ராஜாந் வைதிகதாந்நிகம் । தாந்நிகம் வைஷ்ணவாநாந் சர்வேபாந் தாந்நிகம் து வா ॥

அஸ்தாஸுரஸு யோ மஃஸு த்விதாஸுரஸு எவ ச । ஷடஸுரஸு யோ மஃஸு விஷ்ணுரமிததேஜஸஃ ॥

ஏதே மஃஸு: ப்ரதாநாஸு வைதிகா: ப்ரணவையுநா: । ப்ரணவெந் விஹிநாஸு தாந்நிகா எவ கீர்திதா: ॥

ந ஸுர: ப்ரணவோ஽ஹ்நிநாந் நாவ்யவியஸுததா । ஸுத்ரிநாந் து ஸுத்ரிஜாதாநாந் மஃஸுமாலுகிரிஸ்யதே ॥

என்கிறபடியே ப்ரணவம் ஒழிந்தபோது.

வதற்காக உண்ணைத்தொழுது செந்தமிழ் மாலையைக் கொண்டு நமோ நாராயண என்கிற சொல்மாலையின் பொருள்களை அப்யஸித்தேன். 95. வாயில் நாக்கு உண்டே. விடாமல் சொல்லக்கூடிய திருவஷ்டாக்ஷரமென்ற சொல்லு முண்டே; நற்கதிக்கிடமிருக்கின்றதே; தீக்கதிக்குச் செல்வது ஏனோ என்ற தாம். ஓவாது—விடாமல் இப்படி ப்ரணவமிராமற் போனாலும் இது மந்த்ரமாகுமென்று சொல்லியாயிற்று கீழே நாரதீயத்தில் ‘நமோ நாராயணா- யேதி மஃஸுரஸுரணா வயம்’ என்றவிடத்தில் ப்ரணவத்தைச் சொல்லாத போதும் சேர்ப்பது போல் இந்த வாக்யங்களிலும் ப்ரணவத்தைச் சேர்ப்பதே கருத்தி லுள்ளதாகலாமே என்ன—சிலர் ப்ரணவமிராமல் சொல்வவேண்டுமென்ப தற்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறாராய் அப்போது அஷ்டாக்ஷரத்வமில்லையே என்பதற்கும் ப்ரமாண வாக்யமூலமாகவே பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார் இது இத்யாதியால். அமித்யே வ்யாஹேஷு என்று ஒதியபடி அஷ்டாக்ஷரமாகி ப்ராஹ்மணாதிகளுக்காய்; த்ரைவர்ணிகரல்லாதார்க்கு ப்ரணவமிராமல் தாந் த்ரிகமாகும். ச்லோகார்த்தமாவது—டஞ்சாரத்ரமென்கிற அமுத கடலில் வைதிகாதி விபாகத்தாலே கர்மாவை மூன்றுவிதமென்றது கர்மாவுக்கு வைதிகாதி மந்த்ரச் சேர்க்கையாலென்க. அந்தணருக்கு வைதிக மந்த்ர த்தாலேயே கர்மானுஷ்டினம் முக்யம்; அரசர்களுக்கு வைதிகத்தாலும் தாந்த்ரிகத்தாலும் முக்யமே; மற்றவருக்குத் தாந்த்ரிகமே. எல்லோரு க்கும் தாந்த்ரிகமே யாகவுமாம். வேதப்ரஸித்தம் வைதிகம், ஆகம சாஸ்த்ர ஸித்தமானது தாந்த்ரிகம். அளவற்ற தேஹஸ்யையுடைய விஷ்ணுவுக்கு வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றும் ப்ரதாநங்கள். இவை ப்ரணவம் சேர்ந்த போது வைதிகங்களாம். சேராதபோது இவ் வைதிகங்களும் தாந்த்ரிக ங்களாம். ப்ரணவமிராத போது ஏழு அக்ஷரங்களை மட்டும் க்ரஹிப்பதென்று கொள்ளாமைக்காக அருளிச்செய்கிறார். ந ஸுர இதி. ஸ்த்ரீகளுக்கும் குத்ர ர்க்கும் (ஐபத்தில்)—உதாதத்தாதிஸ்வரமும் ப்ரணவமும் அங்கந்யாஸமும்

‘ततोत्तरायणस्यादिर्विन्दुमान् विष्णुरन्ततः । बीजमष्टाक्षरस्य स्यात् तेनाष्टाक्षरता भवेत् ॥’

என்கிறபுரிகுவையாலே எட்டெழுத்தும் அநுசங்கேயமாக விதிக்கப்பட்டது. பணவமொழிந்தாலும் அது கூடினாலுள்ள பதம் இவ் அதிகாரிகளுக்கு உண்டென்னுமிடம்

‘किं तत्र बहुभिर्भूतैः किं तत्र बहुभिर्वृतैः । नमो नारायणायेति मन्त्रः सर्वसिद्धसाधकः ॥’

ஐயாடிகளாலே சித்தம் இப்படி ப்ரணவமொழிய அஷ்டாக்கரமானபோது ப்ரணவத்தில் அர்த்தமெல்லாம் இப் பணவபரிஃஸ்தமாக சாஸ்த்ரம் வகுத்த அக்கரத்திலே ப்ரமாத்ரம் சர்வசம்ஹமான கணக்கிலே சுருங்க அநுசங்கேயம். மஃய-

புரச்சரணுதி விதியுமில்லை. மந்த்ரம் மட்டும் ஐபிக்கலாம். தநீதி. அந்த அஷ்டாக்கர மந்த்ரத்தில் நாராயண சப்தத்தின் உத்தமமான = இரண்டாம் பதமான அயந என்பதின் ஆக்யக்கரமான, விஸு = விஷ்ணுவாசகமான, அகாரமானது அந்நத: விஸுமானு—முடிவில் அநுஸ்வாரமுடையதாம். அஷ்டாக்கரத்தில் கடைசி அக்கரமுமிராமல் ச்வபாகாதிகள் ஐபிக்குமிடத்தில் அஷ்டாக்கரத்வம் எங்ஙனே? எட்டக்கரமிராமற் போனாலும் அங்குக் குறையில்லை யென்னில்—கடைசி அக்கரத்தில் அதிவாரமுள்ள ஸ்த்ரீ—சூத்ரர்களுக்கும் எட்டக்கரமிராமற் போனால் குற்றமில்லை பென்னலாமே. எதற்காக அஷ்டாக்கரத்வ ஸாதனமென்னில்—எங்கும் அஷ்டாக்கரமாயிருக்க வேண்டுமென்கிறதில்லை. இப்படியிருக்க ‘अष्टाक्षरजपः स्त्रीणां प्रकृत्यैव विधीयते’ என்று ஸ்த்ரீகளுக்கும் அஷ்டாக்கர ஐபமென்று சொல்லி மேலே ப்ரணவமில்லை யென்றால் அது அஷ்டாக்கர ஐபமாகுமோ என்ற கேள்வியில் தநீதி இலாகம். ப்ரணவமிராவிட்டாலும் விஜாஷர் சேர்த்து ஐபிப்பது அவர்களுக்கு ப்ரமாண ஸித்தமாகையால் அதைக் கருத்திற் கொண்டு அஷ்டாஷரஜப: என்ற ப்ரயோகமென்று வசநதாத்பர்யம். சீலாகத்தில் அந்நத: என்ற பதமெதற்காகவென்னில்—அயந என்ற சொல்லின் இலடியில் அகாரத்தின் மேல் விஸு வைக்காமெக்காக. அல்லது அந்நத: என்பதை அந்நத: என்று பிரிப்பது அகாரமானது விஸுமானாகும். தந: அதனால் அந்நத: என்று விஜாஷரம் ஸித்திக்குமென்று பொருளாம். கிமிதி. நாரதீயம் 1-41. வெகு மந்த்ரங்களாலும் வெகு வ்ரதங்களாலும் ஆவதென்ன? நமோ நாராயணாய என்பதே எல்லாப் பலனையும் ஸாதிக்குமென்றதாம். இங்கு ப்ரணவமிராதபோதும் ஸர்வ பலஸித்தி தெரிகிறது. சேஷத்வ ஜ்ஞாந மூலமான பலனும் இதனால் ஸித்திக்கவேண்டுமே; ப்ரணவமிராதபோது சேஷத்வஜ்ஞாநஸித்தி யில்லையே என்பதற்கு உத்தரம் இப்படி இத்யாதி. ப்ரணவப்ரதிச்சந்தமாக = ப்ரணவ ப்ரதிநிதியாக. சாஸ்த்ரம் வகுத்த—தெனாஷரதா பவேத் என்று சொல்லப்பட்ட, அக்கரத்திலே—பீஜாக்கரத்திலே. சுருங்க—ஸங்க்ஷேபமாக. உகாரார்த்தம் கண்டோக்தமாகாமையால் சுருங்க என்றது. ஓரக்கரத்திலே எல்லா அர்த்தமும் எப்படி சுருக்கப்படு மென்ன அருளிக் செய்கிறார் ப்ரமேதி. ஓக்ஷரமாகிற ப்ரதமாகுதாம் நமோ நாராயணாய என்கிற பூர்ணமந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹரூபமாயிருக்கிற ரீதியிலே என்று உரைப்பார். இது அஷ்டாஷரஜப: ப்ரமேதி அகாரே ப்ரம: ஸித்த: என்கிற வசநத்தை யநு

மாசரத்தில்(ன்?) பொருளும் அபிசித்தமாம். இதில் துதிமாசரத்தில் சொல்லுகிற

ஸரித்ததாகும். அகாரத்திற்கு நாராயணனே அர்த்தமாகையாலும் உகாரம் நமச்சப்தார்த்தத்தைக் குறிப்பதாலும் சேஷசேஷிபாவத்தைச் சொன்ன தாலேயே கைங்கர்யமென்கிற பலம் ஸித்திப்பதாலும் ப்ரணாவத்தில் இம் முழு மந்த்ரத்தின் அர்த்தமும் அடங்கும். இங்கு ப்ரதமாக்ஷரமான ப்ரணவம் அங்க ங்ளோடு கூடிய அநந்தசாகைகளின் அர்த்தஸங்க்ரஹமாவது போவெ ன்றும் உரைப்பர். 'ॐदादौ एरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः। तस्य प्रकृतिलिख्य यः पः स महेश्वरः' என்றதால் வேதத்தின் ஆக்யந்தங்களில் ஒதப்படுவதும் அஷ்டாக்ஷரப்ரதமாக்ஷரமுமான ஓங்காரம் ஸர்வவேதப்ரக்ருதியாய் விதையிற் ற்ருக்ஷஸாரங்களெல்லாம் அடங்குவது போல் தன்னுள் ஸர்வவேதஸாரமும் அடங்கும்படி யிருக்கும். அக் கணக்கிலே அகாரமும் ஓங்கார ப்ரக்ருதி யாகையாலே விதையின் ஸக்ஷமாம்சத்திற் போல் அதில் எல்லாம் அடங்கு மென்றதாம். இந்த வாக்யத்தில் ஓங்காரத்திற்கு ப்ரணவ சப்தத்தையே ப்ர யோகித்திருப்பதால் ப்ரதமாக்ஷர என்ற பதமானது அதைவிட வேறான அகாரத்தைச் சொல்வது தானே யுத்தம். மேலே மத்யமாக்ஷர, த்ருதீயாக்ஷர என்கிற சொல்லையும் பலவிடத்திலும் காண்க வென்னில்—இங்கே அகாரத் திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ப்ரதமாக்ஷரமென்று சொன்னதால் அதற்கு அகாரம் டொருளாகாதென்று இவ்வாறு உரைப்பதாம். இனி, ப்ரணவாந்தர்சதமான ப்ரதமாக்ஷரம் ஸர்வஸங்க்ரஹகமாயிருப்பது போல் ப்ரணவ ப்ரதிநிதியான அகாரமும் ஸர்வஸங்க்ரஹகமென்னலாமென்று பொருள் உரைக்கக் கூடு மாகில் கொள்க. சுருங்க அநுஸந்தேயம் இதி- அகாரத்திற்கு ஸர்வ ரக்ஷகனென்றும் ஸர்வகாரணபூதனென்றும் பொருளாகையால் ஸ்வாத்நேயமும், அது சரீராத்தம்பாவத்தாலாகவேண்டியிருப்பதால் சர்வமேவமும், அதில் சேஷி த்வம் அடங்கி யிருப்பதால் ஸர்வசேஷித்வமும், சேஷித்வத்தாலே கைங் கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வமுமெல்லாம் குறித்ததாகும். உகாரார்த்தமான அந்ய சேஷத்வவ்யாவ்ருத்தி எப்படி ஸித்திக்குமென்ன அருளுகிறார் மஃமேதி. அவனையே ஸர்வசேஷியாகச் சொன்னதால் இதரருக்கு சேஷர்வம் பொது வாகையால் 'गुणानि च परार्थान् असंख्यः समंवाद् वा' என்கிற ந்யாயமாய் பிறரைப் பற்ற சேஷத்வமில்லை யென்பதும் விளங்குமென்றபடி. ஆனாலும் ஸர்வசேஷி என்பதால் ஜீவர்கள் ஸித்தித்தாலும் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வம் ஜ்ஞாந்ருத்வமென்ற மஹாத்ம் எப்படி விளங்கும்? அம் என்கிற விடத்தில் பிந்துவினால் அறியலாமென்னில்—பிந்துவாவது அநுஸ்வார ந்தானே; மகாரமன்றே. ப்ரணவத்திலுள்ள மகாரத்தின் ஸ்த்தாநத்திலே பிந்து என்னில்—அதற்கு ப்ரமாணமில்லையே. அகாரத்திற்குமேல் பிந்துவைச் சேர்க்கவேண்டுமென்றதே யன்றி மகாரத்தைச் சேர்க்கவேண்டும், அது பிந்துவாகுமென்னவிலையே' என்ன அருளிச்செய்கிறார் இதில் இதி. த்ரு தீயாக்ஷரமாவது ப்ரணவமகாரம். ஆதிபதத்தால் ஞானம்—அனுபவிகளைக்

பாதுவாதிகளும் நமஸ்ஸில் திதீயாசுரத்தில் மகூதியாலே அநுசந்தரம்

மணம் சந்தரமானபோது ஒருமாமம் திமாமம் திமாமம் மாதிசாசுரமென்றும் போலே பல மகாரமாய், அந் தங்களுக்கும் அப் படியே கார்ய காரணாபச்யாரமாத்மவாதகவா-
திமகூதியாலே பலவகைப்பட்டிருக்கும். சாரபிஸ்தரத்துடன் மணவத்தைப்

கொள்வது ப்ரக்ருதியிலே = ம: என்கிற ஷஷ்டி விபக்த்யந்தத்தில் மாதிபதி
த்திலே. இப்படி அஷ்டாக்கர ஸ்வரு - சோதநமாயிற்று

இனி பதாதிவிமாமம். அதில் ப்ரணவத்தை ஒரே அக்ஷரமாக்கியும் முன்ற
க்ஷரமாகப் பிரித்தும் பொருள் கூறப்போகிறாராய், 'ப்ரக்ருதத்தில். அபேக்ஷி
தமானவை தவிர வேறு அம்சங்களும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்,
அவை நமக்கு ப்ரக்ருத மல்ல' என்றறிவிக்க முதலில் அருளிச்செய்கிறார்
ப்ரணவம் இதி. ஸ்வதந்த்ரமானபோது—ஒரு மந்த்ரத்திலும் சேராமல் தனி
மந்த்ரமானபோது. ஒருமாமமிதி—ஹ்ரஸ்வதிர்க்க ப்லுதங்களை மாத்திரைகள்.
ப்லுதத்தின் மேலுள்ள நாதத்தை அம்மாத்ரை என்கிறது. ஒருமாமம் அந்
தூ: ... அந் தூ: ... அந் தூ: ... அந் தூ: ... அந் தூ: ... அந் தூ: ... அந் தூ: ... அந் தூ: ...
ஆனால் அங்கே திமாமம்: என்றவாறன்றி திதீயா மாமா என்றவாறுளதாகை
யாலும் சந்தர: என்றிருப்பதாலும் அசார—அசாராதிவிமாமம் ஸம்மதம், ஆத
லால், அசாரமா தி அந் தூ: அசாரமா யநுதூ: | அசாரமா அநுதூ: அந் தூ: அந் தூ:
என்று அசார—அசார—அசார—அநுதூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
முலத்தில் மாமாபதம் ஹ்ரஸ்வதிபரம். ப்ரக்ருதநாபதிஷத்தில் ஹ்ரஸ்வ ப்ரணவ
த்திற்கு அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
தேவாத்மக ப்ரஹ்மமும் பொருளாய் அவ்வாறு உபாஸிப்பவர்களுக்கு
பூலோக—ஸ்வர்க்கலோக—பரமபதங்களிலே தக்க கலாதி ஒருபெற்றது. இது
இதிகமதிசாரணசிக்ஷம் அம்மாத்ரை யநுதூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
பரமபதங்களென்று நாலாக உரைப்பது வேறுப்ரமாணத்தினாலாம் இப்படி
அசார—அசார—அசார—அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
மாந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
லாலும் ஆதிபதத்தாலும் அறிவிக்கப்படும். மாந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
பட்ட—அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
மாந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
வளவால் ஸ்வதந்த்ரமான போதும் அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
மென்று தேறும் இப்படி ஸ்வதந்த்ரபக்ஷத்திற் போல் இது அஷ்டாக்கர
திகளில் சேர்ந்த போதும் அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
வைச் சொல்வது மாகு மென்கிறார் வ்யாபகதி. அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
சுதர்த்த்யந்த மாகையால் மகாரார்த்தஜீவனை ப்ரதாநம்—அதாவது விசேஷ
மாகிறதென்று கருத்து அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:
நாய நாராயணம் என்று உரைத்ததினின்றி விளங்கும். இனி அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ: அந் தூ:

பரமாத்மாவாகவும் சில சாஸ்திரங்கள் சொல்லும். இதின் ப்ரபாவம்,

‘आयं तु ऽयक्षர் ब्रह्म त्रयी यत्न प्रतिष्ठिता । स गुह्योऽन्यस्तिवृद्धेदो यस्तं वेद स वेदवित् ॥’

ஹ்யாக்ஷரீவ ப்ரஸித்தம். இது,

‘हविर्गृहीत्वाऽऽत्मरूपं वसुरण्येति मन्त्रतः । जुहुयात् प्रणवेनाग्नावच्युताख्ये सनातने ॥’

என்கிறபடியே ஸ்யாசவிஷ்யில் ஸ்வந்ரமாய் அரமஸமர்ணபரமாயிருக்கும். அக் கட்டளையிலும் இங்கும் சமர்ணபரமாகவும் யோஜிப்பார்கள். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபுராணபாஷ்யத்தாலே ஷேஷானுஸந்தானமாக உபஜீவ்யமென்றும் யோஜிப்பார்கள். அப்போது

கொண்டு விஸ்தரேண அர்த்தம் சொல்லப்போகிறாராய் அதற்கு சேஷமாக அதற்கு விசேஷ ப்ரபாவத்தை வெளியிடுகிறார் இதின் இதி. ஹமிதி மநுஸ்மருதி. 11—225. ஏயி மூன்று வேதங்களும் யச-எதில் ப்ரதிஸ்திதா. நிலை பெற்றனவே, அந்த ஶ்ரீ-ப்ரணவரூபப்ரஹ்மமானது ஹம் = ஓக்ஷரஶ் அயஶ்ஷ என்கிறபடி ஸர்வத்திற்கும் முந்தியதாய், ஶ்ரீ = மூன்றக்ஷரத்தையுடையதாயிருக்கும். ஸ்ரீ = இந்த வேதமானது குஹ்ய: சேஷசேஷிபாவம் சொல்வதால் பரமரஹஸ்யமானது; ஶ்ரீ = மஹ்ற அஸ்பஷ்ட வேதத்தை விட விலக்ஷணமானது; ஶ்ரீ = மூன்றாயிருக்கும். எவன் இதை யறிகிறானோ அவன் வேதவித்.

இனி இப்ரணவத்திற்கு ஸமர்ப்பணம் அர்த்தம் அல்லது சேஷத்வம் அர்த்தம் என்று அர்த்ததிரூபணம் செய்கிறார் இது இத்யாதியால். இது- இந்த ப்ரணவம் ஹவிரிதி-தைத்திரியத்தின் முடிவில் ந்யாஸவித்யையில் விதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்திற்கு விவரணமாகும் இந்த வசநம். அங்கே வசுரணயோ விமூரசி என்று தொடங்கிய மந்த்ரத்தாலே ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை க்ரஹித்து ஓமிஸ்யாமான் யுகித என்று ப்ரணவத்தினாலே ஜீவாத்மஸ்மர்ப்பணம் விதிக்கப்பட்டது. இந்த ஸமர்ப்பணத்தை ஹோமமாகவும் ஆக்ஷராவை ஹவிஸ்ஸாகவும், ஸமர்ப்பிக்க இடமான பரமாத்மாவை அக்ஷியாகவும் கல்ப்பித்து அதற்கு உபப்நும்ஹணமாம் ஹவிரிதி. ஆக வஸுரணய மந்த்ரத்தால் ஜீவாத்மாவாகிய ஹவிஸ்ஸை க்ரஹித்து அச்யுதனென்கிற ஸநாதநாக்நியில் ப்ரணவ மந்த்ரத்தால் ஹோமம் செய்யவேண்டுமென்றதாம். இப்போது, ‘வஸுரணய மந்த்ரம் ஜீவபரம்; ப்ரணவம் ப்ரணவமாய் பரமாத்மபரமாகும். அகண்ட ப்ரணவத்தின் மேல் ஶ்ரீ ஸமர்ப்பணபரை’ என்பதுமுண்டு. இப்போதும் ப்ரணவம் ஸகண்டமாகுமென்றும் அகாரம் சதுர்த்தயந்தமென்றும் மகாரம் ஸமர்ப்பணிய ஜீவபரமென்றும் மேலே மூலத்திலேயே அகார-மகார-மூலவுகளில் வ்யக்தமாகும். உபநிஷத்பாஷ்யத்திலும் காண்க. அக் கட்டளையிலே- ந்யாஸவித்யையில் சொன்ன ரீதியிலே; இங்கும்-வ்யாபக மந்த்ரத்திலும். ஶ்ரீஶ்ரீ ஶ்ரீ ந மம என்றாற்போலே ஸமர்ப்பணபரமென்றதாயிற்று.

இரண்டாவது அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் இவ்விடத்தில் இதி. அநுஷ்டாந காலத்தில் த்வயமந்த்ரத்தையே ப்ரயோகிக்கிறபடியால் அதில் அதிகார ஸம்பாதகமான ஞானத்திற்கே திருமந்த்ரம் காரணம். ஆகையால் சேஷந்வாநுஸந்தாநம் மட்டும் இங்குப் போது மென்றபடி. சேஷத்வ ஜ்ஞாந

இச் சேஷபாஸுஸ்தானம் அதிகாரத்திலே சேரும். 'சேஷபச்யேஷ்வரபாஸாந் விசுத்தி: பரமா மதா' என்றது சேஷிதரபாஸமாபரமானபோது உபாஸானந்தானிவூசிபரம். உபாஸரூபஜானாத் ததை விவக்ஷிக்கும்போது மோக்யபரம். இப் பணவாஸுஸ்தானகமத்தை

‘இதா: பரமாஸாஸ்யம் பரயாஸா ததேதா: | தத்சவ்ஸாஸுஸ்தானமதி யோ: பகிதி: ||’

என்று சிசாஸிதலபவான் அருளிச்செய்தான். இத்தை

‘அகாராஸி விஸுஜகதுதயரகாபரபகது மகாராஸி ஜிவஸதுபகரண வுணவமிதம் |

உகாரோஸந்யாஹ் நியமயதி சவ்ஸமநயோ: தயிசாரஸ்யாஸா பணவ ஹமய் சமதிசாஸு ||’

ந்தாலேயே மோக்யம் சொல்லியிருப்பதால் இது அதிகார மாத்ரபரமென்ன லாமோ என்ன, அந்த வசநத்தின் அர்த்தத்தை யருளுகிறார் சேஷபச்யேதி. யாஜ்ஞவல்க்ய. 3 34. இந்த வசநம் அதிகாரத்தையும் சொல்லலாம்; உபாஸ த்தையும் சொல்லலாம். இந்த ச்லோகத்தில் ஜ்ஞாநபதம். ஈசுவரன் சேஷி என்கிற ஜ்ஞாநத்தை மட்டும் சொல்வதானால். விசுத்திபென்பதற்கு உபா யாநுஷ்டாநத்துக்கு ஜீவன் அநர்வானாயிருக்கை யென்கிற தோஷத்திலிருந்து நிவ்ருத்தி யென்று பொருளாம். ஆக அதிகாரஸித்தி. ஈசுவர ஜ்ஞாநமென் பதற்கு உபாஸநரூப ஜ்ஞாநமென்றோ ஆத்மாத்மீய பரஸமர்ப்பணமென்றோ பொருளானால் விசுத்தி பதத்தால் மோக்யத்தைக் கொள்வது. ஆக இந்த ச்லோ கம் அதிகாரபரமாமம்; உபாஸபரமாமம். சாண்டில்ய வசநத்தில் யோகபத மிருந்தாலும் இதே பொருளென்கிறார் இப் ப்ரணவேதி. க்ரமத்தை, இருவித ஜ்ஞாநத்தை பூர்வாபரமான ஜ்ஞாநத்தை, இது இத5-17. பரமாத்மாவானவன் இது:—பத்தி ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தில் ஒதப்பட்ட குணவிசேஷமுடையவன்; யம் பரயாஸா—இந்த ஜீவாத்மா இது:—தேஹவைவக்ஷண்யாதிகளை யுடையவன்; இவ்விருவருக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்திப்பதென்பது யோக மாகும். பரமாத்மாவுடன் ஜீவாத்மாவைச் சேர்ப்பதற்குக் காரணமாகையால் அபிகாரரூபஜ்ஞாநம் உபாஸரூபஜ்ஞாநமெல்லாம் யோகமே. இங்குச் சொன்ன பரமாத்மா ஜீவாத்மா அவர்களின் ஸம்பந்தமென்ற மூன்றுக்கும் ப்ரண வத்திலுள்ள அஷ்டாங்களை முறையே வொருமாக ஸம்ப்ரதாய ஸூக்தியால் விவரி க்கிறார் இத்தை இதி. அகாரத்தின் அர்த்தம் விஷ்ணு; அகாரோ விஸுஜாபக; என்றது ஸம்ருதி. காரணவாசாரேண விஷ்ணு சொல்லப்படுகிறதென்பதற்காக மேலே விஷ்ணு விசேஷணம் ஜகாதிதி. உலகத்தினுடைய உத்தத்தி ரகைஷ ப்ரளயம் இம்முன்னதையும் செய்கிறவன். சாதி:—காரணம் என்று பொருள் கொண்டால் இம்முன்றும் ஸித்திக்குமென்று கருத்து, ரகைஷத்வம் தனியே சொல்வது அவதானுவைக் கொண்டு யோக வ்யுத்பத்தி பகைத்தில். ஜீவன் மகாரத்திற்குப் பொருள். தது து—அப்படியான இந்த ஜீவன் வுலகமுபகரண—விஷ்ணுவைக்கு சேஷ மாகும். உபகரண—உபகாரன்—சேஷபென்றபடி. துணி சதுர்த்தியின் அர்த்தம்— உகாரமானது அநயோ:—இவர்களுக்குள்ள, ஸம்பந்தம்=சதுர்த்தியினால் சொல்லப் பட்ட சேஷத்வத்தை அஸ்யாதி—வேறொருவரைப் பற்ற ஆகாதபடி நியமயதி—

அக்ஷரம் भगवद्वाचकமென்னுமிடம், 'अ नवेवे पुमान विष्णौ' என்றும், 'अकारो विष्णुवाचकः' என்றும்,

'अ इति भगवतो नारायणस्य प्रथमाभिधानमभिधत्ता किं नाम मङ्गलं न कृतम्'

என்றும், நிஷ்டுக்களிலும், ப்ரயோகங்களிலும் ப்ரசிद्धம். இது வ்யாகரணவ்யுत्பத்தியாலே ஸர்வேசுவரனைச் சொல்லும்போது ரக்ஷண-ப்ரீணனாதிவிஷயமான ஞானவிலே கர்வாதி யான ப்ரத்யயத்தாலே நிஷ்டமான ப்ரமாய் சர்வரக்ஷகவாதிவிசிஷ்டகக் காட்டும். இந் தாது ப்ரதேகார்த்தமையாகிலும் ரக்ஷணார்த்தத்தில் ப்ரசிद्धிப்ரகர்த்தாலும், இவ்வார்த்தம் இங்கே அபேக்ஷிதமாகையாலும், இங்கே நானார்த்தங்கள் அநுசந்தேயங்களாக ஒரு நிரூபித யில்லாமையாலும் ப்ரத்யயத்திமான ரக்ஷணம் ஶாஷ்டமாய் மற்ற அபேக்ஷிதார்த்தங்கள் இத்தாலே ஶாஷ்டிதங்களாக அநுசந்திதத்தை உசிதமென்று இவ்வளவிலே ஆசார்ய ர்கள் வ்யாஸ்யம் பண்ணினார்கள்.

இந்த ரக்ஷணம் அவ்ஷேட்யமில்லாமையாலே ஸர்வவிஷயம், ரஹிதங்கள்

இதி. அ இதி. அகாரம் த்ரிஷேதமென்ற பொருளிலே அவ்யயம். விஷ்ணு என்கிற பொருளிலே புல்லிங்கம் என்றதாம். அ இதி இதி. அய ஶாஷ்டானுஷாஸன்-என்று மஹா பாஷ்யத்தின் தொடக்கத்திலே பகவானான நாராயணனுக்கு முதற் பேரான அகாரத்தைச் சொல்லுகின்ற பதஞ்ஜலியால் ஏன் மங்களம் செய்யப்பட்ட தாகாதென்றபடி. நாராயணனுக்கு அகாரம் வாசகமென்றதில் திகண்டுக் ளும் ப்ரமாண மென்கிறார். ப்ரயோகங்களிலுமென்றதாலே திகண்டுக் ளிலுள்ள அப்ரஸித்தசப்தம் போல் இதுவாகாதென்றதாம். யோகவ்யு த் ததியுமுண்டென்கிறார் இது வ்யாகரணேதி. அவ என்ற தாதுவின்மேல் சர்த்தாவசஸொல்லும் ப்ரத்யயம் சேர்ந்தால் ரக்ஷணகர்த்தா என்று பொருளாகிறது. அது' ஶுனாதிஶ்டப்ரத்யயமென்பர் சிலர். அது வன்றி கிபு ப்ரத்யயமோ விசுப்ரத்யயமோ கொண்டால் அவ என்ற தாதுவில் வகாரமும் ப்ர த்யய அக்ஷரங்களும் சூர மாக அகாரமே தீர்க்குமாகையால் அவ்வார்த்தம் கூடு மென்பர் பிறர். அவ என்ற தாதுவுக்கு ரக்ஷண-காந்தி-ப்ரீதி-தருப்தி- ஶ்ரீதி முதலான பல பொருள்களாம் அவற்றில் முதலில் கூறிய ரக்ஷணமென்கிற பொருளை அதிகப்ரஸித்தமாகையால் அதார்த்தே கொள்வர். சகூரயுக: ஶ்ரீ: சகூரேவாய் ரமயதி என்கிற ந்யாயத்தாலே ஒரு பொருள் கொள்வதுதான் ஸ்வரஸம். பல பொருள்கள் கொள்ளும் படி ப்ரமாணமிருந்தால் அவற் றையும் கொள்ள வேண்டியதாகும்; அஃதிதில்லை. ரக்ஷணகாரணத்வம் என்ற தொன்றைச் சொன்னாலே மற்றவையும் தாமே ஶித்திக்கு மென்றும் இப் பொருளை ஸர்வாசார்யஸ்வீக்ருகம். இப்படி ரக்ஷகத்வம் ஶித்தித்தாலும் அது ஜீவஸாதாரணமாகையால் ஶச்வரனை பொருளாவது எங்ஙனே என்ன, கீழ்ச் சொன்ன ஸர்வ ரக்ஷகத்வாதிகள் ஶித்திக்கும் வழியறிவிக்கிறார் இந்த இதி. அவ்ஷேட்யமில்லாமையாலே = தூண்டுருக்கு ரக்ஷகமென்று விசேஷணமான சொல் இல்லாமையாலே எல்லோருக்கும் ரக்ஷகமென்றதாகும். ரக்ஷணமும் அறிஷ்டத்தினின்று விலக்குகையும் இஷ்டத்தை யடைவிப்பதமாம். இஷ்டா

விஷயங்கள்தோறும் ப்ரமாணங்கள் காட்டின படியிலே விசித்ரங்களாயிருக்கும். இது துருவித்யம் பண்ணுமையாலே நிரூபிதமாய்த் தோன்றினாலும் ஸாராசரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு மோகாவிபரணத்தில் ஸ்வதந்த்ரண ஈச்வரன் தான் ஸங்கல்பித்து வைத்ததொரு வ்யாஜத்தை அபேக்ஷித்திருக்கும். நித்யப் பக்ஷிலும் முக்தர்பக்ஷிலும் நிரூபிதசஹஜகாரணமாகத்தாலே ஸ்வரூபரூப ரக்ஷை முழுக்க நடக்கும்.

இப்படி ஸாம்பாவிகமான ரக்ஷை, மாதிகூலம் நடக்கும் காலத்தில் ஸ்வரூப-ராசகாலே பிறந்த நிரூபிதரூபாபிபாலே மதிவ்யமாம். மதிவ்யமான இவ் ரூபாபிபைக் கழிக்கக்கூடாமல் ப்ரபத்தி முதலான வ்யாஜங்கள் ஸ்வரூபிதங்கள்.

‘நாஸ்தி ஸாமிவமோசித்யம் ந்யாஸாஃ சஹகாரிண: । மஹானேது: ஸ்வாத்மயவிசிஷ்ட கருணா விமோ: ॥’

நிஷ்டங்களும் தேசம் காலம் விஷயம் இவற்றின் வேறுபாட்டால் பல வகையாகும். இதனால் ஸர்வருக்கும் ஸர்வவிதரக்ஷணம் செய்கிறவனென்ற தாயிற்று. ‘இப்படி ரக்ஷணத்திற்குக் காரணங்களைக் கூறுமையால் நிருபாதித மாகவும் ரக்ஷைத்வம் கிடைக்கும் அப்போது ஸம்ஸாரிகளெல்லோரையும் நிஷ்காரணமாக ரக்ஷிப்பதாகில் எல்லோருக்கும் ரக்ஷணம் ஏகரூபமாகவேண்டும். ரக்ஷைத்வம் ஸ்வரூபாதிதமென்றால் நித்யர்களுடைய ரக்ஷணங்களிலே காரணம் கூறவேண்டும்’ என்ன, ரக்ஷைத்வம் நிருபாதிதமென்றே இதை ந்து ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்திலே ஈச்வரன் ரக்ஷணத்திற்கு வ்யாஜத்தையும் எதிர்பார்க்கிற படியால் அவர்கள் விஷயத்தில் இங்கு ரக்ஷைத்வம் ரூபாதிதமானாலும் மோகக் திலே நிருபாதிதமாகுமென்கிறார் இது இதிலே ஹதுநிர் தேசம் = ரக்ஷண காரண முண்டு, இன்னதென்று குறித்தல். நித்யர் விஷயத்தில் தேசகால பேதத் தாலே ரக்ஷணம் வெவ்வேறுகச் சொல்லக் கூடாமையால் அது ஸ்வரூபரூபமென்கிறார். ஸ்வரூப—முதலில் இருந்ததையே பிற்காலத்திலுமெப்போதும் ஸ்வரூபம் = இருக்கச் செய்வதேயாம். ஸம்ஸாரிவிஷயத்தில் ரக்ஷணம் வெவ்வேறு விதமாகையால் பலவித வ்யாஜம் வேண்டியிருக்கிறதால் அது எப்படி ஸ்வரூபரூபமாகுமென்ன விளக்குகிறார் இப்படி இதிலே ஸ்வரூபரூபமானாலும் கார்யம் தடைப்படலாம். ரக்ஷணம் வ்யாஜத்திற்குக் கார்யமென்றே ப்ரதி பந்தக நிவ்ருத்தியே வ்யாஜகார்யம். ப்ரதிபந்தகம் போனபோது ரக்ஷணம் ஸ்வரூபரூபமாய் வித்திக்கிறதென்று கருத்து ப்ராதிகூல்யம் நடக்கும் கால மானது ஸம்ஸாரததை. இனி ஈச்வரன் ரக்ஷிப்பது ஸ்வரூபரூபமாகையால், ஸ்வதந்த்ரணமாகையால், காரணிகளுடைய படியால் ப்ரபத்தியாதிகளை நாம் செய்வதால் என்று பலபடி சொல்லுகிறார்கள். எது உண்மைமென்ன, எல்லாம் வேண்டுமென்கிறார் காரிகையினால். ஈச்வரனுக்கு நம்மை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் ஓள சித்யம் = யோக்யதையாகிறது அவனுடைய ஸ்வரூபம் உடையவன் உடை மையை ரக்ஷிப்பது உதிகமென்பதே. இது ஸ்வரூப யோக்யதாமாத்ரம். நாம் செய்யும் வ்யாஜம் ஸ்வரூப காரணமாகும். முக்ய காரணமாகது காரணம். ஆஸ்வதந்த்ரணுடைய காரணத்தால் கார்யவிதநிச்சய மில்லையாகையால்

சர்வரக்ஷணதீக்ஷிதானவன்

‘लक्ष्म्या सह ह्यीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकः सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते ॥
 इत्यादिकளிறட்டியே ஸரபிகளுக்க சிவனுயிருக்கையாலே இங்கே சமான, சிவோரயோ-
 विशेषமான பரீட்சைகளும் அர்ப்பம். இப்படி சநியோகசிஷ்யாபத்தாலே எம்பெரு
 மாணச் சொல்லுமிடம் எங்கும் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றமென்னுமிட
 த்தை ததந்திவாது த்ந் ந பூயாசிவதே ஸ்திரிபி’ என்று சமர்த்தத்தார்கள். ஆகையால்
 ஸரபநிரபகமங்கள் சர்வவிதிகளிலும் வருகிற கணக்கிலே அவற்றில் சமானமான
 இவ் விசேஷணமும் சர்வவிதிகளிலும் அநுசந்தேயம். இதுதான் தேவதாந்தரவ்யாதி
 பையும் பண்ணிக்கொண்டு சர்வாதிசாயியான ஸந்நிஸரபத்துக்கு நிரபகமாம்
 இவ்னுடைய ஸந்நிஸரபாதிசாயங்களுக்கான ஸரப-விபர-விபூதிகள் ‘भास्करेण प्रभा यथा’
 என்னும்படி विशेषமாய் நிற்கிற இவ்னுடைய ஸரப-விபர-விபூதிகளாலும்
 லக்ஷாதிசங்களுக்கொண்டு விளங்கியிருக்கு மென்னுமிடம் தேவதாந்தரவ்யாதி
 களான மஹர்ஷிகளாலே சபாஸ்தம்.

அதோடு ஸ்வாதந்தர்யமும் சேரும். இப்படி ஸம்ஸாரிவிஷயத்தில் ஸாமீபஸர
 கந வ்யாஜஸாபேஷரக்ஷணதேது ஸாத்ஸ்யவிசிஷ்டகாரணவானாய் காரணமான அவனுக்கு லக்ஷ்மீ
 விசிஷ்ட மென்கிற விசேஷணமும் வேண்டு மென்கிறார் சர்வதி. தீக்ஷித பதத்தி
 னாலே பத்நீஸம்பந்தம் ஆவச்சயமென்றதாயிற்று. சமானிதி. பத்நீஸம்பந்த
 மானது ப்ரமாணஸித்தமான உபயோகத்தையுடையதாம் உபயோகமென்
 னவெனில்—புருஷகாரத்வமும் உபாயமாயிருக்கையும். அகாரத்திற்கு விஷ்ணு
 மாத்ரம் பொருளாயிருந்தாலும் குணங்கள் பத்நீஸம்பந்தம் இவைகளில்லா
 மல் ரக்ஷகனாகிறதில்லையாகையால் இவை அர்த்தஸித்தமென்றார்; இதற்குநுகூல
 மாக ஸம்ப்ரதாயத்தையும் கூறுகிறார் சநியோகசிஷ்யிதி. சநியோகசிஷ்யானா் சஹ வா
 சவூதி: சஹ வா நிவூதி: என்று வ்யாகரண வசநம். இரண்டு அம்சங்கள் சேர்த்து
 விதிக்கப்பட்டால் அவற்றில் ஒன்றுக்கு ப்ரவ்ருத்தியுள்ள போது மற்றொ
 ன்றுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி யுண்டு; ஒன்றுக்கு நிவ்ருத்தி என்றால் மற்றொன்றுக்கும்
 நிவ்ருத்தி. லக்ஷ்ய சஹ ரக்ஷக: என்று ஸர்வ பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தத்திலும்
 வேதாந்தத்திலும் சிஷ்டமாடகையால் = உபதிஷ்டமாகையால் ஈச்வரனுக்கு
 ரக்ஷகத்வம் சொல்லும்போது லக்ஷ்மிக்கும் அது ஸித்தமாகுமென்றபடி.
 இதுவும் ததந்திவாதித்யாதியும் முன்னமே வ்யாக்யாதம். அவற்றில் ஸரவாதி-
 ஸரபநிரபகமங்களைவிட இதற்குள்ள ப்ராதாந்யத்தை விவரிக்கிறார் இதுதான்
 இதி. லக்ஷ்மியினால் அதிசயமென்றதால் இயற்கையில் அவனுக்குக் குறை
 வென்றதாகாது. பகவத்ஸ்வரூபத்திற்குப் பிராட்டியின் ஸ்வரூபத்தாலே
 அதிசயம்; அவன் திருமேனிக்கு இவள்திருமேனியாலே; அவன் விபூதியான
 புருஷர்களுக்கு இவள் விபூதியான ஸ்த்ரீகளாலே. இதற்கு பூஜாமா பகவான் ஹரி:
 ஸ்ரீநாமா லக்ஷ்மி: என்றவிடத்தில் விஷ்ணுபுராணத்தில் விரிவாம். தேவதாந்தரவ
 ய்மாவது உண்மையான இறைநிலை—‘ब्रह्मरुद्रादिव्यावर्तकलक्ष्मीविशिष्टकालே
 தேவதையாகிறு மென்பது. ரக்ஷகத்வதசையும் உபேயத்வதசையும்

இப்படி நாராயணஸ்தத்திலும் ப்னிஸ்வம் அபுஸ்யம் திப் ப்னிஸ்வம் ஐயத்ரிலே ஈடுகம். ஐயவிரணமான ஈயத்தில் ஐயமத்திலே 'மாவாராயண' என்று தொடங்கிச் சொல்லச் செய்தே நாரபர்த்தின் நடுவே இவனைச் சொல்லிற்றும் ப்னிஸ்வநிபவ்நமான ப்னிபாராய்ந்தாலும் 'நரஸ்ப்நிநோ நாரா:' என்கிற வ்யுபபியாறும் ஆகக்கடவது.

இங்குப் ஐயமாசுரம் வ்யுபேகவவ்நான்தமாய் விமகிதலோபம் பிறந்து கிடக்கிறது. அது எங்ஙனேயென்னில்—பரமாட்மாவுக்கு சாத்மாவை சமர்ப்பிக்க விதிக்கிறவிடத்

தருபமென்பிறார் திப்படி இதி. இவ்விரண்டும் த்வயத்தில் ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதாலும் நாராயணசப்தார்த்தத்திலும் ஸ்ரீஸம்பந்தம் கொள்வது ப்ராமாணிகமாகும். சரணாகதி கத்யத்திலே முதலில் ஸ்ரீப்ரபத்திக்ரக ஸ்ரீப்ரஸ்தாவம். மேலே ஸ்ரீமந்நாராயண என்று திருதரம் சொல்லிற்றும் = அருளியதும் உபேயதசையிலும் உபாயதசையிலும் சேர்த்தியை யறிவிக்கவாம். அதற்கு முன்னே நாரசப்தார்த்த குணாதிநிருபணத்திலே ஸ்வல்லப என்றருளியது இவளுக்கும் நாரத்வமுண்டென்றறிவிப்பதற்காக என்னவேண்டும். அப்போது இதர நாரஸாம்யமும், நராஜாதானி த்வானி நாராணி என்றபடி காடாவிசுவமும் கொண்டதாலுமே யென்ன அருளிச்செய்திருர் ஐயேதி. சொல்லச்செய்தே = சொல்லியிருந்தும் என்றதால் அவளுக்கு நித்யத்வம் ஸித்தம். இது மேல் ஐயமாசுரம் என்பதற்கும் உபலக்ஷணம், ப்னிஸ்வநிபவ்நமான -- பத்ரீத்வ மிசைந்ததாலேற்பட்ட. ப்னிஸ்வ நிபவ்ந = (நியாமக்)யஸ்ய என்று வ்யுபிதி. மற்ற வஸ்துக்களுக்குப் பரமாத்மசேஷத்வம் ஸ்வரத: = ஸ்வபாவத்தாலேற்பட்டது. இவளுக்கு சேஷத்வம் அவ்வாறின்றி பத்ரீத்வத்தை இசைந்ததால் புனதென்றபடி. நரஸஸ்வந: என்றதாலே நராஜாதானி என்கிற வ்யுத்தத்தியில் லக்ஷமியை க்ரஹிக்கவாகாதென்றதாம். ஈசுவர நித்யகுணங்களும் நரஸஸ்வநி என்கிற விக்ரஹத்தில் க்ரஹிக்கப்படும். ஆக இவள் நித்யமாயிருப்பதால் இவளோடு சேர்ந்தே அவன் எப்போதும் ரக்ஷகனாகிறுனென்றதாயிற்று. இப்படி அகாரார்த்தம் சொல்லப்பெற்றது.

மேலே விபக்த்யர்த்தம், அகாரத்தின் மேல் ஒரு விபக்தியுமில்லையே. அது எப்படி ஸாதுவாகும். விபக்தியிருந்து லுப்தமாயிருக்கிறதென்னில், ஐயமாநிக்ஷே காரணாவாது அது ப்ரதமாவிபக்தியே யாகலாம். அப்போது பரமாத்ம ஸம்பந்தம் ஜீவாத்மாவுக்குச் சொன்னதாகாதென்ன, சதுர்த்தியை ஸ்த்தாபிக்கிறார் இங்கு இதி. சதுர்த்தியேதவசநாந்தமென்றதாலே. லக்ஷமீ வாசகமான டகாரத்தைக் கொண்டபோது 'மகாரஸ்து தயோர்ஷி:(செ)' என்றபடி இரண்டக்ஷரத்தின் மேல் ஷஷ்டித்விவசந லோபம் இசைவது குறித்ததாம். விபக்திலோபம் பிறந்து = ஸுதவிமகிதமாய்; கிடக்கிறது என்பதற்கு ப்ரதமாக்ஷரம் எழுவாய். அகாரத்தின்மேல் ஷஷ்டி லுப்தமாயிருந்தாலென்ன? ப்ரதமாவிபக்தி லோபத்தை தானிசைந்தாலென்ன என்பதற்கு உத்தரம் தொடங்குகிறார். அது இதி. 'ஓமிஸாத்மான யுஜித' என்று பரமாத்மாவினிடம் ஸ்வாத்ம ஸமர்

பாசமசர்ப்பணத்தை ஷட்யவேமமாகவும் வகுத்துச்சொல்லுகிற வாக்யத்தாலும் சிவம், இங்கு பரமசர்ப்பணம் பொருளாம் போது ஸ்வசர்ப்பணவத்திற் கண்ட சதுர்த்தியிற்படியே இச் சதுர்த்திக்கும் அர்த்தமாகக் கடவது. இங்கு ப்ரணவம் பரஸேஷைரஸஸர்ப்ப-
பரிபாஷணபரமான பொருளில் இச் சதுர்த்தி ஸாஷ்யத்தை விவக்ஷிக்கையாலே ஆத்ம பரமாத்மாக்களுடைய ஷேஷேபிமாவம் மகாஷ்யமாகையால் நிரூபாபிகசர்வ்ஷேபியான ஈச்வரனைப் பற்றத் தான் நிரூபாபிகஸேஷமான படி அநுசந்தேயம். 'எவ் மே' என்று ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன் தொடர்ந்து பிடித்தாலும், 'அஹ் மே' என்று திமிறப்பண்ணும் அஹங்காரவிசேஷத்தாலே அசாக்ஷான இஜ்ஜீவாத்மாவை ஷேஷானுசந்தானம் உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறதாயாலே இதின் பாபாஷம் தோற்றுகைக் காக ஷமிக்கு முன்னே சேஷியோடே சுவசத்தைச் சொல்லிற்று.

வகுத்து = பிரித்துப் கூறி அம்பினால் குறியை யடிப்பதென்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும் விளக்கிற்று. இதனின்று ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் எரித்திக்கிறது. அம்பு குறியோடு ஒன்றுமே யன்றி ஒன்றாகாது. ஆத்ம ஸமர்ப்பணமானது அரமாமியமரயாஸி ஹி அரமநிஷேஷ உயதே-என்றபடி பரஸமர்ப்பணமாகும். ஆத்மாவை மட்டும் சொல்வதாயிருந்தால் சேஷசேஷி பாவம் கொள்ளலாம்; ஸமர்ப்பயஸமர்ப்பகமாவம் சொல்லும் போது ஷரத்தையும் சேர்ப்பதாம். அதனாலேயே தைத்திரியந்யாஸவித்யை ப்ரபத்தியாயிற்று. அங்குப் போல் இந்த அஷ்டாக்ஷர ப்ரணவத்திலும் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்தில் வந்ததென்கை தகுமென்றதாம்.

ஆனாலும் எரித்தாந்தத்தில் அஷ்டாக்ஷரம் தத்துவஜ்ஞாநபரமாயாலே ஸமர்ப்பணயோஜனையை விட்டு சேஷசேஷிமாவபரமாகச்சொல்வது யுத்தமென்று ஸம்ப்ரதாநசதுர்த்தியைவிட்டு சதுர்த்தி ஸாஷ்ய-வலி-ஹி சூல-ரஜிதே: என்ற ஸுதரத்தாலான ஸாஷ்யசதுர்த்தி என்கிறார்-இங்கு இதி. ஸாஷ்யமாவது பாரார்த்தம். அதே சேஷத்வம் அங்கு சேஷத்வத்திற்குக் காரணத்தைக்கூறுமையாலே நிரூபாபிகத்வம் எரித்திக்கிறது. மகாரார்த்தம் அகாரார்த்தத்திற்கு சேஷம் என்ற இப்பொருளிலே மகாரார்த்தம் உத்தேச்யமாகையால் உதேஷவசனே பூர்வ என்கிற ந்யாயமாய் மகாரம் முன்னும் அகாரம் பின்னும் இருக்கவேண்டுமே பென்ன அவ்வாறிராமைக்கு யுத்திபையருளுகிறார் எவ் மே இதி. இந்த பட்டர்முத்தகசலோகம் முன்னமே உரைக்கப் பெற்றது. தொடர்ந்து பிடிப்பதாவது-ஒருதரம் சொல்வதோடு நிற்காமல் சர்ச்சைக்கு வரும்படி மேன்மேல் வாதிப்பது. திமிற-விலக. அஹங்காரவிசேஷமாவது தேஹாத்மப்ரமத்தோடு ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமமும். தேஹாத்மப்ரமமுள்ளவன் ஈச்வரனை யிசையாமையாலே தனக்கு ஈச்வரசேஷத்வமில்லை யென்பான்; தேஹாதிரித்தனாக ஜீவனையும் ஈச்வரனையும் இசைந்தாலும் அவனுக்கு எப்போதும் சேஷனாகவேண்டுமென்பதை இசையாதாரும் உண்டு. அஸ்தகல்ப்பனான ஈம்ருதனுக்கு ஸமானமான. சிற்சிலவிடத்தில் உத்தேச்யத்திற்கு முன்னமே விதேயத்தைச் சொல்வதுண்டு, அதன் கருத்து இவ் விதேயஜ்ஞா

निश्चिते परोक्षत्वे शेषं संपरिपूर्यते । अनिश्चिते पुनस्तस्मिन् अन्यत् सर्वमसत्समम् ॥

இப்படி ஈச்வரன் ஸ்வரோபியாம்போது 'अस्या मम च शेषं हि विभूतिरमयात्मिना । एति पुंसि शिरसि सङ्गं मच्छास्त्रेऽपि मानसः ॥' என்றும், 'उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वम्' என்றும் சொல்லுகிறபடியே சபக்தியையிருக்கும். அநிபோமியாதினிற்போலே அம்மஹி-
 ரேஷயேவசாத்யம் இருவர்க்கும் கூட வென்று தோற்றுடைக்காக, ஷெகளிடு
 வராயிருக்க ஷெவ்வமேனென்கிறது.

நமின்றியிருக்கும் உத்தேச்யஜ்ஞாநம் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்றறிவிப்பதாம். இதை விரித்துரைக்கிறார் காரிகையால். ஆளவந்தார் வபுரடிபு என்ற ச்லோகத்தில் ஸத்மா தேஹாதினாவிட வேறென்று அதன் ஸ்வரூப ஜ்ஞாந மிராமற் போனாலும், பரமாத்ம சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் அவச்யமாகுமென்றார். நிஷித எதி பரமாத்மசேஷத்வ நிச்சயமிருந்தால் அவன் அநுக்ரஹத்தாலே விடரவில் தேஹாதிவிவக்ஷணனென்ற தெளியும் வரும். உபாய ஜ்ஞாநத்தில் சேஷத்வ ஜ்ஞாநமும் சேர்ந்திருப்பதால் இது முக்யமாகிறது. டிரனாவ்—ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரம நிவ்ருத்தியினால் ஷமஹிதகளும் எரித்திக்கும். ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநத்தில் ஊன்றுவான். சசிந்—அந்த பரமாத்ம சேஷத்வமானது அநிஷிதே எதி நிச்சயிக்கப்படாதபோது அப்யு சர்வ—தேஹவைவக்ஷண்யாதி ஜ்ஞாநமெல்வாம் இருந்தாலும் அசர்வமம்—இவ்வாததற்கு ஸமாநமே. பரமாத்ம ப்ராவண்யமிராமையால் மோக்ஷத்திற்கு வழி யில்குபென்றபடி.

இந்த சேஷத்வமானது பெரியபிராட்டியைக் குறித்துமாகவேண்டுமென்கிறார் இப்படி இதி. முன்னமே அகாரார்த்தத்திலே பத்நீஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்று நிரூபித்திருந்தாலும், 'अस्या सह रक्षकः' இப்பாதிவசநங்களைக் கொண்டு பத்நீ விசிஷ்டனாய் ரக்ஷகனென்று எரித்திப்பது போல் சேஷியாவதும் பத்நீ விசிஷ்டனாகவே என்பதற்கு ப்ரமாணம் அறிவிக்க மீண்டும் இப்பிரஸ்தாவம் செய்வதாம், அது இதி விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹித. उभयात्मिना = இருவிதமான = சேதநாசேதநரூபமான அல்லது லீலாவிபூதியும் போகவிபூதியுமான விபூதி இவனுக்கும் எனக்கும் சேஷபூதம். இது வேதாந்தத்திலும் எரித்தம். मानस என்று விஷ்வக்ஸேந விஷயமான விளிச்சொல். उभयाधिष्ठानं இருவரையும் ஆகாரமாகவுடைய சேஷித்வமானது டிரனா—ஒன்றே, பகவானுக்கு சேஷித்வம் முட்டே, பிராட்டிக்கு சேஷித்வம் பின்னே எட்பதில்கு எட்டார் சோமாசியாண்டான். சேஷிதளிருவராயிருக்க சேஷித்வமும் இரண்டாகத்தானே இருக்கும்: ஒன்றென்பதெங்ஙனே என்ன—அதன் கருத்தையுரைக்கிறார் அநிபோமியேதி. இவ்வார் சேர்ந்து தேவதயாவரென்றால் அக்ரிக்கும் ஸோமனுக்கும் தனித்தனியாக ஹவிஸ்தைக் கொடாமல் இருவருக்கும் சேர்த்தே அர்ப்பணம் செய்வதென்றதாம். அதுபோல் ஸத்மா எட்கிற ஹவிஸ்தை இவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்யும் போது பிராட்டியையும் பிரானையும் சேர்த்தே இதை அர்ப்பிப்பதென்றறிவிப்பதற்காக சேஷித்வம் டிரனா மென்கிறது.

மயமாசுரத்தை லக்ஷ்மிவாசகமாகச் சொல்லுகிற கதஸ்திவாஃயத்தைப் பரமசித்தால் இருவரையும் பற்ற இவ்வாத்மா ஷெமென்னுமிடம் வாதம்.

ஷெவமாவது தனக்கு ஓர் உபகாரத்தைப் பரமமாகப்பற்றலன்றிக் கே பரோபகாரமாக இத்தை 'பரமநாதிஸ்யாசானேஷ்யா உபாஹேவமேவ யஸ்ய ஸரூப் ச ஷெவ: பர: ஷே' என்று ச்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

ப்ரணவம் ஸமர்ப்பண பரமென்ற பக்ஷத்தில் லக்ஷ்மீ விசிஷ்ட பரமாத்மா உத்தேச்யமென்று த்வயமந்த்ரத்திற் போல் கொள்வதாகும்; அதுபோல் இந்தத் தாத்மீயமென்ற சேஷத்வ பரமான போஜனையிலும் லக்ஷ்மியையும் சேர்ப்பதற்கு அஷ்டாக்ஷர வ்யாக்யாநமான ஈத ச்ருதியும் ப்ரமாண மென்கிறார் மத்யமாசுரத்தை இதி. ஐகாரேனோஷ்யே விநு: சர்வலோகேசுரோ ஹரி: | உத்யுதா விநுநா லக்ஷ்மி: உகாரேனோஷ்யே ததா || மகாரஸ்து தயோர்நி: (ஸ) எதி ப்ரணவஸ்யஸு || 3 என்பது லக்ஷ்மியைச் சொல்வது அவனுல் உத்தாரம் செய்யப் பெற்றவனென்ற பொருளைக் கொண்டாம். உதாரமானது அமுதக் கடலினின்றும் அசோக வநத்தினின்றும் சிசுபால விவாஹவிபத்தினின்றும் பல படியாகும். அல்லது ஸு-உயர-திருமார்பில் தரிக்கப்பட்டாளென்றதாலு மாம். சேஷத்வ மென்றால் மிகுதியாயிருக்கையென்று பொருளாகிறது; அது இங்குப் பொருந்த வில்லையே. உபகாரகத்வம் சேஷத்வ மென்றால் ராஜாவுக்கு ஊழியன் போல் ஊழியனுக்கும் ராஜா உபகாரம் செய்வதால் ராஜாவும் சேஷனாகவேண்டும்—ஒருவன் செய்யும் கார்யத்தினால் பிறருக்குப் போல் தனக்கும் உபகாரமிருப்பதால் தனக்குத் தானும் சேஷனாகவேண்டு மென்ன—அருளிச்செய்கிறார் சேஷத்வமாவது இதி. இவன் அவனுக்கு சேஷனென்றால் அவனுடைய உபகாரத்தையே இவன் ப்ரதாநமாகக் கொண்டிருப்பவனென்றதாம். அப்படி கொண்டபோதே சேஷத்வம். தன் ப்ரபோஜநத்தையே ப்ரதானமாகக் கொண்டால் பரஸேவ்யமில்லை. ஜீவன் அஃ ஐ என்றற்போல் நினைக்கிறவரையில் பரமாத்ம சேஷனாவானே என்னில்—ஆகவேண்டு மென்பதற்காகவே இங்கே பரோபகார அர்ஹமாதை என்றருளியது. ஒவ்வொருவனும் ஸர்வேசுவரன் தவிர மற்றவருடைய உபகாரத்தை ப்ரதாந மாக்காமல் ஸர்வேசுவரனின் உபகாரத்திற்கே அர்ஹன் இவன் ப்ராந்தியினால் அந்த உபகாரத்தைக் கண்டு செய்யாமற் போனாலும் அர்ஹத்வ மூண்டு—இப்படிப்பட்ட அர்ஹத்வ ரூப சேஷத்வம், ஈசுவரனைக் குறித்துப்போல் பிராட்டியைக் குறித்தும் உண்டென்று குறித்தபடி. வேதார்த்தஸங்க்ராஹத்தில் ச்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிய சேஷத்வ லக்ஷணத்தில் உபாஹேவ என்றவளவால் பிறரின் பெருமைக் காகத் தனக்கு உபாதாநார்ஹத்வ த்தைக் குறித்ததால் ஈசுவரனைக் குறித்துத் தன்னை சேஷனாக நினைக்காமற் போனாலும் சேஷத்வம் உண்டு; ஆனால் நினைக்க வேண்டுமென்று அறி வித்ததாம். இதை அருளுகிறார் இத்தை இதி.

உகாரம் லக்ஷ்மீவாசகமென்கிற ச்ருதியில் தயோ: டாச: என்று ஷஷ்டித்விவசநமிருப்பதால் ப்ரணவத்திலும் ஐ 3. என்கிற இரண்டு பதங்களை

இவ்விடத்தில் ச்ருதியில் தோற்றின வஸ்துவச்சனம் லுபம். இங்கு சங்க-
சாமாந்யத்திலே ப்ருத்யான வஸ்துபானது ப்மாணசிஹமாய் அவேஷிதமான விசேஷத்திலே
விப்ரமிக்கக் கடவது. சாத்ரயமாகிற உபயுத்தமான சங்கவிசேஷம் ப்ருத்யானைக்
காகச் சதுர்த்திவசனம் ஏறி லோபித்துக் கிடக்கிறதாகவுமாம் அப்போது
லுபமான சதுர்த்திவசனத்தினுடைய விவரணமாகிறது 'இருவருக்கும் டாசன்'
என்கிற ச்ருதி. இப்படி ஹவிஃஸஸுபோலே இரு
வரையும் பற்ற இவ்வாத்மா சேஷமென்னும்போது இங்கு அவதாரணம் அர்த்தம்.
இவர்களிருவருக்கும் இவ்வாத்மா அந்யாஹ்-நிஹாவிசேஷமென்றதாயிற்று.

த்வந்த்வஸமாஸமாக்கி ச்ருதியில் காணும் ஷஷ்டித்விவசநத்தை இங்கும்
கொள்ளவேண்டுமென்கிறார் இவ்விடத்தில் இதி. இப்படியாகில் ஷஷ்டிக்கு
ஸம்பந்த ஸாமாந்யமே பொருளாகில் சேஷக்வ ரூப விசேஷம் அறிய
வாகாதே என்ன நிரூபிக்கிறார் இங்கு இதி. ஸாமாந்யமான சொல்லும்
விசேஷத்திலே முடியும். ச்ருதியில் தயோதிஃ என்று தாஸத்வம் ஸ்பஷ்டமாக
ஒதப்பட்டதால் ப்ரணவத்திலும் அது ஸ்பஷ்டமாவதே தகும். அங்குள்ள
ஷஷ்டியானது தாஸத்வரூபதர்மம் இன்னொரைக் குறித்து என்று நிரூபக
வஸ்துவைக் காட்டுவதாகும். ப்ரணவத்தில் அகார உகாரங்களுக்கு மேல்
ஷஷ்டியைக் கொண்டால் அது மகாரார்த்தத்தோடு ஸம்பந்தத்தைமட்டும்
சொல்லும் ச்ருதியில் ஷஷ்டியும் டாச பதமும் சேர்ந்து அகார உகாரங்களுக்கு
மேலுள்ள விபக்தியின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்பதே தகும், அந்த
விபக்தி ஷஷ்டியானால் ஸம்பந்தஸாமாந்யமே பொருளாகும்; சேஷத்வத்தைக்
கல்பிக்கவேண்டும். 'அஷோத: பாஸாந் அபிவிநிக்ஷயே ப்ராஹ்மணா' என்கிற ந்யா
யத்தால் சேஷத்வமே ஸாக்ஷாத் வாச்யமென்று கொள்வது தகுமென்ற
கருத்தினால் பக்ஷாந்தரத்தைக் கொள்கிறார்—சாத்ரயித்யாதியால். இருவருக்
கும் தாஸன் என்றதாலே ப்ரணவத்தில் ஓ என்றவிடத்தில் ஓஷர் என்ற
சதுர்த்தி லுப்தமாயிருக்கிறதென்றதாம். அது இரண்டையும் தனிப்பத
மாக்கித் தனித்தனியே சதுர்த்தி வைத்தால் இரண்டு சதுர்த்திகளுக்குக்
கல்பனை யென்ற கௌரவ தோஷமுமாம். இருவரும் சேர்ந்தே உத்தேச்ய
மாயிருப்பதால் டுஷ்டமாமே தகும். இதை யறிவித்துக்கொண்டு, லக்ஷ்மீ
வாசகமென்ற பக்ஷத்தில் அவதாரணமென்கிற அர்த்தம் ஸித்திக்கும் ப்ரகா
ரத்தையும் கூறுபிறார் இப்படி இதி. இருவரையும் இதி. இந்த டு ச்ருதி
யிலிருந்தும் த்வயத்தில் ச்ரீமந்நாராயண என்று விசேஷண விசேஷ்யமாக
நிர்ணேசிக்கிறவிடத்திலும், பிராட்டிக்கும் உத்தேச்யத்வமுண்டென்பது
வ்யக்தம் இரு மந்த்ரங்களையும் கருதியே மஹேஸ்வரவிநுபுதிஸு என்று இருவித
உதாஹரணம், அர்த்தம் = அர்த்திஹம். முன்னவது வ்யக்தியைக் குறித்தும் சேஷ
த்வமுண்டானால் ஒருவரைமட்டும் கூறி இரண்டாவதுக்கும் அது உபலக்ஷண
மென்னலாம் அதனாலும், ஸர்வ வாக்ய சாவதாரண மென்கிற ந்யாயத்தாலும் அவ
தாரணம் சொல்லாமலே விளங்கும் அவதாரண மாவது அந்யயோக்யவக்ஷேம். அந்யா-

இம் மஹிமாஷரம் தோதபயோகத்தாலே அவதாரணபரமானபோது இத் தீபதிகை யொழிந்தார்க்கு நிரபாதிசேஷம் என்று சாத்தியமானமக்காத அந்யயோகவ்யவச்சேதம் இங்கே சாத்தியம். இத்தாலே அந்யரைப் பற்ற சேஷம் சூதபபாசமன்றென்னு மிடத்தைச் சொல்லுகையாலே யதாவஸ்திதாஸமபானமுடையவனுக்குத் ததீயபயந்த மாக தேவதாஸ்தரஸபிம் நிவூதமாயிற்று பகவதபிமதமான பாகவதசேஷத்தாலே அந்யசேஷதோஷம் வாராதென்னுமிடம் பூரவாஸ்திகைபிலே சொன்னோம் இப்படி அந்யயோகவ்யவச்சேதம் சாத்தியமாகப் பெற்றால் அந்யயோகவ்யவச்சேதம் காலசங்கோககமில்லா

இநிரபாதிசேதி. அந்யாஸ்திவம்நிரபாதிசேஷம் இரண்டும் அர்த்ததளித்தமென்று கருத்து.

அவதாரணம் கருதாமென்கிற பகவதத்தையும் அறிவிக்கிறார் இம்மத்யமேதி. 'ததந்தமபிவா' என்கிற ந்யாயமாய் லக்ஷமீவிசிஷ்டத்வம் நாராயண என்த பதத் திற் போலே தானே ஸித்திக்கு மாகையால் உகாரத்திற்கு அவதாரணமே பொருள் 'ததேவாஸி:.....தது சந்தமா:'. 'ததேவத் தது சந்தமாஹு:'. என்தவாறு ச்ருதியில் உகாரத்திற்கு அவதாரணம் என்கிற அர்த்தம் ப்ரஸித்தமுமாமென்று கருத்து. இத் தம்பதிகையொழிந்தார்க்கு = லக்ஷமீ நாராயண பிஷர்களுக்கு; பிறருக்கு நிருபாதிக சேஷனல்லன் என்றால் சோபாதிசேஷனாகலாமென்று தெரிசிறதே. அப் போது 'மற்றிங்கோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடொற்றிலேன்' என்தது எப்படி ஸித்திக்குமென்ன அதை நிருபிச்சுறார். இத்தாலே இதி வாத்யத்தால். பிறரைப் பற்ற நிருபாதிக சேஷத்வமில்லை யென்றால் ஸோபாதிகத்வமென்கை யிலே, உபாதி தகாத போது சேஷத்வம் தகாதென்று தானே விளங்கும். உபாதியாவது ப்ரயோஜநாந்தரம். அதை யபேகிச்சுக்காதவனுக்கு தேவதா ந்தரமும் தத்ஸம்பந்தியும் சேஷமாகாது. ப்ரயோஜநாந்தரருசி அநுசித மாகையால் அதற்காக தேவதாந்தரசேஷத்வம் அநுசிதமென்றே விளங்கும்; 'இங்கு அந்ய யோகவ்யவச்சேத பகவதத்தில் பாகவதரும் லக்ஷமீ நாராயண பிஷராகையாலே தச்சேஷத்வமும் கூடாதென்று ஸித்திக்குமே. 'உற்றதும் உன் அடியார்க்கு அடிமை' என்தது எங்ஙனே' என்ன, உத்தரம் பாவதிதி.

புருஷார்த்தகாஷ்டையில் = புருஷார்த்தகாஷ்டாதிகாரத்திலே. பாகவத சேஷத்வத்தை இவன் விட்டானாகில் பகவதிஷ்ட விநியோகாரஹ னாகாமையாலே பகவத சேஷத்வமே போம். ஈச்வரன் மம மஹக்ஷேஸு என்று பாகவதர்விஷயத்திலே இவனை விநியோகித்திருப்பதால் அதை சாஸ்த்ர வச்யன் இசையவேண்டும். ஆக பாகவதகார்யபூர்த்தி யென்கிற உபாதி ... இவன் அபேகிப்பதே - ராயிருப்பதால் அநுசித உபாதியாகாதாகையால் அந்த ஸோபாதிகசேஷத்வத்திற்கு நிவ்ருத்தியில்லை யென்றபடி. இப்படி அந்ய யோக வ்யவச்சேதம் போலே அயோகவ்யவச்சேதமும் ஏவகாரத்திற்கு அர்த்தமாகுமாகையால் அதவும் சாப்தமாகட்டுமே. ஆக நிருபாதிகத்வமும் சாப்தம் என்ன, அருளிச்செய்கிறார் இப்படி...பெற்றால் இதி. ஒரு ஏவகாரத் திற்கு இரண்டு பொருள் தகா. சேஷத்வ அயோகவ்யவச்சேதம் பொருளாக வேண்டுமானால் 'லக்ஷமீ நாராயணருக்கு சேஷமே' என்று சேஷபதத்தின்

மையாலே சித்தம். இச் சோஷாயோகவ்யவக்தேத்தாலே ஈச்வரனுக்குப் பூபடிநிஷ்டை-
நிஷிஷேஷமாய்த் தோற்றின சேதநடிதத்துக்கும் அசித்தத்துக்குப் போலே
ஹிரேதம் மகாசிதம்.

தூசிபாஷரம் இங்கு அவ்யானுஸங்கேஷனை ஜீவனை முன்னாகக் கொண்டு ரக்ஷ
மான சோஷதத்துக்கு ஷாபமாய் சப்தத்தையும் உபலபிக்கிறது. இது ஜிவாந-
வாசகமென்னுமிடம்—

‘மகார ஜிவமூத் து சரிரே வ்யாபக ந்யசேவ்’ என்றும், ‘பஞ்ஞாநித் து பஞ்ஞாநித் வர்ஜிநித் பரமேஸ்வர: |

மேலே அவதாரணம் வேண்டும். இங்கு அகாரத்தின் மேல் அவதாரணம்
இருப்பதால் அந்யயோக வ்யவச்சேதமே பொருள். மேலும் நிருபாதிக
த்வம் அர்த்தநித்தம், காலவிசேஷத்தைக் குறிக்கவில்லையே என்று கருத்து.
அந்யயோக வ்யவச்சேதத்தால் தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தி போல் அயோக
வ்யவச்சேதத்தால் ஸித்திப்பதென்ன என்பதற்கு உத்தரம் இச்சேஷ
த்வேதி நிருபாதிகசேஷத்வமாவது—நியமேந சேஷத்வம், இது அப்ருதக்
ஸித்தவஸ்துவுக்கே வரும். இப்படி சேதநன் அப்ருதக் ஸித்தவஸ்து என்று
தெரிவதால் சரீரத்வம் ஸித்திக்கிறது. அசித்தத்துக்குப் போலே இந். சில அசேத
நம் சரீரமாவது லோகப்ரஸித்தம் மற்ற அசேதநம் சேதநம் இரண்டும் சரீர
மென்பது சாஸ்த்ரப்ப்ரஸித்தம். அது இங்கே அறிவிக்கப்படுகிறது. அசேதநத்
திற்குப்போலே தனக்குள்ள எல்லா ப்ரவ்ருத்தியும் தனக்காத்மாவான பரமா
த்மாவுக்காகவே ஆகவேண்டுமென்று ஜீவன் தெளியவேண்டுமென்றதாயிற்று.

இனி த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரத்திற்கு வ்யாக்யாக்யாதம். ஜீவனும்
அசேதநமும் எல்லாம் ஈச்வரசேஷமாயிருக்க ஜீவனைமட்டும் சொன்னது
முமுக்ஷுவுக்குத் தான் பரமாத்ம சேஷமென்று அறியவேண்டிய தவச்ய
மாகையாலே அதனால் இதரத்திற்கு சேஷத்வமில்லை யென்று சொன்னதா
காது. அது ஜீவனை முன்னாகக்கொண்டு = வாச்யார்த்தமாகக் கொண்டு
அசேதநத்தையும் குறிப்பதே யாகும். அநேகமாக அசேதநம் சேதநாநு
ஷிஷ்யாகையாலே அசேதநத்தோடு சேதநனுக்கு சேஷத்வம் சொன்ன
தாகும். மஹாத்மத சிதந் = அளவிடப்படுகிறது அல்லது அறியப்படுகிறது
என்ற வ்யுத்தத்தியாலே சேதநாசேதந ப்ரமேய பரமாங்கி ஸர்வ
க்ரஹணம் செய்யாமல் ஜீவனை மட்டும் க்ரஹிப்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்
நிருப இத்யாதியால். என்னுமிடம் என்பதற்கு என்பது என்று பொருள்.
இதற்கு, மேலே ஸித்தமென்பதோடந்வயம். மகாரமிதி. ஐபகாலத்தில்
அங்கந்யாஸம் செய்யும் போது ஜீவபூதம் மகாரம் = ஜீவனை வாச்யமாகக்
கொண்ட மகாரத்தைத் தன் முமுசரீரத்தில் வ்யாபகந்யாஸம் செய்ய வேண்டு
மென்றது, ககாரம் முதலான ஹல்லக்ஷரங்களில் இருபந்தைநந்தாவது
அக்ஷரமான மகாரத்திற்கு இருபந்தைநந்தாவது தத்துவமான ஜீவன் பொரு
ளென்பதை தத்துவ ஸாகரஸம்ஹிதாச்சலோகத்தால் அறிவிக்கிறார். பஜ்ஜி.
கவர்க்கம் சவர்க்கம் டவர்க்கம் தவர்க்கம் பவர்க்கம் என்கிற ஐந்து வர்க்கங்களும்

संस्थितः कादिमान्शानां तत्वात्मावेन संप्रदा ॥' என்றும், 'यूतानि च कर्णेन पण्णे-
द्विधाणि च । उपगैण!सपगैण ज्ञानगन्धादयस्तथा ॥ मनः पदारेणैपोपसं ककारेण संप्रकृतिः ।
वकारेण भकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते ॥ आत्मा तु स भकारोऽयं (भकारेण?)पञ्चविंशः प्रकीर्तितः॥
என்றும் தத்வபாமரஸ்த்விதாதிதஸளிவே பஞ்சிவ்ஷத்சிதரபங்஑னாக்கும் ஑காரம் முதலான
இருபத்தைந்து அக்ஷரங்கனாம் பாச஑ங்கனாக வகுத்துச் சொல்லுதவாவே
சிதும் இத்தால் ஑தவாசைதநபாதிதோஷா஑யங்கனான இருபத்தினுத தத்துவங்
களைக்காட்டிலும், ஸர்வகாரணமாகவும் ஸர்வரக்ஷகனாகவும் ஸர்வசேஷியாக
வும் ஑யமா஑ரத்தில் தோற்றின ஑்விவ்ஷதஸிற்஑ாட்டிலும் ஜீவாத்மாவுக்கு

ஐந்தைந்து வர்ணங்களையுடையவை, ஑ந் சப்தம் மாத்ருதாவர்ணத்தைச்
சொல்லும். ஑. ஑. ஑. ஑. என்றாற்போலே ஐந்தைந்து வர்ணங்களையுடைய
ஐந்து வர்கங்களடங்கிய ஑ாதிமானாநா-தகாரம் முதல் மகாரம் வரையிலான
அக்ஷரங்களுக்கு அர்த்தங்஑ளான ப்ருதிவீ முதலான இருபத்தைந்து
தத்துவங்களுக்கு ஑ாமர்பை ஑ுத்மாவாக ஸர்வேச்வரன் சவ்ஷா சி்஑ய:—இருக்
கிருன். இதனின் ஑ ஒவ்வோரக்ஷரமும் ஒவ்வொரு தத்துவத்திற்கு ஑ுத்மாவாக
ஸர்வேச்வரனையும் சொல்லும். ககாரம் ப்ருதிவீக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்
மாவைச் சொல்லும், ஑காரம் ஐலத்திற்கு, இந்த க்ரமத்திலே மகாரம் ஜீவ
னுக்கு அர்தர்யாமியான பரமாத்மாவை என்றும் தெரிகிறது. திந்த ச்லோக
த்தில் மாநாநா தத்வ என்றவிடத்தில் ஑்ஷ்ஷிக்கு, அக்ஷரங்களுக்கும் தத்துவங்
களுக்குமுள்ள வாச்ய வாசகபாவ ஸம்பந்தம் பொருளென்பது அவ்யக்த
மாகையாலே பாத்த்மாத்ரவசதத்தை (4.25) உதா஑ரிக்கிறார். யூதானி இதி,
பஞ்சபூதங்கள் ஑வர்கத்தாலும் கர்மேந்த்ரியங்கள் சவர்கத்தாலும் ஜ்ஞானேந்
த்ரியங்கள் தவர்கத்தாலும் ஑ந்யதமா஑ாதிதந்மாத்ரங்கள் சவர்கத்தாலும் மனத
ரகாரத்தாலும் சொல்லப்படும்; ஑காரத்தாலே அ஑ங்காரம்; ஑காரத்தாலே
ம஑த்து; ஑காரத்தால் ப்ரகிருதி; து=விலக்ஷணமான—கீழ்க்஑ுறிய தத்துவ
ங்கள் போலன்றி சேதநமாய் திர்விகாரமாயுள்ள ஆத்மா ஜீவாத்மா
வானவன் மகார: = மகாரார்த்தமாய் அல்லது ஑காரேண—மகாரத்தினால் பஞ்ச
விம்ச:—இருபத்தைந்தாவதாகச் சொல்வப்படுகிருன். ஆத்மாந்தர்யாமியான
பரமாத்மா சொல்லப்படுகிருனென்று பூர்வரீதியில் ஑ொள்ளலாம். வகுத்து
பிரித்து: து என்கிறதின் தருத்தை வெளியிடுகிறார் இத்தால் கீழ்க்஑ுறிய
இருபத்தினுத தத்துவங்களைவிட தவலக்ஷண்யம்போல் அகாரப்பொருளான
ஸர்வேச்வரனைவிட தவலக்ஷண்யமும் இதன் பொருளென்றபடி. அகாரம்
முதலக்ஷரமானதால் ஸர்வகாரணத்வமும், யோகவயுத்தத்தியாலே ஸர்வ
ரக்ஷகத்வமும். சதுர்த்தியினுலே ஸர்வ சேஷித்வமும் அவனுக்குத் தெரிகிறது.
ஜீவாத்மா அவ்வாறில்லை. அகாரம் காரணத்தைக் கூறுவதால் காரண
த்வத்தில் உபாதாநத்வம் சேர்ந்திருப்பதால் உபாதாநத்வத்தில் ஆத்ம
த்வம் அடங்கி யிருப்பதால் ஸர்வசேஷித்வம் ஑ித்திக்கிறதென்னலுமாம்.
஑்விவ்ஷகேதி. ககாராதி அக்ஷரக்ரமத்தில், அகாரார்த்தமான பரமாத்மா

வேறுபாடு சித்தித்தது. இம் திருமந்த்ரத்தில் மகாரங்கனும் நாரதமும் விஷ்ணு. விஷ்ணுவாலே விசேஷமாவரங்கள்.

இவ்வகூரம் வாகரணமகியைப் பார்த்தால் 'மன ஞானே' எவாதிவாதுக்களிலே நிபபமான பதமாகையாலே "ஓஸ] ரவ" என்கிற வகிரணத்திற்படியே பானவரணுமாய் ஞானகுனகனுமாய் அணுவான ஜீவாத்மாவைச் சொல்

இருபத்தாறாவதாகமாட்டான், ஆகையால் ஸாங்க்யர் சொன்ன இருபத் தைந்துத் தத்துவங்களுக்கு மேற்பட்டவனென்பதாலே இருபத்தாறு கிறான். ச் ஷட்விங்கமியாது; என்றது உபநிஷத்தும். இந்த ஸம்ஹிதாவசந த்தில் அந்தந்த தத்துவ விசிஷ்ட பரமாத்மாவே பொருளாய் மகாரத்திற்கு ஜீவாத்ம விசிஷ்ட பரமாத்மா பொருளாகலாமானாலும் அஷ்டாகூரத்திலே நாரதபத்தத்திற் போலே மகாரத்திலும் விசேஷண (ஜீவ)மாத்ர விவகை— யென்கிறார் இத்திரு இதி. நிஷ்கர்ஷ விவகைஷ = விசேஷண மாத்ரத்தைச் சொல்வதில் நோக்கு. அதாவது ஸித்தாந்தத்தில் சப்தங்கள் நிஷ்கர்ஷக ங்கள் நியதநிஷ்கர்ஷகங்கள் அநியதநிஷ்கர்ஷகங்களென இருவிதமாகும். நிஷ்கர்ஷகமாவது—விசேஷணத்தைச் சொல்வதாய் அதற்கு நேர்தர்மியான வஸ்துவை முக்யார்த்தமாகக் சொல்லாதது. உதாஹரணம் ஸோவாதி-ஜாதி- ரவ-ரவ-சிரிாதிஷ்டங்கள். ஸோவாதி ஜாதிஷ்டங்கள் வ்யக்தியை முக்யார்த்தமாகச் சொல்லா, ஸுபாதிசப்தங்கள் குணத்தையே சொல்லும்; யுனியை முக்யார்த்த மாகச் சொல்லா. ஸிரி, தனு பாவாதி ஷ்டங்கள் சரீரத்தை மட்டும் சொல்லும்; ஆதாரமான ஆத்மாவைச் சொல்லா. அநிபதநிஷ்கமாவது நியதமாகாதபடி நிஷ்கர்ஷகம் அல்லது நியதமாகாத (நிலையாகாத) நிஷ்கர்ஷத்தையுடையது. புருஷனுடைய கருத்திற்கு (விவகைக்கு) இணங்கி சிலவடத்தில் நிஷ்கர் ஷகமாகும் = விசேஷணத்தை மட்டும் சொல்லும்; விசேஷ்யத்திலும் விவகை யிருந்தால் தர்மம் தர்மி இரண்டையும் சொல்லும். உதாஹரணம்—தேவ- மநுஷ்ய, கோ-ப்ராஹ்மணாதி சப்தங்கள். தேவத்வாதி ஆக்ருதி விசிஷ்ட பிண்டத்தை மட்டும் சொல்லுமிடத்தில் நிஷ்கங்கள். பிஷ்விஷிஷிவாமை வையோ பிஷ்விஷிஷிவாவிஷிஷிஷிவாமாவையோ சொல்லும்போது அநிஷ்கங்கள்.

இப்படி மகாரத்துக்கு ஜீவன் பொருளென்பதை ப்ரமாணமூலமாக நிரூபித்தார். இனி யோசவ்யுத்பத்தியாலே ஜீவன் பொருளாவதை நிரூபித் திறார். இவ்வகூரமிதி. மன ஞானே(ம=யதே) என்கிற தாதுவுக்கு ஜ்ஞாநம் பொருள். அதன்மேல் ஓமஸ்யம்; அது மாவாய்கமாகில் ஜ்ஞாநம் பொருள். கர்த்தா அர்த்த மாகில் ஏதா என்று பொருள். ஆதிபதத்தால் மனு அவ்வோனே (மனுதே) என்பதைக் கொள்வது. மனு என்ற பொருளுக்கு மானே என்ற தாதுவைக் கொள்வது. மன வாதுவைக் கொள்வதென்பர். அது பரிமாணர்த்தகமல்ல. 'மன வரிணாமி- வரிணாமோ விகார:' என்றன்றோ வையாபரணர் சொல்வது. ஓஸ ரவ. = மன ரவ- ச்ருதி ப்ரமாணத்தினாலேயே ஆத்மாவானது ஏ; ஜ்ஞாநகுனகமாகும். ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகுமென்பதும் இவ்வதிகரணத்தில் வாகரணமாவிரை என்ற வகார

றுகிறது. பானசுரபனாகப் பொதுவிலே சொன்னாலும் இவன்ஸ்வரூபம் அநு
கூலமாகப் ப்ரமணசுத்தமாகையாலே அந்ந்ரபமான விசேஷமும் சித்திக்கும்.
பானமுனகனென்னுமிடம் சொன்னால் ப்ரமானானுசாரத்தாலே முக்தரூபியில் நிராதி-
தப்ரபமானாய் ஸ்கோவரஹிதமான பானம் முனமானமை தோற்றும்.

இப்படிப் பரிசுடமான சாபாபிகரத்தைப் பார்த்தால் அவைநங்களிலுள்ள
 ஜாபாபிகளும் கழிந்து சங்கரதையிலுள்ள கலேசாபிகளும் கழிந்துநிற்கை
 யாலே சரப-தமங்களிரண்டிலு முள்ள நிர்மலதயம் அநுஸந்திதமாயிற்று. இந்தப்
 பரிசுடசரப-பரிசுடசரபமே சுகுருதையிலே அநுஸந்திதமென்னுமிடம் 'வ்யதிரேக-
 தாவபாவிதாப தூபலிவவ' என்கிற ஸூத்ரத்திலே சித்தம். இவனுக்கு முமுஷூ-

த்தாலும் அதற்கு மூலமான 4-4-ல் உள்ள மாறாபிகரணத்தாலும் எரித்தி
த்திருப்பதால் அந்த வானுவிளிருந்து ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநகுணகமென இரண்
டையும் கொள்வது இப்படி ப்ராமண எரித்தமாகையாலே 24 அக்ஷரங்க
ளால் சொல்லப்பட்ட 24 தத்துவங்களைக்காட்டிலும் 25 ஆவது தத்துவத்
திற்குக் கருதப்பெற்ற வைலக்ஷண்யம் இது தானென்று தெரிகிறது. ஜீவ
னுக்கு ஆநந்த ஸ்வரூபத்வமும் ப்ராமாணிகம். அவனவனுக்கு அவனவ
னத்தம் ஸ்வரூபம் அநுகூலமாகவே எப்போதும் ப்ரகாசிக்கும். ஈகாவானுகூலவ-
யகாவாவிஷிஷமானமென்பரே. ஆநந்த குணகத்வமும் ப்ரமாண எரித்தம். மன ஏநே
ரவாதி வானுவிளின்னு அது எரித்திக்க வழியைக் கூறுகிறார் ஜ்ஞாநஸ்வரூப
னா இதி. ப்ரமாணாநுஸராத்நாலே—யथा न क्रियते ज्योःरना मलप्रक्षालनाःमने;
என்றும், சரீரூதேஸு பூபால தாரதயேந வர்நே என்றும் மோக்ஷத்தில் சரீர் ௨ பஃபஃ பஃபதி
என்றும் வசநமிருப்பதால் ஜ்ஞாநம் ஸ்வாபாவிகமாய் அதற்கு ஸங்கோசம்
ஒளபாதிகமென்று தெரிகிறது. ஜ்ஞாநகுணகமென்ற மட்டிலே நிற்காமல்
ஸங்கோசமற்றிருக்க வேண்டும் ஞானம் குணமென்றறிந்தால் 'பானஸுபம-
ஸுபநிர்மலம்' என்றபடி ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் நிர்மலமும் எரித்திக்கிற
தென்கிறார். இப்படி பரிசுத்தேதி. ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வம் அறியப்பெற்றதால்
ஐடத்வமில்லை யென்று தெரிவதால் நிர்மலத்வம்; ஸங்கோசமற்ற ஜ்ஞாந
மென்றறிந்தால், சரீரூதேஸுக்கும் பாவக்ஷேபவானுகூலவங்களை யறியாமையாலான
க்லேசாதிதோஷமெல்லாம் ஒளபாதிகமென்றறிவதால் ஸ்வபாவத்திலும் நிர்
மலமென்றறியப்படும். சேதநனுக்கு க்லேசாதி தோஷம் போலே தர்மபூத
ஜ்ஞாநத்திற்கு க்லேசத்வாத்யவஸ்த்தை ஹையமாகும். ஸ்வபாவ எரித்தமான
விகாஸம் ஏற்பட்ட போது அவ்வறிவும் நிர்மலமாகும்.

இனி உண்மையில் ஜீவ தத்துவம் இப்படி யிருந்தாலும் திதையறிய வேண்டுமோ? மரணத்திற்குப் பிறகு தேஹாத்ம ஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு, ஆத்மா இல்லை யென்கிற புத்தி யிருப்பதால் மோக்ஷப்ரவ்ருத்தி வாராதாதையால் தேஹாதிரித்த ஆத்ம ஜ்ஞாநமே வேண்டுவது. அத்துடன் பரமாத்ம சேஷத்வஜ்ஞாநம் வேண்டுமென்னில், அவ்வளவே போதும். நிர்மலத்வாதி ஜ்ஞாநமெதற்கென்ன அருளிச்செய்கிறார் இந்த...? ரிஷி: விநிரே இதி 3-3-21.

லும் ஸ்வாதிசுளியும் சூர்யகம். சிவசேஷம் மாமாநிசுமாதகயால் இத் துதீய.சுரம் 'நாமா ஸுதே: எதாதிசுளியுற்போலே ஜாதேசுரபரம். இப்படி சிவதவத்தை எல்லாம் இங்கு 'தாபசூதா: சுதேசுவே மாமாத: பரமாதமன:' என்கிறபடியே தாமாதேன ஸகவசுஷ மாகச் சொன்னாலும் அதிலே தானும் ஸ்தமாதகையாலே 'அதோ஽மபி தே தாச:' என்னும் ஸநுஸ்தானமும் சித்திக்கிறது.

2 இங்கு சேஷதானமும் தாதாத:ஸாமிமாதநிவசுதாதிசுளியும் துபாதவிசுஷபரிஹமும்

மகாரத்தின் மேல் ஏதவசநயிருப்பதால் ஜீவாத்மா ஒன்றென்று தெரி கிறதே: இது அத்வைதியின் ஏகஜீவாத்மவாதமாகுமோ என்ன அருளிச்செய் கிறார் ஜீவேதி. ஜீவபேதம் = ஜீவநாதநாத்வம். வெகு ஜீவர்களுடைய ஸத்தை, 'நியோ நியானா் சேசநசுசேசநானாமு', 'தோயேச ஜீவான் ஸசசஜ் ஸுசாமு இத்தாதிசுளியுள் ப்ரமாதம். நாமா ஸுதே: என்ற ஸுததரத்தில் ஜீவாத்மாதவ ஆத்மா என்று ஏதவசநத்தால் சொல்லி யிருப்பதால் ஜீவன் ஒருவனே என்று தெரிகிறதே யென்று கேட்டு ச்ரீபாஷ்யத்தில் பரிஹாரம் செய்திருப்பதைக் கொள்வதென் பதற்காக அதை. இங்கு எடுத்தது. ஆக ஜீவர்கள் ப்ரமாதம்சேஷ பூதரேன வறியப்பட்டாலும் தான் சேஷபூத நென்பது ஸ்பஷ்டமாக வில்லையே யென்ன அருளிச்செய்திருார் இங்கு இதி. சாசுதாதிசுளியாகம் துதரத் செய்த ந்ருளிம்ஹமந்த்ரராஜபத ஸ்தோதரத்திலுள்ளது. உத் தரார்த்தம். அதோ஽ஹ மபி தே தாச: எதி மதா நமாஸுதே. எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரமாத்மாவான உனக்கு இயற்கையில் அடிமையானவர்கள். எல்லோரும் அடி மையாதையால் அவரிற்சேர்ந்த தானும் அடியனென ஸித்திக்குமென்றபடி.

2. மற்ற ஜீவர்கள் பகவத் சேஷ பூதர்களென்பது அசேதநங்கள் பகவத் சேஷ பூதங்களென்பதற்கு ஸமாதமாகையால் அதற்கு ப்ராதாத்யயில்லை அதனால் அசேதநங்களைப் போலே அவர்களையும் மகாரார்த்தமாக்காமல் விட்டு முக்யமான தன்னை பகவத் சேஷமாக அது ஸந்திப்பதே உசிதம். இதை விட்டு ஜீவர்களெல்லாம் பகவத் சேஷர்களென்று சொன்னால் நம: என்பதில் ஜீவர்களெல்லாம் எனக்கு சேஷர்களல்லரென்ற தாகும். எல்லா ஜீவர்களை யும் தனக்கு சேஷமாக யாரும் எப்போதும் நினைப்பதில்லை. அங்கே ம: என்கிறவிடத்திலும் ஜாததேயகவசந மாக்கிப் பொருள் கூறுவது ச்லீஷ்டம். ந மம என்ற பொருளே ப்ரஸித்தம். உபாதவிசேஷமான ப்ரபத்தியை எல்லா ஜீவர்களுக்கும் சொல்லவுமாகாது. நாராயண எந்த விடத்தில் ஸ்ரீ என்ற ஏதவசநாத்யாஹாரமும் சேராது. ஆகையால் முதலிலிருந்து தன் விஷயமாகவேயிருக்கவேண்டும், ஆகத் தனக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ ஜ்ஞாதஸ்வ ரூபத்வாதிகள் தெரிவதற்காக மகாரத்தை மனதாது மூலமாகக் கொண்டாலும் அதை விசேஷணமாக்கி அஹ் என்று விசேஷ்யபதம் சேர்க்கவேண்டுமென்கிற பஷுத்தைத் தொடங்குகிறார் இங்கு இதி. ஸ்வாதந்த்ரீயேதி. நம: என்ப 'தற்கு ந மம தாததேசு என்கிற அர்த்தத்தை யதுஸரித்து இது. ந மம திவிசுளியு ந மம அஹ், ந மம கிசுளியு என்றவற்றை ஆதிபதத்தால் கொள்வது. உபாத

சொல்லுகையாலும், 'மயமாசுரம்' மயாசுரமாகையாலும் பரிசேஷத்தாலே சூரியா-
சுரம் சமர்வியமான சூரியாமஹிவிஸ்ஸைக் காட்டவேண்டியதால் இவ்வகூரத்
துக்கு மஹ் என்று பொருளாகை மிகவும் உசிதம். ஆகையாலேயே மஹ்
இங்குற்ற ப்ரணவத்துக்கு 'அகாராயிவ்யமஹ்' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று.

இப்படியே நமஸ்ஸில் மகாரம் முன்றத்தொரு மகாரத்தாலே சூரியாமா-
வைச் சொல்லுகிறது. இது வட்டிவிசக்கவந்தமாகையாலும் நகாரம் நிவேதத்தைச்
சொல்லுகையாலும் ந மம என்றதாயிற்று. நிவேதத்தில் மாவாதிசயம் தோற்று
கைக்காக நஜ் முன்னே கிடக்கிறது. இது 'ஐயா சிதா' என்னுமாப் போலே
யிருக்கிறது. இம் மகாரத்தில் வயியானது சங்கலாமாயமுதத்தாலே உசிதசங்க-
விசேஷத்தை விவகிக்கிறது. இவ் வபிப்ராயத்தாலே யேறே மஹும் 'மய மஹ்'

தெரிவிக்கிறார் ப்ரமாத்மாவுக்கு இத்யாதியால், ப்ரமானேதி. ம ஈசி வ்ய,
'அகாரோ விஸுவாக்' இத்யாதி ப்ரமானுஸாரத்தாலே என்றபடி. மயாசுரம் =
ப்ரன் ஜிவன் இவ்விரண்டை விட வேறான அர்த்தத்தையுடையது அவயா-
சுராயமாகையாலுமென்றபடி. பரிசேஷத்தாலே = பரிசேஷ எவ பரிசேஷம் மிகுதி
யாயிருக்கை. தன்னைச்சொல்ல வேண்டியிருப்பதால் அதற்கு வேறு பதம்
இராமையால் ம் என்பதற்கும் வேறு அர்த்தம் ஏற்படாமையாலென்றபடி.
இப் பகஷத்திற்கு ஸம்பந்தாய ஸுத்தியும் ஸஹாயமென்கிறார் ஆகையாலிதி.
பண்ணிற்று = பண்ணியிருப்பது இப்படி ப்ரணவத்தின் அர்த்தம் முடிந்தது.

மத்யம பதார்த்த நிருபணம் மேலே. நம:—நமஸ்காரமென்ற அர்த்தத்
தையும் மேலே கூறுவர்...முன்றத்து = முன்றில். இருபத்தைந்தாவது
அக்ஷரமாகையாலே இருபத்தைந்தாவது தத்துவத்தை உடையினால் கூறுகிற
தென்றும். வ்யாசுரவ்யுபசியாலே ஜ்ஞாநத்வாதிகளைக்கூறுகின்ற தென்றும்
வ்யாசுரத்தில் மிகுந்த அக்ஷரமாகையால் நான் என்று பொருளதென்றும்
சொன்ன முன்று ப்ரகாரங்களில் என்றபடி. இங்கே மத்யமாக முன்றாவது
ப்ரகாரத்தையே கொண்டு உரைப்பார். ம: என்பது ந என்பதற்கு மேலிருப்
பதால் மகாரார்த்தமே நிவேஷ மென்று நினைக்க வேண்டா என்ற கருத்தினால்
விவரிக்கத் தொடங்குகிறார். இது இத்யாதியால், எனக்கில்லை என்கிற
அர்த்தத்தில் பின்னே ப்ரயோகிக்கவேண்டிய நகாரத்தை முன்னே ப்ரயோ-
கித்ததற்குக் காரணம் கூறுகிறார் நிவேஷி. ஐதி. 'வ்யேஷ்யத்யேயா மா ருதா சிதேசி
நவத:' என்று ஸங்க்ஷேபராமாயணம். இங்கே சிதா ருதா என்னுமை அபேக்ஷி-
தமான தர்சனத்தை முதலில் அறிவிப்பதில் ஆகரத்தாலேயாம். அதுபோல்
ம: என்கிற ஸம்பந்தத்தில் த்வேஷமும் நிவேஷத்தில் ஆகரமும் தோ-
ற்றுவதற்காக நஜ் முன்னே உள்ளது. ஷஷ்டியினால் சொல்லப்பட்டது
ஸம்பந்த ஸாமாந்யமாகையால் ஏதேனும் ஒரு ஸம்பந்த மிருக்கும்போது
நிவேஷம் கூடுமோ என்ன, ஸம்பந்த விசேஷத்தைக் கொள்ளவேண்டுமென்-
கிறார் இம் இதி இது கீழே அகாரத்தின் மேல் சதுர்த்தியினால் சேஷத்வம்
சொல்லியிருப்பதால் அதுவே என்று ஸந்தர்ப்பத்தால் விளங்கும். இதை

ந' என்றது. வாக்கியங்களுக்கு அவதாரத்திலே தாத்பர்யம் கொள்ளுகை உசிதமாகையாலே இப் ப்ரணவத்திலே மஃயமாசுரசிஹமான தாபர்பரீர்த்தோடே உறவாயிருக்கிற இந் நமஸ்ஸின் பொருளே ஸர்வத்திலும் ஸாரமென்னுமிடம் 'ஐயரஸ்து மபெ:மூயு: ஃசுரர் மஸு ஷாஷ்வம் । மபெசி ஐயஸுரோ மூயுந் மபெசி ஷ ஷாஷ்வம்' எत्याதிகளாலே சொல்லப்பட்டது.

‘सर्वं जिह्नं मृत्युपदमार्जवं ब्रह्मणः पदम् । एतावान् ज्ञानविषयः किं प्रलापः करिष्यति ॥’

விசதமாக்குகிறது பட்டர் ச்லோகம். அஷ்டச்லோகியில் 'அகாராதிபேவ' என்ற ச்லோகத்திலுள்ளது இவ்வாக்கியம். இங்கே ப்ரமாணத்தூடன் நம: என்பதின் அர்த்தத்தை ஸாரமென்கிறார். மேலே 'ஃசுரர் மஸு ஷாஷ்வத்' என்று ப்ரணவத்தைச் சொல்ல வேண்டியிருக்க நமம என்கிற மூன்றக்ஷரத்தை சாச்வத ப்ரஹ்ம மமாகக் கொண்டாடினது எங்ஙனே என்ன—அதற்குச் கருத்தரைக்கிறார் வாக்கியங்களுக்கு இதி. ஏவகாரத்தோடு சேர்ந்த வாக்கியங்களில் ஏவகாரார்த்தத்திலே தாத்பர்யமென்று மஃ ஐய அவபந்தி; அத எவோஹபந்தி இத்யாதி வாக்கியங்களிலே பூரீ மிமாஸையில்திரீணயம் செய்தார்கள். அதனால்தான் ஷ்லுபேஷ மூஹிதி இத்யாதிகளில், ந து த்வா இத்யாதி அவதாரண விவரணமாக வாக்கியம் வருகிறது. அதனால் அகார. உகார. மகாரஃ ஃசுரமான ப்ரணவத்தில் மகாரார்த்தம் அகாரார்த்த சேஷம் என்பதைவிட அந்யசேஷமன்று என்கிற ஏவகாரார்த்தம் ப்ரதானமாகிறது. இந்த அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியிலே, 'எனக்கு நான்சேஷமல்லேன்' என்கிற ஷ்லோகாவநிவூச்சியும் அடங்கியிருக்கிறது. அகாரார்த்தம் தவிர வேறொன்றுக்கும் சேஷமன்று என்பதில், 'எனக்கு சேஷமன்று' என்பதும் அடங்கியுள்ளது. எல்லா ஜிவனுக்கும் தனக்குத் தான் சேஷன், தனக்குத் தான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கிற புத்தியே வருகிறது. அந்யசேஷத்வ புத்தி இருக்கும்போதும் அது சில ஸம்பதேமபாய் ஸ்வதந்த்ரத்வ புத்தியே முடிவாகத் தோன்றியிருக்கும். ஆகையால் ஸ்வசேஷத்வ புத்தி நிவ்ருத்தி அவதாரணார்த்தத்தில் ஸாரமாகிறது. இதனால் நமம என்பதையே ப்ரதானமாகச் சொன்னதென்றபடி. தாத்பர்யாதீதி. ஏவகாரார்த்தம் பொதுவாக அந்யயோக வ்யவச்சேதம்; தாத்பர்யார்த்தம் அகாரார்த்த வ்யதிரிக்த வஸ்து சேஷத்வ நிவ்ருத்தி. உறவாயிருக்கையாவது அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியிலே யடங்கி இருக்கை ஸர்வத்திலும் = அகாரார்த்த சேஷத்வ விரி. இதர சேஷத்வ நிவ்ருத்தி என்றவற்றிலும் என்றபடி. ஐயர இதி. சாந்தி 13-4 மம என்ற இரண்டக்ஷரமுடைய சொல், அல்லது மம என்ற இரண்டக்ஷரங்களை யுடைய சொல்லின் பொருளான மம: ஷ்லுபியானதும் ருந்யுவாகும்-ஸம்ஸார காரணமாகும். ஃசுரர்—மூன்றக்ஷரமான நமம, என்ற, அல்லது அதன்பொருளான 'எனதன்று' என்கிற புத்தியே சாச்வதபரஹ்மமாகும் அதன்பராப்திக்குக் காரணமாகும். உத்தரார்த்தம் இதில் இரண்டக்ஷரம் மூன்றக்ஷரம் என்பதை விவரிக்கிறது. ஷ்லோகம். பா சாந்தி. 79. 22. கோணல் எல்லாம் ஸம்ஸாரகாரணம் ருஜுவாயிருக்கை ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு ஸாதகமாயிருக்கும்

என்கிற ச்லோகத்துக்கும் இந் நமஸ்ஸின் பொருளிலே மாபாப்யைநதாத்தபர்யம்.

இங்கு 'ந மம' என்கிறது எதைபென்னில், ப்ரணவத்தில் ருசிபாஹரத்தை மனுஷித்து நான் எனக்குரியேனல்லேன் என்ற தாயிற்று. அபாஹரத்திற் காட்டில் மனுஷம் உசிதமென்னுமிடம் மனுபாபிகரணசிதம். இங்கு 'ந மமா-ஹம்' என்று விசேஷிக்கையாலே கீழ் மஃயசேஷத்தைப் கழிக்கிற மஃயமாபரம் ருசிவத்நாயத்தாலே ஸ்வாதிரிக்விபயம். 'அஹ் ந மம' என்கிற வாக்யத்தாலே

இவ்வளவே யறியவேண்டியதாக இருக்கிறது; வேறு விண்பேச்சு என்ன செய்யமென்று ச்லோகார்த்தம். இந்த ச்லோகத்தில் மஹாப: = விண்பேச்சு என்றதால் கீழ் ஆர்ஜவமென்ற விடத்திலும் பேச்சே விஷயமென்று தெரிகிறது. அது நமஸாஹமாயிருக்க வேண்டும். அதன் பொருளே ப்ரஹ்மண; பதமாகும். அதனால் நிவர்த்திக்கப்படும் அம்சங்களெல்லாம் சர்வ ஜிஹ்வு என்று கருதப்பெற்றதாம். மாபாப்யை. என்றதால் வேறு பொருளையும் கூட்டலாமென்றதாம். ந மம என்ற விடத்தில் இரண்டே பதமிருப்பதால் இது (எது) எனக்கன்று என்று தெரியவில்லையே என்று கேட்டு உரைக்கிறார் இங்கு இதி. முன்வாக்யத்திலிருந்து ம என்கிற அக்ஷரம் ஸ்வரஸமாக இங்குச் சேருமென்று கருத்து ந மம என்பதோடு நிஜித் என்ற பதத்திற்கு அத்யாஹாரம் செய்தாலென்ன என்பதற்கு உத்தரம் அத்யாஹாரத்திற் காட்டில் இதி. அத்யாஹாரமாவது—முன்பின்காணாத பதத்தைக் கூட்டுவது: அநுஷங்கமாவது—முன்வாக்யத்திலுள்ளதை இவ்வாக்யத்திலும் சேர்ப்பது. அநுஷங்காதிகரணம் பூர்வமீமாம்ஸையில்(2-1-16-17). அவ்வதிகரணத்தில் புதிய சொல்லை அத்யாஹரிப்பதை விட வாக்யத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கும் பதத்தை அநுஷங்கிப்பதே தகுமென்று கூறி, யா தெ அநே ரஜாஸ்யா என்ற விடத்திலும் சிவபிரிவா புனாது என்ற விடத்திலும் அநுஷங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ப்ரணவத்தில் உகாரத்தாலே அகாரார்த்தம் நீங்கலாக அந்யத்திற்கு சேஷனல்லன் நானென்று சொன்னது போதாதோ; இது எதற்காக? இதே அதற்கும் பொருளாகில் இதுவே போதும்; உகாரத்திற்கு வேறே தேனும் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இங்கு இத்யாதி. நம:பதம் தனக்குத்தான் சேஷனல்லனென்று சொல்வதால் உகாரமானது தான்தவிர மற்ற ஜீவனுக்கு சேஷனல்லன் என்கிறதென்னல் தகும். பகிஸீ (காளையை) அந்ய என்றாற்போலே ந மம என்று விசேஷித்துச் சொன்னதாகும். ருசிவத்நத விசேஷித்துச் சொல்வது அவச்யமாவது போல் ஸ்வசேஷத்வ புத்திரிவ்ருத்தியானது விசேஷித்துச் சொல்லப்படவேண்டியதாகும். அந்ய சேஷத்வம் வேண்டாவென்றால் எளிதில் இசைவான்; ஸ்வசேஷத்வ புத்தியை விடான். அதனாலேயே 'ரஃ ரே, அஹ் ரே' என்று கலஹம் நீடிக்கிறது. இது தவிரவும் விசேஷ நிர்நேசத்திற்கு ப்ரயோஜனமொன்று அருளிச்செய்கிறார் மஹிமி. இதன் கருத்தாவது—'சேஷசேஷிபாவமென்கிற ஸம்பந்தம் இருவஸ்துக்களுக்கே யாகுமாகையால் தனக்கே தான் எப்படி சேஷமாகக்கூடும்?

தன் ஸ்வரூபமும் தனக்கு உரித்தல்லாமையாலே குணங்கள் மகானுஷரின்
ளென்கிற படியே வேறென்றையும் பற்றத் தனக்கு நிராபிக்ஷாமிரமில்லை
யென்றுவிசேஷித்து அநுசந்தானம்செய்தது. இது விசேஷநிர்ணயத்துக்குப் பரியோஜனம்.

2. இப்படி அநுபந்தியாத பகஷத்தில், பொதுவிலே தன்னோடு துவக்குண்
டாய்த் தோற்றுகிறவற்றையெல்லாம், என்னதன்மென்று தன் துவக்கறுக்
கிறது இத்தால் தன்னையும் தன்னுடைய குணவிசேஷாதிசேஷமும் பற்றத் தன்
அமிமானவிசேஷங்களைக் கழிக்கையாலே விபரிதாஹ்நா-மமகாரங்களைகிற ஸம்ஸார
மூலங்கள் இடிக்கப்பட்டன. இங்குக் கழிக்கிற அஹங்காரம் அமரமாமன

மேலும் சேஷத்வமாவது பாரார்த்தம். வேறெருவரைக் குறித்து தானே
அது சொல்லமுடியும். ஆதலால் உகாரத்தால் சொன்ன அந்யசேஷத்வ
நிவ்ருத்தியில் அஹமர்த்தவ்யதிரித்தமான சேதநர்களைப் போலே தன்னை
அந்யபதத்தால் கொள்வதற்கில்லை. தன்னைக் குறித்துத் தனக்கு சேஷத்வ
ப்ரஸக்தியில்லை யாகையால் அதன் நிவ்ருத்தியைச் சொல்லவேண்டாவே.
ஆக இங்கு மோலிவத்யாயம் வராது. 'வ்' 'மே' 'அ' 'மே' என்றவிடத்தில் 'அ' 'மே' என்ப
தற்கு 'அ' 'மே' என்றவிடத்திற் போல் பரசேஷத்வமில்லாதவென்றே
பொருளாகும்' என்ற ஆசங்கையில் இந்த வாய்யம் உத்தரமாகும். 'அ' 'மே' மம
என்பதற்கு மகியவிசேஷண நான் எனக்கு சேஷனல்லேன் என்று பொருள்
விசேஷயமான தனக்கு ஸ்வசேஷத்வமில்லை யென்பதிலே இதற்குத் தாத்பர்ய
மில்லை. என்னிடம் சேஷத்வமில்லை யென்றால் என்விசேஷணமான மகியத்தில்
தன்னைப் பற்ற சேஷத்வமில்லை யென்றே கருதப்பெறும். இக்கருத்தைக்
கொண்டு உகாரார்த்தமான அந்யயோக வ்யவச்சேதத்தில் அந்ய என்பதாலே
அகாரார்த்தத்தைவிட வேறான தன்னையும் கொள்ளலாம். ஆக 'அ' 'மே' மம
என்பதற்கு என்னுடைய குணதிகள் எனக்கு சேஷமல்ல என்றதாம்.
'என்னுடைய குணதிகள்' என்று சேஷத்வம் சொல்லிக்கொண்டே, 'சேஷ
மல்ல' என்னலாமோ என்னில்—இவை எனக்கு நிருபாதிக சேஷமல்லவெ
ன்ற கருத்தாகும். மனிரபிநிரபாபிக்ஷாமிரமில்லை யென்றால் மனியோக மனிரபி
யிற்றே என்னில்—அதற்காகத்தான் மூலத்தில் குணாநிரபிநிரபாபிக்ஷாமிரமும்
எனக்கில்லை யென்று மாற்றி யருளியது. அது அகாரார்த்தத்துக்கே யுண்டு.

2. மகாரத்தை யநுஷங்கித்து மகாரார்த்தத்திலே ஸ்வசேஷத்வ நிவ்ரு
த்தியைச் சொல்லி விசேஷணமான குணதிகளில் ஸ்வசேஷத்வநிவ்ருத்தியிலே
தாத்பர்யமென்று கல்பிப்பதைவிட யோக்யமான கிஞ்சித்பதத்தையே
அத்யாஹரித்து ஒன்றும் எனக்கு சேஷமென்றென்னலாமே என்ற வினாவில்
அதையே இசைகிறார் இப்படி இதி. துவக்காவது ஸம்பந்தம்—சேஷத்வம்.
என்னது = என்னுடையது. இதற்குப் பரியோஜன மருளுகிறார் இப்பால் இதி.
தன்னைப்பற்ற அபிமான விசேஷம்—அஹங்காரம். ஆக்மாவையே அஹமென்று
க்ரஹித்தால் அது தோஷமாகாது. அதற்காக விபரிதாஹங்காரமென்றது.
தேஹாதிகளில் ஆத்ம புத்தி இதுவாகும். தேஹாதிகளிலுள்ள சில சৌஷ்டிக

ரூபிவிசேஷம். மற்றும் தத்துவங்களில் எண்ணின அஹங்காரம் விசேஷமாகத்தால் கழிவதொன்றன்று; ஸுக்ஷ்மசரீரம் விடுமளவும் இவனைத் தொத்திக் கிடக்கும். இவ் அசிவசம்பந்தம் இவனுக்குக் கழியாதிருக்க இதின் காரியங்களாய் அந்நா ங்களான அஃகாராதிபாசிகள் மூலமஃகாரிகளாலே சித்தமான விவேகமாகிற சேவசிவசத்தாலே கழிபிறன.

3. தனக்கு அஃசேஷமும் ப்ரணவத்தில் மஃமஃசுரத்திலே கழிபையாலே அந் யான தன்னைப்பற்றத் தனக்கு ஷேஷமில்லையென்று பிரித்துச் சொல்லவேண் டாமையால், அஃசேஷியாய்த் தோற்றின தனக்கு இங்கு ஏதேனுமொன்றை யும் பற்ற நிஷாபிஷாமிமும் கழிக்கையிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். ஜீவனுக்கு ஷேமானவையெல்லாம் நிஷாபிகளவீசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸரீமாதக் கொடுத்தவையே. ஜீவர்களுடைய நித்யங்களான குணதிகள் ஈச்வரனு டைய விசேஷாபிஷாங்கள். அதுதவீசையிலும் அதுதவீசையிலுமுண்டான அநிஷாபிஷாதி

விசேஷங்களைத் தன்னிடத்தில் ஏறிட்டதால் வந்த கர்வமும் அஹங்கார மாகும். விபரித புத்திரிக்குக் காரணமாக அஹங்கார தத்துவமுமொன்றுண்டு; அதை இங்குக் கொள்ளலாகாதென்கிறார் மற்றும்மிதி. ஸுக்ஷ்மேதி. அங்கே மஹத்தின் காரியமான அஹங்காரதத்துவம் பஞ்சபூதங்களுக்கும் காரண மானது. மஹா ப்ரளயத்தில் தான் கழியும்; இதனுடைய விவேகத்தால் கழிவதன்று. விவேகம் பிறந்து உபாயாநுஷ்டாநம் செய்து மோக்ஷம் செல்லும் போது விரஜாதிக்கரையில் இவன் ஸுக்ஷ்மசரீரத்தை விடும் வரையில் இவனோடு ஸம்பந்தத்திருக்கும். இவன் அதை விட்டிட்ட போதும் அஹங்காரம் இவனோடு ஸம்பந்தப்படாதது மாத்ரமே; கழிவதன்று என்ற படி. காரணமான அஹங்காரம் இருக்கும் போது காரியமான அஃசாதி அஹங்காரங்களு மிருக்க வேண்டுமே; ஸம்ஸார மூலங்களான அவை எப் படி யழியுமென்ன—அருளிச்செய்கிறார் இவ்விதி. வியாதிகளுக்கு நிதாந மிருக்கும் போதும் சில மருந்தினாலே வியாதி தடுக்கப்படுவதுண்டு; அபத்யம் உண்டபோதும் மருந்தின் மஹிமையினால் அது அபத்யமாகாமலிருப்பதுண்டு; அதுபோல் விவேகம் இங்கு மருந்தென்றபடி.

3. இப்படி மகாரத்தை யநுஷங்கித்தோ, கஞ்சிக் என்றும் பதத்தை அந்யாஹரித்தோ தன்னைக் குறித்து ஒன்றுக்கும் சேஷத்வமில்லை யென்று கூறினார். இப்படி கூறித் தனக்கு ஸ்வாமித்வமில்லை யென்று கருத்தைக் கொள் வதைவிட ஸ்வாமித்வமென்றே அந்யாஹாரம் செய்து, ம மம ஸாமிச்சு என்றே கூறலாம். கிஷ்விநிஷிநிஷாபிகளாமிவ் தனக்கில்லை யென்றபடி என்பிறார் தனக்கு இத்யாதிபால். ஜீவனுக்கு சேஷமானவை ஈச்வரனுக்கு எப்படி சேஷமாகு மென்பதற்கு உத்தரமாக நிருபாதிச என்றும் ஸ்வார்த்தமாக என்றும் அருளியது. ஒருவனுக்கு ஸோபாதிசமாய் மற்றொருவனுக்கு நிரு பாதிச மாயிருப்பதில் தோஷமில்லை. ஜீவனுக்கு சில விசேஷத்திற்காகவும் ஈச்வரனுக்கு லீவாரஸத்திற்காகவும் அது இருப்பதால் இருவித சேஷத்வமும்

கள் இவர்களுடைய கர்மஜன்மமாயும் கர்மநிரபேஷமாயுமுள்ள அநியேஷாசிட்நங்கள்.

4. ப்ரணவத்திலே ஷ்யஷேஷம் கழிகையாலே பரமாத்மாவிற்காட்டில் அந்யனான தனக்குத் தான் சேஷனல்லனென்னுமிடம் சித்திக்கையாலும், தான் வேறொருத்தர்க்குச் சேஷமல்லாதாப் போலே வேறு ஒன்றும் தன்னைப் பற்ற நிர்வாஹிக்ஷேமன்மென்னுமிடமும் இங்கே வருகையாலும், ப்ரணவத்தில் தோற்றாத ஸ்வாத்நியநிவृச்சியிலே நமஸ்ஸுக்குத் தாற்பார்யமாகவுமாம். அப்போது பூர்வயுகமகாரத்தை அநுபஜிக்கு நான் எனக்கு நிர்வாஹகனல்லே எனென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

ஸாத்ந்யவதமாஸ்தை அப்யாஹரித்து ந மம ஸாத்ந்யம் என்றதாகவுமாம்.

இச் சேதநனுக்கு ஸாத்ந்யநிவृச்சியாவது-நிரபேஷகர்வானந்தை இதுக்கு அடி-வடிவசீயிலும் முகாவசீயிலும் ஸ்வுஜிபூர்வநிவृச்சி பண்ணுமின்றாலும் ஈச்வரன்கொடு

ஸபலமென்றபடி அகத்தததை—ஸம்ஸாரததை. சுத்தததை—முகத்ததை அறித்யவிக்ரஹம் இங்கே ப்ராக்குதம்; அங்கே அப்ராக்குதம். விக்ரஹங்களும் கார்யங்களுமெல்லாம் மகாவித்சாஸித்த மாகையால் ஜீவனுக்கு ஓளபாதிச சேஷமே யாகும்.

4. இப்படி நம: என்பதற்கு அஃ ந மம, ந மம கிஷித், ந மம ஸாமிவம் என்று மூன்றர்த்தம் சொல்லியாயின. மேலே ந மம ஸாத்ந்யம் என்கிற நான்காவது அர்த்தம் சொல்வதற்காக, முன்னைய மூன்றர்த்தங்களும் ப்ரணவத்தாலேயே ஸித்தமென்கின்றார் மஹேதி. அந்யயோகவ்யவக்ஷேதத்தாலே தனக்கு அகாராந்யசமான்யஷேஷமில்லையென்றால் அந்த அந்யரில் தானும் சேர்ந்திருப்பதால் தனக்குத் தான் சேஷனல்ல எனென்பதாம்; மகாரத்தாலே ஸுநாதிவிநாஸனான தன்னைக் கொண்டால் விசிஷ்டமான தான் அகாரார்த்த சேஷமென்றால் தன்னுடைய குணங்களும் அகாரார்த்தத்திற்கே நிருபாதிசசேஷமென்றதாம், இது 'மாயா புவக்ஷாஸ்ய ஜய எதே அயநா: ச்முதா: | யத் தே சமவிநாஸந்தி யச்யேதே தஸ்ய ததநம் ||' என்றதாலும் தோற்றும். ஆகத் தனக்கொன்றும் நிருபாதிச சேஷமன்மென்று தெரியவரும். அதனாலேயே தனக்கு ஸ்வாமித்வமில்லை யென்பதும் ஸித்திக்கும். இதே வருகையாலே என்னப்பட்டது: அநித் சித்திக்கையாலே என்றபடி. ப்ரணவத்தில் சேஷத்வ ப்ரஸ்தாவமேயுளது. ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரஸ்தாவமில்லை சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களிரண்டும் அறியவேண்டியிருப்பதால் ந மம என்பதற்கு அதையே அர்த்தமாகச் சொல்லவேண்டு மென்றபடி. அது அநுஷங்கத்தாலும் ஸித்திக்கலாம் அத்யாஹாரத்தாலுமா மென்கின்றார் அப்போது இதி நிர்வாஹகனல்லேன் இதி. மம என்கிற ஷஷ்டிக்கு நிர்வாஹயநிர்வாஹகமாவஸம்பந்தத்திலே தாற்பார்யம். அல்லது நிர்வாஹபதத்திற்கு அத்யாஹாரமென்று கருத்து.

ஜீவன் ஸகலகர்மங்களின் தர்த்தாவாயிருப்பதால் ஸாத்ந: கதி என்றபடி ஸ்வாதந்தர்யமிருக்கும்போது அதற்கு நிவ்ருத்தி எங்கனே என்ன, நிரபேஷ-கர்வாநந்தமாகிற ஸாத்ந்யமில்லை யென்கின்றார் இச் இதி. இந்தரியங்களையும்

த்தகரணாதிக்கைக்கொண்டு அவன் ப்ரேரணாமாய் ஸஹகாரியுமாகப் பவதிக்கவேண்
டுகை. ஈச்வரனுக்குப் ப்ரதமாஸ்தரத்தில் ப்ருதியிலே சொன்ன சர்வரக்ஷகத்வம் உபா-
பாதிக்காரிகள் பக்கல் ஏதேனும் ஓர் உபாயத்திலே ப்ரேரித்துக்கொண்டே வரக்
கூடவது. ஜீவன் ஸ்ரக்ஷணாந்தமான உபாயானுஸ்தானத்திலும் ப்ராபிநகரீவாகையாலும்,
இவ்வுபாயம் அனுஷ்டித்தாலும் ப்ரதமானுபரகைஷ பண்ணுவான் ப்ரஸந்நன
ஸ்ரீவச்வரனாகையாலும் ப்ரதமாஸ்தரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே சொல்லப்பட்ட
அவனுடைய சர்வரக்ஷகத்வமே இந் நமஸ்கரணத்தாலும் உதிகூதம். இப்படி ப்ரத-
மாஸ்தரத்திலே ப்ரதிபலமான ஈச்வரனுடைய நிருபாதிக்கசர்வசேவித்வமும், ஜீவனுக்கு
ஏதேனும் ஒன்றையும்கொண்டு நிருபாதிக்கசேவித்வம் கழித்த முன்புற்ற யோஜனை
யாலே உதிகூதமாயிற்று. இஃஜீவனுக்குள்ள சாத்யமும் 'பராத் தக்ருதே:' என்பிற
ந்யாயத்தாலே நிருபாதிக்கசவந்மனம் உதிகூதமான ப்ரதமாஸ்தரத்திலே வந்தது.
இப்படியே வ்ருத்தந்தரங்களைப்பற்றி இஃஜீவனுக்கு சேவித்வமும் நிருபாதிக்கசேவிதான
அவன் உதிகூதமாகக் கொடுக்க வந்தது.

श्रीमान् स्वतन्त्रः स्वामी च सर्वत्रायानपेक्षया । निरपेक्षस्वतन्त्रत्वं स्वाम्यं चान्यस्य न क्वचित् ॥
तारस्य नमसश्चैमौ सारो देशिकदर्शितौ । अनन्यशरणत्वादेरधिकारस्य सिद्धये ॥

சரீரத்தையும் கரணத்தினை யென்றது. அவன் ப்ரேரணாமாயிதி. ச எவ
சாபுரம்காரயதி என்றவிடத்தில் ஈச்வரன் ப்ரேரகன்; மற்றவிடத்தில் ஸஹகாரீ.
ந மம சாத்யம் என்றதால் பாரதந்தர்யம் உண்டென்று தெரிகிறது.
அதாவது ப்ரதாநிகர்த்தருத்வம், இதைச் சொன்னதால் இது மூலமாகவே
ஈச்வரனுக்கு அகாரார்த்தமான ரக்ஷகத்வமென்றும் தெரிகிறது. ஆக ஈச்வ
ரக்ஷகத்வத்திற்கு இது விவரணமாகிறது. மூன் சொன்ன நமச்சப்தார்த்த
ங்கள் சதுர்த்தியின் அர்த்தமான சேஷித்வத்திற்கு விவரணமாகும். சர்வசேவி-
த்வமும் என்பதற்கு மேலே உதிகூதமென்றதோடு அந்வயம். கழித்தது ஜீவனின்
நிருபாதிக்கசேஷித்வம். இப்படி ஈச்வரனுக்கே ஸ்வாதந்தர்யமும் சேஷித்வமு
மானால் ஒவ்வொரு கார்யத்திலும் இதர காரகங்கள் அஸ்வதந்த்ரங்களெ
ன்றும் ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரனென்றும் இவனே சேஷி, மற்றது சேஷமென்றும்
வோகத்தில் சொல்வது எங்ஙனே யென்ன, விவரிக்கிறார் இஃஜீவனுக்கு
இதி. ஸ்வாதந்தர்யமும் என்பதற்கு ஜ்ஞாந-விசிஷி-ப்ரயத்ந வ்ருத்தமாகிற
ஸ்வாதந்த்ரியமுமென்று பொருள் கொடுக்க-கொடுத்ததால். அகாரார்
த்தத்திலே ஸ்ரீவிசிஷ்டத்வம் அர்த்தஸித்தமென்றதை நினைப்பிக்கிறவராய்
ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களின் ஸாரத்தை அதன் ப்ரயோஜநத்தோடு தாரித்ய
யால் சுருக்குகிறார் ஶ்ரீமநிதி அந்யானபேஷயா—இதரநிரபேஷமாக ஸ்வதந்த்ரனும்
ஸ்வாமியுமாகிறனென்றதிலிருந்து அகாரார்த்த ரக்ஷகத்வ காரணத்வங்மளில்
ஸ்வாதந்த்ர்யம் குறித்த படி. உத்தரார்த்தத்தில் சொல்வது நமச் சப்தார்
த்தம். தாரஸ்யேதி । இப்படி ப்ரணவத்திற்கும் நமஸ்ஸுக்கும் ஸாரார்த்தம்.
அஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் எல்லாம் அவனே செய்விப்பதால் அதர்ய சரண

லோகத்தில் ஸாமிக்-ஸாத்ஸங்கள் அமிமசங்களாயும் டாஸவபாரதாங்கன் அமிமசங்களாயும் தோற்றுக்கிறதே கமோவாதினமாகவத்தனை. இங்குப் ப்ளவ-மசஸுக்குளிலே சொன்ன டாஸவமும் பாரதஸமும் 'வாலமூனா: ஸவ: சவ்' எய்யாடிகளில் படியே ஸவஸபாஸங்களாயாலே ஸவவித்தும்சங்கு அநுகூலங்கள். இப் படி அஸஸவாராஸ்வாரதாங்கன் ஸித்திக்கையாலே, "அடியார்க்கு என்னையாட் படுத்த விமலன்" என்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரணான சேஷிக்கு டேவினியோர்ணான படியாலே ஸகியஸேவமும் இங்கே ஸித்தம். சேஷியுமாய் ஸ்வதந்த்ரணுமாகையாலே ஸச்வரன் இவ்வாத்மாவைத் தனக்கு நல்லரான அடியார்க்குத் தன் உகப்பாலே சேஷமாக்கினால், இது ஸாஸமன்மென்னவொண்ணாது; விலக்கவு மொண்ணாது. ஷேபாகையாலே டேவினியோத்தக்குப் ஸாஸன். ஸ்வதந்த்ரணு கையாலே இதுக்கு ஸமரீன். 'மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடு உற்றிலேன் உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை' என்கிற பாட்டிலும் இவ் வர்த்தம் கண்டு கொள்வது.

स्वेच्छयैव परेशस्य तदधीन्यबलात् नः । भगवद्भक्त्योऽपि क्वचिद्भवेत् ॥

गुणाधिके हि विषये गुणसारस्यवेदिनः । रामे रामानुजस्यैव दास्यं गुणकृतं भवेत् ॥

தவமும், அஸ்வாமித்வத்தால் அவனுவப்பே ப்ரயோஜனமாய் ஸ்வ ப்ரயோஜநராஹித்யமும் ஸித்திக்கும். இதற்காக அவை ஆசார்யோக்தம்.

லோகத்தில் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் தாஸத்வ—பாரதந்த்ரயங்கள் அநி ஷ்டமாயிருக்க, பரமாத்ம தாஸத்வ—பாரதந்த்ரயங்களைப் பரமபுருஷார்த்தா பேக்ஷியான ஜீவன் இசையவாகுமோவென்ன—ஆருமென்கிறார் லோகத்தில் இதி. அடியார்க்கு—தாஸர்களுக்கு ஆட்படுத்த=அடிமையாக்கின; பாவத சேஷத்வம் பகவதிச்சாதீனமாக பகவானுடைய உவப்புக்காடு ஸ்வீகரிக்கப் படுகிறது போல் ஸ்வேச்சாதீநமாவும் வருமென்றறிவிப்பதற்காடு இப்படி அத்தயந்தேத்பாதி. ஸச்வரனே. சிற்சில ஸமயத்தில் பாவதசேஷனாகிறானே; நாம் பாகவத சேஷராவதில் என்ன ஸம்சயமென்ன அதற்கும் இதற்கும் வாசியுண்டென்கிறார் ஸ்வேதி தாரிதககளால். —பாவதபக்தசேஷத்வம்— பாகவதர்களுக்கு சேஷமாயிருக்கை. பரேஸ்ய—எல்லோருக்கும் மேவான ஸச்வரனுக்கு டேஷேஸா எவ மவே—அவனது டிச்சையினுவேயே யாகும். இதரா தீநமாய் வந்ததன்று. ந:—நமக்கு பகவத் பக்தசேஷத்வமானது தாடி- ஸ்வலாஸு மவே—அவனுக்கதீநமாயிருப்பது காரணமாக—'तस्मात् मङ्गलमस्मास्य पूजनीया विशेषतः' என்று அவன் ஆஜ்ஞாளுக்கு உட்பட்டதால் மவே—அகும். டிவீத்—சில பாகவதர்விஷயத்தில் டேஷேஸாடி—நமது டிச்சாமுலமாகவும் ஆகும் எங்கென்னில்—குணாடிகே விபயே—பாவதத்வமே யன்றி ஜ்ஞாந அவரா க்யாதிகளான குணங்களும் டிறைந்தவர்களிடத்திலே குணஸாரஸேடின:—அந்த குணத்தின் ரஸவத்தையை—பெருமையையும் போக்யதையையும் அறிந்தவ னுக்கு, ராமி—ஸ்ரீராமனிடத்தில் ராமானுஜஸேவ—அவாட் அவரோ ஖ாஸா குணீர்ணமுபாஸந:

“दास्यमैश्वर्ययोगेन ज्ञातीनां च करोम्यहम् । अर्धभोक्ता च भोगानां वाग्दुरुक्तानि च क्षमे ॥”

इति स्वोक्तिनयादेव स्वभक्तविषये विभुः । आत्मात्मीयस्य सर्वस्य संकल्पयति शेषताम् ॥

अन्योन्यशेषभावोऽपि परस्वातन्त्र्यसंभवः । तत्तदाकारमेदेन युक्तं ह्युपपादितम् ॥

இப்படி ஸ்வதந்த்ரனான சேஷி யிட்டவழக்காய் ஈடுபடாமையிருப்பிற இவனுக்கு அவனாலே பुरुஷரீம் பெறவேண்டுகையாலே அவனுடைய பரி-

என்ற லக்ஷ்மணனுக்குப் போல டாஸ்ய—தாஸத்வமானது குணகூடம் பவேத் குண ஜ்ஞாநமூலமானதாருமன்றோ. இதில் பகவானுடைய சொல்லையும் உதா ஹரிக்கிரார் டாஸ்யமिति. அஃ—நான் டேஹ்யயோகேன ஈஸ்வரனாய் ஸ்வதந்த்ரனா யிருப்பது காரணமாக டாதினா—அவதரித்த இடத்தில் எனது ஜ்ஞாநிகளுக்கு டாஸ்ய் ச—தாஸக்ருத்யத்தையும் கரோமி—செய்கிறேன். டோகானா—அநுபவிக்க வேண்டிய டோகங்களில் அர்ஹோகா ச—அவர்களுக்கு அளித்து ஓரம்சம் மட்டும் அநுபவிப்பவனாவேன். வாடுருகானி ச—அவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் என்னிடத்தில் அதிகாரச் செருக்காலே அவர்கள் வாயால் சொல்லும் கடுஞ் சொற்களையும் அடிமை காரணமாகவே பொறுப்பேன், इति स्वोक्तिनयात् एव—இப்படி தானே சொன்ன கணக்கிலே விபு:—ப்ரபுவான பகவான் ஸ்வகவிஷயே-தன் (கூசேலாவி)பக்தர்களைக் குறித்து ஆமா:மீயஸ்ய சர்வஸ்ய—தனக்கும் தன் பத்நீ பரி ஜநங்களுக்கும் ஷேதா—சேஷமாயிருக்கையை, சங்கல்பயதி—தானே விரும்புகிறான். ஆக பகவானுக்குத் தன்னிச்சையினாலேயே சேஷத்வம். நமக்கு இருக்கும் சேஷத்வம் ஸதஷேஷ்வமாகும் நம் இச்சையாம் உபாதியின்றி ஸ்வபாவத்தா லேயே இருப்பதாகும். பாகவதவிஷயத்திலே—பாகவத சேஷத்வமும் பாகவதி-ஷாதிநம். அது பாகவதத்வப்ரயுக்தமாயும் சிலவிடம் ஜ்ஞாநாதிருணக்ருதமாயு மிருப்பதால் ஓளபாதிகம். லக்ஷ்மீவிஷயத்திலும் நமக்குள்ள சேஷத்வமும் ஸ்வதச்சேஷத்வமே. நமது இச்சாதிநமான்று. லக்ஷ்மீச்சாதிநமே. லக்ஷ்மிக்கு பகவச்சேஷத்வம் பாகவதிஷாதிநமாயிருப்பது போல் அவளது இச்சாதிநமாயு மிருக்கும் அதனால் ஜிபாநஸேஷ்வவிலக்ஷணமாம். ஸாஸ்யசமபேதேஷாநஸேஷ்வமென்கிற ஸ்வதச்சேஷத்வம் லக்ஷ்மிக்கு இல்லை. சுவ்-ஷேஷ்வம் இந்த சேஷசேஷிபாவம் 'वैश्वो वैश्वं दृष्ट्वा दैवत् प्रणमेत् भुवि' இத்யாதிகளைத் கொண்டு பாகவதர் க்குப் பரஸ்பரமிருக்கலாம். அவரவர் செய்யும் கார்யத்தை முன்னிட்டு ஒருவருக்கொருவர் ஒரு விதத்தில் சேஷியாய் ஒரு விதத்தில் சேஷனுமாகலா மென்று புருஷார்த்த காஷ்டாநிகாரத்திலே சொன்னோமென்கிறார் अन्योन्येति. எப்பேருமானுடைய ஸ்வாதந்த்ரீயம் காரணமாக வருவதாய் பாகவதர்த்கு பரஸ்பரசேஷத்வமானது தததாஹாரமேதேன—செய்யும் கார்யம் அதது வேறு யிருப்பது காரணமாகத் தகுமென்று நிரூபிக்கப்பெற்றதென்றபடி.

மேலே நமஸ்யாதித்திற்கு பரந்யாஸம் அர்த்தமென்று சொல்லப்போகிற ராய் இரண்டக்ஷரமாகப் பிரித்துக் கீழே கூறிய பொருளிலும் சரணாகதி குறிக்கப்படுமென்கிறார் இப்படி இதி. இப்படிக் குறித்தால்தான் மூன்று

ஈரணவரணம் தவயத்திலும் சரமச்சேலாகத்திலும் விஷமகக் சொல்லுகிற
ஈரணவரணம் இங்கே சூத்ரம் ஈரணவரணமும் ஈரணவரணமும் ஈரணவரணம் பிரியாமையால்
ஈரணவரணம் இங்கே சொல்லும் ஈரணவரணம் இரண்டும் விவக்ஷிதம்.

‘यः स देवो मया दृष्टः पुरा ऋषयस्तेषां । स एव पुरुषस्याद्य संवन्धी ते जनार्दनः ॥

பதங்களும் முறையே தத்துவவழித புருஷார்த்தபரமாமென்று கருத்து. தன்னை
அஸ்வதந்த்ரமாகவும் நித்யசேஷமாகவும் சொன்னதால் ஆகிஞ்சந்யம்
தெரியவரும் சேஷத்வ ஸ்வரூப மூலமாக அவன் உவப்பதாகிறதென்ற
புருஷார்த்தம்அஸ்வதந்த்ரரான நம் வ்யாபாரமின்றியா, பரதந்த்ர வ்யாபார
மூலமா என்றாராய்ந்த போது அஃ सर्वं करिष्यामि. ‘परवानसि.....क्रियतामिति मां
वद्’ என்றபடி எங்கும் செயலே வேண்டுவதாலும் ஈரண ப்ரபே என்று மந்த்ரத்தில்
அநுஷ்டாபமும் ஈரண வ்ர என்று விதியும் தெரிவதாலும் பரதந்த்ர வ்யாபா
ராதீதமென்று முடிவதால் ப்ராமாணிகமான அந்த வ்யாபாரம் இங்கே குறிக்
கப்படலா மென்றபடி. ஈரணவரணம் குறிக்கப்பட்டாலும் அது மோக்ஷம் தவிர
வேறு பலத்திற்கான ஈரணவரணம் போல் ஆத்ம ஸமர்ப்பணமிராமலாகில் அவ்
வளவுமட்டும் உபாயமாகாதே யென்ன உத்தரம் ஆத்மஸமர்ப்பணம் இதி.
அகிஞ்சந முமுக்ஷு செய்யக்கூடிய ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தில் சரணவரணமும்
(பரந்யாஸமும்). அகிஞ்சந முமுக்ஷுவின் சரணவரணத்தில் ஆத்மஸமர்
ப்பணமும் நியதமாயிருப்பதால் ஒன்றைக் குறித்தால் மற்றொன்றும் எரித்தம்.
ஆக ஈரணம் மயி நிஷிபேத், ஈரண ப்ரபே என்கிற இரண்டிடத்திலும் இரண்டும்
விவக்ஷிதமாகையால் இங்கே யிரண்டுமாமென்றதாயிற்று இந்த வாக்யம்
ப்ரணவம் ஆத்மஸமர்ப்பணபரமாய் நம:என்பது ஸ்வசேஷத்வ நிவ்ருத்தி
பரமாய்க் கொண்ட யோஜனையிலுள், ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாவது சேஷ
த்வாநுஸந்தானமேயென்ற முடிவிலும் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் சப்தார்த்த
மாய், அத்துடன் ‘आत्मासीयभरण्यासो ह्यारमनिक्षेप उच्यते’ என்கிறபடி அகிஞ்சந
ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தில் பரஸமர்ப்பணமும் சேருமென்கிற அர்த்தத்தையும்
குறிப்பதாகும். இதற்காகவே சரணவரணம் இங்கே ஸூசிதமென்பதற்குப்
பிறகு, இதில் ஆத்மஸமர்ப்பணமும் விவக்ஷிதம்’ என்று மட்டும் கூறாமல்
வேறு வகையில் கூறியதென்க. இப்படி கீழ்க்கூறிய யோஜனைகளில் ஆத்ம
ஸமர்ப்பணமும்சரணவரணமும்ஸூசிப்பிக்கப்பட்டுவிவக்ஷிதமாகலாமென்றார்.

நமச்சப்தத்திற்கு ஆத்மஸமர்ப்பணமே அர்த்தமாய் பரஸமர்ப்பண
த்திலே தாத்பர்யமென்றும் கூறலாமென்கிறார் ய இத்தயாதியால், ஈரணவரண
மாம் என்பதில் வாக்யமுடிவு. பா. வநபர்வ, 192.51. மார்க்கண்டேயர்
சொல்லுகிறார்—புருஷச்சேஷ்டனான தர்மபுத்ரனே ஈரணவரண:—தாமரை
பிதழ்போல் அகன்ற திருக்கண்களையுடைய ஈ:—ப்ரளயக்கடலில் வட
பத்ரசாயியாயிருந்த எந்த தேவன் என்னால் முன்னே காணப்பட்டானோ
ஜனார்க: ஈ: மறுபிறவி யறுக்குமவனே ஈ: இந்த க்ருஷ்ணனாய் ஈ-உனக்கு

सैवमेव लोकानां पिता माता च माधवः । गच्छमेनं शरणं शरणं पुरुषर्षभाः ॥' என்று उपदेशிக்க, 'एवमुक्तास्त्रयः पार्था यमौ च भरतर्षभ । द्रौपद्या सहिताः सर्वे नमश्चकुर्जनार्दनम् ॥'

என்று சொல்லுகையாலும், தமயந்தீவ்ருத்தாந்தத்திலே 'शरणं प्रति देवानां प्राणालम्पत' என்று उपகமித்து, 'वाचा च मनसा चैव नमस्कारं प्रयुज्य सा' என்னைபோலும் நமஸ்காரத் தானே शरणागतिशब्दस्यानத்திலே பঠிந மாகையாலே, இது தன்னோடு தன் துவக்கறுத்துக்கொண்டு सपरिकरமான சரक्षाभरसमर्पणத் திலே தர்பரமாகவுமாம். நமஸ்ஸு அம்சமர்பணபரமாயிருக்குமென்னுமிடம்,

'समित्साधनकादीनां यज्ञानां न्यासमात्मनः । नमसा योऽकरोत् देवे स स्वर् इतीरितः ॥'

சந்தோ அக்தானுகுரார். சவீசமிதி. பா வந. 192 -56 பூரூஷ்-புருஷ்ச்ரேஷ்ட-ர்களான பஞ்ச பாண்டவர்களே! மாதவன் ஸகலலோகங்களுக்கும் பிதாவும் மாதாவுமாவான் இவன் சரணத்திலே =ரக்ஷிப்பதிலே ஸமர்த்தன். இவனை சரணமடையுங்கள். இப்படி சரணுகதியை யுபதேசித்தார் மார்கண்டேயர். அவர்கள் செய்தது நமஸ்காரமென்று மேல்சீலோகத்தால் அறிவிக்கிறார்உவமிதி. இது அங்கேயே யுள்ள மேல்சீலோகம். "குந்தியின் பிள்ளைகளான மூவரும் (மாத்ரியின்) யமौ-இரட்டைப் பிள்ளைகளான நகுல ஸஹதேவர்களும் த்ரௌபதியுடன் சேர்ந்து இவ்வாறு சொல்லப்பட்டுக் கண்ணனை நமஸ்காரம் செய்தார்கள்". சரணுகதி செய்தார்களென்று சொல்வவேண்டுமிடத்தில் நமஸ்காரம் செய்தார்களென்றதால் நமச்சப்தார்த்தம் சரணுகதியே அதாவது பரஸமர்ப்பணமேயென்று தெரிகிறது. தமயந்தீ வ்ருத்தாந்தம் பா. வநபர்வ-த்தில். அங்கு சரணம் இதி 54. 16 சா- அவள் தேவானா-தேவதைகளுக்கு शरणं प्रति சரணுகதி செய்யும் தன் ரக்ஷணத்திற்கு प्राणालम्-நெருங்கிய காலமிது என்று அம்ஸ-நண்ணினாள். சா विनिश्चित्य बहुधा विचार्य च पुनः पुनः என்றது பூர்வார்த்தம் வாचेति 48-17. தேவைய: प्राणलिभूत्वा देवमानेदमस्वीत् என்பது உத்தரார்த்தம். நமஸ்காரம் செய்து அஞ்ஜலி செய்துகொண்டே நடுக்கத்துடன் பேசினாள். சரணுகதி செய்வதாக முடிவுசெய்தபிறகுச் செய்த நமஸ்காரம் சரணுகதியாகத் தானே யிருக்கவேண்டும். அந்த சரணுகதிகள் கஷுத்ர பலத்திற்காகையாலே அங்கே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமிராமற் போனாலும் இங்கே மோக்ஷர்த்த சரணுகதியில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் சேருமென்பதற்காக தன் னோடு தன் துவக்கறுத்துக்கொண்டு என்றது, नाहं मम என்பதே இது. பரஸமர்ப்பணத்தோடு இந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் நமஸ்காரமாய்க்கொண்டு ப்ரமாணம் கூறுகிறார் नमस्सु இதி. முன்னே பரஸமர்ப்பணத்தில் ப்ரமாணம் சொன்னது. இப்போது ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தில். समिदिதி. அஹிர். ஸம் 37-37. யஜ்ஞங்கள் பல. அவற்றில் समिदाद्याனத்திற்கு ஸமித்து ஸாதநமாகும்; இஷ்டி பசுஸோமயாகாதிகளுக்கு வரு-புரோடாசாதிகள் ஸாதநமாகும். ஸாதநமென்று யஜ்ஞத்திற்கு த்ரவயமாக விதிக்கப்பட்டதைச் சொல்வதாம் இவற்றிற்குப் போல் ஆத்ம ந்யாஸமென்கிற யஜ்ஞத்திற்கு ஆதமா

'नमस्कारात्मकं यस्मै विधायाऽऽत्मनिवेदनम्' इत्यादिकளாலும் மஹிம். [மஹிம் ஓரஹி
மாயிருப்பதொரு பதமாயிருக்க அஹிமாயமாக்கி இவ்வஹிமாய் தனித்தனியே
பதங்களாகக் கொண்டு ஒரு வாச்யமநுஸந்திக்கையும் நமஸ் என்பது ப்ரணம
வாசியாயிருப்பதொரு அஹிமாயிருக்க இத்தை விமசித்து வாக்யார்த்தம்
கொள்ளுகையும் நிருத்த வதத்தாலே பெற்றது] நானும் எனக்குரியேனல்

ஸாதநமாகும்-ஹவீஸ்ஸாகும். இப்படி ஸமித்தை ஸாதநமாகவுடைய டஜ்ஞம்
முதல் ஆக்மாவை ஸாதநமாகவுடைய ந்யாஸம் வரையிலான யஜ்ஞங்களு
க்குள் ஒன்றான ஆத்மந்யாஸத்தை எவனொருவன் தேவனிடத்தில் நம:
என்கிற சொல்லைக்கொண்டு செய்கிறானோ, அவன் ஸ்வர:—நல்ல அத்வர
த்தை யுடையவ (அத்வரமாவது யாகம்) நென்று சொல்லப்பட்டான்.
ஈரீத: என்றவிடத்தில் வ:சமிதா என்று தொடங்கி ச ஸ்வர:—என்ற வரை
யிலான ச்ருதி கருதப்பெறும். உரைகளில் அந்த ச்ருதிவாக்யம் வெவ்வேறு
விதமாய் காணப்படுகிறது. முன்யமாக அதன் பொருள் கீழ்க்கூறியதே. இந்த
ந்யாஸமே ஆத்மநிவேதநமென்று மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ர வ்யாக்யாநத்தி
லுள்ளது (இ ஸாஹ்யோபாயஸோபனாபிகாரத்திலும் உதாஹரிக்கப்பெற்றது). யஸ்மै-
எந்த ந்ருஸிம்ஹனின்பொருட்டு நமஸ்காரமென்கிற ஆத்ம நிவேதநத்தைச்
செய்து (முகது:ஸோ:வஸாந காமாந் அநுஸே ச் நம:ஸ்யஹ்) துக்கத்தை விட்டு
காமங்களையும் அநு பவிக்கிறானோ, அந்த ந்ருஸிம்ஹனை நான் வணங்குகிறேன்
என்றான் ருத்ரன். ஆக ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் நமச்சப்தார்த்தம். இப்படி
யானால் ப்ரணவத்தை ஸமஸ்தமாய் பகவத்பரமாக்கி அவன்பொருட்டு நம:
நமஸ்காரம் அதாவது ஆத்ம ஸமர்ப்பணமென்றே இந்த ப்ரமாணத்தைக்
கொண்டு சொல்லலாமாகையால் எதற்காக ப்ரணவத்தையும் நமஸ்சையும்
அஹிமாய் அஹிமாயாகப் பிரித்துப் பல அர்த்தகல்பனை பென்கிற கேள்வியைப்
பரிஹரிக்கிறார் ப்ரணவம் இத்யாதியால், ப்ரணவமென்று தொடங்கி பெற்றது
என்றவரையிலான வாக்யம் ஸ்ரீபாஷ்யம்துருமாலாசார்யரருளிச்செய்த முதல்
வ்யாக்யானத்தில் உரைக்கப்படாததாலும், மஹி வ்யாக்யாநத்திற் சொல்ல
வேண்டிய சங்காஸமாதாநங்களை நமச்சப்தார்த்த வ்யாக்யானத்திலே சொல்
வது அயுத்த மாகையாலும், நிருத்தத்தைவிட்டால் சேஷத்வமென்ற ஸ்வரூப
ஜ்ஞானம் ஸ்பஷ்டமாகாதாகையாலும் நமஸ்ஸின் நிருத்திபை மேல்வாக்யத்
திலே சொல்லப்போகிறபடியாலும் இது அதிகபாடமென்பர். ஆயினும் இதை
ஸ்வீகரித்து உரை செய்திருக்கின்றனர். இங்கும் ஒருவிதம் அவதாரிகை
வைத்து உரைத்தனம். நமஸ்ஸு அவ்யயமென்று இங்கிருக்கிறது. எல்லா
விபக்திகளிலும் ப்ரயோகமுண்டு. எப்படியிருந்தாலும் பதவிபாகம் தகா
தென்றே சங்கட. நிருத்தி வதத்தாலே என்றவிடத்திலே 'அகாரேணொசே விரு:
இத்யாதி ப்ரணவநிருத்தியும் 'ஐவஹரே: மஹே:யு:' என்கிற நமச்சப்த
நிருத்தியும் கொள்க. இந்த அதிகபாடம் இருந்தாலும் இராமற்போனாலும்
மேலே நானுமெனக்கு என்ற வாக்யத்திற்குப் பொதுவாக அவதாரிகை தரும்.

லேன்: என்னுடையதான வ்யாபாராதிகளும் எனக்கு சேஷமன்று; இவை யெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கே சேஷம்' என்றிவை முதலான அர்த்தங்க ளெல்லாம் நம:ஸாஷத்திலே விவக்ஷிதமென்னுமிடம் நிரூபத்தில் நமஸ்காரம்கரண த்திலே ஓதப்பட்டது.

இந் நமஸாஷத்துக்கு ௨௫-௨-௨௫-பரங்களென்று மூன்று அர்த்தங்களை வகுத்து அஹிர்யுத்தந்யன் வ்யாயானம் பண்ணினான் —

“(1) प्रेक्षावतः प्रवृत्तिर्या प्रह्वीभावामिका खतः । उक्तं परमुद्दिश्य तन्नमः परिगीयते ॥

लोके चेतनवर्गस्तु द्विवैव परिकीर्त्यते । ज्यायांश्चैव तथाऽज्यायान् ; नैवाऽऽभ्यां विद्यते परः ॥

அது ந மம ஸ.த:ய் என்று கடைசியாகச் சொன்ன பொருளே போதுமே எதற்காக முன் பொருள்களைக் கல்ப்பிக்க வேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார் நானும் இதி என்றவாறிருக்கலாம். அப் பொருள்கள் நாம் கல்பித்தவையல்ல; நிருத்தத்திலுள்ளவை என்றபடி. நிருத்த க்ரந்தத்திலுள்ள அஹமபி ந மம என்ற வாக்யத்தை, நானும் எனக்குரியேனல்லேன் என்று அநுவதித்தார். அங்கே 'யாஷ காஷந கृतய: மம भवन्ति. मम ममत. नास्ति तासु' என்ற வாக் த்தின் அர்த்தம் 'என்னுடையதான வ்யாபாராதிகளும் எனக்கு சேஷ மன்று' என்னப் பட்டது. அங்கேயுள்ள க்ருதிசப்தத்தின் பொருள் வ்யாபாரம் இது ந மம किञ्चिद् व्याप् என்கிற யோஜனைநபைக் கருதிபாம் அங்குள்ள भावत एव என்கிற வாக்யத்திற்காக இங்கு இவையெல்லாம் இய்யாதி. இவ்வள வால் நிருத்தவகத்தால் எவ்வளவு அர்த்தங்களிருந்தாலும் சரணாகதிரூப மான கீழ்க்கூறிய அர்த்தமும் தகுமென்றதாயிற்று.

இவ் வர்த்தங்களில் ஒன்றை ஸ்வீகரித்து ஒன்றைத் தள்ளவேண்டுமென்ப தில்லை; எதையும் விவக்ஷிக்கலாமென்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக ஒருவரே பல பொருள்களைப் பணித்திருப்பதைக் காட்டுகிறார் இந்நமச்சப்தத்திற்கு இத்யாதிபால். அஹிர்யுத்தந்யன்—ருத்ரன் ஸ்தூலம் ஸுக்ஷ்மம் பரம்— என்ற மூன்றர்த்தங்களும் மேலே முறையே ஸம்ஹிதாச்சிலோகங்களால் கூறப்படும். ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம பர சப்தார்த்தங்களை மேலே தாமே யருளிச் செய்வார். வ்யாகரண வ்யுத்தபத்தியால் தோற்றும் அர்த்தம் ஸ்த்தூலம்; அதைப் பல விதம் கூறும் முதல் 22ச்சிலோகம் 'प्रज्ञेति' அஹி-ஸம்ஹிதை. எல்லாம் 52-வது அத்யாய சிலோகங்கள். प्रेक्षावतः—புத்திமானுடைய प्रवृत्ति: காயிக வ்யாபாரம், उक्तं—உயர்ந்தவனான १२ उद्दिश्य—வேறொருவனைக் குறித்து ३३ नमः—ஸ்வபாவமாய்—வேறு ப்ரயோஜனத்திற்காகவன்றி வரும் प्रह्वीभावामिका—வணக்கமாயிருப்பதென்ற யா-யாதொன்றோ, அந்த வ்யாபாரமே நமச்சப்த த்தின் பொருளாகக் கூறப்படும். இதன் விவரணம் மேலே लोके-(लोकयते अनेनेति लोकः) அறிவுக்கு ஸாதநமான ப்ரமாணவர்கத்திலே चेतनवर्गः ஆத்மாக்களின் திரள் ज्यायान् अज्यायान् एव உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்றே द्विवैव—இரண்டு வகையாகவே கூறப்படும். आभ्यां—இவ்விருவகையைக்காட்டிலும் परः न विद्यते

कालतो गुणतश्चैव प्रकर्षो यत्र तिष्ठति । शब्दस्तं मुख्यया वृत्त्या ज्यायानित्यवलम्बते ॥
 अतश्चेतनवर्गोऽन्यः स्मृतः प्रत्यवरो बुधैः । अज्यायांश्च; अनयोर्योगः शेषशेषतयेष्यते ॥
 अज्यायांसोऽपरे सर्वे ज्यायान् एको मतः परः । नन्तुनन्तव्यभावेन तेषां तेन समव्ययः ॥
 नन्तव्यः परमः शेषी; शेषा नन्तार ईरिताः । नन्तुनन्तव्यभावोऽयं न प्रयोजनपूर्वकः ॥
 नीचोच्चयोः स्वभावोऽयं नन्तुनन्तव्यतात्मकः (2) उपाधिरहितेनायं येन भावेन चेतनः ॥
 नमति ज्यायसे तस्मै तद्वा नमनमुच्यते । भगवान् मे परो नित्यमहं प्रत्यवरः सदा ॥

வேறு இல்லை ஒவ்வொருவரும் சிலரைவிட உயர்ந்தவராய் சிலரைவிடத் தாழ்ந்தவருமாகலாம்; ஆக எப்படி இது பிரிவாகுமென்ன விவரிக்கிறார் காலசுத்தி. யது—எவனிடத்தில் காலத்தினாலும் தேசத்தினாலும் குணத்தினாலும் உயர்ச்சி நிலையாயுள்ளதோ—அவனையே ஜ்யாயான் என்கிற சொல்லானது சக்தி யென்கிற முக்யவ்ருத்தியினாலே கொண்டிருக்கும். ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வ தேசத்திலும் ஸர்வகுணமுள்ளவனாயிருப்பவனே ஜ்யாயான் எனப்படுவான். அந் அந்த ஈசுவரனைக்காட்டிலும் अन्य: வேறான ஆக்மா எல்லாம் ஜ்ஞாநிகளாலே ப்ரயவர: தாழ்ந்தவனாகவும் அஜ்யாயானாகவும் அறியப்பெறும். இவ்விருவருக்கும் யோ:—ஸம்பந்தமானது சேஷசேஷி பாவமாகக் கொள்ளப்படும் வேறு எவ் லோரும் தாழ்ந்தவர்களே; ஒருவனே உயர்ந்தவன். இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்பந்தம் வணங்குகிற வர்களும் வணங்கப் பட்டுகிறவனு மாகையே வணங் கப் படுகிற ஸர்வேசுவரன் சேஷியாவான்; வணங்குகிறவர் சேஷரெனப்படுவர் இந்த வணக்கமானது ஈச:—அதாவது ப்ரஜோஜநத்தைக் கருதியன்று. தாழ்ந்தவன் உயர்ந்தவனை வணங்குவதென்பது (எல்லோரும் பகவானை வணங்குவ தென்பது) இயற்கையாகும். ஆக இந்த ப்ரஹ்மீபாவமென்கிற நமநமே காயிகவ்யாபாரமாய் நமச்சப்தார்த்தமாகும் இங்கு நமயதே ஈதி நம: என்று பாஷை வ்யுத்தபத்தி.(2) நமயதே அநேனேதி நம: என்ற கரணவ்யுத்தபத்தியால் நமநகாரணம் நமஸ்ஸு. என்றும் பொருள் கூறுகிறார் உபாசிதி. ப்ரயோ ஜநமென்ற உபாதி=காரணம் கலசாத யேன பாஷை=அவன் உச்சன் தான் நீசன் என்கிற எந்த அபிப்ராயத்தாலேமட்டும் வணங்குகிறானோ அதுவும் நமந மென்று சொல்லப்படும். இதை விவரிக்கிறார் ப்ரயானிதி பகவான் எப்போதும் மேலானவன், நான் எப்போதும் தாழ்ந்தவ னென்கிற எண்ணமானது நமநமென்கிற காயிகவ்யாபாரத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதாலே நம: என்னப்படும். சாவதிக ஈசுவரனே நமநம். அந்த ஜ்ஞாநம் பிறருக்குண்டாகும் படி வரும் வ்யாபாரமும் நமந மாகும். இதில் ஜ்ஞானம் முக்யமென்பார். ஜ்ஞா நம் எப்போது மிருக்கக் கூடியது; வ்யாபாரம் சில காலத்திலே. அதனால் நமதி. அநமத், நமயதி என்ற முக்கால ப்ரயோகம் பொருந்தும் ஆகக் காயி கவ்யாபாரமே முக்யார்த்தமென்று கருக்தாகலாம். நமநகாரணமாவது ப்ரஹ் மீபாவகாரணம், ப்ரஹ்மீபாவமும் உச்சநீசபாவஜ்ஞாநமும் சேஷனான

इति भावो नमः प्रोक्तो नमसः कारणं हि सः। (8) नमयत्यपि वा देवं प्रह्वीभावयति ध्रुवम् ॥

प्रह्वीभवति नीचे हि परो नैच्यं विलोकयन् । अतो वा नम उद्दिष्टं यत् तं नामयति स्वयम् ॥

தனா நம இதி ப்ரோச்ய மனசா வபுஷா ச யத் । தனம: பூர்ணமுத்திஷமதோஸ்யந்யூனமூச்யதே ॥

इयं करणपूर्तिः स्यादङ्गपूर्तिमिमां शृणु ।—शाश्वती मम संसिद्धिरियं प्रह्वीभवामि यत् ॥

புரூஷம் பரமுத்திஷ்ய ந மே சித்திரிதோஸ்யயா । இயங்கமுத்தித் த்ரேஷ்டம் கலேப்சா தத்திரோதினி ॥

ஜீவாத்மாக்களிடமிருப்பதென்ற தாயிற்று. (3) ஈச்வரனிடமுள்ள ப்ரஹ்மீபாவத்தை நமநமென்று கூறி அதற்குக் காரணமாய் நம் மிடமுள்ள சரணாகதியும் நமநமேது என்னப்பட்டு நமச்சப்தத்தின் பொருளாகவாமென்று மூன்றாவது பொருள் கூறுகிறார் நாமயதிதி. ப்ரஹ்மீபாவமாவது—குனிதல். அது ஈச்வரனுக்கு ஏனென்ன—லோகாநுபவத்தைக் காண்பிக்கிறார் ப்ரஹ்மீதி. உலகில் தாழ்ந்தவன் தன்னை வணங்குவதைக் காணும் உயர்ந்தவன் அவனிடம் ப்ரீதியினால் குனிந்து அபிமானிப்பதுண்டே என்றபடி. அஃ—ஆகையினாலே நாமயதி இதி யத் தத் குனியச்செய்தலென்பது நம உத்திஷம் நமச்சப்தத்தின் பொருளாகக் கருதப்பெறும். அந்த நமநம் வாக்நாயமனோஷாபாரங்கள் மூன்றும் சேர்ந்த போது பூர்ணமாகுமென்கிறார் வாசுதேவி. இந்த நமநம் சரணாகதியாவது போல் வேறு பொதுவான வ்யாபாரமுமாகலாமானாலும் மேலே சரணாகதியின் அங்கங்களான கார்ப்பண்யாதிகளைச் சொல்வதால் அங்கியான இது சரணாகதியே யாம். வாசு—வாசிந்நித்யத்தாலே நம: என்று சொல்லி மனசா வபுஷா ச மனத்தினாலும் சரீரத்தாலும் செய்யப்படுகிற நமநம் பூர்ணமாகக் கருதப்பெறும். அதோஸ்யத்—மூன்று வ்யாபாரங்களின் சேர்த்தி யாகாதது குறைந்ததாகும், கீழே முதலில் காயவ்யாபாரத்தையும் பிறகு மனோவ்யாபாரத்தையும் சொல்லியிருப்பதால் அதோடு வாக்வ்யாபாரமும் சேரவேண்டுமென்பதற்காக வாசு நம இதி ப்ரோச்ய என்றது. மூன்றும் சமமபாநமா, ஏதேனும் வாசியுண்டா என்னில்—உபாயவிபாகாதிகாரத்தின் முடிவில் 'வாசிந்நித்யகங்களான வ்யாபார விசேஷங்கள் பரிவாஹமாம்படியான மாநஸ ப்ரபத்தியினுடைய பூர்த்தியிலே தாத்பர்யம்' என்றருளிச்செய்திருப்பதால் ப்ரபத்தியானது ஜ்ஞாந ரூபமாக வேண்டியிருப்பதால் மாநஸம் ப்ரதாநமாகும். மற்றவிரண்டும் பரிவாஹமென்றபடியாலே சிறிது குறைந்தாலும் குற்றமில்லை. மேலே அங்கபூர்த்திவிஷயத்திலும் ஏதேனுமொன்று குறைந்தாலும் குற்றமில்லை யென்னலாமே யென்னில்—'स्यालः पञ्चाङ्ग संयुतः', सा देवोऽस्मिन् प्रयुज्यताम् என்று விதியிருக்கும் போது குறைப்பது தகாதென்க.

சரண மர-கலசமர்ப்பண ரூபமான சரணாகதியே எம்பெருமானுடைய ப்ரஹ்மீபாவத்திற்குக் காரணமாகவாயால் அதே இங்கு முக்யஸாதநமாகும். மேலே அங்கநிருடணம் இயமிதி. இதுவானது பூர்ணமான ஸாதநமாகும். இதன் அங்கங்களாக நின்றவற்றை மேலே சொல்பவராய் முதலங்கம் கூறுகிறார் ஷாஸ்திரி.

अनादिवासनारोहादनैश्वर्यात् स्वभावजात् । मलावकुण्डितत्वाच्च दृक्क्रियाविहितिर्हि या ॥

பர் பुरुஷமஹிஷய-பரமபுருஷனைக் குறித்து. பஹீமவாமி எதி யத் குனிந்தவ னாகிறேனென்றது யாதொன்றுண்டோ. இது மம எனக்கு ஶாஸ்வதீ ஸ்சிதி: எப்போது முள்ள பரம ப்ரயோஜனமாகும். எதோ஽யதா—இதைவிட வேறு விதமான சிதி: ப்ரயோஜனம் எனக்கில்லை எதி என்கிற கலத்யாகமானது அஃ ஷேஷம் உதிவம்—சிறந்த அங்கமாகச்சொல்லப்பட்டது கலேஸா—பன் பெறவிருப்பம் அந்த அங்கத்திற்கு விரோதியாகும். முமுக்ஷுவாய் சரணாகதி செய்கிறவன் ஸாத்துவிகத்யாகம் அவச்யம் செய்யவேண்டும். அது கலத்யாக. மமதாத்யாக. கர்வத்யாகமாம். கலத்யாகம் செய்யாதவனுக்கு கர்த்ருத்வ த்யாகமும் மமதாத்யாகமுமில்லை ஆக ஒன்றைச்சொன்னால் மூன்றும் ஸித்திக்கு மாகையால் முமுஸாத்துவிகத்யாகமே இங்குக் கருதப் பெறும். ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகள் முமுஷு வுமுஷு இருவருக்கும். இது முமுக்ஷுவுக்கு மட்டுமாம். அதனால் இதை ச்ரேஷ்டமென்றது இத்தேகாடு சேர்த்து அங்கங்கள் ஆறு இங்குச் சொல்லப்பட்டாலும் ப்ரபத்திக்கு அங்கபஞ்சகமே என்று சொல்வது இது எல்லா ப்ரபத்திக்கு மிராமையாலும், கர்மயோக ஜ்ஞாந யோக பக்தியோகங்களுக்கும் இது பொதுவானபடியால் ப்ரபத்திக்கு மட்டுமான அங்கங்கள் ஐந்தே என்ற கருத்தினாலுமாகும். இந்த வாக்ய த்திற்கும் ஶ்ஜியான த்லரயாஃமஹமான சரணாகதியில் கலசமர்ஷமென்கிற அம் சமே பொருளாகலாமே பென்னில்—அப்போது தரணதேகாடியிலே சேரும். கரணபூர்த்ததியை முடித்துவிட்டு அங்கபூர்த்ததியைச் சொல்லுகிறபடியால் அது இதில் சேராது. ஆனாலும் கலோபாயத்வ த்யாகமே (தா-ஃ) இதன் பொருளா னாலோ பென்னில்—பக்தி ஸ்த்தாநத்திலே ஈச்வரனை நிற்கிறபடியால் ச்வமேவோ- யமூதோ பவ என்று அவனுக்கே கலோபாயத்வம் சொல்லப்பட்டதால் ப்ரபத்திக்கு கலோபாயத்வ ப்ரஸக்தி மிராமையால் உபாயத்வத்யாகத்தை விதிக்கவேண்டா. அவன் உபாயமாகக்கு இது உபாயமென்னில்—அந்த உபாயத்வம் இஷ்ட மாயையாலே அதற்கு த்யாகம் எங்ஙனே? அந்த உபாயத்வமும் வ்யாஜ மாத்ரமான இதற்கு ஈச்வராதிநமாகையாலே ஸ்வத; இராமையால் உபாயத்வ த்யாகம் செய்வதென்னில்—அப்போது கர்த்தாவான ஜீவனுக்கு கர்த்தருத்வம் பராதிநமாகையாலாம் கர்த்தருத்வ த்யாகத்திற்கு ஸமமாகும் இது. ஆக ஸாத் த்துவிக்ஷயாகதேஹமாகும் அப்போது ஸாத்துவிக த்யாகமென்றே சொல்லவாகும்.

இதன் மேல் அங்கபஞ்சகத்தில் சேர்ந்ததான கார்ப்பண்யத்தைக் கூறு கிறார் அநாதிதி: அகிஷ்யமானது அதிகாரத்திற் சேர்ந்தது மூன்றேயும் இருக்க வேண்டும் அதனால் இதை மூன்றே மொழிந்ததாம். அநாதிவாஸனாரோஹா— அநாதியாக தூர்வாஸநை ஃளேறியிருப்பதாலும் ஶ்வாவஜாத்—இயற்கையா யிருக்கும் ஶநைஷ்வரீத்—பாரதந்தர்பத்தாலும் (அஸாமர்த்தியத்தாலும்) மல—அவ குணதர்வா—அழுக்கினால் மூடப்பட்டிருப்பதாலும் த்ருக்क्रियाविहिति: या—ஜ்ஞாந

तत् कार्पण्यं तदुद्धो धो द्वितीयं ब्रह्ममीदृशम् । खखातन्व्यावबोधस्तु तद्विरोध उदीर्यते ॥

परत्वे सति देवोऽयं भूतानामनुकम्पनः । अनुग्रहैकधीर्नित्यमित्येतत् तृतीयकम् ॥

उपेक्षको यथाकर्मफलदायीति या मतिः । विश्वासात्मकमेतत् तृतीयं हन्ति वै सदा ॥

एवंभूतोऽप्यशक्तः सन् न त्वाणं भवितुं क्षमः । इति बुद्ध्याऽस्य देवस्य गोप्त्रशक्तिनिरूपणम् ॥

चतुर्थमङ्गमुद्दिष्टममुष्य व्याहृतिः पुनः । उदासीनो गुणाभावादित्युपेक्षा निमित्तजा ॥

மும் க்ரீயாசக்தியும் இராமை யாதொன்றோ. தத்—அது கார்பண்யமாகும். அதனுடைய உத்போதம் = ஜ்ஞாநமானது இரண்டாவது அங்கமாகும். முதலில் ஸாத்விகத்யாகத்தைச் சொல்லிவிட்டு பிறகு இதைச் சொன்னதால் இதை இரண்டாவ தென்கிறது. ச்வேலாகத்தில் கார்பண்ய பதத்திற்கு ஆகிஞ்சந்யம் பொருள். அங்கமாகிற கார்பண்யம் ஆகிஞ்சந்யஜ்ஞாநமாகும். தான் ஸ்வதந்த்ரனென்கிற ஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு இக் கார்பண்யம் வாராதாகையால் இந்த ஸ்வாதந்த்ரயஜ்ஞாநமானது இகற்கு விஜேராதியாகும் ஈரதிசப்தத்திற்கு விச்வாஸத்தை முதற்பொருளாசச்சொல்வதால் மேலே விச்வாஸரூப அங்கத்தைக் கூறுகிறார் பரவே இத. இந்த ஈச்வரன் பரத்வமிருந்த போதிலும் ஜ்ஞேத்ரஜ்ஞார்களிடம் தபையுள்ளவன்; எப்போதும் அநுக்ரஹத்திலேயே ஜோக்குள்ளவன்; அதனால் எனனை அநுக்ரஹிப்பானென்கிற திட விச்வாஸம் முன்றாவது அங்கமாகும்—இதற்கு விஜேரதி எதென்னில்—ஈச்வரன் உபேக்ஷகன்—அவனுக்கு ஒருவன் ஜ்ஞன் ஒருவன் ப்ரியன் என்கிறதில்லை வினைக்குத் தக்க பலனளிப்பவனே யாவான் என்கிற ஜ்ஞாநம் விச்வாஸத்தைக் குலைக்கும். இதன்மேல் விஜ்ஞாநபூர்வக் காரீந மெனப்படும் ஸோத்ரவ்ரணத்தையருளிச்செய்கிறார் ஈவமிதி. ஈவ்மூலோ஽பி அநுக்ரஹத்திலே ஜோக்குள்ளவனாயிருந்தபோதிலும் ஈசகரண—அஸ மர்த்தனாகி ஈண் ரக்ஷணைக மவ்ரு ந ஈப:—ஆகான் இதி வுத்தா—என்கிற புத்தி வருமாகையாலே அதை நிவ்ருத்தி செய்வதற்காக ஈஜ இந்த ஈவ்ய பகவானுக்கு உள்ள ஸோத்ரஸக்தியை நிரூபணம் தெளிந்து அத் தெளிவை அவனுக்குத் தெரிவிப்பதான வ்யாபாரமாகிப் ஸோத்ரவ்ரணமானது நான்காவது அங்கமாகும். இதற்கு வ்யாஹி: புன:—விஜேரதி எதென்னில்—குணாபாவாத்—ரக்ஷண சக்தியிராமை யாலே உதாசீந:—ரக்ஷணத்தில் ப்ரவர்த்தியான் இதி நிமித்தஜா உபேக்ஷா இப்படி குணமில்லையென்றஜ்ஞாநத்தாலே வந்த உதாஸீநத்வகல்ப்பணையாம். ஈச்ரனுக்கு இவன் ரக்ஷணியன் என்கிற அத்யவஸாயம் இருக்கிற தென்கிற நம்பிக்கை மஹாவிச்வாஸம். இந்த அத்யவஸாயமிருந்தாலும் கர்மாக்களை மீறிச் செய்ய சக்தியிராமையாலே உதாஸீநமாயிருப்பானென்று அவனை சக்தியற்றவனாகத் தான் நினைத்தால் அவன் ரக்ஷிக்க மாட்டான். அதற்காக அவன் ஸர்வசக்தனென்கிற நிச்சயம் தனக்குள்ளுள்ளென்றறிவிக்க ஸோத்ர வ்ரணம் செய்வதென்றதாயிற்று. இனி காரகதர்மங்களை சக்தியென்று சொல்வதாகையால் ஸோத்ரஸக்தி என்பதற்கு ஸோத்ரவ்ரணவ்யாவரமென்றே பொருளானாலும்

खखस्य खामिनि वृ(खाम्यनिवृ)त्तिर्या प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् । तदङ्गं पञ्चमं प्रोक्तमाज्ञाव्याघातवर्जनम् ॥
अशास्त्रीयोपसेवा तु तद्विघात उदीर्यते ॥ चराचराणि भूतानि सर्वाणि भगवद्वपुः ॥

अतस्तदानुकूल्यं मे कार्यमित्येव निश्चयः । षष्ठमङ्गं समुद्दिष्टं तद्व्याघातो निराकृतिः ॥

पूर्णमङ्गैरुपाङ्गैश्च नमनं ते प्रकीर्तितम् । स्थूलोऽयं नमसस्वर्यः सूक्ष्ममन्यं निशामय ॥

चेतनस्य यदा मयं खस्मिन् स्वीये च वस्तुनि । मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मम्यस्य वाचकम् ॥

கருத்தொன்றே. அனுக்ரஹசீலனாகையால் காப்பானென்பது மஹாவீச்
வாஸம். கஜேந்த்ராழ்வான் கதறின போது கைவிட்ட மற்ற தேவதைகளைப்
போலன்றி பூர்ணசக்தியுடையனாகையாலே காப்பானென்று தெளிந்து ப்ரார்
த்திப்பது ஸோதரவரணம். விதேநிஷேதோ வலியான் என்கிற ந்யாயமாய் ஆறுகூல்ய
ஸங்கல்பத்திற்கு முன்னே ப்ராதிகூல்ய வர்ஜனத்தைப் பனிக்கிறார் சரேதி.
ஸாம்யநிவृத்தி: என்கிற பாடத்தில் ஸய்ய = தனக்கு ஸ்வாமித்வ நிவ்ருத்தி-ஸ்வாமி
த்வமில்லை பென்பதென்க. ஸாமிநிவृத்தி: என்ற பாடத்தில் ஸய்ய சொத்தாய் தாஸ
னானவனுக்கு ஸாமிநி சேஷியான எம்பெருமானிடம் யா வृத்தி: = மாதிகூல்யவ்ஜன
மென்கிற யாதொரு நடக்காதபோ, தத்-அந்த அநாஸ்யாபாதவர்ஜனம்-அவனது
ஆற்றைக்கு விரோதம் செய்வதை விடுதல் ஐந்தாவது அங்கமாகச் சொல்லப்
படும். இதில் தயேவ சரீரீசுபேஷு மாதிகூல்யம் விவர்ஜயேத் என்று லக்ஷமீதந்த்ரத்தில்
சொன்னதும் சேரும். அநாஸ்யோபசேவாது-சாஸ்த்ரம் ஸம்மதிக்காததைச் செய்வது
தவ்யாபாத: அதற்கு விரோதியாகச் சொல்லப்படும். நிவீக்ஷானுஸ்தானம் ப்ராதிகூல்யம்.

முடிவில் ஆறுகூல்ய ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுகிறார் சரேதி. ஐங்கம ஸ்த்தா
வரங்களான ஸகல ப்ராணிகளும் பகவானுக்கு சரீரம். அந:—ஆகையால் அவற்
றிற்கு அநுகூலமாயிருப்பதே என் தொழிலாகுமென்கிற நிச்சயம் ஆறாவது
அங்கம். இதில் விஹித கர்மாநுஷ்டாநமும் சேரும். நிராக்ருதி:—அத்தொழிலையே
விடுவது தவ்யாபாத:—அதற்கு விரோதியாகும் இப்படியே அந்:—ஸாத்துவிக
த்யாகம் முதலான ஆறு அங்கங்களாலும் உபாந்நேஷ-அதன் விரோதிகளைப் பரிசீலி
க்கையான உபாங்கங்களாலும் பூர்ணமான நமநமென்கிற அங்கியானது உன
க்குச் சொல்லப்பட்டது. நமச: நமச்சப்தத்திற்கு அபமய:—இந்த அர்த்த
மானது சூல்:—ஸ்த்தூலமாகும்.

அந் சூக்ஷ்ம—வேறு ஸூக்ஷ்மமான அர்த்தத்தை நிஸாமய—(தெளிவாகச்
சொல்லுகிறேன்) கண்ணால் கண்டதுபோல் அறி. ஸூக்ஷ்மார்த்தமாவது
நிருக்த மூலமாகச் சொல்லும் அர்த்தம். இப்போது நம: என்பது இரண்டு
பதமாகும். ம:—என்பதற்கு மம என்று பொருளாம். யதா-எந்த அஜ்ஞாந
தசையில் சேதனஸ—ஜீவனுக்கு ஸ்மிந்-தன்னிடத்திலும் ச்வியே வஸ்துநி வ-தன்னை
சார்ந்த வஸ்துவிலும் மய:—மமத்வ புத்தியானது இருக்கிறதோ, ததா—
அப்போது—ததா என்ற இச் சொல்லுக்கு நிவார்யதே என்ற க்ரியையில் அந்
பயம்—மம என்கிற இரண்டொன்றும். மயஸ்ய—மமத்வ புத்திக்கு வாசகம்—

इति ते सूक्ष्म उद्दिष्टः परमस्य निशामय । पन्था नकार उद्दिष्टो मः प्रधान उदीर्यते ॥

विसर्गः परमेशस्तु तत्रार्थोऽयं निरूप्यते । अनादिः परमेशो यः शक्तिमान् पुरुषोत्तमः ॥

तत्प्राप्तये प्रधानोऽयं पन्था नमननामवान् । इति ते त्रिविधः प्रोक्तो नमश्शब्दार्थ ईदृशः" इति ॥

தன்னிடத்திலிருந்து அபொஹஸே—விடுக்கப்படுகிறது. வோஃ என்கிற பதத்திற்கு ஈச்வரனில்லை, நான் அவனுக்கு சேஷனல்லன், தேஹாதிகளும் அவனுக்கு சேஷமல்ல என்ற புத்திகளைக் கொள்வது. இவை விக்ரஹை: பரஸ்பர விருத்தமாயிருக்கும்; ஈச்வரனில்லை யென்பதும், ஈச்வரனும் நானும் ஒன்றென்பதும் விருத்தமாகுமே. அல்லது விக்ரஹை: என்பதற்கு விபரீத ஜ்ஞாநரூபமான என்று பொருளாம், ஧ீமய் என்பதற்கு ஜ்ஞாநரூபமான என்பது பொருள். ச:ய் மயத் சார்வியேதி சார்வியை விஷ்ணுவினிடமிருக்கும் தர்மம். ஐய் ஐகி: என்கிற ஜ்ஞாநம் வந்தபிறகு உண்டாகும் நேத் ரஜத் என்கிற வாக்கானது எப்படி சாவுமொருமோ அப்படி விஷ்ணு ஸர்வத்துக்கும் ஆக்மா என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்குப் பிறகு வருகிற ந மெ என்கிற வாக்கானது மமத்வபுத்தி தனக்குப்போனதையறிவிக்கும் ஆக்மத்வத்திலே சேஷித்வமும் நியத்வமும் அடங்கியிருப்பதால் விஷ்ணுவை ஸர்வசேஷியாகவும் ஸர்வநிபந்தாவாகவும் அறிந்தபோது தனக்கு ஒரு நிகமாகவும் சேஷித்வமும் ஸ்வாதந்தர்யமுமில்லை யென்றுதேறும். பதிகூலசமுத்யா என்பதற்கு அய் வுஷா ஷத்ரவரா என்கிற க்ரமத்தில் போதத்தினாலுண்டான என்ற பொருளாம் பதவோசமய்யா என்கிற பாடத்தில் வோசத்தைப் பிறருக்குண்பண்ணுகிற என்றதாம். பதவோசசமுத்யா என்கிற பாடத்திலும் பதவோ: சமுத்ய: யா என்ற விக்ரஹத்தால் பதவோசசமய்யா என்ற பொருளையே கொள்வர். நம: என்ற மந்த்ரமாம் நித்யமாயிருந்தாலும் ஈஸ்வராயிருப்பவன் போதம் வந்தபிறகு அதைச் சொல்லும் போது போதத்திலிருந்து உண்டானது என்று சொல்லத்தகும். சார்வியவோம் அஷ்டாஷரத்தில் எதனால் உண்டாகிறது தென்னில்—ப்ரணவத்தாலே என்னலாம். தத்த்வ ஸாகரஸம்ஹிதையில் மகாரம் ஜீவாந்தராத்மாமைவச் சொல்லுகிற தென்றதால் மகாரம் ஸர்வோபலக்ஷணமாகையால் அந்தராத்மத்வரூப அர்த்தத் தோன்றும்; அகாரம் காரணவாசியா கையால் உபாதாநகாரணத்வத்தை யறியும் போது ஸர்வாத்மத்வமும் அறிபவேண்டியிருக்கும். இति ते सूक्ष्म उद्दिष्टः= இப்படி ஸூக்ஷ்மார்த்தம் சொல்லப்பட்டது

परं अस्य निशामय-பரமென்கிற வேறு பொருளை இனி யறிவாயாக. அதாவது பந்था: நகார: उद्दिष्टः. मः என்கிற விடத்தில் म எனபதையும் விஸர்க்கத்தையும் பிரிக்க வேண்டும் நகாரத்திற்கு வழி—உபாயம் பொருள்; மகாரத்திற்கு ப்ரதாநமென்பது; விஸர்க்கத்திற்கு ஈச்வர னென்பது. ச-இப்படி கொள்ளும் போது அயமய்: இந்த ஈக்யார்த்தமானது உத்யை சொன்னதாகும்—அநாதியாய் உயர்வற உயர்ந்த ஈச்வரனாய் சக்திமானான புருஷோத்தமன் யாவனோ தத்மாஸ்யை—அவனை மடைவதற்கு அய்—அவனை நமஸ்கரிப்பான் நமந என்ற பெயர்

இவ்விடத்தில் 'நம: பரம: ஶோ' என்கையாலே நமஸ்குப் பரமஸிவியே பரிசம்ஸ்யென்னுமிடம் ஸுத:பாஸம். பரமஸிவ இன்னொன்று தெளிகைக்காக விசேஷநாமமேயம். இங்கு 'அஸாஸ்தீயோபஸே ரா து தத்யாத உதீயதே' என்றும், 'தத்யாதாஸோ நிராக்ரதி:' என்றும் சொன்ன வசநங்களுக்குப் ப்ரபத்திகாலத்தில் வுத்திபூர்வாதி-
பூர்வம் நடக்குமாகில் அநுகூலசங்கரமும் ப்ரதிகூலத்தில் அபிவிநிவிராமாதிகளும் இவ்வையிற்றொமென்று தாக்பர்யம். பரயுச்சரகாலத்தில் வுத்திபூர்வாதிகூலம் நடந்ததாகில் இவன் ருசியோடு பொருந்தின ஸுத:பாஸவதாசுக்கு விருதமாம்.

இங்கு ஶ்யூலமான அர்த்தமாவது—ராகரணத்தைத் துவக்கிவருகிற ஶ்யூலயுபதி யாலே தோற்றுமது. ஶ்யூலமாவது—வரீநாஸ்யாதிகளைக்கொண்டிழிகிற நிரூபல த்தாலே தோற்றுமது. பரமாவது—ரஹஸ்யாஸங்களிற் சொல்லுகிற அக்ஷரநி-
ஷ்டபகித்யாலே தோற்றுமது.

இதில் முற்பட ஶேவபூனாக்கு ஸுத:பாஸவூத்தியும் சாஶ்யாஸதபமான சாஶ்யோபாய-
ஸாரமும் வகுத்தது. அந்நரம் மோக்ஷோபாயாதிகாரிக்கு அவஸ்யபேஷினமான நிரபேஷ-
ஸாஸ்யாதிநிவூதிபூர்வரூபஸோதனம் பண்ணிற்று. பின்பு சாஶ்யோபாயவிசேஷத்தாலே
வகித்யம்முமாய் ப்ரபமுமாயிருக்கிற சிவோபாயமிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்று.

ரையுடையவனாய் நம:ஸ்தே ஐதி நம: என்ற வ்யுத்தபத்தியால் நம்யமானனாய்
அவ்வது நமந—ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தியாலே நாமவான்—நாம: = ப்ரதா
ப்ரதாபவந்தையுடையனாய் ப்ரதான: ப்ரதா: = ப்ரதாந உபாயமாகிறான். த்ரதாஸ்தே
என்கிற அங்கத்திற்கு வேறு பொருளுமாம் விசர்வாஸ்யனான எம்பெருமானை
யடைவதற்கு நமநநாமவான் = நமநமென்கிற பெயரையுடைய ப்ரபத்தியானது
ப்ரதாநமான உபாயம் இது பத்திக்கங்கமாகாமல் உபாயமாகு மென்றவாறு.

கீழெடுத்த ச்லோகங்களில் சில விசேஷங்களைக் குறித்தருளுகிறார் இவ்
விடத்தில் இதி. விசேஷநாமதேயமிதி. பகவான் என்கிற சொல்' பரம
சேஷி ச்ரீய:பதி என்று தெளிவிக்கிற தென்ற படி. ப்ரபத்தியநுஷ்டித்த
வனுக்கு அதற்குப் பிறகு அநுகூலாதிமம்மேற்பட்டால் ப்ரபத்திக்கு லோப
முண்டென்றெல்லாம் சங்கியாமைக்காக சில வாஶ்யாம்சத்தின் கருத்தைக்
கூறுகிறார் இங்கு இதி. இதெல்லாம் கீழேயே வ்யக்தம். பரமஸாஸ்தேசி—ம: என்
பதற்கும் மம என்பதற்கும் ஸாம்யமுளது என்றதாம். ஸ்—ஷ்டமாய் ப்ர
ஸித்தமான அர்த்தம் ஸ்த்தூலார்த்தம். அஸ்ப்ஷ்டமாய் சாஸ்த்ரத்தால்
அறியவேண்டும் வஸ்து ஸுக்ஷ்மார்த்தம். ரஹஸ்யசாஸ்த்ரமூலமாயறியப்படு
கிறது—பரமான அர்த்தம் இந்த யோஜனைகளில் ஸித்தித்ததைச் சுருக்கிக்
காட்டுகிறார் இதில் இதி ஸ்வத:ப்ராப்தமான வ்ருத்தியாவது ப்ரஹ்மீபாவம்.
உபாயசரீரமு: உபாயஸ்வரூபமும். நிரபேக்ஷ = அநந்யாதீநமான. நிவூதிபூர்வ
என்பதற்கு—நிவ்ருத்தியைச் சொல்லி யதன்மூலமாக என்று பொருள். மூன்று
வது அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார். பின்பு இதி வகேகார்யமாய் என்ற வள
வால், நமநநாமவான் = நமநேந ப்ரதாபவான். என்கிற அர்த்தம் கருதப் பெறும்.
த்ரதாஸ்தே என்பதற்கு அவனையடைவதற்கு என்று பொருளாகையால் ப்ரபாயமு

ஓயாந்ரங்களிற் காட்டில் சமர்நத்தினுடைய பவானோயாவும் சொல்லிற்றுவை
மாம். இவையெல்லாம் மேற்சொல்லப் புகுகிற வாயாந்ரங்களிலே யவாசம்
அநுபந்தித்துக்கொள்வது.

மாயிருக்கிற என்றது. ஆக ஈச்வரன் ப்ரதாநமான உபாயமென்ற தாயிற்று.
சமாதயே என்றவிடத்தில் சமாதயே என்ற பாடம் தத்த்வதிபகாரர் கொண்ட
தென்பர். அதே ஸமீபந பாடமென்பதற்கு ஸாதகமில்லை. ஸ்வரஸமுமன்று.
மூன்றாவ தர்த்தம் சொல்லும் காரிகையை ப்ரபத்தி பரமாகவும் யோஜிக்கிறார்
ஓயாந்ரம். 'நமந நாமவாந்' என்பதற்கு நமந சப்தவாச்யமான ப்ரபத்தியாகிற
என்று பொருள். பகவான் ப்ரதாநோபாயமென்னுமல் ப்ரபயமிஜமான பக
வான் அல்லது பகவானாகிற ப்ரபத்தி ப்ரதாநோபாயமென்றதால் ப்ரபத்
திக்கு ப்ரதாந்யம் சொன்னதாகும் அதற்கு பகவானைவிட ப்ரதாந்யம்
வாராதாகையால் உபாயாந்ரங்களைக்காட்டிலுமென்றது. இப்போது நம
என்பதற்கு ந=நமநமென்கிற உபாயமாகிற: விஸர்கமாம் பெருமான்
ம—ப்ரதானமாகுமென்று பொருள் கொள்க. மற்றது மேலே. இந்த ப்ரதா
ந்யமாவது சிவபகவத்யாநம். இதுபோல் பக்தியை யிடை யிடாமல் ஸ்வ
தந்த்ரமாயிருக்கை ப்ரதாந்யமென்றும் சொல்லலாம் மூன்றாவது அர்த்தத்
திற்கான ச்லோகத்திற்குச் செய்த இந்த இரண்டு யோஜனைகளில் இரண்
டாவது யோஜனையில் தேசிகனுக்கு நோக்கில்லை யென்று முழுக்ஷுப்படி
வ்யாக்யாநமான தாத்பர்யதீபிகையில் உளது. முதல் யோஜனை எரித்தோ
பாய ப்ரதாந்ய பரமாகும். இரண்டாவது யோஜனை ப்ரபத்திபரம். ச்லோக
த்திலுள்ள ப்ரதாந சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கொண்டு முதல் யோஜனை
யருளினார். அப் பக்ஷத்தில் நம: என்பதற்கு விஸர்கார்த்தமான ஸர்வேச்
வரன் ப்ரதாநமான உபாயமென்றிவ்வளவு சொல்வதே போதுமாகையால்
ச்லோகத்தில் சமாதயே—என்றதும் நமநநாமவாந் என்றதும் வீணாகும்.
சமாதயே என்று பாடம் கல்பித்தாலும் வீணே. இது சதுர்த்த்யந்தமாயிருப்ப
தால் விஸர்கத்தை சமாதந்தமாகக் கொள்ளாமல் சதுர்த்த்யந்தமாகக் கொண்ட
தாகத் தெரிகிறது. சமாதத்திற்கு சமாதமே ப்ரதிஸம்பந்தியாவது யுத்தம்.
மறுபடியும் ச:என்று ப்ரயோகிக்காமல் சய் என்று ப்ரயோகித்ததால் தத்பதார்
த்தமான ஈச்வரனைவிட அது வேறாயிருக்க வேண்டும். ஆக விஸர்கார்த்தமான
பகவானை யடைவதற்கு இது ப்ரதாநோபாயமென்றால், இது ப்ரபத்தியே
யாகத் தகும். நம: என்றவிடத்தில் ந என்பதுஸாம்யத்தாலே நமநம் என்கிற
உபாயத்திற்கு ஸூசகமாயிருப்பது தகும். அதற்காகவே நமநநாமவாந்
என்று ப்ரயோகித்தது. இப்படி ச்லோகத்திலுள்ள பதங்கள் வீணாகா
மைக்காக ஸமர்ப்பணபரமாகச் சொல்வதே யுத்தமென்ற திருவுள்ளத்தினால்
இதனையே முடிவாக அருளினாரென்று ஆராய்க.

இங்குச் சொன்ன மூன்று விதமான அர்த்தங்களை மேலே சொல்லப்
போகும் யோஜனைகளில் தக்கவாறு சேர்த்துக் கொள்ளலாமென்கிறார் இவை

एवं शिक्षितनानार्थिनमशब्दसमन्विताः । सर्वे करणतां यान्ति मन्त्राः स्वात्मसमर्पणे ॥
जीवसामान्यमुखतः शृंगग्राहिकयाऽपि वा । मकारौ तारनमसोः खानुसन्धानदाविह ॥
इह या खानुसन्धानप्रक्रियेत्य दर्शिता । अन्येषामपि तत्साम्यात् नान्योन्यशरणा इमे ॥
अतः स्वपररक्षायां पराधीनेषु जन्तुषु । निरपेक्षशरण्यत्वं नियतं कमलापतौ ॥ —०—०—०—

இங்கு ஶாஷ்மாகவாதல் ஶாஷ்மாகவாதல் நமஸ்ஸிலே தோற்றின ஶரணாகதி யாகிற ஶாஷ்யோபாயத்தாலே மசாஶ்நியனாய், மேலில் சதுர்த்தியில் விவ்ஶிதமான கைங்

இதி. திருவஷ்டாஷ்ரம் தத்துவ ஜ்ஞாநார்த்தமாய், த்வயமே கரணமந்த்ரமாயிருக்க இதை ஸாத்யோபாயாநுஷ்டாநபரமாக்ஶலாமோ என்ன, நமச்சப்தமுள்ள மந்த்ரங்களெல்லாம் ப்ரபத்தி யநுஷ்டாநத்திற்குக் கரணமந்த்ரமாகலாமென்கிறார். ஶ்ரமிதி. ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டாந பரமாகில் மகாரத்தால் ஜீவஸாமாந்யத்தைச் சொல்வது பொருந்துமோ வென்ன உத்தரம் ஜீவதி. ஜீவஸாமாந்யத்தைச் சொன்னாலும் எல்லோரும் அவனுக்கு சேஷனாகையால் நானும் சேஷனென்றவாறு தன்னை யநுஸந்திப்பதிலேயே நோக்கான படியால் மந்தரம் தன்னை மட்டும் ஸமர்பிக்க உபயோகப்படும் ஜீவசாமான்ய-முகத:—எல்லா ஜீவரையும் சொல்லி அதன் வாயிலாகவோ ஶ்ரீமாத்ரிகயா—கொம்பைப் பிடித்து ஶோக்ஷியை நேரே காட்டுவது போல் நான் என்று தன்னை மட்டும் சொல்லியோ தாரனமசோ:—ப்ரணவத்திலும் நமச்சப்தத்திலுமிருக்கிற மகாரங்கள் வானுஸ்தானஶீ—தன் அநுஸந்தாநத்தை அளிக்கும். மகாரத்தால் தன்னை மட்டும் அநுஸந்தித்தால் இதர ஜீவர்களுக்கு பகவந் மாத்ர சேஷத்வம் ஶீர்த்திக்குமோவென்ன ஶீர்த்திக்குமென்கிறார் ஶ்ரீதி. ஶ்ரீ—இம் மந்த்ரத்தில் ஶ்ரீ ஒருவனுக்குத் தன்னை யநுஸந்திக்கும் ப்ரக்ரீயை எது காண்பிக்கப்பட்டதோ. இது இதர ஜீவர்களுக்கும் ஸமமாயிருப்பதால் ஒவ்வொருவரும் பகவச்சேஷமாகவே தன்னை நினைப்பதால் ஒரு ஜீவனுக்கொரு ஜீவன் சரணமாகமாட்டான். ஒருவர் தம்மதச் சேர்ந்தவருடைய மரத்தையும் ந்யாஸம் பண்ணும் போது அவர் அவர்களுக்கு சரண்யராகவில்லையோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் அந் இதி. தன்னை ரக்ஷிப்பதற்குத் தான் சரணாகதி செய்தாலும் எம்பெருமானுக்கு அதீநமாகவே அது ஏற்படுவது டோல் பிறருக்காகப் பண்ணும் சரணாகதியும் தத்ஶ்வாபதேசாதிகளும் அவனுக்கதீநமாகவேற்படுவதால் நிரபேக்ஷ சரண்யத்வம்=அநந்யாதீநமான உபாயத்வம்—வேறென்றை த்வாரமாக்காத உபாயத்வம் பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்குமே யாகுமென்றபடி. நமச்சப்தார்த்தம் முற்றும்.

புனரி, கடைப்பதவ்யாக்யாநம். இங்கு=இம் மந்த்ரத்தில். இதற்கு—இவ் வாக்யத்தின் முடிவிலுள்ள நாரயண சப்தமென்றதோடு அந்வயம். சரணாகதியானது நமச்சப்தப்ரதம யோஜனையில் சாப்தம்; இரண்டாவது யோஜனையில் ஆர்த்தம்; மேலே மூன்றாவது யோஜனையில் இருவிதமுமாகும். சூர்த்திக்கு சேஷத்வமே பொருள்; கைங்கர்யம் வாச்யார்த்தமன்று. அதனால்

கர்யத்துக்குப் ப்ரதீஸ்திப்யுமாய் சபீரக்ஷணமாவும் சர்வசெய்யாகவம் ப்ரதமாபரத்தில் ப்ரதிபக்ஷணை நிரபேக்ஷஸரணனுடைய படியை வெளியிடுகிறது யோகரூமான நாராயண ஷட்வம். சுருங்கச் சொன்ன அர்த்தம் தன்னையே அஜான-சங்கய-விபரீதங்கள் கழியும் படி சுவாமிநாதரத்தாலே தெளிவிக்கை விவரணம். இஸ் சம்பஹவिवரணமாவம் ப்ரதமாபரம் முதலாக யதாஸம்பவம் கண்டுக்கொள்வது

இந் நாராயணஸட்வம் சேஷசெய்யிவங்கன் இரண்டையும் வெளியாகக் காட்டுகிற ஓகாராதிஸயத்தாலே விபுநாயநியிலும். திருநாராயணீயத்திலே நாமநிவ்வனம் பண்ணுகிறவிடத்திலும், மற்று முள்ள வ்யாபகநாமங்களுக்கும் முன்னே படிக்கப்பட்டது. சர்வரவிதோபாயவிசேஷநிர்ணயம்பண்ணுகிற நாராயணானுபாயம் பரதரவமாக

விவக்ஷிதமான என்றது. ப்ரதீஸ்திப்யுமாய்—இலக்காய் படியை = ப்ரகாரத்தை—விசேஷத்தை. யோகரூமான இதி. நாராயண சப்தத்தில் ணத்வம் அது ஸம்ஜ்ஞையானபடியிலே ஆக ஓடிசக்தியுண்டு அவயவார்த்தமும் பொருந்துகிறபடியால் யோகசக்தியுமுண்டு. யோகரூமென்கிற சொல்லுக்கு ஒரு வஸ்து ஸ்வயே யோகத்தாலும் ஓடிபாலும் செல்லும் பதமென்று பொருள். யோகார்த்தமும் ஓடிவயீழும் வெவ்வேறு வஸ்துவாயிருந்தால் அந்த சப்தத்தை யோகரூமென்பர். அகாரமே போதுமே; நாராயணசப்த மெதற்கென்ன, அருளிச்செய்கிறார் சுருங்க இதி. அகரரத்தில் மட்டுமன்றி மற்றசொற்களிலும் ஸங்கரஹ விவரணங்கள் உளவென்கிறார் இஸ்ஸங்கரஹேதி அகரரத்திற்கு விவரணம் நாராயணபதம்; உகரரத்திற்கு விவரணம் நம;பதம் நம;பதத்தாலேற்பட்ட பாரதந்தர்யத்துக்கு, சரீராத்மபாவத்தைக் குறிக்கும் நாராயண சப்தம் விவரணமாகும். மகரரத்திற்கு விவரணம் நாரபதமென்க

நாராயண சப்தத்திற்கு மற்ற திருநாமங்களைவிட ஏற்றத்தை யருளிச்செய்கிறார் நாராயணேதி. நாரபதம் சேஷமான தததுவங்களைக் காட்டும்; விஷ்ணு காயத்தியிலுள்ள வாஸுதேவ விஷ்ணுபதங்கள் அவற்றைக் காட்டவில்லை. நாமநிர்வசநமிதி. பா. சாந்தி நாராயணமயன் ஸ்யாதி ஹமேக: சநாதன:”. “வ்யாபகரீ பிரோகா:”—இத்யாதியால் நாராயண நாமத்திற்கே நிருக்தி முதலில். வ்யாபக நாமங்கள் = வாஸுதேவ விஷ்ணுபதங்கள்; வ்யாபக—வ்யாபகணை பகவானுடைய நாமங்கள். நாராயணநுவாகமாவது தைத்திரீயோபநிஷத்தில்—‘ஸஹஸ்ரீஷ் தேவ் என்று தொடங்கிய அநுவாகம் அங்கே ஸஹஸ்ரீஷ்மீத்யாதியான சில சொற்களைச் செய்ந்து அதன் பொருள் நாராயணமென்று நாராயண சப்தத்திற்குப் பல கால் ஆவ்ருத்தி செய்து சொல்வதெதற்காகவென்று விசாரித்து, பரவித்யை யென்கிற மோகேஜாபாய வித்யைகளில் உபாஸ்யமான வஸ்துவை எந்த சப்தத்தால் நிரீதேசித்தாலும் நாராயணனையே பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும்; யோகரீகமான சப்தமே யல்லாமல் ஓடி யினால் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைச் சொல்லும் சப்தங்களாயிருந்தாலும் நாராயணனையே கொள்ளவேண்டும். ப்ரஹ்ம சிவாதி சொற்களைப் பரவித்யை யிற் கண்டு அவர்களைக் காரணமான பரதத்தவமாக நினைக்கலாகாது. ப்ரஹ்

சித்திரான பகவதிகளெல்லாம் சாமாநாதிசுரேஷ்டத்தாலே அங்குச் சொன்ன விஷம்போலே விபூ சயானார்களென்றும், இவர்களுமே நாரதாதிமென்றும் தெளிவிக்கக்கூட இந் நாராயணசுத்தைப் பலகாலும் சாஸ்திரம் தோற்ற அவதித்தது.

இச் சாஸ்திரத்தின் சமாவம் 'சக்திநா நாராயணசுத்தை' 'நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே' 'நாராயணேதி சாஸ்திரம்' 'ஸ்யாதி'களிலும், ஆழ்வார்களுடைய 'குலம்' தரும் செல்வம் தந்திடும், 'நாரணன் தம் மண்ணை நரகம்புகாள்' 'ஸ்யாதி'களான பாசுரங்களிலும்

மாதிகளுக்கு அந்தர்யாமி யாயிருப்பதால் நாராயணன் அச் சொற்களுக்குப் பொருளாகிறானென்று நாராயணனுவாகம் அறுதியிடுகிறதென்று லிங்கமூல-ஸ்யாதிசுரேஷ்டத்தில் நிர்ணயிக்கப்பெற்றது. விச்வம் போலே இதி. விச்வ சப்தத்தாலே அசேதநவஸ்துவையும் கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் அதோடு நாராயணனுக்கு ஐக்கியம் வாராதாகையால் அதற்கு அந்தர்யாமியென்றே பொருள்கொள்ள வேண்டும். அதற்காக விச்வாந்தர்யாமி யென்று பொருள்கொண்டால் ப்ரஹ்மாதிகளும் விச்வ சப்தத்தாற்சமாவையாலே அவர்களுக்கும் அந்தர்யாமியென்று ஸ்பஷ்டமாவதால் ச ஶ்யா ச சிவ: என்றவிடத்திலும் அதே நபாயமாகும். முக்தனானபிறகும் ஜீவப்ரஹ்ம ஐக்கிய மில்லை யென்பதற்காக சோடசர: பரம: சுவா: என்றது. நாராயண சப்தத்தை விட்டு விஷ்ணுசுரேஷ்ட சப்தங்களையே எடுத்து ஆவ்ருத்தி செய்யலாமாகிலும் நாராயண சப்தப்ரயோகம் நாராயணசப்தத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளும் அறிவிக்கப்படுகிறார்களென்பதாலாம் ஆதலால் தோற்ற—எல்லா சப்தங்களையும் சேர்த்து ப்ரயோகித்து ஒருநரமே நாராயணசப்தம் ப்ரயோகித்தாலும் போதும். 'அப்படி யிருக்க ஆவ்ருத்தி செய்ததால் வேதத்திற்கு அந்த சப்தத்தில் அதிகப்பீதி தெரிகிறது.

ரிஷிகளும் இதைப் பின்பற்றியிருக்கிறார்களென்கிறார் இச்சப்தத்தில் இதி. யோகவ்யுத்தத்தியாலே வேறென்றைக் கூறவாகாதபடி நகாரம் சேர்ந்திருப்பதால் இதற்கு ப்ரபாவம் அதிகம். சக்திநாதி. சாதி விஷணா என்று ஸ்ரீலோகாரம்பம். விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம். சப்தமாத்ரமென்றதாலே அர்த்தமறியாமற் போனாலும் முழுமந்த்ரம் சொல்லாமற் போனாலும் இப்பலன் தெரிகிறது. நாராயணேதி. நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வந்தி நாம மூலம் நாராயணஸ்தவ்யேதி வ:ச: சிரிவ வ:ச:லா. எவனுடைய முகத்தில் மங்களமான நாராயண என்ற சொல் இருக்கிறதோ அவனை நாராயணன் அன்பு வைத்துக் கறவை கன்றைப் போல் பின்பொடர்கிறான். நாராயணேதி சாஸ்திரம் வ:ச:ஸ்தி வ:ச:ஸ்திநா. தயாபி நரகே ஷுரே பதஸ்திதேதத்புநம் || நாராயண என்ற சொல் இருக்கிறது; அதைச் சொல்ல வாப்படி வாக்கும் வசமாயிருக்கிறது; ஆயினும் அதைச் சொல்லாமல் ஜநங்கள் கொடிய நரகத்தில் விழுகின்றது ஆச்ர்யமாம். ஆதி சப்தத்தால் 'ரதாஸ்தாஸம்.....அநுரூப புநம் அயவாந் பதஜாமிலோஸி நாராயணேதி மியமாண பதி மூகிம் இத்யாதியைக் கொள்ச. குலம் தரும் என்பது பெரியதிருமொழி 1-1-9 நாராயண என்னும் நாமம் என்று அதன்முடிவு. இதுவும் இச் சொல்லுக்குமட்டும் ப்ரபாவத்தைச் சொல்வதாம். குலம் தரும்

ப்ரஸித்தம். நாரதீயகல்பத்திலும்

‘रोगापद्मदुःखेभ्यो मुच्यन्ते नाना संशयः । अपि नारायणेतच्छब्दमात्रप्रलपिनः ॥’

என்றும் சொல்லப்பட்டது. இதுதன்னையே சுவயஞ்ஞமேதத்தாலே எட்டுத் திருவக்ஷரமாக பாவிக்கத் திருமந்த்ரத்தோடு ஒக்குமென்று புராணாந்தரோகம்.

ஈச்வரனோடு பூர்வீசுந்ருங்களல்லாத நாரங்களுக்கும் ‘நாரா: அயன் யஸ்ய’ என்றும் ‘நாராணாமயன்’ என்றும் நிகர்வீசிவசையாலே வையிசுரணயம் உண்டாயிற்று. இச்

வைஷ்ணவகோஷடியில் சேர்க்கும். செல்வம் தந்திடும் = ஐந்தாநாதி ஸம் பத்தைத் தரும். நாராணந்தம். பெரியா-திரு 4.6.1. காசும் என்று பாசரவாரம்பம். காசுக்கும் தலைப்பில் கறையுடையதான ஆடைக்கும் ஒரு கட்டுதானியத்திற்கும் ஆசை வைத்து அபத்தமான பேர்களை மக்களுக்கிடும் மாந்தர்களே கேசவன் பேரை இட்டு நீங்கள் தேனித்து—ஸந்தோஷித்து இருமின் = இருங்கோள். நாயகனான நாராடணனின் பெயர் கொண்ட பிள்ளையின் தாய் நரசத்தில் நுழையாள். இங்கே கேசவன் பேரென்று முதலிற் கூறி முடிவில் நாரணனென்றதால் அச் சொல்லில் அதிக நோக்குத் தெரிகிறது. இவ்வாறு சொல்லின் ப்ரபாவம் அவரவர் சொன்னது நிற்க; திருவஷ்டாக்ஷரப்ரபாவம் சொல்லும் நாரதர்கூட மற்ற பதங்கள் வேறு மந்த்ரங்களுக்கும் பொதுவாகையாலே நாராயண சப்த மூலமாகவே இம் மந்த்ரத்திற்கு அதிக ப்ரபாவமென்று கருதிச் சொன்னதையும் காண்ட வெண்கிறார் நாடீயேசி. 1-38. நாராடண என்கிற சொல்லை மட்டும் அர்த்த மறியாமல் சொல்லுகிறவர்களும் நோவு, ஆபத்து, அச்சம், துக்கம் இவற்றி னின்று விடுபடுவர்; இதில் ஐபமில்லை என்றார். அஷ்டாக்ஷர ப்ரகரணத்தில் இச் சொல்லை மட்டும் புகழ்ந்த நாரதருக்கு இச் சொல்லும் ஒருவிதத்தில் அஷ்டாக்ஷரமென்ற கருத்திருக்கலாமென்று கொண்டு அருளுகிறார் இது தன்னையே என்று. இந்த நாராயண என்ற சொல்லையே என்றபடி. ஈரம். நாலக்ஷரத்திலுமுள்ள உயிரெழுத்துக்கள் ஷ்ஞநம் அவற்றின் மெய்யெழு த்துக்கள். புராணாந்தரேசி—இது எதென்று பார்க்கவேண்டும்.

சொல்லின் ப்ரபாவம் சொல்லியாயிற்று. இதற்குப் பொருளுரைக்கின்ற ராய்—நாரசப்தமே போதுமே நாராயண சப்தமெதற்கு? நார என்ற சொல்லே அப்ருதக்ளித்தமான சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லி அந்தர்யாமியான எம்பெருமானைச் சொல்லுமே யென்ற சங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார் ஈச்வர னுடைய இதி. நாரசப்தம் அந்தர்யாமியவரையில் சொல்லக்கூடியதானாலும் ஈச்வரனோடுசேதநாசேதநங்களுக்கு ஐக்கமென்ற விபரிதபுத்திவாராமைக்காக ஸ்டஷ்டமாக நாராயண என்றது. நிஷ்கர்ஷ விவகைஷ = விசேஷணத்தை மட்டும் சொல்வதில் நோக்கு, அதுள்ள போது அந்தர்யாமியைச் சொல்லா தாகையால் நாரா: அயன் யஸ்ய என்றும் நாராணா அயன் என்றும் ஷஷ்டியும் ப்ரதமையுமான ப்ரயோகம் தருமென்றபடி. வையிசுரணமாவது—விபக்தியின் பேதர். இரண்டு விதமான வீக்ரஹம் சொன்னதற்கு அருளிச்செய்து

சுப்தத்துக்கு நம்மாழ்வார் 'எண்பெருக்கந்நலத்தொன்பொருளீறில வண்
புகழ் நாரணன்' என்றும், 'நாரணன் முழுவேழுலகுக்குநாதன்' என்றும்
பூர்வீரங்களிலே சமாலஹத்தில் அர்த்தத்தைப் பரிசிப்பித்தார். இதிலே தேவ-
பரணிக்ஷ-கரணிக்ஷானந்தமாதான சமாலிஷ்வமும் சமாலிஷ்வியோமும் பரிசிம். தேவி-

ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் இச் இதி எண் இதி திருவா 1-2 10 எண்—
எண்ணிக்கைக்கு—பெருக்கு—மேல் போவதையுடைய—எண்ணிறந்த என்ற
படி அநலத்து—அப்படிப்பட்ட (சர்வரணோடு ஒத்த) கல்யாணகுணங்களை
யுடைய. ஒண்—ஐஞாநஸ்வரூபரான. பொருள் சேதநவஸ்துக்களையுடைய
யனும்; இந்த விசேஷணத்தினால் நாரங்கள் = ஜீவர்கள். அவற்றை அயந
மாக—இடமாகவுடையவனென்று பஹுவீறிஸமாஸம் குறித்தபடி. ஈறு
இல = முடிவற்ற—வண் = விலக்ஷணமான புகழ் = குணப்ரஸித்தியை யுடைய
யனுமான. இதனால் நாரசப்தவாச்யமான குணங்களுக்கு அயநம் = ஆதார
மானவனென்று தத்புருஷ ஸமாஸம் அறிவிக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட
நாராயணனுடைய திண்—திடமான கழல்—திருவடிகளை. சேர் = ஆசிரயி
என்றதாம். நாரணன் இதி. திருவாய் 2-2-2. நாரணன் = நாராயண
சப்தவாச்யன். அல்லது நாரங்களுக்கு அந்தர்யாமீ. முழு ஏழு = பல ஏழான
உலகுக்கும்—லோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான; இங்கே உலகுக்கும் நாதனென்ற
நால் நாரசப்தத்தாலே ஸர்வலோகங்களையுங் கொண்டு அவற்றிற்கு அயநம்
ஸ்வாமி என்று தத்புருஷ ஸமாஸம் குறித்ததாம். பஹுவீறிஸமாஸ
த்தைவிட தத்புருஷ ஸமாஸம் ஸ்வபதார்த்தப்ரதாதமாகையாலே ஏற்ற
முள்ளதாயினும் பஹுவீறிஸமாஸத்தை முன்னே யருளியது இப் பாசுர
க்ரமத்தை யநுஸரித்தாம். இதனையே அறிவிக்க பூர்வாபரங்களிலே யென்
றருளினார். முதற்பத்திலும் இரண்டாம்பத்திலும் முறையே என்று அதன்
பொருள். ஒண் பொருள் வண்புகழ் என்ற பூர்வாபர பதங்களில் என்பது
மாம். ஆழ்வார் பஹுவீறிஸமாஸத்தை முன்பு கூறியது. அயநசப்தம்
நபும்ஸக லிங்கமே என்கிற பக்ஷத்தில் தத்புருஷ ஸமாஸத்தில் நிருக்தி
பலத்தாலே நிர்வஹிக்கவேண்டும்; பஹுவீறிபக்ஷத்தில் அநாயாஸேந
நிர்வாஹமென்கிற கருக்தினாலாம். ஈறிலவண்புகழ் என்றதம்விணங்களும்
நித்ய விபூக்யாதி விஷய சாஸ்த்ரங்களுக்கிணங்கவும் ஒண் பொருள், ஏழுலகு
என்ற சொற்கள் மற்றவைகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்று காட்டுகிறார் இதிலே
இதி. பஹுவீறிஸமாஸத்தில் நாரசப்தத்தாலே த்ரவ்யங்களைமட்டும்
க்ரஹிக்க வேண்டியதாகும்; தத்புருஷ ஸமாஸத்தில் குணங்களையும் சேர்த்
துக்கொள்ளலாம். கரணிக்ஷானந்தமாவது கல்பாணகுணபாஷாணம். ஸத்ய
த்வாதி குணங்களும் அதில் சேர்ந்தவையே. உபயலிங்கத்வமாவது நிர்நோ
ஷத்வம், கல்யாண குணகரத்வம் என்கிற இரண்டுவித சர்வர சிஹ்வங்களை
யுடையவனுயிருக்கை பரிசிம்— நாரசப்தத்தாலே வாச்யார்த்தத்திலடக்க
ப்படும். பஹுவீறிஸமாஸத்தில் த்ரவ்யங்களை மட்டுக் க்ரஹிக்கிற போது

‘नराजातानि तत्त्वानि नाराणीति ततो विदुः । तान्येव चायनं तस्य तेन नारायणः स्मृतः ॥’

ரூபாதினாலே சிவம். இந்த வசுவீரீசமாலமான நிவேசனத்தில், ‘நர ஜாதானி தரவானி’ என்று நாரதவாதியைச் சொல்லுகையாலே மஹோபநிஷதங்களிற் சொல்லுகிறபடியே வஜ்ஜனாதி சர்வதையும் பற்ற நாராயணனுடைய சர்வவிதகாரணமும், அயநசப்தத்தில் ஐதேத்யயநம் என்கிற உபேயுபநிஷதாலே இவற்றை வாய்மையாக உடைய வனுடைய சர்வபாபகாரணமும், அதுக்கு உபயுகமான நிரதித்யசுருஷமும் சொல்லி ந்ருயிற்று இப்பொருள்கள் ‘ஐதேத்யயநம்’ என்கிற அபிகரணயுபநிஷதமும் வரும்.

‘नाराणामयनत्वाच्च नारायण इति स्मृतः ॥’,

‘नारस्त्विति सर्वपुंसां समूहः परिकीर्तितः ॥ गतिरालम्बनं तस्य तेन नारायणः स्मृतः ॥’,

சயநத்திற்காக ஐதேதேத மட்டும் சொன்னாலும் இங்கே அபிகாரணமாய்த் தைத் சொல்லும் போது ஸகலதத்துவங்களும் கருதப்பெறும். இதை யறிவிக்கிறது நாரத என்கிற ச்லோகம். பா. ஆநு. 186—7 நரனுவான் நரசமற்ற ஈசுவரன். அவனிடமிருந்து உண்டான தத்துவங்களை நாரங்களென்றறிவர். அவை அவனுக்கு இடம்; அதனால் நாராயணனெனப்படுவான் நரஸமுஹம் நாரம். நரசர்வநி நாரம். என்கிற அர்த்தங்களை விட்டு நராஜாத் நார என்கிற விவரணத் தால் எறித்திப்பதென்ன? அந்தத் தத்துவங்கள் அசேதநங்களுமாய்கையாலே அவற்றுக்கு அயநபதத்தால் சொன்ன உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறார் இந்த இதி. மஹோபநிஷத்தில் ‘एको ह वै नारायण असीत् न ब्रह्मा नेशानः’ என்று ப்ரளயத்திலிருப்பவனை நாராயண சப்தத் தாலே கூறி ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை யப்போது கழித்ததால் அவர்கள் நரகார்ப் ராய் நாரங்களென்றறிவிக்கப்படுவதால் அது மூலமாக இவனுக்கு ஸர்வ காரணத்வமறித்தியாம்; இதை ப்ரதோஹநம். அசேதநத்தையும் நரசப்தமாக் கும் போது அயநசப்தத்திற்கு உபாயத்வமாய் அர்த்தகதை விட்டு வேறு அர்த் தம் சொல்வதால் விரோதமில்லை. முதலில் கர்பவ்யுத்தத்தியை அயந பதத் திற்குக் கூறுகிறார் அயநேதி. அந்த கர்மவ்யுத்தத்தியை உபேயமென்கிறபொருளை விட்டு வ்யாப்ய மென்கிற பொருளைக் கொள்ளவேண்டும். ஈசுவரனும் காலமும் ஸமமாய் விபுவானாலும் ‘ஐவரஃ ஊத் வ்யானோதி’ என்றும் போல் ‘ஐவரஃ ஃலோ வ்யானோதி’ என்ற ப்ரயோகமில்லை யாகையால் ஸுக்ஷ்மத்வமும் கிடைக் கும். ஐதேத்யயநம் என்பதற்கு உபேயதேத்யயநம் என்று பொருள். கீழே, ‘உபாயத்வம் உபேயதா’ என்று சொன்னது நரசப்தத்தாலே ஐவர களைமட்டும் கொள்ளும் பணத்தி லென்பதற்கு ப்ரமாணம் காட்டி அந்த ப்ரமாணத்தில் அயந் என்று நபும்ஸகலிங்கமிருந்தாலும், தத்புருஷ ஸமாஸமானாலும் புஜிதம் வந்தது புருஷோத்தமனுக்கு ஸம்ஜ்ஞையாயிருப்பதால் நிருத்தமிசைந்ததாலாகுமென் கிறார் நாராஜி இத்தாதிவாக்யத்தால் பா உத்யோ69—10 நாரங்களுக்கு அயந மாயிருப்பதால் நாராயணன். நார இதி பாத்தோத்தரம். நரசப்தத்தாலே ஸர்வஜீவஸமுஹம் சொல்லப்படும். அதற்கு ஆலம்பநம் = உபாயம். அதனால்

‘நாரோ நராணா சஜாதஸ்யஹமயந் கதி: | தீநாஸி மூநிபிநித்ய் நாராயண இதீரித: ||’,

‘நாரஸ்தீந ஜிவானா சமூஃ ப்ரோச்யதே பூதீ: | தீஸாமயநபூதத்வானாராயண இதீச்யதே ||’,

‘தஸ்தானாராயணம் வஸ்து மாதரம் பிதரம் கुरुம | நிவாஸம் ஶரணம் சாஹுர்தீதீதீதாந்தபாரகா: |.’

ஐத்யாதிகளிற் படியே தர்புருஷஸமாஸமானாலும் நிரூபிதத்தாலே அயநஸ்தம் பூதீதம் இங்கு ‘ரீஃ ஶயே’ என்கிற சாதுவிலே ர என்று ஸுபவிசாரத்தாலே ஶயிணு வான அபிதூபதார்த்தத்தைச் சொல்லி. அதில் வேறுபட்டு ஸுபவிசாரரஹிதமான சேதனவர்க்கை நர-நைகாதிஸ்தம் போலே நஸமாஸமான நரஸ்தத்தாலே சொல்லி, அதின் ஸமுஹங்களை நரஸ்தத்தாலே சொல்லி. இந்த ஸமுஹங்களுக்கு அயநம் என்கிற வித்தால் ஶாஸிந-விவிச-சேதன-அசேதனஸுப-ஸ்திதி-பூதிமேதனான நரஸ்தவாச்யரான விவிசாரமாக்களுடைய ஸமுஹங்களுக்கும் அபேஷிதேதுவாய் ஶயம் ப்ரோச்யதேயாலே ரபேயமுமாய் ‘விஷ்வாசாரம் யதா சேதத் தீலோகம் சமஸ்திதம்’ ‘யோ

நாராயணன். இதே அர்த்தத்தில் ஈசுவரனே சொல்லும் வசநம் மேலே. நான் அயநமா யிருப்பதாலே ரிஷிகளாலே நாராயணனென்னப்பட்டேன் | நியமென்றதாலே ஐலத்தில் சயனம் சிலகாவமேயென்றதாம். அதற்கே விவரணம் நரஸ்தீநேதி. தஸாதிதி. பூகையாலே நாரங்களுக்கு பந்துவாய் மாதாவாய் பிதாவாய் குருவாய் வஸிக்குமிடமாய் சரணமாய் இருக்குபவனை நாராயண சப்தத்தாலே வேதவேதாந்தங்களின்கரை சென்றவர்களுக்கூறுகிறார்கள். நராணா சஜாத: என்றால் பநுஷ்யர்களுடைய கூட்டத்தை தானே சொல்லும் ஸர்வ ஜீவர்களையும் சொல்வதென்றனே? யோக வ்யுத்பத்தியாலே ஜீவர்களை யெல்லாம் சொல்லு மென்னில்-அப்போது ஶர என்றே சப்தம் ஶித்திக்கும் ஶர என்று ஶித்திக்காதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் இங்கு இதி. ர என்பதற்கு அழியும் வஸ்து என்று பொருள். அது அசேதநம்; ஜீவன் ஸ்வரூப விதாரமற்றதால் நரனாவான். நஸமாஸத்தில் ஶர என்று சொல்லானாலும் நஸமாஸத்திலே-ந என்ற சொல்லோடு ஸமாஸத்தில், நராதிசப்தங்கள் போலே. நர என்றாகலாம் நர சப்தத்திற்கு ஸ்தாவரம் பொருள். இப்படியே நை சப்தமும்; நஸஸமாஸமானால் அநேக எனவாகும். பாரதத்தில் நர சப்தத்தாலே ஸமுஹத்தைச் சொல்லும் போது நாராணா அயநவாது என்று பஹுவசநம் கூடுமோ சர்வபூசா சமூஃ என்றதற்கிணங்க ஶக்ஷணந் தானே தருமென்னில்-ஶாஸிநவிவிச என்ற குர்ணிகைப்படி வஸ்துசங்கம் பூகஸங்கம் நியஸங்கம் என்று மூன்று சங்கங்களைக் கருதி யென்க. இப்போது உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் அயந சப்தார்த்தம். அயநசப்தத்திலே ஆகாரமென்று பொருள் கொண்டால் அசேதநங்களையும் நாரசப்தார்த்தமாகக் கொள்ளலாமென்ற கருத்தால் விஷ்ணு இத்யாதி விஷ்ணுபு 2-13-2. மூவுலகம் விஷ்ணுவை யாதாரமாகவுடையதாயிருக்கும் ய இதி. கதை. 15-17-இங்கே லோச்யதே இதி லோக:-ப்ரமானத்தினாலறியப்பட்ட வஸ்து லோகம். ஆச அசேதநம் பத்தசேதநம் முக்த சேதநம். என்ற மூன்றையும்

लोहोदमाविश्य विभयंयय ईश्वरः' इत्यादि*ளிற்படியே ஆதாரமுமாய் இருக்கிறபடி சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனையென்னில்—'एण् गतौ என்கிற யாதுவிலே 'ईयते अने' என்று அயனஷ்டத்தில் ஈரணயுஃப்சியாலே ஈச்வரன் உபாயமாயும், 'ईयते असौ என்கிற ஈய்யுஃப்சியாலே உபேயமாயும், 'ईयते अस्मिन्' என்கிற அஈரணயுஃப்சியாலே ஆதாரமாயும் தோற்றுகிறான். अर-पय-गतौ' என்கிற அயதி யாது விலும் இவ் அயனஷ்டம் நிஷேஷமாம். இவ் உபாயவோபேயவாதிகளுக்கும் உபயுகமான சৌலப்யமும் பரவமும் இங்கே சிசும்.

अयनमेன்று वासस्थानमायं அப்போது வஹுவீதிஸமாசத்தாலே அந்தஸ்யீஸியும் நரபுஷணாலே வஹீஸ்யீஸியும் தோற்றுகிறதென்றும் அநுசந்திப்பார்கள். இவை

வ்யாபித்து மரிக்கிறனென்று கீதாபாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாதம். உபாயம் உபேயம் ஆதாரமென்ற மூன்றர்த்தங்கள் ஒரு பதத்திற்கெங்ஙனே யென்ன வெவ்வேறு விதமான நிர்வசநத்தாலென்கிறார் எங் இதி. அயதி யாது = அய என் கிற தாது; தாதுநிர்வசமாகையாலே தி என்ற ப்ரயோகம். இது அயதே என்று மாமநேபடியாம். அயந சப்தத்திற்கு மூன்றும் வாச்யார்த்தமானாலும் உபாயத்வ த்திற்கான ஸௌலப்யமும் உபேயத்வத்திற்கான பரத்வமும் அர்த்தாத் ளித்திக்கும். ஆகையால் தத்புருஷனில் அதிகலாபமென்கிறார் இவ்விதி. கீழே கர்மவ்யுத்பத்தியிலே வ்யாப்யமும் ஸூக்ஷ்மத்வமும் ளித்திக்குமென்றார்; இப்போது அதிகரணவ்யுத்பத்தியிலே ஸமாஸ பேதத்தாலே ளித்திக்கிற னவாகப் பூர்வர்கள் சொன்ன விசேஷங்களை யறிவிக்கிறார் அயனமென்று இதி. நாரசப்தார்த்தமான தத்துவங்கள் எவனுக்கு வாஸஸ்த்தாநமோ என்றால் உண்மையில் இவை அவனுக்கு ஆதாரமாகாமையாலே, 'எவன் வியாபிக்கு மிடமோ' என்று சொன்னதாகும். அதனால் வஸ்துவினுள் வ்யாப்தி இவனுக்கு ஆகிறது. இதே அந்தஸ்யீஸி. யெனப்படும். தத்துவங்களுக்கு இவன் வாஸஸ் தாநம் என்ற பொருளில் வஸிக்கும் வஸ்துவைவிட வஸிக்குமிடம் பெரிதா யிருப்பது லோக ப்ரஸித்தமாகையால் வஹீஸ்யீஸி ளித்திக்கும். இந்த வ்யா ப்திகளை அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்தி யென்ற பதங்களால் சொல்வ தால் என்ன விசேஷ மென்னில்—உத்தரம் இவை இதி. வேதத்திலும் அந்த ப்ரயோகமிருப்பதால் நாராயணசப்தார்த்தத்தில் இந்த வேதார் த்தம் தெரிகிறதென்று ஆதரத்தால் சொன்னதாமென்றபடி. இங்கே அந்த- ஸ்யீஸியாவது வஸ்துவின் உட்புறத்தில் ஸம்பந்தப்படுகையாய்; வஹீஸ்யீஸியாவது மேற்புறத்தில் ஸம்பந்தப்படுகைதானே. நாம் வாஸஸ்த்தாநமென்றபோது மேற்புற ஸம்பந்தத்தாலும் ஸ்த்தாநமாகக் கூடுமாகையால் வஹீஸ்யீஸியும் அங் குக்கிடைக்குமே. மேலும் அயநபதத்திற்கு உபாயமென்ற பொருளைச் சொல் லும் போது அதில் அந்வயிக்காமையால் நாரபதத்திற்கு அசேதநமென்ற பொருளை விடுகிறோமே; அதுபோல் அந்தர்வ்யாப்தியைச் சொன்னால் ஜீவர்களை நாரசப்தார்த்தமாகக் கொள்ளவாகாதே நிரவயவமான ஜீவனுள் வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணாதே. அசேதநமான ஸாவயவவஸ்துக்களுக்குப்

இரண்டும் ஐதிரிசுமம். அஃர்ஷிசியாவது — இவையுள்ளவிடத்தில் தன்னை இல்லையென்ன வெண்ணுதபடி கலந்துநிற்கை. வஃர்ஷிசியாவது — இவை இல்லாத இடத்திலும் எங்கும் தான் உளனாகை. விபுக்களான காலாதிவர்களுக்கு வஃர்-

போல் உட்ப்ரதேசமில்லையே என்ன — ஜீவனுக்கும் சேருமாறு அஃர்ஷிசியை நிர்வசநம் செய்கிறார் அஃரிதி. ய அஃமநி ிதநந் அஃமநிஃதர: என்று ஜீவன் விஷயத்திலும் அந்தர்வ்யாப்தியைச் சொல்லியிருப்பதால் நிர்வயவத்திற்கும் சேரும்படி அதற்கு நிர்வசநம் செய்ய வேண்டும். உட்புறம் வெளிப்புறமென்கிறபொருளைக் கொள்வதில்லை யென்று கருத்து. இவை = அஃர்ஷிசியும் வஃர்ஷிசியும். தன்னை என்பதற்கு என்னவெண்ணுது என்றவிடத்தில் அந்வயம்: அதனால் இரண்டாம் வேற்றுமை; தான் என்றே சொன்னதாம். உலகில் ஒரு வஸ்துவுள்ளவிடத்தில் மற்றொரு வஸ்து ஸம்பந்தப்படாது பலகையின் மேல் புத்தகம், புஸ்தகத்தின் மேல் கையென்றால் பலகைக்கும் கைக்கும் ஸம்பந்தமில்லை. இதையே 'மூர்நிர் சமநதேசநாவிருவா' என்பர். பலகையோடு கைக்கு ஸம்பந்தத்தைத் தடுக்கிறது புத்தகம் ஆகப் புத்தகம் பரி-
பாசகம்; கை பரிபாசகமாகிறது. அதுபோலன்றி பரிபாசகமாகையால் பரமாத்மா புத்தகமுள்ள பலகையிலேயே புஸ்தகம் போல் தடைபடாமல் ஸம்பந்திக்கும். ஆகப் புத்தக தேசத்தைத் தனக்கும் தேசமாகப் பற்றியிருக்கையே பூசகாஃர்ஷிசியெனப்படும். அதுபோல் அணுவான ஆக்மா எந்த தேசத்தை ஆக்ரமித்திருக்கிறதோ அந்த தேசத்தில் அதனால் தடுக்கப்படாமல் பரமாத்மாவுமிருப்பதால் ஜீவாத்மாந்தர்வ்யாப்தி பரமாத்மாவுக்கென்போம். இது ஆக்மா நிர்வயவமாய் உட்புறம் வெளிப்புறம் இராமலே யிருந்தாலும் கூடும்; ஆக தஃர்ஷிசியானதேசகவமே தஃர்ஷிசியம்-இப்போது வஃர்ஷிசிய என்பதற்கு மேற்புறத்திலிருப்பு என்ற பொருள் பொருந்தாதாகையால் வேறு பொருள் கூறுகிறார் வஃரிதி. தஃர்ஷிசியாவதேசவர்தமானவம் அஃர்ஷிசிய: தஃர்ஷிசியாவதேச வர்தமானவம்வஃர்ஷிசிய என்று தேறுமென்றபடி. ஆக்மாந்தர்வர்தத்திவம் சொல்லுவதற்காக இப்படி அஃர்ஷிசிய-வஃர்ஷிசியின்வன்ம டண்ணல். காலம் ஜீவாதி தம்மூதநானமெல்லாம் ஈசுவரனைப் போல் பூர்ண விபுவாயிருப்பதால் அவையில்லாதவிட மில்லையாகையாலே ஜீவானுக்கு காலாதி வஃர்ஷிசியைச் சொல்வது எப்படி? இதற்காகக் காலாதிகளுக்கு விபுவத்தைச் சிறிது குறைவாகக் கொண்டால் அங்கே ஈசுவராதி ப்ரதேசம் வர்த்தமானமென்று காலஸம்பந்தம் கூறவாசாதொழியுமே. ஆகையால் காலாதிகள் பூர்ண விபுவாகுமே யென்னில்- உத்தரம் விபுவிதி காலாதிகளுக்கு = காலாதிகளையெடுத்து: நிர்வயவ காலவஸ்துவுக்கு உட்புறம் வெளிப்புறமிரண்டும் சொல்லவாகாதாகையால் வஃர்ஷிசிய முன்பகித்திலும் துஷ்வமே । ஆக ஸர்வமென்கிற பதத்தை ஸங்கோசிப்பது எப்போதுமாம். ஆக்மாவுக்கு அஃர்ஷிசிய பரிபாசகமாகையால் ஸர்வசப்தத்தால் அதைக்ரஹிப்பது அவச்யமாயிற்று; காலவஃர்ஷிசிய எங்கும் தனியாகச்சொல்லப்படவில்லை. ஆக ஸர்வசப்தம் காலாதிகளை விட்டு மற்ற வஸ்துவை மட்டும்

யிதி சொல்ல வேண்டா. நாராயணமணியாச்சமஸிவானாமணியசாமு' என்றது அந்-
 திசுக்கு அநுபந்தம் நிற்கிற பரிபாதிநிஷம்; அல்லது அநுபந்தமென்று,
 இது சொல்லுமிடம் உபாபந்தத்தாலே என்று உபாபந்தமென்று. வ்யா

சொல்லுமென்னலாமென்றபடி. இப்படி உட்புற ஸம்பந்தம் அந்தர் வ்யாப்தி
 மென்னால், அதனுடைய தேசஸம்பந்தமே அதன் அந்தர்வ்யாப்தி பென்றால்
 அநுபந்தக்காட்டிலும் அநியஸ-மிகவும் அநுவாகும் பரமாத்மா என்றது எங்
 றனே தேசம். அநுபந்தப் போல் அநுவாவுள்ள இடத்தில் இது இருந்தால்
 அநுவாகுது ஸமாநமாகத்தானே உபாபந்தமென்ன அருளிச்செய்கிறார் நாராயணமிதி.
 'அநியாந் விதேவீ யவாஹா' என்று சாண்டில்யவித்யையில் சிறிய நெல்முதலான
 வற்றினும் பரமாத்மாவைச் சிறியதென்றது. இது ஜீவாத்மாவுக்கும் கூடும்.
 ஜீவாத்மாவின் சிறியது என்று அறிவிக்க இந்த விஷ்ணுபுராணத்திலே
 கத்தில் (1-9-41) அஷிஷாந் என்றது. இதற்கு ஸ்வரஸமான அர்த்தமே
 கொள்ளவேண்டுமாயின் ஜீவபரிமாணத்தைக்காட்டிலும் ஈசுவரபரிமாணம்
 சிறியதென்ன வேண்டும். இது பொருந்தாது. உபாபந்தம் உபாபந்தம். இதை
 எங் றீங்கள் அநுபந்தமென்றும் அநுபந்தமென்கிறதை விட்டு உட்புறத்திலிருக்கை
 அநுபந்தம் மென்றால் இது அமுக்கியார்த்தந்தானே. அமுக்கியார்த்தம் சொல்லி
 ஆத்மாவுக்கு அவயவ கல்பனையைவிட நிரவயவம் ஆத்மஸ்வரூப மென்கிற
 பரமாத்மாவைக்காத்ததற்கு அநியாச்சமஸிவானாமணியசாமு என்றது அமுக்கியார்த்தம்
 சொல்லவே தரும். அஃதென்னவெனில், அநுவானபடியாலே பரமாத்மாவுக்கு
 அந்தர்வ்யாப்தி என்று யதா சர்வாத் சிஷ்யா என்ற வ்யவஹாரமிருப்பதால்
 அநுபந்தமாவது பரிபாதிநிஷம். அந்த வஸ்துவால் தானுள்ள தேசத்தில்
 அது படாதபடி பரிபாதிநிஷம்ப்படாமையென்று கொள்ளவேண்டும். இரண்டும்
 ஒரு தேசத்திலிருந்தால் பரமாத்மாவின் ஜீவாத்மா தடுக்கப்படாமல்
 பரமாத்ம தேசத்தில் ஸம்பந்தப்படுவதால் பரமாத்மாவை விட ஜீவாத்மா
 அநியஸ என்றும் சொல்ல வேண்டியதாகும். ஒரு தேசத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கை
 இரண்டிற்கும் துல்யமானாலும் பரமாத்மாவின் நியமநாதி
 நமாக ஜீவாத்மாவுக்கு அத்தன்மை; பரமாத்மாவிற்கு அது அந்யாதிநம். அதனால்
 அதை அநியஸ. என்றது இதையே ச்ருதப்ரகாசிகையில் நியமநாதி
 யிருப்பது பரமாத்மாவுக்கு விசேஷமென்று அறிவித்தார். இனி அநுபரிமாண
 மென்கிற ஸ்வரஸார்த்தமே சொன்னாலென்ன? விஷ்ணு-அநுபந்தங்கள் விருத்த
 ங்களல்லவோ என்னில்—சர்வஜ்ஞான ஈசுவரனிடத்திலெல்லாம் கூடுமென்ன
 லாமே என்ற ஸேதாஸேதாவிசங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் இது இதி. இது=
 அநுபந்தம். உபாபந்தத்தாலே= அநுவான உபாபந்தியோடு சேர்ந்திருப்பதால்
 அநுவானாததையும் அநுவானாகச் சொன்னது. சாண்டில்ய வித்யையில்
 அநியாந் என்றது அநுபந்தவிஷ்டமாயிருப்பதாலே. அதுபோல் அநுவான
 ஸ்வரஸத்தினால் அளவிடப்பட்ட ஆத்மாவை உபாபந்தமென்கிறது ஸ்வரூபத்தில்

னுக்குப் பதிவரது பூர்வமாவது—ஒரோர் உபாபவச்சிஞ்ஞபரேனமே சுவீக்தையும் நிவீகிக்கவல்ல சக்தியுடைத்தாயிருக்கை, அல்லது வஸ்துதோறும் ஸரவசமாசி

ஹரமாகாது. இது அமீகீகரவாத் தத்யபரேனமே இத்யாதி ஸூத்ரத்திலும் பாஷ்யத் திலும் வ்யக்த மென்றபடி. இனி விருத்தமான அம்சங்களையும் ஈச்வரனுக்கு அங்கீகரிக்க வேண்டுமே. ஈச்வரனை ஸர்வவ்யாபியென்று சொல்லிக்கொண்டே பதிவரது பூர்வென்றும் சொல்லுகிறோமே 'ஓம்ஓம் பதிருபி வமூவ' என்றதே. ப்ரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது அந்தந்த வஸ்துவில் மட்டுமிருப்பாய் வேறாரு வஸ்துவிலிராமை தானே. ஆக ஒவ்வொன்றிலும் ஸம்பந்தப்படாமையும் ஸர்வ வ்யாபியாவதையும் ஒருவனுக்கே இசையவேண்டுமே அது போல் அணு த்வம் மஹத்துவமிரண்டையும் கூடவிசைந்தாலென்ன வென்னில்—உத்தரம். வ்யாப்தனுக்கு இதி. ஸர்வ வ்யாபியான பரமாத்மாவுக்கு என்றபொருள். பதிவரது—வஸ்துதோறும். பூர்ணசப்தார்த்த விவரணத்தை வுஹ்யகோபநிஷ த்தில் 'பூரமத: என்ற மந்த்ரத்தில் நமது பரிஷ்காரத்தில் காண்க. 'நெனேத் பூர் பூரவேன சுவீ' என்கிறவிடத்தில் ஈச்வரனாலே எல்லாம் நிறைக்கப்பட்டதென்ற பொருளாகையால் உலகிலுள்ள அந்தப் பூர்ணத்வம் வ்யாப்தத்வரூபம். ஈச்வரன் பூர்ணமென்றால் நிறைந்தவனென்ற பொருளாகும். ஏரியில் ஐலம் பூர்ணமென்றால் ஏரி தவிர வேறிடத்தில் ஐலமில்லை யென்ற பொருளல்ல. ஏரியில் ஐலமிராத விடமே யில்லை யென்பது பொருள். அதுபோல் ப்ரதி வஸ்து பூர்ணமென்றால் வஸ்துவில் அவன் ஸம்பந்தப்படாத ப்ரதேசமில்லை யென்று பொருள் கொள்ளலாம். இது ஸர்வ வ்யாபித்வத்தோடு முரண் படாது. ஆனாலும் நிரவயவமான வஸ்துவிலே 'ஒவ்வொரு ப்ரதேசத்திலும் இருக்கிறுமென்று ப்ரதேசக் குறிப்புக் கூடாதாகையால் அமுக்யமாக நிர்வ ஹிக்கவேண்டும். இதைவிட ப்ரதி வஸ்து என்ற பதத்தை விட்டு—ஈச்வரன் பூர்ணன் என்னும் போது ஈச்வரன் நிறைந்தவன் ஸர்வஸம்ருத்தன் என்று பொருள் கொள்ளுகிறோமே. அது போல் ப்ரதிவஸ்து பூர்ணனென்பதற்கும் எவ்விடத்திலும் தத்யபரேனமே பூர்வன்—அந்தந்த வஸ்துவோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு ஈச்வர ப்ரதேசமும் பூர்ணம்—ஸர்வ ஸம்ருத்தம். ஸர்வகுண பூர்ணம் ஸர்வசக்தி யுள்ளதென்று கொள்ளலாமாகையால் விருதாதி கல்ப்பநம் வேண்டாவென்றபடி. வாச்யாவ்யாபிகரணபூதமகாநிகையில் யாதவப்ரகாசமத நிர்ராஸவதத்தில் உள்ள பூர்ணத்வவிசாரத்தைக் காண்க வேதாந்த தீபத்தில் ஸ்ரீமத்க்ஷேத்ரிகாரணத்தில். 'ஜாதிவாதி யான தார்க்கிகன்மோவஜாசி எல்லாமுக்களு க்கும் ஒன்றே ஒவ்வொரு மோவிலும் பரிஸமாப்தமாயிருக்கிறதென்று எப்படிச் சொல்கிறானோ அதுபோல் ப்ரஹ்மமென்னலாமே பென்றருளியதால் ஸ்ரீ பாஷ்ய காரரும்ப்ரஹ்மத்திற்கு ஒவ்வொன்றிலும் ஸமாப்தியையிசைந்திருக்கிறுரென்று தெரிகிறதென்பர்; அதற்கு உத்தரம் அல்லது இதி. ஜாதியை யிசைந்ததார்க்கி கன் ஒரே மோவஜாசி எல்லா மோவிலும் சேர்ந்திருக்கிற தென்கிறான். ஆகில் ஒவ்வொரு மோவமட்டும் மோவென்று சொல்ல வாகாதே என்றால் ஒவ்வொரு

இங்குப் ப்ரதமாक्षரத்தாலும் நாராஹத்தில் ப்ரகூதியான நரஹத்தாலும் அபந-

இனிப் புநருக்திதோஷத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் இங்கு இதி. அகாரம் நரசப்தம் தத்புருஷ ஸமாஸத்தில் அயநசப்தம் இம்முன்றும் ஈச்வரணையே சொல்வதால் புநருக்தி யாகிறதே. வெவ்வேறிடத்தில் அந்வயிப்பதற்காக

நாடித்தாலும் ஸர்வேச்வரனைச் சொல்லுகிற போது ருத்வ-காரண-நிவா-
நேச்வ-அதாரவ-அந்நிமிஷாதி-எனான அகாரசெதங்காளே மூன்றும் சமயோஜனங்கள்.

மனத்தில் சூரியாசுரத்தாலே வெண்ணைப் பகாசிப்பிக்கச் செய்தே இங்கு
நாடித்தாலே மீண்டும் சொல்லுவானேன் என்னில், 'நானுன்னை யன்றி
யிலேன் கண்டாய் நாரணனை நீ யென்னை யன்றியிலை' என்றும். 'ராமானு
ஜமணபூஜ்ஜ்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை நிரூபியா

ஒரே பொருளைப் பல கால் சொல்வதால் புறநகத்திதோஷம் ஏதென்னலாம்.
ஆனாலும் ஒருகரம் சொன்னதை தச்சப்தா திகளைக் கொண்டு மேலே சொல்ல
லாமாகையால் வேறு சப்தத்தால் சொல்வதெனென்று கேள்வி. வெவ்
வேறு சப்தத்தத்தாம் சொல்வதால் ஒரே ஈச்வரனுக்கு வெவ்வேறு தர்மங்
கள் சொன்னதாகும் அத்தர்மங்கள் கிடைப்பதற்காக அவ்வாறு கூறிய
தென்று விடையாம். ரக்ஷகத்வகாரணத்வங்கள் அகாரத்தால் அறியப்
பெறும். நிக்யத்வ நேத்ருத்வங்கள் நரசப்தத்தால். நுநயே என்ற வானுவினால்
நேத்ருத்வம் கிடைக்கும் அதாரவாதிகள் அயத சப்தத்தால். அடிபதத்
தால் உபாயத்வ உபேயத்வங்களைக் கொள்வது. ஆனாலும் மகாரத்தால்
சொன்ன ஜீவனை நாரசப்தத்தால் சொல்வதென்? நரசய்யம் தெரிவதற்காக
வென்னில்-அகாரம் காரணவாசகமென்று கூறி மகாரய்யம் காரணத்துக்கு சேஷ
பூமென்றதால் கார்யமென்றும் எரித்திக்குமே, அதனால் புறநகத்தியே யென்று
சங்கிக்கிறார் ப்ரணவத்தில் இதி. ஜீவன் முதற்பதத்தில் விசேஷ்யமாகவும்
பின்பதத்தில் வேறிடத்தில் விசேஷணமாகவும் தோன்றுவதால் புறநகத்தி
யில்லைமென்று பரிஹாரம். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தங்கள் நான் இதி. நான்
முகன்திருவந்தாதி 7. இதன்பொருளை மனமணியைவிகாரத்தில் காண்க.
நாரணனை என்ற விளிச்சொல்லால் நாராயண சப்தத்திற்கு இவ்விருவித
பொருள்களென்றறிவித்ததாம். முதலில் தத்புருஷ ஸமாஸார்த்தம். பிறகு
வதுஷிடியின் அர்த்தம். இது நிற்க. இங்குச் சொல்லவேண்டிய விசேஷம்
ஒன்றையிட்டு ஒன்றை நிரூபியா நிரூபல் என்றறிவிக்கப்படும்; 'நான்
உன்னை யன்றியிலேன்' என்ற வாக்யத்தில் நாரசப்தார்த்த விவகையாம். நர
சப்தார்த்தமான உன்னைக்கொண்டு நாரசப்தார்த்தமான நான் நிரூபிக்கப்
படுகிறேன். நாரசப்த அயநசப்த ஸமாஸத்தில் நாரணனை என்னைக்கொண்டு
உனக்கு நிரூபணமென்றதாம். இது 'நீ என்னை'யன்றி இலை' என்றதின் பொருள்.
நாராயண சப்தார்த்த நிரூபணகாலத்தில் ஒருவரைக் கொண்டு ஒருவரை
நிரூபிக்க வேண்டியிருக்கிற தென்றபடி. சேஷனை என்னைக்கொண்டு
சேஷிக்கு நிரூபணம் என்றும் கூறுவர். திருமழிசையாழ்வார் எம்பெரு
மானின் நினைவின்றி யிருப்பதில்லை. எம்பெருமானும் அங்ஙனே. 'பைந்
நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்' என்றதை நினைப்பது இத்யாதி விசேஷமுமுண்டு.
ராமானுஜம் என்றவிடத்தில் ராமனைக்கொண்டு லக்ஷ்மணனுக்கும். லக்ஷ்மணபூஜம்
என்றவிடத்தில் லக்ஷ்மணனைக் கொண்டு ராமனுக்கும் நிரூபணம். இங்கு

நின்றால் அர்ஜுநரதம்போலே மனவும் சேவசாநமாகையாலும் ராஸமண்டலம் போலே நாராயணசுந்தம் சேவசாநமாகையாலும் புனகலியில்கு மனவந்தன்னிலும் நாடிவாழ்வம் ஜீவனுக்கானாலும் ரக்ஷகன சேவிகே அரீமாசாநம்.

மனவந்திலே அருவத்தாலும் குணத்தாலும் ஞானாகாரனாய் மனக்காய் அருவாய்த் தோற்றின ஜீவனுக்கு நாரசுந்தம் சுபயமில்வாதவனென்று நியைவம் சொல்லு

உஷ்ணம் ராம் ச என்பதே போதுமாயிருக்க இவ்வாறு கூறியது ஒருவருக் கொருவர் விசேஷணமாய் ஏற்றத்தைக் கொடுப்பது தெரிவிப்பதற்காக. இது ர. சூ. 28-10 ச்லோகம். நூன் ச கால: என்று ச்லோகாரம்பம். ப்ரணவ த்தில் பரமாத்ம சேஷத்வேந ஜீவநிருடணம்; நாராயண பதத்தில் ஜீவாயந த்வேந சேஷநிருபணமென்றும் ஒன்றை யிட்டு ஒன்றுக்கு நிருபண மாம். ப்ரணவத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தம் அர்ஜுநரதம், வாரியையவிட ரிஷிக்கு தானே ப்ரரதாந்யம். நாராயண சப்தத்ருஷ்டாந்தமாகும் ராஸமண்டலம். ராஸமண்டலமாவது ராஸக்ரீடைசெய்வதற்காக கோபிகளுக்கும் எம்பெருமா னுக்கும் மண்டலமாயிருக்கிற இருப்பு. அநாந் அநாந் மனரே மாவோ மாவ் மாவஜா- னரேணாநா. ஈயமாநவிரதே மனுகே மவா; ச்ஞமீ வேனா தேவகீநந்த: என்றவாறு. இங்கு த்ருஷ்டண்ப்ராதாந்யம் எங்ஙனே யென்னில்; பதியானபடியாலும் பல ரூபங்கள் கொண்டதாலும் ராஸப்ரதாநபோக்தாவாசைப்பாலுமென்ன லாம். மண்டலத்தின் மத்தியில் வீற்றிருந்து வேறுபாடும் செய்யுமிவனை ப்ர தாநமாங்கி அவர்கள் இந்த கீதேசஷமாக அடுகிறபடியாலும் இவனுக்கே ப்ராதாந்யம், ராஸமண்டலத்தில் கோபிகளுக்கு இரு புறமும் மாதவன் போல் நாராயண சப்தத்தில் நார என்ற வரிநமையத்திற்கு இருபுறத்திலும் நர அயநபதங்களிலே ஈசுவரன் தோற்றுவது காண்த. இப்படி ஈசுவரனுக்கு ப்ராதாந்ய அப்ராதாந்யங்விரண்டையுமே சொல்லக் கூடுமோ ஒருவரைக் குறித்தே ப்ராதாந்யமும் அப்ராதாந்யமும் விருக்தமன்றோ வென்ன உத்தரம் ப்ரணவத்தன்னிலும் இதில் சப்தத்தினுடைய அந்வயக்ரமத்தைப் பார்க்கும் போது ராஜபுருஷரத்தில் ஊழியன் போல் ஜீவன் விசேஷ்யமாயிருப்பதால் சப்தமூலமான ப்ராதாந்யத்தை யிகைந்தாலும் அரீமாசாநத்தைப் பார்க்கும் போது ஈசுவரனுக்கே சேஷித்யருபமான ப்ராதாந்யமிருப்பதால் புவமே த்தினாலே விரோதமில்லை யென்றபடி ஜீவனுக்குள்ள பல ஆகாரங்கள் ப்ரணவத்தினால் கிடைக்காதவை நாராயணசப்தத்தில் ஜீவவாசகமான சொல்லால் (உண்டோக்தமாக) நன்கறிவிக் கூடுவதால் அசனாலும் புநருக்தி யில்லை யென்று தெளிவிக்கிறார் ப்ரணவத்திலே இத்யாதிபால். ப்ரணவ த்திலே—ப்ரணவத்திலுள்ள மகாரத்திலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்ற போது ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்று தெரிவதால் அந்த ப்ரகாசம் ஈதம் என்கிற ஆகாரமா யிருப்பதால் ப்ரத்யக்தவம் தோற்றும் வரிமாநாங்க வானில் அணுதவம் தோற்றும் நாரசப்தமென்றதற்கு சொல்லுகையாலும் என்றவிடத்தில் அந்வயம். 'ஈர வாக்மி ப்ரக்ருதிமாநத்தினாலே' என்று சேஷபூரணம். வராஜ்

களையும் கழிக்கிற 'क्षयदित्तं' என்கிற வ்யுற்ப்சியாலும், 'नृ नये' इत्यादிகளாலும், 'जह्नुःरायणो नरः' என்று நாமதெயமாகச் சொல்லுகையாலும், 'आपो नाशयणोद्-
भूतास्ता एवाख्यायनं पुनः' என்கிற வ்யாஸஸ்ம்ருதிவாக்யத்தாலே 'आपो वै नर-
सुनव.' इत्यादிகளில் நரஸுநவமும் நாராயணனையே சொல்லுகிறதென்னுமிடம்
சுவகமானாகையாலும் நரனென்று நித்யனாய் சர்வனேதாவான ஸர்வேச்வரனு
க்குத் திருநாமமாகையாலே

‘नरसंबन्धिनो नारा नरः स पुरुषोत्तमः । नयत्यखिलविज्ञानं नाशयत्यखिलं तमः ॥

न रिष्यति च सर्वत्र नरस्तस्मात् सनातनः । नरसंबन्धिनः सर्वे चेतनाचेतनात्मकाः ॥

ईशितव्यतया नारा धार्यपोष्यतया तथा । नियाम्यत्वेन सृज्यत्वप्रवेशभरणैस्तथा ॥

अथते निखिलान् नारान् व्याप्नोति क्रियया तया । नाराश्चाप्ययनं तस्य तैस्तद्भावनिरूपणात् ॥

नाराणामयनं वासस्ते च तस्यायनं सदा । परमा च गतिस्तेषां नाराणामात्मनां सदा ॥

ஷங்களை இதி. உப்பளத்தில் எறியப்பட்ட கட்டை அந்த தேசஸம்பந்தத்
 தாலே உப்பாய்விடுவதுபோல் சேதநாசேதந ஸம்பந்தத்தினாலே அவற்றி
 லிருக்கும் ஐஃஷ—சவிநாரவ சுவது:வாடிகளை யென்றபடி. இவன் விலக்ஷண
 னாதவின் அவை யிலனுக்கு வாரா. அதுபோல் தத்ப்ரயுக்த தேஷஷங்களும்
 இல்லை = ஸ்ரீவர்களுக்கு அந்தந்த அசேதந ஸம்பந்ததாலேற்பட்ட ஸுக
 துக்க ராகத்வேஷாதிகேதாஷங்கள் போலே இவனுக்கு உண்டாகா நார
 சப்தம் பரமாத்மவாசகமென்பதற்கு வ்யுத்தத்தியும் ப்ரமாணமும் கூறப்படு
 கிறது நு இதி. நுபாதுவுக்கு நயநம் = அடைவித்தல் பொருள். ஆதிபத
 த்தினால் மேலே ப்ரமாணத்தில் கூறிய நாஸ்யவிலை தம: , ந ரிப்யதி ச ஸ்வ
 என்ற வ்யுத்தத்திகளைக் கொள்வது. ஆக ணச ஷதமீ, ரிப ஹிஸாய் என்ற
 பாதுக்களிலிருந்து நரஸஷமாம். ஐஹு: என்பது ஸஹஸ்ரநாமத்தில். நாராயண-
 ஷதா இதி. நரோஷுதா: என்று சொல்லவேண்டியிருக்க நரசப்தத்திற்கு நாரா
 யணன் பொருளென்றறிவிப்பதற்காக நாராயண என்றது. அபிவீ இதி மநு
 ஸ்ம்ருதி. நித்யனாய் என்றவிடத்தில் அஸித தமோ நாஸ்யமாய் என்பதையும்
 சேர்க்க, நரேஸ்யாஹி அஹி,ச. (52- 0), நரசப்தத்திற்கு நரசஸஷங்கி என்று பொருள்
 நரனாவான் ப்ரமாண ப்ரஸித்தான புருஷோத்தமன். அவன் எல்லா விஜ்
 ஞானத்தையும் பெறுவிக்கிறான். எல்லா அஜ்ஞானத்தையும் போக்குகிறான்.
 எங்குமிருந்தும் அழிகிறதில்லை, ஆக ஸநாதநனாயும் நரனாகிறான். சேதநா
 சேதநங்களெல்லாம் நாரங்கள். அவற்றுக்கு நரனுடன் ஸம்பந்தமாவன—
 அவனால் ஆளப்படுகை, விழாதவாறு ஈர்க்கப்படுகை, போஷிக்கப்படுகை.
 நியமிக்கப்படுகை, படைக்கப்படுகை அவற்றினுள் ப்ரவேசிக்கவாகை அபே
 மாதை. அயனமென்கிற பதத்திற்கு வ்யாபிக்கிறவனென்று பொருள்; வ்யாபிக்கப்
 படுமதென்னலுமாம். நாரங்கள் விசேஷணமாகையால் அவற்றால் அவனு
 டுக்கு நிருபணமாகும். அயநம் = வாஸஸ்தாநமென்று கூறி தத்புருஷ ஸமா

‘‘ஸஜ் ஜேஷ்டேஷி’’ என்றும் சொல்லுகையாலே அவன் மனனானால் மனிகூலராவார் ஒருவருமில்லை. இவ்வீசுவரனுக்கு ‘‘சுஹர் சர்வமூதானாம்’’ என்கிற ஶாகாரம் ஶமாவசிஷம். ஶாகாஸ்தரம் சேதனருடைய ஶாஶாதிலஜ்ஜனமாகிற ஶபாதி யடியாக வந்தது. அதுவும் ஶபாஸாஜக்தாலே மாறும். ‘‘இத்தனை யடியரானார்க்கிரங்கு நம்மரங்கனாய பித்தனை’’ என்றார்களிறே. —o—o—

இந் நாராயண சப்தத்தில் ஶ்ருத்யாலே மேல் சொல்லப் போ(பு)கிற வரபாதிங்களுக்கு ஈடாகத் தாஶ்யாதிக்கள் காட்டப் படுகிறன. ஶ்ருதானுஸ்வான த்தில் இச் ச்ருத்யி நமஸ்வயோத்தாலும் கொள்ளலாம். அப்போது இச் ச்ருத்யிக்குப் பயோஜனாதிஶ்யமில்லை.

‘‘ஶபாஸாஜதாஶ் வர்ணாஶ் கேவலவ்யஜ்ஜனிகுதாஶ் | ஶுதரோ மந்ஷஜேஸு ஶக்திரிஸ்யஸ க்யதே ||’’

என்றபாடம் ஶாராஸ்வாதிறியில். கீழே நிருபாதிக ஶர்வவிதபந்து வென்று சொல்லப்பட்டவனுக்கு ப்ரஸந்நன் அப்ரஸந்நனென்கிற இரண்டு தசையுண்டோவென்ன உத்தரம் இவ்விதி. ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் அநாதியாயிருப்பதால் ப்ரஸாதத்திற்குக் காரணம் ஶம்பவிக்காதே யென்ன உத்தரம் அதுவும் இதி. இத்தனை இதி. திருமலை, 4, மொயந்த என்று பாசரவாரம்பம், ஶஸ்தயோரபாதிபான ஶுத்ரபந்து மூன்றெழுத்துடைய கோவிந்தநாமத்தைச் சொன்னமட்டிலே, பரகதிக்குரியனான, இவ்வளவுமட்டிலே தாஸர்களான வர்க்கும் தயை புரிகின்றவன் அரங்கனான பித்தன் = ஆசரிதவத்ஸலன். இவனைப் பெற்றிருந்தும் ஶம்ஸாரத்தில் கலஹம் செய்வதேனே என்றது.

நாராயண என்கிற மாதிரித்தின் பொருள் கூறியாயிற்று. அதன் மேலுள்ள சதுர்த்தியின் பொருளைக் கூறுகிறார் இந்நிதி. ஈடாக—இணங்க—தகும்படி. தாஶ்ய ஜேஷ்டேஷம் வாராஶ்யம்—ஆதிபதத்தால் ஶமர்ப்பண பரமான யோஜனையில் ஶ்மதானத்வத்தைக் கொள்வது. ஶ்ருதானுஸ்வானமாவது—ஏகவாக்யமாக்கி, ‘‘ஓமர்த்தாய நாராயணாய நம:’’ என்று நாராயண ஜேஷ்ட்ருத்திருப அர்த்தாநுஸந்தாநம். இப்போது நமஸ்வஸி யென்கிற ஶுத்தரத்தாலே சதுர்த்தி யாம். பதாந்தரத்தை யநுஸரித்து வந்த விபக்தியாகையாலே உபபதவிபக்தியாகும். உத்தேச்யத்வம் சதுர்த்தியர்த்தம். இதில் ஈதபரமான யோஜனையிற் போல் விஜேஷ ப்ரயோஜநமுமில்லை. இது இம்மந்த்ரத்தில் சக்தியான ஶாஸமாகையாலே விஜேஷப்ரயோஜநம் பெறும்படி. பொருள் கொள்வது உசிதமென்றறிவிக் கிறார் அப்போது இதி. இவ்வஷ்டாக்ஷரத்தில் ஶய என்ற பாகம் சக்தியெனப் படும். இது ரஹஸ்யமான அம்சமென்று மறைத்துக் சொல்லுகிறார். ஶஜேதி. நாரஶ்யம் 1-50, ஶஜ ஆருவதான வர்ணம் ஶகாரம்; அதே ஶஜதர்ஷி பதினைந்தாவதுமாகும். இம்மந்த்ரத்தில் ஶகாரம் முதல் எண்ணினால் ஶா என்பது ஆருவதாகும். ஓங்காரத்தினின்று எண்ணவேண்டியிருக்க ஶகாரத்திலிருந்து எண்ண வேண்டுமென்பது எப்படித் தெரியுமென்னில்—நமோ நாராயணாயேதி மந்ஷகாஸாஸ வயம் என்றாற் போல்கீழே ப்ரயோகித்திருப்பதால் தெரியலாம். மேலும் ஶகாரம் முதல்

என்கையாலே இது திருமந்தரத்தில் கலசிவஹேதுவான ப்ரேசம். யோனாவிசேஷங்களில் கலமார்ப்பையும் இவ்விடத்திலே யாகிறது.

“ अर्थात् प्रकरणाहिंसादौचित्यात्देशकालतः । शब्दार्थाः प्रविभज्यन्ते; न शब्दादेव केवलात् ॥ ”

என்கிறபடியே ஒரு ஸ்ரீத்துக்கே ப்ரகரணாதிசேஷத்துக்கு ஈடாக அர்த்தமேயும் கொள்ளுகை அர்த்தமே. ஆகையாலே—‘दीयमानार्थशेषितं संप्रदानव्यभिचारे’ इत्यादிகளிற்படியே ப்ரஸவ்வாபாநம் இவ்விடத்தில் கூடாதாகிலும் ஈச்வரன் தனக்கு சேஷமான வஸ்துவைத் தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்படி சமர்ப்பிக்கிற அளவைப் பற்ற இவ் வ்யாக்ரமங்களில் சதுர்த்தியை ச்ரப்தானாஹ்யாக அஹிவ்யன் வ்யாபாநம் பண்ணினான்.

ஐஸ்வர்யங்களை எண்ணிப் பதினைந்தாவதாகச் சொல்லப்படும் வர்ணம் ணகாரமே யாகையால் அது ஆருவதாகை நகாரத்திலிருந்து எண்ணினால்தான் எரித்தி க்கும். ஓங்காரத்திலிருந்து ஆருவதைக் கொண்டு ஷட்வரம் அதற்கில்லையே யென்று திகைத்துப் பொருள் கொள்ள ப்ரயாஸப்பட வேண்டுமென்றே இவ்வாறு கூறினார். இந்த ணா என்கிற அக்ஷரத்தில் ஆகாரத்தை விட்டு ணு என்பதை மட்டும் கொள்வதற்காக கௌதமியாநிகாநாந் என்றது ஷட்வரம்—ஐஸ்வர்யம்—ஐஸ்வர்யமாத்ரமாகப்பட்ட ணா என்றால் ணு என்கிற அக்ஷரம் மட்டுமென்ற தாயிற்று. அதனின்றி உத்தரமான-அதற்கு மேலான மந்தரபாகமானது ஷட்வரம்—இந்த மந்தரத்திற்கு ஷகி என்ற பாகமாகும். ஷட்வரத்திற்குப் ப்ரஸவம் தெரிவ தற்காக ப்ரஸவாவாசியான பதத்தை யத்யாஹாரம் செய்யவேண்டும். அதனால் ப்ரஸவவென்றறிவிப்பதாலும் சக்தி யெனத்தகுமென்ற கருத்தாற் கூறுகிறார் யோனதி-ஷகி:-ப்ரஸவபாகம். ஷட்வரமின் றி வெறும் சதுர்த்தியாகில் நாராயண நாரணஸேஷவென்று பொருள் கொண்டு நிறுத்துவது வ்யுத்தபத்தி ஸம்மதமாகாது. யோனாவிசேஷம்—கீழ்ப்பதத்துடன் அந்வயிக்காத யோஜனை ஒன்று த்கே பல பொருளென்றால் எங்கு எதைக் கொள்வது; அது எங்ஙனே தெரியு மென்ன அந்த நிர்ணயத்திற்குக் காரணங்களைக் கூறுகிறார் அர்த்த இதி. ஷட்வரம்:- பதங்களுடைய அர்த்தங்கள் அர்த்தம்-ஸ்வவாக்யத்திற்சொன்னபொருள். ப்ரகரணம்:- முன்பின் ஸந்தர்ப்பம், லிங்கம்—தக்க அடையாளம், ஔச்சியம்—தகுதி, தேசம், காலம்; இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைக்கொண்டு ப்ரவிபக்ஷயன்—விவரிக்கப்படும். ந கௌதமியாந் சப்தமாத்ரத்தைக்கொண்டு விவரிக்கப்படா. இப்படியானால் சதுர்த்திக்கு ஸம்ப்ரதாநத்வம் பொருளென்ற வ்யாக்யாநம் கூடுமோ? நம்முடைய வஸ்துவைப் பிறருக்கு டானம் செய்வதுபோல் ஆத்மாவை ஈச்வரனுக்கு டானம் செய்யவொண்ணாதே; இது எப்போதும் அவனுடையதாயி ற்றே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் ஆகையாலே டீயமானேதி. கொடுக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்குவேறொருவனை ஸ்வாமியாக்குவது டானமாகும் இதனால் உண்டாகும் ஸ்வாமித்வம் பெறுபவன் ஸம்ப்ரதாநமாவான். ஆத்மாவில் ஈச்வரனைக் குறித்து ஸ்வத்வம் நித்யமாயிருப்பதால் அது நம்மாலுண்டாணப்படுவ தன்று. இப்படி டானம் இங்கிராமற் போனாலும் ஒருவிதமாக ஸம்ப்ரதாநம் முண்டு. அதாவது என்னை நானே ரக்ஷித்துக்கொள்வதாக எண்ணியிருந்தேன்.

‘नीचीभावेन संघोत्थमात्मनो यत् समर्पणम् । विष्णवादिषु चतुर्थी तत्संप्रदानप्रदर्शिनी ॥

नीचीभूतो ह्यसावात्मा यत् संरक्ष्यत्याऽर्प्यते । तत् कस्मा इत्यपेक्षायां विष्णवे स इतीर्यते ॥’

என்கிற வசனத்தில் ‘விஷ்ணாதிஷு’ எட்டாகையாலே நாராயணாதிஷுஷங்களில் சதுர்த்தியும்
நாசனம் பண்ணப்பட்டது. —o—o—

இத் திருமந்த்ரத்தில் நகாரம் முதலான ஏழு திருவக்ஷரங்களுக்கும் ப்ரதேகம்
ஸம்ஸூதிகளிற் சொன்ன அர்த்தங்களை

‘नायकत्वं च सर्वेषां नामनत्वं परे पदे । नाशकत्वं विरुद्धानां नकारार्थः प्रकीर्तितः ॥

இதன் ரக்ஷணம் உன்னாலேயே யாவதென்று ரக்ஷணம் ஸமர்ப்பணமே
கருதப்பெறும். இந்த ஸமர்ப்பண உத்தேச்யத்வமென்கிற ஸீரண சம்ப்ரதானவமே
புஷ்டரத்தில் சதுர்த்தியின் பொருளாக அஹிர் புத்ந்யன் உரைத்ததென்றபடி.
இதை அங்குள்ள ச்லோகத்தைக்கொண்டு விவரிக்கிறார் நீசி இதி. அஷ்டா
க்ஷரத்தை நேராக அங்கெடுக்காமற் போனாலும் ஆதிபதத்தால் நாராயண
சப்தமும் கொள்ளப்பட்டதென்று கருத்து. ஈசுவரன் உத்க்ருஷ்டனாய்
ஜீவன் திக்ருஷ்டனாயிருப்பதாலே அவனிடத்தில் நீசீபாவமான ப்ரஹ்ம
பாவம்—நமச்சப்தார்த்தம். அதனாலே அவ்வித ஸமர்ப்பணத்தைக் குறித்து
அவன் ஸம்ப்ரதாநமாகுகையை விஷ்ணு-வாஸுதேவ-நாராயணாதி சப்தங்
களில் சதுர்த்தி காண்பிக்குமென்றதாம். சம்ப்ரதானபத் சம்ப்ரதானவார்த்தம். அந்த
ஸமர்ப்பணத்தை விவரிக்க மேல்ச்லோகம். நீசமாக வறியப்பட்ட ஆத்மா
ஈசுவரனிடத்தில் அவனாலே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியதாக வர்ப்பணம் செய்ய
ப்படுகிறது அதாவது, அறிவிக்கப்படுகிறது. இப்படி அர்ப்பிக்கப்படுகிற
தென்பது யாதொன்றுண்டோ அது எவன் பொருட்டென்ற ஆகாங்கையில்,
‘விஷ்ணுவின் பொருட்டு அந்த ஜீவாத்மா’ என = என்பதால் அபேதிதம் ஐயே =
சொல்லப்படுகிறதென்றதாம்.

இப்படி அஷ்டாக்ஷரத்தில் பதங்களுக்கு அர்த்தம் விளக்கப்பட்டது.
ஊர வாக்யார்த்தங்களும் ஒருவாறு கூறப்பெற்றன. இனி மந்த்ர ஸ்ம்ருதியை
யநுஸரித்து ப்ரணவம் நீங்கலாக மற்றவற்றில் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தை
எடுத்து அதனால் குறிக்கப்படும் அர்த்தமும். எதித்திக்கும் பலனும் அறிவிக்கப்
படுகிறது. இத் திருமந்த்ரத்தில் இதி. நகாரம் முதலான—நமச்சப்தத்தி
யுள்ள நகாராதியான; முதலக்ஷரத்தினுடைய அர்த்தம் முதல்ச்லோகத்தால்
அறிவிக்கப்படும். சர்வேஷா—எல்லாப் பலன்களுக்கும்; நாயகத்வம்—பிறரைப் பெறுவி
க்கிறதாயிருக்கை. ரே ரே—பரமபதத்தில் அல்லது பரமாத்மாவினிடத்தில்;
நாமநத்வம்—ஈடுபாட்டை யுண்டுபண்ணுகை. விருद्धानா—ஹேயகுணதிகளுக்கு
நாசகத்வம்—அழிவை யுண்டுபண்ணுகை. இது நகாரமாகையாலே நகா
ராதியான பதங்களின் அர்த்தங்களை இங்குக் கூறியது. இப்படி மேலேயும்
அக்ஷரங்களைக் காண்பது. திங்குச் சொல்லும் இவ்வர்த்தங்கள் அந்தந்த
அக்ஷரத்திற்கு வாச்யமாக ஸ்ம்ருதியில் கருதப்பட்டால் இவ் வர்த்தங்களை

मङ्गलत्वं महत्त्वं च महान् च करोति यत् । आश्रितानां ततो ज्ञेयो मकारार्थस्ततो बुधैः ॥

नास्तिक्यहानिर्नित्यत्वं नेतृत्वं च हरेः पदे । नाकारसेविनां नृणां मन्त्रविद्भिः प्रकीर्तितः ॥

रञ्जनं भगवत्याशु रागहानिस्ततोऽन्यतः । राष्ट्रवाणादिकं चापि प्राप्यते रेफसेवया ॥

योगोयोगः(योगो योगः) फलं चाशु यकारात् प्राप्यते बुधैः । वर्णनं च तथा विष्णोर्वाणोसिद्धिर्नकारतः ॥

यक्षराक्षसवेताळभूतादीनां भयाय यः । एवमक्षरनिर्वाहो मन्त्रविद्भिः प्रकीर्तितः ॥

யெல்லாம் சேர்த்து ஒரு வாக்கியார்த்தம் சொல்ல வேண்டாலேவாவென்னில்—
ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பகவச்சப்தத்திற்கு நாராயணபரத்வம் சொல்லும்
போது சம்பந்தித்யா மதி என்று தொடங்கி சம்பந்தித்யாதி குணவிசிஷ்டனாக நாரா
யணனைச் சொன்னது போல், இங்கும் பகவத் குணங்களுையே சொல்லுவ
தாகத் தெரியவில்லை. அதனாலும், நாசாரசோவினா நுணா மந்தவித்தி: ப்ரகீர்தித: . ப்ராய்தே
ரேஃசேவ்யா, வாணிசித்திநீகாரத: இத்யாதி வாக்கியங்களில் ஊன்றிப் பார்ப்பதிலும்
ஐபம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு அந்தந்த அக்ஷர மூலமாகப் பலன்கள் எரித்தி
க்குமென்பதே தெரிவதாம். ஆக எல்லாப் பலன் பெறுவிப்பதையும் பகவத்
ப்ராவண்யத்தையும் ஹேயகுணதிகளின் நாசத்தையும் நகாரம் செய்யுமென்
றறிவிப்பதற்காக நாயகத்வாதிகள் நகாரார்த்தமே என்றது. ஆக அர்த்த
மென்பதற்குப் ப்ரயோஜநமென்பதிலேயே முடிவாம் சப்தத்தின் வாக்கியார்த்த
மே யென்றால் நமோ என்ற விடத்தில் ஓகாராதிகளுக்கு அர்த்தம் சொல்லவில்லை
யே; எப்படி இவ்வக்ஷரங்களில் ஒன்றோடொன்றுக்கு அந்வயமென்கிற கேள்
வியும் எழும். அதனால் இப் பலன்கள் இவ்வக்ஷரங்கள்மூலமாக எரித்திக்கு
மென்றதேயாம். மகாரத்தின் கார்யத்தைச் சொல்லுகிறார் மேலே. மங்குமுள்ள
வனாயிருக்கையையும், மஹானாயிருக்கையையும், பிறர்களால்பூஜிக்கப்படுகை
யையும் தன்னையாச்ரயித்தவர்களுக்கு மகாரம் செய்யும். தத:—ஆகையாலே தத:
அந்த மந்த்ரத்திலேயுள்ள மகாராதி: மகாரத்தின் பொருளானது அறிஞர்களால்
அறியப்பெறும். மஹானாக உண்மையிலிராமற் போனாலும் பலராலே பூஜிக்
கப்படலாம். அவ்வாறின்றி மஹத்துவ முண்டென்பதற்காக மஹத்வஞ்ச
மஹநஞ்ச என்றது, நாராயணைய என்பதில் முகலக்ஷரத்திற்குப் பொருள் கூறு
கிறார் மேல்சீலோகத்தால். நாஸ்திக்யத்திற்கு நாசம். அந்த நிலை நித்ய
மாயிருக்கை. எம்பெருமான் திருவடிக்கு. நேதாவாகை நாசாரத்தை வேஸி
க்கும் மறுஷ்யர்களுக்காம். ரேஃசேவ்யா—ரா என்கிற அக்ஷரத்தை அநுஸந்
திப்பதாலே பகவானிடத்தில் விரைவில் பற்றியிருக்கையும், ததோ:—அதை
விடவேறானவிஷயங்களில் பற்றற்றிருக்கையும், ராஜ்யாந் ராஜ்யரக்ஷணமும்
ஆகிபதத்தால் ராஷ்ட்ரத்தால் பூஜிக்கப்படுகையும் ரா என்பதின் மூலமாம்;
முதல் யகாரத்தாலே யோயோ:—யோகத்தில் முபற்சியும் ஃ—அதன் ஃகமும்
பெறப்படும். இங்கே அந்தந்த அக்ஷரத்தை ஆகியாக வைத்துப் பலன்
சொல்லி வருதற்கிணங்க ப்ரயோகிக்காமல் ஃகம் என்று மட்டும் ப்ரயோகி
ப்பது உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. யோ: என்பதே போதுமாயிருக்க யோ:

ரவாடிகளாலே சில ஆசார்டர்கள் ஸ்ரீமதிக்தார்கள்.

இப்படி இப் பதங்களினுடைய வ்யாஹினிக்ஷாதிசிட்வ்யுபசிபராமசுத்தாலே ரவாடிமூலமாக வரும் மாசற விளக்கப்பட்ட திருமந்த்ரமாகிற கண்ணாடி பரவரவாடிகளையும் வரவரத்திற்காணவரிபநிலங்களையுமெல்லாம் சுவைகதமாகக்காட்டும்.

இதுக்குப் பதிவாடிவசைய ய்ப் பரவமுான பரவரவத்தை இத் திருமந்த்ரத்தில் வரவங்களாயும் வரவங்களாயுமுள்ள பரவரங்களோடேகூட யதாபமானம் பருவிக்ஷக்கும்போது-ரவரவம், அதினுடைய வ்யாவசிவ்வம், அதின் சர்வவிவ்வம்,

என்ற பதத்தைச் சேர்ப்பதும் வீணாகும். ஆகையால் யோகோ யோகம் வாஸு என்று பாடமிருக்கவேண்டும் பரவரம் முதலெழுத்தாகக் கிடைக்காமையால் அதையிரண்டாவதொரமாக்கி அவ்வக்ஷரத்தைச் சேர்த்தே கூறுகிறார் மேலே. விஷ்ணுவர்ணநமும் அதற்கான வாணி = பரவரகருடைய வித்தியும் ணகாரத்தினாலாம். ய:—கடைசியகாரமானது யவாடிகளின் பயத்திற்காகிறது. யவாதிக்கிப் பயப்படுத்தி விரட்டுகிற தென்றபடி. ரவ் - இப்படி வரவ நிவாடி:—அக்ஷரங்களுக்குப் பலனை ஸாதிக்கும் தன்மை மந்த்ரமறிந்தவர்களால் செரல்லப்பட்டதென்ற படி.—இந்த ச்லோகங்கள் பூர்வாசர்யர்களின் ஸங்கரஹவாக்யமாகும்.

இவ்வளவால் வியாஹணம் நிர்வசநம் அவிர்புத்த்யாதிகள் சொன்ன ஸுக்ஷ்மார்த்தம் எல்லா மறிந்ததால் வித்தமான கருத்தையறிவிக்கிறார் இப்படி இதி. பரவரது மூலமாக வரும் = அத்வைதி முதலானோர் மூலமாக வருகின்ற மாகு = அழுக்கு எவையோ, அவை யெவ்வாம் அற = ஒழியும்படி விளக்கப்பட்டது திருமந்த்ரம். கரவிராமசுத்தாலே கண்ணாடி துடைக்கப் படுவதுபோல் வ்யாஹணநிருத்தாதி பராமர்சத்தாலே திருமந்த்ரம் துடைக்கப்பட்டதால் மாகு நசித்தது. பரஸ்வரூபம், பரமாத்மஸ்வரூபம். ஸ்வஸ்வரூபம் ஜீவஸ்வரூபம் அபிய = அறியவாசாத: பரஜீவஸ்வரூபதர்ப்பங்களும், மற்றும் அசேதநம் டீசம் (உபாயம்) புருஷார்த்தம் எல்லாமும் கண்ணாடியிற்போல் திருமந்த்ரத்தில் காணலாயின.

இனி இவ்வில் கண்டவைகளான பரஸ்வரூபத்தின் ஆதாரவிசேஷத்தையும் ஜீவனின் ஆதாரவிசேஷங்களையும் அடைவாகக் குறித்தருளுகிறாராய் முதலில் பரமாத்ம ஸ்வரூப விஷயத்தை யருளுகிறார். தேவசையாய் என்றதால் வரவரவம் கருவரவரவம் இரண்டும் வித்திக்கும். ரவரவத்வம் அகாரார்த்தம் சாப்தம். மற்ற ஆதாரங்கள் ஆர்த்தங்கள். விசேஷணவத்வம் என்கிறவரையிலாம். அதற்கு மேல் சதுர்த்தியின் ஆர்த்தம் சேஷிதவமென்று தொடங்கி கரவிரவரவமென்ற வரையில், வரவரவமென்று தொடங்கி விரவிரவரவம் என்ற வரையில் ஜீவவாசக சப்தத்திலிருந்து கிடைத்த விசேஷங்கள். வரவரவரவரவரவம் முதல் பரவிரவரவம் என்றவரையில் நாராடண சப்தத்திலிருந்து கிடைப்பவை. மேலே வ்யூகத்யாதியால் கடைசி சதுர்த்தியில் கிடைத்தன சொல்லப்படுகிறனவென்று பிரித்துக்கொடுக்க காரணத்தை நிர்நேசிக்காமைய

“नित्यविलक्षणत्वं, परशेषित्यहेतुत्वम्

स्वतःकर्तृत्वं, शक्त्याधायकत्वं, प्रेरकत्वं, अनन्यप्रेर्यत्वं, अनुमन्तृत्वं, कर्मसाक्षित्वं, सहकारित्वं, प्रियप्रवर्तकत्वं हितप्रवर्तकत्वं निरुपाधिकनन्तव्यत्वं वशीकार्यत्वं सिद्धोपायत्वं साध्योपायहेतुत्वं श्रुतिस्मृतिरूपाज्ञावत्त्वं दण्डधरत्वं सर्वसमत्वं आश्रितपक्षपातित्वं अविद्यादिहेतुत्वं अविद्याशनर्हत्वं आश्रिताविद्यानिवर्तकत्वम्.

स्वरूपान्यथाभावरहित्यं स्वभावान्यथाभावरहित्यं सर्वनेतृत्वं सर्वजगद्व्यापारलीलत्वम्. सर्ववेदान्तप्रधानप्रतेपाद्यत्वं, सर्वोपादानत्वं, सर्वनिमित्तत्वं, सत्यसंकल्पत्वं, सर्वशरीरित्वं, सर्वशब्दवाच्यत्वं, सर्वकर्मसमाराध्यत्वं, सर्वफलप्रदत्वं, सर्वविधबन्धुत्वं, सर्वव्यापकत्वं, निरतिशयसूक्ष्मत्वं, सर्वाधारत्वं स्वनिष्ठत्वं, सत्यत्वं ज्ञानत्वं, अनन्तत्वं, आनन्दत्वं, अमलत्वं, निरूपितस्वरूपविशेषणानुक्तानन्तगुणवत्त्वं नित्यदिव्यमंगलविग्रहवत्त्वं परव्यूहाद्यवस्थावत्त्वं, सत्यावतारत्वं, अजहृत्स्वस्वभावत्वं, अप्राकृतावतारत्वं, अकर्मवश्या-

அங்குராதியம்—ஒத்தார்மிக்காரில்லாமை. அச்சித்தி. அசேதநங்களைக்காட்டிலும் வடிமுருகநியர்களைக்காட்டிலும் வேறுகை. ரேதி. ஜீவன் தன்னைவிட வேறான வஸ்துவிலும் சிலவற்றில் சேஷித்வத்திற்குக் காரணமாகை. இவை யெல்லாம் சேஷித்வத்திலிருந்து கிடைத்தவை மகார நமச்சப்தங்களிலிருந்து கிடைத்த விசேஷங்களைக் கூறுகிறார் ஐய: ஐய்வமியாதியால். தான் ஸ்வபாவத்திலே கர்த்தாவாயிருந்து ஜீவனுக்குக் கர்த்தருத்வாதிசக்தியை யுண்டுபண்ணுகை. தானே ப்ரேரணம் பண்ணுகை ஒருவரால் ப்ரேரிக்கப் படாமலிருக்கை ஜீவன் ப்ரவ்ருக்தித்த கார்யத்திலே அவனை நிரேஷதிக் காமல் இசைந்திருக்கை. கர்மஸாக்ஷித்வமாவது ஜீவன் செய்யும் கார்யங்களை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டுகொண்டிருக்கை. நமச்சப்தத்திற்கு நமநம்-ப்ரணாமம் பொருளாகையால் நந்தவ்யத்வம்எளித்திக்கும். நமநமேஸாத்யோபாயமாவதால் ஸாத்யோபாயத்திற்கு ஹேதுவாகை ஈசுவரனுக்கு எளித்திக்கும்.

நாராயண சப்தத்திலுள்ள நர சப்தார்த்தம் ஸ்வரூபாத்யதாபாவ இத்
யாதி. நேத்ருத்வமாவது—நிர்வாஹகனாகை. நராவ ஜாந் நாரமென்றபோது ஸர்வ
ஜகத்வ்யாபாரத்தை லீலையாக வுடையவனாகை கிடைக்கிறது. நாராயண
சப்தத்தை நாராயண நுவாகத்தில் ஆவ்ருந்தி செய்ததனின்று ஸர்வவேத
ப்ரதிபாத்யத்வம் கிடைக்கிறது. அயந சப்தார்த்தம் ஸர்வ வ்யாபகத்வாதி.
அதுஎங்கும் வ்யாபித்திருக்கை. ஸுஸுக்ஷ்மமென்று சொல்லப்பட்ட ஸுக்ஷ்ம
த்வாதிசயமாவது ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கான மயாசவளவாலும் க்ரஹிக்கப்
படமாட்டாமை. ஸ்வநிஷ்டத்வமாவது. எவ் மஹிநி ப்ரதிஸ்தி: என்றபடி. புதார
நிரபேக்ஷமாகவே யிருக்கை. நிரூபிதேதி. ஸத்யத்வாதிகளான ஸ்வரூ
நிரூபக தர்மங்கள் போலல்லாமலும் நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களாகக்
கீழ்க்கூறிய ரக்ஷகத்வாதி தர்மங்களைவிட வேறுமான அநந்த ஓணங்க
ளுடையவனாகை, அவஸ்யாவஸ்யம் சரீரத்வாரகமாகும். கீதையில் அவதார ரஹஸ்ய

ரானுவசிவசியும், மாமநாசாதிமயமும், மசதாசாரசியும். சாவமிசாதிவிமாமநிகுபண
மும், சாவசாவாநரபரிமஹமும், மயொநாநரவாசியும், மரமயொநவீசுமயமும், மற்றும்
விநிஸ்தாவிருவிசிகள் [என்பவற்றில்?] ஒன்றும் பின்னா(ன்நா)டாது.

इह निजशक्तिरुद्देशनिष्ठाविरोधिभिधान्यैः । द्विचतुष्कसारवेदी गङ्गाहृद इव न गच्छति क्षोभम् ॥

—o—o—

இத் திருமந்தரத்தில் வாக்யமும் வாக்யார்த்தமும் இருக்கும் படி எங்ஙனே
யென்னில்—இத்தை எகவாக்யமென்றும், வாக்யரூபமென்றும், வாக்யவ்யமென்றும்
அவ்வோ சந்தையங்களாலே அநுபந்திப்பார்கள். இப்படி வாக்யார்த்தத்தையும்
வகுபகாரமாக வகுத்து அநுசந்தானம் பண்ணுவார்கள்.

(1) एकवाक्यमात्रेणैव, 'तस्य वाचकः प्रणवः' इत्यादिकளிற் படியே 'प्रणव-

காகக் கொள்வது. சாவ்வாநரம்=ஸர்வவிதபந்துவான பகவானிட வேறு
பந்து. வீசுமயம்=பற்றற்றமை. பின்னாடாது=தொடராது.

இவற்றை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் ஐஹி. द्विचतुष्कसारवेदी—இருநான்கை
யுடைய அஷ்டாக்ஷரத்தின் ஸாரத்தை யறிந்தவன். गङ्गाहृद इव—என்றும்
ஆழமான கங்கையின் மடுவைப் போலே யிருந்து. इह—பராவர தத்துவ விஷய
ங்களில் निजशक्तिरुद्देशै.—தமது மதத்திற்கு விருத்தங்களான கீழ்க்கூறிய
ஆகாரங்களாலும். सत्यैः அவற்றைவிட வேறான, ईदृश'नष्टाविरोधिभिः—தன்
பகைப் போலே ஆதரிக்கவேண்டிய தனது நிஷ்டைகளுக்கு விரோதிகளான
கீழ்க்கூறிய விச்வாஸமாந்த்யாதிகளாலும் इति கலக்கத்தை ந गच्छति—
பெறான். 'न गृह्यति समाने नावमाने च कुर्याति । गङ्गाहृद इवाक्षोभः यः स पण्डित
उच्यते ॥ 'என்ற வசனம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது கங்கையின் மடு மிக்க
ஆழமானபடியாலே எவ்வளவு கலக்கினாலும் கலங்காமல் தெளிந்தேயிருக்கும்.

இப்படி एवशेषोचनத்தினாலே பராவர தத்துவங்களுக்கு ஸித்தாந்தத்தி
லுள்ள விசேஷங்களும், அந்யமதங்களில் சொல்லும் விசேஷங்கள் அவாஸ்
தவங்களென்பதும் தெளிந்தாலும் பதார்த்தசோதநகாலத்தில் ப்ரணவம்
अखण्डமும் सखण्डमुமென்றும், நமச்சப்தத்திலே அக்ஷரங்களைப் பிரிக்கும்
பிரிக்காமலும் அதேகார்த்தங்களென்றும், கடைசியில் சதுர்த்தியை संप्रदान-
चतुर्थி என்றும் तत्तुर्थ्यं चतुर्थியென்றும் சொன்னதால் அர்த்ததே தம் தெரிகிறது.
अखण्डமென்றபோது வேறு பதத்தோடு சேர்ந்தே வாக்யமாகும். सखण्ड
மென்றபோது தனக்குள் வாக்யஸமாப்தி யாகும், அதனால் திருமந்தர
த்தில் எத்தனை வாக்யங்கள், வாக்யார்த்த யோஜனைகள் யாவை யெவ்வாறு
என்கிற கேள்விகளைக் கருத்திற் கொண்டு ப்ரச்சனம் பண்ணிப் பத்துவிதமாக
வாக்யார்த்த யோஜனைகளை அறிவிக்கத் தொடங்குகிறா இத்திருமந்தரத்தில்
இதி. வகுத்து=பிரித்து.

ஏகவாக்யமென்ற பகைத்தில் இரண்டு விதமான யோஜனைகள்; வாக்ய
வ்யபடகத்தில் மூன்று; வாக்யத்ரய பகைத்தில் ஐந்து. மொத்தம் பத்து

முதற்பகைத்தை யருளிச்செய்கிறார் एकेति. त्रयेति. योग सूत्र 1-1.27. கீழே

प्रतिपाद्यमानविशिष्टाय नारायणाय नमः' என்று அந்வயமாம். இப் ப்ரணவம் தானே நாமமாகவாவற்றாய்நிற்க 'अपकार्ययौक्ताः केवलं नैव साधकाः' என்று शाण्डिल्यायुक्तप्रकरणेபாலே சாபகமஸங்களில் நாமாந்தரம் வகையீம்.

[க] இந்த யோஜநாவிதேசஷம் அஹிபுஷ்யஸ்துக்மான சயூதானுமஸ்தான-
பகாரத்தைப் பார்த்தால் உபாயபரம். இப்படியானாலும் சரணபுரவாசீங்கர்

புரவசிஷை: ईश्वर: என்று சொல்லி அவிதநேயமத்யநிகனான அவனுக்கு ஓம் என்ற சொல் வாசகமென்றதால் அஸாடிமென்று தெரிகிறது; சங்காஷங்களுக்கு த:ஸ் ஷகனென்றே பொருளாகையால் மணவபதிபாடிய நாரணாய என்கிற அர்த்தமாகும். ரு஢ாஷங்களுக்கு அகனர்த்தத்திலுள்ள அஸாதாரண தர்மமே ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகையால் இந்த ப்ரணவமும் நாராயணனிடத்திலிருக்கும் அஸாதாரண தர்மத்தோடு அவனைச் சொல்வதாகுமென்று கருதி மணவபதிபாடிய-
-மாவவிசிஷாய என்றது. மணவபதிபாடி என்பது ஸ்வரூப கீர்த்தநம்; அர்த்தத்தில் சேர்ந்ததன்று. அந்த அஸாதாரண தர்மம் எதென்னில்—ஜகாரணவாதி-
களென்றார் ஸாரதிபிகையிற் யோசுரத்தில் ஒலேமகமீவாகாஷயேராமுடி: ईश्वर: என்று சொல்லியிருப்பதால் தய வாக: என்றபாது தய என்பதற்கு அவித-
-தேயமத்யநிகவவிசிஷனுக்கு என்று அர்த்தம் கிடைப்பதால் அது அஸாதாரண தர்மமென்றார் ஸாரதிபிகையிற். ஓம் என்பது சவயாநிவிருந்து மநிர்-
மத்யம் வைத்து நிஷ்பந்தமாகிறதென்று கூறி. ஸர்வ ப்ரகார ரகஷகத்வ-
மென்கிற போகார்த்தம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமென்றார் ஸாராஸ்வாதிதியில். நாராயண சப்தத்திலே கருகப் பெற்ற தர்மக்கைவிட வேறு தர்மக்கை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகக் கொண்டால் புநருத்தி கோஷமில்லை. ப்ரணவமே போதுமாயிருக்க நாராயண சப்தமெதற்கென்பதற்கு உக்கரம் இப் ப்ரண-
வம் இதி. अपकार्ययौ=இதர தேவதைபைச் சொல்லாதென்பது ஸ்பஷ்ட-
மாயிராமையால் நாராயணபதமும் வேண்டும். वक्तृत्वம்=ஸ்பஷ்டமாகைக்கு,
एकयोगिरीराणं एव ज्ञानवतामपि என்பது சரணம். ஜ்ஞாநவான்களுக்கும் ஸ்பஷ்டமாகவறியவாகாத அம்சம் ஸாதகமாகாதாகையால் வேறு பதம் வேண்டுமென்றதாயிற்று. ஆனால் ஓக்ாரத்தை விட்டிடலாமே யென்னில்—புநி-
யில் ப்ரணவத்தையே எங்கும் ப்ரசப்ஸித்திருப்பதால் அதுதான் யோகிகளுக்கு ப்ரதாநமான மந்த்ரமாகும். சப்தச்சிறப்பு உண்டு. நாராயணசு சப்தங்கள் விவரணத்திற்காக வேற்பட்டவை. ஓக்ாரம் அவ்யக்தமாயிருப்பதற்குக் காரணம் வேதத்தில் அதற்குப் பலவித பொருள்கள் கூறியிருப்பதும் லோகத்தில் அநுஜ்ஞை யென்ற பொருளிலும் ப்ரயோகித்திருப்பதுமாம். இவ் வளவால் ஓக்ாரம் ரு஢மாய் நாராயண விசேஷணமாயிற்று. அப்போது சதுர்த்தி வேண்டுமே யென்னில்—இதை அவ்யயமென்று கொண்டார்கள். ஆக இந்த மந்த்ரம் ஒரே வாக்யமென்று ஏற்பட்டது. அர்த்தமென்ன வெனில்—உபாய பரமாக முதல் யோஜனை. புருஷார்த்த பரமாக இரண்டா-
வது யோஜனை. முதலில்—ப்ரணவார்த்தமான நாராயணனிடத்தில் ஷர ஸமர்

இதிலே அந்நாந்தங்கள்.

[ஊ] வஜ்ஜலேபுரா ஹா நம எயேவ பாதின:’ எவாதிக்கைப் பார்த்துப் பாயாந்நி-
செவ்விவரமாகவும் அநுபந்திப்பார்கள். இவ் வுதிவிசேஷமும் ஸ்வரூபஸ்வானுபந்தம்.
இதுவும் கதோபாயர்க்கு இவ்வளவு ரஸிக்குமவரையிலும் உபஜீவ்யம்.

(2) இவ்விரண்டு அநுபந்தனமும் பரிபூரணமாய்போது ஸ்வரூபவிவேகம்
வேண்டும். அதற்காக வாடிபடிப்பதும் அநுபந்திக்கும் போது—

[க] ‘அகாரநாராயணஸந்தவாச்ய—சந்தேசகவ—அந்நாந்தவாதிவிவிசேஷணவனுக்கே
நான் நிவாசிகாந்யாஹ்ஸேஷமூமன், எனக்குரியேனல்லேன், ஒன்றைப் பற்றி நி-
வாசிகாந்யாமியுமல்லேன், நிவேசஸந்தனமல்லேன்’ என்றதாம் அகாரநாராயணஸ-
ந்நாந்திரண்டும் அநுபந்தமாய்கையாலே புனரகி வாராதோவென்னில்—அப்போது
புனரகிவிசேஷசெய்துமான அர்த்தவிசேஷத்தை விவக்ஷித்து ஒன்று விசேஷண

பண்ணுமான நமநத்தைச் செய்கிறேன் என்றதாம் ஸ்வஸ்வரூப ஜ்ஞா-
நமும் புருஷார்த்தஜ்ஞாநமு மிராத போது உபாயாநுஷ்டாநம் செய்ய
வாகாதே. அவற்றை எதுமூலம் அறிகிறதென்னில்—இதனாலே அதுவும்
ஆக்ஷிப்தமாகவாம். அதாவது அர்த்தஸித்தமாகவாம், சொல்லாமலே கிடைக்க
மென்றபடி. சரணாகதி—பரந்யாஸம் என்கிற அர்த்தத்திற்குப்போல் ஸ்வயம்
ப்ரயோஜநமான வந்தனத்திலும் நமச்சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறதை
வஜ்ஜலேபுரா: என்கிற வாக்யம் அறிவிப்பதால் புருஷார்த்தமான நமநமே நமச்-
சப்தார்த்தமாகில் புருஷார்த்த பரமென்கிற இரண்டாவது யோஜனையாம்.
வஜ்ஜலேபுரா. (பா. சா. 344. 45) ச்வேததத்வீபவாஸிகன் அஞ்ஜலீயாதக்-
கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு மிச்ச ஆநந்தத்துடன் நம: நம: என்றே
சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே ச்வேததத்வீபத்தில் வளிப்பவரின்
இவ் விருப்பமானது பரமபதத்தில் முக்தராயிருப்பவரின் செடல் என்று
மேலே சொன்னதால் புருஷார்த்தரூபமென்று தெரிகிறது அதனால் ப்ராப்ய-
மான மோக்ஷத்தில் அடங்கியிருக்கும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகிற மாநஸ வாசிக-
காயிக நமஸ்காரமாகிற சேஷவ்ருத்தியே பொருளாகலாம் இப்பக்ஷத்திலும்
ஸ்வரூபாதிகள் அர்த்தஸித்தம். உபாயாநுஷ்டாநம் செய்திருப்பவரும் இந்த
அர்த்தத்தில் ஊன்றி யிருக்கவாமென்றிதற்குவிசேஷமென்கிறார் இதுவுமிதி.

வாக்யபடிப்பதைத் தொடங்குகிறார் இவ்விதி உபாயாநுஸந்தாநமும்
புருஷார்த்தாநுஸந்தாநமும் பரிபூரணமாய்போது = நிலைத்திருக்கைக்கு ஸ்வஸ்-
வரூபாநுஸந்தாநம் அவச்யமாகும். அதற்காக மந்த்ரத்தை ஸ்வரூபபரமாக
யோஜிப்பது. அப்போது ப்ரணவத்தை மூன்றாண்டாகப் பிரித்து நாராயணய
என்பதை அதோடு சேர்த்து, லுப்த சதுர்த்தியான அகாரத்தை நாராயணய
என்பதற்கு விசேஷணமாக்க வேண்டும். நம: என்பதைத் தனிவாக்ய-
மாக்க இரண்டு பதமாக்கவேண்டும். तथा च आय नारायणायैवाहम् : न मम என்ற
தாகும். அதனர்த்தத்தைக் கூறுகிறார் முதலில் அநாரேதி. அர்த்தவிசேஷத்தை =
ரக்ஷகத்வம் அபாரதம் என்றும் போன்ற தனித்தனி அர்த்தத்தை, ஒன்று

மாகக் கடவது. அகாரவாக்யஞான நாராயணனுக்கு என்றும் புனருகி பரிஹிதக் கலாம். அகாரவாக்யமும் நாமவேமாயிருக்க வாசுதேவாதிசேதத்தோடே சமானாபிகரணமா காநின்றதிதே. சர்வவிஜாஹரவாக்யமான ஸர்வகாரணம் தேவதாஹரமோவென்று ஶிஷ்யாதபடி நாராயண னென்று விசேஷிக்கையாலும் அபயோஜனம். மந்த்ரங் களுக்குப் பதகமம் அபயவநிபஸம்; அந்வயம் அபிநிபுணமாகக் கடவது

இப்படி வாக்யவாக்யமானால் திருமந்த்ரம் முழுக்க ஶ்வரூபவரம். இந்த ஶ்வரூப- யோஜனையைப் பற்ற. 'திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து ஶ்வரத்திலே வளர்ந்து ஶ்வரேகநிபு னவாய்' என்று பூர்வர்கள் அருளிச்செய்தார்கள். பிறக்கையாவது—ஶ்வர- ருளம் பிறக்கையாலே, 'அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன்'

விசேஷணமென்றதாலே ஶ்ய என்பதையும் விசேஷ்யமாக்கலாம். ஒன்று ஶடம். ஒன்று யோகம். இரண்டையுமே ஶடமாகக் கொண்டால் புநருக்தி வருமே யென்ன அப்போது அ என்பதற்கு அகாரவாக்யன் என்று பொருள் கொள்ளலாமாகையால் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தம் தே.மென்கிறார் அகார வாக்யனுன என்று. அப்போது அ என்பது வாக்யணிகமாகிறதே என்னில்- ஆகில் அகாரத்திற்கு ஸர்வகாரணத்வம் ஶ்வரேகமாகக் கொண்டு, நாராயண சப்தத்திற்கு வேறு அஸாரதாரணதர்மம் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமாக வைத்துப் புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கலாம். அகாரத்திற்கு ஸர்வகாரணத்வம் எங்ஙனே ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த மென்னில்—'समस्तशब्दमूलं वाक् अकारश्च समावृतः । समस्तवाक्य मूलत्वात् ब्रह्मणोऽपि समावृतः ॥ वाक्यवाचकसम्यग्धः तयोरर्थोऽपि प्रतीयते ।' என்றதால் ஸர்வசப்தகாரணமான அகாரரூப அக்ஷரத்திற்கு ஸர்வகாரணம் ஶ்வரேகமாகத் தெரிகிறதென்கிறார் ஶ்வேவீஜேதி. ஸர்வசப்தமூலமான வென்று பொருள். நாராயணனுக்கே ஸர்வகாரணத்வமாகையாலே ஶ்ய என்பதே போதுமே; நாராயணைய என்டதெதற்காக என்ன—'திருத்யாதிகளில் ஶிஷ் ரவ் கேவல; இத்யாதி களைக்கொண்டு ருத்ராதிகளுக்கு ஸர்வகாரணத்வ சங்கை வருமென்று அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக நாராயணசப்தமென்பதற்காக தேவதாந்தரமோ இதி. இப்படி வாக்யத்வயமாகில் ஶ்ரீ நா ஶ்யநாய நம: என்று தானே மந்த்ரவர்க்கரணக்ரமம் வேண்டும்; ஒரு வாக்யத்தினிடையில் வாக்யாந்தரமான நம: என்பது புகுமோ என்ன, உத்தரம் மந்த்ரங்களுக்கு இதி. இந்த யோஜனைக்கு ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் திருமந்த்ரத்திலே இதி. அநாதியாய் நிர்விகார மான ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பும் வளர்ச்சியும் கூடாமையால் திருமந்த்ரத்திலே பிறப்பு எங்ஙனே என்ன, உத்தரம் பிறக்கையாவது இதி. யாக விதிவாக்ய த்தை யாகோத்பத்திவாக்யமென்று மீமாம்ஸகர் வ்யவஹரிப்பது போல் திருமந்த்ரத்தை ஆக்மோத்பத்தி மந்த்ரமென்கிறது. ஜ்ஞானோநாத்பத்தியே பொருளென்ற படி. இந்த ப்ரயோகத்திற்குத் திருச்சந்த வ்ருத்தத்தையும் ப்ரமாணமாக்குகிறார் அன்றுஇதி. அன்று—தேஹஸம்ச்சேஷமாகிற பிறவியை அடைந்த முதல்ஷ்ணத்திலே. நின்றது (64) என்று பாசுரவாரம்பம். ஜ்ஞானப் பிறவியைப் பிறவியாகச் சொல்வதை சத் திதீயம் ஶம் இத்யாதி

நிஷாதிநமான ஈரமஹிஸ்ஸு நிஷாதிநதேவதையாய் அகாரவாக்யனான நாராயண றுக்கே ஈரமாக சமர்ஸிதமென்றதாயிற்று. இப்படி நிஷாதிநமான ஈரமயான த்தில் 'நம:', என்று தன்னோடு தன் துவக்கறுத்து, எனக்கு ஈரமல்லேன் என்றதாயிற்று. 'ஈரமஹி, ந மம' என்னு ாப்போலே இங்கும் ஈரஸ்வ- விதியிலும் ஈரஸ்வநிபேதத்திலும் ஈரமமானையாலே வாக்யமும் சமயோஜனம். இந்நமஸ்ஸு ஸமர்ப்பணத்தன்னிலும் பரநிரபேக்ஷ கர்த்தருத்வாதிகள் நிஷேதிகையிலே தத்பரமாகவுமாம். வேறொருத்தருக்கும் ஈரமன்று, என க்கும் ஈரமன்று என்று ஈரவாக்யமாயினாயமாகவுமாம் திருமந்தரம் ஈரநிஷேத- ஈரமென்னுமிடத்தை நியத்திலே மூலமனே ஈரமான தேவா நிஷேத' என்று

மிங்குமென்பதற்காக ஈரமஹிஸ்ஸுயாததாலே யென்றது. இதற்கு 'சமர்ஸித மென்றது' என்றவிடத்தில் அந்வயம். முன் வாக்யத்திலும் அந்வயிக்கலாம். [ஹிஸ்ஸாவது தேவதைக்கு த்யாகம் செய்யப்படும் வஸ்து. தேவதை யாவது த்ரவ்ய த்யாகத்திற்கு உத்தேச்யமான வ்யக்தி.] ஸமர்ப்பணத்திற்கு முன்னே இந்நமஸ்கு ஹிஸ்ஸாகாமலிருந்த வஸ்துவுக்கு அவன் பின்னே தேவதையாகிருன். அது போலிங்காகாது. ஜீவாத்மா என்றும் அவனதே யாகையால் ஸமர்ப்பணத்திற்கு முன்னும் அது அவனுக்கு ஹிஸ்ஸாகும். ஹிஸ்ஸாயிருக்கை அதனால் நிரூபாதிகம். ஆக எப்படி ஸமர்ப்பணமாம்? ஸமர்ப்பணமாவது ஈரவானுஸந்தானமே யென்றால் அப்போது ஸ்வரூப பரமான முதல்யோஜனையே யாகுமே யென்னில்-ப்ரபன்னன் ஈரமஹிஸ்ஸுயாததாலே யிருப்பதால் ஈரவிசிஷ்டமா என்று சேர்த்து ஸமர்ப்பணம் கூடும். ஈரமான பக்தி யாகம் ஸமர்ப்பணத்திற்கு முன் அவனது ஹிஸ்ஸாகாதே என்று இவ்வாக்யத்தின் பொருள். யாகத்தில் ஸமர்ப்பணத்திற்கு முன் இவனதாக வஸ்து இருப்பதால் ஈரமஹி, ந மம என்றவிடத்தில் நமம என்பதுவேண்டும். இவ்வாத்மா இவனதன்றே யாகையால் இங்கே நமம என்பதெதற்கென்ன அருளிச்செய்கிறார் இப்படி நிரூபாதிகமான இதி. கீழே ஹிஸ்ஸுக்கு நிஷ- ஈரமஹிஸ்ஸு மாவது இயற்கையில் அவனதாகவே யிருக்கை; தேவதைக்கு நிரூ பாதிக த்வமாவது ஸ்வபாவமாய் ஸ்வாமியாயிருக்கை. இங்கே யாகத்திற்கு நிரூபாதிகத்வமாவது யாகவிஷயமான ஆத்மாவைப் பற்ற நித்ய ஸ்வாமியான வனைக் குறித்தே யாகமிருக்கை. ஆனாலும் ஈரவிசிஷ்டனாகக் கொண்டதால் ஈரம் எனதன்றென்பதிலே முடிவானாலும் ஸமர்ப்பணம் பொருந்துமென்றபடி. ஈரமஹிஸ்ஸு இது கிடைக்குமே யென்ன, வேறு கருத்துக் கூறுகிறார், இந்நமஸ்ஸு இதி. கருவாதி என்ற ஆதி பதத்தில் மமதா-ஈரஸ்வங்களைக் கொள் வது. ந மம ஈரமஹி, ந மம கி ஈர என்று சொல்வதாம். இங்கே அத்யா ஹாரதோஷம்; ஈரமஹிஸ்ஸுயாததாலே யிருக்கும் இது பொருந்தாதென்று வேறு கருத்துக் கூறுகிறார் வேறு இதி. ஈரமஹிஸ்ஸுயாததால் கொள்வதென்றபடி இந்த ஸமர்ப்பண பக்தித்திற்கு ஸமர்ப்பணததை ப்ரமாணமாகுகிறார் திருமந்தர மிதி-நிஷேதநமாவது ஸமர்ப்பணம்.

அருளிச்செய்தார். இப்படி ஶ்ரீவீகுண்டாசகத்திலும். ஶ்ரீமதா மூலமக்ஷேன மாமீகாந்தி-
காத்ய ந்தரூபரிவரணாப பரிமூலிதேதி யாசமான: ப்ரணம்ய ஶாட்மானம் ப்ரகவதே [நவேத்யேத்] என்று
இவ்வார்த்தம் த்ரிசுதம்.

(௩) வாக்யந்தோதாரும் ஒரு பார்த்திபாபத்கதை அஸாஹரித்தத் திருமந்த்ரம்
முமுக்ஷ ட்யத்தித் உதரவாரும்போலே ட்யபாசயநிபுநிவூதிட்யபுருபார்த்திபார்த்திபாபரமாகவும்
அநுபநிபுபார்த்திபாபர்கள். அப்போதும் ஶ்ரீபாநுஸ்தானம் இதிலே அந்ரீதம். ட்யபாபர
மானபோதும் புருபார்த்திபாபம் சூசிதம். அதிநுபாயமும் பார்த்திபாபம் ஶ்ரீபாபாபவாத்
தாலே வரும். இம் ஶ்ரீபாபங்களான ஶ்ரீபாபாபாபாபிகள் முன்பு பார்த்திபாபங்களல்லா
மையாலே இம் மந்த்ரம் முமுக்ஷப் பார்த்திபாபமென்றது அஸ்யபரம். எங்ஙனே
யென்னில்—பார்த்திபாபமென்றது பார்த்திபாபாபமென்றபடி யன்று. ஶ்ரீபாபத்தால்
பாபாபமான ஶ்ரீபாபம் ஶ்ரீபாபத்துக்குப் பார்த்திபாபமன்றிறே.

வாக்யத்வயபக்ஷத்தில் முன்னுவது யோஜனையை யறிவிக்கிறார் வாக்யந்
தோதாரிதி. பார்த்திபாபமாவது ஶ்யம் என்பது. நாராயணாய ஶ்யேவாஹ் ஶ்யம், ந மம
ஶ்யம், அவனுவுப்புக்காகச் செய்பவனாவேன், எனக்காக அல்லேனென்ற படி.
ஸ்வரூப பரயோஜனையாகில் உபாயாதிகள் த்வயமந்த்ரத்தினின்று கிடைக்கு
மென்னலாம்; இது புருஷார்த்த பரமென்றால் இதற்கு முன்னே ஶ்ரீபாபானம்
எதுமூலமாக ஶ்ரீபாபத்துக்குமென்ன, உத்தரம் அப்போதும் இதி. சதுர்த்தியானது
பார்த்திபாபத்தைச் சொல்லிப் பிறகு புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்திலே முடிவ
தால் முதலில் ஶ்ரீபாபஶ்ரீபாபானமும் இங்கே உண்டாகிறதென்றபடி. இது
போல் ஶ்ரீபாபபரயோஜனையில் மற்ற யோஜனார்த்தங்கள் ஶ்ரீபாபத்துக்குமா
என்ன. அங்குள்ள வாசியைத் தெளிவிக்கிறார் ஶ்ரீபாபாபிதி. சேஷத்வம்
ஸவாபாபிகமென்றால் அதற்குத் தக்க புருஷார்த்தம் கைங்கர்யமென்பது
கூறாமலே விளங்கும். மற்ற புருஷார்த்தம் அபுருஷார்த்தமாம். இதற்கு
ப்ரார்த்தனையோ, இதற்காக உபாய மின்னதென்றோ அறியலாகாது. வேறு
ப்ரமாணவாக்யங்களைக் கொண்டு தான் அறியவேண்டு மென்றபடி.

இங்கு முன்னுவது யோஜனையை பார்த்திபாபமென்பது. சிவர்ப் முமுக்ஷ=
எல்லா யோஜனையும் ப்ரார்த்திபாபரமே யென்பர். பலன் போலே ஶ்ரீபாபானமும்
ப்ரார்த்திபாபமெனப்படுமே; பார்த்திபாபம் பார்த்திபாபாபித்யாதி காண்க. ஆத ஶ்ரீபாப
ஶ்ரீபாபானம், உபாயஶ்ரீபாபானம் கலஶ்ரீபாபானமென்கிற ப்ரார்த்திபாபங்கள் முன்று
யோஜனையிலென்று விளக்குவர். இது தகாது. இப்படி உலகில் எல்லா
வாக்யமும் ப்ரார்த்திபாபரமாகலாம். ஶ்ரீபாபானம் பார்த்திபாபானமும் வாக்யம் தத்ப்ர
மாகாது. பார்த்திபாபமென்பதற்கு அதை போதிக்கிறதென்று பொருள். வாக்ய
மானது அர்த்தத்தை போதிக்குமே யல்லது ஶ்ரீபாபானத்தை போதிக்காது;
ஶ்ரீபாபானத்தையுண்டாக்கு மென்னலாம். அவர்கள் பார்த்திபாபமென்பதற்கு நினைத்
திருக்கும் பொருள் பார்த்திபாபாபமென்பது, பார்த்திபாபாபமென்பதன்று. முன்று
வது யோஜனை பார்த்திபாபமென்பதற்கு பார்த்திபாபாபமென்பது பொருள்.
இந்த வாசியை யறிவிப்பதாகும் இம் மந்த்ரேத்யாதிவாக்யங்கள். எங்ஙனே
யென்னில் என்பதற்கு ஏனெனினில் என்று பொருளாம்,

(6) ஸ்ரீமத்ரம் மூன்று வாயுமானபோது ஸ்வரமும் பூரவாயும் சொல்ல உபாயம் அர்த்தமாதல், ஸ்வரபமும் உபாயமும் சொல்லப் பூரவாயும் அர்த்தமாதல், உபாயமும் பூரவாயும் சொல்ல ஸ்வரபம் அர்த்தமாதல். ஸ்வரபாயபூரவாய்ங்கள் அடைவே ஸ்வரங்களாதல் ஆகக்கடவது எங்ஙனையென்னில்—

‘अकारार्थायैव स्वहमय मयं न; निवहा नराणां नित्यानामयनमिति नारायणपदम् ।

यमाहासै कालं सकलमपि सर्वत्र सकलास्वस्थास्वाविस्स्युर्मम सहजकैङ्कर्यविधयः ॥’

என்கிறபடியே—ப்ரணவமும் நமஸ்ஸும் ஸ்வரபத்தை ஸ்ரீமத்திறன்; மூன்றாம் பதம் ப்ரணவத்திற் சொன்ன ஸ்வரய்க்கைப் பூரவாய்க்குக்கொண்டு அயாஹமான கியாவத்தொடே கூடிப் பூரவாய்நாய்ம். அப்போது அநிபிதவூதிநாய்தை அர்த்தமாவத்தாலே வரக்கடவது. ஐந்திலும், ‘भवस्तु सह वैदेहा’ इत्यादிகளிலும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கரியநிபிதவாயும் சபதினை படியாலே இங்கும் ஸலக்ஷய் கனை நாராயணன்பொருட்டாலேவன் என்றபடி. ‘नारायणाय’ என்கிற இதுக்குக் கியாவைக் கூண்டாகையால் ஒளகித்தத்தாலே ‘मयेवम्’ என்றொரு பதம் அயாஹாய்ம். ‘வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்’ என்றும், ‘அடி

வாக்யமொன்றென்ற பகைத்தில் இரு யோஜனைகளும், வாக்யமிரண் டென்ற பகைத்தில் மூன்று யோஜனைகளும் தெரிவிக்கப்பெற்றன. இனி வாக்யம் மூன்றென்ற பகைம். அதில் ஐந்து யோஜனைகள் கூறப்பெறும். இங்கே மூலத்தில் நான்கு வகைகள்தாமே சொல்லப்பட்டன; ஐந்தல்லவே யென்று நினைக்கவேண்டா. ஸ்வரபமும் புருஷார்த்தமும் சொல்லுமென்கிற முதல் வாக்யத்திலே இரண்டு யோஜனைகள் கருதப்பெறும். இரண்டு வாக்யங்கள் ஸ்வரப பரமாய் ஒன்று புருஷார்த்த விஷயமாக முதல் யோஜனை; ஒன்று ஸ்வரபரமாய் இரண்டு புருஷார்த்த விஷயமென 2வது யோஜனை. இவ் விரண்டும் முதல் வாக்யப்பொருள். ஸ்வரப—உபாய—புருஷார்த்தங்களிலே ஏதேனும் இரண்டைக் கொண்டு ஒன்றை விட்டுச் செய்யும் யோஜனைகள் நான்கு, மூன்றையும் கொண்டது கடைசி யோஜனை. முதல் யோஜனைக்கு பட்டரஷ்டசீலோகீபத்யம் ப்ரமாணமென்கிறார் அகாரேதி—அகாரவாச்ய னுக்கே யாவேன் நான் என்று ப்ரணவார்த்தம். நானெனக்கல்வேன் என்றது நம:பதார்த்தம். இரண்டு வாக்யமும் ஸ்வரபபரம். நரசப்தார்த்தரான நிதயமான ஜீவர்களுக்கு அயநமென்று நாராயணபதம் எவனைச் சொல்லுகிறதோ, அவன்பொருட்டு எல்லாக் காவத்திலும் எல்லாத் தேசத்திலும் எல்லா நிலைகளிலும் எனக்குக் கைங்கர்யங்கள் எழுந்த வண்ணமிருக்க வேணுமென்று புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனை மூன்றாவது வாக்யமான நாராய னாய என்பதன் பொருள். என்கிறபடியே என்பதற்கு சோதிக்கிறன் என் பதிலும் பூரவாய்நாய்மென்பதிலும் அந்வயம். அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி, இஷ்ட ப்ராபதி என்ற இருவகையில் இஷ்டப்ராபதியே சொல்லப்பெற்றது. அது அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குப்பிறகாகையாலே அதுவும் சொன்னதுபோலாம். பட்டருக்கு மூலமான வாக்யங்களையும் உதாஹரிககிறார் வழுவினா இத்யாதி

யேனை யாட்கொண்டருளே' என்றும். 'नित्यकिङ्करतां प्रार्थये' என்றும். 'नित्यकिङ्करो भवानि' என்றும் இப் பார்த்தையைப் பயோகித்தார்களிறே.

சாஷ்யம் நியாசஹமாகையாலே அாசாசிக்கவேண்டாமையாலும் இஸ் சீடி-
ஸ்சரூபம் ப்ரணவத்திலே சொல்லுகையாலும் இதின் கதமாய் 'समुद्रं गोपद-
मात्' என்னுமாப்போலே புவாசாஸ்தரவுகையெல்லாம் விளாக்குகை கொண்டி-
ருக்கிற பாரபூர்ணபாபுமவரீபாஹ்[ர]மான கைங்கர்யம் ஒழிவில்காலத்திற்படியே
இங்கு அபேக்ஷிதகப்படுகிறது.

अत्र सलाभापेक्षाऽपि स्वामिनाभावसायिनी । स्वामिप्रयोजनापेक्षाऽप्यतः स्वानन्दहेतुका ॥

உன்னை உகப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தை நான் பெறவேணு மென்றாலும்,
என்னை அடிமை கொண்டு, நீ உகக்கவேணுமென்றாலும் இருவர்க்கும்
ப்ரயோஜனம் சிசும்.

‘वैगुण्यं षड्गुणाढ्यं च द्विधाऽनं परिकीर्तितम् । वैगुण्यमनं ब्रह्मानामितरेषामथेतरत् ॥’

யால். இங்கே கைங்கர்யத்தைக் கூறும் சொல்லேது என்ன அறிவிக்கிறார்
சாஷ்யமிதி. சதுர்த்தியின் பொருளான. சாஷ்யமாவது சேஷத்வம்; அது எப்போ-
துமே யுளது. அதை ப்ரார்த்திக்க வேண்டா. ஸ்வாமி என்னவொண்ணாது.
சாஷ்யம் ப்ரணவத்திலேயே அறியப்பெற்றதே. ஆகையால் சேஷத்வகர்ய-
மான மோக்ஷபுருஷார்த்தம் சதுர்த்தியில் கருதப்பெறுமென்று ஸ்வேமென்று
அத்யாஹாரம் செய்வோமென்றதாம். வேறு புருஷார்த்தங்களை விடுவ-
தற்குக் காரணம் கூறுகிறார் ஸமுத்ர இதி. மற்ற புருஷார்த்தமெல்லாம்
இதனுள் அடங்கியவை, ஹேயமான புருஷார்த்தங்கள் இதனுட் புருமோ-
எனனில்—ஸமுதரத்திலே ஸாஷ்யமென்ற குளப்படி ஜலமே யுள்ளதா? அதுள்ள
விலாம் ஜலமே யுளது. அதுபோல் ஹேய ஸுகவளவான ஸுகமும் மோக்ஷாநு-
பவத்துலடங்கியதே. விளாக்குகை கொள்ளல் = கவலிகார்த்தம் (ஸ்ரீரங்கராஜ-
ஸ்தவம் 19) விளா-விலா. ஒழிவில்காலத்திற்படியே—ஒழிவிவகாலமெல்லா-
மென்கிற பாட்டின்படி, சேஷனாயிருப்பவன் தனக்கு ஒரு புருஷார்த்தத்தை
அபேக்ஷிக்கலாமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ஸ்வேதி. தனக்கு லாபத்தை—
கைங்கர்யகர்த்தாவாகையை யபேக்ஷிப்பதானது ஸ்வாமியின் லாபத்தில் =
உவப்பில் முடியும். அவன்லாபத்திற்காகவே தன் லாபம். அஃ = தன் கைங்-
கர்யத்தினின்று ஸ்வாமிக்கு வாயம் வருகிறபடியால் ஸ்வாமிலாபத்தை
யபேக்ஷிப்பதானது தன் ஆனந்தத்தையும் ஸ்வாமிலாபத்திற்குக் காரண-
பாஷுடையதாகும். அதனால் தன் லாபத்தின் அபேக்ஷையாகும். கார்பா-
பேக்ஷையுள்ளவனுக்குக் காரணாபேக்ஷையிருக்கும். ப்ரேக்ஷை விவரிக்கிறார்
உன்னை இதயாநயால்.

மோக்ஷத்தில் அஃமோகமே பலனாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அந்த
பேரஹநத்தை விட்டுக் கைங்கர்யம் பலனென்னவாமோ என்ன—அதற்கும்
இதே பொருளென்கிறார் வைகுணாசா. லக்ஷ்மீதந்தரம். அஃ-அந்நமானது வைகுண்-

என்கிற வ்ஹுநாத்ய மான பதமாவது—மனவ்ஹுநானுமம். அதடியாக வந்கிற மோஸதமக்ஹுய வசைவங்களாகவுமாம். 'மோமாரஸாஸ்ய'லத்ய' என்கிறபடியே முகதசை யில் பரமஸாஸ்யம் மோகத்திலும் ஐஞ்ஞாநத்திலுமாகையால் அப்போதும் ஸதபானுஸந்தியான சைவபத்துக்கும் இகின் கருமான கைங்கர்யத்துக்கும் விரோதயில்லை. 'மும்பு-தசையிலும் முகதசையிலும் உண்டான வ்ஹுமம் காரிராமமாவதாலே' என்று மாராதி களிலே ஸமயிசமமாகையால் இவ்வ்ஹுமம் வாராய்காஸ்துபடியாத வந்ககிறே. இப் படி முகதசையில் வரும் கைங்கர்யம் பத:மாராமாய் ஹ:ஹாஸ்தமாய் நிரஸ்தமாய்

நிஃஸுமேவ ரீஸுயம். முக்குணமயமென்றும் ஷட்ஜாட்யம்—அறு குணங்கள் நிறைந்ததென்றும் இருவிதமாகச் சொல்லப்படும். முறலன்னம் ஸம்ஸாரி களுக்கே—வேறு அந்நம் வேறு ஜீவர்களுக்காம். முக்குணமாவது ஸர்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுர்தர் கொண்ட ப்ரர்ருதி. இதில் அநுபவிக்கப்படும் எல்லா வஸ்துவும் முக்குணங்களுள்ளதே. மோக்ஷத்தில் அநுபவிக்கப் படும் அந்நம் பரப்ரஹ்மம். அறு ஜ்ஞாந சர்த்யாதி குணங்கள் ஆறு நிறைந்தது. முக்கர்களுக்கு அது அந்நமென்றால் அவ்வந்நத்தின் அநுபவ மும் கைங்கர்யமுமே முத்தர்களுக்கு என்றகாகும், ஆக அந்நசப்தக்தாலே கைங்கர்யம் வரையில் கருகப்பெறும். இதே ஷடமஜாடி: என்ற ச்ருதிக்கும் பொருளாகும். இப்படி சேஷத்வ மூலமான கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமானால் மோகஸாடி: சொன்னது விஜேராதிக்காதோ பென்பதற்கு உக்தரம் மோகஸாடி: ப்ரகமாத்ரத்தில் ஸாம்யம் என்றது ஸ்வாதந்தர்ய பாரதந்த்ரயங்கள் முன் போல்நிலைத்திருப்பது தெரிவதற்காகவென்றபடி 'ஷடமஜாடி:' என்று ஸ்வாநு பவம் ப்ரதாநமாகத் தெரிகிறது; அது கைங்கர்யமாகுமோ என்ன அகம்கு உக்த ரம் முமுக்ஷு இதி. உபாஸந சாவதில் ஷட் ஷ்ரூபி என்று சேஷசேஷி பாவத் தோடே சேர்ந்த ஷிராஸ மாவம் விஷயமாயிருப்பது ஷவானோடஃகாராடி: இக் யாதி வேத ப்ரஸித்தமானையால் அதே அநுபவம் மோக்ஷத்திலும் தொடர் வது ஷவிமானே ஷட்பாடி என்ற ஸுத்தரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஷட மஜாடி: என்பதற்கு தானும் தன் அந்தர்யமியும் ப்ரஹ்ம அநுபவம் செய்வதே பொருளாகையால் தன்னிடமுள்ள அநுபவம் அந்தர்யமியான அவன் உவப்புக்காகவென்பதும் அதிலே யடங்கி யிருக்குமென்றபடி. பாராஷ்ங்குஷ்டி யடியாக இதி. பாராஷ்—சேஷத்வம், அவ்வளவு மட்டுமறிந்தவன் தன்னை மட்டும் ஷட் என்றும் க்ரஹிக்கலாம். நிஃபாஷிநியபாராஷ் மாகிற பாராஷ்ங்குஷ்டி யறிந்திருப்பதாலே தன்னைத் தனியாக க்ரஹிக்காமல் எம்பெருமானோடு சேர்த்தே மோக்ஷத்தில் க்ரஹிக்கிறான். ஆகையால் தனதெல்லாம் எம்பெரு மானுடைய உவப்புக்காகவே யென்ற எண்ணம் விடாமலிருக்குமென்றபடி.

பரமசாஸ்திரத்திற்கு சேஷக்வ ஜ்ஞாநக்வேதாடு விஜீராதயில்லை யென்பது மட்டுமில்லை; ஸம்ஸாரதசையில் வரும் போகத்தைப்போலன்றி புஷ்கலமாயு மிருக்குமென்ற விசேஷத்தையும் குறிப்பிடுகிறார் இப்படி இ. பி. ஊ-ஊஹிச மாய் திகி. ஸம்ஸாரததில் வரும் கைங்கர்யரஸம் து:௭.௩.௧௦௬௮—௪௫௪௪-

பணவத்திற்சொன்ன பகவத்கேசவம் நடஸ்ஸிலே ஔசித்யரமமான அத்யந்தபாரதஃபய. பாரத்யங்களடியாக வ்யாபரணம் ததீபயந்தமாய் திற்கையாலே 'நாராணய' என்கிற விடத்தில் அபேக்ஷிக்கிற பகவத்கேசுமும் ததீபயந்தம்.

‘मम मद्भक्तभक्तेषु प्रीतिरभ्यधिका भवेत् । तस्मान्मद्भक्तभक्ताश्च पूजनीया विशेषतः ॥’

‘तस्मात् विष्णुप्रसादाय वैष्णवान् परितोषयेत् । प्रसादसुमुखोविष्णुस्तेनैव स्थान संशयः ॥’

ஏதாடிகளி லும் இவ்வர்த்தம் சி஑ம்.

‘सर्वं परवशं दुःखम्’ इत्यादिष्वं दानக்குப் ப்ராபமல்லாத ஐதிரிஷயத்திலே ப்ரமீ-
மூலமாக வருகிற பாரவத்யம் து:खकारणமென்கிறன. ப்ரபஜ்ஜாபவதவிஷயத்தில் பாரத-
த்யம் ஂதாபாபிபானானுபுணபுரவார்யவ்யஸ்யபாலே நிரதித்யபிரிதிகாரணம். இங்குத் தபிய
ரென்கிறது ததீயதவ்யவசாயரஸமுடையவர்களை. நாரங்களாலே வித்யுணுன நாரா
பணனைப்பற்றக் கைங்கர்யத்தை அபேகஷிக்கும்போது விதேஷணமான(ங்களான)
நாரங்களையும்பற்றக் கைங்கர்யம் அபேகிக்கப்பட்டதாமென்னுமிடம் ந்யாயசித
மாகையாலே இங்கே ததீயகேத்யம் சிவிக்கிறதென்று சிலர் சொல்லுவர்கள்—
இப்படி விதேஷணதவமே ப்ரயோஜகமானால் நாரதாத்யங்களாக இங்கு விவசிதங்களான

ஸுக்களில் ததீயரெவ்வமும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதால் இங்கே சொல்லும் தரும
மான கைங்கர்யமும் வதுசுகரவீவித ததீயரெவ்வமும் மென்கிருர் ப்ரணவத்தில் இதி.
இதற்கு வசநத்தை ப்ரமாணமாக்குகிருர் மமேதி இவை முன்னமே வ்யா
க்யாதங்கள், பரமகாருணிகனான ஸர்வவசுவரனிடத்தில் பாரதந்த்ரயம் துக்க
காரணமாகாவிட்டாலும் ததீயரெவ்வமும் அவ்வாறே மென்று சொல்ல வாகா
ததால் ததீய பாரதந்த்ரயம் சில விடம் துக்கவேறுதவாருமே யென்ன அருளிச்
செய்கிருர் சரீமிதி. மதுஸ்ம்ருதி. 4-160 பிறர்விஷயத்தில் பாரதந்த்ரயம்
துக்க காரணமாயிருப்பதற்கு நமது உர்மாவே காரணமாகையால் முக்தனுக்கு
வரும் பாரதந்த்ரயம் கர்மமூலமாகாததால் துக்க காரணமாகாது. ஈசுவரே
ச்சையை நேரிற் கண்டே முக்தன் பாகவதனுக்குப் பரதந்த்ரனாகிறபடியால்
அந்த பாரதந்த்ரயம் இஷ்டமேயாகு மென்றபடி. ததீயரென்பதற்கு பகவ
ச்சேஷபூக ரென்றே பொருளாகையால் ஸர்வ சேதநரும் ததீயராவதால்
ததீயரெவ்வமும் இவனுக்கு வேண்டுமாகில் உகாரத்தினுமே அந்நேசேஷத்வத்தை
விலக்கியதெங்ஙனே என்ன அருளிச் செய்கிருர் இங்கு இதி. ததீயரெவ்வமும்
மாவது தமக்குள்ள ததீயத்வத்தை நிச்சயித்து போக்யமாகக்கொண்டிரு
க்கை. ஆக போக்யமாக பகவச்சேஷத்வத்தைக் கொண்ட பாகவதரைமட்டும்
இங்கே ததீய ரென்போம். மற்ற சேதநரிடம் சேஷத்வ நிஷேதம் உகாரா-
ர்த்தம். இப்படியிருக்க. சிலர் நாராயணய என்ற பதத்தால் நாரவிசிஷ்டன்
என்று பொருள் கூறப்படுவதால் விசிஷ்ட விஷயத்தில் சொன்ன கைங்கர்யம்
விசேஷணமான நாரவிஷயத்திலும் ஸித்திககு மென்று ததீய கீத்யகாமென்பர்.
அதைப் பரிஹரிக்க அநுவதிக்கிருர் நாரங்காளாலே இதி. நாரங்காளாலே
விசிஷ்டனான — நாரசப்தவாச்சயஸர்வஜீவஸமுஹவிசிஷ்டனான. பரிஹரிக்கிருர்

तच्छेषत्वानुसंधानपूर्वतच्छेषवृत्तिकः । भूयासमित्यमुं भावं व्यनक्ति नम इत्यदः ॥

என்று ஸ்ரீநிவாஸத்திலே பதவிதம். ஆகையாலே 'அஃ ந மம ஸ்யாம்' என்றதல் 'ந மம கிஷ்யத் ஸ்யா' என்றதல் வாக்யாந்வயமாய், இத்தாலே.

'अस्य जीवात्मनोऽनाद्यविद्यासंचित-पुण्यपापरूप-कर्मप्रवाहहेतुक-ब्रह्मादिसुरनरतिथिस्थायारामक-चतुर्विधदेहप्रवेशकृत-तत्तदात्माभिमानजनित-अवर्जनीयभवभयविवर्तनाय' என்றும்,

'பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பும்' என்றும் சொல்லுகிற ஸ்ரீநிவாஸம். தயுபயவாசனா. ருசி. பக்திசம்வதாடிருமான் ஸ்ரீநிவாஸம் அந்-

சொல்லப்பட்ட பகவச்சேஷத்வத்தையுடைய நான் அஹங்கார மமகாரங்களா வாக்ரமிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும். அதை: பர்—இதற்குமேல் அவனைக் குறித்து சேஷத்வத்தை யநுஸந்தாநம் செய்வது மூலமாக அவன்விஷயமான கைங் கர்யமுமுடையனாலேனாக என்கிற கருத்தை நம: என்கிற சொல் வெளியிடு கிறதென்று ச்லோகார்த்தமாம் இடிலே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை நமச் சப்தார்த்தமென்று எங்ஙனே தெரிகிறதெனில்—சேஷத்வ ஜ்ஞாநம் ப்ரணவ த்தால் ஸித்தமென்று இதிலேயே சொல்லப்பட்டது: சேஷத்வாநுஸந்தாநமூல மான சேஷத்வ வ்ருத்தியான. கைங்கர்யமும் நாராயணப என்பதால் ஸித்தம் ஆக நடுவிலிருக்கும்அஃம் நடுவாக்யமான நமச்சப்தத்தின் பொருளிலிருக்க வேண்டும். அங்கே (அபிஷுதோ: ஸ்யத: பர்) என்றதால் அஹங்காரமமகாரங்களாலே ஸ்வப்ரகாசமற்றிருந்தாலும் இனி அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தி பெற்ற வனாய்க்கொண்டு, என்ற பொருளேற்படுவதால் அதுவும் ஸ்யாஸ் என்கிற விசிஷ்ட ப்ரார்த்தனையில் விஷயமாகத் தெரிவதால் நமச்சப்தம் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையில் வந்ததென்று தேறுமெனத் திருவுள்ளம். இதற்காக ப்ரார்த்தநாவாசகமான ஸ்யாம், ஸ்யாந் என்ற பதத்தைச் சேர்த்து வாக்யார்த்தம் கூறுகிறார் ஆகையாலே இதில். ஷேதாஸ்ய்ஹாதி வாக்யங்களைக் கொண்டு இதை விவரிக்கிறார் இத்தாலே இதில். "இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அநாதியான அஜ்ஞாந த்தினாலேற்பட்ட புண்யம் பாபமென்கிற இருவினைகளின் வெள்ளம்மூல மான—நான்முன் முதலான தேவதைகள், மனிதர், தீர்யக்கு, ஸ்தாவரம் என்கிற நான்கு வகையான தேஹங்களில் ப்ரவேசம் காரணமாக அந்தந்த தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அபிமானத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டு விலக்கப் படமாட்டாமலிருக்கும் ஸம்ஸார பயத்தை அழிப்பதற்காக" என்று ஸ்யேதி வாக்யத்தின் பொருளாம் பொய் இதில். திருவ்ருத்தம் முதற்பாசரம். பொய் என்ற ஜ்ஞாநமாவது மித்யாஜ்ஞாநம் ஷேதாஸ்ய்ஹாதி: பொல்லா ஒழுக்கு=துச் சரிதம்: அழுக்கு உடம்பு=அசுத்தமான தேஹம். இவற்றை இப்போ துள்ள நிலையில் இனி ஜீவர்கள் பெறுதபடி ஜீவர்களை யருள்வதற்காக எத்தனையோ யோனிகளில் பிறந்தருள்கின்ற தேவாதிராஜனே, அவ்வாறு பிறந்து எதிரிலே மெய்யாகவே நின்று அடியேனுடைய விஜ்ஞாபநத்தைக் கேட்டருள வேண்டுமென்று அப்பாப்பின் பொருள். இதில் ஸர்வாநிஷ்ட

நிவृத்தமாகவே ணுமென்று அபேஷித்ததாயிற்று.

இப்படி அநிவृத்தியைப் பார்த்தால் எவ்வாறாயிற்று அபேஷிக்கவேணுமோ? 'ஸ்யாஸ்யவிவா: ச்வைநாஸ்யா' என்றும்,

‘यथा न क्रियते ज्येष्ठा मलप्रक्षालनान्मणे: । दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मन: क्रियते तथा ॥

यथोदपानकरणात् क्रियते न जलाम्बरम् । सदेव नीयते व्यक्तिमसत: संभव: कुत: ॥

तथा हेयगुणसंसादवबोधादयो गुणा: । प्रकाश्यन्ते न जम्यन्ते नित्या एवाऽऽत्मनो हि ते ॥

என்றும் சொல்லுகிற படியே எவ்வாறு தானே வாராதே வெண்ணில்—

நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. தகுமயவாசனையாவது—அவித்யாமூலமாய் அவித்யைக்குக் காரணமான ஸம்ஸ்காரமும் கர்மமூலமாய் கர்மாவுக்குக் காரணமான ஸம்ஸ்காரமும். இந்த ஸம்ஸ்காரம் மீண்டும் மீண்டும் அப்யாஸத்தினால் வ்ருத்தியடையும். சுவி = பலனில் ஆசை. பக்திசங்கீதம் = ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம தேஹப்ராப்தி ஆதிபதத்தினால் இச்சக்தி சுற்றிவருகிறது அறிவிக்கப்படும்.

ஆக நமச்சப்தம் அறிஷ்டநிவ்ருத்திப் ப்ரார்த்தனாபரம். நாராயண—என்பது இஷ்டப்ராப்தி ப்ரார்த்தனாபரமென்று ஸித்தித்தது. இவற்றில் இரண்டாவது ப்ரார்த்தனை வேண்டாமே. ப்ரார்த்திக்காமற் போனாலும் ஸித்திக்குமே யென்று வினவுகிறார் இப்படி. இதி. ஸ்யேதி. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4.4.1. பரஞ்சோதியை யணுகி. ஆவிர்ப்பவிக்கை = ஸ்வஸ்வரூபத் தோற்றம் பெறுகையாம். வேதத்தில் ச்வை என்ற சொல் இருப்பதால் அந்த ரூபம் ஸ்வாபாவிகமென்று தெரிவதாலென்று பொருள். ஸ்வர்காதி புருஷார்த்தம் போலே ஒளபாதிக்கமையில் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும். ஸ்வஸ்வரூபத் தோற்றத்திற்கு ப்ரதிபந்தகம் போனால் அது தானே வருமாகையால் ப்ரார்த்திப்பதென்—என்றபடி. ஸ்வாபாவிகமென்பதை வினாவுமீததைக் கொண்டு விளக்குகிறார் யேதி 104, 55. ரத்தத்திற்கு அழுக்கைப் போக்குவதால் ஒளி புதிதாக எப்படி உண்டுபண்ணப்படுவதாகாதோ, அதுபோல் ஜீவாத்மாவுக்கு அவித்யாதி ஸர்வதோஷங்களையும் போக்குவதால் ஜ்ஞாநம் புதிதாயுண்டு பண்ணப்படுவதாகாது. மற்றோர் உதாஹரணமும்—உத்பா—கிணறு. குளம் வெட்டுவதால் மண் விலக்கப்படுகிறதே யல்லது அங்கே ஜலம்—ஜலமோ ஆகாசமோ உண்டு பண்ணப்படுகிறதில்லை; முன்னிருந்த ஜலமும் ஆகாசமும் தோற்றுகிறது. ஆக இருந்திற வஸ்துவே ப்ரகாசம் பெறுவிக்கப்படுகிறது ஸத்கார்யவாதத்தில் அஸத்துக்கு உத்பத்தி யென்பது ஏது? எந்த உய்யமும் முன்னிருந்தே யாகவேண்டுமென்பது ஸாந்யாயம். அதுபோல் ஆதமாவுக்கு மோக்ஷத்தில் ஹேய குணங்களெல்லாம் அழிந்தால். ஜ்ஞாநமோ அபேஷா—பாஷாதி குணங்களோ எல்லாம் முன்னிருந்தவையே தோற்றம் பெறுகின்றன, ஆதமாவில் எப்போதும் இருப்பதால் அவை உண்டுபண்ணப்படுபவையல்ல என்றதே. ஆக இஷ்டப்ராப்தி ஸித்தமாகையால் உண்டாக்கவேண்டும் அறிஷ்ட நிவ்ருத்தியைமட்டும் ப்ரார்த்தித்தால் போதுமென்று கேள்வி—

‘सतः खाई यथा भागं पुनः पितुरपेक्षते । सापराधस्तथा दासः कैङ्कर्यं परमात्मनः ॥’

தன் அபாதிக்காலே சத:பாசத்தை இழந்து கிடக்கிற இவன், ‘என் கூறு நான் பெறவேணும், அதுக்காக என் அராதித்தைப் பொறுத்தருளவேணும்’ என்று அபேஷிக்கையில் விரிவமிக்க, இத்தால் மதிவ:வகிவிவியில் மாணிக்கத்திலொளியும். ‘इच्छते एव तव विश्वार्थसत्ता’ என்கிறபடியே நியத்யான ஈசுவரேசுயாலே பரம்புமாப்போலே இங்கும் சுவாவிருமான ஜானவிநாசாதிசன் சஹசுநாஸுபையான

இவ் வினாவிற்கு விடை காரிகையால் சத: இதி. ஸுகம், துக்க நிவ்ருத்தி யென்கிற இரண்டு புருஷார்த்தங்களில் ஸுகம் முக்ய புருஷார்த்தம்; சத: இஷ்டமானதாம். துக்க நிவ்ருத்தி யென்பது துக்கம் ப்ரதிகூலமாயிருப்பதால் அதற்கு விரோதி என்கிற காரணத்தினால் இஷ்டமாகிறதே யல்லது ஸ்வத: (சுயமாகவே) அன்று என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிய படி இஷ்டப்ராப்தி முக்ய புருஷார்த்தமாய் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி அமுக்யமாயிருப்பதாம். இஷ்டப்ராப்தி யென்ற புருஷார்த்த மிருக்க அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தில் இச்சை உலகத்தில் உண்டாகாது அதனால்தான் அபாதிமான புத்ரன் பிதா வினிடத்தில் அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று மட்டும் ப்ரார்த்தி க்காமல் சத:—தானாகவே சாஈ தனக்கு வரக்கூடிய பாக்—பங்கையும் பிது:—தவப் பனரிடமிருந்து அபேஷி—அபேக்ஷிக்கிறான். யथा—இது எப்படியோ, தथा—அப்படி குற்றமுள்ளவன் கைங்கர்யத்தை பரமா:மன: = பரமாத்மாவினிடமிருந்து அபேக்ஷிக்கிறான். கேட்காமற் போனாலும் வரக்கூடியதைக் கேட்பது. கேட்டால் தான் வருமென்கிற காரணத்தாலேயல்ல: இஷ்டத்தில் ரூசியால். அதனாலேயே ஒரு தரம் கேட்ட பண்ணை. மீண்டும் கேட்கிறார்கள். ‘इयमर्थानुसन्धानेन सह तदेव वक्तु’ என்றனரே. ஆக இதனால் தனக்குள்ள ரூசியைக் காண்பித்ததாகும். ப்ரார்த்திப்பதே உபாயமென்கிற புத்தியினால் ப்ரார்த்திக்கவில்லையாகையால் விரோதமில்லை ஆனாலும் ஸ்வத: வரக்கூடிய புருஷார்த்தத்திற்கு ஈசுவரன் காரணமல்லனாகையாலே அவனை ப்ரார்த்திப்பது ஏனென்ன. அவன் காரணமே யென்று ஸ்தாபிக்கிறார் இத்தால் இதி ‘மணிக்கு அழுக்கை யெடுப்பது மட்டும்; ஒளி தானே வரும்’ என்றால் தட்டான் ஒளிக்குக் காரணமல்லென்ற தாகுமே யல்லது ஈசுவர ஸங்கல்ப்பமிராமல் மணிக்கு ஒளி வருமென்ற தாகாது. உலகத்திலுள்ள நித்ய பதார்த்தங்களுடைய ஸத்தைகூட ஈசுவர ஸங்கல்பாதிநமென்று ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாய எரித்தமாயிருக்க, அநித்யமான மணியில் அநித்யமாய் ஸ்வாபாவி:மான ஒளி ஈசுவர ஸங்கல்பமின்றி வருமோ, ஆகையால் கீழே கூறிய மணியொளித்ருஷ் ாந்தம் ஈசுவர ஸங்கல்ப த்தை நிவர்த்திக்காது. ஸ்வாபாவிகமாயாகையால் நமது ப்ரயத்நாதிநமன் மென்றே சொன்னதாம். ஆக முத்தனுக்கு ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாந விகாஸமும் அபஹதபா:ம:வா:வி குணங்களின் ஆவர்ப்பாவமும் ஸ்வாபாவிகமானாலும் ஈசுவரே ச்சைக்கு அதினமே. அநித்யமானது ஸங்கல்பத்தாலேயாம், நித்யமானவை எப்படி அதற்கதினமென்னில்—நித்ய விஷயத்திலே ஈசுவரனின் நித்யேச்சையே

‘एकमेव स्वरूपेण परेण च निरूपितम् । इष्टासिरेनिष्ठस्य निवृत्तिश्चेति कीर्त्यते ॥’

ஒன்றுதன்னை யேய் ஸ்வரூபத்தாலும் மதியோகி யாலும் நிருபிததுப் பயோநவிசேயாமி-
ஸிவபாலே பிரியச் சொல்லக்கடவதாயி ருக்கும். எங்ஙனாட்சியில் ஒரு மதிகூநிவ்ருத்
மதிகூநாந்ரமாயும் அநுகூநமதிகூநிமயநிவ்ருதியாயு மிருக்கும். இங்கு சரீரநிகூந-
நிவ்ருதிபாகையாலே மேல் முழுக்க அநுகூநமயாயிருக்கும். ஆகையால் பூரிச்ய
யினுடைய அநிஷ்டமாவத்க்கையும்கேதநானுகூநரபைபான உதராவஸ்யயினுடைய ஐதமாவ
த்க்கையும் மேற்றாறுவிக்கைக்காக அரூபாநாயத்காலே பிரிய அபேஷாகிறது.
மாவந்ரமஹாதிநிவ்ருதியும்ஜீவனுடைய ஏனவகாநாதி+னும்வேறுகையாலேபிரிய

அநிஷ்டேதி. அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்ட-ப்ராப்தியுமொன்றே யுனாவொரு
விசேஷமுண்டு. இஷ்ட-ப்ராப்தி யென்கிற போது அதன் விரோதிபைத்
கொடாமல் ஸ்வரூபம்மட்டும் சொல்லப்படும்; நிவ்ருத்தி யென்றபோது அதே
பரேணவிரோதி(மதிகூந)பான அநிஷ்டத்தைகொண்டு அதன் நிவ்ருத்தியாகக்
கூறப்பெறும். இப்படி நிருணத்தில்வாசியிருந்தாலும் உஸ்துவொன்றே. ஒருவ
னையே புத்ரனென்றும் ஜாமாதாவென்றும் சொன்னால் நிருணத்தில் வாசி
யிருந்தாலும் வ்யக்தி ஒன்றே. பென்றபடி. இப்படி ஒன்றேயாகில் இங்கே இரு
விதமாக நிருபிப்பதெதற்காக வென்னில்—ப்ரயோஜந விசேஷத்தைக் கருதி
மென்கிறார் ஒன்று தன்னையே இதி. ப்ரயோஜந விசேஷாமிசங்கியாலே என்ற
சொல்லுக்கு இரண்டு வாக்யநதிற்கு மேல் ‘பூர்வாவஸ்ததை யினுடைய
அநிஷ்டதமத்வத்தையும் உத்தராவஸ்ததையினுடைய இஷ்டதமத்வ
த்தையும் மேற்றாறுவிக்கைக்காக’ என்று விவரணம் காண்க. ‘இப்படி நிவ்ரு
த்தியும் ப்ராப்தியும் ஒன்றென்றது தகாது; அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பென்பது
இஷ்ட ப்ராப்தியாகவேயிருக்குமென்பதென்? உலகில் ஒருவித நோயின்
நிவ்ருத்தி மற்றொரு நோயின் ப்ராப்தியுமாகிறது அது இஷ்ட ப்ராப்தி
யாகாதே. அதுபோல் உறக்கத்தில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி யிருப்பினும் து:ஸ-
சுல-தமயநிவ்ருதியேயுளது; அது ஐதமாவதாதே’ என்றசங்க நடுவில் வர-
இதை யிசைந்து ப்ரக்ருதத்தில் இதற்கிடமில்லை மென்கிறார் இங்கு இதி.
மோக்ஷத்தில் ஒரு ப்ரதிகூல ப்ராப்தியுமில்லை. ஸர்வ ப்ரதிகூல நிவ்ருத்தியே.
அது இஷ்ட ப்ராப்தியாகலாமென்று ஸமாதாநம்.

இனி மோக்ஷத்தில், ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட
ப்ராப்தியும் வேறென்று கூடக் கூறலாமென்கிறார் மாவதி. இங்கே மயம்மூ-
ஜ்ஞாந பூர்ணநிதாஸமும் அரூபாவஸ்தாதிகளுமான இஷ்டதமம் ப்ரார்தி
திக்கப்படுகிறது. அவை ஜீவதர்மங்கள் = ஜீவநிடத்திலுள்ள ஜ்ஞாநஸங்
கோசமும் சபாமைவ—சுரரவாதி தர்மங்களும் அநிஷ்டங்கள். அந்த அநிஷ்
டங்களின் நிவ்ருத்தியே நம: என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறதாயில் நிவ்ருத்
தியும் ப்ராப்தியுமொன்றென்னலாம்; இரண்டும் ஜீவனுடைய தர்மமா
தலின். இவ்வாறின்றி, ஜீவன்விஷயத்திலே எப்பெருமான் செய்திருக்கிற
நிக்ரஹ—அநுக்ரஹரூப பாபபுண்யங்களையே அநிஷ்டங்களாகக் கொண்டு

இப்படி ஸ்வரூபமும் பुरुவார்த்தைமும் ஶாஸ்திரமானால் இப் புருஷார்த்தத்துக்கு ஶாஸ்திரமாக ஶாஸ்திரவிஹிதமான ஶாஸ்திரமாயும் பரஶாஸபர்த்தமாக அகிஷ்ணனுக்கு அநிஷ்டிபுத்தியைச் சொல்லுகிற நமஸஸிஸிலே அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

(8) இப் பुरुவார்த்தைந ஶாஸ்திரமாயிருக்கை யன்றிக்கே ஶோக்ஸவரணரபேயாகையாலே ஶேஷம் உபலக்ஷிதமாகவுமாம் அப்போது திருமந்த்ரம் ஶ்ரூபோபாய-பாஸமாயிருக்கும். அயநஶாஸ்திரத்தில் கரணயுத்தியாலே ஶச்வரனுடைய உபாயம் ஶிஷிக்கும்.

(9) கேசிநு சரமஸ்துக்ஷே ஶ்யே சோகக்ஷமாஶிஹ | பரஶாஸாரம் தாரம் ஶேஷம் கலபரம் விது: ||

செய்கிறார்—இப்படி இதிலே பரஶாஸபர்த்தமாக என்றதற்கு அநுஸந்தேயம் என்ற விடத்தில் அந்வயம். நமஸஸிஸினால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திப்பதால் பக்தியென்கிற பார்த்தை வஹிப்பதும் அநிஷ்டமாகையால் தநிஷ்டிபுத்தியை யில் பரஶாஸம் அர்த்தமாக ஶிஷிக்குமென்றபடி.

புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனையை விட்டு ஶ்ரூபோபாய உபாயமென்கிற எட்டாவது யோஜனையைக் கூறுகிறார். இப்புருஷார்த்தேதி. புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லும் பதம் எங்ஙனே உபாய பரமாகுமென்ன அதை விளக்குகிறார் ஶாஸ்திரவிஹித. ப்ரார்த்தனை யென்பதற்கு இச்சை யென்றும் யாசனை யென்றும் பொருளாகும். அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ரார்த்திக்கும் ஶாஸ்திர யென்றால் புருஷார்த்தத்தை மட்டும் சொன்னதாகும். 'அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் அருள்; இஷ்டப்ரார்த்தியையும் அருள்' என்று யாசித்தால் இருவித ஶோக் வரணமும் சொன்னதாகும். ஆனாலும் ஓர் அங்கநகானே ஶிஷித்தது. அப்படி ஶ்ரேஷ்ணமான பரஶாஸம் சொன்னதாகாதே யென்னில்—உபாயேஷேஷம் பூர்ணோபாயத்திற்குக் குறிப்பாகும். ஶோக் வரணமென்பது பக்த ப்ரபந்த ஶாதாரணமாகையாலே ப்ரபத்தி யென்கிற உபாய விசேஷமென்படி ஶிஷிக்குமென்னில்—பக்தனுக்கு ஶங்கல்ப காலத்தில் புருஷார்த்த அபேக்ஷை = காமனை வேண்டுமானாலும் யாசநாருபவரணம் அவச்யமாகாதென்னலாம்; அல்லது அயந சப்தத்தாலே உபாயமான ஶச்வரனை யநுஸந்திக்கும் போதும் உபாயாநகர ஶ்தாநாபத்திருப உபாயத்வதை யநுஸந்தித்தால் ப்ரபத்திருப உபாய ஶித்தியாமென்கிற கருத்தால் அருளிச்செய்கிறார் அயநசப்தத்தில் இதிலே இப்படி எட்டாவது யோஜனையும் முற்றும்.

(9) ஒன்பதாவது யோஜனையைக் காரிகையால் அருளிச்செய்கிறார் கேசிநு இதிலே. திருமந்த்ரம் உபாய கல உபாயம் அதில் ஏழாவது யோஜனையிற் போல் மேலிரண்டு பதம் புருஷார்த்தபரம். ப்ரணவம் ஶ்வரூப பரமாகாமல் உபாய பரமென்றதாம். இப்படி உபாய கல உபாயம் மாயிருப்பதை மேல் இரண்டு ரஹஸ்யங்களில் பூர்வோத்தர ஶ்ரேஷ்ணங்களிலும் பூர்வோத்தர ஶ்ரேஷ்ணங்களிலும் காண்பதால் இங்கும் அங்கரீதி தரும், மேலும் ப்ரணவத்தை உபாயபரமாக அமித்யாஶ்மானம் யுஜித' என்று ந்யாஸவித்யையில் கண்டோம். ஜீவனுக்கு பகவச் சேஷத்வமே ஶ்வரூப மென்கிற ஶ்வரூபஜ்ஞாதம் 'ஶாஸ்திரமாயபரஶாஸோ ஶாஸ்திர-

(10) இத் திருமந்திரத்தில் ஐதயோயபுருவாதிங்கள் மூன்றும் அடையே ஷாஷ்டாம். அப்போது ப்ரணவம் ஸுரபரம்; நமஸ்ஸு உபாயபரம்; ஶோம் புருவாதிமாயினாபரம். இம் மூன்றின் விரிவெல்லாம் அப்யாசமவாஸங்களைக் கொண்டு தெளிந்து இங்கே அனுபவமும்.

இந்த யோஜனைதற்கு ஐதாசனாசனத்தில் தத்யோயபுருவாதிங்களை நிருபித்த க்ரமத்தோடு சேர்த்தி யுண்டு. எங்ஙனே பெண்ணில்—முதல் இரண்டு அப்யா த்தாலே பராவரதவங்களைத் தெளிவித்துத் துநிபத்தாலே அபிகாரபரிகரங்க ளோடே கூடின உபாயம் சொல்லிச் சதுர்த்தாலே கலம் சொல்லிப் பிற ஷாரிக ஷாஸம் தலைக்கட்டிற்று. அங்கு முதல் இரண்டு அப்யாத்திற் சொன்ன பரா- வரதவஸுரமும் நான்காம் அப்யாத்திற் சொன்ன கலமும் ஸதவசவச்சிநிபஸுக்

நிஷேப சுவரே' என்கிற உபாயஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்சதமாகையால் இவ் உபா யத்திற்குப் பல மென்னவென்று கலஜிஜாசையே இருப்பது. அதற்காக ஸம் ஸாரநிவ்ருத்தியும் பரமாத்மப்ராப்தியும் பல மென்று அறிவிப்பதற்காக நமோ நாராயண. என்ற மேல்பாகமென்க.

கீழ் யோஜனைகளில் மூன்றில் ஒன்று ஷாஷ்ட மாகாதபடியால் மூன்றும் ஷாஷ்ட மாகும்படி மிக ஸ்வரஸமான கடைசி யோஜனை பத்தாவது கூறப்படுகிறது இத்திருமந்திரத்தில் இதி. விரிவெல்லாம்—சேஷத்வம் நிருபாதிதம் லக்ஷம் பரமாத்ம உபயநிருபிதம் இத்யாதி ஸ்வரூபத்தின் விரிவு அந்நிஷேபவிஷேகம் உபாயத்தின் விரிவு, அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி, இஷ்டப்ராப்தி தைகங்கர்யம், அபுநரா வ்ருத்தி யென்பவை புருஷார்த்தவிரிவு கீழ்க்கூறிய யோஜனைகளுக்கு அங்கங்கு ஸம்ப்ரதாயம் ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டது. ஒன்பதாவது யோஜனைக்கு ஐத-வரமஸுரிகேசுவரம் நமஸ்கென்று அறிவிக்கப்பட்டது. அது போல் இக் கடை யோஜனைக்கு அப்யாசமவாஸமான ஷாரிகேசுவரம் நமஸ்கென்கிறார் இந்த இத்யா தியால். பராசுரேதி. முதலத்யாயத்தில் ப்ரஹ்மதத்துவம் நிருபிக்கப்பட்டது. இரண்டாமத்யாயத்தில் மூன்றும்பாதத்தில் சேதநாசேதநதத்துவம். அபிகார- பரிகரேதி. மூன்றாவதில் முதல்பாதத்தில் வைராக்யமும் இரண்டாம் பாதத்தில் [ப்ராப்யமான பரமாத்மாவின் குணங்களைக் கூறி] மாத்யுந்யமாகிற அதிகாரம் அறிவிக்கப்பெற்றது. நாலாவது பாதத்தில் வர்ணாச்ரமதர்மம் நமஸாதிசுள் வாய் பாண்டிய மூனங்கள் என்கிற பரிகரங்கள் நிருபிக்கப்பட்டன. மூன்றாம் பாதத்தில் முக்யோபாயம் நிருபிக்கப்பட்டது. சதுர்த்தியாவத்திலே சிஷ்ய- புஷ்யாபநிவृச்சி. ஶ்ரீநாடீஸ்வரம் அசிராடிமாநம். பரமாத்மாநுபவம் என்கிற பஹம் சொல்லிற்று. தலைக்கட்டிற்று = பூர்த்தி பெற்றது. அது போல் இங்கும் ப்ரணவத்தால் பராவரதத்துவமும் பிறகு நமஸ்ஸால் உபாயமும் மேற்பதத்தால் கலமும் சொல்ல ப்பட்டனவென்று க்ரமச் சேர்த்தி காண்க. பக்தியோக நிஷ்டருக்கன்றோ அப்யாசமவாஸம் வேண்டும். ப்ரபத்தி நிஷ்டருக்கு இம் மூன்று ரஹஸ்யமே போதுமே, ஆக அப்யாசமவாஸகமத்தை எதற்கு ஆதரி ப்படுதென்ன அருள்கிறார் அங்கு இதி. ஐதமநிவ்ருசங்கானே ஶு சுவேவ் வகா என்றதால்

கும் துல்யம். மூன்றாம் அடியத்தில் வீரமயபாத்திலும் உமயலிங்கபாத்திலும் சொன்ன சீசாரதீபமும் ஶரணனுடைய ஹேமயனிகஞ்ஞானேகதானமும் முழுக்கூவான இவனுக்கு அவச்யம் ஶாதமம். மூன்றாம் பாத்தில் உபாசமாகச் சொன்ன உபாசனமேதங்களை அவற்றுக்கு அதிகாரிகளானவர்கள் அநுஸ்திக்கக்கடவர்கள்; அகிஞ்ஞான அபிதாரி தனக்கு அவற்றின் அருமையைக் கண்டு 'நானா ஶதாதி மேதா' 'விஹிதவாஶாஶ்ரமகமபி' என்கிற அபிஶ்ரணங்ஙளிற் சொன்ன கட்டளை யிலே வித்யாந்தரவ்யாபுத்தமாய், அவை கொடுக்கும் மோகக்ஷத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் நிரபேக்ஷமுமான ந்யாஸத்தையே பற்றக்கடவன். நான்காம் பாத்திற் சொன்ன ஶர்ணமமம்ங்களை உபாசனபிஷ்டம் 'சஹகாரிதேன ச' என்கிறபடியே வித்யாபரிஶரமாக அநுஸ்திக்கும். ஶதாநமபாதிபிஷ்டம் 'விஹிதவாஶாஶ்ரமகமபி' என்கிறபடியே மமவதாஶாஶிஶ்டமென்று ஶய்மயோஜனமாக அநுஸ்திக்கும். இப்படியானால் ஶாரீரகத்திற் சொன்ன ஶரணோபாசபுருஷங்களைல்லாம் ஶீமதபுருஷாந்தரஸ்யங்கள். இதில் அந்நிஷ்டாபிஷ்டங்கள் கிடக்கிற வகுப்பெல்லாம் கீழே சொன்னோம்.

இப்படித் திருமந்தாம் உகவாஶ்யமானபேரது (1) உபாசபரமென்றும்,

விரிவாக அர்த்தாநுஸந்தானம் செய்ய உபயவேதாந்தங்களைப் போல் வேதாந்த தர்சனத்தையும் அறிவது அவச்யமாகுமென்று கருதி. அனைகமாக அடியாஶ்ரணங்களைப் ப்ரபந்தனுக்கும் வேண்டுமென்பதை விரித்துரைக்கிறார் முதல் இத்யாதித்யால். மூன்றாம் அத்யாயம் மூன்றாவது பாதத்தில் விசாரித்த உபாஸநங்கள் நீங்கலாக மற்றவை யெல்லாம் இவனுக்கு உபயோகப்பட்டவையே. உபாஸநங்களை யறிவதும் ஓர் உபாஸனமும் நம்மால் செய்யவாகாதென்று ஆகிஞ்சந்ய நிர்ணயத்திற்காகும். அப்பாதத்திலேயே ப்ரபத்தியை வித்யாந்தரத்தை விடவேறாகச் சொல்லும் நானா ஶதாதி மேதா என்ற ஸுதத்ரமும், பக்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் கலம் துல்யமென்கிற விகல்ப ஸுதத்ரமும் அறிய வேண்டியவை. 4ம் பாதத்தில் நித்யகர்மங்கள் உபாஸநத்திற்குப் போல் ப்ரபத்திக்கு ஸஹகாரியாகாமற்போனாலும் விஹிதவாஶாஶ்ரமகமபி என்ற ஸுதத்ரம் அவையும் அவச்யமென்றறிவிக்கும். கொடுக்குமிடத்தில்—கொடுப்பதில். இப்படியானால்—இந்தப் பத்தாவது யோஜநா ப்ரகாரமானால். எல்லாம்—ஏதேனுமென்று ஶாஶ்டமாகவில்லை யென்னுதபடி மூன்றாம். ஶாரீரகத்திற் சொன்ன பக்தியோகம் இதிலடங்குமோ என்னில், அடங்கும். அஷ்டாஷ்டர ப்ரஹ்ம வித்யையாக இதைக் கொண்டு பக்தியோகம் அநுஷ்டிப்பவருக்கு ஶஶ்ரணமபிஷ்டம் இதன் அர்த்தமாக வேண்டுமே. ஸாத்விகத்யாக புரஸ்ஸரமான கார்யங்களைல்லாம் நமச்சப்தார்த்தமுமாகும். இருபத்தாநாவது அதிகாரம் வரையிற் சொன்ன விசேஷார்த்தங்களைல்லாம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அடங்கியவைமென்று அங்கங்கே ஒவ்வோரதிகாரத்திலும் குறித்திருப்பதால் ஸர்வவேதாந்தார்த்தஜ்ஞாநமுடையவனே விசதமாக மந்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநம் பெற்றவனாவானென்றதாயிற்று.

கீழ்க்கூறிய பத்து யோஜனைகளைச் சுருக்கியருள்கிறார் இப்படி. இத.

(2) வृச்சிபரமென்றும், வாசுதேவமானபோது (3) சரூபரமென்றும், (4) அவ்ய வ்யதிரேகமுலேன சமர்ணபரமென்றும், (5) பூரூபார்த்திபரமென்றும், வாசுதேவமான போது (6) முதலிண்டு பதமும் சரூபரமாய் மேல்பதம் பூரூபார்த்திபரமென்றும், (7) ப்ரணவம் ஸ்வரூபபரமாய் மேல் இரண்டு பதமும் அநிஷ- நிவृச்சிபரமார்த்திபரமென்றும், இக் கட்டளையிலே (8) ப்ரதமபதம் சமர்ணபரமாய் மேலிண்டு பதமும் உபாயபரமென்றும், (9) ப்ரதமபதம் சமர்ணபரமாய் மேலி ரண்டு பதமும் ப்ரதமார்த்திபரமென்றும், (10) பதநயமும் அடைவே த்ரவோபாய- பூரூபார்த்திபரமென்றும், அநந்தார்த்திபரமான இத் திருமந்த்ரத்தில் வாசுதேவ ததைப் பத்துப் படியாக யதாஸ்ப்ரதாயம் அநுசந்திப்பார்கள். இப்படிச் சிலவற் றைப் ப்ரதானமாக அநுசந்தித்தாலும் மற்றுள்ளவையும் அர்த்தமாகக் கடவது.

तदेवं पदवाक्यायैस्तत्त्वविद्वद्गुरुदर्शितैः । तत्तत्कुट्टष्टिकथितं निरस्तं योजनान्तरम् ॥

இக்கட்டளையிலே—முன்னின்றும் இரண்டுமாகப்பிரித்ததுபோல் பிரித்தே ப்ராமாணிகமான வர்த்தங்களைக்கூற்றினார்; ப்ரமாணவிருத்தமான பரஸம் மதமான யோஜனைகளை நிராகரிக்கிறார் த்ரேயமிதிகாரிகையால்; தத்துவவித்துக் களான = உண்மையறிந்தவர்களான ஆசார்யர்களால் அறிவிக்கப்பெற்ற கீழ்க் கூறிய பதார்த்தவாக்யார்த்தங்களாலே குக்ருஷ்டிசுளானசங்கராதிகளால் கரு தப்பெறும் தத்-அந்தந்த வேறு யோஜனை நிராகரிக்கப்பட்டதாகும் அந்த யோஜனை எவ்வாறெனில்—அகாரமும் மகாரமும் ப்ரதமாத்மாய் ஸமாநாதி கரணமாகும். ஜீவன் ப்ரஹ்மமே; வேறல்லன் என்று ப்ரணவார்த்தம். நம:— ஜீவனுக்கு அஹந்த்வமில்லை; ந நாராயணாய—நாராயணசேஷத்வமுமில்லை யென்று ஒரு வகை ஜீவப்ரஹ்மகம்பமென்கிற தத்துவஜ்ஞாநம் விஷ்ணு பக்தி யினால் வரவேண்டியிருப்பதால் அதனால் நமோ நாராயணாய என்று ஸகுணநமஸ் காரத்தைச் சொன்னாலும் ப்ரணவத்தில் சொல்லப்பட்ட ஐக்யமே முக்யார்த்த மென்று மற்றொரு வகை. ஐக்யமே தத்துவமாகையால் அதை ஸாதிக்க இலகு வில் முடியாமலிருப்பவர்க்கு ச்ரூபவாஸ்யம் யென்கிற அமுர்ய முக்தியை நமோ நாராயணாய என்ற தென்று க்ரமமுக்தியைச் சொல்வது மற்றொரு வகை. இவையெல்லாம் அப்ராமாணிகங்களே நிர்மூண ப்ரஹ்மம். அதற்கு ஜீவைக்யம், அது விஷ்ணு பக்தி மூலமாய் வரும், அதே முக்ய முக்தி. ஸகுணப்ரஹ்மப்ராப்தி ஸம்ஸாரம், இது மஃசாதிசாரிவிஷயமென்கிற கல் ினைகளுக்கு வேதாந்தங்களிற் கிறிது மிடமில்லையே. நம: என்ற விடத்தில் ஸ்த்தூலமாய் ப்ராமாணிகமான பொருளோடு முரண்டு வாதமும் ஸுக்ஷ்மமானபொருளிது பொருந்தாது. ம:ந என்று ஷஷ்டிபக்தியிருப்பதாலேயே ப்ரணவத்தில் அகாரத்தின் மேலே ஷஷ்டியோ ஈஸ்வர்த்தியோ இருக்குமே யல்லது ப்ரதமே யிராதென்று தெளிவாம். ந்யாஸவிக்யாபரமான தைத்திரீயம் அதன் விவரணமான ஸ்ம்ருதிமுதலானவை இவற்றோடும் முரண்டும் இதைன்க. மந்த்ரத்திற்குப் பிரிற்சொன்ன அர்த்த தத்தின்ஜ்ஞாநமும் உத்க்ருஷ்டமாகாவிட்டாலும் மந்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநமானபடி யாலே மந்த்ரார்த்தம் அநிபாதவனைக்காட்டிலும் அவருக்கு எற்றயிருக்கலாமே

என்கிறபடியே ஒரு தோஷமும் வாராது. இச் சீலோகத்தால்

‘ராगादिरोगान् सततानुषकान् अशेषकायप्रसृतान् अशेषान् ।

औत्सुक्यमोहारतिदान् जघान योऽपूर्ववैद्याय नमोऽस्तु तस्मै ॥

என்று ஆயுर्वேதவத்துக்கள் மகானவ்யாபிகளாக எடுத்த ராगाதிகளும், ஸத்துக் களுக்கு ஸ்ரீயென்று ஒதப்பட்ட ஜானசர்வத்தினுடைய ஸங்கோசமும், வானு- தஃசுரர்க்கு நிலமல்லாத அரமாபஹாதிக்களைப் பண்ணும் மஹாதஃசுரரான அஹங் காராதிகளும் தடையாடாவென்ற தாயிற்று.

—o—o—

இத் திருமந்திரத்தில் அறுதியிட்ட பொருளே விநுவாசுதேவஜயவிசிஷ்ணு வளான வ்யாக்ஷணரங்களுக்கும் பொருள்.

‘व्याप्ति-कान्ति-प्रवेशेच्छास्तत्तद्वास्तुनिबन्धनाः । परस्वेऽव्यधिका विणोर्द्वय परमात्मनः॥’
என்று அஹிவ்யூதநயாதிகள் நிவீசனம் பண்ணினபடியே ‘विषल व्याप्ति. वश कान्ति. विश

नारदीय 1.20. அஷ்டாக்ஷரத்தில் எரித்தி பெற்ற பாக்யசாலி எந்த தேச த்தில் மதிக்கப்படுகிறானோ அந்த தேசத்தில் வ்யாதிக்கும் துர்பிஷத்திற்கும் திருடனுக்கும் இடமில்லை யென்றது. அஷ்டாக்ஷர எரித்தி பெற்றவனிருக்கும் சில ஊரில் பலருக்கு வ்யாதி முதலானவை காண்கையால் இது தவறென்ன, இங்கே வேறு பொருள் கூறுகிறார் இச்லோகத்தால் இதி. रागेति. वाग्मद क्त्रन्तम्. ‘सतत अनुषकान्—எப்போதும் தொடர்ந்து வருவனவும், முழு சரீர த்திலும் பரவினவும் மிகவும் தீவ்ரமான ஆசை, அஜ்ஞாநம், அப்ரிதி இவற்றை விளைவிக்கின்றனவுமான ராகம் முதலான எல்வா ரோகங்களையும் எவன் போக்குவானோ, அந்த அபூர்வமான வைத்யனுக்கு எனது நமஸ்காரமாகுக’ என்று சொன்ன ராगाதிகளே வ்யாதிகள். ராகாதிகளாவன कामः क्रोधः तथा मोमः’ என்னப்பட்ட மூன்று. இவற்றுக்கு முறையே கார்யமாகும் औत्सुक्याதிகள் மூன் றும். बुद्धिमावतु—ஜ்ஞாநச் செல்வமிராமை; योऽव्ययासंसृ என்று படி அஹ ங்கார மமகாரங்கள் திருடர்கள்; இவை அஷ்டாக்ஷரஎரித்தி பெற்றவனுக்கும் அவனை கௌரவிக்கிறவர்களுக்கும் இரா. ஒதப்பட்ட இதி. वा हि श्रीः समृद्धा सतां என்ற வேதத்தில் சொல்வப்பட்ட ரிக்வேதாதிகளே செல்வம்.

இப்படி திருமந்திரத்தின் பொருளும் ப்ரபாவமும் கூறப்பெற்றன. மற்ற இரண்டு வ்யாபக மந்திரங்களுக்கும் பொருள் கூறி அவற்றைவிட இகற்கு உத்கர்ஷத்தை யருளத்தொடங்குகிறார் இத் திருமந்திரத்தில் இதி. அறுதியிட்ட—நிர்ணயிக்கப்பட்ட பொருள்—பதார்த்த வாக்யார்த்தங்கள். அங்கும் பத்துவித யோஜனைகள் தகுமென்றபடி. அங்குள்ள திருநாமங் களில் முதலில் விஷ்ணு பதத்தின் பொருள் கூறுகிறார் வ்யாபத்திதி. அஹி-ஸம். 52-38. விஷ்ணு சப்தம் பல பல தாதுக்கள் மூலமாக வரும். அந்த தாதுக் களின் பொருள் வ்யாப்தி முதலானவை. வ்யாப்தியாவது பரவியிருத்தல் அவைகள் பரத்வமுள்ளவிடத்தில் நிருபாதிதங்களாகும். அதனால் விஷ்ணு.

மேஷனே, ஔஸு ஔஸாயாம்' என்கிற சாதுக்களிலே நிபந்தமான விஷ்ணுசப்தத்திலுள்ள பொருள்களும், வாஸு-தேவசப்தத்திலும் 'வசதி வாஸயதி' என்றும் 'வீகதி' என்றும் தோற்றிய சர்வபாக்ஷம், சர்வாசாரத்வம், தத்வதோஷரஹிதத்வம், கிரியாவிஜிபா-
திமரத்வம் என்கிற அகாரங்களுமெல்லாம் நாராயணசாஸ்திரத்திலே வருஷம்.

'஋தோ யஜுவி சாமானி தயேயாச்சுயானி ச । சர்வமஸாசுராத்ஸ்ய யஜ்ஞாந்யத்பி வாஹ்யம் ॥'
என்கையால் இது திருவஷ்டாக்கரமே முமுக்ஷுக்களுக்குத் தரவடிதானுபந்தி-
களான சர்வபிஷித மகாசகம்.

'஋தோ யஜுவி சாமானி யோ஽பிதே஽சகர்ப்பா । சகர்ப்பாசுர ஜபவா ச தஸ்ய கலமவநுதே ॥'
என்கையாலே இது இதுதைய சகர்ப்பாசுரம் சர்வபிஷிதமாயும்.

'யஸ்ய பாபாங்க விஸ்வாஸஸ்தஸ்ய சித்திஷ் தாவதி । ஏதாபானிதி நேதஸ்ய மபாவ: பரிமேயதே ॥'
என்கையாலே தந்தம் விஸ்வாஸாரத்யதற்கு ஈடாக சித்திதாரத்யம் உண்டான
தும் மஹாவிஸ்வாஸமுதையார்ப்பக்கல் இத்திருமந்த்ரம் அநவசித்திமபாயமாயிருக்கும்.

இச் சூகத்தில் இன்னாரால் பரிசுஷ்டிக்கவொண்ணாதென்று விசேஷியா

வுக்கே அவை. காந்தியாவது—விருப்பம்; வஹி—என்பதற்கு வீரும்புகிருன்
என்று பொருள். ஔஸு என்பதற்கும் இதே பொருளானாலும் இவ்விரு
சாதுக்களும் விஷ்ணு சப்தத்திற்கு மூலமாகலாமென்று சாதுமேதத்திற்காக
இரண்டையும் சொன்னது. வாஸு என்பதின் பொருள் வசதி வாஸயதி என்பன
சர்வா஽ஸி சமரத் ச வசத்யமேதி வை யத: என்றது விஷ்ணுபுராணம். இதனால் ஔ-
ஸாயக்வ.சர்வாசாரத்வங்களுக்கு முறையே எரித்தி, தேவசாஸ்திரமாகும் விளங்குகிறவன்
அன்றது. அதன் விவரணம் தோஷரஹிதாதிகள். திவ-கிரியா-விஜிபா-யவஹி-
புதி-ஔதி-மோ-ம-ஔ-காந்தி-காந்தி என்ற பொருள்களில் கூடுமவற்றைக் கொள்ள
முதலில் பொருளில் இம்மந்த்ர. உத்கர்ஷத்திற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் ஋வ
இது நாராயணம் 1-9. நாலு வேதங்களும் மற்ற சொற்களுமெல்லாம் அஷ்டாக்கர
த்திலடங்கியது: அவற்றின் பொருளெல்லாம் ஔமாதவும் ஔமாதவும்
இதன் பொருளென்றபடி. பொருளுக்குப் போல் சொல்லுக்கும் பெருமை
யுண்டென்கிறார் இரண்டாவது ஋வ இது நாராயணம். 1.10. எல்லா வேதங்
களையும் பலகால் தவறாமல் ஒதுவதின் பலனை ஒரு தரம் அஷ்டாக்கரத்தை
ஐபித்தே பெறுவானென்றபடி. இதில் நம்பிக்கை வேண்டுமென்கிறார்
யஸ்யேதி. நாராயணம் 1-14. எவனுக்கு எவ்வளவு விச்வாஸமோ அவனுக்கு அவ்
வளவு பலன்; இது இதுதைய ப்ரபாவம் அளவிடப்படுகிறதன்று. நம்மால்
அளவறியப்படாவிட்டாலும் ஈச்வரனுலறியப்படுமாதையால் அநவசித்திமபாய
மாகாதே என்ன, அநவசித்திமென்பதை ஸ்தாபிக்கிறார் இச்சூகத்தில் இது.
யஸ்ய மபாவ: ந பரிமேயதே என்று பொதுவாகச் சொன்னதால் ஒருவராலும்
பரிசுஷ்டிக்க வொண்ணாது—அளவுள்ளதாக அறியவொண்ணாதென்று தெரி
கிறது. அஷ்டாக்கரத்தினுதைய பொருளெல்லாம் விரித்துரைத்த அவன்
அளவிருந்தால் அதையும் அறிந்திருப்பான். இருந்து அறியாமற் போன
தும், இல்லாததை இருப்பதாகக் கொண்டாலும் அஷ்டமே; இராதபோது

எண் செல்வம் = 'அபிமா மஹிமா ச தபா லபிமா ரிமா வஸிவமேஷம் । மாசி: பாகாய் வேதேஷ்வினி பிளயுகுல ॥' என்றித விஷயிகர். எட்டுமாதகணம் = முக்யே யிம் மாவிர்விக்ரும் குணாபுதம்: 'அபி குணா: புவன் லிஷயி' எய்யதிகளிற் சென்னை வையாகவுமாம். எட்டெட்டு - ணும் உலக பருஷதிகைகள். எட்டிரதமேவ துவம் = 'ஐராகிரகரணாபுதபாகாய்மபானகா: । விரமசரீரீ ப ரணா:' என்கிற ரஸங் களெட்டுக்கும் மேவான சாந்திரஸம் இவைமெல்லாம் எட்டினவே = இவற்றில் இவனுக்கு இச்சையுள்ளபோது எட்டாதவையொன்றுமில்லை.

ஆத்மகுணதிகர் நிரம்பாதொழிகிறது அநுசந்தானத்தில் ஊற்றம் போதா மையாலே. அஷ்வரீதிகள் வாராதொழிகிறது உபேகையாலே.

சொல்லும் வசநத்தை உதாஹரிக்கிறார் அபிமேதி. இது ஸாங்க்யகாரிகையன்று, அபிமா-உடல் சிறிதாதை மஹிமா-மெரிதாதை, லபிமா-கனமற்றிருக்கை, ரிமா-கனம், வசிவம்-எல்லாம் தனக்கு வசமாகக் கொள்கை; ஐச்வர்யம்-நியமநசத்தி, ப்ராப்தி-வஸ்துவுள்ள இடத்தில் தான் செல்வது. மாகாய்-இஷ்டமானவை யெல்லாம் தன்னை யணுகப் பெறுகை. குணாபுதம்-எண் குணத்தோடுமென்ற விடத்தில் ஈச்வரனுக்குச் சொன்ன அபஹதபாப்தமத்வாதி குணங்கள் அபி குணா இதி பா உத்யோக. 30-106. என்பர். அந்த ச்லோகத்தில் 'மஹி வ லிஷய் வ ம: பூன் வ பராக்மபாகாய்மபானகா: । இந் யதாஸகி. கதபதா வ' என்று எட்டு குணங்கள் உள்ளன. உரைகளில் 'தயா சர்வமூதேபு ஶ்யந்திநஸூயா சிவ-மநாயாஸி மஸ்த் அகாஷ்யம் அரபுதா என்று கௌதமதர்மஸூத்ரத்தில் கூறிய குணங்களை எடுத்திருக்கிறார்கள். இவற்றை ஆதிசப்தத்தில் கொள்வது.

எட்டெட்டு = எட்டால் எட்டைப் பெருக்கக் கிடைப்பது அறுபத்து நாலு. எட்டிரதமேவது = எட்டு இரதம் மேவது என்று பதப்பிரிவு. ரஸமென்பது ஸதரம் தகரமாய் ரதமாயிற்று. தமிழில் ரீதத்திற்கு முன் உயிரெழுத்தைச் சேர்ப்பர். அதனாவ் ரவிமென்றது இரவி என்பது போல் ரதம் என்பது இரதமென்றாயிற்று. ச்ருங்காரம், வீரம், கருணம், ஸ்சர்யம், சிரிப்பு. பயம், ஐசுகுப்தை, உக்ரம் என்ற எட்டு ரஸங்களிற்கு மேல்பட்டது: அதாவது சாந்திரஸம் இம் மந்த்ரார்த்தமான எம்பெருமான் என்ற பலவஸ்துக்கள் எட்டென்ற எண்ணுள்ளவையாலும், அவனுக்கு குணங் களும் எட்டு. அவனுடைய மந்த்ரத்தின் அக்ஷரமும் எட்டு. அதை யநுஸந் திக்கும் ஜீவர்களுடைய மதிக்கு குணங்களும் எட்டு, அஷ்டாக்ஷரமூலமாக அவர்கள் பெறும் பலன்களும் எட்டு ஆக எல்லாம் எட்டென்ற எண் கொண்டவையாம்.

இம்மந்த்ரம் எண்ணுகிறவர்கள் சிலருக்கு ஆத்மகுணதிகளில்லையே என் பதற்கு ஸமாதாநம் அரமேதி. ஊற்றமிருந்து எண்ணினால் அவை உண்டா மென்றபடி. அஷ்டைச்வார்யாதிகள் சிலருக்கில்லையே என்பதற்கு ஸமாதா நம்-அஷ்தி. வைராக்யத்தால் விரும்பாதவர்களுக்கு அவை வாரா, விரும்பி ஐபித்தவர்களுக்கு அவை வரும். எல்லோருக்கும் சாந்திரஸம் உண்டாகிலும்

கடுக ஸம் ஸாரம் நிர்வியாதொழிகிறது இசைவில் குறைவாலே. ஆகையால்
லேயிதே 'ஓமோ நாராயணாயேதி மஃ: சர்வரீலாசை:' என்கிறது.

अविद्याभूतानोऽमुक्तेरनवज्ञातसत्यैः । असदास्वादसन्निभैरादिष्टमिति दर्शितम् ॥

உயர்ந்தனன்(நம்)காவல னல்லார்க்குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்த்து மற்றோர்வழியிற் பி வடைக்கலமாய்ப்
பயந்த வந் நாரணன்பாதங்கள் சேர்த்து பழுவடியார்
நயந்த றற்றேவலெல்லா நாடு(ட?)நன் மனு வோதினமே.

மோனம் விளம்பிக்கிறது ஏன் என்ன, உத்தரம் கடுக இதி. கடுக=விரைவில்
ஆகையால் ஸர்வபலஸாததந்தம் சொன்னதற்கு விரோதமில்லை

திருமந்த்ரார்த்த விவரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார் அஹிஸி. கீழ்க்கூறிய
பொருளெல்லாம் உபார்யர்கள் கூறியவை. மற்ற மதாந்தரஸ்தர்கள் சொல்
லும் பொருளை ஆசார்யர்கள் ஆதரியார். அவித்யையாவது—அஜ்ஞாநம்.
அதாவது பிசாசியினின்று விடுபட்டவரும், சாஸ்த்ர ஸம்மதமான மார்க்க
த்தை அவமதிக்காதவரும், அஸத்தான வஸ்துவின் அநுபவத்தில் வெட்க
முற்றவருமானவராவர் ஆசார்யர்கள். அவர்களால் ஆஜ்ஞையுடன் உபதேசிக்
கப்பட்ட அர்த்தமானது ஐதி—இவ்வாறு டர்சிஸு—காண்பிக்கப் பெற்றது. ஜீவ
ப்ரஹ்ம—ஐக்யம் பொருளென்று சிலர் சொல்லலாம். அது அஜ்ஞாந பிசாசு
த்தின் ஆவேசத்தால்வந்தது. சிலர் நம: என்பதற்கு எனக்கொன்றும் கார்யமில்லை
யென்று ஸ்வரூபினிவூதியை பொருளென்பர்; அது சாஸ்த்ர ஸம்மதமான உபாய
த்தை அவஜ்ஞை செய்து வந்ததாகும். நாராயண என்றதை உபாயத்திலே
சேர்த்து ஐச்வர்யாதி பலனையே விருப்புவருண்டு. அது அசதாஸாதத்திலேருசியால்
வந்தது. மனசிவீடியாதினம் அப்ராமாணிகமாகையாலே அத்யந்தம் அஸத்
தாகும். ஆகக் கீழ்க்கூறிய பொருள்களே முமுக்ஷுக்களுக்கு ஜாணங்களாம்.

மற்றொரு ரீதியில் முழு மந்த்ரார்த்தத்தையும் சுருக்கிக்கொண்டு இவ்
வதிகார மூலம் இவ்வர்த்தம் அறிந்தோமென்று பாசுரத்தால் அருள்பெறார்
உயர்ந்த இதி. உயர்ந்தனன் காவலன் என்றும் உயர்ந்த, நங்காவலன்
என்றும் பாடங்கள். இது அகாரார்த்தம். மேலே உகாரார்த்தம். உயி
ராய் என்றது மகாரார்த்தம். இரண்டாமடியில் நமச்சப்தார்த்தம். பயந்த
என்றது நமச்சப்தார்த்தம். மேலே—மேலம்சத்தின் அர்த்தம். பாட்டின்
பொருளாவது—உயர்ந்த(னன்)—யதோ வா டுமான்......எ டு எனற்படி ஐகக்
காரணமவ ப்ரயுக்தமான நிரதிசயோத்தக்ஷம் பெற்றவனான (நம்=நமக்ஷ)
காவலன்—ரக்ஷகனான ச்ரிய:பதியவியிட அல்லார்க்கு—வேறுவார்க்கு,
உரிமை துறந்து—சேஷத்வத்தை விட்டு. உயிராய்—தேவராதி விலக்ஷண
னான ஆத்மாவாகி, மயர்ந்தமை தீர்த்து=அஹங்கார மமகாராதிகள் கழியப்
பெற்று. மற்று ஓர் வழியின்றி—ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளில்வாழையாலே
ப்ரபத்தி தவிர வேறு உபாயமில்லாமல், அடைக்கலமாய்—அவனுக்கு ஸ்ரமக
ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டவனாய், பயந்த-நராஜனம் என்றபடி ஸர்வத்தையும் படைத்த

इत्थं सङ्घटितः पदैस्त्रिभिरसावेकद्विपञ्चाक्षरैरर्थैस्तत्त्वहितप्रयोजनमयैरध्यात्मसारैस्त्रिभिः ।

आद्यः(२५)क्षरवेदसूतिरजहत्स्थूलादिवृत्तिवयः त्रैगुण्यप्रशमं प्रयच्छति सतां तथ्यन्तसारो मनुः ॥
इति फविताकिंफसिंहस्य त्रयैतन्नाख्यतन्नाख्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य
कृतिषु श्रीमद्रहस्यत्रयसारे मूलमन्त्राधिकारः सप्तविंशः ॥ 27

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

—०—०—

அ-நாரணன்-ப்ராப்ய ப்ராபக பூதனாய் ப்ரஸித்தமான திருமாவின், பாதங்கட்
சேர்ந்து-திருவடியை வைகுண்டத்தில் பெற்று பழ அடியார்-நித்யஸூரிகள்
நயந்த=ப்ரீதியுடன் செய்கின்ற, குற்றேவல் எல்லாம்-ஸர்வகைங்கர்யங்
களையும் நாடு = ஆசைப்பட்டுப் பெறுதற்குக் காரணமான, நல்-சிறந்த,மனு =
மந்த்ரத்தை-திருவஷ்டாக்ஷரத்தை, ஒதினம்-அர்த்தத்தோடு அறிந்தோம்,
சேர்ந்து என்பதற்கு நாடு என்பதில் அந்வயம். இங்கே நாடு என்பதற்கு
நாம் நாடுவதற்கான என்று பொருள். வினைத்தொகையில் வினைக்கு மேற்
சொல்லுக்குத் தகுந்தபடி பொருள் கொள்வதுண்டு. நாட என்ற பாடம்
உண்டாகில் அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

மேலே ச்லோகத்தாலே இம் மந்த்ரத்திற்கு அக்ஷரம் எத்தனை, பதம் எத்
தனை, எத்தனை யோஜனைகள், என்ன பலன் இத்யாதிகளைச் சுருக்கி யருள்கிறார்
எயம் இதி. அசு-இந்த-ஆய:-மூன்று ரஹஸ்யங்களில் முதலாவதாய், நிமி:
படி: மூன்று பதங்களால் சங்கீத: அமைக்கப்பெற்றதாய் அஸித்யேகாக்ஷரம், ந ம இति
இ அஷுரே, நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி. என்றதே. அப்யாசமசாரீ: ஆத்மாவோடு ஸம்பந்தப்
பட்ட த்ரவ். ஹித. ப்ரயோஜனமயீ: தத்துவம் ஹிதம் புருஷார்த்த மென்கிற நிமி:
அயீ: மூன்று பொருள்களோடும் சங்கீத: சேர்க்கப்பட்டதாய்; மூன்று பதங்
களுக்கு அடைவாக மூன்றும் பொருளாகும். நி அக்ஷர வேதஸூதி:-நி அக்ஷர-அ-உ-சு
என்கிற மூன்று அக்ஷரங்களையுடையதான வேதஸூதி:-வேதகாரண ப்ரண
வத்தையுடையதாய் அப்யாசாக்ஷரவேதஸூதி: என்கிற ஸமஸ்தபாடத்தில் முதல் அவய
வமான மூன்றக்ஷரங்கொண்ட ப்ரணவத்தையுடையதாயென்று பொருள்.
அஜஹத் ஸ்தூலாதிவृत्तिवयः-ஸ்தூலா ஆதி: யஸ்ய தத் ஸ்தூலாதி-இது ரய த்திற்கு விசேஷணம்.
ஜமாதி என்ற விடத்தில் ரஹஸ்யனத்தால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிப்ரளய ஸமுதாய
த்தைக் கொண்டு அதில் ஐந்மாவை ஆதி யென்றது போல் இங்கே வ்ருத்தி
த்ரயமென்கிற ஸமுதாயத்தில் ஸ்தூலத்தை ஆதியாகக் கொள்க. வृत्तीनां वयं
वृत्तिवयम्. அஜஹத் வயம் வ் ச: என்று த்வீதியாபஹுவீஹிபாம். வூதயாவது
வோசனவ்யாபாரம். இங்கே நமச்சப்தத்தில் ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மம் பரம் என்று
அஹிர்யுத்த்ய ஸம்ஹிதையிற் சொன்ன கீழ்க்கூறிய மூன்றுவித வோசன வ்யா
பாரங்களைக் கொள்க. இது நாராயணமந்த்ரம். இதற்கு நாராயண சப்தம் அஸா
தாரணம்; ப்ரணவமும் நமச்சப்தமும் வேறு வ்யாபக மந்த்ரங்களிற் போல்
இங்கும் சேருமென்று இந்த மூன்றும் பாதத்திலிருந்து தேறும். இதுபோல்

இம் மந்த்ரத்திற்கு ஏகவாக்யம் வாக்ய த்வயம் வாக்ய த்ரயம் என்ற மூன்று போதந வ்யாபாரங்களுமிருப்பதால் அதில் ஏகவாக்ய பக்ஷத்தில் ப்ரணவ த்க்ரீடம் நமச்சப்தத்திலும் உட்பிரிவு இராமையாலே அந்த வ்ருத்தி ஸ்த்தூல விருத்தியாகும், ஆக ஸ்தூலாதியான முவ்வகை வாக்யப் பிரிவுகளையும்விடாத என்று ஷட்பத இதயாதி பதத்திற்கு அர்த்தமாகும் இப்படி இந்த ச்லோக த்தில் அக்ஷரம் பதம், அக்ஷரார்த்தம் பதார்த்தம் அவாந்தர வாக்யார்த்த மெல்லாம் அறிவிக்கப்பட்டன. பலனை யருளிச்செய்கிறார் ஶ்ரீகுருபிரபாகரமஹிதே. **பயோ யுனா: யசு ர விசுய:** என்று **யுனாய வசுய**னான **படிஜிவனைச்** சொல்லுகிறது. **தய ஹவ: ஶ்ரீகுரு—ஶ்யம்:** அதனுடைய நிவ்ருத்தியை **யசுருதி—**அளிக்கிறது.

எட்டுமாமூர்த்தி யென்கிற பாட்டிலே பல எட்டுக்களைக் காட்டினும் போல் இங்கே பல மூன்றுகளைக் காட்டுகிறார்—இம் மந்த்ரம் மூன்றில் ஒன்று. இதில் பதங்கள் மூன்று: அவற்றின் அக்ஷரங்களின் எண்ணிக்கை ஒன்று இரண்டு ஐந்து என்று முவ்வகையானது. தத்துவாதி ரூபங்களான அர்த்தங்கள் மூன்று. முதற்பதத்தில் அக்ஷரங்கள் மூன்று. அதன்மூலமான வேதங்களும் மூன்று. **ஶய:** என்பதில் **பரயோஜனையில்** அக்ஷரங்கள் மூன்று. நமச்சப்தத்திற்குப் பொருள் மூன்று. **ஶ-ந-நாராயண** என்று எம்பெருமானுக்குச் சொற்கள் மூன்று. முழுமந்த்ரத்திற்கு ஏகவாக்யம் த்விவாக்யம் த்ரிவாக்யம் என்று யோஜனைகள் மூன்று. இதனால் விலக்கப்படும் மிச்ர குணங்கள் மூன்று. மந்த்ரமூலமான பலன்கள் ஐசுவர்யமாகவல்லமோக்ஷங்கள் மூன்று இம்மந்த்ரம் மூன்று வேதஸாரம் என்ற சமத்காரம் இங்கே கருத்திலுள்ளது.

யசு வினோஷ ஷட்பத ஶேஷே துஷதோதேதா । ஷடவஜ்ஜயாமிசம் ஶ்ரீநாராயணமஸ்து ஶஜே ॥

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

மூலமந்த்ராதிகாரம் முற்றும். 27.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

த்வயாதிகாரம். 28

ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத்தில் மூலமந்த்ரத்தை முதலாகவும் சரமச்ச்லோகத்தை 2-ஆவதாகவும் த்வயத்ததை மூன்றாவதாகவும் முதலில் அருளியிருந்தாலும் முடிவில் ச்லோகத்திலே த்வயமே யிரண்டாவதாகக் கருதப் பெற்றது. **வாரகஸிவகௌமத்தாலும்** இதே யிரண்டாவதாகும். மேன்மேல் விவரணமாயிருப்பதாலும் த்வயம் மத்யமம். திருமந்த்ரம் போல் மந்த்ரமாயிருப்பதாலும் அத்துடன் சேரும். ஸம்ப்ரதாயத்திலும் இரண்டாவதாக இதே ப்ரஸித்தம். அதனால் த்வயமந்த்ரவ்யாக்யாநம் இங்குத் தொடங்குகிறார் முதலில்—திருமந்த்ரம் ச்ருதியில் ஸுப்ரஸித்தமாய் ஒதப்பெற்றது. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்திற்காக முதலில் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. **ஶயேவாக்ஷேஷ ஶயேமித்யா** திகளாலே அவச்யம் ஐபிக்க வேண்டியதுமாகிறது. திருவாராதநத்திலே இதையே மந்த்ரமாக நித்யத்தில் அருளினார். கீழ்திகாரத்தில், ஸர்வபல

பி:

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

द्वयाधिकारः

த்வயாதிக்காரம்—28

आकर्णितो वितनुते कृतकृञ्कक्ष्याम् आग्नेडितो दिशति यश्च कृतार्थभावम् ।

प्रत्युषतां भजति संसृत्कालरात्रेः पद्मासहायशरणागतिमन् एषः ॥

ஸாதநமாகவும் ஒதப்பெற்றது. புண்டரீகாடிகள் நாரதாதிமூலமாக இதையே பெற்று மோக்ஷமடைந்தன ரென்று பாரதாதி ப்ரஸித்தம். நமச்சப்தம் இருப்பதாலே ப்ரபத்திமந்த்ரமாவதற்கும் குறையில்லை. 'மூலமத்ரேண சாத்மான் ஸ்வாய நிதேஷ' என்று ஆத்மஸமர்ப்பணமந்த்ரமாக பாஷ்யகாரரும் அருளிநார். இப்படி ஸுப்ரஸித்தமான மந்த்ரத்தை ஸம்ப்ரதாயமூலமாகப்பெற்றிருக்க, ச்ருதி புராணாதி ப்ரஸித்தமாகாததாய் பூர்வாசார்யவாக்ய மென்றே சொல்லப்பட்ட த்வயத்தை சரணாகதி மந்த்ரமாகக் கொள்வதென்? ஒன்றாயிருக்க, த்வயமென்பதென் இத்யாதி சங்கககளெல்லாம் தீரும்படி மேலே விரித்து உரைப்பதற்கு ஸங்க்ரஹமாகும் ச்லோகம் அஃருஷி இதி. ச்லோககார்த்தமாவது—
 ய: எந்த மந்த்ரமானது அஃருஷி:—கேட்பிக்கப் பெற்றதாய் கृतக்ருக்ஷ்ய:—
 மந்த்ரத்தைச் சொன்னவனுக்கு உபாய பூர்த்திபானவனின் தன்மையை வितनुते—நன்றாகச் செய்கிறதோ, அஃருஷி:—பல தால் உச்சரிக்கப்பட்டதாய் கृतார்த்தம் ச—புருஷார்த்தம் பெற்றவனுயிருக்கையையும். दिशति—அளிக்கிற தோ, एष:—இந்த. पद्मासहायशरणागतिमन्:—சீர்விசிஷ்ட நாராயணனிடத்தில் சரணாகதி செய்வதைச் சொல்லும் மந்த்ரமானது संसृत्कालरात्रे:—ஸம்ஸார மாகிற இருண்ட இரவுக்கு अयुषा—விடியற் காலமாயிருக்கையை भजति—அடைகிறது. सकृदुच्चारणादि விசேஷங்களிருப்பதால் இதுவே மோக்ஷமந்த்ர மாக ஆதரிக்கப்படுகிறதென்று ச்லோகத்தின் கருத்து. य: என்கிற பதத் தினாலே இதற்கும் ச்ருத்யாதி ப்ரஸித்தியும் ஆசார்ய பரிஃரஹமும் உண் டென்று அறிவிக்கப்பெற்றதாம். अग्नेडित: என்ற பதத்தாலே ஒரு த த்திற்கு மேலாகச் சொல்லப்படுவதைக் கூறியதால் அஃருஷி என்றவிடத்தில் ஒரு தரம் சொல்வது கருதப்பெற்றிருக்கவேண்டும் அதனால் கேட்கப்பட்டதா யென்று பொருள் கொள்ளாமல் கேட்பிக்கப்பட்டதா யென்று நிர்ணயித் ததைச் சேர்த்தது. ஆசார்ய மூலமாகக் கேட்ட மந்த்ரத்தால் சிஷ்யன் க்ருத க்ருத்யனாகான். சிஷ்யன் மூலமாக ஈச்வரனால் கேட்கப்பட்டதாய்க் கொண்டே இவனை க்ருத க்ருத்யனுக்கும். அப்படி சிஷ்யன் சொல்லவேண்டுமென்பது வ்யக்தமாகைக்காக கேட்பிக்கப்பட்டதா யென்றது. अग्नेडित: என்றவிடத் திலே उच्चारित:—என்றே இருக்கலாமே யென்னில்—இவன் விசதமாக ப்ரபத்தி செய்ய அசக்தனாயிருந்தாலும்—சரணயன் அறிய இப் பூர்ண ப்ர பத்திகர்ப்பமான மந்த்ரத்தைச் சொன்னாலும் போதுமென்பதற்காக,

இவனிடம் அவன் கேட்பதை யறிவிக்கவேண்டுமென்று இச் சொல்லாம். அடியோடு அர்த்த ஜ்ஞானமே யிராமல் உச்சாரணம் பூர்வசாஷ மாகாவிட்டாலும் ஸமுதாய ஜ்ஞாநபூர்வ உச்சாரணத்தில் அவிசதமாகப் ப்ரபத்தி எரித்திப்பதால் க்ருத க்ருத்யத்வ முண்டு. அஃஹித: இத்யாதியால் ஒரே பலனைக் குறித்து இரண்டு தரம் சொல்லவேண்டா, மீண்டும் அநுஸந்தாநம் புருஷார்த்தமே யாகு மென்றதாம். இதனால் அஷ்டாஷ்டராதி மந்த்ரம் பலகால் ஐபிக்கப்படவேண்டும்; பக்ரீ யோசத்திற்கும் மந்த்ரமாகையால் உபாயமாகவும் புந: புந: சொல்லப்படும். இது அவ்வாறன்றென்றதாம். முதற்பாதத்தினாலேயே மோஷ ஸாதநமென்று தெரிவதால் மூன்றாம் பாதமெதற்கென்னில்—மூன்றாம் பாதத்தில் மோஷ ஸாதநமாகக் கொள்ளப்படுகை விதேயம். அதற்கு ஹேதுவைக் கூறுவது பூர்வீம். தே. லும் முதற்பாதத்தாலே மோஷம் நீங்கலாக மற்ற பலன்களைக் கொண்டு மோஷத்திற்கு இவ்வளவு போதாதென்ற சங்கை வர, அதைப் போக்க 'அஹுத்யா: ச்ஸாரமோசகோ மயநி என்கிற ப்ரமாணத்தைய விசேஷித்துக் குறிப்பதற்காக மூன்றாவது பாதம். முதற்பாதத்தால் உபாய எரித்தியும் மூன்றாம் பாதத்தால் ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி என்ற பல எரித்தியும் சொல்லித் த்வய சப்தார்த்தம் குறித்ததுமாம். ப்ரபத்தி செய்யாமல் த்வயம் மட்டும் க்ரஹித்திருப்பவனுக்கும் விரைவில் பல எரித்தியுண்டு; ஸம்ஸாரத்தில் ஐந்மாந்தரமுமிருந்த போதிலும் எல்லாம் இரவின் கடைசிபாகத்திற்கு ஸமாநமாகவே கழியுமென்பதற்காகவும் மூன்றாம் பாதமாம். ஸாரதீபிகையில் அஃஹித என்ற சொல்லுக்குக் கேட்டபட்டு என்றே பொருளுரைத்து. கேட்டு உச்சரிக்கப்பட்டு என்று தாத்பர்யம் கொள்ளப்பட்டது. கேட்பது உச்சரிப்பதற்காகவே யாகையாலே அதவும் எரித்திக்கு மென்று கருத்து. ஸுதத்யமாஸ மென்று கூறாமல்...கஷ்யா என்றதாலே சிறிது வேறுகவும் பொருள் கூறலாம். சிரோஷிகஷ்யேயென்று சொன்னால் வித்யாசாயியில் சிரோமணியாவதற்கான வகுப்பு என்றே பொருள் கொள்வது போல், க்ருத க்ருத்ய கஷ்யை யென்றால் க்ருத க்ருத்யனானது கேட்கப்பட்டு க்ருதக்ருத்யனானது வ்யாபாரமுள்ளவனுக்குகிற தென்று எரித்திப்பதால் மந்த்ரத்தைக் கேட்டவன் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுவானென்றதாகும். அதனால் அஷ்டாஷ்டராதிகள் போலன்றித் த்வயமந்த்ரத்தை ஆசார்யர் சொல்லும் போது காதால் கேட்டு உச்சரிக்காமல் (ஸந்யாஸமந்த்ரத்தைப்போல்) மனத்தில் தரித்து உபாயாநுஷ்டானகாலத்தில் முதன் முதலாக உச்சரித்தாலும் போதுமென்று அஹுத்யா: என்கிற ச்ருதிக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லலாமென்று ஆகர்ணித பதம் குறிக்கும் போலும். அப்போது உபதேசிக்கப்பட்டுக் கேட்டமாதிரி, திலே உபாயாநுஷ்டாநாதிகார மென்று முதற்பாதப்பொருளாம்; உபாயத்திற்குப் பின்நிலை மேற்பாதத்தில், உபாயமாகை மூன்றாம் பாதத்திலென்க த்வயத்தில் முதல் கண்டம் க்ருத்ய

சீலோகத்தில் குறித்த விசேஷங்களை மேலே விரித்துரைக்கிறார் திருமந்தாத்திவித்யாதியால். இதனின்றி, “இத் த்வயமே ப்ரபத்தி மந்த்ரங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநம்” என்றவரையில் த்வயத்திற்கு ஏற்றம் வரையப் பெறும். ஸாத்யோபாய—உபேயங்கள் திருமந்த்ரத்தில் சுருக்கப்பட்டன; நம: என்பதற்கு எனக்கு ஸ்வாதந்தர்யமில்லை; எனக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி வேண்டுமென்ற பொருளிலிருந்து உபாய கற்பனை; நம: நமஸ்காரமென்ற போது சாப்தமானாலும், சீர்விசிஷ்ட நாராடண சரணாகதியென்பது அஸ்டஷ்டம். சீர்விசிஷ்டனிடம் கைங்கர்யமென்பதும் அஸ்பஷ்டமென்றபடி. இதற்கும் ச்ருத்யாதி ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுண்டென்கிறார் இது இதி. ஷடவத்ரயிலே இதி. அஷ்டாக்ஷரம் த்வயம் இரண்டையும் கொண்ட இந்தக் ஷடவல்லி இப்போது ஒதப்படுகிறதில்லை; ஷடமாக வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளன. அங்குப் பூர்வோத்தர ஷடங்கள் சேர்த்து ஒதப்படாமல் இடையில் ஸ்ரீமத்: இத்யாதி வாக்யங்களோடு இருக்கிறது. ஷட் ஷ்யம் ஷீர்ஷ் ஷத் ஷடதுவாரண: என்றிருப்பதாலும், இரண்டு ஷடங்களின் அக்ஷரங்களையும் பதங்களையும் எண்ணிக் கூறியிருப்பதாலும் சேர்ந்து த்வயமாகுமென்று தெரிகிறது. த்வயமாயினும், ஒரு கார்யத்திலே சேர்த்து உபயோகப்படுகிறபடியால் ஒரு மந்த்ரமாயிற்று. ஷடவத்ரீ வாக்ய ராசியை ஷடவத்ரீ விசாரங்களுடன் நாம் அச்சிட்ட ஸ்ரீநிவாஹ்யத்தில் காண்க. இரண்டுவித பாடங்களிலும் சில அம்சங்கள் அனுவாதத்திலுள்ள. சில உரைகளிலும் அவை உள். சீர்ப்ரச்ந ஸம்ஹிதையும் அச்சிடப் பெற்றதே. அதில் ஷ்ரீநிவாஹ்யம் ஷீ: ஷ்யமாஹம் மகாரோ ஷீரீயாஹம்” என்ற க்ரமத்தில் உளதென்பர். உத்தரகண் -த்தில் நம: என்பது முதற்பத மென்ற பஷ்டமும் தெரிகிறது. ஸம்ஹிதா ஷீ என்ற ஆதிபதத்தினாலே பாதம் புராணாக்ஷர க்ரஹிப்பர். இப்படி தந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டதால் ஷாஸ்திரமந்த்ர மென்று சொன்னாலும் ச்ருதியுமிருப்பதால் ச்ருதிமூலமான தாந்த்ரிகமந்த்ர மென்னவேண்டும். ஸர்வாதிகாரமென்பதையறிவிப்பதற்காக ஷாஸ்திரமென்றது. ப்ரணவம் சேராந்ரபோது வைதிகமும் தாந்த்ரிகமாம். இப்படி வைதிகத்வம்

துவக்கற்றவன் இம் மந்த்ரத்துக்குப் பூர்ணசிவாரி. இம் மந்த்ரம் வரணசமர்ப்பணங்களை அடைவே பரிபாதிக்கையாலே ஐயமென்று சொல்லப்படுகிறதென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இப்படி 'பரிமனாராயண சாஸிந்' इत्यादिमन्त्रान्तरத்திலும் ஐயசங்க-
 ஸயோகத்துக்கு இவையே நிமித்தம்.

“मन्त्रराजमिमं विद्यात् गुरुवन्दनपूर्वकम् । गुरुरेव परं ब्रह्म गुरुरेव परा गतिः ॥

गुरुरेव परा विद्या गुरुरेव परायणम् । गुरुरेव परः कामो गुरुरेव परं धनम् ॥

यस्मात् तदुपदेष्टाऽसौ तस्मात् गुरुतरो गुरुः । नानुकूल्यं न नक्षत्रं न तीर्थादिनिषेवणम् ॥

கையால் = உபாயத்தைப் போலே உபேயத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக மோக்ஷ மாகக் கூறியிருப்பதால் திருவஷ்டாக்ஷராதிகளுக்கு பக்திருப உபாயத்திலும் கலாந்தரத்திலும் துவக்குள்ளவன் அதிகாரி; இங்கே சரணாகதியையும் மோக்ஷ த்தையும் சொல்வதால் அகிஞ்சநமுமுகஷு பூர்ணாதிகாரி பூர்ண என்பதால் கலாந்தராவேசியிலும் இம்மந்த்ரம் அமுக்யமாக உபாயமாகுமென்று தெரிகிறது. அப்போது உச்சரவதம் அந்வயிக்காதே என்ன வேறு பொருள் கூறுகிறார் இம்மந்த்ரம் இதி. பூர்வவதம் மோக்ஷவரணாதி அங்கனையும் உத்தர வதம் அங்கியையும் சொல்லுகிறது. அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாரின் நிர் வாஹமிதென்று மேலே தெரியும். சதுர்த்தியானது கைங்கர்பரமானாவும் த்வயத்தினால் கலாந்தரத்தை அடே -க்ஷிக்கும் போது அதையும் கைங்கர்ய சேஷ மாக்கி அடேக்ஷிக்க வேண்டுமென்றும் கொள்க. கதவ்ஜியிலும் சரீபுருவார்த்த சிவ்ம-
 வதி, எனவுளது. சேர்த்து அநுஸந்திப்பதால் ஐயம்' என்று த்வயசப்தார்த்தம் கூடாமைக்கு வேறு மந்த்ரத்திலும் த்வயசப்தப்ரயோகம் காரணமென்கிறார் இப்பிதி பரிமனாராயண சாமந் டாஸோஹ் தவ தவ்ய வை. பரிமோஸுஸ்தமேவார்த்த அநுகூலோ விவ(வ)ஜ்யந்.

प्रातिपद्वयं सुविस्मयः संप्राप्य धारणं परम् । व्रजामि युष्मच्चरणं सदैवाहं मयापितः' என்கிற ச்வேலாக த்வயமாம். ஆதிபதத்தால் "மாவந் சரீவிவயிந்" இத்யாதி மந்த்ரத்தைக் கொள்வதென்பர். த்வயம் ஒன்றையும் அடேக்ஷிக்காதெனில் சுகவை யாச்ரயிப்பதும் வேண்டா வென்ன அருளுகிறார் மனாராஜமிதி. "எந்த மந்த்ரமும் தற்செயலாகக் கேட்டதாலும் மறைந்திருந்து கேட்பதாலும் வேறு வியாஜமாகக் கேட்பதாலும் கோசத்தில் காணப்பட்டும் கார்யத்திற்கு உதவாது. அதற்கு மாறாகக் கேடும் நேரும்" என்றவாறு வசநம் கூறுவதால் சுகவை யாச்ரயிப்பது ஸர்வஸாதாரணமென்றபடி. மனாராஜ மித்யாதி ஸாத்யகி தந்த்ரம். அங்குச் சொன்னது ஒரு தாந்ரிக மந்த்ரமென்று நிகேஷ ரகைக்ஷ யில் தெரிகிறது த்ஜனோ: என்ற மந்த்ரமென்பர். குருஇல்லையேல் பரவ்ஜாதி ப்ராசி யில்லை, வ்ஜாவேயை (மந்த்ரத்தை) உபதேசம் செய்பவரே முக்ய சுகவாவர். இப்படி குரு வேண்டுமென்பதினாலேயே மற்றவையும் வேண்டுமென்னலா காது. சில மந்த்ரம் சில பேருக்கே பொருந்தும்; சிலருக்கு விரோதியாகும் இதனை சிவ்ரிக்ஷம் மூலம் காண்பர். அப்படி பொருத்தத்தை இந்த மோ க்ஷமந்த்ரத்திற்குப் பார்க்க வேண்டா. உபதேசம் பெற சுபநக்ஷத்ரதீர்த்த

न पुरश्चरणं नित्यं जपं वाऽपेक्षते ह्ययम् । नमस्कृत्य गुरुं दार्षिण्यामैस्त्रिभिरादितः ॥

तत्पादौ गृह्य मूर्ध्नि स्वे निधाय विनयान्वितः । गृहीयान्मन्त्रराजानं निधिकाङ्क्षीव निधनः ॥

लब्ध्वैव मन्त्रराजानं मां गच्छेच्छरणं नरः । अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत् ॥

மயி நிஷிபக்ருதீய: கருகூயோ பவிப்யதி ।” என்று பரவிமொடாந்தரத்திற் சொன்ன
குரபசரியாதிடள் இங்கும் வர ப்ராப்தம்.

ஆஸ்திகனுக்கு இம் மந்திரத்தினுடைய சமுதாயபாபவர்களுடைய
உத்தாரகமென்னுமிடம் சாஸ்திரம்.

ஸ்நாநாதிகளெல்லாமும் வேண்டா. இகற்குப் பூரணமும் வேண்டா; அதாவது மந்த்ரஸித்திக்காகச் செய்யும் சடங்கு. இது நித்யமாக ஜபத்தையும் வேண்டாது. முதலில் நீண்ட ப்ரணாமங்கள் மூன்று செய்து குருவின் திருவடிகளை சிரஸ்ஸில் வைத்துப் பிறகு அடக்கவொடுக்கத்தோடு நிதியை விரும்பும் மிடியன் போல் மிக்க ஆசையுடன் இந்த மந்திரத்தைக் க்ரஹிக்க வேண்டும். இதைப்பெற்று என்னைச் சரணம் புகவேண்டும். இம் மந்த்ரத்தைக் கொண்டே என்னிடம் ஆக்மநிக்ஷேபம் செய்ய வேண்டும். தனக்குக் கர்தவ்யமான பரத்தை என்னிடம் வைத்தவன் கருகூயனவான் என்றெல்லாம் வேறு மந்த்ரத்திற் சொன்னது இங்கும் கொள்ளத்தகும். அந்தத் தாந்த்ரிகமந்த்ரத்திற்குச் சொன்ன மேன்மை இதற்கும் தகுமே. அங்குப் போல் குரபசரி = குருவை யணுகுதல், உபதேசம் பெறுதல், சரணாகதி செய்தல் இத்யாதி அவச்யமானால் அந்த மந்த்ரத்தையே கொள்ளலாமே யென்னில்—உபதேசமாகாததை எப்படி கொள்வது?

வா ப்ராப்தமிதி. ஈசுவல்லியில் ஒருபாடத்தில் 'மந்திர: சதாசர்வமூல: அசர்வமேவ' என்று தொடங்கி 'தஸமா குரபரோ குரப: என்று வரையிலான வாக்யங்களாலே குரபசரி அவச்யமென்று தெரிகிறது. மற்றொரு பாடத்தில் இதெல்லாம் இல்லை. இராமற் போனாலும் சொல்லாத மற்ற அம்சங்கள் போல் இவையும் வரும். சில அம்சம் சொல்லியிருப்பது மற்றவற்றிற்கும் குறிப்பாகுமென்று கருத்து அஷ்டாஷ்டராதி ஸர்வமந்த்ரங்களைவிட இதற்கு மற்றொரு விதத்திலும் ஏற்றமென்கிறார் ஆஸ்திகனுக்கு. இது சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டதில் அவிச்வாஸம் இல்லாதவனுக்கு என்றபடி. இம்மந்த்ரமென்று ப்ரக்ருத த்வய மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸமுதாய ஜ்ஞாநமாவது அங்காங்கிகள் எல்லாவற்றையும் ஸங்க்ரஹமாக அறிகை. அஃது ச்வாரணமென்று ஸக்ருத்பதம் எதற்கு? ப்ரபத்தி யநுஷ்டாந காலத்தில் ஒரு தரம் உச்சாரணம் போதுமென்பது எல்லா மந்த்ரத்திற்கும் ஸமானமாகுமே யென்னில்—அதற்கு முன் ஜபாதிகள் வேண்டாவென்பதிலே சகந் பதத்திற்கு நோக்கு. ஸமுதாயஜ்ஞாநபூர்வகத்வம் வேண்டுமென்று அங்கே சொல்லாமற் போனாலும் மந்த்ரம் அநுஷ்டாநத்திற்காகையாலே அநுஷ்டிக்க வேண்டும் அர்த்தத்தை மந்த்ர மூலமாக ஸ்மரிக்க வேண்டுமென்று மிமாம்ஸா

இம் மஹிமாவத்த 'येन केनापि प्रकारेण ह्यवका र्णम्' என்று மந்த்ராத் தரங்களிற்காட்டில் ஷ்யாவூசி தோற்ற அருளிச்செய்தார்.

'अवशेनापि यन्नात्रि कीर्तिते सर्वपातकैः । पुमान् विमुच्यते सद्यः सिंहवस्तैर्भूगैरिव ॥'

'नामस्ते यावती शवितः पापनिर्हारे हरे । अपचोऽपि नरः कर्तुं क्षमस्तावन्न किञ्चिदम् ॥'

ஷ்யாதிகளிலே திருநாமஸங்கீர்த்தநமாத்ரத்தினுடைய மஹிமம் இருக்கும் படி கண்டால் ஷரண்-ஷரணாதி-தர்பலவிசேஷங்களைப் பூர்ணமாய் ப்ரகாசிப்பிக்கிற இம் மந்த்ரவிசேஷத்தினுடைய சக்துதாரணமாத்ரத்தளவிலுமுள்ள மஹிமம்

ஸித்தமாகையாலே ஜ்ஞாதம் வேண்டுமென்று கிடைக்கிறதென்று கருத்து. மந்த்ரோச்சாரணத்திற்கு முன்னே அநுபவரூபமான ஸமுதாய ஜ்ஞாதம் இருந்தால்தான் மந்த்ர மூலகமாகப் பின்னாவ் அர்த்தஸ்மரணம் வரும். அதற்காக 'ஜ்ஞாதபூர்வக' என்றது. உச்சாரணமே என்கிற ஏகாரத்தால் அவ்வளவே போதும்: விசத ஜ்ஞானமும் ஜபமும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்த மில்லை யென்றறிவித்ததாம். விசத ஜ்ஞாநாதிகள் தகா என்பதில்லை. மந்த்ரோச் சாரணத்திற்குப் பிறகு ப்ரபத்தி வேண்டாமென்றறிவிக்க ஏகாரமென்னில்— முன்னே ப்ரபத்தியனுஷ்டானம் உண்டா. இல்லையா. இல்லையெனில் ஸ்வோக்தி விரோதம். உண்டெனில், இதனால் இங்கு உபாயலாபவ மென்ன சொன்னதாகும்? ஸமுதாயஜ்ஞாநபூர்வகத்வமும்சக்துரூமுமேப்ரமாணலாபலாபகம் துதுவேஸித்த முமாகும். ஷாஸ்தி. 'इष्टं शरणं अज्ञानां' என்கிறவிடத்திலே டீமென் றுப்ரபத்தியைச் சொல்வதால் ஸமுதாயஜ்ஞாநமுடையவருக்கு என்று பொருள் தெரிகிறது. சக்துரூபிவிஷயத்திலேசக்துதார: ஷ்யாதி சாஸ்த்ரம்போல்முன்னே அவிசதப்ரபத்தி பண்ணிப் பின்னே மந்த்ரோச்சாரணத்தை முக்யமாவதற்காகச் செய்ய சாஸ்த்ரமில்லை. இந்த ஸமுதாயஜ்ஞாநாதிகம். ஸம்ப்ரதாயஸம்மதமென ஷயஸ்யத்தையுதாஹரிக்கிறார் இம்மந்த்ரேதி. 'येन केनापि' என்பதற்கு ஆர்த் தனாகவோ ஷயனாவோ, ஆக்யீயர்க்கையும் சேர்த்துக்கொண்டோ சேர்க்கா மலோ என்ற வாரும் பொருள் கொள்ளலாமாயினும் விசதஜ்ஞாநத்துடனே ஸமுதாயஜ்ஞாநத்துடனே, ஜபாதிகளைச்செய்துகொண்டோ ஸக்ருத்தாகவோ என்றபொருள்சிறக்குமென்று கருத்து. இங்கே ஷயசிஷரீரவ் என்றுசொல்லாமல் ஷயவகா ர்வம் என்றதால் மந்த்ராத்ரங்களைவிட ஷயதிற்கு விசேஷம் கருதப் பெற்றது தெரிகிறது. தமக்கு அபிமநமான மூலமந்த்ரத்தை இதற்கு உபயோகிக்காமையால் அதைவிட இதன் ஏற்றம் அறிவிக்கப்பட்டதாம்.

அதிகமாக ஆவ்ருத்தி செய்யாத சொல் அநிஷயிமமான பலத்தை யளிப் பது அஸம்பாவிதமென்று சங்கிக்கிறவனுக்கு ஸமாதாநம் கூறுபிறார் அவசைன என்று ஆரம்பித்து, சூரஹமென்ற வளவான வாக்யத்தினால். திருநாம ஸங்கீர்த்தநமாத்ர என்றதால் உபாய உபேயங்களைக் குறிப்பிடாமல் நாமார்த் தத்தையும் நன்கு அறியாமல் சொன்ன சொல்லுக்கே என்றதாம். ஸாதா ரணநாமஸங்கீர்த்தநம் சக்துதாரணமாயிருந்தே அவ்வளவு பலன் அளிக்கு

ஸ்த்யாதிபிரமணாவலத்தாலே சூரமும். இப் ப்ரபாவிபவ்வததையும் இங்கே ப்ரமாண ஸம்ப்ரதாயங்ளாளே கண்டுகொள்வது. இப்படிப்பட்ட ரஹ்மதமாரிங்களில் டேவிநிஷணம் பண்ணக்கடவதன்று, சாஸ்ததைக்கொண்டு விவ்ஸிக்குமத்தனை யென்னுமிடம் மஹாபாரதாடிகளிலே,

‘देवगुह्येषु चान्येषु हेतुर्देवि निरर्थकः । अधिराध्वदेवात्र वर्तितव्यं हितैषिणा ॥’

ரஹ்மதிகளாலே சொல்லப்பட்டது.

மாதில் உபாயவிசேஷ. கலவிரேஷ. பூர்வரணாஸ்த்யாடிகளைச் சொல்லுகின்ற மந்த்ரத் தின் சக்யுதாரணத்திற்கு இந்த ப்ரபாவம் ஸம்பாவிதமே. இப்படி யெல்லா மந்த்ரத்திற்குமாகலாமே யென்னில்—நாம் சொன்னது அநுபாஹதக்மே; ப்ரமாணமுண்டாடில் வேறு மந்த்ரத்திற்கும் இசைவேவாமென்பதற்காக ச்ருத்யாதி ப்ரமாணாவலத்தாலே என்றது. கதவ்ஜி—திரிபநசந்திதா-பவ்யுராண-பூரிவாய்வாரஹங்கள் இதற்கு ப்ரமாணம். ஸமாநமான மந்த்ரங்கள் பல விருக்க, ச்ருத்யாடிகள் இதனையே யாதரிக்கும்படி இதன் ப்ரபாவத்திற்கு மூலமென்ன என்பதற்கு உத்தரம் இப்பாலேயுதி. திவ்யமஹிஷியான பெரியபிராட்டி யார் ப்ரஹ்மகளிடம் பரிவுடன் கேட்டபோது ஸௌலப்யாதிசயத்தாலே அவ ளிடம் தும் மந்த்ரத்தை நிர்நேசித்திருப்பதே இதற்குப் போதுமான காரண மென்றபடி. இதையும் ச்ரிப்ரச்ந ஸம்ஹிதாதிகளில் காணலாம். அஹி ட்யஸ்ய மஹாஸ்யம் அஹி வியே அஹி வலம் । மஹரண ட்யம் மஹந விஸுலுக்கே மஹபுரே । தஸிந் அஸ்த-புரே ரஸ்யே மயா வசஸஸாஸந: ॥ பாவத்திலும், “अवैषायेव मन्त्राणां मन्त्रान् शुभाह्वयम् । सप्त ववाराण मात्रेण परिबुधोऽसि नित्यशः” இத்த்யாதியால் மஹ நாரத மூர்தன பராசராதிவ்யுபரி-ஹ்மமும் இதற்குப் பணிக்கப் பெற்றது. அர்த்தங்களில் வீசேஷங்களிராம விருக்க ஒரு மந்த்ரத்திற்கு ஏற்றம். மற்றொன்றுக்குத் தாழ்வு ஏன் இத்த்யாதி தார்க்கங்களைக் கொண்டு சாஸ்தரத்தை எதிர்ப்பது தகாதென்கிறார் இப்படி ப்பட்ட இதி. தேவகுஹேஷு இதி. ஆநுசாஸநிகம் 228-60 ச்ரிமத்ராமாயணத்தில் (வா) புருஷமேதமான யாகத்தில் தனக்கு வதம் வருவதற்குஞ்சி சுநச்சேபன் விச்வாமித்ரரை வணங்க அவர் உபதேசித்த மந்த்ரத்தை யாகாநுஷ்டாந காலத்தில் சுநச்சேபன் சொல்லக் கேட்டு அவனது வதைமுலமாகச் செய்யும் யாகத்தால் வரும் த்ருப்தியை மந்த்ரமாத்ரத்தால் அடைந்தார்கள் தேவதைக ளென்று உளது. ஷட்ஜாநென்கிற அரசன் இந்திரனுக்கு உதவ ஸுவர்க்கம் சென்று போர்புரிந்து திரும்பும் போது தன் ஆயுள் ஒரு முஹர்த்தகாலமே யிருப்பதாகத் தெரிந்து விரைவில்வந்துஇராஜ்யத்தை மந்த்ரிகளிடம்சேர்த்து உபாபமனுஷ்டித்து மோகஷம் சென்றானென்றது ச்ரிபாகவதம். அந்த லூபாயம பததியாகாதே; அதனால் ப்ரபத்திதானென்க. இப்படிப் பல உதாஹரணங்கள்காண்க. பதிராஸ்வந் இதி. சாஸ்த்ரம்சொன்ன விஷயத்திலே செவிடன் ஒருடன் போல் ஸுதேஹம் செய்யாம விருக்க வேண்டும். செவிடனுக்குச் சொல்லும் குருடனுக்குப் பொருளும் எவ்வாறு தெரியாதோ, அது மேல் நமக்கு இது தெரியவேண்டாவென்றிருக்கவேண்டுமென்றபடி.

இம்மந்தரத்திலே விவக்ஷிதமான அம்சமர்ப்பணம்—

‘सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत् । एतद् ध्यानं च योगश्च शेषोऽयं ग्रन्थविस्तरः ॥’

எய்யாதிகளாலே மஹாநாதரங்களுக்கும் சதுசிக்கப்பட்டது. ‘एतद् ध्यानं च योगश्च शेषोऽयं ग्रन्थविस्तरः ॥’ என்று பாடாந்தரம். இச் சீலோகம் சுவாசமர்ப்பணமாலும் இங்குச் சொல்லுபிற மஹமர்ப்பணம் (அத்திலே)(?)சதுசுவர்ப்பணம். இஸ் ஸமர்ப்பணத்துக்கு

இப்படி த்வயமந்தரமாகிற சொல்லுக்கு ஸ்வரூபத்தில் ப்ரபாவம் சொல்லப்பட்டது; பொருள்மூலமான ப்ரபாவத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்—இம் மந்தரத்திலே இதி. புருஷன் செய்யவேண்டிய கார்யங்களில் மோக்ஷார்த்தமான ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஈரஸமர்ப்பணமும் முக்கியமானவை. அவற்றை இது முக்யமாகச் சொன்னதால் இதற்கு ஏற்றம். ஸர்வேதி. தக்ஷஸம்ருதி. அவித்யா நம் வானா வதி மகதிச்யங்களுகிற எல்லா உபாதிகளினின்றும் விடுபட்ட சத்தஜீவனைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். ரமஸ்—இந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணமானது பக்தி ரூபத்திலும் ஐஞாநயோகம் கர்மயோகமென்கிற யோகங்களிலும் சேர்ந்திருப்பதாம். அஃ—இந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லும் வாக்யம் தவிர மற்ற க்ரந்தபாகமெல்லாம் இதற்கு ஶேஷ: = சேஷமாகும் என்று மஹாநாதரங்களுக்கும் = பக்த்யாதிகளைச் சொல்லுமிடங்களிலும் இதே புசுழப்பட்டது. பாடாந்தரத்தில் ரமஸ்—இந்த ஆத்மஸமர்ப்பணமானது ராஜஜ்-மோக்ஷாபாயமான ஐஞாநமுமாகும் ஜாஜ்-சிவ ஸமயம் மோக்ஷாபாய மகியோநாதி களிற்சேர்ந்ததாகவும் அறியப்படவேண்டுமென்று பொருளாம். வ்யாஜ் வ்யேஜ் என்ற பாடத்தில் பக்தியோகத்திற் சேர்ந்ததும் முக்யோபே(பா)யவஸ்துவிஷயமமுமாகுமென்று பொருளாம். இந்த த்வயமந்தரத்திலே பரஸமர்ப்பணம் ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படும்; ஐஜ் சீலோகம் பக்த்யாதியோகப்ரகரணத்திலாகையால் அங்குள்ள ஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்தையே சொல்லும். ஆக ஈரஸமர்ப்பணத்திற்கு அதில் ஸ்துதியெங்ஙனேஎன்ன அதற்கு உத்தரம் இச்சீலோகமிதி. சதுசுவர்ப்பணம் = ஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்தினால் புகப்பட்டது. ஐஜ் சீலோகம் யோகப்ரகரணமாகையால் அங்கு ஈரஸமர்ப்பணம் சேராது; ஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்திலே ஈரஸமர்ப்பணம் புகாமற் போனாலும் மோக்ஷார்த்தமான ஈரஸமர்ப்பணத்தில் ஸ்வரூபஸமர்ப்பணம் புகுந்திருப்பதால் ஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்தைப் புகழ்ந்தபோது தத்விசிஷ்டபரஸமர்ப்பணமும் புகழ்ந்ததாகிறதென்றபடி. இங்கே பரஸமர்ப்பணத்திலேதத்அநுபாவீஷ்டம் என்கிற பாடத்தில் இது ஸ்பஷ்டமாகும். ரமஸ் என்பதற்கு ஸ்வரூபஸமர்ப்பணமென்று பொருள். ஆனால் மணிப்ரவாளத்தில் அது என்று ப்ரயோகிக்காமல் ரமஸ் என்று ஸம்ஸ்கிருத ப்ரயோகம் ஈரஸமாகாதுபோலும். இப்படி ப்ரசம்ஸிக்கப்பட்ட ப்ரமேயத்தையும் கூட்டிக்கொண்டிருப்பதால் ப்ரமேய மூலமாகவும் ப்ரபாவம் குறிக்கப்பெற்றது.

ப்ரபத்திக்காகவே ஏற்பட்ட வேறு மந்தரங்களைவிட இதற்கு ஏற்றத்தை யறிவிக்கிறார் இஸ் ஸமர்ப்பணத்துக்கு = ஸமர்ப்பணவிஷயமாக; வியாஸ

‘निवेदयित्वा स्वामानं विष्णोः मलतेजसि । तदात्मा तन्मनाः शान्तस्तद्विष्णोरिति मन्त्रतः ॥’

என்று வ்யாசஸ்மृत்யாதிகளிலும், இவேநாஸ்வராதிகளிலும் சொன்ன மந்த்ராத்ரங்களை இப்படி ஶரண-ஶரணாகதி-ஶக்லங்களை விஷடமாகப் ப்ரகாசிப்பியா(து). திரு மந்த்ரத்திலும் இவை மூன்றும் சங்ஸிதங்கள்.

ஆகையாலே ஶாப்யபாகவிசேஷங்களை ச்ரூபமாக மகாசிப்பிக்கிற இத் தூயமே ப்ரபத்திமந்த்ரங்களெல்லாவற்றிலும் மதானம். —o—o—

இதின் அர்த்தத்தை ஶுதி-ஸ்மதி-ஶதிஶாச-புராண-மகவஞ்சாஸ்டாதிடளில் மசித மானபடியே ஶடாசார்யசம்படாயகமத்தாலே மதத்திலே விவரித்தருளினார். எங்ஙனே யென்னில்—‘மகவஞ்சாராயணாமிமஸானுரபஸரூபரப’ என்று தொடங்கி ஶிமஞ்ச- அமிமஸத்ததை அருளிச்செய்தார் ‘அலிலஹேமஸயநிக’ ஶ்யாடியாலே ஶரண-ரப-ருண

ஸம்ருதி. நிவேதயித் இதி அவனை ஆத்மாகவுடையனாய் அவனிடமே மனம் வைத்து ஶாந்த: = வைராடியமுற்றவனாய் அவனை ப்ராப்யமாகக்கொண்டு—நிர்மல மான திருமேனியுடைய அவ் விஷ்ணுவினிடத்தில் தஶிணோ: என்கிற மந்த்ரத் தினால் தன் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். ச்வேதாச்வதர மந்த்ரமாவது ‘யோ ஶபூந்’ என்று தொடங்கி முமுபூவீ ஶரணமஹ் மரயே என்று தூயம் போலே சரணம் ப்ரபத்தியே என்ற சொல் சேர்ந்த மந்த்ரம். அவற்றிற் சரண்யனைச் சொல்லும் பதமிருப்பினும் ஶாப்ய—ஶ்யாககாஸ்டாதிமத்தாய் சரண் யையான லக்ஷ்மீவிசிஷ்டமாகவும் சொல்லும் த்வயத்திற்கு அதை ஶடாகா, முதல்மந்த்ரத்தில் ஶரணமர்ப்பணமும் அஸ்பஷ்டம். தூயத்தில் லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட நாராயணகைங்ரயமென்கிற இஷ்டப்ராப்தியும் அநிஷ்ட— நிவ்ருத்தியும் கூட ஸ்பஷ்டமாகும். அம் மந்த்ரங்களை குறைவான போது திருமந்த்ரத் திற்குக் குறைவு கீமூதிக்ஷாயசித மென்று குறிக்கிறார் திருமந்த்ரத்திலும் இதி.

இப்படி இவ் வதிகாரத் தொடக்கத்திலிருந்து இதுவரை கூறிய ஏற்றத் திற்கு நிகமதம் ஆகையாலே ரிதி.

இனி மந்த்ரவ்யாக்யாதம் செய்யப் போகிறாராய் இவ்யாக்யாதம் சரணாகதித்யத்தை யநுஸரித்த தென்பதற்காக அதில் வரும் ஸம்சயங்கள் தீரும்படி அதன் அர்த்தத்தைச் சுருக்கமாகத் தெளிவித்தருளுகிறார். இதின் இத்யாடியாவ். இதின்—இந்த த்வயத்தின். சரணாகதித்யத்தில் முதலில் புருஷகாரப்ரபத்தி பணிக்கப்பெற்றது. பூர்வகண்டத்தில் ச்ரீமச்சப்தம் உபாயகோடிப்ரவிஷ்டையான பிராட்டியைச் சொல்லி முழுமந்த்ரம் மோக்ஷா ர்த்த ப்ரபத்திமாத்ரஸ்வரஸமாய், புருஷகாரப்ரபத்தி இதன் பொருளாகாமலிரு க்க, அதை த்வயவ்யாக்யாதத்திற் சேர்க்கவாமோ வென்ன அதற்கு உத்த ரத்தைக் கருதி ச்ரீமச்சப்த அபிப்ரேதத்தை பென்றருளினார். மோக்ஷார்த்த சரணாகதியில் ச்ரீயை யநுஸந்திக்கும்போது உபாயத்வோபயுத்தகல்யாண குணங்களுடன், தன்னால் ஆச்ரயிக்கப்பட்டுத் தனக்காக எம்பெருமானை யாச்ரயித்து இப்படி வரிப்பித்தவளென்கிற கல்யாணகுணத்தையுச்சேர்த்து ச்ரீசப்தத்தில் அநுஸந்திக்க வேண்டும். அதனின்றி புருஷகாரப்ரபத்தி

விநூதிகளைப் பரக்க அருளிச்செய்கையாலே நாராயணஸுதாரீம் வ்யாஸாதமாயிற்று. முற்படப் பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்தே பூஷணாவநிவாஹீமாக விநூதிமஃ த்தில் நிலைதோற்றுகைக்காக மீண்டும் நாராயணஸுதாரீமத்திலும் அருளிச்

நடந்திருப்பது அறிவித்ததாகிறபடியால் அதை த்வயார்த்தத்திற்கு முன்னே ஸ்வாநுஷ்டாநமுகமாய் கத்யத்தில் ச்ரீ-பாஷ்யகாரர் அறிவிக்கிறாரென்றபடி. இது அபிமேதசப்தத்தின் வருத்து. கத்யபாஷ்யத்திலும் இப்பத முள்ளது.

இப் புருஷகாரப்ரபத்தி நிற்க: மேல் சொல்வதெல்லாம் த்வயமந்த்ர வ்யாக்யாந மென்று எப்படி தெரிகிறது? த்வயத்தை வ்யாக்யாநம்செய்கி ரோமென்று முதலிற் கூறவில்லையே. த்வயமந்த்ரம் முதலில் உச்சரிக்கப் படவுமில்லையே. ச்ரீப்ரபத்திக்காக முதலில் ச்ரீயை நிர்நேசித்தது மட்டு மின்றி, மேலே ஶிவஜ்ஞ எனறும் அதன் மேலே ஶிமஜாராயண என்று இருதரமும் விளித்திருக்கிறார். ஆகையால் வேறேதோ திருவுள்ளத்திலிருக்கலாம், 'அஹ ஶ்யய' என்று அருளினாரே பென்னில்—அதற்கு இவ்வர்த்தத்திலே த்வயமந்த் ரமிருக்கிற தென்று பொருளானால் அது ஶரணாதிபத்யத்தின் முடிவிலிருக்க வேண்டும். முதலிலாவது அஹ (அஹ) ஶ்ய மென்றிருக்கவேண்டும். மேலும் முன்னும் பின்னும் எம்பெருமானோடு பேசும் வாக்யங்களையே ப்ரயோகிக் கிறவர் இடையிலே அஹ ஶ்ய மென்றால் எம்பெருமானைப் பார்த்துச் சொன்ன தாலும்; அது பொருந்தாது. இடையில் சிஷ்யர்களைப் பார்த்துச் சொல்லவு மாகாது எனவே அதற்கு வேறு பொருள் கொள்ள வேண்டுவதால். இதைக் கொண்டு த்வயமந்த்ரவ்யாக்யாந மென்று சொல்லலாகாது. மேலும் ப்ர பத்தி ஒருதரம் செய்யவேண்டியிருக்க விரை மாதர் என்று தொடங்கிப் பல கால் ப்ரபத்தி செய்தது எதற்கு? மேலே ஶுதாரீமாவதூர்திலே ப்ரபத்தி ப்ரஜ்ஞாந ப்ரமபத்திகளையும் ப்ரார்த்திக்கிறார். அதனால் ஶுதாரீ ப்ரபத்தி யென்றும் தெரிகிறது. ஆக இது ஸம்ப்ரதாய ஸம்மதமான ஶுதாரீமான ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியாஹாது—என்ற ஆசங்கைகளில்—அடைவாக இவற்றை யெல்லாம் பரிஹரிததுக்கொண்டு எயம் ஶ்யமஶ்யாதிவ்யாபரமென்று ஸ்த்தாபிக்கிறார் அகிலேஸ்யாடியால். அகிலேஸ்யாதிவாக்யம் ச்ருதிஸ்மருத்யாதி ப்ரஸித்தங்களான ஶ்ரீஸுதாரீ-ஸு-விநூதிகளை நாராயணசப்தார்த்தத்தில் அடக்கி அநுஸந்திக்கைக்காக ஶ்ரீஸுதாரீ நாராயண ஶ்ய மென்ற வ்யுத்தபந்தியைக் கொண்டால் இவையெல்லாம் நாராயணசப்தார்த்தமாகலாமே. அந்த நார சப்தார்த்திமத்தியில் ஶிவஜ்ஞ என்று அருளினது ஸர்வசேஷியான பிராட்டியும் ஶ்ரீஸுதாரீ யாகிறாளென்றறிவிப்பதற்காக இவ்வறிவிப்பும் இருவரும் ஜீவர் களுக்கு ஸமமாய்சேஷியாயிருக்க இவள் அவளை வேண்டுவது தனக்கு கௌரவ க்குறைவென்றெண்ணிப் புருஷகாரமாகமாட்டாள், அதனால் புருஷகாரப்ரப த்தி செய்வது வீணென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிப்பதற்காகவாம் இதனின்றி தானாகவே ஸர்வேச்வரனுக்குத் தான் சேஷமாயிருப்பதையும் அவனுடைய வால்லப்யத்தையும் கண்டு அவச்யம் புருஷகாரமா வாளென்று தெளியலாம்.

செய்தார். அந்நரம் 'அம்மாராயண' என்று கலோபாயவாச்யங்களில் மயுகமான வ்யாசேய ஶுத்ததை உபாடானம்பண்ணிபருளிணர். 'மயே' என்கிறவிடத்தில் உத்தமனாலே விவசிதமான அபிசாரிவிசேஷம் 'அந்யஸரணோ஽ஹம்' என்று விவசுமாயிற்று. 'த்யாபா- விந்நயுதல் ஶரணம் மயே' என்கையாலே ஶரணி என்கிற சப்தமும் ஶரணபத்தமும் க்ரியாபத்தமும் மயேவிவசுமாயிற்று.

அந்நரம் 'ஹம்' என்று வ்யாசேயத்தைப் பூர்வமாக நிர்दिशिத்தார். அடியிலேயாதல் முடிவிலேயாதல் 'ஹம்' என்று நிர்दिशिப்பாடுத இவ்வளவிலே சொல்லவேண்டுமானால் என்னில்—உபாய-மாயங்களில் இங்குப் மயான- மூலன் ச்ரீமானுன நாராயணனாகையாலே இரண்டு இடத்திலும் கிடக்கிற

இரு தரம் அம்மாராயண என்றதெதற்கென்னில்—ஹத்தில் இரு கால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதினுடைய வ்யாக்யாநமென்றறிவிப்பதற்காக—கலேசு முன்னுபடியால் முதலில் அம்மாயில் கீத்யமாயேவா என்று கூறத் தைக் கூறி அதற்கான சரணாகதியை மேலே சொல்வதால் இங்கும் அம்மாராயணே ப்ரபத்தி கூடு மென்று கருதி முதலில் ப்ராப்யமாக அவனை அம்மாராயண என்றது. அடுத்த பதம் வைகுணாய என்பது. அதனால் ச்ரியுடன் அவனுக்கு ப்ராப்யத்வம் கருத்திலுள்ளது தெரியும். மற்ற தீர்வாஹங்களை கத்யபாஷ்யத்திலே காண்க. விபூதிஸம்பந்தம் பிராட்டிக்கும் முன்னமே இருகரம் அறிவிக்கப்பெற்றதால் அதற்காக இச்சொல் என்னவேண்டா. அதற்குமேல் உபாய த்யோபயுகங்களான ஆகாரங்களோடு மீண்டும் அம்மாராயண என்று விளித்தார். இது அஸரணஸரண என்று உபாயத்வத்தைக் கூறி மேலே ஆச்ரயிப்பதினின்றும் தெரியும். இதனால் ச்ரீவிசிஷ்டநாராயணனுக்கு உபேயத்வம் உபாயத்வம் இரண்டும் சொன்னதாம். இத்துடன் ஹத்திலுள்ள ஶரணம் மயே என்ற சொற்களை ப்ரயோகித்ததாலும், ஶரணி என்பதை மயேவிவசுமென்று விவரித்ததாலும் இது த்வயவ்யாக்யாநமே. அந்யஸரண: என்று உளதேனில்—அது மயே என்ற உத்தமபுருஷனில் கருதப்பெற்ற பொருளாகும்.

அதன்மேல் அஹம் ஹம் என்று ப்ரயோகமும் இதற்கதுகலம், இது பொருந்தாதென்று கீழ் கூறினமே யென்னில்—மேலே ஹமயிநுஸ்தானே ஶஹ் ஶகா என்றதால் ஹபத்தினால் த்வயமந்த்ரத்தைக் கொள்வது தெரிகிறது ஹமென்ற சொல்லுக்கு மாயமும் மாயமும் என்று பொருளாகலாம். எம்பெருமானே மயானமாயும் மாயமும். அவன் ப்ரபத்திவிஷயமாப்க்கொண்டு ப்ரதாந உபாயமாகிறபடியால், ப்ராப்யமென்பதை முதல் ச்ரீமந்நாராயணபதக்கினாலேயே யறிவித்திருப்பதால் இங்கே அஹம் ஹம் மென்று ஹம் = இப்படி ப்ரபத்க்பநுஷ்டாநத்தில் ச்ரீவிசிஷ்டனான தீ ப்ரதாந ப்ராப்யமும் ப்ராபகனுமாகியுயென்று எம்பெருமானைப் பார்த்து விஜ்ஞாபித்தார் இகனின்னு அயிர் இதில் த்வயம் மந்த்ரமாம்; த்வயம் வ்யாக்யாதமாயிற்றென்பதும் தெரிகிறது. முடிவிலே இவ்வாறு கூறலாம்; ஆனாலும் மந்த்ரமானது அநுபேயாதிமயானமாகையாலே அநுபேயமான ப்ரபத்தியைச்

“परमक्यादिमूलं कैङ्कर्यस्य यदुच्यते । गवादिषु तदप्याहुरपवर्गदशाश्रयम् (1)

उत्तरोत्तरयोः स्वामिसाक्षाकरणभोगयोः । पूर्वपूर्वक्षणेष्टत्वात् तन्मूलत्वमुदीरितम् (2)

அது பரபக்தியுள்ளவனுக்கு எவ்வளவோ அவ்வளவேன்றும் தெரிகிறது. அதுபோல் பரபக்த்யாதிகளையும் விரும்புவது மகாபரதச்சமயத்தில் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது. பரபந்தனுக்கு இவ்வுலகில் பரபக்திபரஜ்ஞாதாநாதிகளுக்கு ப்ரஸக்தியில்லையாகையால் பரமபதத்திலே இவன் செய்கிற நித்யகைங்கர்யத்திற்கு முக்திதசையிலிருக்கும் பரபக்த்யாதிகள் மூலமாயிருப்பது எயுத்திற்சொல்லப்படுமென்று முன்னோர் நிர்வஹித்தனர். ‘மோக்ஷத்தில் ஸம்பூர்ணஸாக்ஷாத்காரமும் அதுமூலமாக வரும் கைங்கர்யமும் மோக்ஷவாரம்பத்தில் வந்த அநுக்ரஹத்தாலே ஸித்தமாகையால் அதற்கு இவனுடைய பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் எப்படி மூலமாகும்? பக்தியோக நிஷ்டனுக்குப் பரபக்தியிருக்கும் போது அவனுக்குள்ள ஆஸ்த்தை காரணமாக பரஜ்ஞாநத்தை யநுக்ரஹிக்கிறான்; ஸாக்ஷாத்காரமான அப் பரஜ்ஞாநம் வந்த போது அவனை விடாமல் அநுபவிக்கவேண்டு மென்ற பரமபக்தியாகிற பேரவா ஸம்ஸாரத்திலுண்டாகிறது; அதன் மேல் மோக்ஷாநுபவமளிக்கிறான். மோக்ஷாநுபவம் வந்தபிறகு பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் ஏது? அவை உண்டானாலும் ஸ்வாபாவிகமாகவே ஏற்பட்ட அநுபவத்திற்கு அவை எப்படி மூலம்’ என்று இங்குக் கேள்வியாம். இதற்கு உத்தரமாவது—‘மோக்ஷத்தில் ப்ரதிக்ஷணம் ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது; அதில் அநுகூலத்வ புத்தி என்கிற போகமும் ப்ரதிக்ஷணமுண்டு, அவை ஸ்வபாவத்தில் வருவதானாலும் அது இவன் இச்சிக்காமற் போனாலும் வருவதே யானாலும் வஸ்துஸ்வபாவத்தை யநுஸரித்து, பின்னேவரும் ஒவ்வொரு ஸாக்ஷாத்காரமும் போகமும் முன்முன் க்ஷணத்திலே இவனுக்கு இஷ்டமாகவே யிருக்கும். இப்படி இச்சை முன்னும், ஸாக்ஷாத்காராதி பின்னும் வருகிறபடியால் பூர்வோத்தரபாவம் நிபதமாயிற் றென்று அறிவிப்பதற்காகவே அதை மூலமாகச் சொன்னது. அங்கு ஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞாநம்; அதற்கு முன் உள்ள ஆஸ்த்தை பரபக்தி. அந்த ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பிறகுமோக்ஷத்தில் சிலகாலம் அநுபவமேயிராமல் பரமபக்திபர ஆஸ்த்தை வந்து அதன் பிறகு ஸாக்ஷாத்காரமென்று சொல்லவாகாமற் போனாலும் ஸ்வபாவத்தில் மேலே வரும் ஸாக்ஷாத்காரத்தையே முன் இவன் ஆசைப்படுவதும் நிச்சயமாகையால் பரமபக்தியாலே ஸாக்ஷாத்காரமென்னலாம். மோக்ஷத்தில் ப்ரத்யக்ஷமே யிருப்பதால் இந்த பரபக்தி என்ற சொல்லுக்கு சைவராஷ்ட்விஞ்ஞ சூதி சந்நானமென்ற பொருளில்லை; சந்ஹர்யஸூயானமென்றநிலடங்கிய ஸ்நேஹமே பரபக்திசப்தார்த்தம். இப்படி 2. ச்லோகத்தால் பரபக்த்யாதிகள்மோக்ஷாநுகமென்றொரு நிர்வாஹம். ஸம்ஸாரத்திலேயேவருமவைபென்று வேறு நிர்வாஹம். அதில்மோக்ஷத்திற்குச்சிறிது முன்பு எல்லா ப்ரபன்னர்க்கும் இவை தாமே வருமென்று முதலில் நிர்வஹிக்கிறார்

शरीरपातकाले तु हार्दस्यानुग्रहः स्वयम् । परिपाकं प्रपन्नानां प्रयच्छति तथाविधम् (3)

अङ्गोलतैलसिक्तानां बीजानामचिरात् यथा । विपाकः फलपर्यन्तस्तथाऽत्रेति निदर्शितम् (4)

“दुष्टेन्द्रियवशाच्चितं नृणां यत् कल्मषैर्वृतम् । तदन्तकाले संशुद्धिं याति नारायणालये ॥”

इति व्रतविशेषे यत् सात्त्वतादिषु शिष्यते । तद्वतोपपद्येत गद्योक्तान्यदशागमः (5)

अनुग्रहविशेषेण केनचित् परमात्मनः । कुरुकाधीश.नाथायाः प्रागप्यन्वभवन् प्रभुम् (6)

சாரீரேதி. ஹர்ஹானை எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹமான துப்ரபந்தநர்களுக்கு மரண காலத்தில் ஸ்வயம் = தானானாலே - இவர்களுடைய தயாநாதிப்ரயத்நமிராமலே தயாவிதம் பரபக்தி பரஹ்நாந பரமபக்தி ரூபமான, பரிபாகம் = அவஸ்த்தையை ஏம்மூத ஜானத்திற்கு அடைவாக அளிக்கும், பக்தனுக்குப் போலே ப்ரபந்தநனுக் கும் இவை மூன்றும் முடிவிலுண்டு. ஆனால் மதியேவ தயா - என்றபடி அவரு டைய தையையினாலேயே யென்க. பல ஐந்தம்ங்களாலே ஸாதிக்கப்படும் தயாந ஸந்ததி மூலமான பரபக்தியானது, பகவதநுபவமே யிராத ப்ரபந் நனுக்கு எங்ஙனே விரைவில் வருமென்பதற்கு உத்தரம் அங்கிலேதி. கொட்டையை நட்டால் முளைத்து மரமாய் பழமளிப்பது பல வருஷம் சுழித்தென்றிருந் தாலும் அங்கே காலத்தை மென்கிற அழிஞ்சிற் கொட்டை யெண்ணெயினால் நனைக்கப்பட்ட மாங்கொட்டை முதலான விதைகளுக்கு இந்த்ரஜால வித்யையிற் போலன்றி, உண்மையிலேயே வெகு விரைவில் காய், பழம் என்ற வரையிலான பரிணாமம் எப்படி அநுபவளித்தமோ - அதே போல் ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவத்தாலே இங்கு இவைகளுண்டாமென்றும் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக் கிறதென்றபடி இந்த லௌகிகம்போலே (அந்திம் ஸ்ம்ருதிக்கான) வைதிக மொன்றையும் உதாஹரிக்கிறார் துஷேதி. எந்த மனது இந்த்ரிய தோஷ வசமாய் விஷயப்பற்றுகிற அழுக்குகளாலே மூடப்பட்டிருக்கிறதோ, அதே மனது அந்திம் ஸ்ம்ருதிக்காக ஸங்கல்ப பூர்வகமாக கேஷத்ரவாஸம் பண்ணு கிறவனுடைய அந்திமகாலத்தில் நாராயணாலயே - அந்த கேஷத்ரத்தில் சஞ்ஞி = தெளிவை அடைகிறதென்று ஸாத்துவத ஸம்ஹிதாதிகளிற் சொல்லப்பட் டிருப்பது பொருந்துவது போல் எயத்தில் ப்ரபந்தநருக்குச் சொன்ன கடை நிலைகளும் பொருந்தும். இப்படி ப்ரபந்தநருக்குக் கடைசியில் பரபக்தி பரஹ்நாந பரமபக்திகள் வரக்கூடுமென்றார்; சில மஹான்களுக்குக் கடை தசையே யன்றி அதற்கு முன்னாக மத்யகாலத்திலும் ஸாக்ஷாத்காரரூபமாக ஸவதநுபவாதிகள் இருப்பது தெரிகிறதே; அதனாலும் எயத்திற் கூறியது தகுமென்கிறார் அநுரஹேதி. கேனचित் - இது காரணமென்று குறிப்பிட முடியாத பரமாத்மாவின் விசேஷாநுகீரஹத்தால் கुरुகாஷி - நம்மாழ்வார் நாத முறிகள், (அதிபதத்தாலே) குருகைக்காவலப்பன் முதலானோர். பாக்ஷி - அந்திம் காலத்திற்கு முன்னேகூட எம்பெருமானை யநுபவித்தார்கள். நம்மாழ்வார் தமக்கு பகவத் ஸம்சேவா விசேவாங்களை அருளிச்செய்கையாலே இது

இத் த்வயத்தின் அர்த்தத்தை நம்மாழ்வாரும் 'திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ' என்றும்,

ஸ்பஷ்டம். திருவாசிரியம் அவருக்கிருந்த பரஜ்ஞாநத்தையறிவிக்கிறதென்று ஸம்ப்ரதாய ஸம்மதம். அதனால் அர்ஜுநனுக்கு ரிஸிஷ்யாநத்திலேயே விச்வ ரூப ஸாக்ஷாத்காரம் போலே இவருக்கு இடைக்காலத்திலும் ஒருவித பர ஜ்ஞாநம் தெரிகிறது. அதன்மேல் பரமபக்தியால் மேல்பரபந்தங்கள். நாநமுனிகளுக்குயோகஸாக்ஷாத்கார ஸ்த்திதிப்ரஸித்தம் அவரிடம்தேயோகோப தேசம் பெற்ற குருகைக்காவலப்பன் யோகத்தினால் பகவத் ஸாக்ஷாத் காரம் செய்துகொண்டிருந்தபோது அங்கே ஆளவந்தார் எழுந்தருளியதும் அவரைக் கடைக்கிணர் எம்பெருமான் தன் முகம் திருப்பியதும் அதை அவரே ஆளவந்தாருக்கருளியதும் ஸம்ப்ரதாயஸித்தம். ஆக இவர்களுக்கு இப் பிரபாவப்போல் எம்பெருமானருக்குத் திருக்கச்சிநம்பிகளிடம் ஸ்ரீதே வாதிராஜனது ஆறு வார்த்தைகள் அறியவானது மட்டுமின்றி யாதவ ப்ரகாச ரோடு கங்கைக்குச் செல்லும்போது நடுவிலே போகவேண்டாமென நின்று வழி திகைத்து வருந்தும் தருணத்தில் எம்பெருமானருக்கு வேறொர் உருவ த்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகி அவரைக் கச்சிமாநகரம் சேர்ப்பித்தானாகையாலே எம்பெருமானுடைய ப்ரத்யக்ஷமுமிருந்தது. இத்தகைய பல காரணங்களால் தமக்குத் தம் வாழ்நாளில் பரபக்த்யாதிகளுண்டாமென்கிற நம்பிக்கையி னாலே ப்ரபத்தியின் பலனாக அவற்றைத் தமக்காக எய்தத்தில் ப்ரார்த் தித்தாரென்றும் இதையும் சிவர் தமக்கும் கொள்ளலாமென்றும் கருத்தாம்.

இவ்வளவால் சரணாகதிகத்யம் த்வயவ்யாக்யாநமென்று நிரூபிக்கப் பெற்றது திருவாய்மொழியிலும் த்வயத்தைக் கருதி அதன் அர்த்தம் கூறப் பெற்றதென்கிறார். இத் ஐயே. திருநாரணன் இதி. திருவாய் 4-1-1—ஒருநா யகமா யென்று பாசரவாரம்பம், உலகு முழுமைக்கும் தாமே ஏகாதி பதியாயிருந்து ஸர்வபரிவாரங்களுடன் நெடுங்காலம் ஆண்டதுபலித்த வர்களே ஐயே. காலம் வந்த போது எல்லாமிழந்து தம்மையும் தம் குடும் பத்தையும் காக்கப் பிச்சைக்குப் புறப்பட்டு, பலர் காணப் பிச்சை யெடுப் பதில் வெட்கத்தால் இரவில் இருட்டில் பெரிய பாணிகளில் பத்திடம் திரிந்து பிணை பெற்றுவரும் வேகத்தில் கறுப்பு நாயை மிதிக்க, அதுகாலேக் கவ்வ. அதனால் பாணிக் குழவிழுந்து சிதைய, அப்போது நாய் குலைக்கக்கேட்டுப் பலர் கூடிக்காண, பிறகுப் பகலிலேயே மஹாராஜா பிச்சை யெடுக்கிறனென்ற பலர்சொல்லைக் கேட்டுக் கொண்டே துணிந்து பிச்சைகொள்கின்றனரென் பது ப்ரத்யக்ஷம். இப்படிப்பட்ட அஸ்திரமான செல்வத்தை விரும்பி நமது செல்வமான கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தை விடுவதோ? ஆகையால் என்றும் ஏழ்மைக்கு இடமில்லாமல் திருவோடு திகழும் நாராயணனுடைய திருவடிகளைக் காலம் வந்தபோது விடாமற் சிந்தனை செய்து நீங்கள் உய் வீராக என்றருளினார். இங்கே திருநாரணன் தாள் என்று த்வயத்தின்

‘முகில்வண்ணனடியை யடைந்து அருள் குடி யுயர்கவன்’ என்றும். ‘அகலகில்லேன்’ முதலான ஔவசங்களிலும் அருளிச்செய்தார். —o—o—

(இனி மந்த்ரவ்யாக்யானம்)

இதில் முற்பட ‘சிவசாரா’ என்று ஸர்வசரண்யமான பரதரத்தைச் சொன்னபடி. சிவ:பதிவலித்தாலும் நாராயணசப்தத்தாலுமிதே ஜுதிகளில் பரதரவிஷேஷநிர்ணயம் பண்ணப்பட்டது.

நாராயணன் சரண்யனும்போது லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனாயிருக்கு மென்கைக்காகப்

முதற்பதமும் சித்தித்து உய்யின் என்றதால் சுருக்கமாக மேல்பாகமும் உரைக்கப்பெற்றன. முகில் இதி திருவாய் 7-2-11ல் மேகவர்ணனை நாராயணனின் திருவடியைச் சரணமாகப் பற்றி அவன் அருள் செய்ய அதை சிரஸாக்ரஹித்து உஜ்ஜிவித்தவன் என்று தம்மைச் சொல்லுமிடத்தில் த்வயத் தினுடைய அர்த்தமே கருதப்பட்டிருக்கிறது. 6-10-10ல் அகலகில்லேன் என்கிற பாசரத்தில் ஒரு க்ஷணமும் பிரிந்திருக்கமாட்டேனென்று அவர்மேல் மங்கை நித்யவாஸம் செய்யும் திருமார்பை உடையவனே என்று ச்ரீமத் பதார்த்தத்தையும், மேலே சௌரய சாமிவ வாஸய சௌரயாதிமுளங்கனையுடையவனே என்று நாராயணபதார்த்தத்தையும், புகலொன்றில்லா வடியேன் என்று க்ரியாபதத்தின் உத்தமபுருஷனில் தோற்றும் பொருளையும், ‘அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே’ என்று சரணீ ஶரண் ஶரணீ என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்திருக்கிறோரென்றபடி.

இனி இம் மந்த்ரத்திற்கு பதம்பதமாக உரை தொடங்குகிறார் இதில் இதி. ச்ரிய; பதித்வேதி. புருஷஸூக்தத்திலே ஓதப்பெற்ற பஹாபுருஷன் யாரென்று விமர்சிக்கும்தோது ஶிவ தெ லக்ஷ்மீ ஶரணீ என்கிற உத்தர நாராயணவாக்யம் ச்ரீபதியே அம் பஹாபுருஷனென்று விளக்கிற்று. முதல் ஶிவதத்தாலே பூமிப்பிராட்டியைச் சொல்லியிருந்தும் லக்ஷ்மீ என்றது பூதேவிக்கு நாதனென்றதாலேயே இம் பஹாபுருஷன் விஷ்ணுவென்று அறியப் பெற்றாலும் சிற்சில காலத்திலே அவனை விட்டும் புருஷன் இருப்பதாலும் ஐகத்காரணத்வத்திலே அவனுக்கு அந்நியமிராமையாலும் ஸ்வரூபநிருபக தர்மமானலக்ஷ்மியைக்கொண்டேவ்யாவ்ருத்தி சொல்வதுதருமென்றறிவித்த தாம். சிவமாவது அடையாளம் = ஶ்ரீசாமயம். நாராயண நுவாகமும் ஸுபாவோ பநிஷத்தும் நாராயணசப்தத்தைக் கொண்டு தேவதாந்தரவாதி செய்யும்.

இப்படித்தனி நாராயணசப்தமே ஶ்யாவர்கமாகில் = காரணபுருஷன் இன்னெனென்று பிரித்தறிவிக்க வல்லதாகில் இங்கு ச்ரீமத் என்கிறசொல் எதற்கு? ச்ரீமத் என்பதே போதுமாயிருக்க நாராயணசப்தமே உண்டாவென்னலாபாது; உபாயத்வோபயுத்த கல்யாணகுணங்களை யறிவிக்க அது வேண்டும். நாராயணசப்தார்த்தத்திலே பிராட்டியையும்சேர்ப்பதாலும் ச்ரீமத் பதம் வ்யர்த்தமேயாகுமென்ன—அருளிச்செய்கிறார் நாராயணன் இதி. நாராயணனைப்போல லக்ஷ்மிக்கும் சரண்யத்வ முண்டென்று ஶரணீ என்ற க்ரியாஸம்பந்தத்தை நாராயணன்

பூர்வாதத்தில் நிமிஷமும்.

‘आकारिणस्तु विज्ञानमाकारज्ञानपूर्वकम् । तेनाऽऽकारं श्रियं ज्ञात्वा ज्ञातव्यो भवान् हरिः ॥’

யணதூல்யமாஃ லக்ஷ்மிக்கும் அறிவிப்பதற்காக ச்ரீமத் என்ற சொல். நார சப்தத்தினாலே குண பூமி. நீளாதிகளைப் போலே லக்ஷ்மி தோன்றுகிறாளா கிலும் அதனால் சரண்யத்வம் எரித்தியாதென்றபடி. சரண்யனும்போது = சரணாகதிக்கு விஷயமாகிறபோது;

இருவருக்கும் சரணாகதிக்கு இலக்காகையுட்கைங்கர்யத்திற்கு இலக்காகையு மிருந்தால் ச்ரீ நாராயண என்று துஃதுமாகவேஷ்டங்களில் கூறலாமே. விசேஷண மாகக் கூறிய தென் என்ன — அருளாளப் பெருமாளெய் டெருமானாரின் ச்லோக த்தையுதாஹரிக்கிறார் ஊகாரிண இதி. மதுப்பேயுத்தம் எய்பெருமானே தேவதா ந்தரவ்யா வருத்தமாக அறிவதற்கு ச்ரீவிசிஷ்டத்வம் அறியப்பட வேண்டும். ஆக ச்ரீபதித்வம் ஸத்யத்வாதிதர்மங்களுக்கும் மேலாக ஸ்வரூபநிருபகதர்ம மாகிரது. மோமுதலான ஆகாரி (வ்யக்தி) களுடைய ஜ்ஞாநமானது மோவம் முதலான ஆகாரங்களுடைய ஜ்ஞாநத்தை யுடேக்ஷிக்கிறதே சேன — ஆகையினால் மோவம் போலே ஸ்வரூப நிருபகதர்மமாய் ஆகாரமாயிருக்கிற ச்ரீயை யறிந்தே பகவான் அறியப்படுகிறானதலால் மோவம் போலே ச்ரீக்கு விசேஷ ணத்வமே ஸஹஜமாயிருப்பதால் ஸமப்ரவாநமாக்ஷாமல் விசேஷணமாகச் சொன்னதென்றபடி. இப்படி விசேஷணமாகச் சொல்லுமிடத்தில் விசேஷ்ய த்திற் போல் விசேஷணத்திலும் க்ரியாஸம்பந்தம் ஸ்வரஹமாகத் தோன்று மாகையாலேயே உபாயத்வம் உபேயத்வம் இரண்டும் எரித்திப்பதால் விசேஷணத்வத்தை விடவீடலை விசேஷணமாகச் சொன்னதற்கு வேறு பலனுமுண்டு. ஆகச் சிலவிடத்தில் த்வந்த்வமாகச் சொன்னாலும் அதைவிட இதே சிறந்ததானும். உத்தரகண்டத்திற்கும் இது ஸமானமென்றதாம்.

இனி நாராயணசப்தமிராதவிடத்தில் ச்ரீயைக் கொண்டு தேவதாந் தரவ்யாவ்ருத்தி செய்வதானாலும் நாராயணசப்தமிருக்கும்போது அதனாலேயே தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்தி எரித்திப்பதால் ச்ரீஸம்பந்தாநுஸந்தாநம் அதற்காமோ வென்னில் — ஜ்ஞாநம் இருவிதம் ஶாஷ்வத (சொல்லு கேட்டுப் பொருளறிதல்)மும் அதைவிட வேறான ப்ரத்யக்ஷாத்ருபமும் என்றவாறு. இந்த ச்லோகத்தில் விஜ்ஞானமென்ற பதத்தில் விசப்தத்தால் ஶாஷ்வதவிசேஷணமான ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்ததாம். ஊகாரஜ்ஞானपूर्वकமென்ற பதத்தால், ‘முதலில் ஆகார ப்ரத்யக்ஷம்; பிறகு வசி ப்ரத்யக்ஷம்’ என்று தெரிகிறது. இது தார்க்கிக ஸம் மதமானாலும் நம் எரித்தாந்தத்தில் ஆகாரத்தோடு ஆகாரிக்குச் சேர்ந்து ஒரே விசிஷ்டஜ்ஞாநமாகையால் ச்லோகத்தில் பூர்வம் என்ற சொல்லிலே நோக்கில்லை. நாராயண சப்தமுள்ளவிடத்தில் ஶாஷ்வதத்தில் அந்த ஸம்ஜ்ஞா சப்தம் பகவத்விசேஷணமாகத் தோன்றுவதால் தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத் தியைச் செய்யும். ஶ்ஞானமும் ப்ரத்யக்ஷமும் போன்ற ஜ்ஞாநங்களில் அந்த வ்யக்தியை க்ரஹிக்கிற போது தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்தி நாராயண சப்தத்

என்று அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இது ஓசரணத்திற்போலே பூர்வா஢த்திலும் விசேஷணமென்னுமிடமும் உபாயவிசேஷணங்களால் உபாயதீவ்வாராதென்னுமிடமும் சிவோபாயதீவ்வாராதென்னுமிடமும் சொன்னோம். **அரிஷ்டம், அரிதே—அரிதே—அரிதி—அரிதி—அரிதி—அரிதி** என்று ஆறு

தாலாகாது. ஆகையால் அந்த வ்யக்தியோடு நிலையாகத் தோன்றக்கூடிய லக்ஷ்மியைக்கொண்டே வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்ல வேண்டும். ஆகையால் லக்ஷ்மி ஆகாரம்; தோற்றம் அவச்யம். நாராயணசப்தஸாமர்த்த்யத்தாலேயே தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்திகளும் லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனாகவுமிடங்கு ளித்திடுக்கலாமானும் உபாயத்தோபேயத்வங்களும் குணங்களும் இவ்ருக்குஸ்பஷ்டமாகா. அதற்காக ச்ரீமத் என்கிற விசேஷணம் இரு ணா஢த்திலுமுள்ளது. அரிச்சப்தம் புருஷகாரக்குறிப்பென்று த்வயத்தையே புருஷகாரப்ரபத்திமந்த்ரமாகச் சிலர் கொள்வர். லக்ஷ்மிசரணவரணமந்த்ரம் **வ்ருமித்யாதி** என்று தத்யபாஷ்யத்தில் காண்க. இத் தயாபால முனிவர் பூர்வா஢ம் அங்கபஞ்சகபர மென்றும் உத்தரணா஢ம் **அரிஷ்டமென்றும்** கருதியிருப்பதாக இவ்வதிகாரத்தின் முடிவில் அருளிச்செய்தவர் அப்போது உத்தர ணா஢ம் பிராட்டிக்குத் **அரிமர்ஷ-விஷயம்** இருப்பதைச் சொல்லும், பிராட்டிக்கு பூர்வா஢த்தில் உபலக்ஷணத்வமும் உத்தரணா஢த்திலே விசேஷணத்வமும் **அரிஷ்டங்கள்** சொன்னது இவ்ருடைய பக்ஷத்தில் சேராததால் **தயாபாலமுனிவரோடு** அவர்களுக்கு **அரிஷ்டம்** சொல்ல வேண்ணாது. அங்கபஞ்சகத்தைச் சேர்ந்த **விஷய-வரண-அரிஷ்டங்கள்** விஷயத்வம் பிராட்டிக்குமுண்டாகையால் இரு ணா஢ங்களிலும் பிராட்டிக்கு விசேஷணத்வம் **தயாபாலமுனிவருக்கு** ஸம்மதம் நமக்கும் ஸம்மதமாகிறது.

இந்த ச்லோகமானது நாராயணனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகதர்மம் பிராட்டியென்று **வ்யாபூதியை** யறிவிப்பதற்காக ஸ்ரீமத்பதம் என்று சொல்ல வந்ததன்று. அது நாராயண சப்த லக்ஷத்தாலேயே ளித்திடுக்கும். அதனால் **விசேஷண-மந்தர்** ப்பத்திற்குணங்கக் கீழ்க்கூறிய அவதாரிகையின்படியில் வந்ததென்க. பூர்வா஢த்தில் பிராட்டிக்கு விசேஷணத்வமிசைந்தால் இரண்டு உபாயம் இசைந்ததாகுமே யென்ற கேள்வியை முன் சொல்லியிருப்பதை நினைப்பூட்டிப் பரிஹரிக்கிறார் இது இத்யாதியால்.

பிராட்டி விசேஷணமாகத் தோன்றுகின்றது மட்டுமே அவள் உபாயமாகைக்கு ஸாதகமென்று நினைக்கவேண்டா; ஸ்ரீசப்தநிர்வசநாதி ப்ரமானாந்தரத்தாலே அவளுக்கு ளித்தமான உபாயத்வத்திற்கு இது போஷகமாகிறதென்றறிவிப்பதற்காக ச்ரீசப்தத்தினுடைய நிர்வசநங்களைக் காட்டுகிறார் ஸ்ரீசப்தம் இத்யாதியால். இந்த வ்யுத்தபத்திகள் புருஷகாரத்வம் உபாயத்வம் உபேயத்வம் என்ற மூன்றையும் அறிவிக்குமென்று மேலேநிரூபணம்செய்தவர். அவற்றில் உபாயத்வ விஷயமான வ்யுத்தபத்தி பூர்வா஢த்திலும், உபேயத்வ விஷயமான வ்யுத்தபத்தி உத்தரணா஢த்திலும் சேரும், புருஷகாரத்வ வ்யுத்தபத்தி புருஷகார ப்ரபத்தியிலே உபயோகப்படும். ஐயத்தில் சொல்லப்படும் ப்ர

படியாக **भगवत्प्राज्ञा**ங்ளிலே நிர்வசநம் பண்ணப் பட்டிருக்கும். அவற்றில் **अपेक्षितप्राज्ञ**ங்கள் **औचित्य**த்தாலும் அவ்வோ **प्रमाणबल**த்தாலும் விசேஷித்து அறியவேண்டும். அவ்விடத்தில் **स्वोच्ची**களாலே **आश्रयि**க்கப்படுமென்றும் இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்திருக்குமென்றும் பொருளானபோது

‘**पितेव त्वमेवान् जननि परिपूर्णमसि जने हितस्रोतोवृत्त्या भवति च कदाचित् कलुषधीः ।**

किमेतन्निर्दोषः क इह जगतीति त्वमुचितैरुपायैर्विस्मर्य स्वजनयसि माता तदसि नः ॥

என்கிறபடியே **सापराध**ரானவர்கள்பக்கல் **स्वयम्** ஹிதைஷியாய் **दादृ**ரான ஸர்வேச்வரனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றி அவனுடைய ஸஹஜகாருண்யம் இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவகமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கையால் **मातृस्वप्रयुक्तवासस्या-**

பத்ரி **मोक्षार्थ**த்த ப்ரபத்தியே யாகையால் இங்கே ச்ரீசப்தத்திலே புருஷ காரத்வா நுஸந்தாநமெதற்கென்னில்—புருஷகாரமாக முன்னே வரிக்கப்பட்ட பிராட்டிக்கு வல்லபனாயிருக்கிற உன் திருவடியைச் சரணமடைகிறேனென்று நடந்த புருஷகாரத்வத்தால் பகவானுக்கு **गुणाधिकार**மேற்பட்டதென்று இவன் தெளிந்திருப்பதற்காகவாம். பகவத்ச்சாஸ்த்ரேதி. உத்தரஸாடத்தில் ச்ரீசப்தநிர்வசநத்திலே வசநங்களை யுதாஹரிப்பர். **अयते** என்பதற்கு புருஷகாரமாக ஆச்ரயிக்கப்படுகிறான். ஸிந்தோபாய விசேஷணமாய் உபாய மாகைக்கு ஆச்ரயிக்கப்படுகிறான், சேஷியாக ஆச்ரயிக்கப்படுகிறான் என்று மூன்று பொருள். **अयते** என்பதற்கும் புருஷகாரமாயிருந்து எம்பெருமானை யாச்ரயிக்கிறான், உபாயமாகைக்கும் உபேயமாகைக்கும் அவனை யண்டி யிருக்கிறான் என்று மூன்று பொருளாம். இவ் வர்த்தங்கள் தக்க சொற்களைக் கூடச் சேர்ப்பதால் தெரியவரும். முதலர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் அவ் விடத்தில் இதி ஆச்ரயிக்கப்படுமென்பது ச்ரீயதே என்பதின் பொருள். ஆச்ரயித்திருக்குமென்பது **अयते** என்பதின் பொருள். **पिते**தி. **श्रीगुण. : 2.** **जननि—**தாயே, **त्वमेवान्—**உனக்கு மிகவும் ப்ரியனான பிரான் **परिपूर्ण-आमसि** **जने—**பாபம் நிறைந்த ஜீவனிடத்தில் **पिता इव—**அபராதி யான மகனிடம் தந்தை போல் **हित स्रोतो वृत्त्या—**முதலில் அப்ரியமானாலும் பின்னே நன்மைக்கு ஆகக் கூடிய வ்யாபாரமென்ற வெள்ளப்பெருக்காலே **कलुषधीः भवति च—** கலங்கிய (நிக்ரஹ) புத்தியுடையவனுமாகிறான். **चकार**த்தாலே மற்ற ஸமயம் தெளிவாயுமிருக்கிறுனென்றதாம். அப்போது நீ. அவனைப் பார்த்து **एतत् किं—**இதென்ன செயல்? **इह जगति=** இவ்வுலகில் **தோஷமற்றவன் யார் इति** என்றும் போன்ற **उचितैः** தக்கவான, **उपायैः—**வழிகளால் **विस्मर्य—**அப்ராதியின் தோஷத்தை மறக்கச்செய்து **स्वजनयसि—**அபராதிஜநத்தை அந்தப்புர ஜநஸமாநமாக்குகிறாய், எம்பெருமானை யணுகும்படி செயலிக்கிறாய். **तद्—** ஆகையால் நீ எங்களுக்குத் தாயாகிறாய். **माताऽसि** தாய்தானே மக்களின் குற்றத்தை மறக்கும்படி தகப்பனை யாக்குகிறவன். **दादृ**ரான இதி. ஹிதத்தை

விஷயத்தாலே 'புருஷனாரமூதையாய் நிற்கிற ஏற்றம் சொல்லிற்றும். 'அவித்யா' இत्याதிகளிற்போலே இங்கு விசாய்' என்றதுக்கும் 'அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்கள்' இत्याதிகளுக்கும் சதாபவீஜனான ஈச்வரனுடைய நிர்வாணநிஷி-
நிவृத்தியிலே தாத்தபர்யம்.

சாபேஷனான புருஷனுக்கு அபேஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொடுக்க வல்ல சேதநன் அபிஷயனாகக் கு உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட சேனாநரத்தைப் புருஷகாரம் என்று வ்யவஹரிப்பார்கள்.

விரும்பியே தண்டிக்கிறான்; சிதைக்கச் செய்தால் அது ஹிதமாகுமென்றே செய்கிறான் என்றபடி. ஏற்றம் சிறப்பு; புருஷகாரத்வம் சொன்னதால் உபாயத்வமில்லை யென்று நினைக்கவேண்டா; உபாயத்வம் பொது; இது இவனுக்கு அஸாதாரணம். இதற்கு வாத்தஸல்பாதிசயமே காரணம். அவனுக்கு அதுகுறைவாம். அதை அவன் இசைந்தது இவள் சேஷத்வத்தைத்தனக்கு இசைந்தது போல் மோக்யமாக அவர்கள் ஸ்தீர்தவ பும்ஸத்வ விபாகம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதாலே அதற்கேற்பவாம்.

மறதியாவது—உள்ள அறிவை யிழந்துவிடுகையன்றோ; இது நித்ய ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரனுக்குக் கூடுதோ என்ன. 'அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்கள்' என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததால் இந்த அஜ்ஞானம் தோஷமாகாது என்பர். அதற்காக அவித்யா என்கிற ஸஹஸ்ரநாமத்திருநாமத்தைக் குறித்தது. அங்கே பட்டர்பாஷ்யத்திற் காண்பதென்று கருத்து. அவித்யா = கார்யம் செய்யுமளவுக்கான ஜ்ஞாநமில்லாதவன்; குற்றம் கண்டும் நிக்ரஹம் செய்ய நோக்கில்லாதவன். விசாய் என்பதற்கு நிக்ரஹத்தில் நோக்கில்லாதவனுக்கி என்று பொருள் 'அல்லி மலர்மகள் போகமயக்குக்கள்', என்பதும் பட்டர் திருவுள்ளத்தையே கொண்டிருக்கும் அவனோடு போகத்தில் இழிந்திருப்பதால் மறந்துவிடுகிறான் என்றபடி. மறதியாவது முன் சொன்ன நிலையே; அஜ்ஞானமன்று.

புருஷகார மென்பதற்கு புருஷனின் செயல் என்று தானே பொருள். பிராட்டி புருஷகாரமாவது எப்படி என்ன, புருஷகாரபதத்திற்கு ஸம்பந்தாயத்திலுள்ள பாரிபாஷிகமான பொருளைக் கூறுகிறார் சாபேஷனான இதி. பலனை யபேக்ஷிக்கும் ஒருவன் அப் பலனை யளிக்க வல்லவனிடம் நெருங்க மாட்டாமலிருந்து நெருங்கும்படி செய்விக்க இடையில் எவனை வேண்டிக் கொள்கிறானோ—அந்த நெருங்குவிக்க ஸமர்த்தனான சேதநன் புருஷகார மென்னப்படுவான். புருஷேண சாபேஷிதபல நிர்வஹஸமயே சேனாநிர்வாணநிஷி-
சமயேச்வேதன: புருஷகா: 1 புருஷசப்தத்திற்கு ஆச்ரயிக்கிற புருஷன் பொருள். காரசப்தத்திற்கு ஆச்ரயிக்கச் செய்கிறவன் அல்லது ஆச்ரயிக்கச் செய்கை பொருள். மற்றது பரிபாஷையினாலே எரித்திக்கும். சேதனன் முக்யார்த்த மன்றென்பதால் அஹினைப்ரயோகம். இதுவிஷயமாக இவரே விருஷரஹி-
தந்நத்தில் அருளியதாவது—“புருஷகாரமென்று புருஷன் செய்யும் தொழிலா

இப் புருஷகாரம் கலத்துக்குப் பரம்பரயா காரணம்.

‘अथैवभावानुष्ठानलोकदृष्टिगुरुक्तिभिः । ध्रुव्या स्मृत्या च संसिद्धं घटकार्यावलम्बनम् ॥’

என்று இப் புருஷகாரமாவத்துக்குப் ப்ரமாணம் நினைப்பரணையிலே சொன்னோம்.

இவற்றில் அந்நிவாசமாவது—ஈச்வரனைப்போலே புருஷானுரூபமான மதா-
பாபலாவம் கலசாதே மாத்ஸ்யபுருஷங்களான வாத்ஸல்யாதிகள் அதிகரித்து.

‘न कश्चिन्नापराध्यति,’ ‘कः कुप्येत् वानरोत्तम,’ ‘मय्यामीह दुर्वला’

என்கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கையும், வாழ்நாதிசயத்தாலே இவளை முன்னி
ட்டால் அவன் மறுக்கமாட்டாதொழிகையும். இவ்வர்த்தஸ்வபாவத்தாலே

யிருக்க ஘டகச்சேதனவிசேஷத்தைப் புருஷகாரமென்று சொல்லுகிறபடி யென்
னென்னில்—ராஜகுலமென்று ராஜாவழிபத்தைக் கவிகள் கூடச் சொல்லுமா
போலே இதுவும் புருஷன் ஒரு ரக்ஷகனாக் கிட்நும் போது தனக்கு முன்
நிலையாகவாக்குகிற சேதந விசேஷத்திலே லோகோகிஞ்ஞாயீயாலே சொல்லப்
படுகிறது” என்றதாம். ஔபசாரிகமயோமென்றதாயிற்று. இப் புருஷகாரத்வம்
இவளுக்கே அஸாதாரணமாயிருப்பதால் இதே ச்ரீசப்தார்த்தத்தில் சேர்ந்
தால் போதுமே. உபாயத்வாதிகளை எதற்காகச் சேர்ப்பதென்ன அருளிச்
செய்கிறார் இப் புருஷகாரம் இதி. பிராட்டிக்கு எம்பெருமானைப் போல்
ஸாக்ஷாத் உபேயத்வமும் உபாயத்வமும் இருக்க அந்த உத்க்ருஷ்ட தர்ம
த்தை விடுவது தகாதாகையாலே அவற்றையும் ச்ரீசப்த வ்யுத்தத்தியில்
சேர்ப்பதாம். ஸாக்ஷாத்காரணமாயிருக்க, பரம்பரயா காரணமாவதை மட்டும்
சொன்னால் தவறாகுமே; என்று கருத்தாம். பரம்பரயா என்றதால் பலனை
யபேக்ஷிக்கிறவன் செய்யவேண்டிய செயலை நடத்திடவத்து என்றதாம்.
இதனால் பிறகு வரும் இவள்செயல்கள் புருஷகாரக்ருத்யமென்பது தகாது: அது
உபாயத்வமே யென்றதுமாம். ஆகில் ஸாக்ஷாத்காரணத்வமேயிருக்க பரம்
பரயா காரணத்வத்தை எதற்கு இசையவேண்டுமென்னில், ப்ராமாணிகமா
கையாலும் இப் பரம்பராகாரணத்வம் இவளுக்கு வாத்ஸல்யாதிசயத்தை
யறிவிப்பதாலும் ஸாக்ஷாத் காரணமான எம்பெருமானுக்கே ‘यं पश्येऽमघुर्धनः’
இத்யாதிகளின்படி நாநா விதபரம்பராகாரணத்வங்களை யிசைவது போல்
இதையும் விடாமென்ற கருத்தாலே, [புருஷகாரத்வம் இவளுக்கு அவச்யக
மென்பதற்கான] தமது காரிகையையே குறிக்கிறார் अथैवभावेति. நினைப்ப
ரணையில் இதற்கு வ்யாக்யாந மிராமையால் இங்கே விரித்துரைக்கிறார்
இவற்றில் இதி. ஈச்வரரூப தத்துவத்தின் ஸ்வபாவம் ப்ரதாப ஊஷ்மள
த்வாதிகள்; ஊஷ்மளத்வம்—கோபோஜ்ஜ்வலமாயிருக்கை, இவளுடைய
ஸ்வபாவம் வாத்ஸல்யாதிசயமும் வாழ்நாதிசயமும். வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே
தான் தண்டிப்பதில்லை பென்பதுமட்டு மின்றிப் பிறர் தண்டிப்பதையும்
முடிந்தவரை நிவர்த்தி செய்யமுயல்வது. நேதி. இந்த ராமாயணவசநங்கள்
முன்னமே உரைக்கப்பெற்றன. வாழ்நாதிசயமாவது எம்பெருமானின் ப்ரீதி
க்குப் பரிபூர்ணவிஷயமாயிருக்கை; இவ் வர்த்தஸ்வபாவத்தாலே = இவளும்

இவளைப் பற்றுவார்க்குப் புஷ்கராந்தராபேகையுண்டாய் னவஸ்யை வாராது.

அநுஷ்டானமாவது—ப்ரஹ்மலாத விஷயத்திற் றேமாதியைத்தாலே ப்ரதிகூலவிஷயத்திற் பிறந்த சேற்றத்தின் கனத்தைக் கண்டு அனுக அஞ்சின ப்ரஹ்மாதிகள் இவளைச் சரணமாகப் பற்றி இவள்முன்னிலையாக ஶ்ரீநிசிஹரான ஸர்வேச் வரனைக் கிட்டி ஸ்தோத்தரம் பண்ணினார்களென்று புராணசिद्धம். 'சிதாஸுவாசா-
சியஸா ராஜன் ச மஹாஸம்' சிதாஸமக்ஷ காகுஸ்யம்' इत्यादिசளி லும் கண்டுகொள்வது.

ப்ரஜைகளைச் சிறிதும் உபேகஷிப்பதில்லை, எம்பெருமானும் இவள் சொல்வதை மறுப்பதில்லை யென்னும்படியான ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே; அவன் மறுப்பதில்லை யென்பதை உக்ர ந்ருளிஹாரும் இவளுக்கடங்கிறின்றமை காட்டும். அபேகையுண்டாய் = அபேஷாமூலகமான. அநுஷ்டானத்தைக் கொண்டு விளக்குகிறார் அநுஷ்டானமாவது இதில்துச் சேலாகத்திற் சொன்ன இரண்டாவது காரணம். நிதேவனான பரமாத்மாவைக்குச் சேற்றம் வரக் காரணம் ப்ரஹ்மலாதனிடத்திலுள்ள விசேஷப்ரேமை. அவனுக்கு ப்ரதிகூலமாக நடந்த தால் ஹிரண்யகசிபுவினிடத்தில் அது வந்தது. இவள்முன்னிலையாக = பிராட்டி புருஷகாரமாய் முன்னே நிற்க: பிராட்டி புருஷகாரமாகத் தான் நிற்காமல் ப்ரஹ்மலாதனை முன்னிட்டுப் போம்படி சொன்னாளுென்று ச்ரீபாக வகத்தில் 'சா நோபேயா ஶ்கிதா' இத்தியாதியால் தெரிகிறது. ஆனாலும் 'ஜாஸ்யமான்த்
इद्वा नरसिंहं सुरोसमा; । पुरस्कृत्य श्रियं मेतुः शरणं शान्तिर्काक्षिणः என்கிற ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு இவள்முன்னிலையாக என்று அருளிச்செய்தார். 'சா நோபேயா ஶ்கிதா' என்பதற்கு இவள் நரசிங்க மூர்த்தியினிடம் நெருங்க அஞ்சினாளுென்று பொருளல்ல; நாமே புருஷகாரமானால் இப்போது ப்ரஹ்மலாதனிடமுள்ள வாத்தல்யாதிசயத்தை இவர்கள் அறியா ரென்று சங்கித்து ப்ரஹ்மலாதனையும் தன்னுடனவைத்துக்கொண்டு அவன்விஷயத்தில் எம்பெருமானுள்ள அன்பை ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காட்டிப் பிறகு நெருங்கித் துதி செய்யக் காரணமானா லென்று கொள்க. ச்ரீந்ருளிஹர் என்ற விடத்தில் ச்ரீயாவது வாத்தல்யாதிசயம். ராமாத்யவதாரத்தில் ப்ரஸித்தமாய்ப் பலர் சொல்வதையும் குறிக்கிறார் சிதாமினி. இந்த வசநம் பிராட்டியும் உபாயமென்பதற்கு அநுகூலமாய்: 'स अशुश्रणौ गढं निषिद्धं' என்று இராமனிடம் சரணாகதி செய்தபிறகான விஜ்ஞாபநமாகையால் சரணாகதிக்கு முன் ஸீதை புருஷகாரமாகவேண்டுமதை ப்ரார்த்திப்பதாகாதே. இதைப் புருஷகாரபரமாக்கவேண்டுமாகில் சிதாஸுவாச என்பதை முதலில் யோஜித்து சமாதா: இத்தியாதியை மேலே வேறு வாக்ய காக்கவேண்டும் மேலெடுத்த ஸீதாஸமக்ஷ மென்கிற வாக்யமும் இளைய பெருமானைப் பெருமாள் ஆச்ரமம் கட்ட இடம் பார்க்க நியமித்தபிறகு. இடத்தைப் பார்த்து நியமித்துவிட்டால் தாமொருவராகவே ஆச்ரமம் கட்டி முடிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசையினால் கைங்கர்யப்ரார்த்தனையில் அடங்கியிருப்பதால் சரணாகதிக்கு முன்செய்யும் புருஷகாரப்ரார்த்தனை யன்று. இனி இவர் தனியாகப் பர்ணசாலை கட்டுவதாகில் இவருக்குச் ச்ரமமுண்டாகுமென்று

கோடித்யாவது—அஃ:புரவரிஜனத்தை அபராஹ்மயஸ்தையுண்டானாலும் ராஜாக்
கள் அற்பங்களான ப்ரஸாதநங்களாலே க்ஷமிக்கக் காண்கை இவ்வர்த்தம்
'மாதர்ஹி யயேவ மீதிலஜன:' என்கிற ச்லோகத்திலும் விவக்ஷிதம்.

ஹுக்ஸியாவது—நம்மாழ்வார் முதலான ஆசார்யர்களுடைய 'அகலகில்
லேன்' முதலான பாசரங்கள்.

இவற்றுக்கு மூலமான சூக்திவிசேஷங்களான ச்ருதிகளையும் கண்டுகொள்வது.

அவரும் கூடச் செய்ய இழிவதை விலக்கவும் இடம் குறிக்கவும் இங்கே
ஸீதையைப் புருஷகாரமாக்கு வதென்னலாம். சரணாகதிக்குப்பிறகு அதற்குக்
ஒருவரைப் புருஷகாரமாக்குவது தகாதானாலும் சரணாகதிபன்றி ப்ரார்த்திக்
கும் போதும் பரிசிதமான வ்யக்தியையே ப்ரக்ருதகார்யத்திற்காக நெருங்கும்
போதும் ஒருவர் ஸஹாயமாகக் கூடும். சரணாகதிக்கான புருஷகாரமாவத்திற்கு
இவை ஸாதகமாகாமற் போனாலும் உபாயோபேயத்வத்திற்கு ப்ரமாணமாகு
மென்றே இவற்றையும் விடாமல் குறிப்பதுமாம். இவன் தான் உபாயமாவத
ற்கிசைந்தபிறகும் ஸஹாயமாயிருக்க வாகிறவர் முன்னே புருஷகாரமாவது
திண்ணமென்று இதனின்று புருஷகாரத்வஸித்தியுமாம். அஃ:புரேதி—புரு
ஷகார ப்ரபத்தியானது அந்த:புரபரிஜநமாக்கும். அது ஸித்தித்தால் ப்ரபத்
தியாகிற உபாயமும் ஸர்வபாப நிவ்ருத்திக்குப் பூர்வமாகிறது. மாதர்ஹி.
ஸ்ரீஹ்ருதகோ. 51. மாத: ஸஹி—தாயே பிராட்டியே மீதிலஜன: உன் பிறந்தகமான
மிதிலையினின்று உனக்கு அடிமையாக வந்த ஜனம் ஜாமாதா—நம் ராஜகுமா
ரியின் பர்த்தா. தவ டயித:—உனக்கு ப்ரியன் ஐதி யதா என்கிற வழியினுற் போல்
சென் அஃ:புரேதி—அதே வழியினால் அதாவது மவதிஸ்வஃவஃ—உன் ஸம்பந்தத்தை
முன்னிட்டு உவஃ...உனக்கு அடிமை செய்வதில் முக்யமான ருசியாலும்
அபிமானத்தாலும் போக்யமான மாவீ:—மநோரதங்களைக் கொண்டு ஐ—
அஸுத வ—இவ்வுலகிலும் மேலுலகிலும். ஐதி—பகவானை வஃ—பார்ப்போம்
மத்யாம்—எதிர்கொள்வோம். பரிசரணங்களையும் செய்யப்பெறுவோம். மஃ—
கனித்துமிருப்போமாக. முதலில் உனக்கு அடிமையாகி அவனுக்கும் அடிமையா
வோம். மீதிலஜன: என்று லோகத்ருஷ்டிக்குறிப்பு. அகலகில்லேன் இதி.
முக்யமான பகவச்சரணாகதியைச் சொல்வதேயான இப் பாசரத்தை யெடு
த்தது அலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா' என்றிவ்வளவே போதுமாயிருக்க
'அகலகில்லேன் இறையும்' என்று க்ஷணங்கூடத் தனக்குப் பிரியமாட்டா
மையைச் சொன்னது அபராதிகளுக்குப் புருஷகாரமாயிருக்கும் நிலை குகியா
மலிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக என்று அவள் புருஷகாரத்வத்தை வெளி
யிடுமென்ற சருத்தினாலேயாம். ஹாயமாந கடாக்ஷம் முதலானவை செய்யும்
காருணிகனுக்குப் புருஷகாராபேகைச் சொல்வது தகுமோ என்னுமைக்காக
யுத்யா ஐத்யா. சூக்திவிசேதி—ஸ்ரீஸூக்தம் முதலானவற்றைக் கொள்வது. இங்கு
அஃ:புரேதி மந்த்ரத்தில் உவஃ உதாராம் என்று எல்லாப் பலனையு
மளிப்பதைச் சொல்லி 'அஃ:புரேதி மந்த்ரம் உவஃ உதாராம்' என்று பிராட்டியைமட்டும்

இவையடியாக வந்த ஸ்ம்ருதிகளாவன—‘वाचः परं प्रथियता प्रवेक्षितः थियम्’
ஐத்யார்களான ஶௌநகாதிவாக்யங்கள்.

இப்படி இவளுக்கு வாச்வேச்வரன்திருவடிகளில் ஏதகவும் வதுமணசிவ
மாகையால் இங்கும் இவ் விவகைக் கொள்ள உசிதம்.

இப்படிப் புருஷகார பூதையுமாய் ஶித்தோபாயவிசேஷணமுமாய்க்
கொண்டு ஆச்ரயிக்கப்படும். ‘सर्वं सात्त्विकम्’ ‘सतः’, श्रीस्त्वं विष्णोः समसि’ என்கிற
ஶ்லோகங்களின்படியே ஆதித்யாதிகளுக்குப் பமாதிசயகாரியானே
யாய்க்கொண்டு ஶித்தோபாயத்தை ஆச்ரயித்திருக்கும்.

எல்லார்க்கும் சேய்யாய் ஶர்வேச்வரனை ஶேவித்திருக்குமென்று பொரு
ளானபோது எல்லார்க்கும் ஶாமினியாய் ‘मास्तस्ते पुरुषोत्तमः’, ‘शेषिते परमः पुमान्

ப்ரார்த்தித்தது அதற்குமுன் புருஷகாரமாவதற்காகவென்று தெரிகிறது.
‘अद्वास्तुकादिकளில் अद्वा ऐवो देवत्वमश्नुते என்று ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹார
மோக்ஷபுத்தானாதிவ்யாபாரங்களெல்லாம் உக்ஷிபிக்கு அதீதமென்றதாலும்,
‘ईशाना देवी भुवनस्याधिपति’ என்று தானே உலகை யாள்வனாயிருந்தும்
எப்பெருமானுக்கு உயர்ந்த பத்ரியாகிருளென்று மாதுவதையும் குறிப்ப
தாலும் மற்ற மாதாவைப் போல் புருஷகாரமாவது குறிக்கப் பெறும்.
இப்படிப் பல ஸ்ருதிகளையாராய்க. वाचः என்ற விஷ்ணுதர்மவசனஸ்ம்ருதி
முன்னமே உரைக்கப்பெற்றது. இவ்வளவால் எப்பெருமானிடம் ஜீவனை
இணைக்கும் தத்துவத்தை (ஏதநாதித்தை) ஜீவன் கைப்பற்ற வேண்டு
மென்பது ஶித்தமென்ற ச்லோகார்த்தத்தை முடித்து இப்படி ப்ராமாணிக
மான அர்த்தத்தை ஸ்ரீசப்தத்தில் கொள்ளலாமென்கிறார் இப்படி இவளுக்கு
இதி. இங்கும்—சரீசப்தத்திலும்.

உபாயமாக ஆச்ரயிக்கப்படுவதும் ஶியதே என்பதன் பொருளென்கிறார்
இப்படி இதி. பரமாத்மாவை விட்டு இவள் தனி உபாயமென்று கொள்ளா
மைக்காகவும் மதுப்பாலும் உபாயத்வவித்தியென்பதற்காகவும் உபாய
விசேஷணமுமாயென்றது. எப்பெருமானை யாச்ரயிக்கிருளென்று ஶியதே என்ப
தற்குப் பொருள் கூறினால் அந்த ஆச்ரயணம் எதற்காகவென்ன அதை
விவரிக்கிறார் सद्गुणमित्यादियால். இந்த பட்டர்ச்லோகங்கள் முன்னமே
வ்யாக்யாதங்கள். ஸூர்யன் ப்ரபை யின்றி வஸ்துக்களை ப்ரகாசப்படுத்த
வாகான் ; ப்ரபையே ப்ரகாசப்படுத்துவதானாலும் அது ஸூர்யாதீதமாகை
யால் ஸூர்யனுக்கு ப்ரகாசகத்வரூப அதிசயம் ஶித்திக்கிறது. ப்ரபைபோல்
இவள் உபாயமாயிருந்து அவளை யாச்ரயிப்பது அவனுக்கு உபாயத்வ
மென்கிற அதிசயத்தை ஸ்தாபிக்கவாமென்றபடி.

இனி, கைங்கர்யத்திற்காக ஶியதே ஶயதே என்பதென்று உரைக்கிறார் எல்லை
க்கும் இதி. நாம் செய்யும் கைங்கர்யத்தைப் பெறும் போது அவள் அவளை
யாச்ரயிப்பதெதற்காகவென்னில் भगवत्परिचर्यायि आश्रयस्या என்று எயத்தி
லருளியபடி தன்னால் சேஷியாய் அபிமாநிக்கப்பட்ட எப்பெருமானுக்கு

என்பிறபடியே அவனுக்கு சேஷமான நிலை சொல்லிற்றும்.

'जगत् समस्ते यद्वांगसंश्रयम्' इत्यादிகளிற் படியே எல்லா வஸ்துக்களாலும் ஆச்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையும் தான் ஆச்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதிசப்தங்கள் ச்ரீய:பதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையை விஷ்ணுபத்திக்கும் சொல்லிற்றும். ச்ரீபாஷ்யகாரரும் 'भगवन्नारायण' என்கிற நேரிலே 'भगवती श्रियम्' என்று அருளிச்செய்தார்.

'शृणोति' 'भावयति' என்கிற வ்யுத்தபத்திகளில் சாபராசரான அடியோங்களை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்தருளவேணுமென்றிப் புடைகளிலே ஆச்ரிதருடைய மார்த்வனியைக் கேட்டு ஸர்வேச்வரனுக்கு விண்ணப்பம்

சேஷமாகத் தான் அவர்களை ஸ்வீகரிப்பது தோற்ற என்றதாம். शेषित्वे इति. हेलायामखिलं चराचरमिदं भोगे विभूतिः परा पुण्यास्ते परिचारकर्मणि सदा पश्यन्ति ये सूरयः ।

श्रीगेश्वरदेवि केवलकृपानिर्वाहवर्गे वयं शेषित्वे परमः पुमान् परिकरा ह्येते तव स्फारणे ॥

மீரு-22. இவ்வுக்கு உன் லீலாவியூதி மேலே போகவியூதி நித்ய ஸூரிகள் கிங்கரர்கள். நாங்கள் கிருபையாலே காக்கவாகிறவர்கள். எம்பெருமானை சேஷியாக்கினாய். இப்படி எல்லாம் உன் ப்ரகாசத்திற்கு அங்கமாகுமென்று பொருள். புருஷகார-உபாய-உபே-भावविषयமாக உரைத்த பிறகு இந்த அயதே என்பதற்கு எம்பெருமானை யாச்ரயிக்கிறுளென்பதைவிட்டு உலகையடைகிறாள் என்றும் அயதே என்பதற்கு உலத்திற்காகச் சிலரால் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறுளென்பதை விட்டு எல்லா வஸ்துக்களாலும் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறுளென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அப்போது 'नारायण-वासुदेवादि' சப்தங்களில் सर्विचारवம் ஸர்வ வ்யாபித்வம் இரண்டும் ஸித்திப்பது போல் இங்கும் அயதே என்று ஸர்வாதாரத்வமும் அயதே என்று ஸர்வ வ்யாபித்வமும் கருதப்பெறுமென்கிறார் जगदिति. स्तोत्रात्मम्. ஸித்தோ பாடசோதனத்தில் காண்க. நாராயண சப்த ஸமாநார்த்தகம் ச்ரீசப்தமென்கிற இந்த யோஜனை மயத்திலும் தெரிகிறதென்கிறார் ச்ரீபாஷ்யகாரரும் இதி. भावस्त्वदेतत्திருகுப் பிறகு நாராயணசப்தம் ப்ரயோகித்து அந்த ஸ்தானத்தில் ச்ரீசப்தப்ரயோகம் செய்ததால் இதற்கு ஸர்வாதாரத்வ ஸர்வ வ்யாபித்வங்கள் பொருளென்று தெரிகிறது. அதனால் விபுத்வமும் ஸூசிசிக்கப்படும் பகவச்சப்தத்தை இங்கும் ப்ரயோகித்ததால் அவனுக்குப் போல் இவனுக்குப் க்ஷமீதந்த்ரத்தில் சொல்லியபடி ஷாட்குண்யம் அறிவிக்கப்பெற்றதாம். அதில் சக்தியும் சேர்ந்திருப்பதால் உலகுக்கு இவனும் உபாதாநமென்று தெரிகிறது. நேரிலே—க்ரமத்திலே

இனி வேறு தாதுவில் வேறு பொருள்—शृणोति இதி. புடைகளிலே = ப்ரகாரங்களிலே; கேட்கிறாள் என்பதற்கு ஆர்த்தர்களின் கதறலை என்று கர்ம. भावयति என்பதற்கு அவ்வார்த்தத்வநி விஷயத்தை எம்பெருமானைக் கேட்பிக் கிறுளென்பது பொருள் இருவரும் ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பதால் கேட்டறியவேண்டியதென்ன வுண்டென்னில் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தாலும் ரக்ஷாபெஷா மதிஸ்தே என்கிற

செய்து இவர்களுடைய ஆர்த்தியைச் சமீப்பிக்குமென்றதாம். இப்படிப் புவகாரகூதத்தைச் சொல்லுகிற இதுக்கும் புவகாராவத்திலே நோக்கு.

‘मत्पदद्वन्द्वमेकं ये प्रपद्यन्ते परायणम् । उद्धरिष्याम्यहं देवि संसारात् स्वयमेव तान् ॥’,

आनृशस्यं परो धर्मः’ इत्यादिकளை அவன்பக்கலிலே கேட்டு.

‘शृणु चाहितः कान्त यत् ते वक्ष्याम्यहं हितम् । प्राणैरपि त्वया नित्यं संरक्ष्यः शरणागतः ॥’

என்று கபித்தைக் கபித்தி கேட்பித்தாற்போலே அவஸரத்திலே கேட்பிக்கு மென்னவுமாம். ஸர்வேச்வரன்பக்கலிலே லோகஹிதத்தைக் கேட்டு மிஷ- மூரயிக் கரும்’ இत्याதிகளிற்படியே விபரீதரையுங்கூடக் கேட்பிக்குமென்னவுமாம்.

ந்யாயமாய் அவர்கள் செய்துள்ள வ்யவஸ்த்தை இவ்வாறாகும் இதுக்கும் = ஶ்ருணோதி ஶ்ராவயதி என்பதற்கு இப்போது சொன்ன பொருளுக்கும்; உம்மையால் ஶ்ரீயதே ஶ்யதே என்றவிடத்தில் முதல் யோஜனைக்குப் போவென்றதாம்.

இனி எம்பெருமானிடம் கேட்கிறான்; அதையே யெம்பெருமானுக்குக் கேட்ப்பிக்கிறான். (நினைப்பூட்டுகிறான்) என்று பொருள் கூறுகிறார் மஹேசி. வராஹபுராணம். பூதேவியே! எவர்கள் சூரபாயத்தை விட்டுப் ப்ராப்யமான என்னடியிணையையே பேருபாயமாகக் கொள்கிறார்களோ, அவர்களை நான் சூரபாயநிரபேஷமாக ஸம்ஸாரத்தினின்று உதாரிப்பேன். இங்கு ரஹஸ்யமும் ரவகாரமும் சூரபாயமேவெண்டாவென்கிறது தேவியும் உபாயமாயிருக்கத் தன்னை மட்டும் உபாயமாகச் சொன்னதெங்ஙனே பென்னில்—பிராட்டி உபாயமாவது ஸஹஜஸித்தம்; டாஹாரண எம்பெருமான்விஷயத்தில்தான் சங்கை. அதனால் நான் உபேக்ஷிப்பேனென்று சங்கிக்க வேண்டா வென்பதற்காக இவ்வாறு சொல்லுகிறான். மேலும் இங்கு பூதேவியினிடம் சொல்லுகிறபடியால் அவளுக்கு உபாயத்வ மில்லையாகையாலே தன்னைமட்டும் சொன்னதாம். ஆனந்தமிகி(ரா.ஸு 38.39) ஆனந்தம்—ஹிம்ஸகனாகைக்கு நேர்மானுந நன்மை செய்வனாகை; அது உயர்ந்த தர்மமென்று உம்மிடமே நான் கேட்டிருக்கிறேனென்று ஸீதை ராமனிடம் சொல்வதால் ஒரு ஸமயம் ராமன் இவ்வாறு சொல்லியிருப்பது தெரிகிறது. பத்தியும் பர்த்தாவைக் கேட்பிப்பதுண்டென்பதைப் பெண்புருவின் பேச்சைக் கொண்டு நிரூபிக்கிறார் ஶ்ரு இதி. ருதிஹ. வேடன் மரத்தின்கீழ் சோர்ந்திருந்த போது அது ஆண்புருவைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது—பரியரே! நீர் கவனத்துடன் கேட்க வேண்டும். உமக்கு நான் நல்லது சொல்லுகிறேன். சரணாகதன் உம்மால் ப்ராணனைக் கொண்டும் எப்போதும் காக்கப்படவேண்டுமென்றதாம். இவ்வாயங்களில் சரணாகதி செய்தவன்விஷயத்திலே வந்த பேச்சே யிருப்பதால் புருஷகாரக்ருக்யமாகாது. சரணாகத்யாதி ப்ரபாவத்தை நினைப்பிப்பதாம். இனி பகவான் பகர்ந்ததை ப்ராணைகளைக் கேட்பிக்கிறாளென்று வேறு பொருள் கூறுகிறார் மிஷமிதி ரா.ஸு. 21. ஸீதை ராவணனுக்குச் செய்யும் உபதேசம்.

இனி சர்சப்தத்திற்கு வேறு தாதுவைக் கொண்டு உபாயத்வத்தை உப

‘शृणाति निखिलान् दोषान्’ என்று வ்யுத்தியானபோது

‘लक्ष्या सह ह्यीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकः सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते ॥’

என்றும், ‘வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வீணை தீர்க்கும்’ என்றும் சொல்லு கிறபடியே உபாயாசிகாரிகளுக்கு விरोचிகளான கர்மாதிக்களைக் கழிக்குமென்றதாம். ‘शृणाति च गुणैर्ज्ञात्’ என்று நிறுகியில் தன் காஷ்யாதிசுணங்களாலே, ‘நின்றிரு வுருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங் கொண்டு’ இत्याதிகளிற்படியே ஆச்சரிதர்க் குக் கீஹ்யயந்த-சுணபரிபாகத்தை உண்டாக்குமென்றதாம்.

இவ் வ்யுத்திகள் எல்லாவற்றாலுமுள்ள வையத்தைக் கணிகித்து ‘श्रीरसि च नाम ते भगवति ब्रूमः कथं त्वां वयम्’ என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். ஐதரும் நிறுபாதிசுணபரிபாகத்தை நினைத்து ‘श्रीरसि यतः’ என்றார்.

இவ்வர்த்தங்களில் ஈசுவரனுடைய உபாயபாவத்துக்கு உபயுகங்களானவை புவேஷ்டத்திலும் பாவபைக்கு உபயுகமானவை உசரஷ்டத்திலும் அநுசங்கியங்கள். சாயுபாய உபேயசு ஸரூபாதிசமர்ப்பணை । பரித: பரிசங்கி சரிமான் நிகமவசுபாய ॥ — 0 — 0 —

‘श्रीमान्’ என்று பொதுவிலே சொன்னாலும் பரிமானுசாரத்தாலே இங்கு

பாதிக்கிறார் ஐநாதி இதி. ஐ ஹிமாய் என்கிற சாது; நிறிலான் என்றிருப்பதால் பரிதிவிருதி பாபங்களையெல்லாம்போக்குமென்றுதெரிகிறது, லக்ஷ்யா என்றலக்ஷம் தந்த்ரமும் வேரிஎன்கிற திருவாய்மொழியும்ப்ராப்திவிரோதி நிறிவ்ருத்திபரமாக முன்னமே உரைக்கப்பெற்றன. உபாயவிரோதி கர்மங்களை யென்னுமல் உபா யாதிகாரிகளுக்கு விரோதிபளான என்றதால் ப்ராப்தி விரோதிகளையும் கொள்வது தோற்றும். ஐந் பாகே என்கிற தாதுவிருந்து வரும் பொருளைக் கூறுகிறார் ஐநாதி இதி சுணபரிபாகம் அபஹதபாவம்—சத்யசங்கஷ்யாதிசுணங்க ளுக்கு உந்மேஷம், உபாயபாவத்திற்கு உபயுகங்களானவை யென்றதால் புருஷகாரபாவத்திற்கு உபயுகங்களானவை சரிசப்தார்த்தத்தில் சேர்வதா னாலும் ஐயமங்கரணமான அநுஷ்டாநத்தில் முக்யமாக ஸம்பந்தப்படாவென்று ஸதிகிதம். காரிகையால் நிகமிக்கிறார் சாமிதி. வேதத்தைக் கண்ணாகவு டைய ப்ராமாணிகர்களுக்கு சரிவிசிஷ்டனாகவே நாராயணன் ஸ்வாமியாய் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணத்திலும், உபாயமாய் ஐரஸமர்ப்பணத்திலும், உபேயமாய் ஈதஸமர்ப்பணத்திலும் பரிசங்கி= விஷயமாக பரித:—ப்ரளித்தனுகிறான்.

இப்படி சரிசப்தார்த்தம் நீருபிக்கப்பட்டது. மேலே ஐநுபரியத்தின் பொருள். சரிமான் என்கிற பதத்தை உலகில் எல்லோருக்கும் விசேஷணமாக ப்ரயோ கிப்பதால் ஐநுபரியமானது பொதுவானபொருளைத்தானே கூறும். பதியென்று ஸித்திக்குமோ என்பதற்கு உத்தரம் ஐமான் இதி. பிறரிடம் சரிமான் என்கிற ப்ரயோகத்தில் லக்ஷியின் அருள் பெற்றவன் என்ற பொருள் கொள்ளலாம். அல்லது சரியின் விபூதியான செல்வம் பொருளாய் ஐநாநம். ஐநம் போன்ற ஏதேனுமொரு ஸம்பத்துடையவன் என்னலாம். இங்கு சரிபதத் தாலே முக்யதமார்த்தமான லக்ஷியையே கொள்வதால் நாராயணனுக்கு அவளோடு பதிவ்ருபஸம்பந்தமிருப்பதால் இவ்வர்த்தளித்திக்குக் குற

‘क्षणाजिनेन संवृणन् वधूं वक्षःस्थलालयम्’ என்னும்படியிறே நியயோமிருப்பது.

नित्ययुक्तविग्रहशालित्रीपति: என்று சரீமாந் என்பதின் பொருளாம். இப்படி விசேஷணமாக நித்யயோகமும் பதிவருபஸம்பந்தமாக மதுவரீமும் இங்கே ப்ரமாணஸித்தமானதால் இரண்டையும் சொன்னது தகும். ச்லோகத்தில் संसर्गத்திற்கு உதாஹரணமாக வையாகரணர் சொன்னது டாஹி பூவ: என்பது. संसर्गமாவது ஸம்யோகம். அதுவும், வேறு ஸம்பந்தத்தாலே டாஹியாகிற வனுக்கும் டாஹத்திற்குமுள்ள ஸம்யோகத்தை விவக்ஷித்தாம். டாஹி பூவ: என்பதற்கு खस्युक्तडाहस्वामी என்று ஷேரம:யத்தில் வ்யாக்யாதம் ஒருவன் டாஹத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்தால் டாஹி பூவ: என்பதில்லை. வீட்டுக்குள் டாஹத்தை வைத்துவிட்டிருந்த போதும் டாஹி என்பதில்லை. கையிலொரு வஸ்துவை வைத்துக்கொண்டு அதன்மேல் டாஹத்தை வைத்திருந்தாலும் டாஹி என்பதில்லை. ஆசார்யனது திராஹத்தை திராஹத்தின் ஆஸநத்தோடு சிஷ்யன் கையில் வைத்திருக்கும்போது சிஷ்யனை திராஹி என்பதில்லையே அதனால் संयुक्तமான டாஹத்திற்கு அபாரமாயிருக்கும் போதே டாஹ யாகலா மென்றெல்லாமும் இங்கு ஊஹிக்க வேண்டும். இப்படி ஸுதரத்தில் சொல் லப்பட்ட மதுவரீங்கள் இரண்டே; அதாவது சாமிவ-பதிவாதி ஸம்பந்தமும் அபாரமும். அத்தோடுகூட விவக்ஷையை யநுஸரித்து மூமாதிகளும் கொள் ளப்படுமென்று வார்த்திகத்தின் பொருளாகையால் நித்யயோகத்தையும் பதித்வத்தையும் சேர்த்துச் சொன்னது பொருந்தும், இங்கு வையாகரண ஸம்மதமான அர்த்தமாவது अस्तिविवक्षायां = ஸுதரத்திற் சொன்ன अस्ति என்ற ஸம்பந்தத்தை யறிவிக்க வரும் மதுப்புள்ளவிடத்திலே இடத்திற்குத் தக்க வாறு மூமதி उपायம் ஆறும் சேருமென்பதே; ஸுதரத்தினின்றே अस्ति என்ற ஸம்பந்தம் ஸித்தமாயிற்றே. अस्तिविवक्षायामென்றது अस्तिमान् என்ற ப்ரயோக நிர்வாஹத்திற்காக என்பர் மஹாபாஷ்யாநுஸாரிகள். இது अर्थस्थिति.

இவ்வாறின்றி நித்யயோகமென்ற ஒரே பொருள் போதுமென்றாலும் இங்கு நித்யயோக பதத்தாலே कान्तेत्यभिमानप्रयुक्त भोगविशेषोपघायक विग्रहद्वारद- नित्ययोगமென்கிற விசேஷ ஸம்பந்தமே விவக்ஷிதம். ஆகையால் பதித்வாம்சமும் அதற்குள்ளே யடங்குமென்று அதையும் அருளியதென்று கொள்க.

பிராட்டிவிக்ரஹமெல்லாம் எம்பெருமானின் விக்ரஹத்தோடு சேர்ந்தே யிருக்குமென்ற நிபமமில்லை யென்றாலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு விக்ரஹமும் பிராட்டிவிக்ரஹத்தோடு சேர்ந்தே யிருக்குமென்பதை விளக்கு கிறார் விக்ரஹத்தில் இதி. कृणोति. कृणाम्—கருஷ்ணம்ருகம்; மான். அகல கில்லேனென்று திருமார்பையே யிடமாகக் கொண்ட பிராட்டியை (வாம நன்) மான்தோலினால் மறைத்துக்கொண்டு என்று பொருள். இதனால் ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் நித்யயோகம் தெரிகிறது. वक्षःस्थलालयं என்கிற ஆலயபதத்தினாலே गोमान् कलशवान् இக்கயாதிகளைப்போலன்றி श्रीमान् என்ற விடத்தில் விக்ரஹம் வாயிலாக அபாராவேமாவமுமுண்டென்று குறிக்கப்பெறும்.

அபூதக்'சிவ்வஸ்துவுக்கு 'அரிமாந்' என்று மதவர்த்தியுபயோகமாக சாமானாபிகரணம் கூடுமோ என்றும், பூதபிசுஷுமாகில் 'கிரி: திரிவிக் வ நாரிணா' என்றும், 'பூவில் வாழ்மகளாய்' என்றும் மதவர்த்தியுபயோகமாக சாமானாபிகரணம் கூடுமோ வென்றும் சிலர் சொல்லும் துஷங்கன் இரண்டும் மதங்கள்; எங்ஙனே யென்னில்-'தத்யுணசாரவாஸ்து தத்யுபதேச: தாரவத்' என்கிற ந்யாயத்தாலே தாதுணத் தையிட்டு ஆதமாவை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லலாயிருக்கச்செய்தே 'தானவாந்' என்று மதவர்த்தியுபயோகமாகவும் சாமானாபிகரணம் உண்டாகிருப்போலே இங்கும் குறையில்லை. ஆகையால் மதவர்த்தியுபயோகத்தைக்கொண்டு பூதபிசுஷு

இந்த நித்யயோகத்தைப் பின்பற்றிவரும் இரண்டு கேள்விகளை எடுத்துப் பரிஹரிக்கிறார் அபூதக்'சிவ்வஸ்து. நித்யயுக்கையான பிராட்டிக்கு எம்பெருமான் அபூதக்'சிவ்வாசாரமாகிருன். அபூதக்'சிவ்வமான நிலாதிநுபத்தை த்ரவ்யத்திற்கு விசேஷணமாக்குகிற போது நிலோ தத: என்றே ப்ரயோகிப்பர்; நிலவாந் தத: என்பதில்லை. ஆக அரிமாந் என்ற ப்ரயோகமெங்ஙனே யென்று ஒரு கேள்வி மதவர்த்தியுபயோகம் என்ற பதத்தாலே மதவர்த்தியுபயோகத்தின் அர்த்தத்தில் வருமெல்லா ப்ரத்யயமும் கொள்ளப்படும். நித்யயுக்கையாயிருந்தாலும் ஈசுவராதி. தம:பூததானத்திற்கும் மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் அபூதக்'சிவ்வ அபாராபேயமாவம் கொள்வதில்லை யே. அது போல் நியதிபூவான த்ரவ்யங்களுக்கு ஸம்யோகமில்லை யென்கிற தார்க்கிகபகஷம்போல் பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் அபூதக்'சிவ்வ வேண்டாலே யென்றால் பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் அங்கங்குள்ள சாமானாபிகரணமயோகம் சேராது. கிதையில் (10 34) 'ஸ்த்ரீகளுக்குள் கிரி, ததமி. தாக் முதலான ஸ்த்ரீகள் தான்' என்ற கண்ணன்வாத்யத்தில் சாமானாபிகரணமயோக முளது. அபூதக்'சிவ்வதம:வாதிபதந்தானே தமிபர்யந்தமாகும். இங்கே ச்ரீபதத்திற்கு லக்ஷமிதான் பொருள்; திருவாய்மொழியில் 6-3-6 மூவுலகுங்களுமாய் என்ற பாசுரத்திலே பூவில் வாழ் மகளாய் என்று பிராட்டியோடு திருவண்ணகர்சேர்ந்தபிரானுக்கு ஜக்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே மகள் என்ற சொல்லுக்கு ச்ரீவிசிஷ்டனென்று பொருளாகையால் அவளை அபூதக்'சிவ்வதம:மாகத்தானே கொள்ளவேண்டும். இல்லையேல் ஸாமானாபிகரணம் ப்ரயோகம் (அமேததிதேசம்) கூடாதென்று இரண்டாம் கேள்வி இக் கேள்விகள் மதங்களென்பதை திருபிக்கத் தொடங்குகிறார் எங்ஙனே இதில். முதல்கேள்விகுப் பரிஹாரம் தத்யுண த்யாதி. இரண்டாங்கேள்விக்குப் பரிஹாரம் நரபதி ரியாதி. தத்யுணதி ப்ரஹ்மஸுதத்ரம் 2-3-29. ஜ்ஞாநமென்கிற குணமானது ஜீவாத்மாவுக்கு ஸாரமாயிருப்பதாலே 'வித்யாந் தத தநுதே' இத்யாதிகளில் ஜ்ஞாநபதத்தினாலே நித்யமாகும். தத்யு தானமந:ந் தத, தானந்தி தத என்று தானந்திததங்களாலே பரமாத்மாவுக்கு திர்தேசம் போல். ஆக ஜ்ஞாநபதத்திற்கு ஜ்ஞாநவிசிஷ்டனென்று பொருளென்று ஸுதத்ரார்த்தமாம். ஜ்ஞாநம் அப்ருதக்'சிவ்வதததர்மமாயிருந்து ஜ்ஞாநபதமே மதவர்த்தியிராமல் ஜ்ஞாநவிசிஷ்டனென்று பொருளதாயிருக்க ஜ்ஞாநவாந் என்றும் ப்ரயோக

நாசவயுத்தியால் சீரிசப்தத்தாலேயே சீரிவிசிஷ்டனென்ற பொருளைக் கொண்டால் சீரிக்கு அவன் அபூக்சிஷ்டமீ என்று அர்த்தமாகுமே யன்றி சீரிக்குப் பதினென்ற ஸம்பந்தமும் நித்யயோகமும் கிடைக்காதாயால் மதுப்ப்ரத்யயம் அவச்யமாகிறதென்றறிவிக்கிறார் இங்கு இத்யாதினால், பூர்வாஷ்டத்தில் மதுப்பு வேண்டுமானாலும் உத்தர ஷாஸ்தத்தில் வேண்டா வே யென்ன, அங்கும் இந்த நித்யயோகாதிகள் வேண்டுமென்றறிவிக்க கலநீயிலும் இத்யாதி. ச அநு:

கையாலும் இம் மந்த்ரத்தில் இவ்வர்த்தம் மனாசிப்பிக்கை அபிஷிசமாகையாலும் பூர்வரஹஸ்யங்களில் மதுப்பாலே 'ச அநுஷரணௌ ராத்', 'மவ்ஸு சஹ வ்ஹே' என்கிற படியே பிரிவற்ற படி சொல்லிற்றாயிற்று. நம்மாழ்வாரும் 'அகலகில்லே னிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா' என்றும், 'ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப' என்றும், 'இங்குமங்குந் திருமாலன்றி யின்மை கண்டு' என்றும் உபாசுதீபிலும் கருதீபிலும் அம்மஹாதீபிற் சொன்ன நியயோகத்தை அநுசந்தித்தார் இவ் அநுசந்தானம் சாபராசர்க்கு அணியிடாதே நினைத்தபோதே ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பாம்.

என்கிற ராமாயண வாக்க்யத்தில் ராத்நிவிதன = கெட்டியாய்ப் பிடிப்பதென்பது ஸீதையின் திருவடிவிஷயத்தில் தகாதாகிலும் ப்ரணம விஜ்ஞாபநாதிகள் இருவரையும் குறித்தென்பது சிதாபுராச இத்யாதியால் வ்யக்தம். இது உபாயபரமான வாக்க்யம். மவ்ஸு என்கிற கருபரமான வாக்க்யத்திலும் சஹ வ்ஹே என்கிறவிடத்தில் நியயோகம் விவக்ஷிதம் கைங்கர்யம் செய்யத் தான் இராவிட்டால் வேறு கார்யத்தில் ராமன் இழியவாகும்போது பிராட்டியின் சேர்க்கைக்கு ஷாம் வருப: அது கூடாதென்று தானே அஹ் சவ் கஸ்யாமி என்கிறார். ஆழ்வார்பாசரத்திலும் இருதசையிலும் நித்யயோகம் சொல்லப் பட்டதென்கிறார் நம்மாழ்வாரும் இதி. ஒண்டொடியாள் = எம்பெருமானுடைய நித்யயோகத்தால் அழகிய வளை முதலாக சர்வமரணபூவித்யான பிராட்டியும் நீயும் பரமபதத்திலே நிலைத்திருக்கக் கண்டு களிக்கும் நித்ய ஸூரிகளின் நிலையைக் கண்டு அப் பேற்றில் அடேகையால் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டேனென்று பரமபதத்திலுள்ள சேர்த்திபைச் சொல்வதால் உபாசுதீபில் நித்யயோகம் இங்கே கருதப்பெறும். இவ் வாக்க்யத்தையும் உபாயதசாவிஷயமாகக் கொண்டு செய்யும் விசாரமெல்லாம் வீணாகும்: இரு தசைகளிலும் நித்யயோகத்திற்கு ஆழ்வாரின் வசநமாகும் இங்கும் இத்யாதி. 7-9-11: இங்கும்-ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலும், அங்கும்-பரமபதத்திலும், திருவும் மாலும் அல்லாமல் வேறு அநுகூலஞ் செய்கிறவர் இல்லை யென்பதை நன்கறிந்துத் தாம் சொன்ன பத்து என்றதாலே இரு தசையிலும் பிராட்டியின் சேர்க்கை எரித்தம், இப்பாட்டில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுரையிலும் ஈட்டிலும் உள்ள வாக்யங்களாவன, "சாசனாநுஸ்தான வேணையோடு (ஆச்ரயண வேணையோடு) ப்ராப்தி வேணையோடு வாசியற இவ்வாத்மாவுக்கு ஒரு மிதுநமே தஞ்சம்..... ஆச்ரயணவேணையிலும் அவள்முன்னகை வேண்டும்" என்றன வாம். இங்கே விபூநமே என்றதாலே புருஷகார ப்ரபத்திக்குப் பிராட்டிமாத்ரம் போல் மோக்ஷார்த்தப்ரபத்திக்குப் பெருமான்மட்டுமென்கிற பிரிவு தவறென்று தேறும் வாசிபற என்பதாலும் உபேயதசையை விட உபாயதசையில் வாசியைக் கல்ப்பிப்பது தவறென்று தேறும். இப்படி முதலில் விவக்ஷிதமான நித்யயோகத்திற்குப் பலனருளிச் செய்யிறார் இவ்விதி. எம்பெருமான் அமிராமஹேநாகாதபடிக்கு அபராதம் செய்தவர்கள் அதற்குப் பரிஹாரமாகப் புரஷகார

இப்படி ஐயேஜிமான பூஷகாரந்தானும் தன்னேற்ற மாம்படியிருக்கிறன நாராயணசப்தத்தில் தோற்றுகிற சிவமும் ஐயங்கனும். இது 'தன்னடி

ப்ரபத்தி செய்த பிறகும் உடனே எம்பெருமானிடம் சரணாகதி செய்ய அஞ்சி அணியிடாதே=வேறு ஸஹாயத்தைக் கொள்ளாதே நிஸ்ஸம்சய மாக; அதாவது—பிராட்டி பெருமானிடம் வந்தபோது தானே நம்மைப் பற்றிப் புருஷகார மாகமுடியும்; ஆகையால் அதை வேறுமூலமாக அறிந்தகொண்டு பிறகே நாம் நெருங்கி அவனோடு அவளிருட்டையுங் கண்டு இருவர்விஷய மாகச் சரணாகதி செய்யவேண்டுமென்று நினைத்துத் தாமதிக்காமல் உத்தர ஷணத்திலேயே மோக்ஷார்த்த சரணாகதி செய்வது இதனால் சக்யமாகும். உறுப்பு—ஸாதநம். உத்தரஸாதத்தில் நித்யயோகாநுஸந்தாநம் இருவருக்கும் செய்யும் கைங்கர்யம் எப்போதும் தடையின்றி நடக்குமென்கிற உத்ஸாஹ த்திற்கு உறுப் பாமென்று இங்கே சேர்த்துக்கொள்க.

இப்படி நித்யயோகமுள்ள பிராட்டி புருஷகாரமாயிருந்தாலும் ஈசுவரன் இவளிடம் தாக்ஷிண்யத்தாலே பலனளிப்பவனே யன்றி, அன்பு வைத்துச் செய்கிறானல்லெனென்று நினைக்கவேண்டா; அவன் ஸ்வபாவமாகவே நமக்கு அநுகூலம் செய்யவேண்டுமாகாரங்களையுடையவனென்று நாராயணசப்தத் தினின்று தெரிகிறதென்கிறார் இப்படி இதி. புருஷகாரந்தானும் = புருஷகார மான பிராட்டிதானும்; அல்லது புருஷகாரக்ருக்யந்தானுமென்று பொருள் கொள்ளலாம். தன்னேற்றமாம்படி—மிகுதியாம்படி. அநபேக்ஷிதமென்ன லாம்படி. அல்லது பிராட்டி செய்யும் புருஷகாரக்ருக்யம் பெருமானுக்கு ஏற்றமாம்படி. பெருமாள் 'लक्ष्मीः पूषकारधेनोहिष्ठा शाखवेदिभिः । ममापि च मत्तं ह्येषु नाश्रया लक्ष्मिं (रक्ष्मिं) भवेत् ॥' என்று இவள் புருஷகார மாயிருக்க வேண்டு மென்பதைத் தன் மதமாகவும் அறிவித்ததால் தான் ஸ்வாமித்வ மாகிற ஸம்பந்தத்தையும் ஸஹஜகாருண்யாதிகளையுமுடையவனாயிருந்தும் பித்ருக்வாநுரூபமான சிற்றக்கையு முடையவனாய் அதற்குப் பரிஹாரமாக இவளைப் புருஷகாரமாக வாக்கியிருப்பதால் அந்த வ்யாஜம் வந்தவுடனே தணிந்து அநுகூலம் செய்கிறான். ஆகையால், 'எவ்வளவு ஸபர்த்தனாகிலும் எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கலாமே யல்லது மணலிலிருந்து எடுக்க வாகுமோ; அது போல் பிராட்டியார் செயல் வீணனால் என் செய்கிறது' என்ன வேண்டா என்றபடி. இவனே புருஷகாரக்ருக்யம் செய்வித்தபடியால் தன்னேற்றமாகிறது. இதற்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் இது இதி. தன்னடியார். பெரியா—திரு. 4-10-2. அப் பாட்டில், தன் அடியார்விஷய த்தில்தாமரையாளான பிராட்டியே சிதகு உரைக்குமேல் = ஏதாவது குற்றம் சொன்னாலும், என் அடியார் அது செய்பார். செய்தாரேல் நன்று = நல்லத யே செய்தார் என்பர்போலும் என்றதால் அடியார்விஷயத்தில் சிதைப்பை மறுப்பானென்று தெரிகிறது. ஈசுவரன் ஸ்வபாவமாய் நற்குணனாகாமல் இவ னிடத்தில் தாக்ஷிண்யத்தால் நன்மை செய்வதாகில் இவள் குற்றம் கூறும்

யார்' என்கிற பாட்டிலே காணலாம் 'அதிதர்: அநிதர்: அநி: அநிமந் லோகநயாஅநய:'
இत्याதிகளிலே பகவதாமமாகப் பரிசுடமான அநிமந்நாமே அமையாதோவென்னில்—
பூர்வாடத்தில் உராயபாபத்துக்கு உறுப்பான குணவிசேவானுசந்தானம்மாகவும், உதர-
வாடத்தில் சர்வவிசேவானு சர்வ மாயனாய்க் தோற்றுக்கைக்காகவும் நாராயணசுத்தம்
பரிசுடமானதையால் இங்கு அநிமந்நாமம் விசேஷணம்.

இங்குற்ற நாராயணசுத்தத்துக்கு மூலமந்நாபிகாரத்தில் வ்யூபதிகளாலே சொன்ன
அந்தந்தமெல்லாம் விவக்ஷிதங்களாகிலும் பூர்வாடத்தில் நாராயணசுத்தத்துக்கு
சார்பினத்திலே தோக்கானபடிபாலே 'நிகரில் புசுதாய்' இत्याதிகளிலே சந்திரன்

போது ஸந்தோஷமாக தண்டிக்கவே முன்வருவானே. அவ்வாறின்றியிருப்ப
தால் அவளுக்கு மேம்பட்டு குணசாகி என்று தெரிகிறது. ஆகில் புருஷகார-
க்ருத்யமெதற்காக வெனில், உதஸாஹப் படுத்திய பிறகு ஆஞ்ஜநேநயருக்கு ஸ்வ
பாவனித்தமான வீர்யாதிகள் மேலெழுவது போல் அவனது ஸ்வாபாவிக
குணங்கள் அவனுடைய பீரோக்ஸாஹந்தாலே விசேஷ அபிவ்ருத்தியடைந்து
பீரெகப்போதுமே குறையாமலே நிற்கும். அடியாராகாதவர்விஷயத்தில்
புருஷகாரமிராதபோது அவை கார்யம் செய்யா. இதற்காகவே பாசுரத்தில்
“அடியாரென்றது. இந்த குணங்கள் அவனுக்கு ஸ்வாபாவிகங்களென்பது
புருஷகாரத்தவமும் அவனே ஏறப்படுத்திய தென்றறிவிக்கும் வாக்யத்தாலும்
ஸீத்தம். நாராயணனுக்கு அந்த குணங்களிருக்கட்டும்; ஆனாலும் மந்த்ரத்தில்
நாராயணபதமெதற்கு? ச்ரீமாந் என்று சொல்லப்பட்ட வ்யக்தி இன்னு
ரென்று தெரிவதற்காக அச் சொல்லென்ன வெண்ணது. ச்ரீமான் என்பது
ஸஹஸ்ரநாமங்களில் ஒரு பகவந்தநாமமாகையால் அதே பகவானை யறிவிக்கும்.
மேலும் இந்த மந்த்ரம் மேகக்ஷத்திற்காக ப்ரபத்திவிஷயமாகையால்
மேகக்ஷமளிக்கும் ச்ரீமானையே யிங்குக்கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் ச்ரீமான் =
ச்ரீபதி என்று பொருளானபோது தேவதாந்தரவ்யால்ருத்திக்காக நாரா
யண என்கிற ஸம்ஜ்ஞாசுத்தத்தால் வ்யக்தியை யறவிக் வேண்டியதில்லை
மென்ன—பக்தியோகத்திற் போலே ப்ரபத்தியிலும் உபாயத்வ உபயுக்த
மாகச் சில குணங்களை யநுஸந்திக்க வேண்டியிருப்பதால் அவற்றை யறிவிப்
பதற்கு முதல் நாராயணசுத்தம்; உபேயனாகும்போது உபயவிபூதிஸ்வாமியாய்
அனுபவிக்கப்படுகிறனென்றறிவிப்பதாம் உத்தரமான நாராயணசுத்தமென்று
விளக்குக்கிறார் ச்ரீதர: இத்த்யாதியால். அப்போது நாராயணபதம் குணவிசிஷ்ட
பரமாகையாலே விசேஷணமாய், ச்ரீமச்சுத்தமே விசேஷ்யமாகு மென்ன,
ஆனாலும் நாராயணசுத்தம் ஸம்ஜ்ஞையானபடியால் யானி நாமானி கௌநி என்ற
படி ச்ரீமச்சுத்தமே இரு வாடத்திலும் அஸாதாரணயோகவயுத்தபத்தியால்
விசேஷணமென்றறிவிக்க ச்ரீமச்சுத்தம் விசேஷண மென்றார்.

முன்னதிகாரத்தில் நாராயணபதத்திற்குப் பல பொருள்கள் கூறப்பட்
டிருக்க எந்த குணங்களைப் பொருளாகக் கொள்வது: அதற்கென்ன ப்ர
மாணமென்ன அருளிச்செய்கிறார் இங்குற்ற இதி. 'அகலகில்லேன்' என்கிற

களான வாஸவ-சாமிவ-சौशीर्य-சौலய-சர்வதவ-சர்வசக்திவ-த்யஸங்கவ்ய-ரமணாஹி-
கவ-கநவ்ய-ஸ்திரவ-பரிபூர்வ-பரமோதாரவாதிதன் இங்கு அநுபந்தியங்களில் பரிபூர்ணம்
ங்கள். இவற்றில் வாஸவமாவது - 'दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम्'
என்கிறபடியே ஆசிரிசனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே அநீதர்க்கைக்கு
ஈடான இரக்கம். இது தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அகலாமைக்கு உறுப்பாம்.

சாமிவ மாவது—பணவாதிதனில் நிபிதமன சங்கவியை இது தன்பேருக
ரகிக்குமென்கிற தேற்றத்துக்கு உறுப்பாம்.

சौशीर्यமாவது—தான் சர்வதிகனய்வகதுத் தண்ணியரான நிபா—
வானர-गोपालादிகளோடே நிரம்சஸ்தேவம் பண்ணுகை. இது 'அம்மானுழிப்பிரா
னவனெவ்விடத்தான்; யானார்' என்று அகலாதே சாரஸ்யுத்யாதிபயந்தமாக அபே.

பாசுரத்தில் நிகரற்ற புகழுடையவனே என்று வாத்தஸல்யமும், உலகமுன்
றுடையானே என்று ஸ்வாமித்வமும், என்னை யாவ்வானே என்று ஸௌ
சீல்யமும், திருவேங்கடத்தானே என்று ஸௌலப்யமும் குறிக்கப்பெற்றன.
இவைபேரால் ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளும் உபாயத்வத்திற்கு வேண்டியிருப்பதால்
கருதப்பெறும். மற்ற குணங்களையும் உபாயத்வத்திற்கு உபயுத்தமாக்கலா
மாகிலும் இவை ப்ரதாநதமங்கள் விரிவாக அநுஸந்திக்கும் போது ஈஷாதி
களிற் கூறிய குணங்களெல்லாம் கூறப்படலாமென்று கருத்து.

தாமெடுத்த வாத்தஸல்யாதி குணங்களை விசதப்படுத்தி உபயோகம்கூறுகிறார்
இவற்றில் இத்தியாதியால். दोष इति. ரா.யு அவனுக்கு दोषो यद्यपि—தோஷமுளதானால்
स्यादपि இருக்கட்டும். एतत्—தஷ்டானை சரணாகதனையும் ரகிப்பது சதா—பெரி
யோர்களுக்கு நிந்திக்கப்படுவதற்கு நேர்மாறாக உலாக்கப்படுவதேயாகும்.
பாராதே=காணாமல். அ.பராதத்தில் நோக்கு வைக்காமலென்றபடி. சிலர்
வாத்தஸல்யமாவது दोषादर्शित्व—தோஷத்தை யறியாமை யென்பர். अर्हितम्
என்பதற்கு அஜ்ஞாநமென்று பொருளல்ல. अविज्ञाता सहसायुः என்றவிட
த்தில் சர்வஜ்ஞுக்கு அஜ்ஞாநமென்பது விருத்தமாகுமென்று கேட்டு दोषो यद्यपि,
'अपि चेत् सुदुराचारः' என்கிற வசநங்களை பெடுத்து அஜ்ஞாநமென்பதற்கு
உபேகை யென்ற பொருளை பட்டர் அருளிச்செய்தார்; அதே இங்கு
பாராதே என்றதாம்; இரக்கம்—ஸ்நேஹம்; दोषानादरहेतुवान् स्नेहम् वाःसव्यम्
என்றதாயிற்று. ப்ரபத்திகாலத்தில் இவன் இந்த குணங்களை யநுஸந்தி
ப்பதற்குப் பலன் தெளிவிக்கிறார்; அதில் வாத்தஸல்யஜ்ஞாநத்திற்குப் பலன்
இது இத்தியாதி. நமக்கு தோஷங்களிருக்கின்றன; நம்மை அவன் அங்கி
கரியானென்று நெருங்காமையை நிவ்ருத்தி செய்யும் வாத்தஸல்ய ஜ்ஞாநம்.
தன்பேருக=நம் ரகிணத்தால் தனக்கே ப்ரயோஜநமென்று ரகிப்பான்.
சேஷனாலாகும் விசேஷங்களெல்லாம் சேஷிக்காகவே யல்லவே. தண்ணிய
ரான=தாழ்ந்தவர்களான. நிஷாதேத்யாதி ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களைக் கருதி
யாம். निरम्भसंश्लेषम्=இடிமிராமல்—இடைவிடாமல் மிக நெருங்கிச்
சேர்ந்திருக்கை. அம்மான் இதி. திருவாய் 5.1-7. அப்படிப்பட்ட

க்தும்படி விஷ்ணுநிபதேக்கு உறுப்பாம்.

சௌக்யமாவது—சனகசனநாதிமஹாயோகிகளுக்குங்கூடக் கிட்ட நிலமல்லாத தன்னை 'சகல-மனுச-நயன-விபயதா' என்னும் படி பண்ணுகை. இது கிட்ட அரியனென்கிற நி:ஸ்பூகதை வாராமைக்கு உறுப்பாம்.

சர்வஜ்ஞமாவது—'அவாஸி நஸிநி செ கி'ஸித்', 'யோ வேசி யுதபத் சர்வ'மயக்ஷேண சதா ஸத:' என்கிற படியே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாக்கரிக்கை. இது ஆச்சரிதர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும் நன்மைகளிலும், கழிக்கவேண்டும் விருத்திகளிலும் இவன் அறியாதது இல்லை யென்னும் அநுசந்தானத்துக்கு உறுப்பாம்.

சர்வஜ்ஞமாவது—அவதீதவதநாசாமயம். இது ஸம்ஸாரிகளான நம்மை நினைத்தபோது நியதிரிபரிவத்திலே நிபேஷிப்பிக்க வல்லன் என்கிற நிஷயத்துக்கு உறுப்பாம்.

சத்யசங்க்ஷரமாவது—தன் ஸங்கல்பத்துக்குத் தன்னாலும் (பிறராலும்) (பரராலும்) பரித்யயித்திற்கே யொழிகை. இது அஹ்'வா சர்வபாபே'யோ மோக்ஷயி'யாசி என்கிற பாசரம் பழகாகாதென்கிற விஷ்ணுத்துக்கு உறுப்பாம்.

பரமகாரணிகமாவது—சார்த்தநிரபேக்ஷையான பரது:வநிராகரணேச்சை. இது அந:தா-பராவங்கையுடையவர்க்கையும் 'மிதமாவேன சம்பாசம', 'யதி வா ராவண: ஸயம்' என்கிற படியே ஒரு வாய்மாதத்தாலே ஸ்மிக்குமென்கிற தெளிவுக்கு உறுப்பாம்.

மஹானான திருவாழி யேந்தியவன். எவ்வளவு மேன்மையுள்ளவன், யான் ஆர்=நான் எவ்வளவு கீழ்நிலையிலிருப்பவன்; நானாவது அவனோடு சேர்வதாவது என்று நினைத்து விலகாமை மட்டுமன்றி, 'எனக்குத் தேரோட்டு,' 'தூது செய்' என்றெல்லாம் ஏவுப்படியான துணிவுக்கும் ஸாதகமாகும் ஸௌக்யம். சகலேதி ரீதாமாயம். மஹான்களுக்குத் துர்லபனானவன் எல்லோரும் காணலாம்படி ஸாரதியாய் அர்ஜுநனுக்கு ஆளாக முன்னே தேரில் உட்கார்ந்தான். அராத் இதி ராயு 17-35. மூவுலகிலும் உமக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை; அந்த ஜ்ஞாநம் இயற்கையாய் ப்ரத்யக்ஷமாய் எல்லாக் காலத்திலிருக்குமென்கிறது யோ வேசி என்கிற ந்யாயத்தாவ ச்லோகம். அவதீதவதநாசாமயமாவது—பிறரால் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கப்படவாகாததையும் சேர்ப்பதிலுள்ள சக்தி. பாபாவங்களுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமிருக்கிறபோலே மற்றும் சிலவற்றிற்கும் சேர்க்கை நம்மால் ஸாத்யமானாயால் விரோதமென்று நினைக்குமிடங்களில் அவ் விரோத மிராதபடி சேர்க்க எம்பெருமானுக்கு சக்தி யுண்டு. சத்யசங்க்ஷர என்றவிடத்தில் ஸத்ய சப்தத்திற்கு உண்மையான என்ற பொருளல்ல; பலிக்காத ஸங்கல்பமும் உண்மையானதுதானே. ஆகையால் பலனை விடாத ஸங்கல்பம்—தடைப்படாத ஸங்கல்பமென்று பொருள் ஸா'யிதி. தன் ப்ரயோஜதத்திற்காக வன்றி பிறர் துக்கத்தைப் போக்க வுண்டான தீவ்ரமான விருப்பமே தயை; பரது:வது:விஷம் தயாசப்தார்த்தமென்பது வேறிடத்தில் வ்யக்தம். க்ருதஜ்ஞனென்பதற்குச் செய்ததை யறிந்தவனென்று பொருளானால், தான் செய்ததை

கூதஸ்வமாவது—‘ந ஸரத்யபகாராந் ஶதமய்யாஃமவச்யா । கயஜ்ஜிஹுபகாரேந குதேநேகேந
ஸுயதி ॥’, ‘ஈருந் மவூஹிமி மெ ஹதாஸாபசர்பதி’ என்கிறபடியே அய்யாநுபூலஸ்யாபாரத்தை
யும் பரமோபகாரம் பண்ணினாற்போலே மறவாதொழிகை. இது தன்பக்கவில்
ஏதேனுமொரு வல்ல குறி கண்டால், இனி நம்மை ஒரு காலத்திலும் கைவி
டாநென்றிருக்கைக்கு உறுப்பாம்.

ஸ்யரஃவமாவது—அஶிதரஶுணத்தில் நிலையுடைமை. இது அய்யாநுபூலஸ்யாபாரத்திலும்
‘ந ஸஜேய் கயஜ்ஜ’ என்கிறபடியே நம்மை விடாநென்று நம்புகைக்கு உறுப்பாம்.

பரிபூரணமாவது—அவாஸசமஸ்தகாமஃவம். இது

யறிந்தவன், பிறர் செய்த குற்றத்தை யறிந்தவன் என்றெல்லாம் சொன்ன
தாகும். அதற்காக உரைக்கிறார் ந ஸரதிதி. ரா. அ. 1-13, அஃமவச்யா=
பெருந்தன்மை யுடையவராகையாலே—அபகாரங்களை யெல்லாம் மறந்து
ஏதேனுமொன்றை உபகாரமாக்கிக் கொண்டு ஸந்தோஷப்படுகை கூதஸ்வம்.
இதை யறிந்தால், நாம் அவனுக்காகச் செய்யாததையும் தனக்கு உபகார
மாக நினைத்து நம்மை யறுக்ரஹிப்பாநென்று தேற்றமுண்டாகும். க்ருமிதி.
ஆ. 3. 47 39 நோவிஃதேதி யத் அக்ஷத் க்ருணா ம் தூரவாஸினம் என்பது பூர்வீகம் குகாட்ட
த்தின் பிறகு ஸபையில் பரிபவப்படவான த்ரௌபதி வெகு தூரத்திலிருக்கு
மென்னை விளித்துக் கதறினாளே; அது வட்டி ஏறிப் படன் போல் என்
மனத்தை விட்டு அகலாமலிருக்கிறதென்றான் கண்ணன். இவள் கதறியது
இவளுக்கேற்படும் பரிபவம் போவதற்காக; இதனால் கண்ணனுக்கு என்ன
உபகாரம். ஹ க்ருண தூரவாஸ ஷ்வாஸி யாதவநஃதந । டமாம் அஷ்வாம் ஷ்வாஸாம் அநாயாம்
கிமுபேஷஸே என்றான். நீ த்வாரகையில்மட்டு மிருப்பவனா; யாதவர்களை
மட்டும் ஆநந்தப்படுத்துகிறவனா; ஸர்வாந்தர்யாமியாய் நல்லோர் எல்லோ
ருக்கும் நன்மை செய்கிறவனல்லையா. பர்த்தாக்களான ஐந்து பேரும்
பீஷ்மாதிகளான பெரியோர்களும் வாளாவிருந்த பிறகு நான் அநாதை=
அகிஞ்சநைதானே; சரணுகதையை யுபேக்ஷிக்கலாகுமோ என்று தானே
கதறினாளென்னில்—மாநஸாடிவ்யாபாரத்தாலும் அவனது அறுக்ரஹம்
பெறலாயிருக்க இவள் கதறியதற்கு அது பலனாகாது. இவள் கதறாமற்
போனால் அந்த ஸபையிலுள்ள துஷ்டர்களும் சிஷ்டர்களும் க்ருஷ்ண
னுடைய அறுக்ரஹத்தால் வந்ததென்று நினைக்காமல். பாதிவ்ரத்ய ப்ர
பாவத்தால் வந்ததாக நினைப்பர். கற்பைக் காத்துக் கதறியதால் ஸர்வேச்
வரனான என்னிடத்தில் அவர்கள் அதிக மதிப்பு வைக்கும் படி யாயிற்று.
இப்படிப் பலருக்குச் செய்த சிஷ்ணம் தனக்குச் செய்த மஹோபகாரமாகு
மென்று கண்டு இதற்குப் பலனளிக்கவில்லையென்று வருந்தினாநென்ற
வாறு கருத்தாம். மறவாதொழிகை—மறவாமலிருக்கை. வல்ல குறி—சக்யமான
வியாஹம். ஸ்யரஃவமாவது—தண்டிப்பதிலே நிலைத்திருக்கை யல்லவென்று
விவரிக்கிறார் அஶிதேதி—அத்யந்த அந்தரங்கர்—ஸூக்ரீவாதிகளைப் போல்
மிகவும் நெருங்கியவர். கயஜ்ஜ—எவ்வளவு நிர்பந்தித்தாலும், பரிபூரணம்

‘அவ்யுபஹத் பகவீ: ப்ரேணா பூயேவ மெ பவே’, ‘பத் புஷ் கல் தோய் யோ மெ பகவா பயச்சதி’ இत्यादि களிற்படியே பாவவ்யம் பார்க்குமத்தனையொழிய மற்றும் நாம் இடும் பச்சை யில் வரிசை பாரான் என்று வல்ல கிஷ்காரத்திலே முயல்கைக்கு உறுப்பாம்.

பரமோதரவமாவது—உபயலாசமும் ஓபேயமீரவமும் பாபாபகவீமும் பாராதே சர்வதானம் பண்ணியும் நாம் செய்தது போதாதென்றிருக்கும் வதான்யதை. இது திபிமாண்டிகளைப் போலே டுதா:காரம் பண்ணியும் அநுபநிபய்யந்தமாகப் பரமபுருஷத்ததை அபேஷிக்கைக்கு உறுப்பாம்.

இப்படி மற்றும் தரண்யதைக்கு உபயுகமான குணங்களையும் அவற்றினுடைய உபயோகிசேவங்களையும் இங்கே அநுபநிபகத்துக் கொள்வது.

உபாயானுபாநசையில் அவ்வோ விஷைகளுக்கு அடைத்த கதிபயகுணவிசிஷ்டன்

ஸர்வவப்பாபித்வமன்று. அது அநந்தத்தவம்; அதுதெரிந்ததே; இதுவேமென்கிறார் பவாசோத. தன்னிஷ்டத்திற்கு ஸாதகமான ஸகலவஸ்துக்களும் நிறைந்திருக்கை. அபிஷி சரீபாக 10-81. பக்தரால் உபஹாரமாக அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட டபு மிகச்சிறியதானாலும் அவருக்கு அன்பு அதிகமாயிருப்பதால் எனக்குப் பெரிதே யாகும் பூய்யபகவீபஹத் ந மெ தோய பகவதே என்று உத்தரார்த்தம். பவமிதி கதை 9-26 ததே பகவீபஹத் அநாமி ப்யதாரண: என்பது உத்தரார்த்தம், எவன் இலை யாகிலும், பூவாகிலும், பழமாகிலும் தண்ணீராகிலும் எனக்கு பக்தியோடு அர்ப்பணம் செய்கிறானே அந்த சுத்தமான மனமுடையவனின் பக்தியினாலான உபஹாரத்தை மிகவுபர்ந்த அப்ய.பிஷயங்களைப் போலுண்கிறேன். பாவவ்யம் = நியுயான அன்பு; பச்சை = உபஹரிக்கப்படும் த்ரவ்யம். வரிசை = தரம். வலல் = தனக்கியன்ற. உதாரன் = கம்பீரமானவன்; மதிப்புடையவனென்றும் பொரு ளாகும்; அதை விட்டு வேறு கூறுகிறார். அநுஷ்டித்த உபாயம் சிறியது; அளி க்கும் பலன் பெரியது; பெறுகின்றவன் (பாத்ரம்) மிகவும் தாழ்ந்தவன் என்ற விசேஷங்களிருந்தாலும் அவற்றில் நோக்கின்றி எல்லாமளிப்பதும், அளித் தது போதாதென்று வெட்கப்படுவதும் சேர்ந்து ஓளதார்யமாகும். திபிமாண்ட சப்தத்திற்கு கண்ணனை ஓளித்து வைக்கும்படி பெரிதான, தயிர்வைக்கக்கூடிய பாத்ரம் (சால்) பொருளானாலும், இது இங்கே அதை யுடைய புருஷனைச் சொல்லுகிறது. அநுபநிப = சார்ந்தது; இத்தாலே திபிமாண்டத்தைக் கொள்வது அந்த மாண்டஜீவனுக்கும் அவன் மோக்ஷம்கேட்டுப்பெற்றானே. மற்றும் இதி வசி வதான்ய: என்ற ஆளவந்தார்சிலோகத்திலும் சரணாகதிகத்யத்திலும் அருளிய தாண்ட—தாண்டி குணங்களைக்கொள்வதாம். இங்கே“ நிரபேக்ஷாபாயத்வம் ந்யாஸவித்யைக்கு விசேஷித்து பிசாகாரம். இதுக்கபேக்ஷிதமாய்க்கொண்டு ஓராநசக்த்யாதிகள் வருகிறன” என்று மேலே அருளப்போகிறார். அதே இங்கு சரணயததக்கு உபயுக்தமான என்றறிவிக்கப்பெற்றது. உத்தரரணத் தில் நாராயணபதத்தாலே அறிவிக்கப்படும் குணங்கள் சேஷித்வம், நிரதிசய போக்யத்வம் முதலானவை யென்கிறார் உபாயேதி. எல்லா குணங்களையும் அநுஸந்திப்பது சக்யமன்றாகையாலே பக்தியோகங்களிற் போல் ப்ரபத்திய

மனுசன்வியனாய் ப்ராக்ரீயில் சமஸ்தகுணவிமூதிவிசிஷ்டன் மனுமாய்னனாலும். இங்கு உத்தரஹ்ருத்தில் நாராயணஹ்ருத்திக்கு ஸ்ரீபக்தமாயும் குணகதமாயும் வரும் கௌரீயப்ரஹ்ம சம்பந்நிவத்திலே நோக்கானபடியாலே அதுக்கு உபயுத்தங்கனான ஸ்ரீபிவநிரதி. ஹ்ருத்திமோக்யாதிகன் ப்ரதானதமங்கன். இங்கு சம்பந்நிவத்திமோக்யாதிகன் மானுகூய்சங்க்ய மும் ப்ராக்ரீயவஜ்நமும் சூசிதமான படி அபிகாராந்தரத்திலே சொன்னோம்.

இவ்விடத்தில் 'ஸ்ரீமநாராயணவரணௌ' என்று சமஸ்தமாகவும் யோஜிப்பர்கள். 'கமலநயன வாசுதேவ...மவ ஹ்ருத்தி' என்கிற ப்ரயோகத்தையும். 'ஸ்வமேவோபாயமூதௌ மௌ' என்கிற வாக்யத்தையும். 'அகலகில்லேன்' என்கிற பாட்டையும். 'மகிஷனௌ-நய்யதி: ஹ்ருத்தி' என்கிற ஸ்ரீவாக்யத்தையும். 'ஸ்ரீமநாராயண ஸாமின்' ஸ்ரீயாதிமஹ்ருத்தி நங்கனாயும் ஹ்ருத்திவரணமான ஹ்ருத்தித்தையும் பார்த்து ஸ்ரீமந், நாராயண என்று இரண்டு சம்பந்நிவத்திகளாக். 'தவ' என்று ஒரு படித்தை அப்யாஹ்ருத்தித்தும் யோஜிப்பர்கள். இப்படி ஸ்ரீமநானாலும் சமஸ்தமானாலும் விசேஷணவிசேஷங்கள் நிற்கும் நிலைக்கு

நுஷ்டாநகாலத்திலும் சில குணங்கனையே கொள்வம். மோக்யத்தில் கௌரீயமவ காலத்தில் எல்லா குணங்கனையே அநுபவத்தில் வருவதேயாகும்ஆனாலும்மேல் நாராயணபதத்தில் எல்லா குணங்கனையும் வ்ருத்தசையில் அநுஸந்தாநம் பண்ணமுடியாதாகையாலே முக்யமான குணங்கள் சேஷித்வாதிகள் உதா ஹ்ருதிக்கப்படுகின்றன. மஹ்ருத்தல்லா குணங்கனையென்று பொதுவாகக் கூட்டுக.

இது ஸாங்கசரணாகதியநுஷ்டாந மஹ்ருத்திமாகையாலேஇந்தப் பதத்தினால் இந்த அங்கம் குறிக்கப்படுகிறதென்றறியவேண்டும். அவற்றில் மஹ்ருத்தி நிற்கு வாக்யபதம் கிடைக்குமானாலும் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பப்—ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநங்களுக்குப் பத மில்லை. ஆனாலும் ப்ரீபதமும் நாராயணபதமும் ப்ரீபாட்டிக்கும் பெருமானுக்குமுள்ள ஸ்வாமித்வ- ரத்வங்கனைய்யுத்தபத்தியால் குறிப்பதால் அந்த ஸ்வாமித்வாதி விஷய புத்தியே இந்த அங்கங்களுக்குக் காரணமாகுமென்று ப்ரீகாவிபாகாதிகாரத்தில். 'இவை யிரண்டும் ப்ரீமந் நாராயணபதஸூசிதம் என்றருளினார். அதை நினைப்பூட்டுகிறார்—இங்கு இத.

ஸமஸ்தமாகவும் இத. இதே ப்ராயேண ஸித்தாந்த ஸம்மதம். நாராயண என்ற வரையில் ஸம்போதநமென்று பக்ஷாந்தரம்; அதற்குச் சான்றுகள் பல வென்கிறார் கமலேதி. விஷ்ணு பு 37-33. மவ ஹ்ருத்தி என்று உத்தரஹ்ருத்தி ஆரம்பம். நடுவில் "விஷ்ணு வரணிவர அப்யுத ஹ்ருத்தி" என வுள்ளது. ஸம்போதந பக்ஷத்தில் பூர்வஹ்ருத்தில் தவ என்றும் உத்தரஹ்ருத்தில் ஸ்ரீய் அல்லது தௌ என்றும் பதம் சேர்க்கவேண்டும். 'உத்தரஹ்ருத்திற் போல் ஸ்ரீமந், நாராயண என்று பதங்களிரண்டாகலாமே; அப்போது எது விசேஷணம்' என்ன அருளிச்செய்கிறார் இப்படி இத. 'பூர்வகண்டத்தில் புருஷகார மாகையாலே ச்ரீயை முன்னே அநுஸந்திக்க வேண்டும்; மோக்ய சரணாகதி யில் அவனை விட்டு நாராயண குணங்கனையும்அவனையும்மட்டும் அநுஸந்திக்க வேண்டும்; அதனால் ச்ரீமத்பதத்தை உபஸர்ஜநமாக். நாராயணபதத்தை ப்ரதானமாக்குவது. உபேயதசையில் இருவரும் ஸம்ப்ரதாநமாகையால்

வையமில்லை. இந் நிலை பூர்வோச்சரணாடங்களிலும் ஒக்கும்.

'சரணौ' என்கிற ஷட்தம் நித்யமான திவ்யமஹாவிபரஹத்துக்கு ஸபலக்ஷணம். ஸ்ரீய:பதியினுடைய சர்வஸாஹ் பரவமும் நியதிவிபரஹயோகமும் ஶாத்வயங்களில் ப்ரதானதமமென்னுமிடம்

'नित्यसिद्धे तदाकारे तत्परत्वे च पौष्कर । यस्यास्ति सत्ता (सन्निः)हृदये तस्यासौ सन्निधिं व्रजेत् ॥'

ஶ்யாதிகளிலே ப்ரதிஸ்தம். ஆகையால் 'ஸ்ரீமந்நாராயண' என்கிறவிடத்திலே சௌக்யாந்விதமான பரவமும், 'சரணौ' என்கிறவிடத்திலே நியதிவிபரஹயோகமும் ஸபலக்ஷணம்.

எதையும் விசேஷ்யமாக்கலாம்' என்ற கேள்வியில் அருள்கிறார் இந்நிலை இதி. ஸமப்ர சாதமாகில் ஶானாராயணாஷா என்தேறமேமேலையிருக்கலாம். பகவானை உபேயமாக்குவதற்கு 'सर्वं परिजनमाज्ञापयन्त्या' என்று த்ருவனும் துணையாயிருப்பதால் இவனை முன்னிட்டே அவனை உபேயமாகக் கொள்வது உசிதம். சேஷசேஷி ஶாவத்தாலே இவனுக்கு அமுக்கியோபேயத்வமும் ஒருவிதமுண்டு. உபாயதசையிலும் உபலக்ஷணத்வம் கீழே நிராகரிக்கப்பட்டது ஆகையால் இரண்டிலும் வாசி ஒன்று மில்லை யென்று கருத்து இவ்வளவு அறிவிப்பதற்காகவே உத்தரஶ்ரணத்தில் என்னுமே பூர்வோச்சரணாங்களில் என்றது. விசேஷணமாயிருந்தாலும் கீத்யாபிசஸாஷிஷ்யம் ப்ரராடடிக்கு முண்டே யென்னில்—பூர்வஶ்ரணத்தில் சரணாகதிப்ரதிஸம்பந்தித்வமும் அவ்வாறேயாம்; ச்ரீரமச்சப்தம் வ்யஸ்தமானால் உபலக்ஷணத்வம் ஸுலபமாக ஶித்திக்குமென்னில்—உத்தரஶ்ரணத்திலும் உபலக்ஷணத்வம் வந்திடுமென்று கருத்து.

இனி சரணசப்தவ்யாக்யாதம்—நாராயணனே ஶரணமாகையால் நாராயண் ஶரணம் ப்ரபே எனன்னவேண்டும்: சரணौ என்பது எதற்காக? அவனது திருமேனியை யநுஸந்திப்பதற்காக வெனில்—அப்போது விபரஹமென்னாமல் சரணத்தை மட்டும் சொன்னதெங்ஙனே? அதனால் இதராங்கங்களுக்கு விலக்கு தானே ஏற்படும். திருமேனி இராதபோது அவன் சரணமாகானென்னலு மாகுமே என்கிற சங்கைகளை விரிவாகப் பரிஹரிக்கிறார் சரணौ இத்த்யாதியால் திருமேனி நித்யமாகையாலே அதிராத தசையில்லை. ப்ராக்ருதமான ச்ரீரமாகில் அநித்யமாம். இது திவ்யம். இது ஶுபாஷ்யமென்பதால் பாபங்களை நிவ்ருத்தி செய்யும். அதனால் சரணாஷ்யம்முழு திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகுமென்றபடி. ஆனாலும் முழுவிக்கரஹத்தைச் சொல்லாமல் சரணத்தைச் சொன்னதற்குப் பலனை மேலே கூறுவர். பகவானுடைய பரத்வம் போலே நித்யவிக்கரஹமும் அவச்யம் அறிய வேண்டுமென்பதற்கு ப்ரமாணம் உதாஹரிக்கிறார் नित्यसिद्धे இதி. பெளஷ்கரஸம்ஹிதை. பெளஷ்கர = ப்ரமணே! நித்யமாகவே யிருக்கும் அவன் திருமேனியிலும் அவனது பரத்வத்திலும் எவனுக்கு புத்தி நிலைத்திருக்கிறதோ, அவனது ஹ்ருதயத்திலே அப் பெருமான் ஸந்திதாதம் பெறுவான், ச்லோகத்தில் सत्ता என்கிற விடத்தில் सन्निः என்ற ஸம்ஹிதாக்க்ரந்தபாடம் ஸ்வரஸமென்று முன்பே சொன்னோம். திருமேனியை யறிந்த போதே கைங்கர்ய ருசி புஷ்கலமாகும். பக்திபோக நிஷ்டருக்கும் திருமேனியின் த்யாதந்தால் மனம் நிலைத்த பிறகே ப்ரமாதம் ஸ்வரூப த்யாதந்தம் செய்யவாகுமென்றது விஷ்ணுபுராணம்; ப்ரபத்தி

விஷயம்ஸவரத்திலும் கீழ்ச் சொன்ன குணாதிசயங்களிலும் தெளிவில்லாதார்க்கும்
சுதஸரவரவ்யமயமாய், சுவிபவ்யானத்தாலே ஞானசகோத்தகத்துக்கு நிவர்த்தமாய், பரவ-
சூலவ்யவ்யகமான விஷயமல்லவிஷயமே இலக்காம். இப் ப்ராயசத்தைப் பற்றி ரவ
த்தில் குணங்களுக்கு முன்னே விஷயமல்லவிஷயத்தை அருளிச்செய்தார்.

விஷயம்ஸவரத்தில் தெளிவுடையராயிருக்கச்செய்தேயும் 'மூர்த் ப்ரபு ததோ஽பி நிபி
யதர் ருப் யத்யத்யுதம்' என்னும்படி ஈசுவரன்தனக்கும் ப்ரயதமமான நியவிஷயானுபவத்

யதிகாரிகள் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்யாதம் எங்ஙனே செய்வார். ஆகையால் இவ
னுக்கு த்யாதஸௌகர்யத்திற்காகத் திருமேனியைச் சொல்வதென்கிறார்
விஷயே ப்ரமாத்மாவுக்கு திவ்யத்வமாவது சுத்த ஸத்வமயத்வாதிகளல்ல;
ஸர்வப்ரகார உத்த்ருஷ்டத்வம். தெளிவில்லாதார்க்கும் இதி. திவ்யமங்கள
விக்ரஹத்யாதத்திற்குப் பிறகே விஷயம்ஸவரகுணாதிசயத்தில் தெளிவுமுண்டாகு
மென்று கருத்து. ட்ரவ்யமயமாய் என்பதற்கு ட்ரவ்யமாய் என்றே பொருள்
மயத் விகாரார்த்தமன்று. அவதாரரூபங்கள் விகாரமானாலும் பரவாஸு
தேவரூபம் நித்யஸித்தம், விகாரமாகாது. நிவர்த்தகமாய் இதி. அதனால்
தானே 'நானி சநிநி ச்ரவ்ய யுக மாஸித மஃபர:' என்று கீதையில் அருளினார்.
இந்த நிவர்த்தகத்வமே திருமேனிக்குள்ள சபத்வம். வ்யாகமான என்ற
தால் விக்ரஹதர்சனத்திலே ப்ரமாத்மகுணங்கள் அறியப்படுமென்றதாம்.
அதனாலேயே ஈனஃததானஃதீசஸவர என்று ஸ்வரூபத்தைச் சொன்ன பிறகு சாமி-
மத என்றாரம்பித்து விஷயத்தைச் சொல்லிப் பிறகே ப்ரமாத்மகுணங்களை சாமிவிக
என்று தொடங்கி குணானுபவமார்பி. என்று ரவத்திலருளினாரென்கிறார் இப் இதி.

இத் திருமேனியின் சிறப்பானது விஷயம்ஸவரானுபவத்தையே மறுத்து
இதிலேயே நிற்கச் செய்யு மளவுக்காகு மென்பதைத் திருமங்கை யாழ்வாரின்
நிலையைக் காட்டி அதனால் அவருக்குப் ப்ரமபுருஷார்த்தத்தில் மாறாட்டம்
நினைக்கலாகாதென்றறிவிக்கிறார் விஷயமேதி. இவ்வாழ்வார் திருமடங்களிலே
அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்று நான்கு புருஷார்த்தங்களில் நாலா
வது புருஷார்த்தத்தை. 'பின்னையது பின்னை' என்று பின்னாலே வருமென்றே
சொல்வார்களே யன்றி யாரும் கண்டதில்லை பென்று கழித்தார். நான்கா
வது புருஷார்த்தமாவது அசேதநாநுபவரூபமான ஐசுவர்யத்தினும் சேத
நாநுபவரூப கைவல்யத்தினும் வேறான முக்யதத்துவமான ப்ரமாத்மாவின்
அனுபவமே யாகும். அவர் அதை யில்லையென்று கூறி, கூறுதரமான காமாதி
புருஷார்த்தங்களையும் கழித்து பசுவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹானுபவத்தி
லேயே ஈடுபட்டதால் அது தவிர வேறு ப்ரமாத்மாவை அங்கீகரிக்கவில்லை
பென்று தோன்றுகிறது. ஆனால் "பாருருவில் நீரெரிகால் விசும்புமாகிப்
பல் வேறு சமயமுமாய் ப்ரந்து நின்ற" இத்யாதிகளில் ஸர்வாந்தர்யாமி
யான தத்துவத்தை இவரே யருளியிருப்பதால் அதை பிசையவில்லை
பென்ன வெண்ணாது ஆக அதை பிசைந்த பிறகு அதனுடைய போக்
தையைவிட விக்ரஹாதிகளுக்கு போக்யதையை யதிகமாக விசைந்தால்

தில்ஹற்றத்தாலே திருமங்கையாழ்வார் தம்மைச் சுவரவிஷயத்தில் தேஹாத்ம

பரமாத்மா பரமபுருஷார்த்தமென்று சொல்ல வெண்ணுது. ஆளவந்தார் ச்லோகத்தில் शास्त्रान्त—என்று பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் ச்லாகித்து, மூர்த்தி ரூபமான ப்ரஹ்மமென்று திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை யெடுத்து அது பரமாத்மாவுக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைவிட மிகவும் இஷ்டமானதென்றும் அத்யாச் சர்யமென்றும் அருளி யிருப்பதைப் பார்த்தால் இதைவிட பரமாத்ம ஸ்வரூபம் தாழ்ந்ததெனவாகும். அதற்காகப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமே திவ்ய மங்கள் விக்ரஹமுமாகுமென்று साक्षादிகளைப் போலே கொண்டால், ஆக்மாவுக்குத் தாழ்வு வாராமலிருக்கும், திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தில் நித்யமான பரவாஸுதேவரூபத்தைவிட விபவாதிரூபத்திற்கு ஸௌலப்ய—ஸௌசீல்யாதி குணமூலமாக ஏற்றம் சொன்னாலும் அது பரவாஸுதேவரூபத்தின் அம்சமாகையாலே அதற்கே ஒரு விதம் உத்கர்ஷம் சொன்னதாவது போல், விக்ரஹமெல்லாம் பரமாத்மாவே யென்று கொண்டால் விக்ரஹ—உத்கர்ஷம் பரமாத்மாவின் உத்கர்ஷமே யாகும்—என்று கருதி தேஹாத்மவாதி யானார், அதாவது திவ்ய விக்ரஹம் பரமாத்மாவென்பதே, இது தேஹமே ஆக்மா என்ற சார்க்கமதமன்றி, தேஹம் ஆக்மாவே என்றதாகும். ஸர்வவ்யாபியாய் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்ம ஸ்வரூபமே அவன்தேஹமாயுமிருக்கிறது; அதில் தேஹமான பரமாத்மாவின் போக்யதை அதிகமாகையால், அந்த தேஹத்திலும் அர்ச்சாவிபவங்களில் போக்யதை அதிகமாகத் தோன்றிப்பதால், “ஏரார்முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே” என்று மற்றவற்றைக் கழித்தார், இப்படி அவர் கழித்ததும் இங்கே பரமாத்மஸ்வரூபாநுபவம் துர்லபமாகையால் சேர்க்கமுடியாமையாலும் விக்ரஹாநுபவத்தில் ஹற்றத்தினாலுமாம். ஸம்ஸாரிகளுக்குச் சரியான ஆக்மஜ்ஞாநம் பிறந்த பிறகு தேஹத்தை விட்டு ஆக்மஸ்வரூப மாத்ரத்திலே நோக்கிருப்பதுபோல் பரமாத்மா அவன் திருமேனியைவிட வேறென்றறிந்த பிறகு திருமேனியின் ப்ராப்தியில் ஈடுபட்டால் முக்தியாகாது; பரமாத்மாவினிடமேயீடுபட வேண்டுமென்கிற விபரீத புத்தி யுண்டாகாமைக்காகவும் திவ்யமங்கள் விக்ரஹமும் பரமாத்மாவாகவே தோற்றும்படி அவர் அருளியது. இக் கருத்தினாலேயே ஸுபஞ்சராத்ரமும் किमात्मिका भगवतो व्यक्ति: என்று திருமேனிவிஷயமாகக்கேட்டு यदात्मको भगवान् तदात्मिका भगवतो व्यक्ति: என்று சொல்லிற்று ஆனாலும் இந்த வாக்யம் பகவான் என்கிற ஆக்மஸ்வரூபம் வேறு, திருமேனி வேறு என்று விளக்கும் இவ்வாழ்வார் வாதத்தைக் கொண்டே वरदाराजपञ्चाशत्த்தில்

‘विश्वातिशायिसुखरूप यदात्मकत्वं व्यक्तिं करीश कथयन्ति तदात्मिकां ते ।’

येनाधिरोहति मतिस्त्वदुपासकानां सा किं त्वमेव तव वेति वितर्कडोलाम् ॥’

என்றாளுரை. எரித்தாந்தத்தில் ஆக்மஸ்வரூபத்திற்கு நிர்விகாரத்வ-நிரவயவத்வாதிகளை ஸ்லீகரித்திருப்பதால் விக்ரஹங்களும் ஆக்ம ஸ்வரூபமே யென்

வாதிகளாக அருளிச்செய்வார் ஸர்வேச்வரனுடைய दिव्यमङ्गलविग्रहத்துக்கு
 'पापं हरति यत् पुंसां स्मृतं सङ्कल्पनामयम् । तत् पुण्डरीकनयनं विष्णोर्द्वयाभ्यं मुखम् ॥',
 'रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचिसाग्रहारिणम्' इत्यादிகளின்படியே சுவர்வமும் ஶாஷ்வமும்

பதில்லை. ஆக்மாவுக்குப் போல் விக்ரஹத்திற்கும் ஸ்வரூபத்வமும்; அசேதந
 மாகைபாலே ஷாட்குண்யமில்லை. விக்ரஹத்திலே ஷாட்குண்யம் பஞ்ச
 ராத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டதே யென்னில்—அது ஆக்மாவின் ஷாட்குண்
 யத்திற்கு விக்ரஹமூலமாகக் தோற்ற மென்ற கருத்தாலேயாம். ஆளவந்தார்
 விக்ரஹம் ப்ரியதர மென்றது ஆக்மாவை விட அதிக ஆநந்தஸ்வரூப மென்ற
 கருத்தாலல்ல; ஆக்மாவை விட அதில் அதிக வாகாரத்தைக் கருதியாம்.
 பகவத்கைங்கர்யத்தை விட பாகவதகைங்கர்யம் சிறந்ததென்றால், பகவத்
 ஸ்வரூபத்தை விட பாகவத ஸ்வரூபத்திற்கு அதிக ஆநந்த ஸ்வரூபத்வம்
 சொன்னதாகுமோ. எல்லாம் நிருபாதிகாநந்தமான பரமாத்மஸ்வரூபஸம்பந்
 தத்தாலன்றோ போக்யமாகிறது. ஓராகாரத்தாலே ப்ரியதரமாகத் திருமேனி
 யானாலும் சோதித்த போது பரமாத்மாவே ப்ரியதமமாகுமென்றே நியதர
 பதப்ரயோகம் செய்கருளினார். இவர் நம்மாழ்வாரைப் போலே அர்ச்சிராதி
 மார்க்கத்தாலே தம் மோக்ஷார்த்தப்ரவ்ருத்தியைத் தம் ப்ரபந்தத்தில் முடிவில்
 காட்டாமல் அர்ச்சாரூபமான பரமாத்மாவினிடம் நாயிகாभावத்திலே
 நின்று திருமேனியினுபவத்திலேயே இங்கு இழிந்திருந்தாலும், 'விக்ரஹம்
 சுத்த ஸத்துவமயம்; பரமாத்ம ஸ்வரூபம் அதைவிட மேலான ஆனந்தம்'
 என்றே இவர் ஸித்தாந்தமாகும். ப்ராக்ருத விஷயங்களே பரமாத்மா
 வினிடமிருந்து மனத்தை இழுக்கும் போது அப்ராக்ருத விக்ரஹம் இழிப்
 பதில் வியப்பொன்று மில்லை. நாம் காணக்கூடியது திருமேனியே யாகையாலே
 அதனுள் பரமாத்மாவை நினைத்து அதை வணங்குவதாம் ப்ராப்ய தசையில்
 பரமாத்ம ஸ்வரூப ப்ரதானமாகவே ப்ரத்யக்ஷமிருப்பதால் அங்கே தனியாகத்
 திருமேனியையோ சரணத்தையோ மந்த்ரத்திலும் சொல்லவில்லை யென்க.

திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்கு எல்லாவற்றையும்விட ஏற்றமெதனாலோ
 அதையறிவிக்கிறார் சரீதி.पापमिति. पुंसां-ஜீவர்களுக்கு स्मृतं நினைக்கப்பட்டதாய்
 தைலதாரையைப் போலே अविविच्छन्नस्मृति விஷயமாய்அல்லது பொதுவாகவே
 நினைக்கப்பட்டதாய் सङ्कल्पनामयं-தனக்குத் தோன்றியபடி கொள்ளப்பட்ட
 यत्-எது पापं பாபத்தை हरति-போக்குமோ, तत्-அந்தச் செந்தாமரைக்கண்களை
 யுடையவிஷ்ணுவின் திருமுகத்தை எப்போதுபார்ப்பேன். दृष्टेति. रा-अ-10029)
 'न तत्पुं समायातं पश्यमानो न राधिपः' என்று வாக்ய முடிவு. அழகினாலும், கொடை
 யென்ற செயலாலும் காம்பீர்யத்தாலும் மற்ற குணங்களாலும் ப்ரஜை
 களுடைய கண்ணையும் மனத்தையும் கவருகின்றவனாகி வருகின்ற ராமனை
 தயரதார்த்ருப்தி பெறாமல் கண்டவண்ணமிருந்தார். இங்கே பாபத்தைப்
 போக்குவதென்றதாலே சுபத்வம் தெரிகிறது. दृष्टिचित्तरोच-மென்றதாலே
 ஆச்ரயத்வமும் தெரிகிறது. வெறொன்றில் இவையிரண்டும் சேர்வதில்லை

முண்டு. வநக்கு அபயவமுண்டாகிலும் ஶுபாவில்லை. பகவத்பரத்திக்கு
ஶுபவமுண்டேயாகிலும் அபயவமில்லை. சர்சாரவந்தரஹிதமான பரிஶுத்தாத்மபரத்திக்கு
துக்கு சர்சரிக்கைக்கு சரூபரியோகதை இல்லையே யாகிலும் பரத்னாச்சென்னையாலே
ஸம்ஸரிக்கைக்கு சரூபரியோக வஸ்துவாகையாலே அதுக்கு(?) ஹேயத்யனிஶ்வரஶுபவ
முமில்லை; அபயவமுமில்லை. முக்தருடைய(க்கு?) விபரஶபரிஶஹத்சையிலும், நியாயபர
ராண நிபயருக்கும் அபயவமுண்டேயாகிலும் சர்சாரநிவர்த்தனசமமான ஶுபாவில்லை.
ஆகையால் திரிஷமஜ்ஞவிபரத்திக்குக் குமுதுஷூரபகமான ஶுபவமும்அபயவமும்உள்ளது
பராபரஸுபவஹ் ப்ரேமபோபபரஸாகம் । சரூபாத் சாமினோ ரூபமுபாடேயதம் விது: ॥

யென்கிறார் பத்தருக்கு இத்தயாதியால். ஆச்ரயத்வமாவது—மனத்தில் பதிந் திருக்கை—இது மூர்த்தியான எல்லா வஸ்துக்களுக்குமுண்டு. அமூர்த்த மான ஆக்மாவுக்கு இது எளிதிலாகாது. பத்தருக்கு என்பதற்கு பத்த ஜீவ சரீரங்களுக்கு என்பது பொருள். **ஐம்=** ஹேயநிவர்த்தகத்வம் பகவத் விக்ரஹத்திற்குமுண்டு; பகவத் ஸ்வரூபத்திற்குமுண்டு. **முகநிய** ஆக்ம ஸ்வ ரூபத்திற்கும் அதில்லை. **விஷ்ணுதர்மம் ஶாஷஸ்தாஷயந்தா** என்றாரம்பித்து **ஷ முகநியர்**களின் த்யாநத்தினால் பலனில்லை யென்று சொல்லிற்று அதற்குக் காரணம் அவர்களும் ஸம்ஸார யோக்யரா (பரதந்த்ர சேதநரா) யிருக்கை. ஆகில் எல்லோரும் ஸம்ஸரிக்கவேண்டுமேயென்னில்—யோக்யதை இருவிதம் **ஸபயோயதே ஶத்காரியோயதே** என்றவாறு ஸஹகாரிகாரணமான **புण्याபகம்** இராமை யால் ஸம்ஸரிக்கையில்லை. ஆசார்யாதி மஹான்களுடையவும் அநந்த கருடாதி நித்ய ஸூனிகளுடையவும் த்யாநம், 'ஶம்ஸ்ய புணகஸி மநஸா யாயேவ' என்றபடி பாபநிவர்த்தகமாயிருப்பதால் வேறொருவருக்கும் சுபத்வமில்லை யென்னக் கூடுமோ வென்ன—அதன் பரிஹாரத்திற்காக **முமுక్షுயுகமான** என்ற விசே ஷணம். மோக்ஷத்திற்காக ஸங்கல்ப்பித்துச் செய்யும் த்யாநத்திலே பகவத் விக்ரஹமொன்றுக்கே அத் தகைய ஹேயநிவர்த்தந சக்தி ஆச்ரயத்வத்துடன் சேர்ந்திருக்கு மென்றபடி. இந்த வைலக்ஷண்ய மிருப்பதாலே விக்ரஹ மானது (நிரதிசயானந்தமாகாமற்போனாலும்) உபாதேயதமமாகிறது.

கீழே பகவத் ஸ்வரூபத்தைவிட இது ப்ரியதரமென்றதற்கும் உபாதேய தமமென்பதிலேயே நோக்கு என்ற கருத்தாலே அதற்குக் காரணத்தை ஸங்க்ரஹிக்கிறார் காரிகையினால். **பரேதி. பர-யோகிகளாலும் அவர-நம்மைப் போன்றவராலும்** எளிதில் புத்தியில் கொள்ளத்தக்கதும், **மம-பக்திக்கும் வுஷ-**ஸ்ரூபத்திற்கும் **யஸாவக்-(பாபநிவர்ந்தநம் செய்து)** உத்பத்தி காரண மாயுமிருக்கிற **ரூப்-எம்பெருமானின் திருமேனியை திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை விட ருபாடியதமம்--அநுஷ்டாநகாலத்தில் கொள்ளத்தக்கதாக விழு:-அறிகிறார்கள்.** ஆயோகிகளான ப்ரபந்நர்கள் அழுவர்த்தமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை எப்படி நினைத்து அர்ப்பணம் செய்வதென்ற சிந்தையை நிவ்ருததி செய்கிறது **சரணौ என்கிற சொல்,** அவன் திருமேனி எதேனுமொன்று எளிதில் புத்தியில் விஷயமாகிறபடியால் கண்ணுக்கும் கோசரமாகிறபடியால்

சரணாதிவிதாபகவாக்யத்திலும் 'மாமேகம் சரணம் வஜ' என்று விபரவிசிஷ்டன் இலக்காய்த் தோற்றினான். இக் தி:யவிபரஹம் பரமயூஹாபவஸ்தாபவசுத்திலும் ஞானாபவமென்னுமிடம் சாஸ்திரம்.

चित्तालम्बनसौकर्यकृपोत्तम्भक(न)तादिभिः । उपायत्वमिह स्वामिपादयोरनुसंहितम् ॥

இங்கு டாமபூனன் ஔசியாதிசயத்தாலும், 'அனதிக்ரமணியம் ஹி சரணபரஹம்' என்கிறபடியே க்ரபோச்சமகவாதிசயத்தாலும், 'தவாமுநஸ்யந்நி' இत्याதிசுளிற் றடியே

அங்கே சரணாகதி செய்யலாமென்றதாம். இதற்காகவே 'பத்துடை யடிய வர்க்கு' என்ற திருவாய்மொழி. சரமச்சேலாகத்தில் ம் என்று ஆத்ம ஸ்வ ரூபத்தை தானே சொல்லியிருக்கிறது; திருமேனியைச் சொல்லவில்லையே பென்ன அருளிச்செய்கிறார் சரணேதி. திருமார்பில் கைவைத்து ம் என்கிறார்; அது திருமேனியையும் குறிக்குமென்றபடி அப்போது க்ருஷ்ணமூர்த்தி யொன்றே இலக்காகுமென்ன உத்தரம் இத் இதி. ஸர்வதசையிலுமுள்ள தன்னை ம் என்று சொல்வதால் எல்லா விக்ரஹமும் ம் என்பதில் விவக்ஷிதம் 'तां यजेत् तां विचिन्तयेत् । विश्यपास्तरोपस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम्' என்று அர்ச்சாமூர்த்திக்கும். यो वेद निहितं गुहायाम् என்று ஹாடிமூர்த்திக்கும் சுபத்வம் சொல்லப்பட்டது. ஆனாலும் முழு விக்ரஹத்தையே கண்டோடாக்தமாக்காமல் சரணத்தை ப்ரதாநமாகக் குறிப்பது ஏனென்ன, உத்தரம் चिन्तेति. चित्—சித்தத்தினால் आलम्बन=க்ரஹிப்பது सौकर्य=ஸுகமாய் செய்யக்கூடியதாயிருப்பதாலும் कृपोत्तमनता=க்ருபையை அபிவருத்தி செய்க்கூடியதாதலாலும்; ஆதிபதத்தால் அடிமையாயிருப்பவன் இழியும் துறையாயிருப்பதாலும் என்று கொள்வது. ஸ்வாமியான பரமாத்மாவினிடமே யிருக்கும் உபாயத்வமானது इह—இந்த மந்த்ரத்தில் அவனுடைய திருவடிகளில் अनुसंहितम्—கொள்ளப்பட்டது. நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வமென்கிற உபாயத்வம் ஈசுவரனுக்குள்ளது. அதைத் திருவடியில் அநுஸந்தாநம் செய்ததென் என்னில், அடிமையாயிருப்பவன் திருவடியிலிழிவதே தருமாகையாலும் திருவடியில் சேர்ந்தவன்விஷயத்திலேயே ஸ்வாமியின் க்ருபை யதிகமாவதாலும் அமூர்த்தமான ஆத்மாவையும் முழுத்திருமேனியையும் விடச் சிறிதான திருவடிக் கேசித்தத்தால் க்ரஹிப்பதில் ஸௌகர்யமிருப்பதாலும் तवामुनस्यान्नि என்றபடி மிகவும் ஸோக்யமாயிருப்பதாலும் சரணத்தைக் குறித்ததென்றபடி. कृपोत्तमनता=க்ருபையை யதிகப்படுத்துதல். பக்தியநதிகாரிக்கு க்ருபையே உடாயம். ஸஹஜமான காரணயத்திற்கு ப்ரதிபந்தமான அபராதங்களிருக்கும்போது சரணாகதி அஹங்கு உத்தம்பக (உத்தேஜக) மாகிறது அதைவிடத் திருவடியைப் பற்றி சரணாகதி செய்தால் க்ருபைக்கு அபிவ்ருத்தியாம். இதைக் கருத்தில் கொண்டு कृपोत्तमनता=திசயத்தாலும் என்றருள்வர். அர்ஜுநனும் துர்யோதனனும் க்ருஷ்ணனை யணுகினார்கள் தலைப்பக்கம் வந்திருந்த துர்யோதனனைவிடத் திருவடிபக்க மிருந்த அர்ஜுநனிடம் க்ருபை யதிகமாயிற்று.

अनतिक्रमणीयमिति. ஒருவனை நிற்கச்செய்யப் பிடிக்கும்போது காலிற்

னவர்களும் 'உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்' என்றும், த்வாடிமூல் ஶரண் ப்ரபே என்றும் அருளிச்செய்தார்கள்.

“सौगन्ध्य.सौकुमार्यादिगुणविग्रहवान् हरिः । तस्य स्वात्मप्रदाने तु साधनं स्वपदद्वयम् ॥”
என்று அபியுகரும் பதிபாதித்தார்கள்.

‘சரணி’ என்கிற இடத்திலே ‘தமேவ ஶரண் மக்ஷ’ ‘கழல்களவையே சரணாக’ ‘நாகணைமிசை நம்பிரான்சரணே சரண்’ இत्याதிகளிற் படியே அவதாரம் விவாசிதம்.

பற்றினேன் உனக்கே நான் அடிமையானேன். ஶ்ரணேதி. ப்ரபந்தர்களின் பாபத்திரைப் போக்கும் திருவடிகளை சரணமடைந்தேன். இவற்றையடி யொற்றினவர்களும்திருவடிகளையே ப்ரதானமாகக் காட்டும் இவ் வசநங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்ட நம் குரு பரம்பரையிலுள்ளவர்களும்.

சௌண்யேதி. மணம் மென்மை முதலிப குணங்கள் நிறைந்த திருமேனியை யுடையன் திருமால்; அவனுடைய ஸ்வரூபாநுபவத்தை நமக்களிப்பதில் அவனுடைய திருவடியினையே உபாயமாகுமென்றார். இதில் பூர்வார்த்தம் சுபகுணமான விக்ரஹவிசிஷ்டன் ஹரி: = ச்ரீபகவான் உபாயமென்றது அவன் உபாயமாவதற்கு அவன் திருவடியை யாச்யிப்பதே ஸாதகமென்றது உத்த ரார்த்தம். இவ்வபிபுத்தர் அருளாளப்பெருமானெம்பெரு பானார் என்பர், ஸாரப்ரகாசினையில் பராசரபட்டரென வுளது. இவ்வளவால் திருவடிக்குச் சிறப்பு ஸர்வஸம்மதமென்று தெரிகிறது. இப்படி இதை ப்ரதானமாக நிர்தேசித்தாலும் சரணசப்தார்த்தம் நிரபேக்ஷ ரக்ஷகத்வமென்று ஸர்வ ஸம்மதமாகையால் இப்படிச் சிறந்த திருவடிகொண்ட திருமேனியை யுடைய னாய் வாத்ஸல்யாதி குண நிதியாய் ச்ரீமானுமானவனை என்று அபிஷாரணசரணி என்பதின் பொருளாம். அவனுக்கு நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வம் ஶரணசப்தார்த்தம்.

பல வாக்யங்களைக் கொண்டு சரணி என்றவிடத்தில் ஏவகாரத்தைச் சேர்க்கவேண்டு மென்கிறார். சரணாதிதி அப்போது திருவடி தவிர வேறு உபாயமில்லை யென்றால், ‘மற்ற அவயவமும் உபாயமன்று’ என்று கொள்ளாமைக்கு ஸாதகமாகும் முதல் உதாஹரணம்; இதைப் போன்ற வாக்யத்தையே உதாஹரிக்கிறார் கழல்கள் இதி. திருவாய் 5-8-11. ‘டேய் ச்சியின் உயிருண்ட பிரானின் திருவடிகளையே சரணாகக் கொண்ட சடகோபன்’ என உளது. நாகணை இதி. திருவாய் 5-10 11 நாகம்—ஆதிசேஷன். அதன் உடலான படுக்கையின் மேலுள்ள நமது பிரானின் சரணங்களை நமக்கு ஶரணம். இந்த ஏவகாரத்தினால் ஶித்திப்பதென்ன வெனில்—த்வமேவோபாயஶூதோ மெ ஶவ—இத்யாதியிற் சொல்லுமதே ஶரணமென்ப தற்குத் திருவடியிலுள்ள பரம்பரயா ஸாதகத்வமாகிற உபாயத்வம் அர்த்த மாகில் திருவடிக்குப் போலே க்ருபோசம்மதத்வாதிக்ஷயம் வேறென்றுக்கில்லை யென்றதாம். ஈசுவரனிடமுள்ள உபாயத்வமே சரணசப்தார்த்தமென்னில் சரணாகதிஸந்தர்ப்பத்திலே ஶரணசப்தத்திற்கு ரக்ஷகத்வமென்ற பொருளைக் கொள்ளாமல் உபாயத்வமென்ற பொருளைக் கொள்வதால் பகவான் உபாய

चरणाविति निर्देशः पःनीवैशिष्ट्यबाधकः । इति मन्दैरिदं (देरितं) प्रोक्तम्; श्रीमच्छब्दविरोधतः ॥

மென்றால்—பகவான் உபாயாந்தர ஸ்த்தாநாபந்தனென்று சொன்னதாம். அதனாலேயே ஸாத்யோபாயம் வேண்டா என்று தெரிவதால் நிரபேக்ஷ ரக்ஷக த்வமென்பது ஸித்திக்கிறதே: பிறகு ஏவகாரமெதற்கென்னில்—ரக்ஷகன் வேறொருவனிருக்க மற்றொருவனை உபாயாந்தர ஸ்த்தாநாபந்தனாகக் கொள்வதுமுண்டு. அதில்லை; எவன் ரக்ஷகனோ அவனையே உபாயமாகக் கொள்வதைச் சொல்வதாகும். அதனாற் நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வம் ஸித்திக்கும். தேவதைகள் த்ரிபுராஸூர ஸம்ஹாரத்திற்குத் தாங்கள் அசக்தராய் ருத்ரனை ஏரணம் புகுந்தனர்; அந்த ருத்ரன் தனக்கு ஸஹாயமாக இதரதேவதைகளின் வலத்தையும், அக்நியையும், முடிவாக விஷ்ணுவையும் அபேக்ஷித்தான். இப்படி பலவற்றோடு சேர்ந்து ருத்ரன் உபாயமானது போலாவான் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகிற விஷ்ணுவென்று நினைக்காமைக்காக, ஸர்வ நிரபேக்ஷனாவேயிருந்து நீ உபாயமாகவேண்டுமென் துமாம். விரிவு மேலே.

இனி **चरणौ** என்கிற த்விவசநத்தினால் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லை யென்று தெளிவாமென்ற **तान्नास्तु** ஏகதேசிவாதத்தை நான்கு காரிகைகளால் நிராகரிக்கிறார் **चरणाविति**. **चरमहस्यवत्तत्** நயினராச்சான்பிள்ளை சொன்னதற்கு இங்கே நிராகரண பென்பது ஸ்டஷ்டம். “இப் பதத்தில் **द्विवचनम्** **सादृश्यात्** இவ்வுபாயமென்கிற ஸாஹஸ்வசநத்தைத் தள்ளுகிறது. அவனும் அவளும் கூடி உபாயமென்னில் **चरणங்கள்** இரண்டென்ன வெண்ணுது; நாலென்னவேணும்” என்பது அவர்வாக்பம். **चरणौ** என்கிற த்விவசநநிர்தேசமானது உபாயமான நாராயணனுக்குப் பத்நீவை சிஷ்ட்யத்தை = பத்நீயோடு சேர்ந்து உபாயமாகையை **वाच्य**க்கும் **इति एदम्** = என்ற விது **मन्दैः**—சிறுநிறிவுள்ளவர்களால் **प्रोक्तम्**—சொல்லி ப்ரவசனமும் செய்யப்பட்டது. **मन्दैरितं प्रोक्तमென்று** **वाच्य**மாம். அப்போது அறியாதவாரொருவர் சொல்லப் பலரால் அது ப்ரவசநம் செய்யப்பட்ட தென்று பொருள், **मन्दैः**வத்திற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார் **श्रीमच्छब्दविरोधतः** என்று **श्रीमत्** என்றிராமல் **श्री** என்றே யிருந்தால் **श्रीनारायण** என்பதன்மேல் **चरण** சப்தமானால் **चरण** பதத்தாலே நாலைச் சொல்வதற்காக **द्विवचनम्** வரலாம். இங்கே **श्री**யானவள் நாராயணனுக்கு விசேஷணமாகத் தோன்றுவதால் **श्री**சப்தார்த்தத்திற்கு **चरण**த்தில் நேராக அந்வயமிராதையால் நாலு சரணத்தைக் கொள்ளலாகாது அப்போது **श्री**யின் **चरणம்** உபாயமென்ற விவசையில்லை யென்னலாமே யென்னில்—அப்போது மதுப் ப்ரத்யயவிரோதம் வரும். மதுப்பினாலே ச்ரீவிசிஷ்ட நென்ற பொருள் சொல்லப்படுகிறதே. ‘**तदस्यास्ति शसिन् इति मद्रप्**’ என்ற விடத்தில் ‘உடலக்ஷணமாகில் மதுப்பு’ வாராது; வர்த்த மாநகாலஸம்பந்தமிருந்தால்தான் மதுப்பு’ என்று வையாகரணமும் வரைந்தனரே சரணாகதிகாலத்தில் ச்ரீஸ்பந்தம் நாராயணனுக்கிருப்பதைச் சொல்வதால் ச்ரீக்கும் சரணாகதிஸம்பந்தமாம், **चरणौ** என்ற த்வித்வம்

शब्दस्वरसतः प्राप्तं वैशिष्ट्यं प्रथममथतम् । विशेष्यचरणद्विवं न हि बाधितुमर्हति ॥

चरणानिति वक्तव्यमिति यच्च प्रसङ्गितम् । ग्रन्थशैरपहास्यं तत् पतिप्राधान्यतोऽन्वयात् ॥

சீக்கு விசேஷணத்வத்தை வாசிக்கு மென்பதை வேறு காரணத்தினாலும் தூஷிக்கிறார் ஷாடேதி. மதுப்பிராமல் மீரதி யென்றாற் போலிருந்தாலும் வைசி ஷ்ட்யம் = விசேஷணமாகக் கொள்கையே ஸ்வரஸமாடும். மதுப்சப்தமுள்ள போது ஸுதராம். மதுப்பானது விசேஷண உபலக்ஷண ஸாதாரணமன்று. ஆனாலும் சரணதீவத்தால் அதற்கு வாடிமென்ன வொண்ணாது. முதலில் அறியப்பட்டது வைசிஷ்ட்யம்; அதாவது பிராட்டிக்கு விசேஷணத்வம். த்வித்வம் பின்னால் அறியப்படுகிறது. வீராதமுண்டாகில் அசஜாதவிருஷ்யாத தாலே முதலில் அறியப்பட்ட வைசிஷ்ட்யத்தை யிசைந்து த்வித்வத்தையே வாடிக்க வேண்டும். இக்கே யேல் ஸகமாபிகரணவிருஷம். மேலும் ஸங்க்யைச் சொல்லும் வசனம் அமுக்யம். குணே ஸ்வராயகவ்யா என்று த்வித்வத்தை வாடிக்கலாம். உண்மையில் த்வித்வத்திற்கு வாடிமுயில்—விசேஷ்யமான நாராயணனின் சரணத்திற்குள்ள த்வித்வமிங்கே சொல்லப்படலாம். விசேஷணமான சீர்க்கு நாராயணனிடத்தில் அந்வயமின்றி நேராக சரணத்தில் அந்வயமில்லையே. ஆக தீவமானது விசேஷ்யத்தை வாடிக்காதென்று பொருள். இனி ஸமப்ரதாந மாயிருந்தாற் போல் விசேஷணமாயிருந்தாலும் சீர்க்கு சரணத்தில் அந்வய முண்டாகில் சரணா என்றே இருக்க வேண்டும்; அந்வயமில்லை யெனில் சீர்க்கு உபாயத்வம் ஸித்திக்காதென்றார் அதற்கு உந்தரம் சரணானிதி. யத்—எந்த பஹு வசநமானது ப்ரஸஜித—ஆபாதிக்கப்பட்டதோ. அது க்ரந்த மறிந்தவர் களாலே பரிஹஸிக்கத் தத்ததாகும். ஸமப்ரதாநமாயிருந்து இருவர் சரணங் களையும் கொண்டாலும் சரணौ என்றிருக்கலாம் சிங்ஷே நிசி ராஷ்ஸா புரா சரணौ ப்ரதுனாசி நொ ரிமம் என்ற ப்ரயோகம் காண்க. விசிஷ்டப்ரயோகத்திலே गुरोः सदारस्य निपीडय पादौ என்றாற் போலே விசேஷ்யத்தை யநுஸரித்து தான் வசநம் வரும். விசேஷண விசிஷ்டத்திலே अमेरुமாக அந்வயிக்கும் டடி ஸமாநாபிகரணமாக ப்ரயோகித்தால் அங்கே விங்கமும் வசநமும் விசேஷ்யத்துக்குள்ளதே யாகும். விசேஷணத்தையநுஸரித்து ப்ரயோகித்தால் ப்ரயோகம் அஸாதுவாகும். सवसा गौः कीता என்றே ப்ரயோகம் ஸாதுவாகும் सपरिकरो राजा पूजितः என்னுமல் पूजितौ என்னலாகாது, நாராயணனுக்கு விசேஷணமாயிருப்பதால் சரணத்தில் சீர்க்கும் அந்வயமுண்டு ஆனாலும், पतिप्राधान्यतोऽन्वयात् = பதியைத் தனக்கு விசேஷ்யமாக்கிக்கொண்டே சரணத்திலும் அந்வயிப்பதால் சரணान् इति = என்று பஹுவசந் தகாது. விசேஷண விசிஷ்டத்திற்கு மேலே ஒன்றில் அந்வயம் கொள்ளும்போது அந்த ஒன்றில் விசேஷணமும் ஸம்பந்தப்பட்ட தென்று கருதப்பட்ட போதும் அந்த ஒன்றின் மேல் வசநம் விசேஷணத்தையும் அநுஸரித்து வருகிற

न सम्राजि सप्तकीके सद्धितोक्तिसाहसम् । तथाऽत्रैत्यपरामृश्य दर्शितं गुरु साहसम् ॥

ஸ்ர்வசக்தியானவன் உபாயமாம்போது இவ் விசேஷணத்தால் அபேகை என்; சாபேஷணத்தில் ஸர்வசக்தியன் றிக்கே யொழியானே என்னில்—இச் சோயம் நாராயணசப்தத்தாலும் வரணமுதேத்தாலும் சொல்லப்பட்ட குணவிசயஹோத்திலும் பண்ணலாம் அவை இவனுக்கு விசேஷணங்களாகையாலும் அவற்றுக்கு வரவருபமாக உபயோகவிசேஷங்கள் உண்டாகையாலும் அவற்றால் எவ்விதவிசயவிரோத மில்லையென்று யதார்த்தமானம் கொள்ளில், இது வஹுமானபாசமாய் இங்கு பரிசுஷ்ட-த்திலும் ஸாரஸிகவிசேஷணபாவமான பரிசுஷ்டத்திலும் துல்யம்.

தன்று. அதனால் ச்ரீவிசிஷ்ட நாராயணனுக்கு ஸ்ரீயோடு வரணத்தில் அவ்வய மிருந்தாலும் த்விவசநந்தான் வரும். ச்ரீக்கு உபாயத்வமிசையாதவர்கள் பஹுவசநமிருந்தாலும் நாராயணனுடைய வரணமே கொள்ளப்படுமென்று வாதிக்கலாம்; பஹுவசநம் அதற்கு முக்ய ஸாதகமாகாது ச்ரீக்கு உபாய த்வமிசைகின்றவர் வரணசப்தம் விக்ரஹத்திற்கு உபலக்ஷணமாகையால் திரு மேனியும் இரண்டு, அவர்களும் இருவர், அதனால் த்விவசனமென்றும் வாதி க்கலாம். உண்மையான ஸமாதானம் மேலே மொழிந்ததேயாகும். பிறரின் உரையிலுள்ள குற்றங்களை அறிய நமது வசநக்ருத்ய விமர்சத்தைக் காண்க

நயினராச்சான்பிள்ளை 'சद्धितोक्तिसाहसम्' இவ்வுபாயம் என்கிற ஸாஹஸவசந த்தைத் தள்ளுகிறது' என்றார். உபாயம் சद्धितोक्तिसाहसम् என்று யார் சொன்னார்கள்? ஒருவன் ஸபத்தீகனாய் சமராத் ஆனால், சद्धितोक्तिसाहसम् என்பதில்லை சद्धितोक्तिसाहसम् என்றே சொல்வது. அவர்கள் இருவராயிருந்தாலும் சமராத்வும் ஈகம், அதுபோல் இங்கு உபாயத்வமொன்றே. ஆகையால் மாசேக் ஶரண் வஜ என்றதில் விரோதமில்லை யென்கிறார் ந சமராஜிதி, இப்படி அராமுத்ய-பரிசீலனம் செய்யாமல் ச்ரீக்கு உபாயத்வதூஷணத்திற்காகத் தமது குரு = மிக்க ஸாஹஸமானது அவ ரால் காண்பிக்கப் பட்டது.

இனி இந்த த்விவசநத்தால்மட்டும் கூறவில்லை. தர்க்கமும் துணை. ச்ரீக்கு உபாயத்வத்தைக் கொண்டால், த்ரிபுராஸூரஸம்ஹாரத்தில் பல ஸஹாய த்தை யெதிர்பார்த்த ருத்ரனுக்குப் போல் எம்பெருமானுக்கு ஸர்வசக்தி த்வமில்லை யென்னவாம், ஆக ஸர்வசக்தித்வமே ச்ரீயின் உபாயத்வத்திற்கு வாயகமென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் ஸர்வேதி. இங்கே வரணவிசய-விசய: விசயவிசய: வரண: வரணம் என்று த்வயார்த்தம் ஸர்வஸம்மதமாகிறது; அத்துடன் ஸ்ரீவிசிஷ்ட: என்பதும் சேருகிறது; குணவிக்ரஹங்களோடு சேர்ந் தாலல்லது அவன் உபாயமாகானென்று அவற்றுக்கும் உபாயத்வமிசைந்தால் ஸர்வ சக்தித்வமாம் வருமே; குணவிக்ரஹங்கள்மூலமாகத் தானே அவன் ஸங்கல்ப்பிப்பது. குணவிக்ரஹங்கள் ப்ரதானமாகாமல் விசேஷணமாகத் தோன்றுவதால் விரோதமில்லை; அவற்றுக்கிங்கே உபயோகமுமுளதெனில்- விசேஷணமாகத் தோன்றுவதால் உபயோகமுமுள்ளபடியால்-ச்ரீக்கும் அது

இவ்விடத்தில் 'शरणशब्द' 'उपाये गृहरक्षितोः शब्दः शरणमित्ययम् । वर्तते; सांप्रतं त्वेव उपाया-
शब्दवाचकः' என்று விசேஷிக்கையாலே உபாயபரம்.

भर्यासबलादेव खयतविनिवृत्तये । अत्रोपायान्तरस्थाने रक्षको विनिवेशितः ॥

சாரிணிம்'. 'देवजुष्टामुदाराम्', 'सएषमंसरी तव' இத்யாதி ப்ரமாணங்களால் இவளும்
சேர்ந்து உபாயமும் உபேயமுமாகவேண்டுமென்று அவனது அபிப்பிராய
த்தை சாஸ்த்ரமூலம் அறிவதால், யார் செய்யும் கார்யமும் அவனாலே யாகிற
படியால் இது ஸர்வசக்தித்வஸாதகமே யாகு மென்றபடி.

இவ்வளவால் குணவிग्रह விशिष्टश्रीविशिष्टनारायणமென்று முதற்பதத்திற்கு
அர்த்தம் எரித்தித்தது. இனி—சரணசப்தமானது சேதநவிஷயத்தில் ரக்ஷகன்
என்கிற பொருளிலும் அசேதநத்தில் க்ருஹமென்ற பொருளிலும், ப்ரபத்தி
பரமான 'इदं शरणमपामां' என்கிற வாக்கியத்திற் போல் உபாய பரமாகவும் ப்ரயோ
கிக்கப் படுகிறது ஆக இங்கே 'शरणौ शरणम्' = திருவடியே சரணமென்றால் இது
க்ருஹமாகாது க்ருஹமென்பதற்கு 'शरणमென்ற பொருளானாலும் பூர்வஸூரம்
शरणपरमन्त्रकையால் சேராது. உபாயபரமாகலாம். முதற்பதத்திற்கு வீக்ரஹ
விசிஷ்ட நாராயணன் என்ற அர்த்தத்தில் முடிவைச் சொன்னதால் 'शरण
சப்தத்திற்கு ரக்ஷகனென்று பொருளாகலாம். பக்தியோக நிஷ்ட்டனுக்கும்
'शरणम् உபாயமாய் ஈச்வரன் ரக்ஷகனாகையால் பக்தியோகமும் சரணாதி
யாக ப்ரஸங்கிக்கும்-என்ன அருளிச்செய்கிறார் இவ்விடத்தில் இதி. (அஹிர்.
ஸம். 7.29) ப்ரபத்திஸந்தர்ப்பத்திலிருக்கிற 'शरणசப்தமானது க்ருஹம்
ரக்ஷகன் என்கிற அர்த்தங்களை விட்டு உபாயமென்கிற பொருளையே சொல்லு
மென்றதால் இவ்விடத்தில் = த்வயத்திலும் உபாயமே பொருள். 'शरणमென்ற
பதத்திற்கு ஒருவன் ரக்ஷிக்கிறவனாயிருந்து அதற்காக ஓர் உபாயத்தை விதித்
திருந்தானாகில், அவ்வுபாயத்தைச் செய்யமாட்டாமல் அவனைச் சரணமாகப்
பற்றுமிடத்திலே என்று பொருள். மற்றவிடத்தில் ரக்ஷகனென்றே பொருளு
மாகலாமென்று கருத்தாம். 'பக்தி முதலான அசேதநங்களுக்குள்ள உபாய
த்வம் ஈச்வரனுக்கில்லையே; ரக்ஷகத்வந்தானே இவ்விடமுள்ளது: ஸாமாந்ய
மான பொருளைச் சொல்லி அதை ரக்ஷகத்வமென்கிற விசேஷத்தில் பிறகு
முடிப்பதைவிட முதலிலேயே ரக்ஷகனென்ற பொருளையே கொள்ளலாமே
யென்னில்—'शरण சப்தத்திற்கு அசேதநமான உபாயந்தான் பொருள். ஈச்வ
ரன் அசேதந—உபாயமாகமாட்டானாகையால் அவ்வயம் வாராதே யென்
னலாம்; உபாயமென்பதற்கு, 'உபாய ஸ்த்தாநாபந்நென்று பொருளாகுக,
यजमानः प्रस्तरः' என்றவிடத்தில் ப்ரஸ்தரமென்கிற தர்ப்பமுஷ்டியானது யஜ
மாநன் = யஜ மாநஸ்தாநாபந்நமென்றது போலாம் இது. அங்கே யஜமாநன்
செய்யவேண்டிய 'इविधि' ருத்தை ப்ரஸ்தரம் செய்கிறதென்பதை யறிவிப்ப
தாமென்னில், இங்கேயும் அவ்வாறென்கிறார் 'शरणैतिकारिकையால், 'शरण' என்பதால்
பரந்யாஸம் சொல்லப்பட்டது. அதனால் 'शरणமான பக்திவிஷயத்திலே இவனு

சர்வாங்கிகளுக்கும் அவ்வோ ஶாஸ்திரங்களாலே ஶாராங்கினான ஶர்வேச்
வரன் கலோபாயமாயிருக்க, இங்கு விசேஷத்து உபாயமென்னவேண்டிற்று—
ஶாஸ்திரவாசத்திலே ஶதாநாகாஶாதிவிசிஷ்டனான ஶச்வரனை நிறுத்துகிற ஶாஸ்திர-

க்கு ப்ரயத்ந மிராமலிருக்கவேண்டும். அப்போது பலனெங்ஙனே வருமென்ற
சங்கையில் ரக்ஷகனான பகவானே உபாயாந்தர ஸ்தாநத்தில் நிற்கிறானென்
கிறது. அதன் ஸ்தாநத்தில் நிற்பதாவது— அதில்லாமலே அதன் கார்யத்தைச்
செய்கை. அவனாலேயே கார்யம் ஆகிறதென்று தெளிந்து இவனும் ஸ்வயத்ந
த்தை விடுகிறதாம் கபோதம் சிவியைச் சரணமடைந்ததென்றவிடத்தில்
அது தன்னாலாம் வ்யாபாரத்தால் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளமாட்டாமல், 'நீர்
உமக்காம் வியாபாரத்தைக் கொண்டு காக்கவேணும்' என்றதாம். அதுபோல்
முமுகுஷு தன்னாலாம் பக்தியென்றும் வியாபாரத்தால் தன்னைத்தான் காக்க
மாட்டாமல், நீ உனக்குத் தக்க வியாபாரத்தால் காக்கவேணுமென்கிற
னென்னலாயே; ஶாத்யோபாயத்வ ப்ரார்த்தனை யென்பதென் என்னில்—லௌ
கிக வ்யாபாரத்தால் ஒருவன் பலனைப்பெறும்போது வ்யாபாரம்செய்கிறவனே
ரக்ஷகனெனப்படுவான். சாஸ்த்ர விஹிதமான வ்யாபார மூலம் பலன் பெறும்
போது அந்த வ்யாபாரத்தை விதித்தவன் ப்ரீதி யடைவதால் அதன்மூலம்
பலன் வருவதால் அவனைத்தான் ரக்ஷகனென்கிறது; செய்கிறவனை ரக்ஷக
னென்பதில்லை அவன் செய்த வியாபாரத்தை தான் உபாயமாகக் கொள்வார்;
செய்கிறவனை உபாயமாகவும் கொள்வதில்லை. அதனால் கபோதம் தன் ஸ்த்தான
த்தில் சிபியை வைத்து ரக்ஷை பெற்றதென்பது போல் சாஸ்த்ர விஹிதமான
தைச் செய்யவாகாதவன் அதை விட்டபோது, தன் ஸ்தானத்தில் ஶச்வரனை
நிறுத்துவ தென்னுமல் உபாய ஸ்தானத்தில் அவனை நிறுத்துவதென்பதாம்.

காரிகையின் பொருளை யுரைக்கிறார் சரீதி. ரக்ஷகத்வமென்ற உபாயத்வம்
யாந. ஶாந. ஶோ. க்ரமீயோ-ஶாநயோ-பாகியோ விஷயங்களில் ஶச்வரனுக்கிருக்கிறது
அந்த ரக்ஷகத்வம் இங்கே சொல்லவேண்டியதன்று. ஶுஶாயம் செய்ய வாகாத
வனுக்கு ப்ரபத்தி யாகையால் ஶச்வரனே ஶுஶாயம் அதாவது ஶுஶாய-
ஶாநத்தில் நிற்பவனாகவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கிறான் இவன் அப்படி
அவனை நிறுத்துகையென்கிற வ்யாபாரம் ப்ரபத்தியினுடையதாகும். ஶாஸ்திர-
ஸபலாஶேவ என்றதால் ஶச்வரன் உபாயாந்தர ஸ்தாநத்தில் நின்று என்னை
ரக்ஷிப்பானென்கிற மஹாஸிச்வாஸத்தோடு பரந்யாஸம் செய்திருப்பதால்,
அதனாலேயே ஶுஶாயஸ்த்தாநத்திலே பகவான் நிறுத்தப்பட்டானென்றபடி.
உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நிற்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தனை செய்தாலும்
அவன் அவ்வாறு நிற்கலாம். அப்போதும் பரந்யாஸம் செய்தாக வேண்டும்.
ஸமர்ப்பணமே அத்யவஸாய சப்தார்த்தமென்று முடிவாக அருள்வார். அப்
போது ஶாஸ்திரத்தாலேயே என்பது ஸ்பஷ்டம். அதனால் இதே போது
பென்பதற்காக ஶ்வகாரம். ஶுஶாயம் செய்யாதிருக்க ஶச்வரன் உபாயகார்ய
த்தைச் செய்கை தகுமோ என்பதைப் பரிஹரிக்க, ஶஹஜகாருண்யரதி

மாரம் தோற்றுக்கைக்காகவா மத்தனை. இங்கு ஸ்விதயோகஸ்தானத்திலே ப்ரபத்தி நிவ்வாநிற்க, ஈச்வரன் தவாஸநஸ்தானத்திலே நிற்கையாவது என் என்னில்— ஸ்ரீமாத் ப்ரபத்யும் பண்ணி உபாயமாக தவாஸனமும் ஸ்ருஷித்துப் பெறவேண்டும் கருத்தை அவ்வுபாயமொழியவே ஸ்விதமாஸத்தாலே பெறுகைக்கு அடி ஈச்வரனுடைய ஸ்ருகாஸாஸிஸமாஸிஸிஷமாயைகையாலே பகிஷ்ணனுக்கு ஈச்வரன்

விசிஷ்டனான என்றது. ஈச்வரன் தனது காரணியத்தாலே ப்ரபத்தியை விதித்திருப்பதால் அகிஞ்சந விஷயத்திலே ஸ்ருவாயத்தை எதிர்பாராமல் நிற்பது தெரிகிறது. அதற்குக் காரணம் ஸஹஜகாரணியமே.

இனி யத் யேன காமகாமேன என்றாரம்பித்து 'யாசேநேவ மஹாஸுநே' என்று ஸ்ருவாயகார்யத்தை ப்ரபத்தி செய்வதாகச் சொல்லியிருப்பதால் ப்ரபத்திதானே பக்திஸ்த்தா நாபந்நையாகத் தெரிகிறது; பக்தியினால் வரவேண்டும் ஈச்வரப்ரஸாதமும் அதன் மூலமான பலமும் ப்ரபத்தியினால் தானே வருகிறது. இப்படியிருக்க ஈச்வரனை பக்திஸ்த்தாநாபந்நனாகச் சொல்லக்கூடுமோ என்று வினவுகிறார் இங்கு இதி. உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் அங்கமாக இதரி. ஸ்ரீராமப்ரபத்தி நிஷ்டன்விஷயத்திலே மோஷத்திற்கு இரண்டும் வேண்டும்; அத்வாரக ப்ரபத்திநிஷ்டன் ப்ரபத்தி மாத்ரத்தால் பலன் பெறுகிறான். அங்கப்ரபத்திக்கும் இந்த ப்ரபத்திக்கும் விஷயம் வேறுனாலும் அதைப்போல் அவ்வளவு சிறியகாலத்தில் இதுவும் செய்யக்கூடியதாகையால் ஸமமாகிறது பக்தியைச் செய்கிறவனிடத்தில் அதனாலான ப்ரீதியினாலே (உவப்பாலே) அனுக்ரஹம் செய்கிறான். ப்ரபத்தியைமட்டும் செய்தவனிடத்தில் ஸ்ருவாயம் செய்தானென்ற உவப்பு உண்டாகாது; அப்படியிருந்தும் அவன் பலனளிப்பது ஸஹஜகாரணியத்தாலென்ன வேண்டும். அந்த ஸஹஜகாரணியம் எல்லோரிடமுமிருப்பதால் பக்தனையும் பக்திநிரபேஷமாக ரக்ஷிக்கலாமே யென்றுகேட்கலாம். அசக்தன்விஷயத்திலே விலக்ஷணமான ஸஹஜகாரணியம் மென்ன வேண்டும். அப்போது எல்லா அசக்தரையும் காக்க வேண்டுமே; அதற்காக நான் அசக்தன், என்னைக்காக்கவேண்டுமென்பவனைக் காக்கிறானென்றுப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தால் தெரிகிறதென்னில், அப்போது பொதுவான ஸஹஜகாரணியத்தோடு அசக்தியை யறிவிக்கிறவன்விஷயத்தில் ஸ்ருவாயமிராமலே பலன் அளிக்கவேண்டு மென்று ஈச்வரனுக்கு அநாதிஸங்கல்ப்பமிருப்பது தெரிகிறது. இதையறிவிக்க ஸ்ருகாஸாஸி என்ற ஶாடிபதமாம். இந்த ஸஹஜகாரணியாதி இராமற்போனால் ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரமேற்படாது. இச் சாஸ்த்ரமிராமற் போனால் ஸ்ருவாயம் செய்ய முடியாதவர் பலனைப் பெறார் இங்கே ஸ்வபாவவிசேஷமாகையாலே என்றதால் ஈச்வரனிடமுள்ள ஸ்வபாவவிசேஷமே உபாயமாகையால் ஸ்வபாவவிசிஷ்ட ஈச்வரன் உபாயமென்றது தகுமென்றதாயிற்று. ஸகிஞ்சநனுடைய பக்திஸ்த்தாநத்திலே ஸ்வபாவவிசேஷத்தை யிங்குச் சொன்னதால் உபாயாந்தர ஸ்தாநாபத்தி ஈச்வரனுக்குப் பொருந்துகிறது.

ஸாயாநரஸ்யாதத்திலே நின்றனென்கிறது.

மோண்டு உபாயமாகையால் ஈசுவரனை உபாயாந்தரஸ்தாநாபந்நனாக இது குறிப்பதால், தான் உபாயாந்தரஸ்தாநாபந்நமாகாது 'ஈமேவோபாயபூதோ ஷி மமேதி மாஸீநாமதி; என்கிற வசந்தத்திற்கு விரோதம் வாராதபடி உபாயாந்தரஸ்தாநாபத்தியை ப்ரபததிக் கே அமுக்ய மென்ன வேண்டும் இகரோபாயங் ணாலே ஸாதிக்ஷப்ப்டும் ஈசந்திற்காகப் புருஷன் செய்வது ப்ரபத்தியே யாகையால் அவ்வளவால் உபாயாந்தரஸ்தாநாபத்தியை நாம் அதற்குச் சொல்வது; ப்ரபத்திக்கு உபாயாந்தரஸ்தாநாபத்தியைக் கூறும் வசனமில்லை. உலகிலும் ஒருவன் ஈஸ்யாஸம் செய்து தான் உபாயம் செய்யமாட்டாமையை யறிவித்தால் பலன் அளிப்பவன் வேறு வழியால் அளிக்கிறான். அப்பலனுக்கு அசத்தியின் அறிவிப்பே உபாயமென்று சொல்வதில்லை அந்த அறிவிப்பு உபாயம் செய்யமாட்டாமையை உட்கொண்டதாகையால் உபாயமாகாது.

இந்த பரஸ்வீகாரமென்பது ரக்ஷைத்வத்தோடு சேர்ந்ததுதானே என்னில்—அதனாலென்ன, கார்ப்டண்யம் மஹாவிச்சகாஸமென்றவற்றிலும் ரக்ஷைத்வம் விஷயந்தான். மேலும் சேர்ந்ததா சேராததா என்கிற விசாரம் நிற்க. இதனுடைய ஸ்வரூபத்தை சோதிக்க வேண்டும் இது உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை யினாலேவருகிறது. ப்ரந்யாஸத்தாலேவருகிறது என்றபோது, ஈஸ்யாஸவாதிஈ என்ற காரிகையில் ஈஸ்யாஸத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அதை விடமுடியாது. ஈமநுஷ்டிக்காதவன் தன்னிடமிராத ஈரத்தை வநாதிஈப் டோலே பெப்படி ந்யாஸம் செய்வதென்று ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்தல் விசாரித்தோய்; அதைப் போய் ஈஸிகா மென்ற விடத்திலும் நீஷ்பந்நயாகாத ஈரத்தை எப்படி ஸ்வீகரிப்பதென்றே கேள்விடாய்; அதில் உத்தரம் சொல்லவேண்டும். கபோத சரணாகதியானது, 'என்னைக் காத்துக்கொள்ள என்னாலாகவில்லை, நீ என்னைக் காக்கவேணும்' என்ற ரக்ஷைத்வ ப்ரார்த்தனை மட்டுமாகிறது தான் செய்யவேண்டும் கார்யமாகிற உபாயத்தின்ஸ்தாநத்திலே சிபியை நிறுத்துவதென்பதில்லை, 'நீ என்னை ரக்ஷிக்க என்னிடம் உபாயத்தை எதிர்பாராதே' என்று கபோதம் கேட்கிறதில்லையே ஒருவன் ஒரு கார்யத்தைக் கூறி இதைச் செய்பவனுக்கு நன்மை செய்கிறேனென்று தெரிவித்தருந்தால் அந்த நன்மையைப் பெற விருப்புகிறவன் தான் கார்யம் செய்யவாகாமற் போனாலும்—தன்னிடம் ப்ரீதியுள்ள மற்றொருவனைக் கொண்டு அந்தக் கார்யத்தை நடத்தி நன்மை பெறுவதண்டு அங்கே நன்மை யளிப்பவன் ரக்ஷைதன்; ஒருவனுக்காகக் கார்யம் செய்கிற வேறொருவன் அவன்ஸ்தாதத்திலே உபாயமாகிறபடியால் உபாயஸத்தாநாபந்நனாகலாம் இங்கு ரக்ஷைகளை உபாயமாக்கப்படுகிறான். அதனால் இங்கே சரணசப்தத்தை உபாயவாசகமாக்கி உபாயத்வப்ரார்த்தனை சரணாகதி யென்றது சாஸ்த்ரம். சிபிகபோதஸ்த்தலத்தில் ஈரஸ்வீகாரமாவது ரக்ஷணவ்யாபார மென்கிற ஈரத்தை அவன் செய்ய விசைவது, இங்கே ஈரஸ்வீகாரமாவது பக்தி டோன்ற உபாயத்தை

திலும் அதை விட்டுப் பொதுவாக ஷரஸ்வீகார ப்ரார்த்தனையை பரந்யாஸ காரணமாக்கி அதன் கார்யமான ஷரந்யாஸம்மட்டும் போதுமென்பது உசிதமாகும். அநுஷ்டியாமற் போனாலும் ஷரஸ்வீகாரமென்கிற குணமானது ப்ரபத்தி செய்பவனிடத்தில் எப்போதுமிருப்பதே.

இவ்வளவால் பக்தனிடத்தில் ப்ரஸாதமாவது ப்ரீதியும் தருந்த ஸமயத்தில் ரக்ஷண ஸங்கல்ப்பமும்; ப்ரபந்தனிடத்தில் ப்ரஸாதமாவது சாஸ்த்ரார்த் தாநுஷ்டாநத்தாலே வரும் ப்ரீதியும் ஷரஸ்வீகாரமென்கிற அநுக்ரஹவிசேஷமும் அதன் பிறகு (பக்தி விசிஷ்ட ஸஹஜகாருண்யத்தால் ரக்ஷண ஸங்கல்ப்பம் போல்) இந்த அநுக்ரஹவிசிஷ்ட காருண்யாதியால் ரக்ஷண ஸங்கல்ப்பமும். இதையே நிர்க்ஷபாக்ஷயில் भक्त्यापि हि भगवत्कृपैव उत्पद्यते । सा चेत् भविष्यते प्राप्ते, स्वयमेवोत्पद्यते । अतो भक्तिसाध्यां तामि श्यारसभाव एव निर्वर्तयतीति 'अनुपायानां स एवोपायः' என்றருளிநார் ஸஹஜகாருண்யத்தால் வரும் ரக்ஷண ஸங்கல்பத்திற்கு பக்திருப உபாயபேகக்ஷக்குக் காரணமான கர்மபந்தம் ப்ரதிபந்தகமாயிருந்தது; பக்தி உத்தேஜகம் அகிஞ்சநனிடத்தில் அதற்கு ப்ரபத்தி மூலமான அநுக்ரஹமானது உத்தேஜகமாகிறது. இந்த உத்தேஜகவசத்தினால் கார்யஸித்தி. இப்படி பக்திஸ்க்தாநத்திலே பகவானுடைய அநுக்ரஹமிருப்பதால் ஈச்வரனை உபாயாந்தரஸ்தாநாபந்நனென்கிறது. இந்த அநுக்ரஹத்திற்குக் காரணமான ப்ரபத்தி உபாயோபாயமாகையால் பக்தி போல் சாஷாதுவாய மாகாது; प्राप्ता उत्पद्यते என்னும் ஸ்வயமேவோத்யதே என்றருளிநாரே. ஈச்வரனே உபாய மென்று ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபமாயிருக்க அதற்கு விரோதமாக ஸாக்ஷாத் உபாயத்வம் அதற்கிசைவது அத்யந்தவிருத்தமாகும் இப்படி வைலக்ஷண்ய மிருப்பதால் ப்ரபத்தி பக்திஸ்தாநாபந்நநென்கிற வ்யவஹாரத்தை விட பகவான் பக்தி ஸ்க்தாநாபந்நனென்கிற வ்யவஹாரமே ஸமுசிதமாகும். சில ச்ராத்கத்திற்கு ப்ரதிநிதிபாக தர்ப்பணத்தைப் போல் ஸுட்யாயஸ்க்தானத்திலே இலகுவான உபாயத்தை அசக்தனுக்கு விதிப்பதுண்டு. அதுவும் காருண்ய மூலகந்தான், சக்தனிடம் ஸுட்யாயக்தாந் போல் அசக்தனிடம் இலகுவினால் ப்ரீதியும் பலனும் ஸித்திக்கும். அது போலே ப்ரபத்தியிலுமாகில், ஷரஸ்யாஸம்ரக்ஷகத்வப்ரார்த்தனையென இவ்வளவே போதும், சரண சப்தம் உபாயபரமென்று வேறு பொருளைக் கூறுகிற தென்னல் வீணாகும். ஆகையால் ரக்ஷகத்வத்தைவிட விசேஷமான உபாயத்வம் கூறவேண்டும். நிரபேக்ஷ ரக்ஷகத்வமே அது என்னலாம் இக் கருர்ஸ்வா மியே சரமச்சிலாகாதிகாரத்தில் இதுவாவது. அதுவாவது காரணமென்ற விடத்தில் ஒவ்வொன்றும் இதரநிரபேக்ஷமென்று தெரிந்தே யிருப்பதால் ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்கும் விகல்பமிருப்பதால் ப்ரபத்தி பக்திநிரபேக்ஷமாகத் தானிருக்கு மென்றார். அப்படியானால் நிரபேக்ஷத்வம் ஸித்தமாகையால் ப்ரார்த்திப்பது வீணாகும் அதனால் சேதநனை ஈச்வரனிடம் ஸுட்யாயத்திற்குள்ள (அசேதனத்திற்குள்ள) உபாயத்வம் வாராதாகையால் உபாயாந்தரத்தை

அபிமதகலத்துக்கு உபாயமாக விதிமான னரம் சுமக்கமாட்டாத அகிஷன்
 னொவாய் நிற்கிற அவனை, நீ எனக்கு உபாயமாகவேணுமென்று உபாயநரணா
 த்திலே நிவேசிப்பிக்கையாவது—என் தலையில் உபாயநரத்தைச் சுமத்தாதே
 அவற்றைச் சுமந்தால் மேல்வரும் அபிமதமெல்லாம் தருகை சமர்த்தாகிடுகளை
 உனக்கே னரமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்கை. இவ் அம்சத்தை
 நிஷ்கர்ஷித்து நிஷேவத்தை அகிஷென்று சொல்லுகிறது. இது எ—

அடேகித்தகையென்கிற அனுக்ரஹ மதிலதற்கு முடிவு. அப்பலனுக்காக
 ப்ரபத்தி இப்படி ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வத்தை விட்டு அவனிடமே இசைக.

னரந்யாசவலாஃ என்த காரிகையில் அகிஞ்சநனால் ப்ரந்யாஸ மூலமாக
 ரகஷகன் உபாயாந்தர ஸ்த்தாநத்தில் நிறுத்தப்படுகிறுனென்னப்பட்டது.
 'நதேகோபாயதாயாஃ னரநாதி:' என்று உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையினாலே
 நிறுத்தப்படுகிறது தெரிகிறது—நிக்குஷ்டனாயிருப்பவன் உத்க்ருஷ்டனை
 ஆஜ்ஞை செய்து நிறுத்தவாகாது; அதை யறிவிக்க ப்ரார்த்தனையைச்
 சொல்வது தகும் ஆக ஈச்வரன் நிற்பது ப்ரந்யாஸத்தினாலா ப்ரார்த்
 தனையினாலா வென்ன விவரிக்கிறார் அபிமதகலத்தாபியால். உபாய ஸ்த்தாந
 த்திலே நிறுத்துகையாவது உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை தான். பக்தி நிஷ்ட
 மான உபாயத்வம் ஈச்வரனுக்கு வாராதாகையாலே அது உபாய ஸ்த்தாந
 த்தில் நிற்க ப்ரார்த்தனை யென்னப்படுகிறது. அதன் விவரணம் எந்தலை
 யில் இதயாதி. 'என்னால் பக்திருப உபாயம் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டு
 மென்கிற திருவுள்ளத்தை விட்டு' என்று சுமத்தாதே யென்ற வரைக்குப்
 பொருள். அதன் மேலம்சத்திற்கு நரந்யாஸவீகலமதான் சமர்த்தாகிடுகை-நரந்யாஸ
 விகுது என்று பொருளாம் கலமதாமென்கிற வ்யாபா,மானது பக்தியோகம்
 பண்ணுகிறவன்விஷயத்திலும் ஈச்வரநரமே யாகும் ஆகையால் ஈச்வர
 னரந்யாஸநீக்கு அது விஷயமாகாத. சமர்த்தாகிடுகளை என்ற விசேஷண
 த்திலே நோக்கு. உனக்கே யென்கிற ஏவகாரத்தினால் ருதபாயம் விலக்கப்
 படுகிறது. ஆக என்னிடம் ருதபாயத்தை யபேகித்தகாமல் மத்கிசகருநரந்யாஸ
 கலமதான் சமர்த்தாகிடுகைவாதின கரு:கலமதாதாவான நீ கலத்தை ஸஹகாரியான
 பக்திக்கு அகிநமாக்காமல் உன்னுடைய காருண்யாதிநமாக்கிக் கொள் என்று
 சொன்னதாகும். உபாயாந்தர ஸ்த்தாநத்தில் ஈச்வர நிவேசநமென்பதற்கு
 உபாயகார்யமான கலத்தை ஈச்வரனிடமுள்ள காருண்ய கார்யமாக்குகை
 பொருளாகும். இந்தக் காருண்யம் க்ருபாதிசயமென்றும் காருண்ய உல்லாஸ
 மென்றும் அங்கங்கே வ்யவஹரிக்கப்படும். இந்த ப்ரார்த்தனையை னரஸ்வீ
 கார ப்ரார்த்தனை யென்று னரந்யா என்த பதவ்யாக்யானத்திலருளப்போகிறார்.
 இவ்வம்சத்தை = இப்படி சொன்ன உபாயத்வ ப்ரார்த்தநாம்சத்தை: நிஷ்கர்
 ஷித்து = விவேசநம் செய்து முடிவுடண்ணி,நிவேசபத்தை அங்கியென்கிறது
 அதாவது—உபாயநரநாமதி: என்கிற வாக்யத்தைப் பார்க்கும் போது
 ப்ரார்த்தனையே அங்கி யென்று தெரிகிறது. நிஷேவாபரந்யாஸ: ந்யாஸ: பஜ்ஞாஸ்யுத:

நிர்மலபரணம். இந் நிர்மலத்தை நினைத்து சரணம் தீர உபாயத்தையாவது: என்மறுது.

இத்யாதி பதவாச்யங்கள் நிரூபணமே அங்கி என்கிறன. அந்நால் பரஸ்வீ
காரமென்கிற உபாயத்வமானது நிரூபண ஐந்யமென்று நிர்ந்தாரணம் செய்ய
வேண்டும். பரஸ்வீகார ப்ரார்த்தனை யென்பது அத்தோடு சேர்ந்தே யிருக்கு
மாதையால் அதைச் சொன்னதாம். மேலும் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை யென்
பதை பரஸ்வீகார ப்ரார்த்தனை யென்ற பொருளிலே முடிவு செய்தாலும்
முதலில் அங்கி என்கப்பட்ட அர்த்தம் நிரூபண ரக்ஷகத்வ மர்த்தனை யென்பதே.
அதில் ஸ்ரீமதராமாயணம் சேர்ந்திருக்கிறது. ஆக உபாயத்வப்ரார்த்தநாபதமானது
ஸ்ரீமதராமாயணத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நிரூபணத்வ மென்கிற அம்சம்
மூலமாக பரமேசுவரத்தைக் குறிக்கிறது. இப்படி நிரூபணபாஸ்தத்தை அங்கியாகக்
கொண்டதால் முன்னே காரிகையில் உபாயந்தர ஸ்த்தாந நிவேசத்தை
பரமேசுவரத்தையே என்று பரந்யாஸ கார்யமாகச் சொன்னது.

‘நிர்மலபரணம்’ ந்யாஸ: இத்யாதிகளில் நிரூபணபதத்தாலே ஸ்வரூப
ஸமர்ப்பணத்தை மட்டுமேசென்று உபாயத்தையானா என்றதிலடங்கிய பரஸ்வீ
கார ப்ரார்த்தனையை யநுஷ்டித்து அதையும் அங்கி யென்னலாமே; பர
ந்யாஸத்தை யிசையாமற் போனாலென்ன’ என்பதற்கு உத்தரம் இது நிர்மல-
பரணம். இந்த நிரூபணமானது பரமேசுவரத்தையே நிர்மலபரணம் என்று
வசநங்குத்தால் ஸ்ரீமதராமாயணங்களின் ஸமர்ப்பணரூபமாகையால் பரந்யா
ஸத்தை அநுஷ்டித்தே யாகவேண்டும். இப்படி நிரூபணம் இவனுக்கு நிர்மல
த்வம் ஸித்திக்குமளவுக்கு பரந்யாஸமாகிறபடியால் பரஸ்வீகாரப்ரார்த்தனை
யைச் சொன்னதும் வசநாந்தரங்களால் ஸித்தமான பரந்யாஸத்தைக்
குறிப்பதற்காகவேயாகும். இப்படி நிஷ்கர்ஷம் பரிசீலனை செய்தால் கிடைக்கு
மென்று நினைத்தே ‘சரணம் து இதி வாக்யமென்கிறார். இந்நிஷ்கர்ஷத்தை நினை
த்து இதி இவ்வளவு நிஷ்கர்ஷம் தானே வருமென்று நினைத்து; உபாயத்வப்ரார்
த்தனை யென்பது பரமேசுவரத்திற்குப் பதமிராமையால் பரந்யாஸம் கிடைப்பதற்
காக வென்று நினைத்து தான் ‘சரணம் தீர உபாயத்தையாவது: என்மறுது. உபாயத்வம்
பரணசப்தத்திற்கு உபாயமென்பிற அர்த்தத்தை விட்டு ரக்ஷகமென்ற அர்த்தத்
தைக் கொண்டால் பரமேசுவரமென்பிற அர்த்தம் சரணாகதி சப்தார்த்தமாகா
தென்று அபிப்பிராயம். இந்த பரந்யாஸத்திற்கு விசேஷணமாக அநுஷ்டாந
காலத்தில் ப்ரார்த்தனை வேண்டுமா என்கிற விசாரத்தை மேலேயும்செய்வோம்.
ப்ரார்த்தநாவிசிஷ்ட பரந்யாஸமென்றாலும் ப்ரார்த்தநாம்சமும் பரந்யாஸா
ம்சமும் தனித்தனி ஐரூபமாகையால் அநுஷ்டித்திற காலத்தில் விசேஷண
விசேஷ்ய மாவறித்தி எங்ஙனே? ஆக விசிஷ்டம் அங்கி என்ன வெண்ணது.

சிலர் பரந்யாஸத்தால் பரஸ்வீகாரஸித்தி, பரஸ்வீகாரமூலமாக ரக்ஷண
ஸங்கல்பமென்பது எதற்காக? பத்தியினாலே ரக்ஷண ஸங்கல்பம் வருகிறது
போல் ப்ரபத்தியினாலேயே ரக்ஷண ஸங்கல்பமென்னலாமே. ஆக பத்தியுல்ய
மாக உபாயத்வம் ப்ரபத்திக்குமுண்டென்பர். உபோத சரணாகத்யாதி

பரந்த்யாஸத்திற்குப் பின்னாலே வருகிற பரஸ்வீகாரத்தை ப'ந்த்யாஸ
மென்கிற ஜ்ஞாதத்தில் விஷயமாக்க முடியுமோமென்று கேட்டு. ப்ரத்யக்ஷ
த்திலே **भविष्यदर्थविषयकस्वमिरामற்போனாலும்** **भरस्यासம்** **मानसभावना** மாகை
யாலே அதை விஷயமாக்கலாமென்றது ஸாராஸ்வாதிகீ இதை யானேஷிப்பர்-
நமது எரித்தாந்தத்தில் மாநஸப்ரத்யக்ஷமில்லையே- பரந்த்யாஸம் ஸ்ம்ருதி
ரூபமான ஜ்ஞாதமென்று **रहस्यशिवामणिरஹஸ்யத்தில்** அருளப்பட்டிருக்
கிறதே. மாநஸ**भावनै**யென்றதற்கு ஸ்ம்ருதியென்று தான் பொருளென்
னில்—ஸ்ம்ருதியானது **पूर्वानुभूतपदार्थविषयकமாகையாலே** **भरस्यासத்திற்குப்**
பின்னால் வரும் பரஸ்வீகாரத்தை முன்னான பரந்த்யாஸம் விஷயீகரிக்குமோ
என்றவாறு. இதற்கு ஸமாதாநம்—ஸாராஸ்வாதிரியில் மாநஸ ப்ரத்யக்ஷ
மென்று சொல்லவில்லை. **भावनै स्मृतिதான்.** ஸ்ம்ருதியானது **पूर्वानुभूतपदार्थ**
விஷயகந்தான். **अनुभूतमाका**தது ஸ்மரிக்கமுடியாது. அதனால் அநுபவம் முன்
னையிருக்க வேண்டுமே தவிர விஷயமான அர்த்தம் முன்னையிருக்க வேண்டு
மென்பதில்லை. **भविष्यद्विषयकமான** பரோக்ஷமான **शाब्द-आनुमान अनुभवத்தாலே**
வரும் ஸ்ம்ருதியானது **भविष्यद्विषयकமே** யாகவாமே என்றவாறு.

இப்படி இந்த வாக்யங்கள் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை பெண்பதை எதிர்கொடிக்
கையில் சேர்க்காமல் பரந்யாஸ மாந்தரம் அங்கி யென்கிற அபிப்ராயத்தாலே
வந்தவை. பரிகரவிபாகாதிகாரத்தின் முடிவில், 'உபாயத்வாத்யவஸாயம்
இவ்விடத்திலே ஐஹ்மாய் ஸர்வாதிகாரி ஸாதாரணமான ஸிஃவ வரணம்
சாதி'மாகக் கடவது' என்றருளியதால் ஸிஃவவரணத்தை விட்டு வேறொரு
ஒரு ப்ரார்த்தனை அநுஷ்டிக்கப்படுவதில்லை. உபாயத்வாத்யவஸாயமே அநு
ஷ்டிக்கப்படுவது, அது ப்ரார்த்தனையன்று. உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை யென்று
ப்ரமாணவாக்யத்தில் சொன்னது பரந்யாஸத்தைக் குறிப்பதற்காக: வேறு

उवाचशार्ङ्गैर्यையும் நினைவத்தையும் ஓரிடத்திலே(?) பிரியச் சொல்லுமிடங்
களில் उवाचशब्दத்தில் இவ்விவகையைத் தவிருதல், ஈரஸமர்ணாதிஃ சுஷ்ருங்
களாகைக்காகப் பிரியச்சொல்லுகிறதாதல், இங்கு ஸ்வரூபமும் ஈரமும் ஈர
மும் சமர்ணியமாகையாலே அநேகாங்கிவிஷயமான ஸமர்ப்பணத்தில் அந்நாந்தரமாதல்
கூக்கடவது. இவை மூன்று ப்ரகாரத்துக்கும் पुनर्वक्तव्यமில்லை.

ப்ரார்த்தனையை யறுஷ்டிப்பதற்காக வன்மென்றே இங்கு விவக்ஷிதம் இவ்வா
றின்றி ஈரஸவிகார ப்ரார்த்தனையும் அறுஷ்டேயமாகக் கொண்டால் மேல்
வாக்யமும் சேராது. மேல்வாக்யம் உபாயத்வப்ரார்த்தனையும் நிக்ஷேப
மூலாக இரண்டு அறுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்பதை விலக்குகிறதே.

ப்ரமாணவாக்யங்களில் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையைச் சொல்வது பரந்
யாஸத்தைக் குறிப்பதற்காகவே யானால், 'आरामायिन् च यत्किञ्चित् दुर्भरं दुःख्यं
मम । तद् त्वं तव रित्यस्त्वं शुभयोः पादपद्मयोः । उपेयस्य तव शार्ङ्गैः त्वामुपायतया वृणे ।',
'आरामायिन्मरं सर्वं निश्चिन्तय भिषक्: पदे । उपायं वृणु त्वमीशं तमुपेयं विचिन्तय' இத்யாதி
களில் பரந்யாஸத்தைச் சொல்லி உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையையும் சொன்னது
சேருமோ வென்ன' மூன்றுவிதமாக நிர்வஹிக்கிறார் उवाचேति, 'ஓரிடத்திலே
பிரியச்சொல்லுமிடங்களில் என்றுள்ளது; ஓரிடத்திலே யென்பது வேண்டா;
அல்லது அதை மேலே சேர்க்கலாம். ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு நிர்வா
ஹமாம். இவ்விவகையை = பரந்யாஸ வ்யஞ்ஜனார்த்தமாக உபாயாத்நர
ஸ்தாதாநாபத்திவிவகையை; தவிருதல் = விருதல், ரக்ஷதவ் ஈரீதையை
மட்டும் கொள்ளுதல், இரண்டாவது நிர்வாஹம் ஈரேதி. आरामायिन्मरं सर्वम्
என்பதற்கு ஆத்மாத்மீயமாகிற ஸ்வரூபத்தை நிக்ஷேபம் செய்து என்று
பந்திஸாதாரணமாகக் கொள்ளாமைக்காக ஈரஸமர்ப்பணம் ஸுவ்யக்த
மாகைக்காக உபாய வரணத்தைச் சொன்னதென்றபடி. மூன்றாவது நிர்
வாஹம் இங்கு இதி. உபாயவரண பதத்திலே ஈரஸமர்ப்பணமொன்றே
விவக்ஷிதம். ஸ்வரூப ஈரஸமர்ப்பணங்கள் முன்வாக்யத்தில்விவக்ஷிதங்களென்ற
படி, எந்த நிர்வாஹத்திலும் ஸமர்ப்பணமொன்றே விவக்ஷிதம்; ப்ரார்த்தனை
யில்லை अंगतावच्छेदकத்தையும் அங்கியையும் பிரித்துச் சொல்லிற்றென்ன
வில்லையே யென்பது கவனிக்கத்தக்கது. ப்ரார்த்தனையும் அறுஷ்டேயமானால்
ப்ரார்த்தனையும் ஸமர்ப்பணமும் ஸமநியதமா (எப்போதும் சேர்ந்தே)
யிருந்தாலும் ஒன்றிலே மற்றொன்று வித்திப்பதானாலும் இரண்டையும்
அறுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதற்காக இரண்டையும் பிரியச் சொன்னதெ
ன்கிற ஸமாதாநமே ஸுகரமாதையால் இப் பிரயாசைக்கு ப்ரஸக்தியில்லை.
புநருக்தி தேரஷ்யமில்லை யென்றதால் அவ்யக்தமாகச் சொன்னதை வ்யக்த
மாக்க மீண்டும் சொல்வது உபமாதாதென்றதாம். ஓரிடத்தில் ஸத்ய ஸங்கல்
ப்பெனென்று சொன்னதை அதே உபாஸனத்தில் 'वृणु वृणो वृणुयेषान्,' என்று
விவரித்தது புநருக்தி யாகாதென்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டதே.

वृणुं वृणु என்பதற்கு ஈரணமான = உபாயமான ப்ரபத்தி யென்ற பொருளா

இவ் உபாயமும் ந்யாசவிஷேக்கு விசேஷித்து வேதாசாரம். இதுக்கு அபேஷிதமாய்க் கொண்டு ஞானசக்யாடிகள் வருகிறன. —o—o—

‘மயே’ என்கிறவிடத்தில் மதிவாசியான ஞான, மத்யந்தங்கள் வுத்தயந்தங்களாகையாலே இங்கு அபேஷிதவூதவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது வுத்தியாவது இவ் விடத்தில், ‘ரஜிஷீதி விவாச:’ என்கிற அபேஷையம். அங்கங்களில் ஸாரமான விச்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு மயரிசுரமான ந்யாயோபாயம் இங்கே தோற்று கிறது. எங்ஙனையென்னில்—இங்கு ‘ம’ என்கிற உபாயம் விச்வாஸத்தினுடைய மஹத்தமமான மஹத்தையைக் காட்டும். இவ் விச்வாஸ ப்ரகர்ஷம் மிமஞ்சுதத் திலும் நாராயணசப்தத்திலுமுள்ள பூஷகார-சங்க-குணாடிகளை அநுசந்தித்த

காதோவென்ன அருளுகிறார் இவ்விதி உபாயத்வம்—நிரபேக்ஷ ரக்ஷகத்வம். நிரபேக்ஷத்வம் அனாதாரணமானதாலே இந்த அம்சம் துபத்தில் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக ஶரணசப்தத்தில்தரக்ஷகத்வமென்ற அர்த்தத்தைவிட்டது. ந்யாஸ விக்கையக்குள்ள உபாயத்வம் த்வயத்தில் வக்ஷ்யமென்றென்பபடி. இதே யறியவேண்டிய ஆகாரமானால் நாராயணசப்தத்திலே வாதஸல்ய-ஸ்வாமி த்வாடிகளை விவக்ஷித்தது ஏன் என்ன அருளிச்செய்கிறார் இதுக்கு இதி. நாராயண சப்தத்தாலே வாதஸல்யாதிகளைக் காட்டி அவ்வம்சங்கள் நிறைந் தவனாகையால் நிரபேக்ஷரக்ஷகென்றறிவித்ததென்றபடி.

ஶரணசப்தார்த்தம் சொல்லிப்பாயிற்று; இதற்கு மயே என்கிற க்ரியாபத த்தில் அந்வயம். அதற்கு அடைகிறேன் என்று பொருளானால் அடைதல் = ப்ராப்தி யென்றால் ஶரண் என்பது விசேஷிதவிசேஷணமாகாது. ஆகையால் ஐஞா நமென்கிற பொருளைக் கூறி விச்வாஸம் என்கிற விசேஷத்தில் முடிக்கிறார் மயே இத்யாதிபால். மத்யந்தங்கள் வுத்தயந்தங்களாகையாலே = மி = அடைதல் என்ற பொருளைச் சொல்லும் சொற்களெல்லாம் புத்தியைச் சொல்லுமாகையாலே, ஶரண சப்தார்த்தமான நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வம் விச்வாஸத்திலே விஷயம். ரக்ஷகத்வம் விச்வாஸவிஷயமென்பது ரஜிஷீதி விவாச: என்று தெரிந்ததே. அதில் விசேஷம் ஶரணசப்தத்திலிருந்து தெரிகிறது. விச்வாஸமே ப்ரார்த்தனை க்கும் பரந்யாஸத்திற்கும் காரணமாகையால் இது ஸாரமானது. அப்போது மற்ற அம்சங்களைச்சொல்லும் பதமில்லையே யெனன, எல்லாமிங்கே கருதப் பெறுமென்கிறார் அங்கங்களில் இதி. விச்வாஸமே ஸாரமென்பதையும் அது மற்ற அங்கத்தையும் பரந்யாஸத்தையும் எப்படி குறிக்குமென்பதையும் விவ ரிக்கத் தொடங்குகிறார் எங்ஙனே இதி. சாஸ்த்ரார்த்தத்தில் பொதுவான விச்வாஸ மெங்குமேயுண்டு இங்குச் சொல்வது மஹாவிச்வாஸம்; அப்படி மஹத்துவத்தை விசேஷணமாக்கினதாலேயே இது ஸாரமென்று தெரிபிறது. அந்த விசேஷத்தை யறிவிக்க ம என்கிற உபஸர்க்கமுமுளது. உபஸர்க்கம் மஹத்துவத்தைச் சொன்னாலும் அது எரித்திக்கக் காரணமென்ன வெனில்— அது மிமஞ்சராயணமத்ய சோதனத்தில் எரித்திக்கு மென்று பரிசுரவிபாகாதிபாரத் திலே வ்யக்தம். புருஷகாரவிசேஷம், நிருபாதிகஸ்வாமித்வரூப ஸம்பந்தவிசே

வாறே வரும். இத்தாலே தன் அபசாரபாசுரிகளடியாக வரும் சங்கை களெல்லாம் கழியும். இவ் விश्वासदाह்யம் வேணுமென்னுமிடத்தை

‘राक्षसानामविस्त्रभादास्त्रनेयस्य बन्धने । यथा विगलिता सद्यस्त्वमोवाऽप्यत्रबन्धना ॥

तथा पुंसामविस्त्रभात् प्रपत्तिः प्रच्युता भवेत् । तस्माद्विस्त्रभयुक्तानां मुक्तिं दास्यति साऽचिरात् ॥

என்று சொல்லிற்று. இவ் வ்யவசாயத்தினுடைய ப்ரபவம்

‘व्यवसायात् ऋते ब्रह्म नाऽऽसादयति तत् परम्’, ‘निस्संशयेषु सर्वेषु नित्यं वसति वै हरिः ।

ஷம். வாத்ஸல்யாநி குணத்தில் விசேஷம்; ப்ரபத்திருப ல்யாபார விசேஷம், ப்ரயோஜநவிசேஷமென்கிற பஞ்சகம் ஷக்ஷாபஞ்ஞநிவர்க்கமென்றதே. ஆறே = வகையில்; இது மூலமான மஹத்துவம் மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்திக்கே யாம். மற்ற விடத்திலும் விச்வாஸ டாஹ்யம் வேண்டுமானாலும் இவை காரணமல்ல. பொதுவாகவே விச்வாஸதார்ட்யம் வேண்டுமபோது இங்கே அது அவச்ய மென்பதில் ஸந்தேஹமேது? இதற்காக அருளுகிறார் இவ்விச்வாஸேதி. டாஹ்ய மாவது—அனுஷ்டானகாலம் முழுமையும் தொடர்ந்தருக்க. மேலெடுக்கும் ஸந்தக்குமார ஸம்ஹிதையில் விச்வாஸமிக்ஷயாகில் நடந்த ப்ரபத்தி நழுவு மென்றதால் தார்ட்யம் வேண்டு மென்று தெரிகிறது. இந்த்ரஜித்து ஆஞ்ஜ நேயரை யடக்குவதற்குச் செய்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரக் கட்டானது யடக்கிப் பலனளிப்பதாயிருந்தும் அரக்கர்களிடமிருந்த அவிச்வாஸத்தாலே உடனே எவ்வாறு கழன்றுவிட்டதோ. அவ்வாறு ப்ரபந்தர்களுடைய அவிச்வாஸத் தால் ப்ரபத்தி நழுவும். ஆகத் திட விச்வாஸமுள்ள வர்களுக்கு அசிராது கோரின காலத்திலே மோக்ஷத்தை யளிக்கும் அரக்கர்களுக்கு அவிச்வாஸமிருந்தாலும் இந்த்ரஜித்து விச்வாஸத்துடன்தானே கட்டினான்; ஏன் நழுவு வேண்டு மென்னில்—அவர்கள் அவநம்பிக்கையினால் சணற்கயிறு முதலானவற்றை க்கொண்டு கட்டினார்கள். இந்த்ரஜித்து அவர்களை விலக்கவில்லை. அதைப் பொறுக்காமல் அது தளர்ந்தது. அப்படியாகில் விச்வாஸத்துடன் ப்ரபத்தியை டொருவன் செய்திருக்கப் பிறர் அதில் அவநம்பிக்கை கொண்டு அவனுக்கு வேறு உபாயம் செய்தால் இவன் செய்த ப்ரபத்தி நழுவுமே யென்னில், அவ்வாறில்லை பிறர் செய்யும் கட்டாலும் ஆஞ்ஜேயர் கட்டுப்படலாம். பிறர்செய்யும் உபாயம் மோக்ஷகாரணமென்பதற்கு ப்ரமாணமில்லை. பிறர் ப்ர பத்தி செய்வலாமே யென்னில், ப்ரபத்தியில் அவநம்பிக்கையுள்ளவர்கள் ப்ரபத்தியை யுபாயமாகச் செய்யாரென்க.

மோக்ஷார்த்தமான ப்ரபத்தியில் திடமானவிச்வாஸம் அவச்யமென்ததை யறிவிக்கும் பரமாணத்தைக் காட்டி அதனால் அது ஸாரமென்று தெரிவிக்கிறார் இவ் வ்யவஸாயேதி. வ்யவஸாயமாவது—அத்யவஸாயம்; விச்வாஸம். வ்யவஸாயாதிதி பா.சாந்.334=47. வ்யவஸாயா ஶ்ருதே—விச்வாஸமிக்ஷயாகில் அப் ப்ரபந்தத்தை யடையான்: பா.சாந்.359,71 ஸம்சயமில்லாதவரிடமெல்லாம் எம்பெருமான் எப்போதும் வளிக்கிறார். ஸம்சயமுள்ளவராய் தர்க்க

संशयान् हेतुवान् नाध्यावसति माध्वः ॥ इत्यादिकளிலும் ஸம்ப்ரஸித்தம். இம்மஹா விச்வாஸம் உண்டானால் பின்பு விமர்சகாலத்திலொருகாலும் ஸம்சயம் பிறவாது ஆகையால் பின்பு ஒரு காலும் இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயம் பிறவாதபடியான ப்ரபத்தியில் மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்திக்கு அங்கம்; இது மஹாயிருந்

பெலன் கொண்டவரிடம் திருமால் வளிப்பதில்லை. அப்படியாகில் மரணம் வரையிலான விச்வாஸம் அங்கமென்றால், ஸாங்கமான ப்ரபத்தி க்ஷணகால ஸாத்யமென்பதெப்படி யென்ன—அருளிச்செய்கிறார். இம் மிதி. புருஷ காரவிசேஷாதி பஞ்சகநிர்ணயம்மூலமாயேற்பட்ட விச்வாஸம் ப்ரபத்தியநுஷ்டாநதாவத்திலுள்ளதுதான் அங்கமாகும். அந்த விச்வாஸமுள்ளவனுக்கு உத்தரகாலத்தில் ஸம்சயம்—அவிச்வாஸமில்லை. ஆக சங்காபஞ்சகநிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தினாலாக விச்வாஸமஹத்துவ மென்றதாயிற்று. இந்த விச்வாஸம் பின்னே ஜ்ஞாநரூபமாகவோ ஸம்ஸ்காரரூபமாகவோ அநுவர்த்திக்காமலிராது; அதன் நிலை அவ்வாறானாலும் பின்னிருப்பதெல்லாம் அங்கமல்ல வென்றபடி. ஒருவனுக்கு சங்காபஞ்சகமு மில்லை; அதற்கு நிவர்த்தகமான புருஷகாராதிகளிலுள்ள விசேஷங்களுக்கு ஜ்ஞாநமூயில்லை, சாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநமும் அதில் விச்வாஸமும் பொதுவாகவிருந்து ப்ரபத்தி செய்துகொண்டான் உத்திரிஷ்டைக்கு ஸமுதாய ஜ்ஞானமே போது மென்றதால் புருஷகாராதி விசேஷ விமர்சமிராமலுமிருக்கலாமே. பிறகும் தேஹாவ ஸாதம் வரையில ஸம்சயமற்றேயிருந்தான். அவனுக்கு நிரஸங்கியே இத்த்யாதிகளத்தால் மோஹ முண்டென்ன வேண்டும்; மஹாவிச்வாஸத்தை இவ்வாறு நிஷ்கர்ஷித்தால் அது அவனுக்கிராதே யென்ன இதை விவரிக்கப்பீடிகையிடுகிறார் ஆதரவால் இதி. சங்காபஞ்சகம்வாராமைக்காக சங்காபஞ்சகநிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தாலே மஹத்துவம் எரித்திக்கு மென்றோம்; ஸ்காபஞ்சகநிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தால் மஹத்துவம் எரித்திக்கு மென்றோம்; ஸ்காபஞ்சகநிவர்த்தகஜ்ஞாநத்தால் மஹத்துவம் எரித்திக்கு மென்றோம். பின்னால் புருஷகாராதிவிசேஷ ஜ்ஞானத்தால் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கு மிடத்தில் சபஜாதிவசுதரகாதிக விவசம் பூஷணாதி-ரானஸ்யமாயிருப்பதே இதற்கும் மஹத்துவம். இது போல் மூட விச்வாஸமாகிற இம் மந்த விச்வாஸமுள்ளவனுக்குப் பின்னாலும் சங்கக வாராதபடி கடாஷி க்கிறான். இதுவும் சேஷபூரணமாம். ஆக உத்தரகாலத்தில் எதற்கு விவாஸ-ஸ்தாரநிவர்த்தகஜ்ஞாநமான விவாஸமோ, அது மஹாவிவாஸம். புருஷகாராதி அம் சங்கள் கீழே சொன்னது அவை பெரும்பாலுமிருக்கு மென்றதாலே. கீழே நிர்யாணாதிகாராதிகளில் புத்தி துஷ்யாதி வந்தவர்களுக்கு முன்பிருந்த விச்வாஸம் மந்தமாயிருக்குமென்றார் அங்கே மீண்டும் ப்ரபத்தி யநுஷ்டாந முண்டென்னலாம்; இங்கே உத்தரகாலத்தில் ஸம்சயமில்லாதவனுடைய மந்த விச்வாஸத்தைச் சொல்லுகிறார் இது முன் வாக்யத்தினின்று தெரியும். அதனால் இங்கே இந்த மந்த விச்வாஸத்திற்கு புந; ப்ரபத்தி வேண்டிய தில்லை. முன் அதிகாரத்தோடு ஸமாநார்த்தகமாக்குவதற்காக புந:ப்ரபத்தி

தாலும் விசேஷித்துக்கடாக்கித்தொடங்கின ஈச்வரன் தோஷமும் பண்ணும்.

'सिधमावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथंचन' என்று சரண்யன் அருளிச்செய்தானிடே, ஷட்வாசனம் அகப்பட 'न जानु दीयते' என்றும்படியிடே இருப்பது. அகையால் மஹாவிச்வாஸபர்யந்தமாம்.

பரமாத்மே இதற்கும் வ்யாக்யாநம் செய்வோமென்னில்—வாக்ய நிர்வாஹம் கூடலாம். ஆனால் அவதாரிகைவிய் தெரிவித்த கேள்விக்கு உத்தரம் ஓரிடத்தில் சொல்லியாக வேண்டும். அதனால் இதற்கு ஒரு பொருளை ஸாராஸ்வாதிநியில் அருளினார். மந்தவிச்வாஸனுக்கும் பின்னால் புருஷகாராதி ஜ்ஞானமூலமான மஹாவிச்வாஸமூலீச்வரன் அருள்வானென்றார் ஸாராஸ்வாதிநியில், அது இராமற் போனாலும் மஹாவிச்வாஸமிகையலாமென்றிப்போது விமர்சிப்பது. மோக்ஷார்த்தமல்லாத ப்ரபத்திகளிற் போல் மோக்ஷார்த்தப்ரபத்தியிலும் புருஷகாராதிஜ்ஞானமின்றியும் விச்வாஸ மஹத்துவம் இருக்கலாமே.

சேஷபூரணம் பண்ணுவானென்று எங்ஙனே நிச்சயிப்பதென்ன, இதை ஸ்த்தாபிக்கிறார் மிஷேதி. அபிப்பத = உள்பத; ஸம்ப்ரதாயத்தையும் ப்ரமாணமாக்குகிறார் ஷட்கிதி. விச்வாஸமே யிராமல் பாவதை பண்ணினவனையும் வெளி வ்யாபாரம் மட்டுமுள்ளவனையுங்கூடப் பின்பு உபாய நிஷ்ட்டனாகக் காக்கக் காத்திருக்கும் சரண்யன் மந்தமான விச்வாஸமுடையவனைக் கைவிடுகிறானென்ன வெண்ணுது. அவர்களைப் போலே இவனையும் பிறகு உபாயம் அநுஷ்டிப்பித்துக் காக்கிறான், முன் செய்த உபாயத்தாலேயா என்றே விசாரிக்கவேண்டும். நிரஸங்கே இத்யாதி ப்ரமாணத்தால் ஸம்சயமில்லாதவனுக்கு முன் ப்ரபத்தியே போதுமாம்படி மஹாவிச்வாஸ பரிஷ்காரம் செய்வதே உசிதம். ப்ரபத்தி ஷ்ணத்திலிருக்கும் விச்வாஸத்திலே ஷட்வாசன நிவர்த்தனாநரரவம் மஹவம் வேண்டுமென்னால் உதரத சங்காப்ரஸக்தியில்லாமையே மஹத்துவமென்றால் இது எல்லா விச்வாஸத்திற்குமாகும். பின்னாலும் புருஷகாராதி விசேஷ உபதேசமிராமற் போனாலும் ஸந்தேஹமே யிராமலிருப்பவனின் விச்வாஸத்திலுமுள்ளது. மந்தவிச்வாஸத்தோடு ஒருவன் ப்ரபத்தி செய்து பிறகுச் சிறிது ஸந்தேகமுடையனாய் ஆசார்யாதிகள் செய்யும் உபதேசத்தாலே பிறகு ஸம்சயமற்றே யிருந்தால் அங்கே புந; ப்ரபத்தி வேண்டாமா வென்னில்—வேண்டுமென்றே எல்லோரும் வரைவது அந்த மந்தாஜிகாரியையும் இருவிதமாகப் பிரித்து 'எவனுக்குப் பின்னாலுண்டான ஸம்சயம் முன்பு பிறந்த விச்வாஸமூலமான ஷட்வாசனத்தை யழிக்காமல் சங்காபஞ்சகநிவர்த்தக ஜ்ஞானநிஷயத்தில் தீவ்ரமான ப்ரயத்தத்திற்குக் காரணமாகி நிஸ்ஸம்சயனாகுமோ, அவனுக்கு புந: ஷாதி வேண்டா வென்னலாம். எவனுக்கு ஸம்சயத்தால் விச்வாஸம்ஸ்காரத்திற்கே ஹாநியோ, அவன் 'संशयान् हेतुबलान्' என்றபடி குதர்க்கத்தை ஷட்வாசனக் கொண்டு விபரிசு கொடுத்தோமாம்படி ஸம்சயமுடையவனால் புந: ஷாதி வேண்டும், இவ் விருவித அதிகாரியையும் கருதி நிர்யாணதிகார ஸ்ரீஸூக்தி பிறந்துள்ள

தென்றால் அங்கே முன் சொன்ன விஷயங்களோடே - டாத்து வுடிவீரத்திலும் இருவகை சொன்னதாகும். இதை ஸ்த்யோபாய சோதநாதிகாரத்தில் சிறிதறிவித்தோம். அவ்வறிக்காரத்தில் சொன்னது புந:ப்ரபத்தி பண்ண வேண்டிடுமென்காரி விஷயமானாலும் எல்லா ஸ்ரீஸூக்தியும் அப்படியே யாக வேண்டுமென்பதில்லை. ஆக சேஷபூரணம் பண்ணுமென்பதற்கு. உள்ள மந்தவிச்வாஸம் மஹாவிச்வாஸமே யென்று சொல்லுமளவுக்கு மேலே அவனுக்கு விசேஷ ஜ்ஞாநத்தையோ விபரித ஸஹவாஸ பரிஹாரத்தையோ செய்யுமென்றும் பொருள். வீச்வாஸ ஸம்ஸ்காரத்திற்கே அழிவு வருமாகில் மஹாவிச்வாஸமுண்டானபிறகு புந:ப்ரபத்தியையும் செய்விப்பானென்றும் பொருள். இப்படி பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்றே இவ்வாறு வாக்ய ப்ரயோகம்; இவ்வேயில் இது மந்தமாயிருந்தால் உபாய நிஷ்பத்தி யில்லை யென்றே யருளியிருக்கலாம். மஹாவிச்வாஸ பர்யந்தமாமென்றருளி னாரே யல்லது புந:ப்ரபத்திபர்யந்தமாமென்னவிலையே. சில மந்தாதி காரிகளைச் சேர்ப்பதற்காக டஹரஸ்சாரநிவர்த்தகாபஜகாஸ்யதமபாபாவாவிசிஷ்ட- விஷாசவரவம;வீசிஷ்டயமேககாலாவிசிஷ்டநைகாஸமவசிவ்வசவசென என்றுமுன்னோர்மொழிவது. மோக்ஷார்த்த விச்வாஸத்தில் ஏகாபஜகநிவர்த்தகாநமூலமான மஹத்தவம் வேண்டியிருந்தாலும் வேறு பலத்திற்கான ப்ரபத்தியில் இந்த மஹத்த வம் சொல்லவாகாது. ப்ரபத்தி ஸாமாந்யத்திற்கு மஹாவிச்வாஸம் அங்க மென்று தெரிகிறது. ஸூக்ரீவனுக்கு சரணாகதிக்குப் பின்னே சங்கை யுண் டாக அதை சரணயன் நிவ்ருத்தி செய்து அதை மஹாவிச்வாஸமாக்கினான். அங்கே மீண்டும் சரணாகதி செய்தானென்பதில்லை. அவனுக்குச் சிறிது ஸந்தேஹமிருப்பினும்அது,தெளிவதற்கான ப்ரவ்ருததிக்கே காரணமாயிற்று. ஆனால் ஸூக்ரீவன் முதலில் சிஷ்யாவத்திலே யிருந்து ஸந்தேஹரித்தான். ஸந்தே ஹம் தீர்ந்த பிறகே சரணாகதி செய்தானென்றே ப்ரீமத்ராமாயண ஸ்வர ஸார்த்தமென்னலாம். இது நிற்க; மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியிலும் அபராத பரிஹாராதிகாரத்தில் 'மாயிச்சிரிய் சாடய யந் புந:ஸரன் வஜே | உபாயாந் உபாயவ- ஷிகாரே:யேதேவ டி' என்று உதாஹரித்த வாக்யத்திற்கு கர்மயோக,ஜ்ஞாந யோக-பக்தியோகரூப மோக்ஷாபாயத்தில் ஒன்றை ப்ரபந்தனாயிருப்பவன் உபாயமாக அநுஷ்டித்தால் அப்போதும் அந்த தோஷ பரிஹாரத்திற்காக ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தி செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றே யெல்லோரும் வ்யாக்யாநம் செய்வது. நரண வுடிவீரவாதுபாயாஸ்தரமிஷே என்றபடி புத்தி வுடிவீரத்தால் தானே அவ்வாறு செய்கிறான். உபாயாந்தரம் அநுஷ்டிப்பவ னுக்கே பூர்வப்ரபத்தி போதுமென்றால் ஸம்சயம்மட்டு முள்ளவனுக்கு ஏன் போதாது? வுடிவீரவமும் அதனால் உபாயாந்தரப்ரத்யாசையும் உள்ள போதும் சிலருக்கு மீண்டும் ப்ரபத்தி யநுஷ்டிக்காமலே மோக்ஷரித்தியென்று நிரயாணாதிகார வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யம் சொல்லலாமே ஆக அதையும் இவ்வதிகார வாக்யத்தையும் பொதுவாகவே யோஜிக்கலாமென்கிறது.

இப்படி உபாயமாக எவ்வாறு செய்கிறதென்று மஹாவிச்வாஸத்தைச் சொல்ல,

மரமச்சேலாக- இகாரத்தில் மோஷயியாமி என்றவிடத்தில் ஐனேய் பரவி உபாயாந்தரஞ் செய்வதென்றதும் காண்க. நயாஸாஸிம்சநிக்குத் தாமே அருளிய வ்யாக்யானத்திலும் (12) 'தथा पुनर्विज्ञप्तात् पविः प्रयुता भवेत्' इत्येवमिदं विज्ञप्तेऽप्यभिप्रायः । उत्तरकाले.....तद्विद्वे पविप्रयुतनायोगात् என வருளி தால் பின்னே விச்வாஸம் விடுமிடத்திலும் முன் ப்ரபத்தியே போது மென்பது ஸ்லோகம்.

இதற்குத் தக்கபடி மஹாவிச்வாஸத்திலே மஹத்துவத்தை நிர்வசநம் செய்கவேண்டும் மந்தவிச்வாஸிகளில் எவருக்கு புந: ப்ரபத்தி, எவருக்கில்- யென் கையும் விவேகிக்கவேண்டும். புருஷதார விசேஷாவிஜ்ஞாத பூர்வகமாக விச்வாஸமுடையவனும் பிறகுக் குதர்க்க மூலமாக அதை யிழக்க வாம் ஆக ஸம்ஸ்காரத்தில் ஒருவித வாசியைக் கொண்டால் பரவிசய்ய- பரவிசய்யாதிபிரோபமாகாதி-விநிஷா-ய-பவஜாநிய வதஸ-ஸ்காரகர விவாஸகாவிச்வாஸத்திற்கு மஹத்துவம். மரணத்திற்கு முன்னே இவ்விச்வாஸம் பிறந்த பின்னே விடரித சங்கை பிறவாமலிருந்தால் அவனுக்கு ப்ரபத்தி தாலத்திலுள்ள மந்தவிச்வாஸமும் மஹாவிச்வாஸமாம். கலங்கிய முதலினை எம்பெருமானார் தெளிவித்த வரலாற்றையும் (நியதிநிஷிதா) நினைக்க. இங்கே, 'ஸம்சயம் பிறவாதபடியான' என்றது மஹாவிச்வாஸம் முதலிலேயே பிறந்தவிடத்தைப் பற்றவென்பது வாக்யத்திலேயே வ்யக்தம். இனி புத்திதெளர்பல்யமும் உபாயாந்தரப்ரத்யாயசயுமிருந்தாலும் ஸம்சயமில்லை; ஆகத்தையினால் அதிகத்தில் ப்ரவ்ருத்திமட்டு மென்னலாமெனில்-புந:ப்ரபத்தி சிவவிடத்தில் வேண்டாமென்பது ஸித்தம்; ஆக முன் சொன்னதை யிசையலாம்.

இதுவரையில் ஶரண் என்ற சொல், ஶ என்ற உபஸர்ச்சம், மேலே பரவாஸு- இம்முன்றுக்கும் சேர்ந்து உபாயத்வ விஷயக மஹாவிச்வாஸம் பொருளென்றதாயிற்று. ஸம்ப்ரதாயத்தில் 'पविर्विज्ञप्ताः एतन्मோक्षो नृणां कामलं विज्ञप्तेऽप्यभिप्रायः' என்று பூர்வர உரைத்திருப்பதால் ப்ரார்த்தனையைக் கொள்ளவேண்டும். ப்ரார்த்தனை அபார்த்தி ந ஶோபயே என்ற ஶோபனை வரணமென்றே ஸ்வரஸமாகத் தோன்றும். 'आमनः नित्यकिङ्करां प्रार्थये' என்கிற ஶயஸக்தியாலும் அதே தெரிகிறது. அப்படியிருந்தும் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையே விவக்ஷித்த வேண்டுமென்று ப்ரமாமோஹபந்த்யாஸ பூர்வகமாக அருளுகிறார் இப்படி இதி. சரணாகதி சப்தத்திற்கு உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை அர்த்தமென்று ஸ்பஷ்டமாக வசனமிருப்பதால் ஶரண் பரவே என்பதற்கு இது பொருளாதை தரும். அவ்வர்த்தத்தைக் கொள்ளாமல் ஶோபனை வரணத்தை மட்டும் இசைந்தால் பரந்த்யாஸமாகிற அபகியானது பூர்வ ஶோபனை மாகாமற்போம் உபாயத்வப்ரார்த்தனையென்று நிரபேக்ஷரணகத்வ ப்ரார்த்தனையாகையாலேசுவரனுக்கு நிரபேக்ஷத்வம் பரந்த்யாஸத்தாலே ஸித்திப்பதால் அதனால் பரந்த்யாஸம் வ்யஞ்ஜிதமாகும், அப்படியானால் ஶரண் ஶரண் என்கிறவிடத்திற்குப் போல்

‘अनन्यसाधये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम् । तदेकोपायतायाञ्चा प्रपत्तिः शरणागतिः ॥’,
‘स्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरित्युक्ता’, ‘भव शरण’ इत्यादिप्रमाणानुசாரத்
தாலே உபாயமாத்மையும் இங்கே சொல்லிற்றாயிற்று இவ் உபாயமாத்மையிலே
गोप्यववरणम् அந்தரங்கம், பூயமாத்மமன்று.

इष्टप्राप्ति—अनिष्टनिवृत्तिरूपमान फलत्तिष्ठनुदय प्रार्थनैव उत्तरखण्डत्तिले
பண்ணுதற்கு இங்குப் ப்லமாத்மையைப் பண்ணினால் புனருத்தியுண்டாம்: ப்ரபத்திக்கு
फलमात्र भक्तिरूपोपायத்தைப் ப்ரதிக்குமாப்போலே स्वतन्त्रप्राप्तिनिष्ठனுக்கு இங்கு
साध्यमायम् ப்ரதிநியமாயிருப்பதோர் உபாயமில்லை; ஆனபின்பு இங்குப் ப்ரதிநி
யைச் சொல்லுகிறபடி என்னென்னில்—फलप्रदानम् பண்ணுகிறவிடம் सर्वधि-

உபாயத்வப் ப்ரார்த்தனையையே பொருளாகக் கொள்ளலாமே; மஹாவிச்வாஸ
த்தை முதலர்த்தமாகச் சொன்னதென்னென்னில்—அங்கே ராமாயணத்தில்
மஹாப்ராஜ்ய; என்று மஹாவிச்வாஸம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், உபாயத்வ
ப்ரார்த்தனையை மட்டும் மொழிந்தார். ஸாரமான மஹாவிச்வாஸத்தை இங்குச்
சொல்ல வேறு பதமிராமையால் ஷட்புமிருப்பதால் அதையே பொருளாகக்
சொன்னது அங்கமும் அங்கியுமாகாத உபாயத்வப் ப்ரார்த்தனையவிட மஹாவிச்
வாஸம் முக்யமென்பதே பொருந்தும். பலனை அபேக்ஷிக்கிறவனுக்கு மஹா
விச்வாஸமிருந்தால் ப்ரார்த்தநாதிகார்யம் தானே வருமாகையால் அதனின்றி
இதுவும் ஸித்தமென்ற படி. இப்போது गोप्यववरणமென்கிற அங்கம்
விடப்படுகிறதே என்ன, விடவில்லை யென்கிறார் இவ்வுபாயேதி. गोप्य
வரணமாவது ரக்ஷகத்வ ப்ரார்த்தனை; இது நிரடேக்ஷரக்ஷகத்வ ப்ரார்த்தனை
பென்கிற உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையில் அடங்கியுள்ளது. அதனால் அதுவும்
பூர்வஸூத்திரத்தில் சொன்னதாம். இந்த ச்ரீஸூத்திரிக்கு உபாயத்வ ப்ரார்த்
தனை யநுஷ்டித்தால் போதும்; गोप्यववरणத்தைத் தனியாக அநுஷ்டிக்க
வேண்டா என்று தாத்தபர்யமென்றாலென்னென்னில்—அதனாலென்? ஆனால் இது
யாருக்கும் ஸம்மதமன்று. அதனால் கீழ்க்கூறியதே பொருள்.

இப்படி மஹாவிச்வாஸமும் பரந்யாஸமும் गोप्यववरணமும் மந்த்ரா
ர்த்தமாக அறிவிக்கப்பெற்றன. உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையில் பரந்யா
ஸமும் கோப்த்ருத்வவரணமும் அடங்கியுள்ளதென்றால், அங்கு ப்ரார்த்திக்க
ப்படும் அம்சமெது? பரந்யாஸம் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறதன்று: गोप்யம் ப்ரா
ர்த்திக்கப்படலா மென்னில்—வேறிடங்களில்! அவ்வாறு கூறலாம். த்வயத்தில்
உத்தரகண்டமிருப்பதால் அங்கே ஸாமி என்று அக்யாஹரிப்பதால் இஷ்டப்ரா
ப்தியை அங்குச் சொல்வதால் அதே போதுமென்கிற சங்கையையும், உத்தர
கண்டத்தில் ஸித்திக்காத ஷரஸ்விகார ப்ரார்த்தனையிலே உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை
முடியுமென்கிற ஸமாதாநத்தையும் கூறுகிறார் இஷ்டேதி. உபாயத்வாத்வ
ஸாயமென்று கீழ்க்கூறியதே போதுமே; அதன்மேலே சொன்ன உபாயத்வ
ப்ரார்த்தனையால் என்ன ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது? फल ப்ரார்த்தனையா உபாய
ப்ரார்த்தனையா? फल ப்ரார்த்தனை உத்தர ஸூத்தராலே கிடைக்கும், உபாயமே

அரிவிஷயத்திலும் பொதுவாயிருக்க அகிஷ்ணனாய் ஸ்வீகாராயாம் பண்ணுகிறவன் பக்கல் ப்ரபத்தி வேறோர் உபாயத்துக்கு அமாத நிலலாதபடி ஶரணன் தான் ஸாஸ்தரஸ்தானத்திலே நின்று 1கலம் கொடுக்கிற அம்சம் ஏற்றமானபடிபாலே அவ்வேற்றமான ஶரஸ்காராஸம் இங்குப் பார்த்திக்கப்படுகிறது.

ஆனாலும் இப்படி ஸாஸ்தரமாய் நிற்கவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கவே அரி-
ஸதகலவிஷயத்தை ஸாஸ்தரஸ்தரவசான மறத் தரவேண்டுமென்று பார்த்திக்கதாகாதோ?
ஆகையால் ஸரஸ்தரத்தில் பார்த்திகை மிகுதியின்றோ என்னில்—ஸகஸ்காரத்தாலே

செய்ய வாகாதவனுக்கு உபாய ப்ரார்த்தனை ஏது என்று கேள்வி. பக்கனுக்கு அவன் செய்யும் பக்தி போல் ப்ரபந்தனுக்கு ஶ்வரஸாத்யமான ஶரஸ்காரம் ப்ரபத்திகலமும் ஸாஸ்தரஸ்தரவசானமாகிறது ப்ரார்த்திக்கப்படுமென்றுஸமாதானம்.

இப்படி ஸபஷ்டமாகப்பிரித்திருக்கும் ஶரஸ்காரத்தைப் பிரித்துச்சொல்ல வாகாதென்கதகாது. ப்ரபத்தியினால் ஶரஸ்காரவிஷய ரக்ஷணஸங்கல்பம் ஒன்றே விசிஷ்டமாக உண்டாகலாமே; அதற்குப் பிரிக்க வேண்டுமென்னில்— பக்தியோக ஸ்தந்தலத்திற் போலே இங்கும் ரக்ஷணஸங்கல்பம் ஒரேவிதமாய் ப்ரபத்திகார்யமான அதிகபடியான ஶரஸ்கார ஸங்கல்பம்தனி யே சொல்லக் கூடியதாயிருக்கச் சேர்ப்பதெதற்காக? ஈச்வரன் பத்ததை ஸ்வீகரிப்பது பூர்-
ணாஶ்விஸயம், ரக்ஷிப்பது ஸரஸ்தரவிஷயமென்று பிரித்ததற்கிணங்க அவ்வாறே கொள்ளலாமே. அதனால் ஶரஸ்காரம் உபாயமாய் ப்ரபத்தி அதற்கு உபாய மென்னதாகுமே யென்னில்—ஆனலென்ன? அனுகூலமே; இதை பிசைந்தால் 'ரய் கெவல ஸ்மிஸிஸாஸ்வபாஸிநாஸிஸா | ஸ்வேஸ்தவசியம் கரு, பபிஸிஸாஸ்வபாஸிஸாஸிஸா இத் யாதியால் ப்ரபத்தி நேருபாயமென்றென்றருளியது ஸமஞ்ஜஸமாகும். இதை நிரவஹிக்கத் தடுமாறும் பிரயாசை அதற்கு? ஶக்யா பரமயா வாபி பரமயா வா என்று பக்தி துல்யமாகச்சொல்லிற்றேயென்னில், ய ஶ்வேயா பஸுநா ஸிஸெந வா யஜெந என்றவிடத்தில் த்ருதியாவிபக்திக்கெல்லாம் ஒரேவிதமான உபாயத்வம் பொருளன்றே, அததன் ஸ்வஸாதத்திற்கிணங்க தானே அதைக் கொள்ளவேண்டும். பக்தி யைப் போல் ப்ரபத்தியை யனுஷ்டிப்பதே போதும், இவன் செய்வது வேறில்லை யென்பதே அதனால் ஶித்திக்கும். அதன்மேல் ஈச்வரகார்யத்தில் ஒன்றைவிட மற்றொன்றில் வாசி யிருக்கலாம். வாசி கூடாதாகில் ஶரஸ்கார விஷயரக்ஷணஸங்கல்பமென்னுமே வெறும் ரக்ஷணஸங்கல்பமே இங்குமென்ன வேண்டியதாகும். அதை யிசைந்த பிறகு, ஸ்வீகாரம் பண்ணி¹ ரக்ஷிக்கிறு னென்ற ப்ரயோகத்திற்கிணங்க ஸ்வீகாரம் முன்னே, ரக்ஷண ஸங்கல்பம் பின்னே, அதனால் கார்யகாரண ஶாவமுமுண்டு, பக்தி கார்யகரத்வமீச்வர ஸ்வபாவத்திற்கேயென்க. உலகில்எந்த ஶரஸ்தத்திலும்இந்தரீதியே; ப்ரபத்தி நேராக உபாயமென்பதே ப்ரஸித்தம் அதை மறுப்பது அவச்யமன்று.

மீண்டும் கேள்வி ஆனாலுமிதி. ஶ்ஸ்வீகார ப்ரார்த்தனை யென்றால் ரக்ஷணான நீ அளிக்கும் பலத்திற்கு உபாயமான ஶரத்தை ஸ்வீகரிக்கவேண்டுமென்றது தானே. இதிலேயே ரக்ஷண ப்ரார்த்தனையும் வ்யங்க்யமாகிறதே

சாதிநாயகியத்தின் அடிப்படையில் தோற்றுக்கொண்ட பரிசு அபேகைக்கிடந்ததை யாலே மிகுதியில்லை. உருவாக்கத்தில் அபேகைய-கலவிசேஷங்களுமான வாக்கியத் தினுடைய அபேகையாக்கத்துக்கொண்ட சாதிநாயகம் அபேகையித்தாலும் அபேகையாக்கத் திலே தாத்தையமென்று பரிஹாரமாகவுமாம். பூர்வாபேகைகள் இரண்டுக்கும் திரண்ட பொருள் நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத்தில் அபேகையான எனக்கு நீ உபாயா-க்யானத்திலே நின்று கலவிசேஷத்தைத் தருகைக்காக அபேகையான வாக்கிய-அபேகையம் பண்ணுகிறேனென்று ஒரு விசேஷாபேகையானவரையுமாம்.

உத்தர அபேகையில் கல ப்ரார்த்தனை யெதற்காக என்றவாறு. உத்தரயா-திரியால் முதல் உத்தரம், பூர்வகண்டத்திலே எல்லாம் கிடக்காமலானதும் அதில் ப்ரபந்தனுக்கு அபேகையான அம்சமும் பக்த ப்ரபந்தர் னுக்கு அபேகையான அம்சமும் அபேகையே பிரித்துச் சொல்லப்படும். வேறு உபாயா-க்யானம் கூறுகிறார் உத்தரே. பூர்வகண்டத்தில் கலத்திறன் என அமென்றுமாம் எப்பலத்திற்காக என்று தெரியவில்லை உத்தரயாதி னுமான ப்ரபேகையான வது உத்தரகண்டத்தாலேயாம். அபேகையித்தாலும் இது உபேகைய என்று அபேகையானவரிக்கொம்போனால் வாக்கியமென்று தெரியாது எல்லா ப்ரார்த்தனைகளும் ஒன்றாகச் சேர்த்துச் சொல்லவாக்காதோ என்ன அருளுகிறார் பூர்வேகையான உத்தரயாதி விசேஷத்தவத்திலே அந்தந்த அங்கங்களையும் அங்கியையும் தனித் தனியே பல வாக்கியங்களால் விதித்தாலும் இவ்வளவு அங்கங்களோடு கூடிய இவ்வங்கிய இவ்வகையின இன்ன காலத்திலே இன்ன மேசத்திலே செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு ப்ரயோகவிதி கல்ப்பிக்கிறார் ப்ரபேகையான, இங்கும் மந்திர ப்ரயோகம் செய்தவுடன் அங்கங்கி அநுஷ்டானம் செய்வதற்கு முன்னே 'சரிமந்திராயணன் இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி னுமான மோஷ-பலம் தருவதற்காக உபாயாதிர ஸ்தாநத்திலே அவன் நிற்பதற்காக அதாவது—அரஸ்வீகாரத்திற்காக ஸாங்க பரந்தாஸம் செய்கிறேன்' என்று எல்லாம் சேர்த்து ஒரு மஹாவாக்கியார்த்த அநுஸந்தானம் பண்ணுவதாம். எல்லாப்ரார்த்தனையையும்ஒன்றாக்கி சாதிநாயகவாக்கியமென்றுமாம்மோஷங்கடும் பின்னே, அதற்கான அரஸ்வீகார உபேகைய முன்னையாகும். இங்கே திரண்ட பொருள் நிஷ்கர்ஷிக்குமிடத்தில் என்றதால் வாக்கியார்த்தாநுஸந்தானத்தை யில் எல்லாம் ஒரு வாக்கியத்திலே சேர்த்தாலும் அநுஷ்டானகாலத்தில் அங்கம் வேறாகஅங்கி வேறாகவே அநுஷ்டிக்கப்படும். அரஸ்வீகார ப்ரார்த்தனையானு-ஸந்திப்பது அரஸ்யத்தைக் குறிப்பதற்காகையால் குறித்த அரஸ்யமே அநு-ஷ்டிக்கப்படும்; ப்ரார்த்தனை ஸிஷ்யாதித்திற்காகவே முக்யமாக வந்தெ-ன்றறிவித்ததாம். அதனுடைய கீழ்க்காரங்களிலே ப்ரயோகம் சொல்லு-மிடமெங்கும் அரஸ்வீகார ப்ரார்த்தனையை விட்டது

இவ்வளவால் விசுவாஸம் முதலர்த்தம்; அதனின்றி ப்ரார்த்தனையும் அது மூலமான அரஸ்யமும் ஸாதகமாகுமென்றார். பரிசுவிபாகாதிசாரத் திலும் உபாயத்தவாத்வஸாயமும் ப்ரார்த்தனையும் ஒரே ஐனாநமாக்கமுடி

இஸ் ஸமர்ப்பணமும்(ணம்) அக்ஷரவாஸ்தவமாம்(ஜீமாமம்).

யாதாகையால் மஹாவிச்வாஸம்மட்டுமே அத்யவஸாயமென்றார். இப்போது ப்ரார்த்தனையைப் பிரிக்ஷ வேண்டியிருந்தாலும் ஈர்வாஸமென்பது அக்ஷரவாஸமாகையால் ஈர்வா என்பதற்கு அதையும் முக்யார்த்தமாகக் கொள்ளலாமே; அப்போது ஈர்வமான உபாயம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டதாகுமே யென்ற கேள்வியில், அதை யிசைந்தருளுகிறார் இஸ் இதி. இங்கே இஸ் ஸமர்ப்பணம் அத்யவஸாய சப்தார்த்தமுமாம் என்று பாடாந்தரம். அப்போது கீழே மஹாவிச்வாஸபூர்வக உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையைச் சொன்னதாலே ஸமர்ப்பணமானது வ்யஞ்ஜிதமாகிற தென்றது மட்டு மன்றி சப்தத்திற்கே அர்த்தமுமாகிற தென்றதாம். ஒரு சப்தம் இரண்டர்த்தம் சொல்லுமோ வென்னிவ்—ஈர்வா என்பதற்கு ரஹஸ்யம் ஈர்வாஸம். அவயவார்த்தமான ப்ரக்ருஷ்டவிச்வாஸத்தை அர்த்தமாகக் கொண்டபோது விச்வாஸ பூர்வக ப்ரார்த்தகமென்ற வகையில் பொருளை ப்ரமாணுநுஸாரத்தாலே கொண்டதால் சிற்சில விடங்களில் யோஜ்யரஹஸ்யங்களைச் சேர்ப்பதமுண்டாகையாலே. மந்த்ரத்தாலே அநுஷ்டாநத்திற்காக அங்காங்கிவளை ஸ்மரிக்கவேண்டியிருப்பதால் இந்த இரண்டர்த்தங்களையும் சேர்க்கவாய். வ்யஞ்ஜிதமாய் ஸ்மரிக்கப்படுவதே போது மென்னிவ்—ரஹஸ்யத்தை விடுவதென்றதாம். வேறு பாடத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணமும் என்று ஈர்வாஸம்(ணம்)தையும் சப்தார்த்தமாகக் கூட்டுவதால் முன் சொன்ன அர்த்தம் விடப்படுவதினாலே யென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது பரிசுரவிபாகாபிகாரத்தில் ப்ரார்த்தனையும் அத்யவஸாயமுமாக இரண்டர்த்தம் ஒன்றுக்குச் சொல்லவாகாதென்றதால் ஈர்வாஸம் சொல்வது ஆசார்ய ஸம்மதமாகாதே யென்னிவ்—அங்கே உபாயத்வாத்யவஸாயத்தை மட்டும் பொருளாக்கி ப்ரார்த்தனையை அர்த்தமாக்காதபடியால் இங்ரும் உபாயத்வாத்யவஸாயமே பொருளாகுக. ப்ரபத்திசப்தார்த்தமென்னால் அத்யவஸாய சப்தார்த்தமென்றதால் உபாயத்வாத்யவஸாயமென்று முன் சொன்ன அர்த்தத்தில் அக்ஷரவாஸத்தின் ஈர்வாஸத்தினதே அடக்குவதாக தெரிகிறது. ப்ரபத்தி சப்தத்திற்கு ப்ரார்த்தநாந்விதஈர்வாஸம் ரஹஸ்யமென்பது ரஹஸ்யம்மதம். அதை யிங்குச் சொல்லாமைக்குக் காரணமென்னவெனில்—ஈர்வாஸப்தமிராத போது அவ்வர்த்தம் கொள்வதானாலும் இங்கு ஈர்வாஸப்தமிருப்பதால் அது உபாயார்த்தமாகையால் அது அந்வயிக்கும்படி அத்யவஸாயம் மட்டும்தான் அர்த்தமாய் அதிலே ஈர்வாஸமான ஈர்வாஸத்தைச் சேர்த்து ஈர்வாஸநிரபேக்ஷ ரக்ஷகத்தாத்யவஸாயமென்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும். இதனின்றி வரும் ப்ரார்த்தநா மூலமான ஈர்வாஸமும் அத்யவஸாய விசேஷமாகையாலே ப்ரார்த்தநா மூலமாக வ்யஞ்ஜிப்பதை விட்டு அங்கியும் மந்த்ரத்தாலே ஸ்மரிக்கப்படுவதற்காக மஹாவிச்வாஸத்தின் ஆகாரத்தையும் ஈர்வாஸத்தின் ஆகாரத்தையும் அத்யவஸாயம் என்கிற ஒரே ஜ்ஞாநத்தில் விஷயமாக்கி மந்த்ரார்த்தமாக நினைக்கலாமென்கிறதாம். ஆக ச்ரீமந்நாராயணன் நிரபேக்ஷ

இப்படி ஸுபரிசுரமான ஹரிமயமே பவசிவாஹார்த்தமென்னுமிடம் பவா-
ன்மதாயங்களுலே பலவிடத்திலும் சமயித்தோம்.

‘அநேனैவ து மத்வேன ஸாத்தான மயி நிஷிபேத் । மயி நிஷிபகர்வ்ய: கृतகூயோ மவிஷயி ॥’

என்று பவசிவாஹார்த்தத்திற் சொன்ன கர்வ்யநிஷேபாபாப்யம் இங்கும் துய்யம்.

மோஷபடிமான சிவோபாயத்துக்கு முழுக்கூறின் பக்கலிலே யுள்ளதொரு சாஸ்திர
மான சாஸ்திரமாம் வசிசுரமென்னுமிடம் தன்னைக் களிவாகக் காட்டுகிற
வசுசுரமேலே சிவம். இதில் ஔசிவத்தாலே ‘புகலொன்றில்லாவடியேன்’,

ரக்ஷகன் என்றதயவளிக்கிறேனென்று மட்டும் உரைக்காமல், ‘சீரீமந் நாரா-
யணன் திரபேக்ஷ ரக்ஷகன்; இந்த ஹம் அவன்பொருட்டே, எனக்கன்று’
என்று அதயவளிக்கிறேன் என்று பூர்வாஹார்த்தை உரைக்கலாமென்ற
தாயிற்று. மந்த்ரார்த்தஸ்மரணஸௌகர்யத்திற்காக இப்படிச் சேர்த்தாலும்
மஹாவிச்வாஸமும் பரந்யாஸமும் தனித்தனியே யனுஷ்டிப்பதாம், இப்
போது உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையை ஆக்ஷேபிக்க வேண்டியதில்லை, ஸோத்ய
வரணத்திற்கு ஆக்ஷேபத்தை அங்கேயே யருளியிருக்கிறார். இதைக் கொண்டு
தான் மேலே, விச்வாஸம், ஸோத்ய வரணம், திரபேக்ஷம், கார்ப்பண்யம் என்ற
நான்கும் ஷரன் பவ்ய என்கிறவிடத்தில் ஸித்தமென்று நிகழிக்கப்போகிறார்.

ஷரணசப்தத்தோடு சேர்ந்த சாதுவிற்கிணங்க ப்ரமாண ஸித்தமான உபா-
யத்வ ப்ரார்த்தனையையோ மஹாவிச்வாஸரூப வாச்யார்த்தத்தையோ அங்கி-
யாகக் கொள்ளாமல் ஸமர்ப்பணத்தையே அங்கியாகக் கொண்டு அதை ஸ்மரி-
ப்பதற்கு இவ்வளவு ப்ரயாஸை ஏன் என்ன அருளிச்செய்கிறார் இப்படி. இதி,
திரபேக்ஷம் மந்த்ரத்திற்குர்த்தமென்பது வேறு மந்த்ரத்தில் ப்ரமாண ஸித்த
மாகையால் அதே ந்யாயம் இந்த ஷரத்திற்குமாமென்கிறார் அநேனேதி. ஸாத்-
யகிதந்த்ரம்; கீழே உரைக்கப்பட்டது. கர்வ்யநிஷேப என்பதற்கு நாம் செய்ய
வேண்டிய சூதாயத்தினுடைய ந்யாஸமென்று பொருள். ஆத்ம திரபேக்ஷ
மென்றால் ஸ்வரூபந்யாஸம் மட்டுமன்று, பரந்யாஸமென்று நிஷிபகர்வ்ய:
என்ற பதத்திலேற்பட்டது. அல்லது கர்வ்யநிஷேப என்பதற்கு கர்த்தவ்யமான
திரபேக்ஷமென்று பொருளாய், உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை கர்த்தவ்யமன்றாகை
யாலே அதற்கு ப்ராதான்யம் சங்கிக்க வாகாதென்று குறித்த படி.

இப்படி சாதுமூலமாக பரந்யாஸமென்கிற அங்கி யறிவிக்கப்பட்டது.
கார்ப்பண்யமென்கிற அங்கத்தைத் தெரிவிக்க வ்யாக்யாநம்செய்கிறார் மோஷேதி
சாதுவின்மேலிருக்கிற ப்ரத்யயம் ஷாயாநம். அது பவ்யை என்று ப்ரதம
புருஷனுயிருந்தால் மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறவன் ப்ரபத்தியனுஷ்டிப்பது
தெரியாது. உத்தம புருஷனுயிருப்பதால் தான ப்ரபத்தி செய்கின்றேனென்ற
தாம். இதனால் கர்த்தில் அபேக்ஷையுள்ளவன் இதைச் செய்யவேண்டுமென்று
கொள்கிறது. இதனால் ஸித்தோபாயமே ப்ரபத்தி என்பதும் தகாதெனத்
தேறமென்று இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருள். அஸ்யுத்தம: என்ற ஸுதர-
த்தால் உத்தம புருஷனுக்கு நானென்ற பொருளானாலும் அகிஞ்சநென்ற

‘अहमस्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः’, ‘न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी’

ஐயத்திற் படிப அபிஹரிவிசேஷமும் கார்ப்பணமாகிற பரிகரமும் சூচিতம். இது ஐயத்தில் ‘अन्यथा’ என்கிற படித்திலும், சிறுமையத்தில் ‘आत्मनित्यनिःश्च’ என்கிற சூனிகையிலும், பிவீகூண்டாயத்தில்

‘तत्प्राप्तये च तत्पादाभ्युज्ज्वल्यप्रपत्तेरन्यत्र मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः’

என்கிற சூனிகையிலும் பரபிஷ்ணமாயிற்று. அருளாளப் பெருமானைப் பெருமானாகும்

‘स्वाभीष्टे परसंवन्धे खाशक्या हीनसाधनः । तत्प्राप्त्युपायं तत्पादौ कृत्वा विश्वासपूर्वकम् ॥’

என்று அருளிச்செய்தார் இப்படி அகிஷ்ணாபிகாரமாய் பரமபரணரூபமான உபாயத்தைச் சொல்லுகையாலே துஃகரகர்மநிரபேஷம் அறிந்தும். இப்படி ஐய-

பொருள் தெரியவில்லையே மென்ன விவரிக்கிறார் இதில் இதி. புகலித்யாதி வாக்க்யங்களில் ஆகிஞ்சந்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஐயத்தில் அய்யாதத்தில் அது கருதப்பெறு மென்பதை யறிவிப்பதற்காக இவ் வாக்க்யங்களுக்கு விவரணமாகும் ஐயபிசூகிகளென்கிறார். ஐயத்திலென்பதற்கு பெரிய ஐய மென்கிற ஐயாபிதிகளென்கிற மென்று பொருள். சிறுமையும் மிதமையமென்கிற சீரங்க ஐயம். அதில் ஸாஹ்மித்யநிஷய என்கிற இரண்டாவது வாக்க்யத்தில் அநாத-அநாதாஸமீஷயா஽பி அஹ்ஸந்தாரோபாய: என்ற வளவால் ஆகிஞ்சந்யம் விவரிக்க ப்பட்டது. ஐயாபாலமுனிவாக்க்யத்தையும் உதாஹரிக்கிறார் அருளாளேதி. ரபேதி. தனக்கிஷ்டமான பரமாத்மபிராப்தியாகிற மோக்ஷவிஷயத்தில் தன் அசத்தியினாலே ஓர் உபாய ஹீதனாய் அதற்கு உபாயமாக அவன்திரு வடிகளைக் கருதி மஹாவிச்வாஸபூர்வமாக என்று அதன்பொருள். இதற்கு— பரந்யாஸம் செய்கிறேன் இத்யாதி விஷயமாகவுள்ள மேல்சீலோகத்தில் அந் வயம். இங்கும் பூர்வீகத்திலே—கார்ப்பண்யம் கூறப்படும். கார்ப்பண்யஸ்த்தா பநத்திற்காக ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயங்களைக் கொண்டு இவ்வளவு விரிவெதற் கென்னில்—தவயத்தில் கார்ப்பண்யத்திற்கான சொல் இராமையாலே ப்ரபத் திக்கு எல்லோரும் அதிகாரிகள்; கர்மயோகாதிகள் அஹங்கார கார்யமாகையாலே ஸ்வரூபவிருத்தம்; உபாயமேயல்ல. ஆகலால் அவற்றிற்கு அதிகாரி களும் இதைச் செய்யலாமாகையாலே ஆகிஞ்சந்யம் வேண்டா என்பர், அது விருத்தமென்பதற்காக இவ்விரிவு. இப்படி ப்ரபத்திக்கு அங்கபஞ்சகஸாபேக்ஷ த்வம்போல் இதரகர்மநிரபேக்ஷக்வமும் முக்கியமாகையால் அதற்குப் பதமில்லையேமென்ன, அதுவும் ஸித்தமென்கிறார் இப்படி இதி. பரந்யாஸத்தில் அங்கங் களோடுசேர்ந்த அங்கியே ஐரமாகும், ஆகையால் கர்மயோகஜ்ஞாநயோகங்கள் நித்யநைமித்திகதர்மங்களான ஸஹகாரிகளென்ற ஸர்வவிசிஷ்டபகத்தியாகிற ஐரஸ்த்தானத்திலே ஈச்வரன் நிற்கிறானாகையாலே நிரபேஷம் ஸித்தம். அகிஞ்ச ந்யம் என்பதில் கிஷ்ணபதமிருப்பதால் மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யவேண்டிய ரீதியில் அவற்றில் ஒன்றுமே செய்யவியலாதென்றதாலுமிது தேறுமென்ற படி, க்ரிபாபதவ்யாக்யாநத்தை நிகழ்கிறார் இப்படி இதி. ரகிஷ்ணிஸ் அஹிர்

ஶாஷ்வதமான 'ஶயே' என்கிற பதங்கிலே 'ரஜிஷதிசி விஷ்வாஸி ஶோஷவரணம் தயா |
பாஷ்மானஷேபஜாஷே' என்று நிர்दिष्टமான நாதும் சொல்லிற்றாயிற்று.

'चराचराणि भूतानि सर्वाणि भगवदपुः । अतस्तद्वानुकूल्यं मे कार्यमित्येव निश्चयः ॥',
'हस्य त्वामिनि वृत्तिर्या प्रातिकूल्यस्य वर्जनम्'

ஶ்யாஷ்வமானங்ளளின்படியே ஶ்யாமிபாதிநிஷ்வமங்களைச் சொல்லுகிற ஸவிசேஷண
மான நாராயணஶஷ்த்திலே அனுகூலபஶ்யமும் பாதிகூலபஜனமு - சூசினமென்று
மிடம் முட்பே சொட்டேனும். இப் பரிகரங்களும் உபாயம் மாக அநுகூலபங்
களென்றுமிடம் அதிகாராந்தரத்திலே சொட்டேனும்.

இக் கிஷபபதத்தில் வர்த்தமானவ்யபதேஷம் ஶஹிஷ்ணாதிஷ்வங்களிற் பாலே வநுஷான-
காலாமிபாயம். இங்ஙனன்றிக்கே இவ்—வர்த்தமானவ்யபதேஷம் வர்த்தா ஶோஷிபாகப்
பரவ்யநுஷானகர்த்தவ்யை விவக்ஷிக்கிறதென்றும், பதம் வருமளவும் பரவிபரிகர
மான விஷ்வானுஷிதைய விவக்ஷிக்கிறதென்றும், ப்ரபத்திகாலத்தில் தான் ஸங்
கல்பித்தபடியே அனுகூலபாதிசுர் பரவிபரிகரமாகவே மேல் அநுகூலிக்கவேண்டும்
படியைக் காட்டுகிறதென்றும் சொல்லும் பதங்கள் இவ்வுபாயம் பரிகரமாக

புத்தநய வாக்யம் தூயத்திலுள்ள பதங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட க்ரமத்திலே
ஆறு அங்கங்களையும் கூறியுள்ளது; ஆறுகூல்யஸங்கல்ப்பாத்யங்கங்களுக்குப்
பதமில்லையே யென்ன ச்ரீபதமும் நாராயணபதமும் ஸ்வாமித்வத்தை யறி
விப்பதால் அந்த ஸ்வாமித்வாதிகளே ஆறுகூல்யாதிகளுக்கு விஷ்வன(காரண)
மாகையால் அங்கே அவை ஸித்திக்கும். சரேதி இந்த ச்லோகார்த்தம் முன்
அதிகாரத்திலே காண்க பகவத்புரிதி. நாராயணபதத்திலே ச்ரீராதம் பாகம்
தெரிகிறபடியால் ஆறுகூல்யஸங்கல்பாதிஸித்தி; ஶ்ய = சொத்தான ஜீவனுக்கு.

பரந்யாஸம் ஒருதரமே செய்யத் தகுமானாலும் இவ்வங்கங்கள் பயன்
பெறும் வரையில் செய்யவேண்டியவை யென்று நினைக்கவேண்டா என்றறி
விக்கிறார் இப்பிதி: பலன் பெறுமளவும் அங்கியையும் அங்கத்தையும்
செய்ய வேண்டுமென்கிற ஶேஷாஶாரிசூரி பக்ஷத்திற்கு யுக்தியைக் கூறி அதற்கு
ப்ரமாண விரோதமுண்டு-ன்கிறார் இக் இதி. ஶயே என்று ஶட்யஸ்யம்
வர்த்தமானகாலத்தைச் சொல்லும், ஶயே... ஶயே வசா என்று எம்பெருமானார்
அருளியதால் ஶடா ப்ரபத்தி யநுஷ்டாநம் தெரிகிறது. அஶ்யை யநுஷ்டி
க்கும்போது அங்கங்களுக்கும் அநுஷ்டாநம் வரும். சாதுவக்கு விச்வாஸம்
அர்த்தம்; அது கடைசிவரையில் வேண்டுமென்பது ஸர்வஸம்மதம்.
ஸங்கல்பித்தபடி ஆறுகூல்யாதிகளும் பின்னே இருக்கவேண்டுமென்று அவ
ரபிப்ராயம். யாகத்தில் ஶ்ரீஹ்ணத்திற்கான ஶஹிஷ்ணவசந் வமி என்கிற மந்த்ர
த்தில் வமி (ஶுஷ்யமி) என்கிற வர்த்தமான காலம் ஶ்ரீமரிக்கும் காலத்தில் ஶ்ரீ
ஶயோம் செய்வதற்காக; அதுபோலிங்கும் ப்ரபத்தி யநுஷ்டாந காலத்தில்
மந்த்ரம் வேண்டும். ப்ரபத்தி, 'சகுவே ஶயாஸ', 'சகுவே ஶி ஶாஸ்யா: கதோய் தாஸே-
நாஸு' இத்தயாதிகளால் ஒருதரமே செய்யப்படவேண்டும். பாஷ்யகாரரரு

வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்' என்னும்படி நிற்கையாலும் இங்கு என்ன கருத்துக்காகப் பரிசி பண்ணுகிறதென்கிற அபேஷையிலே, மஹாதாரண ஶரணனுக்கும் சரவோஹுவிஷயமான இவ் வசாகரணவிசேஷத்துக்கும் ஶேபநீகரணனான தன் ஸ்வரூபத்துக்கும் வருஷமான கருவிசேஷத்தை உதரவாஹம் 'தனக்கே யாக வெணிகக் கொள்ளுமீ தீத' என்கிறபடியே சமஸ்திவோதானவூதபர்யந்தமாகப் பாரிச்சுகிறது இத்தாலே அந்நயபயோஜனாவமும் சித்திக்கிறது.

இவ்விடத்திலே ஸவீச்சஷணமான நாராயணசஹம் பாய்தைக்கு அநுரபமான
 ஸாமிவாதிகளும் அனந்தகுணவிமூதிவிசிஷ்டனான்' ஸ்வாமியினுடைய சர்வபகாராநரிசய-
 -மோததையுமாகிற அகாரங்களை யதாபமானம் பாசான்யேன காட்டுகிறது. இப்படி
 உபயவிமூதிவிசிஷ்டம் பாயமாயிருக்கச்செய்தேதயும் அரஹவிக்ஷேபருமாய் ஶைவபதி-
 ஸ்வவிசுநாமாய் அதடியாக வருகிற கைங்கர்யத்துக்கும் இலக்காய்க்கொண்டு
 பகானபாயருமாயிருப்பார் இவ் விசிஷ்டரஹதிகள் என்று தோற்றுகைக்காக இங்கு

கப்பட்டதைப் பூரணமாக அளிப்பதற்கே ஸங்கல்ப்பமுள்ளவனாயென்றபடி.
கொள்ள இதி. (39-5. திருவாய்) முன்னமே உரைக்கப்பெற்றது. என்
கிற அபேக்ஷையிலே = என்று கேட்டால்; இந்தப் பலத்திற்குள்ள ஏற்றத்தை
அறிவிக்கிறார் சதுராரண இத்தியாதியால். தனக்கே இதி. திருவாய் 2-9-4.
எனக்கே யென்று பாட்டாரம்பம் எனக்கே ஆட்செய் எக்காலத்துமென்று
என் மனத்திற்கே வந்து இடைவிடாமல் மன்னி தனக்கே நான் ஆகும்படி
என்னை அவன் கொள்ளுகின்றதே எனக்கு நான் கண்ணனைக் கொள்ளுகின்ற
தாகும். மற்ற பலன்ஊை நமக்காக நாம் பெறுகிறோம். நாம் மோகஷத்திலே
எம்பெருமானைப்பெறுவதாவது எப்பெருமான் தனக்காக நம்மைக் கொள்வதே.
நமக்காகவன்றி எம்பெருமானுக்காகவே நாம் ஆவதேயாமென்று ஆழ்வார்
தெளிவித்தார். நமக்காக நாம் பெறுதலென்று நினைப்பதாம் அஹங்கார
மமகாரங்களே விரோதிகள். ஆக விரோதநிலவ்ருத்தி நமச்சப்தார்த்த
பென்றது இங்கே வ்யங்கம். இதை யறிவிக்கிறார் சமஸ்த விபொधि निवृत्तिविषयः
மாகவென்றதால். சாதிக்கிறது; ஜீவன் இதற்கு கர்த்தா.

பதம்பதமாக உரைக்கத்தொடங்குகிறார் இவ்விடத்திலே இதி. ஸநிசேஷணமன என்றதால் ஸ்ரீசப்தத்தாலே பிராட்டிகளுக்கு ஸ்வாமித்வாநிகளறிவிககப்படுமென்றதாம். இதற்கு பூர்வஹ்ருத்தில் உபாயத்வேவாடயுக்தகுணங்களிலே நோகுகென்றார்; இங்கே ப்ராப்யத்வத்திற்கு முக்கியமாயிருக்கும் அபசங்களிலே நோகுகென்றபடி. அரஹ்விஹ்ருத்வரென்றதாலே அரஹ்விஹ்ருத்வ ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் கருதப்பெற்றது. ஸமர்ப்பணத்திற்கு முன்னுமிருக்கும் ஆகாரம் சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி பென்னப்பட்டது. உத்தேதச்யரெனறவிடத்தில் அரஹ்விஹ்ருததை மட்டும் கொண்டால் அரஹ்விஹ்ருத்வ எனறவிடத்தில் ஸ்வரூப ஸமர்ப்பணம் கொள்வது. ஸ்ரீமச்சப்தமிராவிட்டால், நாரசப்தத்தில் பிராட்டி சொல்லப்பட்டாலும் வேறு பதார்த்தங்கள் போலவே அங்குத் தோன்றுவதால், பிராட்டிகளுள்ள ப்ரதாந ப்ராப்யத்வம் சொல்லப்பட்ட

ஸ்ரீசப்தக்கிற்கு உக்தரவாழகில் உபயுக்தமான வ்யுத்தத்தியை யறி
விக்கிறார் இவகுற்ற இதி. இஊண்டும் அஹிவ்...ஸம்ஹிதையில். ஸ்ரீநி =
போக்குகிறான்; ஸ்ரீநி-பக்குவப்படுத்துகிறான். ௪௨௩ = பரமாத்மாவை; ஸ்ரீநி-
என்பதற்கு நம்மாலே கைங்கர்யத்திற்காக ஸேவிக்ஷப்படுகிறான். கைங்கர்
யத்திற்கிலக்காவதற்குத் தக்க ஆகாரங்களனைவற்றாலும் அவன் அடையப்படு
கிறுளென்றவாறு பொருளாம்; ஸ்ரீநி முதத்தாலே இதி. ஸ்ரீநி-—சேஷத்வம்
வாச்யார்த்தம் முதலில் தோன்றுவது. அது முன்னமே ஸ்ரீத்தமாகையால் கைங்
கர்யம் தாத்தர்யார்த்தம். ஸ்ரீநி பட்டர்நித்யம் மூலமந்த்ராதிகாரத்தில்
தஷபிஷயோஜனையில் ஏழாவது யோஜனையில் உரைக்கப்பெற்றது. நம: என்-தைத்
தனியே பிரிக்கவேண்டும்; சதுர்த்திவிபக்தி அந்வயிப்பதற்காக ஸ்ரீநி என்ற
சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீநிஷ்ட நாராயணனுக்குக் கிங்கரணவேன்,
அதில் விரோதியான ஆகாரங்கள் நம: = எனக்கு வேண்டா என்று பொருள்.
இதுக்காக = இஷ்டப்ராப்தி ஸ்ரீததிப்பதற்காக; அல்லது ஸ்ரீநியாகிற அனு
பவத்தில் தெளிவுபெறுதற்காக; இப்போது ஸ்ரீநிஷ்டி யாவது ஸ்ரீநிஷ்டி
புத்தி, இதைச் சீலாகத்தால் விளக்குகிறார் மேலே ஸ்ரீநிஷ்டி.
அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குப் பிறகு தானே இஷ்டப்ராப்தி. இஷ்டப்ராப்தி
வேண்டுமென்றதாலே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் ஸ்ரீததிக்குமே; அதைச் சொல்
வதென்? மேலும் இவன் இருவிதமான பலனை யபேக்ஷித்தால் தன்னை ஸ்ரீ
நிஷ்டிக்குக் கொண்டதாகாதோ வென்ற சங்கையெல்லாம் இங்கே போக்கப்படும்.

अप्राप्तिः परिहरन् स्वपरैः स्वाक्षां तादर्थ्यधीपरिहृतस्वपरार्थभावः ।

अन्योपभोगविरहादनघः प्रपन्नो भुङ्क्ते स्वभोगमखिलं परिभोगशेषम् ॥

இந் நமஸ்ஸுக்கும் கிரஹம் அப்யாஹரித்தக்கொள்ள வேணும். 'ந மம ஸ்யம்' என்றது: 'எனக்காவேனல்வேன்' என்ற படி. 'ந மம லிங்கம்' என்று ஸர்வ வஸ்யமமகாரநிவ்ருத்திமுதலத்தாலே சர்வநிவ்ருத்தியைப் பார்க்கிறதாவது

अप्राप्तिः = சக்தி யின்மையாலும் உரிமையின்மையாலும் ஈச்வராதிரித்தன் ரகைகளைகாணாதையால் தன்னாலும் பிறராலும் ஸ்ரீர் பரிஹர்—தனக்கு ரகைகை வருமென்பதைக் கழிக்கிறவனாய் தாத்தி—அவனுக்கே சேஷனென்கிற புத்தி யினாலே தனக்கும் பிறருக்கும் சேஷனாயிருக்கும் தன்மையை விட்டவனாய், अन्व उपभोगविरहात्—வேறு அனுபவத்தை விட்டதாலே அந்ந:—தோஷமற்ற வனுமான பாக:—ப்ரபத்தி யநுஷ்டித்தவன் தன்னுடைய போகமனைந்ததையும் பகவனுக்குள்ள போகத்தக்கு சேஷமாக அநுபவிக்கிறான் முற்றாத த்தால் அநந்யோபாயத்வமும் இண்டாவதால் அநந்ய தேஷித்தமும் மூன்றாவதால் அநந்ய ப்ரயோஜனத்வமும் சொல்லிற்று. எல்லாவற்றிற்கும் இங்கு உபயோகமுண்டு. அநந்ய உபாயனாதையாலே ப்ரபந்தனை. தன்னையும் ரகைகை ஒருவன் நினைத்தானாகில் தான் பாகம் போகா என்கிற புத்தியும் நேரும் அகனாலும் அதைக் கழிப்பதாம். அநந்ய சேஷி யாதையாலே பரிபொத்திற்காகவே யானான் தோஷமற்ற னாதையாலே தனக்கு வரும் போகத்தை அப்ரதாந மாசகி: கொண்டான். போகத்தில் இஷ்ட ப்ராப்தியானது அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வமனாலும் இவ்வுலகில் अन्व:—யும் அநிஷ்டத்தோடு கலந்திருப்பதால் இதைவிட விலகணமானது தனக்கு வேண்டுமென்பதற்காகவும்—நமக்கு வங்-ளிலே தான் ப்ரதான கர்த்தாவும் போகத்தாவும்மென்று புத்தியுள்ளது அது கலசாத இஷ்ட ப்ராப்தி மோகம், அதனால் அத்தன்மையை யறிந்து வேண்டுவது தோற்றமும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைச் சேர்த்தது. அங்கே ஒருவித விடரித போகமுமில்லை. இங்கும் அங்க:புரபரிஜனம் கிளிக்குப் பாலாட்டுவது அரசனினுட்ப்புக்காக, பத்னி தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வது பதிக்காக; அது போலாம். இங்கே अन्व:—பாபேஷாபி என்கிற மூலம:—பாபேஷா காரிகையைக் கூட்டுவது.

ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லும் ச்ரியாபதமில்லையே என்ன அருளிச்செய் கிறார். இந் நமஸ்ஸு இதி. ச்ரியாதே நாராயணப என்றவிடத்தில் சேர்த்த ஸ்யம் என்கிற சொல்லை இங்கும் அநுஷங்கிக்கால் ந மம ஸ்யம் என்றதாகும். ஸர்வ த்திற்கும் தன் ஸம்பந்தத்தைக் கழிப்பதற்காக ஸ்யம் என்று புதிதாகச் சேர்த்ததால் அங்கள்ள போகாதிகளும் எனக்கில்லை என்று எல்லாவற்றிலும் மமத்வபுத்திநிவ்ருத்தி சொன்னதாகும், முன்னதிகாரத்தில் மூலமந்தரம் வாக்ய த்ரமென்ற பகைத்தில் இரண்டாவது யோஜனையில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை, இஷ்ட ப்ராப்தி ப்ரார்த்தனை இரண்டையும் சொல்லும்

இப்படி ஐந்திற்கு ஸாம்பரதாயிடார்த்தம் சொல்லியாயிற்று. அருளா ளப்பெருமாசெப்பெருமானாரின் யோஜனையை வரமாரி என்த ச்லோகம் ஆரம்பித்து. 'ஶந:பாஸஸு' என்கிற வரையிலாக விரிவாகநிருபிக்கிறார். வரமாரிநிதி. அவர் சொன்ன நபச்சப்தார்த்தமாவது நாரை-ஜீவர்களுக்கு வரமாரி-பவவா னிடத்திவ்ஸபீமாரவஸ்பீமாஸு ஶூத்-என்டா டாரததையுமஸம்பிப்பதாநுண்டாகத் தடிய நேரேரே-ஒன்றையும் அடேக்ஷிக்காமலிருக்கையாத நம; பதார்த்தமாச அறிஞர்களால் அறிவிக்கப்படுகிற தென்றதாம். ஜீவர்களுக்கு ஶ்லோகேதையு ம், பகவான் உபாயமாகவேண்டு மென்ற அடேக்ஷையிருக்கும் போது தைநரபேக்ஷையிருக்குமோ என்ன அதை உரைக்கிறார் இந்த இதி. நேரேரேமா வது நிர்ப்பரத்வம். ஶரஸம்பப்பணத்திற்குப் பிறகு டவததிற்காக ஒன்றும் செய்யாமை. அவர் ஶரஸம்பப்பணத்தை யெங்கே சொன்னார்; அதற்குப் பிறகுதானே நிர்பரத்வத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்ன, அருத்தரைக்கிறார்

நிர்மலத்தாலே ஸ்ரீமதர்ப்பணம் சூட்சுமாதல், ஸ்ரீமதர்ப்பணம் தான் ஸ்ரீமதர்ப்பணம் இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதமாதல் ஆகக்கடவது. ஸ்ரீமதர்ப்பணத்தில் 'ஐமி: ஸ்ரீ: நம' என்று மாப்போலே 'அஹ் ஸ்ரீமதே நாராயணாய' என்று இங்கு ஸ்ரீமதமாக ஸமர்ப்பித்து, 'நம' என்று தன்னுடன் துவக்கறுக்கிறதென்றால் இஸ்ஸமர்ப்பணியோஜனைக்கு உபரஸம். இந்த யோஜனையில் பூர்வஸ்தம் அபரஸ்தகரம், உபரஸ்தகம் அந்நிதிபாடகம்.

'அஹமேவ மயா சமர்ப்பித:' என்கிறபடியே இவ்விடத்தில் நான் ச்ரீமானான நாராயணனுக்கென்று ஸமர்ப்பிக்க 'அஹ் ஸ்ரீமதே நாராயணாய' 'நம' 'ஐமி: ஸ்ரீ: நம' என்படியே ஸ்ரீமதர்ப்பணம் உபரஸ்தகமும் அவனதென்று இங்கே அபரஸ்தகமாகவுமாம்.

'நம:' என்கிற இத்தாலே ஸ்ரீமத-ஸ்ரீமதியங்களுளும் ஸ்ரீமதர்ப்பணத்திலுள்ளும் தனக்குத் துவக்கற்றமை காட்டுகிறது. பரஸ்தகவிவியிலும் ஸ்ரீமதர்ப்பணத்திலும் தாத்பர்யமாகையாலே இச் சதுர்த்திமதர்ப்பணம் இரண்டுக்கும் உபரஸ்தகம். இஸ்ஸமர்ப்பணத்தின்மீதும் பரஸ்தகர்ப்பணத்திலே நிவேதிக்கக்கூக நம:' என்கிறதாகவுமாம்.

இந்த நிர்மலத்தாலே, பரஸமர்ப்பணத்தால் வரும் நிர்மலத்தவக்கைச் சொன்னால் பரஸமர்ப்பணமும் குறித்ததாகுமென்று கருத்து. இனி ஸ்ரீமதர்ப்பணம்: நிர்மலம் மென்று நமச்சப்தார்த்தமானால் பரஸமர்ப்பணம் அதற்குள்ளேயடங்குமென்ற கருத்த மென்கிறார் உபேதே இப்படிச் சொல்லுகிறவர் ஸ்ரீமதே நாராயணாய என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் கொண்டிருப்பாரெனினில்—ஸித்தாந்தத்திற் போலே இஷ்டப்ராப்திபரமென்றே யிருக்கலாம். ச்ரீமந் நாராயணனுக்காக உபவன் பலன்பெற ஸ்ரீமதே என்னலாம். ஸ்வரஸமான பொருளைக் கூறுகிறார் உபேதே ஸமர்ப்பணத்தில் பரஸ்தகவிவியி, ஸ்ரீமதர்ப்பணம் என்ற இரண்டு அப்சங்களில் பகவானுக்கென்று பரஸமர்ப்பணத்தகை சதுர்த்திமதம் சொல்லும், மற்றதை நமச்சப்தமென்றபடி, இப்போது அங்கியும் ஸ்பஷ்டமாகப் பணித்ததாகுமென்கிறார் இந்த இதி. உத்தரஸ்தகத்திலே ஸ்ரீமதர்ப்பணத்தை விவக்ஷித்தால் இதுவே உபாயபரமாகிறதே; பூர்வகண்டத்தின் கார்யமென்ன என்பதற்கும் இங்கே உத்தரமாயிற்று. ஸ்ரீமதமாக என்பதால் ஸ்ரீமத விசிஷ்டர்ப்பணம் மென்றதாலும்.

ஸ்ரீமதர்ப்பணம் ஸ்ரீமதே நாராயணாய என்றே, ஸ்ரீமதவிசிஷ்டர்ப்பணம் ஸ்ரீமதே நாராயணாய என்றே உரைக்காமல் அஹ் என்று ஸ்வரூபத்திற்கு மட்டும் ஸமர்ப்பணம் மென்கிற யோஜனாந்தரத்தை யருளுகிறார் அஹமிதி. ஆளவந்தார் ச்ரீஸுத்தி ஸ்வரூபத்தை மட்டும் சொன்னாலும் ஸ்ரீமதர்ப்பணமும் பட்டர்ச்ரீஸுத்தியின் படியில் கிடைக்குமென்பது போல் அவை யிங்கும் அஹிதி ஸித்திக்கு மென்றபடி. இந்த யோஜனைகளில் நமச்சப்தம் வீணாகுமென்று நினைப்பர்; அதனால் அதன் பொருளை விளக்குகிறார் உபேதே, இந்த ஸ்வரூபந்த நிவேதம் சொல்வாமலே கிடைக்குமென்கிற சங்கையில் அதற்கு வேறு பொருள் கூறுகிறார். இஸ்ஸிதி, ஸாத்வித த்யாகம் பொருளென்றதாயிற்று.

ஐயம்கிரீதயக் கொண்டாலும் 'நமசி' என்கிற பதத்தை அரமமர்ப்நாஜீ மென்று வாயானம் பண்ணின பரஸோம்கிரீதயாலே இந் நஃஷதம் ஸமர்ப்படணப் பொருளுக்கு ஸ்ரீதம். இப்படி உதாரணத்தை அரமமர்ப்நாஜீ அநுமசிப்பார்க்கு இதுக்கு அநுமமாய் ஸதபாநுநிதயான பதவிசேஷம் இங்கே ஸத:மாநம்.

பூரீகமான படியே பதாரமாக உதாரணத்தை அநுமசிப்பார்க்கு இவ் வரகாபர மர்ப்நாஜீ உதாரணமான பூர்வாஷதத்தில் ஸரணாநிதயான கிரியாபதத்திலே அநுமசிதம்.

இப்படி ஐயத்தில் பதங்களில் அநுமலே ஐய-அநிதயாவங்களாலே பூரீகார.

இப்படி அருளாள டெருமானெம்பெருமானாரின் பகைத்தில் நம: என்பது இரண்டு பதமென்றுகொண்டேவாச்யமாகவே வ்யங்க்யமாகவே ஸமர்ப்படண ளித்தி சொல்லப்பட்டது ஒரு பதமாக்கியும் நிர்வஹிக்கிறார் ஐயலேதி. பரஸோதி. பூரீகமரபாநாஷதங்களின் பொருளை முறையே காட்டும் ச்மலாகங்களாகிற ஸ்தோத்ரத்தில் நமாயி யென்கிற பதத்தின் வ்யங்க்யாந ரீதியாலே யென்ற படி. ஸ்வரூபஸமர்ப்படணத்தாலே பத ஸமர்ப்படணமும் குறிக்கப்படுமென்றால் ச்ரீமான நாரயணனுடைய கைங்கர்யத்திற்காக என்று உரைக்கிற பகை த்திற் போல் இன்ன பத மென்று தெரியவில்லையே யென்ன அருளுகிறார் இப்படி இதி. அரமாமிமானாநுபூரீகபூரீகய்யின்படி தன்னை ஸ்வதந்த்ரமாகக் கொண்டால் வேறு பலன் பல கோன்றும்; ஸ்வரூபத்தை பகவச்சேஷமாக ஸமர்ப்பிக்கும் போது பலன் சேஷிகைங்கர்யமென்றே ளித்திக்குமென்றபடி.

இப்படி இவருடைய பகை நிர்வகிக்கப்பட்டது. இவர்பகைத்தில் பூர்வ ஶதம் அங்கமாத்ரபரமென்பதிருந்தாலும் அதற்கு முன் விரிவாகச் சொன்ன யோஜனையில் அநேயம் பூர்வாஷதத்திற்கே அர்த்தமென்கிறார் பூரீதி. இந்த ஸம்ப்ரதாயபகை பதாநுபூரீக உத்தர ஶதத்தைச் சேர்த்து ஐயம் ஸம்ஸாரமோசகமாகிற தென்று சொன்னதற்கு இணங்கிய தென்று கருத்து.

இந்த ஐயத்தில் ஆறு பதங்களென்று கூறி மேலே கதர்நுதியானது அநிதய என்கிறது. அநிதய என்றும் பாடம். இங்குப் பத்து அர்த்தங்களை பட்டர் அஷ்டசீலாகியில் அருளினார். அநிதய என்ற பாடத்திலும் அநிதய ஶளாவன சகலங்கள் = ஶாதங்கள்; பதங்கள் ஆறாயிருந்தாலும் அவற்றுள் ஶாதமாக்கிப் பத்தை உபநிஷத்தே குறித்துளது. ஶாதங்கள் பததானால் அர்த்தங்களும் பத்தாகும். வேறுபடுத்துக ஐயோ'நாநாநாநததில் காண்க. இங்கு உபநிஷத்திற் செய்த ஶாதங்களின் பத்துப் படி பொருளானால் பட்டர்படி ஶிதநி நியயோர் குணினமபி பர் விபரஃ பாயகர்வ் கர்வ்ய் பாயயோர் நிராதி.வதவ ஶாமிதா கிகரவம் । சர்வநிபரஹ்ந் ததமிரமிதயத்யேவ மவ்லி ததார்தாந் ஶாதேரேதத் துரோபி விமஜநததகே வி.கிதே வேதகலே ॥ என்றவாறாகும்—இப்படியானாலும் திருமந்த்ரத்திற் போலே இங்கும் வ்யங்க்யமாகவும் வ்யங்க்யமாகவும் ளித்தித்த எல்லா அர்த்தங்களையும் அநுமலாகக் குறிக்கிறார் இப்படித்வயத்தில் இதி. சப்தார்த்தஸ்வபாவங்களாலே யென் பதற்கு ப்ரகாசிதவளாயிற்று என்பதோடந்யயம். சப்தஸ்வபாவத்தாலே

நமத்தாலே இது முற்பட அநுசந்தேசமென்று பூர்வர்கள் அருளிச்செய்வார்கள். புருஷன் புகழைக்கை விமரித்துக்கொண்டன்றி உபாயவிமரிமும் உபாயானுष्ठானமும் பண்ணாவிடிற. இப்படித் திருமந்தரத்திலும் உபாய-கல-பரிபாடகாங்கங்களில் கமராரங்களைக் கண்டுகொள்வது. கலாநிபாய் அங்காரியானுவிடிற இவ்வுருக்கு இவ் உபாயானுष्ठானம் வருவது. 'ஐயேன ஶாந் வஜே', 'ஐயாஃ ஶரணாஶி:' என்கிற மயியுக் பாகரங்களை ஐயம்உபாயானுष्ठானத்தைப் பவானமாகப் பரகாசிப்பிக்கிறது.

இங்குப் பூர்வாஐதும் அநுசந்தேசங்களும் நமஸ்ஸுமாக மூன்று மவாந்ரவாபவ ப்ணானுஸ்தும் கிரள உபாயபவானமான ஒரு வாக்யமாய்த் தலைக்கட்டக்கடவது. எங்ஙனையென்னில்-சுவீலாமியாய் சுவீலாரநிரதிஷயமஸ்யனாய்ப் பெரிடபிராட்டி யாரோடு பிரிவில்லாத நாராயணன் திருவடிகளில் ஶரணாஸமான சுவீலே. சுவீலே-மவீலஸ்யோசித-சுவீலிஷ கீத்யைத்துக்குத் விருதியான ஸர்வமும் கழிந்து பரிபூர்ணகீத்யம் பெறுகைக்கு மதிஷ்யனான அடியேன். ஶரணாஸராதிகளில் எனக்கு ஶரணமறும்படி ச்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே மஹாஸுகஸ்பனமான

மயே என்பதற்கும் கலத்தைச் சொல்லும் சதுர்த்தியா திகளுக்கும் மந்தரத்தில் பாடத்தில் அடைவிருக்கிறது ஆனால் உபாயம் செய்கிறவன் உபாயத்தை யபேக்ஷிக்கிறவனாயிருந்தாலே செய்வதாம் உபாயத்தில் அபேக்ஷையென்பது கலத்திலபேக்ஷைக்குப் பிறகே வரும். ஆக உபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு முன் கலாபேக்ஷை வேண்டியிருப்பதால் கலகாம: உபாய் கரோமி. மூலு: ஶரணம் மயே என்று ப்ரயோகிதிக வேண்டியிருப்பதால் உத்தரணாஐத்யைக்கை முன்னே அது ஸந்திப் பதாம்; திருமந்தரத்திலும் உபாய கலங்களைச் சொல்லும்போது இந்த ரீதியாகத்தான் மஹாவாக்யத்தைச் சொல்வதாம். மந்த்,மானது அநுஸந்தேசமொன்றையாலே அநுஷ்டிக்க வேண்டிய ப்ரபத்தியை ப்ரதாநமாக்கி கலத்தை விசேஷணமாக்குவதே தரும். அதனால் தான் ஐயாஃ சரணாகதியென்றார்கள்; ஐயாஃ மோக்ஷமென்னவில்லை. மூன்றுவாக்யங்களை ஒரு வாக்யமாகத் தலைகட்டுவதெவ்வாறெனில்-மீமதே நாராயணாய ஶ்யாம். ந மம கி ஶ்யாதிதி மீம... ஶரண் மயே என்றவாறு. இந்த மஹாவாக்யத்தின் படி பொருள் விரித்தருளுகிறார் எங்ஙனையென்னில் இதி உத்தரணாஐத்யைம் சுவீலாமியாய் இத்யாதி; அதில் ஸர்வமும் கழிந்து என்ற வரையில் நமச்சப்தார்த்தம். கைங்கர்ய விரோதி வேண்டாவென்று அதற்குப் பொருளாகையாலே அக் கைங்கர்யம் ச்ரீமந்நாராயணனின் ஶரண விஷயமாகையால் அதை விரிவாகச் சொன்னது. 'டரிபூர்ண கைங்கர்யம் பெறுகைக்கு' என்பது மீமதே நாராயணாய என்பதின் பொருள். சுவீலாமியாய் என்று தொடக்கமாக, ஸ்வரூப ப்ராப்தமான என்ற வரையிலுள்ளதை இங்கும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அகிஞ்சநான இத்யாதி பூர்வாஐதத்தின் அர்த்தமாகும். ஸ்வரகக்ஷணமராதிகளில் எனக்கு அவ்வுய மறும்படி யென்றது ஶரண-மர-கல ஸமர்ப்பணங்களிலடங்கிய ந மம யென்ற மாரங்களின் பொருள். ஆத்ம ரகஷா மர ஸமர்ப்பணமென்பதில் ஶரண-கல ஸமர்ப்பணமும் சேரும். இகர்த்தே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் ரகக்ஷாநபகலஸமர்ப்பணம் மரஸமர்ப்பணமென்று

பாபரஸாபரஸமயம் பண்ணுகிறேனென்று டாகத்தில் திரண்ட பொருள்
 वैराग्यविजितस्वन्तैः प्रपत्तिवांजितेधैः । अनुकंशैकविजितैरियुपादेशि देशिकैः ॥

மூன்று பொருளுமாம். இதுவரையில் பலவிடங்களில் அங்காங்கிலேவசந
 காலத்திலும் ப்ரயோக சிஷணகாலத்திலும் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையைச்
 சொல்லாமலிருந்தது போல் இங்கும் சொல்லாமலே விட்டதால் அது அநு
 ஷ்டீ யமான அங்கமன்றென்றே தெரிகிறது. இதை வடமொழியில் அநு
 வாதம் செய்த ஸாரப்ரகாசிகையிலும் அதைத் தனியாகக் குறிக்கவில்லை
 'अमायिं न गोपायेत्' என்றிருப்பதால் உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையை விட்டால்
 ஈழம் ஸித்தியாதே பென்னில்—அங்கே गो:तु:व वरणंந்தானே சொல்லப்
 பட்டது; गोपायेत् என்ற சொல்லுமிருக்கிறதே மற்ற भस्यास ஸ்த்தல
 த்தில் ரக்ஷகத்வ ப்ரார்த்தனை மட்டும் போதுமானாலும் 'वमेवोपायभूतो मे सः'
 என்று சொல்லவேண்டுமிடத்தில் நிரபேக்ஷ ரக்ஷகத்வ ப்ரார்த்தனை அவச்யம்
 வேண்டுமென்னில்—அப்போது அந்தந்த ஸ்த்தலத்தில் गो:तु:वம் வெவ்வேறு
 விதமென்றதாகிறது. ஆக गो:तु:व வரணமே உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையா
 யிட்டதால் அதைத் தனியாக अज्ञातवच्छेदकமாக ஏன் அநுஷ்டிக்கவேண்டும்?
 அதிலே गो:तु:व वरणம் அடங்கியிருப்பதால் गो:तु:व वरणத்தைவிடுவோமென்றால்
 இங்கு அங்கபஞ்சக ஸம்பந்நமான என்பதற்கு ஸ்ளமாம். உபாயத்வ ப்ரார்த்த
 னையை சாஸ்தரம் சொன்னது भस्यासத்தைக் குறிப்பதற்கே யாகும்; தனி
 யாக வநுஷ்டிப்பதற்கென்றென்று முன்னமே நிரூபிக்கப்பெற்றது.

கீழருளியது மொத்தம் सदाचार्यो विष्टमेன்று காரிகையால் அருளுகிறார்
 वैराग्येति. வைராக்க்யத்தாலே வென்ற மனமுடையவர்களும், ப்ரபத்தியினாலே
 ऋष्वरணை வென்றவர்களும், द्यैयினாலேயே நன்கு வெல்லப்பட்டவர்களுமான
 ஆசார்யர்களாலே இவ்வதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட விதமே உபதேசிக்கப்
 பட்டது. ஆசார்யர்களுக்கு अज्ञातवच्छेदம் வேண்டும். தத்துவதர்சிகளாய்
 க்யாதி லாப பூஜாநிரபேக்ஷராய் வச்யவாக்குக்களாய், द्यापरवशர்களாயிருப்ப
 வர்கள் ஆப்தகமர்கள். வைராக்க்யமிராமல் க்யாதிலாபாதி களில் நோக்குள்ள
 வர்களுக்குச் சிற்சில விஷயங்களிலே சாஸ்த்ரார்த்தத்தை மாற்ற நேரும்.
 ப்ரபுக்களுக்கு வசப்பட்டு ஸர்வேசுவரன் அபிமாநத்திற்குச் சிறிது விலக்காயி
 ருப்பவர் +ளுக்கு அவனது அநுக்ரஹக் குறைவால் வாக்கில் அபாடவமேற்
 டடுவதால் அர்த்தம் விபரீதமாகும். தையயில்லாத போது வஞ்சநாபுக்கி
 யாலு द्यैयமாம். அவ்வாறின்றி कथा निःस्पृहो द्यैत् என்றீதியிலேவெள்ளைப்
 பரிமு+ர் தேசிகராய் अ.माद विमलम कणापाटवங்களாகிற द्यैयங்களுக்கு வெகு
 தூரத்திலுள்ள தேசிகரால் உபதேசிக்கப்பட்டதாயால் அங்காங்கியநுஷ்
 டாநாதி களெல்லாம் இதிற் கூறியபடியே கொள்ள வேண்டுமென்றதாயிற்று.

திருமந்த்ரத்தில் பத்துவித யோஜனைகள் கூறப்பெற்றன. அங்கும்
 மஹாவாக்ஷ மொன்றாகக் கொள்ளலாமென்று கீழே அருளினார். அவ்வாறின்றி
 தத்துவவிஷயம், உபாயவிஷயம், ஈழவிஷயம் என்று மூன்றாகப் பிரித்து

एकं द्वयं त्रययत्नं सुखलभ्यतु यं व्यक्तार्थपञ्चकमुपात्तपङ्क्त्योगम् ।

सप्तार्णवीर्महमवत्विचृताष्टवर्णं रङ्गे सतामिह रसं नवमं प्रसूते ॥

ஓதுமி(திரு)ரண்டை யிசைத்(த்)தருளா லுதவுந் திருமால்
பாதமிருட்டுஞ் சரணென பற்றி நம் பங்கயத்தரள்
நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டி லடிமையெல்லாம்
கோதினுனர்த்தியுடன் கொள்ளுமாறு குறித்தனமே

35

ஐயமென்றே பெயரானாலும் எவ்வா எண்ணிக்கையும் அடங்கும்படி.
விசேஷ மஹிமையுள்ளது இதென்கிறார் ராமசி. ஏக்—ஒரே மந்த்ரமாய்,
ஐய்—இரண்டு லாபமுடையதாய், உபாயோபாயங்களிரண்டைச் சொல்லு
வதாய், ரீ—அவயவம் அவாந்தர வாக்யங்கள் முன்றை யுடையதாய், சுக-
லப்யதூய்—தன்னை ஒருதரம் சொன்னதாலேயே அடையச்சூடிய மோஷுபுருஷார்
த்தத்தையுடையதாய் ஷக்-ஷய்யக்—மாஷ்ய வஜ்ஜி ருமித்யாதி ஐந்து அர்த்த
ங்களை வ்யக்தமாக யுடையதாய் ஸ்வாஸ்யஸூயோர்—ஸுரமென்கிற ப்ரபத்தியாம்
உபாயத்தைச் சொல்வதாய் சபாஷ்வாமீஹமவத் ஏழுகடல்களின் சேர்க்கைக்கு
மேல்மிகவும் ஆழமாய் விவசு ஷய்—அஷ்டாஸுரத்தை விவரிக்கிறதுமான இது
ரேரே பல ரஸாநுபவத்திற்கிடமான இந்த ப்ரஞ்சிமண்டலத்தில் ரஸி—
நல்லோர்க்கு—ப்ரஹ் ஐஞாநிகளுக்கு நவம் ரஸீ—சாந்தி ரஸத்தை ரசுதே—
உண்டுண்ணுபிறது. ர்ஜி என்பதற்கு ச்ரீரங்கத்தில் என்றும் பொருள்
கொள்வதாம். பாஷ்யகாரர் ப்ரபத்தி யநுஷ்டித்த இடமாகையால் அதற்கு
விசேஷம் ரங்கத்திலிருப்பவர்கள் பல ரஸங்களை யநுபவிப்பவரானாலும்
ஐயம் பிடைத்த பிறகு அவர்களுக்கு சாந்தி ரஸமே போக்யமாயிற்றென்ற
படி. இந்த ப்ரந்தத்தொடக்கம் திருக்கச்சியில்; முடியில் ச்ரீரங்க ப்ரஸ்தா
வம் வரப்போகிறது ஆக இந்த பாகம் ச்ரீரங்கத்தில் அருளியதென்ற
குறிப்பும் கொள்ளலாம்.

ஐயத்தின் பொருளை ஸங்க்ரஹித்துப் பாட்டால் அதிகாரார்த்தத்தை நிக
மிக்கிறார் ஓதும் இதி. ஓதும்—ஓக ச்ருதியில் பிரித்து ஒதப்பெற்ற. இரண்
டை—இரண்டு லாபங்களை இசைந்து—மோஷு ஸாதநமாகக் கொண்டு
அருளால்—தையயினால் உதவுத்—நபக்கு உபகரிக்கும்—இசைந்து என்ப
தற்கு சேர்த்து என்றும் பொருளுரைப்பர். பூர்வோத்தர பாகங்களாக
நிஷ்டப்பட்டு என்றும் உரைக்கலாம் சேர்த்து என்ற பொருளுக்கேற்ப
இசைத்து என்ற பாடமும் கொள்வர். ஓதும் என்றவிடத்தில் ஓதி
யென்றும் பாடமுண்டு இரண்டைப் பிரித்து ஒதிச் சேர்க்க இசைந்து
அதன் உச்சாரணமாத்ரத்தாலே மோஷுமென்று அருள்புரிந்து உதவுகின்ற
என்றதாயிற்று. திருமால் பிராட்டியினிடம் வ்யாமோஹம் கொண்டவனின்
பாதமிரண்டையும் சரண்—நமக்கு உபாயம் என=என்று பற்றி=ஆச்ர
யித்து நாம் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு இவர்களை பங்கயத்தரன்—அவர்

न वेदान्ताच्छास्त्रं न मधुमथनात् तत्त्वमधिकं
 न तद्वकात् तीर्थं न तदभिमतत्वात् सात्त्विकपदम् ।
 न सत्त्वादारोग्यं न बुधभोजनात् बोधजनकं
 न मुक्तेः सौख्यम्, न ह्यवचनतः क्षेमकरणम् ॥

மேல்மங்கையின் நாதனை, நல, திகழ் நாட்டில் = ஆநந்தமே அளவற்று விளங்கும் பரமபதத்தில் நண்ணி—கிட்டி அனு—வித்து, அடிமை எல்லாப்— ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தோசித கைங்கர்யங்களையும், தோது இல் உணர்த்தியுடன் ஸாந்திவம்பாபதவங்களாகிற குற்றமறும் விவேகத்துடன், கொள்ளும் ஆறு—பெறும் வகையை, குறித்தனம்—இவ்வதிகாரத்தில் நிரூபித் தோம். திரு என்ற சொல் தொடங்கி உணர்த்தியுடன் என்றவரையிலான சொற்களால் அடைவாக த்வயத்தின் சொற்களின் பொருள் கூறப்பெறும்.

கீழே சீலாகத்தில் இம் மந்த்ரம் ஸப்சிப்சானமென்றதால் அநுஷ்டாந காலத்தில் ஸப்சி என்பதை ப்ரதாநமாக்கி ஏகமஹாவாக்யமாக்க வேண்டு மென்றருளினார். இப் பாட்டில் ஸப்சியை அப்ரதாநமாக்கி கர்வத்தை ப்ரதாநமாக்கப் பணித்ததால் உத்தரஸூகத்தை ப்ரதாநமாக்கியது தெரிகிறது. இதனால் ப்ரபத்தியை யநுஷ்டிக்க பிறகு சदा ஐயாநிஸ்சானத்தில், 'திருமால் திருவடியில் ப்ரபத்தி செய்திருக்கு மெனக்குப் பலன் அவன்விஷயமான கோதற்ற ஸர்வவித கைங்கர்யம்' என்று அநுஸந்திக்கை பொருந்துமென்று தெரிய வருகிறதெனக் கருத்துரைப்பர். இதனால் ஸப்சி என்கிற வர்த்தமா நகாலத்தைப் பிற்காலத்தில் விட்டு அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்பதே இங்கு ஸாராம்சம்; ப்ரபத்தியானது மந்த்ர ப்ரதாநார்த்தமாகாதென்பதில்லை.

மற்ற மந்த்ரங்களை விட ஐதத்திற்கு ப்ரதாநாயம் வாஸ்தவமென்று ஸ்தாபிகபிரூர் முடிவான சீலாகத்தினால் நேரி. சாஸ்த்ரங்களுக்குள் வேதா ந்தத்திற்கு மேலான சாஸ்த்ரமில்லை. அங்கு என்ற பதத்தை ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் சேர்க்க. தத்துவங்களுக்குள் மயுசுதனுக்கு மேலான தத்துவமில்லை பரிசுத்தி செய்யும் பதார்த்தங்களுக்குள் பகவத்பக்தருக்கு மேலான தீர்த்தமில்லை. வாஸம் செய்வதற்கு ஸாத்துவிகமான ஸத்தாநம் பாகவதர் அபிமானித்த ஸ்தலத்திற்கு மேம்பட்டதில்லை ஆரோக்யத்தை உளிக்ளும் வஸ்துக்களுக்குள் ஸத்துவத்துக்கு மேம்பட்டதில்லை. அறிவுக்குக் காரணமானவற்றில் ஐஞாநிகளை யாச்ரயிப்பதற்கு மேலொன்றில்லை ஸ—மென்கிற புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷத்திற்கு மேம்பட்டதில்லை, இவ் விஷயங்கள் ஸர்வ ஸம்மதமானவை. இவை போலவே சிறந்த க்ஷேமத்திற்குக் கருவியானவற்றில் ஐயோரணத்திற்கு மேம்பட்டதில்லை யென்பதும் பரமார்த்தம். எரித்தஸாத்யோபாயோபேயங்களை விஸ்டஷ்ட பாகச் சொல்வது இதே; மோக்ஷபலத்தையும் பிரித்து விளக்குகிறது. பலத்தோடு நன்குரைப்பதால் இதே ஸூத்ரஸிவமும் ச்ரேளதமுமாகிறது.

முதற் பாதத்தில் ப்ரமாணத்தையும் அதமூலமாம் ப், மேயத்தையும் அருளி
ஞர் மேலே அவன்மூலமான பக்தப்ரபாவத்தையும் அவர்மூலமான ஸ்தலப்
பெருமையையும்: 3ம் பாதத்தில் அந்தச் சேர்க்கைமூலமான ஸத்துவத்தை
யும் அதமூலமான அறிவையும்: 4ல் அந்த ஞானமூலமான மஹாஸூ
த்தையும் அருளி, அவற்றைப்போல் த்வயமும் மந்த்ரங்களிற்சிறந்ததென்றார்.

இங்கே அடைவாக, 'वेदाच्छास्त्रं परं नास्ति, न दैवं केशवात् परम्', 'न ह्यभ्याने तीर्थानि
न देवा मृच्छिन्ताममाः। ते पुनन्ति उरुकालेन दर्शनादेव साधवः', 'निगृहीतेन्द्रियमामो यत्तयत्त वसेन्नरः।
तत्रतत्र कुरुक्षेत्रं नैमिशं पुष्करं तथा .', 'तत्र सर्वं निमज्ज्वात् प्रकाशकमनामयम्',
'सद्भिरेव सहाऽऽमीन', 'आचार्याद्वैव विद्या विदिता साधिष्ठ प्रापत्', 'स एको ब्रह्मण आनन्दः; श्रोत्रियस्य
वाकामहन्स्य', 'सर्वेषामेव मन्त्राणां मन्त्ररत्नं शुभावहम्...स हि स्मरणमात्रेण ददाति परमं पदम्॥'
इयान्परमरोमःशो नास्ति धेरेःप्रशेषतः। இப்பாதிவசநங்களை யாதாரமாகக் கொள்க.
गीताभाष्यத்தில் 16-6. அநாமயம் என்ற சொல்லுக்கு அரோகதாஹு: என்று வ்யாக்
யாதம் ரஜஸ்மாயுணங்கள் பாபமூலமாக ரோகத்திற்குக் காரணம். ஸத்துவம்
அவ்வாறின்றி ஆரோக்ய காரணம் ஆக இங்கே ஆரோக்யமென்ற பதத்திற்கு
ந விद्यते रोगः यस्मात् तत् अरोगम् अरोगमेव आरोग्यम् என்றவாறு பொருளாம்.

பக்தியைவிட ப்ரபத்தி ப்ராரப்தகர் மத்திற்கும் நாசகமாகையாலே சிறந்
ததாகும். அதே ஐயவனம். ஐயோசாரணமென்று ஐகிநிष्ठையைக் கொள்வதாகில்
ப்ரபத்தியைவிட ஐயவாயிந்நதும் அதைப்போல் பலனை அதில் அநகிகாரிக்கும்
அளிப்பதால் சிறந்ததென்க. सकृदुच्चारः संवा मोचनं भवति என்கிற ச்ருதி
க்குப் பொருள் எவ்வளவோ அவ்வளவையுமிங்குக் கொள்க

இங்கே த்வயோச்சாரணத்திற்கு மேலான மோக்ஷஸாதநமில்லைபென்ற
தால் ப்ரபத்தியைவிட த்வயோச்சாரணம் சிறந்ததென்னவேண்டா. ப்ரா
ரப்த கர்மங்களையும் போக்கிப் பலன் கொடுப்பது ப்ரபத்தி அதைவிட
அதிக பலன் த்வயத்திற்கென்பதில்லை. மேலும் த்வயம் கரணமந்த்ரமாய்
ப்ரபத்திக்கு அங்கமேயாகும். பக்திக்கு ப்ரபத்தி அங்கமானாலும் ஸ்வதந்
த்ரமுமாவது போல், த்வயோச்சாரணம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகச் சிலருக்கு
ஆனாலும். சிலருக்கு ஸ்வதந்ந்ரமாகலாமென்பதில்லை. இவ்வாறு सकृदुच्चारणेन
मन्त्रेण कृतकृत्यः सुखी भवेत्, 'प्रपत्तिवाचैव 'नरोसितुं वृणे' இத்யாதிகளைக் கொண்டு
சங்கித்து. அந்த உச்சாரணம் பின்னே ப்ரபத்தியை யுண்டாக்கித்தான்
மோக்ஷஸாதநமென்று. मन्त्राद्यं मुक्तिर्वा न परिणतिवशतः कल्पते साफल्य
என்று ந்யாஸவிம்சதியிலருளி, मन्त्रोच्चारणादिकं यथावस्थितप्रपन्नानुष्ठानमुपाय
तमुत्तेनैव मुक्तिं साधयति என்று விவரணம் செய்து அநேக து मन्त्रेण स्वामानं मयि
निक्षिपेत्। माय निक्षिप्तकर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति என்று ப்ரமாணத்தையும் உதா
ஹரித்தார். सकृदुच्चारणेन मन्त्रेण कृतकृत्यः என்பதற்கு மந்த்ரம் செய்யும் கார்ய
விஷயத்திலே இந்த மந்த்ரத்தை ஒருதரம் சொல்வதேபோதும்; மந்த்ரஸித்தி

एति नविन, किंनसिंहस्य लक्ष्मि-नमः-स्य श्रीमद्वैकुण्ठनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य

सुसिद्ध श्रीमद्वैकुण्ठनाथस्यै वृथाधिकारोऽष्टविंशः ॥ 28

श्रीमते निगमान्तगुणे नमः

முதலானவை வேண்டா என்றே கருக்காகும். சிலர் ஆசார்யோச்சாரணநாச் சாரணமென்பதால் உபதேசகாலத்தில் உச்சாரணமே போதுமென்பர். ஐப் பதம் பிறகுவுறும் உச்சா, ணமென்று தெரிவிக்கும் வசாஹேநுபஞ்சபேன வகல் கால் ஐயேன சிபந் என்று மோஷார்த்தம் ஸங்கல்ப்பித்து அனுஷ்டிக்கிற போது ஒருதரம் ஐபம் வேண்டுமென்றறிவிக்கார். வேனேனாபி வகாரேன உவகா என்ற எம்மொருமானும் முன்னே ஶரணமஹ் வபே என்று ப்ரபத்தியனுஷ்டாநம் செய்திருப்பதால் ப்ரபத்தியோடு சேர்ந்த உவகாமே மோஷஹதுவாம், வபசிவாவே என்ற உத்திறிஷ்டாஸம்ப்ரதாயவாக்யத்தை யெடுகது அதுவும் பின்னே ந்யாஸத்தை உண்டுபண்ணியே மோஷஸாதன மென்று ந்யாஸவிட்சதியில் விவரித்ததால் உத்திறிஷ்டையிலும் மந்த்ரோச்சாரண த்திற்குப் பிறகு ப்ரபத்தி யனுஷ்டிக்க வே - டுமென்று தெரிகிறது த்வயோ பறிஷத்தில் சக்துஷார: ச்வாரவிமோவந் வவதி; ஶந்மயவ வபசி: என்று ஸ்பஷ்ட மாயிருக்க அதை விட்டு ஏன் இப்படி கூறுவதென்னில்—ப்ரபத்தியானது விசதஞானமுள்ளவனுக்கும் ஸமுகாயஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கும் மோக்ஷஸாதந மென்று ஐஹ் ஶரணமதானாமித்யேவ விஜானதாம் இந்நாதிசுளில் ஶித்தம். மந்த்ரமானது அனுஷ்டேயார்த்தப்ரகாசகமென்பதும் ப்ரமாணஸித்தம் உலகில் ப்ர பத்தியானது மந்த்ரமிராமலே கலநாஸநமெனக் காண்பதால் சாஸ்த்ரவிஹி தமான ப்ரபத்தியும் மந்த்ரமின்றியே மோக்ஷமளிக்கு மென்று நினைக்க வேண்டா; ஐந்து அங்கங்களைப் போல் மந்த்ரோச்சாரணமும் அங்கம் இது மோக்ஷத்திற்கு முக்கியமென்பதற்காக மஹோவாரணம் ச்வாரவிமோவநமென்றது. ஆனால் மந்த்ர ஶித்திமுதலானவை வேண்டுமோ என்ன சக்துஷார: என்றது. ப்ரபத்திக்குப்ரமாணமாகவே த்வயோபறிஷத்தையெல்லோருமெடுப்பதாலும் பாஞ்சராத்த்ரமும் ஸம்ப்ரதாயஸூத்திகளும் ப்ரபத்தி செய்யவேண்டுமென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்வதாலும் இது த்வயமூலமான ப்ரபத்திபைத்தான் கரு த்திற் கொண்டதாகும் ச்ரிஹிமியஜேன என்கிற வாக்யத்திற் அரிசிவாயிலாக வ்ரீஹி யாகஸாதனமெனப் பொருளானாலும் ச்ரிஹி ம:என்றிருப்பதால் சிலருக்கு தெல்லே நேராக ஸாதநமாகலா மென்பது போலவாகும் த்வயமே நேராக மோக்ஷஸாதநமென்பது. ப்ரபத்திக்கு த்வயத்திற் கு மெம்பட்ட மந்த்ரமி லிலை யெனரூல் பொருந்தும். மற்றும் சில மந்த்ரங்களும் இப். டிக் கொண்டாடப் பட்டிருந்தாலும் இது ச்ரேளதமாய் பெரிடபிராட்டியாரிடம் பெருமாள் கூறியதுமாகையால் வ்ரீசேஷமாக மதிக்கத்தக்கதாகுமென்க.

अभिववदेशिक श्रीवाराणवीरराघवाचार्येन इयற்றும் ஸாரவிஸ்தாத்தில்

த்வயாநிகாரம் (28) முற்றும்.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

तमिह विधना कृष्णं धर्मं प्रपद्य सनातनं शमितदुरिताः शङ्कातङ्कत्यजः सुखमास्महे ॥

g-129

दुर्विज्ञानैर्नियमगहनैर्दूरविश्रान्तिदेशैः बालानहैर्बहुभिरयनैः शोचतां नः सुश्रूषाः ।

निष्प्रयूहं निजपदमसौ नेतुकामः स्वभूम्ना सत्पाथेयं किमपि विदधे सारथिः सर्वनेता ॥

ப: என்பது ச்வேலாகபரமாகில் ஐ—இந்த ச்வேலாகத்திலுள்ள விதிநா = சரன் ஐந என்ற விதிப்படி யென்று பொருளாம். எனநா என்ற பதத்தாலே, பக்தி யோகம் சிலரே செய்யக்கூடும்; செய்யாதவர்க்குப் பகத்ப்ரஸக்தியில்லை; ப்ரபத்தி பலரநுஷ்டிக்கக் கூடியது; பிறருக்காகவும் அநுஷ்டிக்கக்கூடியது; ஒரு ப்ரபத்தியே ஐநஸமுஹத்திற்கு சோகத்தை நீக்கும்' என்றதாம்.

இப்படி ப்ரபத்தியை விதித்தால் சூகவான பக்தியோகத்தில் யாரும் இழியாரே; அப்போது உபறிஷத்துக்கள் பல விதப்பகளை உபதேசித்தது வீணாகுமே யென்ன—இந்த ச்வேலாகமே அசக்தருக்கே ப்ரபத்தியில் அதிகார மென்று தெரிவிக்கிறதென்கிறார் துவிஜானேரதி. துவிஜானை: விசேஷமாக அறியப் படமாட்டாதவையும் நிஷமகனே: அநேக ஐநம்ங்கள் அங்க லோபமிராமலும் யோகத்துக்கு வேண்டிய நியமங்களுடனும் செய்யவேண்டியிருப்பதால் அசக்யங்களாயும் தூவிசானிதேசை: உபாயத்தை முடித்துக் களைப்பற்றிருக்கை யென்பது, வெகுதூரத்திலிருக்கவானவையும், பலன் எளிதிற்பெறவாகாதவையும் மென்றபடி. இதனாலே வால—பரஹ்: அதிஞ்சநருக்குத் தகாதவையுமான வதுமி:— மூன்றான; பற்பலவாய் திகைக்கவுமான ஐநை: மோகேஷாபாயங்கட்காரண மாக; மோகேஷாபாயங்களின் கீழ்க் குறித்த ஆகாரங்கள் காரணமாக என்ற படி; திவஸ வ்ருந்தமித ந:—நமக்கு சூஷ்மா:—தானே நல்ல ஸ்திரமான உபாயமாகி ஐசு இந்த பகவான் சாரதி:—அர்ஜுநனுக்கு ஸாரதியாயிருந்து கொண்டு சரேஸா—எல்லோரையும் நியமிக்கின்றவனாய் எல்லாப் பலனும் பெறுவிக்கின்றவனுமாகி சமூகா—தன் ஸ்வாதந்தர்ய—ஸஹஜகாருண்யாதி ஸ்வபாவத்தாலே நிஷ்ரயூஹ் தடையின்றி நிஜயஹ்—தனது நித்யவிபூதியை யெதுகாம:—அடைவிக்க விரும்பினவனாய் நிமயி—ஒப்பற்ற சர்பாथேய்—சிறந்த வழியுணவை (எட்டுச்சோற்றை) விதே—சரமச்வேலாகத்தில் விதித்தருளினான்.

முதற்பாதத்தில் மூன்று விசேஷணங்களால் முகமயே அஜ்ஞாநமும் அசக்தியும் பகதவிசுவாஸமாயும் சோக காரணமென்று குறித்ததாம் வாலானஹ்; சோறு செய்ய அறிவு, சக்தியும், காலதாமதப் பொறுமையுமில்லி யென்பது மட்டுமன்றி அதற்குத் தக்க வயநுமிராத பாவர்கள் போல் ஜ்ஞாநாதிகளைப் பெற அநுகூலமான பிறவியு மிராபையால் சாஸ்த்ராநுமத பக்தி யோக்யதை யிராதவர்கள் இங்கு வரர்கள் என்னலாம். ஐநை: என்று சர்ம யோகமும். ஜ்ஞாநயோகமும். பக்தியோகத்தின் உட்பிரிவுமாக மூன்றும் சொன்னதாம் சூஷ்மா: சார்போயநிரபேஷமான ஸிததோபாயம் நிஷ்ரயூஹ்; உபாயம் ஐணமாந்ரத்திலாவதால் தடையின்றி தடைக்கட்டும்; பூர்த்தியான உபாயம் புன்யபாபங்கள் நேர்ந்தாலும் அழியாதென்றதாம். சமூகா—பக்தி ஸத்தாநத்தில் அவன் நிற்கிறபடியால் அவனுடைய ஸ்வபாவமே ஸங்கல்

ஒண்டொடியாள் திருமறனும் தானுமாகி
ஒரு நினைவா லீன்ற வுயிரெல்லா முய்ப
வண்டுவரைநகர் வாழ வசுதேவற்காய்]
மன்னவற்(ர்க்கு)த் தேர்ப்பாகனாகி நின்று
தண்டுவமலர்மார்பன் தானே சொன்ன

ப்பத்திற்குக் காரணமாகிறது. வாழேன்-வழியில் உண்பதற்காகப் பல ஸம்பாரங்கள் சேர்த்து போக்யமாகச் செய்யப்பட்ட அன்னவகை. இது இவ்வத்தில் புசிக்கும் அந்நத்தைவிட போக்யமாய் பர்யுஷிகாதி தோஷமற்றது. அயிருக்கும், பக்தியோகம் க்ருஹாந்தம். ப்ரபத்தி வழிச்சோறு. ப்ருஹாந்தம் பிற்கு வ்யஞ்ஜந-உபஸேசநாதிகள் வேண்டும்; இதற்கு வேண்டா, ப்ரபத்தி ஸஹகாரிதிரபேக்ஷமென்றபடி. சஷு என்றதால் வெகுதூரம் பசி வராதபடி செய்யும், ப்ராரப்தத்தையும் போக்குவதாலும் சிறந்தது. கிரிபி, ஸுகரமாய் ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாய் அநுபந்திதனாகும் அவனளிப்பதுமாய். ஸாதி: ஸர்வேசா—அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தானானும் கீழ் சூதவாசங்களை எவ் வததயுகா யே என்று பொதுவாக உபதேசித்து அவற்றின் ஸ்தாநத்திலே இதை யுபதேசிப்பதால் இதுவும் எல்லோருக்குமே யாகும்

எம்பெருமான் ஸாரதியாகி விதித்திருக்கிறனென்றாலும் புத்தாவதாரத்தில் எல்லோரையும் எல்லாப் பாபத்திலிருந்தும் விடுவிக்கிற நென்றது போல் இது கபடப்பேச்சாமோ வென்கிற கேள்வியில்—இவ்வவதாரம் உலகநன்மைக்காக வேற்பட்டது; உறவாயிருந்த உபதேசித்திருக்கிறான் ஷீஸ்ம்ருதி பாஞ்சராத்ரங்களிலே சொன்ன விஷயமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது பிராட்டியுடன் அஜ்ஞாநமூலமான செயலைப் போர்குபது மாகிறது அவனோடு பரமஸாய்மும் பெறவாகிறது. ஆகலால் சூகிஷேஷம் போலாகாடென்றும் போன்றவற்றை யறிவிக்கப் பாசுரமிடுகிறார் ஒண் இதி. ஒண் தொடியாள்—அழகிய முன்னைவகைகளையணிந்த-ஸர்வாபரண பூஷிதையான திரு மறனும். பெரியபிராட்டியும் தானு மாகி-இருயரும் சேர்ந்து ஒரு நினைவால்-ஒன்றான இதற்கு முன் ஸ்ருஷ்டிகளைப் போல் ஏகரூபமுமான ததேஷ வசு ஸாமு என்ற ஸங்கல்பத்தால் ஈன்ற —படைக்கப்பெற்ற—உயிரெல்லாம்—எல்லா ஜீவாத்மாத்களும்உய்ய-உஜ்ஜீவிக்கும்படி. வண்-விலக்ஷணமான-பூமியில் பிறர்ராஜ்யமான மற்றவிடங்கள் போலனறி தனக்கென்றே கடலினின்றெழுப்பப்பட்டு விஷ, ருஷிமூலம் நிருமிக்கப்பட்ட துவகை நகர்—தவாரகாபுரியானது வாழ-பரமபத வாழ்க்கை பெறும்படி. அல்லது துவகைநகரில் தான்வாழ்வதற்காக, வசு தேவர்க்கு ஆய்-வசுதேவருக்குக் குமாரனாக அவதரித்து, மன்னவற்கு-அரசு புரியத் தகும் பந்துவான அர்ஜுநனுக்கு தேர்ப்பாகனாகி நின்ற—தேர்பிராட்டியாய் எல்லோரும் காணும்படி முன்னே வீற்றிருந்த, தண்டுவமம் மலர் மார்பன்—குளிர்ந்த துழாய்மாவைத் திருமார்பிலணிந்த ஸத்யவாதி ஸர்வேச்வரன், தானே சொன்ன, வேதபாஞ்சராத்ராதிகளில் உபதேசித்திருக்கிற

தனித்தருமம் தானெமக்காய்த் தன்னை யென்றும்
கண்டு களித் தடிசூட விலக்காய் நின்ற
கண்புவதில் விளையாட்டாகக் கழிக்கின்றனே. 36

தனி—தூதாபிரதீபஜமான! துணைவேண்டாத) தருமம்—ஸித்தோபாயமாக, தான் எமக்கு ஆய், சம்பமாய் நமக்கானவனாய், என்னுள்—எல்லாக் காலமும் தன்னை கண்டு—பரமபதத்தில் தன்னை யனுபவித்து களித்து ஆநந்தமற்று, கடிசூட—இருவடிவைய சிரஸா வஹித்துக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு விலக்கு ஆய் நின்ற—தடையாக அநாதாபாயிருக்கிற கண்புவதையல் விளையாட்டை = கண்களை மூடுவது முதலான வாஸகியை—அநாதி அஜ்ஞாந மூலமான ஸம்ஸார ஈசானதை கழிக்கின்றான்—போக்குகின்றான். தானெமக்குத் தனித் தருமமாய் என்பதற்கு கழிக்கின்றனென்பதில் அந்வயம்.

பிராட்டிபோடு சேர்ந்து உலகஸ்ருஷ்டியைச் செய்வனே பரமபதம் போன்ற புவைநாயில் தான் வாழ்ந்துகொண்டு எல்லோருக்கும் நல்வாழ்க்கையளித்தான். இப்போது தார்மிகச் சேரட்டரான வஸுதேவரிடம் தோன்றினான். அதுமூலம் பந்துவான அர்ஜுனனுக்கு ஸௌசீல்யத்தாலே தேர்ப்பாடுகளை, அவனுடைய நன்மைக்காகச் செய்த உபதேசம் கபடமாகாது. துள்ளிமாவாசரிபாய்க் தான் ஏற்கனவே செய்த உபதேசமும் இதுவும் ஒன்றேயாகிறது. ஷ்ரீமதாசுர சித்: இத்தபாதிசுளிலே அவனே ஸநாதநதர்மமென்பது வ்யக்தம் சிறு பிள்ளைகள் கண்மூடப்பெற்று அதையே போய்யமாகக் கொண்டு விளையாடுவது போல் ப்ரஜைகள் ஸம்ஸாரத்திலுள்ள பரதத்துவ பரமஹித பரமபுருஷார்த்த அஜ்ஞாநத்தையே பாராட்டி அதன் மூலம் ஸம்ஸாரத்தில் ஈசானங்களை போய்யமாகவே நினைத்திருக்கிறார்கள் பென்று வருந்தி இவர்கள் மூலமாகக் தனக்கு வரும் லீலாஸாநுபவத்தை யொழித்து போகரஸாநுபவத்தைப் பெற விரும்பி இவர்கள் கண்ணைத் திறப்பதற்காகச் செய்த உபதேசமிது. இதுமூலம் கண் திறந்து பரமபதத்தைக் கண்டு கைங்கர்ய ஸம்ராஜ்யம் எல்லோரும் பெறவேண்டுமென்று செய்த இவ்வுபதேசம் ஸர்வப்ரமாண ஸாரமாகையாலே விச்வஸிக்கத்தக்கதே யென்றபடி.

திருமகனும் தானுமாகிப் படைத்தவனே இவனென்பது ஷ்ரீநாராயண: ஶ்ரீமந் இத்தபாதிசுளிலே வ்யக்தம். மன்னவர்க்கு தான் பன்மையாகில் ஆய் என்ற சொல்லு இங்கும் சேர்த்தால் பாண்டவர்களுக்கு து:ஜய் என்று மேலே சொல்வதாம். மன்னவற்கு என்று ஒருமையாகில் அ:ஜு:நனுக்கு என்று பொருள்.

இப்பாட்டிற் சொல்லியபடி ஈச்வரன் தனித்தர்மமாக உண்டென்றாலும் ப்ரபத்தி ஸித்திப்பதென்? ஶிசாநாசுதத்தில் அருளியபடி அநுஷ்டிக்கும் பக்தி வ்யாஜமாத்ரமாய் ஈச்வரனுக்கே உபாயத்வமென்பதே சரமச்சீலாகார்த்தமாகலாமே: போர் புரிவது அவச்யமான தர்மமென்று ஸ்தாபிக்கும் தீதையில் அதற்கு ஸம்பந்தப்படாததாய் ஸர்வதர்மநிரபேஜமான ப்ரபத்

சுயநிश्चितம் ஐஹி தஸ்யே நிஷ்யதேऽஃ சாதி மா' த்மா' பரபர்ம' என்று வீண்டாய்ப்பம் செய்ய,
அவனுடைய ஶோகத்தை நிப்நிப்பிக்கக்கூடாக-ஹே! டிவ்யதிரிகுமாய்ப் பரஸை-
தீக்ரபமான நியாத்மபரதத்தையும். இஸ் ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனுட்ரூப் பரம-
புருஷார்த்தம் கத்துக்குப் பரபரபர்காணங்களான கர்மயோగ-ஜானயோகங்களையும், லாஷாது-

அவர்களை நாம் வெவ்வுது சிறந்ததா, நம்மை யவர்கள் வெவ்வுது சிறந்ததா? அவர்களை வெவ்வுது அவர்களைக் கொன்றுதானாவதாம். அற்றுர் உற்றுர்களைக் கொல்வதோ? எவ்வளவு ராஜ்யாதிக்கைப் பெற்றாலும் இந்த சோகம் போக வழி யில்லை. இவர்களும் அழிந்து இவர்களுடைய குலங்களும் கெடுமாறு நாம் வெவ்வதைவிட அவர்கள் வெவ்வுதே சிறந்ததாகும் போரிவிழிபாமல் அவர்களும் ஜீவித்து நாமும் பிஷாதிக்களால் ஜீவிப்பது அதை விடச் சிறந்ததாகும். ஆகப் போர் புரிதல் போரை விடுதல் இவ்விருண்டில் எது தகுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ—அதை சிஷ்யனாய் இதற்காகப் ப்ரபந்தனுமான எனக்கு உபதேசித்தருள வேணுமென்று விஜ்ஞாபித்தானென்றபடி. ஆனாலும் வேதாந்தார்த்த உபதேசம் அவன் விரும்பவில்லையே. 'போரில் இழிந்தபிறகு எதிரி முனைந்திருக்கும் போது விலகுவது ஷத்ரீயனுக்கு தர்மமாகாது; ஆசார்யாதிக்களாயிருந்தாலும் போரில் கொலை பாபமன்று' என்றிவ்வளவே போதாதோ என்னில்—அவ்வளவால் அவன் சோகம் நிவர்த்திக்காதென்கிறார்—அவனுடைய சூத்யாதிக்கால். நித்தநைமித்திக தர்மங்களைச் செய்தே யாகவேண்டுமாகையால் நைமித்திகமான யுத்தம் விடப்படா தென்றாலும் இதற்கு வெற்றியும் ராஜ்யலாபமும் ப்ரயோஜனமாக ப்ரத்யக்ஷ ணித்தமாயிருப்பதால் அப் பலனில் விருப்பமிருந்தால்தானே இதைச் செய்ய வேண்டும். விட்டால் ஷக்ரணே ஸ்ரவாய மென்கிற தோஷம் வருமே பென்னில்—பலனும் ப்ரத்யக்ஷ மாயிருப்பதால் பலத்தோடு சேர்ந்தே நிமித்தம் அநுஷ்டாநத்திற்குக் காரணமாகும், பிறந்த புத்ரனுக்குப் பரிசுத்தி புஷ்டிமுதலான பலன்களை சைவானரேஷியில் சொல்லியிருப்பதால் பலத்தோடு சேர்ந்த புத்ரஹநமே இஷ்டியின் அநுஷ்டாநத்திற்குக் காரணமாகுமென்று சர்வலிங்காரத்தை மீமாம்ஸகர் இசைந்திருப்பதுபோல் இங்கும் விஜயபூஷ்ட-யாசலாங்காமனாவிஷியுஷ்டமூமிசாஸியே யுஷானுஷ்டானகரண மாகுமென்று அவன் நினைத்திருக்கிறான். அதனால் விரும்பாதவனும் போர் புரிபடுவெண்டு மென்று நினைக்க வேண்டும். அதற்காக பகவத்ப்ரீதிக்காக ஸர்வகர்மாநுஷ்டாநமே சாஸ்த்ரியமென்று தெரிவிக்கவேண்டும். அது முமுக்ஷுக்களுக்கே கூடுமாகையால் மோஷ்ருபபுருஷார்த்தத்தை யறிவிப்பதற்காகபராவரஸ்துவிவேசனமும் மோஷ்ரூபாயமான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகாதிக்களின் உபதேசமும் அவச்யமாயின. ராஜ்யலாபாதிபலனை யுத்தேசித்துப் போர் புரிந்தபோதிலும் போரில் யாரைக் கொன்றாலும் பாபமில்லையென்று சாஸ்த்ரணித்தமாயிருக்க, அப் பலனை விரும்பாமல் பகவத்ப்ரீதிக்காகச் செய்யும் போது பாபசங்கைக்கு இடமேது? அந்த மோஷ்ரூபாயங்களுக்கு நித்யநைமித்திகதர்மங்களெல்லாம் அங்கங்கள்

பரமாகச் சோதிதமான மகேயோகத்தையும் சரஸ்வதேயமாக உபதேசிக்க.

இப் பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கடுகப் பெறவேண்டுமென்கிற த்வரை உண்டியாகிலும் சரஸ்வதேயமான இவ் உபாயத்தினுடைய துஷ்கரதையினாலும் இவ் உபாயாநுஸ்தானத்துக்கு மயேஷிதஸாமசகிரஹண்டேயாகிலும் அநேகாவதானத்தோடே கூடச் சிரஸாலசாப்யமான உபாயஸமாவதத்தாலே அபிமானம் கடுகத் தலைகட்டாத படியிருக்கையாலும் நி திசயசோக 'வடினன அர்ஜுநனை வ் ராஜமாசக்ஞேரணடு' பரமஹரிஹனன ஸ்தோதிரநிபடிதாய்.

'மக்யா பரமயா வா஽பி பரத்யா வா மஹமதே | ப்ரஹ்மஹ் நான்யதா ப்ரஹ்ம மம கௌரவஸ்துமி |' என்று தான் விதல்பித்து விதித்த உபாயங்களில் 'நாஸ்தாஸ்திஸ்தா வ.ஹ்நா தாவ மோஹஸாஸ்துஸம்' என்கிறபடியே தன் திருவடிகளைப் பெறுதலுக்கும் மற்றும் சம்பந்தமானவை எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான சாப்யமாய், அநுகூல்யகூலாதி-
யதிரிகாரிகரநிரபேஷமாய் லபுஷரமாய், ஸுபாபசாப்யமான ரஹஸ்யமோபாயத்தை

அவற்றிலும் இவ்வளவு பெரிய போராகிற தர்மநுஷ்டாநம் ஸாத்தவிக த்யாகத்தோடு செய்யப்பட்டால் வைராக்யவனார்ச்சியால் மோகோஷாபாயம் விரைவில் எரித்திக்குமென்று கருதி பத்தியோகம் வரையில் உபதேசித்தருளின ரென்றபடி. இவ்வளவு உபதேசமும் கேட்டு, 'பகவச்சேஷத்வமே ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபமாகையால் அவனுக்கு ப்ரீதிகரமான மோஹத்தை மற்ற டவனைப் போல் உபேக்ஷிக்க லாகாது; அதைப் பெறுதற்காக இப்போர் மஹாபகாரக மாகையால் அவச்யம் செய்யவேண்டியதே; ஆனாலும் அதற்கு அங்கிகளான கர்மயோக ஐஞாந யோகங்களும் அவற்றுக்கும் அங்கியான பத்தியோகமும் எப்படி செய்வது? அவை ஆகாத போது இது எதற்கு என்று மற்றொரு விதத்தில் மிகப் பெரிய சோகமுற்றவனான அர்ஜுநனென்கிறார் தீப்பர மேதி. துஷ்கரதையினாலுமென்றது துவிஸநே நியமாதநே: என்றதின் ஸங்க்ரஹம். அன்மேல் இவ்வுபாயநுஷ்டாதேத்யாதி துவிஸநேதேசை: என்றதின் விவ ரணம் வ்யாஸமாகக் கொண்டு இது. அர்ஜுநனுக்கிடந்த சோகமிருப்பதைக் கண்டு உபதேசித்ததால் இந்த சோகமுள்ளவரெல்லோரும் இந்த ப்ரபத்தி க்ஷதிகாரிக ளென்று தெரிவித்தது. அதனால் எல்லோருக்கும் உபதேசித்ததே யாகும். பொதுவாக உபதேசித்தால் மல் ஒருவனைக் குறித்து உபதேசித்தாலும் பொதுவாகக் கொள்வதற்கு ஸ்பஷ்ட ப்ரமாணமிருக்கிறதென்கிறார் ஸரஸ்வதி. இதுவும் மேல் விஷ்ணுபுராண ஷ்ஞ்ச்லோகமும் முன்னமே வ்யாக்யாதம்; இவை போன்ற ப்ரமாணங்களிலிருத்தே இவ்வுபாயத்தின் அங்காங்கி ஸ்வரூபாதிகள் ஸ்பஷ்டமாக அறியப்படுவதால் அவையெல்லாம் இங்கே கருதப்பெற்றன. யதிரிகாரிகர=வேறு அங்கம்; பத்தியோகாதிசுருங்குப் போல் இதற்குப் பரிசரம் வேண்டா மாகில் போர் என்கிற தர்மத்தையும் விட்டுஇவன் ப்ரபத்தி செய்து வானா விருந்த விடுவானே. அப்போது எதற்காக உபதேசாரம்பமோ அதற்கு மூலக்கேரமாகுமே. ஆகையால் துப்படிப்பட்ட லபுஷரோபாயத்தை யிங்கு அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்திருக்கமாட்டா ரென்னில—உபதேசத்திற்கு

ஔவ்யஸேஷமில்லாதபடி உபதேசயந்தானமான வரமலோகத்தால் வரலோகவாழ்மாக அருளிச்செய்கிறான். ஔதிவிஷ்ணுமான இவ்வார்த்தத்தை ஔவ்யஸுன ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசிக்க இயுதானே,!

விரோதமில்லை, இதுவே ப்ரபன்னருக்ஞ நித்யகர்மம் அவச்யபன்னென்கிற பகஷம் எழாதபடி செய்யும். யுத்தம் அங்கமாகாவிட்டாலும் அவச்யம் செய்ய வேண்டியதேயாகும். 'ஔவ்யஸஸ்யாஸி மஃவமா' வுதிமாஸித:', 'பிரயாய மம விஸிஷ தேவ தேவஸ்ய ஸாதின: | மனோ விதிகாசார் மனஸா஽பி ந லப்யேத் ' என்றபடி மோக்ஷரூபவத் திற்கு ஸாதநமான பசுவத்ப்ரீதிக்குக் காரணமாக நித்யநிதிக்கதர் பங்களை பக்தன் அநுஷ்டிப்பது போலன்றி, பரமபதத்தில் முக்தர்கள் அநுஷ்டிக்கிறுப் போலே கேவலம் பசுவத் ப்ரீதிக்காகவே இங்கிருக்கும் நாளில் கைங்கர்யம் செய்யஇழிந்தப்ரபந்தன் இவனை நிமித்த மாத்ரமாகக் கொண்டு போர்நடத்த நின்ற எம்பெருமானின் ப்ரீதிக்கு விசேஷகாரணமான போற்ற விடுவதோ? இது இங்கே ஆநுகல்யஸங்கப் பதிபென்றதாலும் குறிக்கப்பெறும். ரஔஸமேதி. மற்ற சிவாசலோகங்கள் போலே இதுவும் மந்த்ரமாகாவிட்டாலும் எவ்வா ரஹஸ்யங்களிலும் உரம ரஹஸ்யமான 'ரஔ தேவாந் குஔ' என்பதை உபதேசித்ததாலே இதுவும் ரஹஸ்யமென்று பேர் பெற்றது. ஔவ்யஸேஷ மில்லாதபடி இது. ஔவ்ய = கேட்கவேண்டியதில், கீழே பக்தியோகத்தை உபதேசிக்குமிடத்தில் உப நிஷத்திலுள்ள பக்தி மார்கங்களுக்கெல்லாம் பொதுவான அம்சத்தை உபதேசித்தாரேயல்லது இந்த பக்தியோகத்தை இவ்வாறு செய்ய வேண்டு மென்று ஔஸோபாமாக உபதேசித்தமில்லை; ஔஸகாநே வ மாமேவ' இதயாபிஸளால் அதிலுள்ள ச்ரமத்தை மட்டு மறிவித்தார். அவ்வாறின்றி இங்கே சரணாகதிவிதிவாக்யங்களில் வ்யக்தமாகக் கூறப்பட்ட அங்கங்களை யெல்லாம் மாநேஷரண வ்யஸ பதிவிருந்தே குறிப்பா ராய் இகரதர்மபேஷையில்கு, பக்தி யோகாதிகளைப் போல் அசக்யமுமாகாதென்று அறிவித்து, இந்த ப்ரபத்தி உபாய விரோதி பாபம்மட்டும் போக்குமாகித் தாதிவிருதிவாயம் எங்ஙனே போமென்ன, ஔவ்யஸேஷ மோஸ்யிஸாதி என்று இதுவே போக்கும் இது வ்யாஜமாத்ரம், இது உபாயமன்றே நான் தானே. 'உபாயம் இந்த அஜ்ஞாத அசத்திகள் நிறைந்த நிலையிலேயே நீ பலனைப் பெறலாம், சோலேசமும் வேண்டா' என்றதால் ச்ரோதவ்யத்தில் சேஷமில்லை' என்றது விதிக்காமல் ப்ரபத்தி கல ஸாதந மென்று மாத்திரம் உபதேசித்திருந்ததால் ப்ரவ்ருத்தி மந்தமாகும். அதற் றாக விதிவாக்யமாகவும் ப்ரயோகிக்கிறென்ற ஈடி, கீழ்க் கூறியபடி ப்ரபத்தியும் ஔ உபாயமாக அறியப்பட்டிருந்ததாலும் ஆசார்ய ரூபிடரிஞ்ஞஹீதமாகத் தெரியவில்லையாதையால் அர்ஜுநனும் மற்றவரும் இதை அநுஷ்டிப்பரோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் ஔதி வேறெங்குமிராமல் ஔருஷ்ணன் ஸ்வதந்த்ரமாக உபதேசித்திருந்ததால் இவ்வாறு சங்கிக்கலாம்; ப்ரமாணஸித்தமான அர்த்தத்தை ஆசார்யர்கள் உபதேசிப்பது போல் இவரும் ச்ருதி ஸ்மருதி, ப்ரஹ்மஸூத்ர, பஞ்சராத்ரஸித்தமானதை அர்ஜுனன்

‘सत्यं विधिना नियं षड्विधा शरणागतिम् । पाचार्यानुज्ञया कुर्यात् शास्त्रदृष्टेन वर्त्मना ॥’

என்று ஐவியனுமுவாடிமளிற் சொன்ன ஶாபார்யானுஜ்யமாயிற்று.

சர்வமந் ஶ்யாதி—இந்த ஶ்லோகத்துக்கு ஶக்ஷாபிசுரூபிஞ் சொல்லும் பொருள் களையெல்லாம் தாஸ்யவந்நிகையிலும் நிஸேவரணையிலும் பரக்க ஶூசித்தோம் இங்கு ஶாரமான ஶஷ்வகோ ஶஸ்யபதாயஸிஶமானபடியே சொல்லுகிறோம்—இதில் சூரீயம் ஶபாஸிவாயகம்; ஶஸ்யபதம் கலநிஷ்வாடிமுபத்தாலே விவிஸேஷம். ஶுதையால் இச். ஶ்லோகம் ஶபாஸிவானபதானம்.

ஶர்மாவது—சாஸ்த்ரமே கொண்டு அறியவேண்டியிருக்கும் பூர்பாஸிவானம்.

ஶசார்யராக வரித்த பிறகு உபதேசித்திருப்பதால் பிறரும் ஶசார்யராய் இவருடைய உபதேசமே ஶசார்ய ஶம்மதியுமாயிற்றென்றபடி ஶ்யதேதி. ‘सर्वमनः सर्वज्ञानं ऐहिकामुत्तमकानपि ।’ என்பது ஶ்ரீவிஷ்ணு தத்துவத்தில் பூர்வாசம். அந்த ஶித்யாஸம்ஶகோ ஶஸ்யதே என்பதில் சேர்க்க. நிரய்—எப்போதும் விதினா=ஶபாஸிவானஸ்யாநி இத்த்யாடிவிதியைக்கொண்டு காம்யமான தர்மங் களையும் நித்ய ஶநயித்திக தர்மங்களில் கூறப்பெற்ற ஶஹிகாமுஷ்மிக பலன்களையும் நிஷித்த கர்மமூலமான ஶஹிகாமுஷ்மிக கலங்களையும் தனக்கு வராதபடி விலக்கிக்கொண்டவனாய். ஶாஸ்த்ரேன வர்ம்னா—ப்ரபத்திசாஸ்த்ரத்தில் உபதேசித்தப்பட்ட வகையினால் ஶாசார்ய-ஶநுஸ்தா—ஶசார்யர் தாம் அநுஷ்டி க்காமல் தன்னையே அநுஷ்டித்துக் கொள்ள அநுமதித்தால் ஶநுகூல்ய ஶங்கல் பாதிகள் ஶநுகொண்ட சரணாகதியை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றபடி.

அவதாரிகையாயிற்று. இப்படி ஶ்வதந்த்ரப்ரபத்தியின் உபதேசத்திற் காக இந்த ச்லோகம் வந்ததென்றறிவித்து அதற்கிணங்க வ்யாக்யாநம் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார். மதாந்தரத்திற் சொன்ன அர்த்தங்கள் அபார் த்தங்ஶளென்று அறிவதெங்ஙனே என்ன—வேறு தமது க்ரந்தங்களில் என்கிறார் இந்த இதி. ச்லோகத்தை மூன்று வாக்யமாகப் பிரித்து விஷ்ணு ப்ரதாநமென்கிறார் இதில் இதி. ஶயத்திலும் இதே க்ரமமாகும்; அங்கே அநுஷ்டாந ரீதி; இங்கு அதற்கு முன்னாலும் உபாயவிதானமென்பது விசே ஶம். முதற்பாதத்திற்கு வ்யாக்யாநம் தொடங்குகிறார்—ஶர்மாவது இதி. பாதத்தின் வ்யாக்யாந முடிவில் பாட்டு அருளிச்செய்வார்; அதுவரை இதற்கே வ்யாக்யாநமாம். ஶரஸ்யதே என்கிறது ப்ரபத்திசெய்கிறவன் தானே சிலவற்றை விட்டிருப்பதைச் சொல்லுகிறதா, விடவேண்டுமென்று விதித் திறதா என்ற விசாரத்தில் இருவிதமாகவும் நிர்வஹிப்பர். ஏற்கனவே விட்டிருப்பதைச் சொல்வதாகில் அந்த தர்மங்களெவை, விடவேண்டு மென்று சொல்வதாகில் அப்போது எவை யென்று சோதிக்கவேண்டும். இதுவிஷயத்திலே சிலரது கொள்கையை நிர்ணயிக்கப் போகிறாராய் தமக்கு ஶம்மதமான அர்த்தங்களை முதலிலருளிச்செய்கிறார், இரண்டு யோஜனை க்கும் வரும்படி ஶர்மசப்தார்த்தமிருப்பதை யறிவிக்கிறார் ஶாஸ்த்ரமே இதி. ‘शास्त्र बोधित श्रेयसाधनताकावं शर्मलक्षणम् । धृतिः-प्रीतिः-सुखं श्रेयः என்பர் மீமாம்ஸகர்.

'வமிந்' என்கிற வதுவனத்தாலே அமிமஸலாசனமாக சாக்ஷிவதிநங்கனான வமிந் களுடைய வதுவனத்தைச் சொல்லுகிறது சர்வசந்தராலே சபரிகரமான நிலையை விவக்ஷிக்கிறது. வமிபரிகரந்தனையும் வமிமென்று சொல்லக் குறை யில்லையே. இஸ்ஸர்வசந்ததை ஒருவாதிசங்கியாக யோஜிக்கும்போது இது அந்நிலையான நானா வமிந்களினுடைய காரணத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படிப் பொதுவிலே சொன்னாலும் இங்குப் பரணவசந்தாலே மோக்யமாக சாக்ஷிவதிநங்கனாய் சபரிகரங்களாய்

விடவேண்டிய தர்மங்கள் வெகுவாயுள்ளன என்பதற்காக வதுவனமென்கிறார் வமிந் இதி. அநுபா: என்னுமல் சங்க்ய என்றவிடத்தில் ஸங்கேஷிக்க ப்ர மாணமில்லை; வதுவனமே ஸர்வவதுவத்தைச் சொல்லும்; ஸர்வசப்தம் வீண மென்ன, உத்தரம் ஸர்வேதி. பஹுவசநத்தாலே அநேகத்வரூப ஸங்க்யை ஏற்பட்டாலும் அசேஷத்வம் எரித்திக்காது 'வ்யா: சர்வசரீர: துத்யாதியில் ஸர்வத்வம் அசேஷத்வரூபம். அதாவது ஒவ்வொரு சரீரத்தையும் முழுமை யாகக் கொள்வது. ஸாவயவமான வஸ்துவில் ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் விடாமெக்காக இவ்வாறு ப்ரயோகம். அதேபோல் அங்காங்கிரூபமாய் விசிஷ்டமான ஒவ்வொரு தர்மத்தையும் முழுமையாகக் கொள்வதற்காக ஸர்வசப்தமென்றபடி. ஸர்வசரீர: என்றவிடத்தில் கை கால் முதலான அங்கங்களையும் சேர்த்து சரீரமென்கிறுப் போலே யாகாதிகளில் அங்கங்களை தர்மங்களென்பதுண்டோ? உபாநந்தானே கலசாவனம்; அதுதானே தர்மம்; அங்கங்கள் அவற்றிற்கு உபகாரகங்களே யென்ன—உத்தரம் அருள்கிறார். வமிதி. அங்காங்கிகளைச் சேர்த்து ப்ரயோகித்தால் தானே கலம் எரித்திக்கிறது: எல்லாம் ஸாக்ஷாத் பரம்பரயா வா கலஸாதநமாகலாம். எதற்காகவானாலும் விதிக்கப்பட்டதெல்லாம் வமிமாகலாமென்றபடி. அங்கங்களை அநுஷ்டிப்பது அந்நிலையை யநுஷ்டிக்கும் போது தானே. அந்நிலையே விட்டிருப்பவன் அங்க ததை விடுவது திண்ணமாகையால் அங்கத்யாகத்தை எதற்காகச் சொல்ல வேண்டுமெனில்—அநுஷ்டிக்கமாட்டாத அங்கங்கள் நிறைந்திருப்பதால் அங்கியையும் விடுகிறெனென்று விடுவதைத் திடப்படுத்துவதற்காகவேன்க. இனி வமிசப்தத்தை அங்கவிஷயமாக்காமலும் நிர்வஹிக்கிறார் இஸ் இதி. எல்லாம் விட்டு ஒன்றைக் கொள்ளென்றால் அந்த ஒன்றைப் போலே ப்ரநாந மாயிருப்பவற்றையே எல்லாமென்ற சொல் சொல்லத்தரும். அப்போது ஸர்வசப்தம் பஹுவசநார்த்தத்தை திடப்படுத்துகிறது. பக்தியோகங்கள் பல விருக்க அவற்றை யெல்லாம் விட்டவனே ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி. ஐந் தாறு பக்தியோகங்களை மட்டும் அசக்யமென்று விட்டவனல்லன். ஏதேனு மொரு பக்தியோகந்தானே யாரும் செய்வது, அதற்குத் தகுந்தவன் ப்ர பத்திக்கு அதிகாரி யாகானென்று இதனால் அறிவித்ததாம். ப்ரபந்நன் மோக்ஷார்த்தமான சூத தர்மங்களை விட்டாலும் ஐந்நாநாதிகளுக்கான வேறு தர்மங்களை யநுஷ்டிக்கிறானாகையால் சர்வவமித்யாமில்லையே என்ன அருளிச் செய்கிறார் இப்படி இதி. ஐந்நதி, முழுமையும் மோக்ஷத்திற்காகவே வந்த

தாயிற்றே என்றட்டி சபரிகரங்களாய் என்றது முதற்படித்தைய நுஸரித்து. நானாப்ரதாரங்களான என்றது இரீதிய படித்தில். ஆக சாஷாந் மோக்ஷஸாதந மானவை வர்மசப்தம். முமுக்ஷுப்படி முதலான க்ரந்தங்களில் அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம். புருஷோத்தமவித்யை, ஷீவாஸம், திருநாம ஸங்கீர்த்தநம், இத்தியாதிகளும் வர்மசப்தார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டன. 'வர்மசப்தம் மோக்ஷ ஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறதென்று முன்னே சொல்லியிருப்பதால் மோக்ஷ ஸாதநங்களாகாதவற்றைச் சேர்ப்பதாகாதென்கிறார் புகழேதி. ஆனால் கீதையில் நாலாம் அத்யாயத்தில் அவதாரரஹஸ்ய சிந்தநமும் பதினை ந்தில் புருஷோத்தமத்வநிருபணமும் எதற்காக வேன்னில்— பரம்பரயா காரணமாயிருப்பதாலென்றட்டி. ஷீவாஸமாவது திவ்ய தேசவாஸம். ஆதி பதத்தால் நாமஸங்கீர்த்தநாதி க்ரஹணம். இவற்றைக் கொள்ளாத போது பஹுவசநமெங்ஙனே கூடுமென்ன—பக்திமார்கங்கள் பல விருப்பதால் கூடு மென்கிறார் வானேதி. வர்மசப்தம் ஸாக்ஷாத் பரம்பரயா வா க்ஷசாஸங்களை யெல்லாம் சொல்லுமென்று புருஷோத்தம ஜ்ஞாநாதிகளையும் கொண்டாலென்ன என்ற தற்கு உத்தரம் ஸ்ரீவரூபேசி. பரிகரங்களைக் கொள்ளாமலே ஏகசப்தப்ரதி ஸம்பந்தியாக ஸர்வசப்த மென்கிற படித்திற்குமிணங்க அங்கிபஹுவத்வ த்தை விவக்ஷித்தே ஸர்வமும் ஸப்ரயோஜநமாகையால் இந்த ப்ரயாஸை வேண்டா பக்தியோகம் செய்யவாகாதவன் புருஷோத்தமத்வஜ்ஞாநத்தைப் பெற சக்ரனாயிருந்தாலும் ப்ரபத்தியிலிழியலாம்; புருஷோத்தமத்வஜ்ஞா நத்தை விட்டவனே அதிகாரியென்று சொல்வதற்குமிடலை. பரிகரங்களான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களையும் பக்தியோகங்களையும் விட்டவனென் றிவ்வளவே இங்குத் தகும். ஜீவாத்மாவின் அவலோகநத்திற்காக விதிக்கப் பட்டதால் கர்மயோகாதிகளும் தர்மமாயினும் நேராக மோக்ஷஸாதநமாகா. இதற்காகவே ஸர்வவர்மீந் என்றதென்று கருத்து. ஸ்ரீவரூபேசி ஸபரிகர :) மேலே ஸபரிகர என்பதற்குப் பொருள் கூறுகிறார். ஸபரிகரவர்களைச் செய்யாதவனாயிருந்தாலும் அவற்றைச் செய்ய ஆசையுள்ளவனாகில் ப்ரபத்தி யிலிழியான். அதற்காக அவற்றில் ஆசையை விட்டு என்று பொருள் கூறுகிறாராய், அதெப்படி சப்தார்த்தமாகு மென்ன அதையும் அருளுகிறார்

(1) பரிசுர என்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீமாவது—மனா ச பரயா மாமாகிசுரேஷ்டம்' ஸ்ரீமன்கிறப்படியே அகிலானது தன் நிலையைக் கண்டு உபாயாந்தரங்களிற் பிறந்த நிராசயம். ஆகையாலே பற்றாது ஆகைய விடுகை ஸ்ரீமென்ன உச்சியிறே. அதில் 'பரி' என்கிற உபநித்தாலே, 'மனாச—மனா—காசமீடியா அபி அரே—ஸ்தாபோய:', 'ஸ்தாபகமகாந்யா மீ ஜமாந்ஸரேஷி' ஸ்ரீமன்கிறப்படியே மனா—பரிசுரனுக்கு ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்ரீமகார்த்தாலும் யோசனையில்லாதை தெளிவாகையாலே பிறந்த நிராசய—மனாசயம் சொல்வப்படுகிறது. பரிசுரத்தாலும் ஸ்ரீமாவது—பரிசுரனுக்கிடையில்லாதபோது யாசாதி அநுபாசம் டண்ணுகிறேமென்றும், அதற்கு யோசனையில்லாத தசையிலே வேறே சில அநுபாசங்கொயாதல் ரயா—உபாசங்கொயாதல் அநுபாசுகிறேமென்றும் தனக்கு துக்கரங்கொக் கணிசிக்கும் துராசய யற்றிருந்தை.

இவ் அநுபாசத்துக்கு அபிசாரவிசேஷத்தைக் காட்டுகை ப்ரயோஜனம் அதில்

பரி இத்தயாதித்யால். ஒருவன் ஒரு வஸ்துவை த்யாகம் செய்வதாவது அவ்வஸ்துவிற்குத் தன் ஸம்பந்தத்தை யொழிக்கை. இப்படி ஐய விஷயத்தில் சொல்லவாம். தர்மத்யாகமென்பிற போது சொல்லவாசாது. தர்ம உண்டானபிறகு அதன் ஸம்பந்தமே யிருப்பதால் ஒழிக்க முடியாது. உண்டாவதற்குமுன் ஸம்பந்தமேயில்லாதகையால் எதை ஒழிப்பது. இனி தர்மத்யாகமாவது தர்மத்தினின்று நிவ்ருத்தி யென்றால்; நிவ்ருத்தியாவது என்ன? வெறும் மூலமாவதற்கை தர்மத்யாகமென்பதில்லை. மூலமாவதற்கு ப்ரயோஜனமான நொன்று த்யாக மென்னில்—மூலமயோசனையும்கூட ஆகை ஐந்தாம் சக்தி என்பவை. அவற்றின் மயமும் மூலமயமயோசனாமும்; அது மூலமயமுள்ளவிட மெல்லாமிருக்குமானகையால் ஸ்ரீமாகாது. அதனால் செய்யமுடியாதகைய க்கண்டதால் பிறந்த தநராச்யமே த்யாகமென்றது. அதற்கு ப்ரமாணம்மயேசி. விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை? "இந்த ப்ரபத்தியினாலே என்னை ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு" என்று அதன்பொருள். இதற்கு மேல், ('என்னை') 'உபாயமாங்கி' இத்தயாதி இருக்கலாம். மூலபத்தினால்—ஆகிஞ்சந்யம் முக்யம்; அது பூர்ணமாயிருப்பது; அநந்யகதிகத்வம் புஷ்கலமன்று; தேஹாவஸாதம் வரையில் வேறு பலனில் நசு யுளதே என்றறிவித்ததாம். மயாநிசுர மாவது பிற்காலத்திலும் எப்போதும் தனக்கு யேரந்யதை வாராமை. இதன் தெளிவு அதிகைநராச்யத்திற்குக் காரணம். ஆகையாலே பற்றாது இதி. பற்று = ப்ரவ்ருத்தி—அநுஷ்டானம். அது உண்டாவது ஆகையால், அது தர்மத்யாகமாவது தர்மகாரணமான ஆகையின் த்யாகம்; இதில் ஆகை நக்குத் தகா தென்ற விவேகம். அது கல்பங்கள்-ப்ரதிநிதியான (பதிலான) கார்யங்கள்; சிலகாலம் அவற்றைச் செய்தால் முக்யாநுஷ்டானம் செய்ய யோத்யதை வருமென்று முக்யத்திலுள்ள தூராயால் இவற்றில் ப்ரவ்ருத்தி வரும். கணிசிக்கும் = விஷயமாகக் கொள்ளும்; முக்யமான மூலமயம் செய்யமுடியவில்லை என்றறிந்தபோதே அதை விட்டு ப்ரபத்தியிலிழிய வேண்டும். இப்படிபிறந்த

'ஐ' என்கிற ஓசரம் அபிதாரஸ்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது. 'அநியதஸுத்
ஹிமம் மாய மாயமா' என்கிறவிடத்தில் 'மாய' என்கிறது விதியின்றிக்கே 'மாய
வ்மான: தம்' என்று வாயபாஸமானும்போலே இங்கும் 'அநியதஸுத் தம்: தம்' என்று
விவக்ஷிதமாகக்கடவது இப்படி அநிதாரஸ்யங்களிலும் மயோமுண்டாகையாலே
கவாஸுதிமாயத்தைக்க கொண்டு த்யாம் அங்மென்னவொண்ணுது.

தநராச்யமே ஓசரம்அநியத்யாம். சக்தியிருந்து சோம்பலால் விடுவதோ, அதற்
காம் தநராச்யமோ கொள்ளத்தகாது. இப்படி தநராச்யம் அர்த்தமானால்
தன்னிலையை விவேகிக்கிறவனுக்கு தானே இது வருமானையால் வேறுதர்மத்
தில் திராசனாயிருந்துகொண்டு சரணாகதி செய் என்று விதிக்க முடியாதே
யென்றால்—இதற்கு விதியில்லை. தம் என்ற க்ரியாபதத்திலுள்ள விதி பரித்ய
ஜ்ய என்கிறதிலும் அந்வயிப்பதால் விதி வேண்டுமே யென்றால்—விதியிரா
மதும் ப்ரயோகமுண்டென்று உதாஹரிதகிருர் அநியதஸுத். தைத 9—33.
அநித்யமாயும் துச்சமாயுமிருக்கிற இந்த லோகத்தை நீ யடைந்த என்னிடம்
பக்தி பண்ண வேண்டுமென்று பொருள் படும் இந்த லோகத்தையடைவது
விதிக்க வேண்டாவே; முன்னமே அர்ஜுநன் அடைந்திருக்கிறானே. அதனால்
விதிக்கரியாபதத்தோடு தநராக அந்வயம் கூடாமையால் ஓசரம்: என்று வேறு
க்ரியாபதம் சேர்த்து அநிதம் மாய எப்பதற்கு அந்வயத்தை பாஷ்யதாரர்
அருளினார். அது போல் அத்யாஹாரம் செய்து கொள்வது. இத்தகைய
ப்ரயோகத்திற்கு இரண்டு க்ரியையையும் முன்னும் பின்னும்மாயையும், ஸமாந
கர்த்தருகத்தவம் = சர்த்தா ஒருவனாயிருக்கையும் வேண்டுமீ: மற்ற அம்சம் வேண்
டியதில்லை. இது போல் விதிக்கரியாபதத்தோடு சேர்த்தாலும் விதிக்கவாகாத
க்ரியாப்ரயோகத்தை வேறு விதத்திலும் காண்கிறோம். 'அநித்ய துஷ்ண
மயசா மாயே' என்ற விடத்தில் ம்வேச்சஸம்பாஷணம் அந்வயம், ப்ராயச்
சித்தத்திற்கு நிமித்தமாகும். ஓசர சோசர வஜை என்ற விடத்தில் தர்சபூர்ணமா
ஸேஷ்டி ஸோமயாகத்திற்கு அந்வயம்; நிமித்தமுமன்று வயா மவச் வஜுரோ
தாமஸுதிபிபி என்றவிடத்தில் மாறாக பசுபிரோடாசமே அந்வயம். ஆக அநித்ய
ங்களிலும் = விதிக்கவாகாத அங்கத்தவமுமிராத அர்த்தங்களிலும் ப்ரயோகமி
ருப்பதால் அநியத்ய என்பது அநுவாதமாகலாம். அநுவாதமென்றுஸ்டஷ்டமாகத்
தெரிவதற்காக வ்மான: என்று வேறு க்ரியாபதத்தை அத்யாஹரிப்பது.
கவாஸுதி. துஷ்ண என்று ப்ரயோகித்தால் தவா என்பிற சொல்வடிவம் செவியிற்
படும். உபஸர்கம் சேருமிடத்தில் ஓசர என்பது தவீ ஆக மாறும். அதனால்
அநியத்ய என்ற விடத்தில் த என்பதையே ஓசர என்று கொள்ள ஒரு
கர்த்தா செய்யும் க்ரியையுள் இரண்டைக் கூறும்போது முன் உண்டாகும்
க்ரியைக்குமேல் தவா என்னும் ப்ரத்யயம் வரும்.

2 விதிக்கரியாபதத்தோடு சேர்த்தாலும் விதேயமாகாததில் விதிக்கு அந்வய
ப்ரஸக்தியில்லைபானாலும்; விதிக்கரியையோடு அந்வயிக்கும்போது விதேயத்வம்
கொள்வது ஸ்வரஸ:; அசற்கு தாய முண்டாகில்தான் விடுவது' என்பார்க்கு

2 'परित्यज' என்கிற விதி விதிபாணபோது प्रपश्यत्यायादிகளில் विचिक्किதபடியே आकिञ्च प्रसिन्धानादिरवमाना काप्यमाकिर प्रपश्यत्தை विचिक्किததென்றால் அந்தத்தில் विरोचयில்லை., அப்போது 'सर्वधर्मान् परित्यज' என்கிற விதி 'अहमस्य-पराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः' 'न धर्मनिष्ठोऽस्मि' इत्यादிகளில் படியே सर्वधर्मங்களும் தன்னை योऽस्यपर्यन्तமாகக் கழித்த படியை முன்னிட்டுக்கொண்டு என்ற படி. இவ்வளவுவிலகிவர प्रतीतिकமான अर्थமும் वरुप्रमाण-अनुगुणமாகையால் அவற்றுக்கு

விதிக்கத்தக்க அர்த்தமும் வேறு சொல்லலா மென்கிறார் परित्यज இதி. கீழே கூறப்பெற்ற தைராச்ய மூடையவனென்று பொருளில் அதற்குக் காரணமாக, 'अकिञ्चनान्न तन् निलोपयत् कண்டு' என்று சொன்ன ஆகிஞ்சநய ஜ்ஞானமே இங்கு ஸர்வதர்மபரித்யாகம்; இது கார்ப்பண்யம் தார்ப்பண்யம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகையால் அங்கவிதியே யாகலாம். முன்னே सर्वधर्मान् परित्यज என்பதற்கு தர்மங்களை ஆசைக்கு விஷயமாக்காமல், தைராச்யத்திற்கு விஷயமாக்கி என்று பொருள் கொண்டது; இப்போது த்விதியாவிபக்தி முதலானவற்றிற்கு என்ன பொருளென்பதற்கு உத்தரம் அப்போது இதி. पश्यन्नापक्षक्தை விட்டு वापश्यन्नापक्षक्தை யிங்குக் கொண்டு सर्वधर्मान् परित्यज என்கிற ஸமுதாயத்திற்கு 'सर्वधर्मविषयायोग्यतानु-संधानम् செய்து' என்று பொருள்; அவ்வது परित्यज என்பதற்கு अशश्वानு-संधानम् லக்ஷயார்த்தம். सर्वधर्मान् अशश्वानு-संधाय என்றதாயிற்று. இங்கே सर्वधर्मங்களும் தன்னை இக்யாபிபால் தர்மங்களுக்கு த்யாககர்த்தருத்வம் சொல்லப்பட்டது. அதன் வருத்தென்ன வெனில்—தர்மத்தை இவன்த்யாகம் செய்கிறனென்று இவனைக் கர்த்தாவாக நினைக்கிற போது சக்தி யிருந்தும் அந்த த்யாகமாகலாம்; தர்மங்கள் இவனை விடுகிறன வென்றால், இவனுக்கு யோக்யதையிராமையாலென்பது ஸ்பஷ்டமாகும். ஆக ஆகிஞ்சன்யம் ஸ்பஷ்டமாகைக்காக அவ்வாறு கூறியது. परित्यज என்ற வாசுவினின்று த்யாகம் புத்தி யிற்-ட்டபோது தர்மங்கள் இவன்விஷயத்தில் டண்ணும் த்யாகமும் கொள்ளப்படலாம். சக்யார்த்தத்திற்கு வாக்யார்த்தத்தில் அவ்யம் வேண்டுமென்பதில்லை. அதனின்றி இவனுக்கு தர்மங்கள் அசக்யமென்று தோன்றும் ஆக अक्षयसंघटपक्षணை கூடும். இப்போது தைராச்யமென்ற கீழ்க் கூறிய அர்த்தம் அறியப்படாமலே இது கிடைக்குமென்று வருத்து. முன்னிட்டுக் கொண்டு என்பதற்கு தர்மங்கள் தன்னைக் கழித்த படியை முன்னிட்டு = முதலிலே त्यागशश्वदयाईமாக அறிந்து அதனால் अशश्वानு-संधानத்தைக் கொண்டு என்ற பொருளாகலாம்.

'धर्मान् परित्यज' என்பதற்கு धर्मपरित्यागமென்கிற பொருளை ஸ்வரஸமாய் சீக்ரமாய் தோன்றுவது; கீழ்க்கூறிய பொருள் எளிதில் தெரியக் கூடியதல்ல; க்ஷிஷ்டமாய் தாமதமாய்த் தோன்றும் பொருள் இசையத் தக்கதன்று' என்ன அருளிச்செய்கிறார் இவ்வளவு இதி. எல்லா தர்ம ஸ்வரூபத்தையும் விடவேண்டுமென்று கூறி, मामेकं वरुणं वजः पृथिवीपानम्

விரஹமாக ஷக்ராஸுக்ங்களான சர்வசர்வரூபஸ்யாநிவர்த்தகஸிங்காட்டிலும் உபாபேயம்.

1 ப்ரபத்திக்காக ஒரு சமீபமும் அநுபூதிக்கேவண்டாவென்றுப் ப்ரபத்தியினுடைய நேரேஷத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை விதிபஷத்துக்கு உசிதம். அப்போது 'பரி' என்கிற உபாபேயம் 'மாசான்தேன கர்தவ்யம்' 'சுவினா கர்தவ்யம்' எவாதிசுளிற சொல்லுகிற சர்வநாபாரணயோகஸா—பாபாடகங்களும் இதுக்கு மஹமாக ஸிங்காட்டங்களாகா என்று விவசித்திறது.

இங்ஙனன்றிக்கே கர்மயோகம் ஷானயோகம் மகியோகமென்கிற சமீபங்களினுடைய ரூபஸ்யாநம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமென்னும் பக்ஷத்தில் ப்ரபத்தி ஸர்வாதிசுளிறமன்றிக்கேயொழியும் சமீபஸுபநாசுக்ளிக்கிறே அவற்றினுடைய ஸ்யாதத்தை விதிக்கவேண்டுமது. இது வஹுமணஸிஹமான கார்ப்பயமாகிற அங்கத்துக்கும், 'புக லொன்றில்லாவடியேன்' 'குலங்களாய' 'குளித்து முன்று' 'ந சமீபஸிஸி' எவாதிசுளிலே மஸிஹமான மகியுபாதிசுளிறமென்கிற ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் விரஹமாக ஷக்ராஸுக்ளென்பற்ற அஸ்யஸ்பரதஸ்யைவாலே உபாபாந்தரங்களுக்கு ஷெஷன் நியாஸுகன்

பெறு என்று உரைத்தார் சங்கரர். அது முழுமையும் ப்ரமாணவிருத்தம். அபிபேதத்தால் ஏகதேசிசுளையும் கொள்வது—சக்தராயிருப்பவரும் தர்மஸ்வரூப த்யாகம் செய்து ப்ரபத்தியை யநுஷ்டிப்பது; அதாவது ஸ்வஸி-நிவூதி-(ஒன்றும் செய்யாபவிருப்பது) என்று ஏகதேசிகள் கூறினர். எவ்வளவு ஸ்வரஸமானாலும் ப்ரமாண விருத்தமானால் ப்ராமாணிகமாகாது. அஸ்வரஸமானாலும் ப்ரமாண ஸம்மதியுள்ள போது கொள்ளத்தகும். சிஹி மாணவக: என்றவிடத்தில் ஸ்வரஸத்தையே கொள்ளவேண்டுமென்று மாணவகேடு சிங்கத்துக்கு ஐக்யத்தை எவரேனும் கூறுவரோ?

3 இப்படி அநுவாத பக்ஷத்திலும் விதிபக்ஷத்திலும் கர்மயோக. ஐஞாந யோக. பக்தியோகங்களை சர்வசமீப சப்தார்த்தமாக்கி வாக்கயார்த்தம் அருளினார்! இனி சமீப சப்தத்தைப் பொதுவாகக் கொண்டு தர்மங்களை விட்டு என்பதற்கு வர்ணாச்ரமாத்ரி தர்மங்களை பக்திக்குப் போலே ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகக் கொள்ளாமல், எல்லா தர்மங்களுக்கும் பொதுவான ஸுவி:வ அசமனாதி களையுமிதற்கு அங்கமாகக் கொள்ளாமலென்று கூறினால் விதிபக்ஷமுமாகிறது; ஸ்வரஸமுமாகிறது. இப்போது தர்மசப்தம் கர்மயோகாதி பரமன் றென்கிறார் ப்ரபத்தி சிலர் இங்கும் கர்மயோகாதி பரமாகப் பொருள் உரைப்பர். அகில் தோஷத்தைக் கூறுகிறார் இங்ஙனன்றிக்கே இது. இப்பக்ஷத்தை தூஷித்த பிறகு முன் சொன்ன விதிபக்ஷத்தை 'ஆகையால் உபாஸநத்தில் வரும்' இதயாதி வாக்கயத்தாலே உபஸநஹாரம் செய்வர். தூஷணகாரணம் கூறுகிறார் சமீபி. அசக்தனைப் பார்த்து ஸர்வதர்மங்களையும் த்யாகம் செய்யென்று எதற்கு விதிக்க வேண்டும். தர்மமே அவனை த்யாகம் செய்திருக்கிறதே; சக்தனைக் குறித்து நீ செய்யாதே விடு என்னலாம். ஆக ஸுபாபஸுகளே ப்ரபத்தி செய்யவேண்டுமென்றதாயிற்று அப்போது கார்ப்பணயம் அங்கமாகாது, ஆகிஞ்சந்யம் அதிகாரமாகாதென்றபடி. சக்தருக்கும் ஆகிஞ்ச

என்று கட்டி இவனுக்கு அவற்றினுடைய சாரத்தை விசிக்கிறதென்னுமது சர்வசார-பரவர-பரவராவிரோசந்தாலே வ்யஸ்தாரித்யம். அப்போது பூர்வ-யசையாலே 'பு' என்கைதானும் ஏத்யாது. உபாயாதரங்களுக்கு ஜீவாத்மா நியாஸம்மென்கை தங்களுக்கு அநியமான அநுபாஷர்த்துக்கு விரிகாரணம் பண்ணினபடியாமத்தனை. உபாயோந்தானே வ்யஸ்தாரித்யம் பற்றத் சாரவிசியாகை

ந்யத்தை நிர்வர்த்தித்துப் பூர்வபனம் ஈசுவரனை இத்யாதி யாதார சக்த ரென்கிறோமோ, அவர் எப்போதும் அசக்தரே எல்லோரும் ஈசுவரனுக்கு அத்யந்த பரதந்தர ராகையால் இவர்களுக்குச் செய்ய சக்தி யேது? ஆகையாலே கார்ப்பண்ய-ஆகிஞ்சந்யங்களைச் சொன்னது பொருந்துமென்று பூர்வ பக்ஷியின் கருதலு. தூஷிக்கிறார் எவ்விதி. வ்யாபாநாந் அந் பூதாந் வுதி: வ்யாபாரிணி என்பர். பூர்ணசக்தனுக்கே காம்யகர்மங்களுள்ளும் நித்யகர்மங்களில் வ்யாபாரி அநுஷ்டாநமும் உண்டென்றும் சாஸ்தரம் சொல்லும். ஸர்வப்ரகாரத்திலும் அசக்தனாயிருந்தால் கர்மகாண்டத்திலுள்ள ஒரு விதிவாக்யமும் தகாது, சாஸ்தரத்வமே சாஸ்தரத்திற்குப் போம்; ஸ்வவசந விரோதமுமாம். உபாயாந்தரங்களுக்கு நித்யாசக்தனென்றால் அவற்றிற்கு உபாயாந்தரத்வம் எப்படி? விதிக்கப்பட்டதை யநுஷ்டித்தால் தானே உபாயத்வம், த்யாகத்தை விதிக்கிறதென்பது மெப்படி, ப்ரவருக்த்யமாவத்தை விதிக்கமுடியாது. நிவ்ருத்தி வ்யாபாரம் விதேயமென்னில்—அத்யந்த பரதந்தரன் அதிலும் அசக்தன் தானே, இப்படி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி விரோதமுமாம்—ஸ்நாந-புண்ட்ரதாரண ஸ்நாநாதி வைதிக லௌகிக ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் அசக்தராகின்றனரே. ஆகையால் பராதிநமான சக்தியும் பராதிநமான அநுஷ்டாநமும் தகுமாகையால் அதுவமிராதவனே அகிஞ்சநன். ஸர்வாசக்தனைக் குறித்து த்யாகத்தை விதிக்கமுடியாது. த்யாகத்தை யென்பதென்; ஷரந் வஜ என்கிற ப்ரபத்தி விதியும் சேராது என்கிறார் அப்போது இதி. விதி அநுவாதம் என்கிற இரு பக்ஷங்களில் இவர்களுக்கு அஸம்மதமான அநுவாதபக்ஷமே இவர் பக்ஷத்திலும் சேரும். ஜீவர்கள் நித்யாசக்தரானபடியாலே எப்போதும் உபாயத்தைச் செய்யாமல்தானே யிருப்பர், சக்தர் அசக்தரென்று இருவிதமாகப் பிரித்து அசக்தர்விஷயத்திலே ப்ரபத்தி விதியாகையால் அவர்கள் விஷயத்தில் சொன்ன ஸர்வதர்மத்யாகம் அநுவாதரூபமென்றனர் ஏகதேசிகள். இப்போது சக்தரையும் அசக்தரென்று சொன்னபடியால் ஸர்வவிஷயத்திலும் அநுவாதமே யாகுமென்றபடி, இனி அத்யந்த பரதந்தரர்களுக்கும் சக்தியை ஸ்லீகரிக்கிறோம், அசக்தர் போலே ஐயுபாய சக்தரும் ப்ரபத்தியை யநுஷ்டிக்கலாமென்பதே ஸித்தாந்தம். ஆகப் பரித்யஜ்ய என்பது சக்தர்விஷயத்தில் விதியாய் அசக்தர்விஷயத்திலே அநுவாதமாய் இருக்கலாமென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் ஈகேதி. ஏகப்ரயோகந்தானே = ஸக்ருத் ப்ரயுக்த சப்தமே. உபேத்யவ்ய. அநுவாத்வ. ப்ராய்வங்கனும் உபேத்யவ. விதேயவ. ஷேதவங்கனும் பரஸ்பர விருத்தமென்றும் இந்த விருத்த த்வயங்கள் ஒரு ப்ரயோகத்தில்

ஸ்யாநுபாஹமாய் தீரணம் பற்ற த்யாகவிதியாக ரஹஸ்யத்தில் வரியாது
 கலத்தில் வேதமுயின்னிக் கே வசினாரியும் ரஹஸ்யருக்க ஸுலபுவிசாரமும்
 சொல்லவொண்ணாது. ஸுலபுத்திலே ஸுலபுனவனுக்கே அதின் ஸ்யாவிசார
 மான ஸுலபுத்தை விதித்தால் ஸுலபுத்தில் ஒருத்தரும் ஸுலபுப்பாரில்லாமையா
 லும் வேறொரு ஸுலபுத்தாலே ஸுலபுத்தே சொல்லவொண்ணாமையாலும்
 ஸுலபுத்தை விதிக்கிற ஸுலபுத்தாலே ஸுலபுத்தே சொல்லவொண்ணாமையாலும்
 ஸுலபுத்தை விதிக்கிற ஸுலபுத்தாலே ஸுலபுத்தே சொல்லவொண்ணாமையாலும்
 ஸுலபுத்தை விதிக்கிற ஸுலபுத்தாலே ஸுலபுத்தே சொல்லவொண்ணாமையாலும்

கொள்ளலாகாதென்றும் மீமாம்ஸகர் நிரூபித்தனர். ஏகவாக்யத்தில் என்ப
 தால் ஒரு வாக்யத்தில் விதேயமானது மற்றொரு வாக்யத்தில் ஸுலபுமாகலாம்;
 ஒரு பதமே வேறு வாக்யத்தில் அநுஷங்கிக்கப்படுகிறபோதும் வேறுவித
 மாகலாமென்று குறித்ததாம். இனி சக்தனைக் குறித்து விதி யென்பதே
 தகாதென்கிறார்—கலத்தில் இதி. ஒருவனுக்கே ஸுலபுத்தை விதித்து அவ
 னுக்கே அதன் த்யாகத்தோடு ப்ரபத்தியை எப்படி விதிக்கிறது? சேர்த்
 தநுஷங்கிக்க வேண்டாம்; விகல்பமாகட்டுமே யென்னில், ஸுலபு விகல்பமாகுமே.
 ஆனாலென்னவெனில், ஸுலபு விதிக்கும். இனி ஸுலபு மநுஷங்கிப்பவனுக்கு
 ஸுலபு கலம்; ஸுலபு அநுஷங்கிப்பவனுக்கு ஸுலபுமென்று அதிகார வே
 மென்னில்—அது ஸம்ப்ரதாயவிருத்தம். இருவருக்கும் பலன் ஏகரூபமென்று
 விகல்பவிசாரகலவா என்னார். ஒருவனுக்குப் பூர்ணபவம் மற்றொருவனுக்குக்
 கைங்கர்யம் என்று சில வைஷம்யம் கல்பித்ததும் ப்ரமாண—ஸாதிவசனவிக்
 மென்கிறார் வேறொரு முகத்தாலே இதி. தாமஸருக்கு ஸுலபுத்தையும்
 ராஜஸருக்குப் பல காம்யகர்மங்களையும் விதித்தாற்போலே ஸாத்விகரில்
 பீழ்ப்பட்டவருக்கு ஸுலபுத்தையும் ப்ரமஸாத்விகருக்கு ஸுலபுத்தையும்
 விதிக்கிறதென்று அதிகாரிபேதமுண்டென்பர். இப்படி பக்திருப ஸுலபுத்தில்
 இழியும் ஸாத்விகருக்கு ப்ரமஸாத்விகரளவில் தத்துவ ஜ்ஞாநமில்லை; அஹங்
 காராதிகளுண்டென்றால், தத்துவ ஜ்ஞாந ஸாத்வமான மோக்ஷம் அவர்
 ளுக்கு வாராது. மோக்ஷாபாயமான பக்தியிலிழிகின்றவருக்கு ஸுலபுத்தான
 அஹங்காரம் சிறிதுமிருக்க ந்யாயமில்லை. 'பக்தி விசார வாக்யங்களுக்கு
 ஸுலபுத்தியில் நோக்கில்லை; ஓளஷதம் கொடுப்பவர், முதலில் கசப்பான
 ஓளஷதம் கொடுத்தால் உட்கொள்ள மாட்டானென்று ஓளஷதமாகாத வெறும்
 வெல்லத்தை முதலில் கொடுத்து ஓளஷதம் கொடுப்பது போல் ஸுலபுத்தே மாக =
 ருசியையுண்டு பண்ணுவதற்காக உபாயமல்லாத பக்தியை உபாயமாகக் கட்டி
 அதில் ப்ரபத்தியைக் கவந்து அநுஷங்கிக்கச் செய்து, பிறகுத் தனி ஓளஷதம்
 கொடுப்பது போல் தனி ப்ரபத்தியான ஸுலபுத்தை உபதேசித்ததென்
 கிற பக்தித்தைக் கூறிக் கழிக்கிறார் ஸுலபுத்தி. அத்யந்த பாரதந்தர்ய ஜ்ஞாநம்
 பக்த்யாதி வ்யாபார நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாகில்—வேறு பலத்திற்கான
 கர்ஜ்ஞானபக்திகளைப் போலே மோக்ஷத்திற்காக அத்யந்த பாரதந்த்ரணான
 ஸ்வன் செய்வதொன்றில்லை யென்று முமுக்ஷுவானபோதே ப்ரபத்தியையே

अत्यन्त-अनुचिन्तम्. अनुपायங்களை உபாயங்களாக விதிக்கிறதென்றால் பூதஸ்மृतிகள் மோஹசாஸ்திரங்களாகப் பரிஹித்தையாலே ஶ்ரவணசுருதிகளும் சித்தியாத படியாம். ஶூக்ங்களான க்ஷயாதிவாபரங்களும் ஶூக்ங்களான ரக்ஷாநிஷாதிங்களும் அநிந்தியைப் பக்கல் விகல்பிக்கிறதும் பரிஹிதவிசேஷவ்யயாலேயென்னுமிடம் லோகாஸிதம். ஆழ்வானுடைய சரமஸ்தோத்யாயானத்திலும் இவ்வளவே விவரிதமாகையால் ஒரு

விதிக்கலாம்; ஶூக்வுக்கு உபாயத்தேவந விதி வ்யர்த்தமாகும். விதித்தால், 'மெல்ல மிது ரோகம் போக்கும்' என்கிற லௌகிக வாக்யம் போலே பக்தியை விதிக்கும் வாக்யம் தப்பான விஷயத்தைச் சொல்லதால் மோஹநமாய் அப்ரமாணமாகும். மேலும் ப்ரபத்தியே அல்லது பகவானே உபாயமென்று முதன் முதலாக வேதம் உபதேசித்தால் அது உசப்பாவதற்குக் காரணமென்ன? பெரிய கார்யங்களைச் செய்வதே இவனுக்கு வழக்கத்திலிருப்பதால் இதை முதலில் ஏற்கமாட்டானென்னில்—அப்போது ஏன் பூய் கல் தோஷ இத்யாதி உபதேசத்தையும் ஏற்கமாட்டான். பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை யறிந்தால் அது ருசிக்குமென்னில்—இங்கும் அக் குணங்களையே கூறி உபதேசம் கூடும். மேலும் உபாயமல்லாததை உபாயமாக விதிப்பதென்றால் ஒருவித பக்தியோகமே போதும்; பல பக்தியோக விதிகளும் அவற்றின் விரிவுகளு மெல்லாம் வீணாகும். அக்வைதிகள் சமுபாஸிதஞ்ஞாநத்திற்குக்கல்பிப்பது போல் பக்தருக்குத் தனியே மோக்ஷாபாஸம் கல்பிப்பதாம், இவ்வளவால் வசந பூஷணத்தில் ளைஷத த்ருஷ்டாந்தம் சொன்னதும், லகூபாயத்திலே ருசி வருவதற்காக ஶூக்ராயவிதி பென்றும் ஶூக்ராய அநுஷ்டாநம் நித்யசேஷத்வ—அத்யந்த பாரதந்தர்ய ள்ஞாந விநோதி யாகையால் இது அநிவாரத்திற்கும் மேலாக மர்மஸ்பர்சியான தோஷமென்றும் சொல்லியிருப்பதும், பெரிய வாச்சான்பிள்ளை ஶ்ய வ்யாப்யாந ப்ரவேசத்திலே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிப்ப சற்காக பாஷ்யாதிசுளில் பக்தியைச் சொன்னது, ஸாத்விகருக்கு ப்ரபத்தியே க்ராஹ்யமாகுமென்றதும் நிராகரிக்கப்பட்டன. ஆக உண்மையில் இரண்டும் உபாயங்களே. இவை ஶூக்வும் ஶூக்ரமாயிருப்பதால் ஒருவித அதிகாரியே விகல்பேந அநுஷ்டிக்கலாமென்ன வெண்ணாது. இது மாயாசம்மதமுமாம்.

ஶூக்ரஸூத்ருக்கும் துல்யவிகல்பம் காண்கிறோ மென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிககிறார்—ஶூக்ங்களான இதி. க்ஷயாதி என்கிற பூகிபதத்தால் ரோகாதி களை க்ரஹிப்பது, அநிகாரிவிசேதி. 353 சில - சமூத - சூநாதி ப்ராஹ்மண வ்ருத்திகளைப் போல் அதிகாரி பேதம் இங்கும் கொள்வது. க்ருஷிகனுக்கு ரத்நபரிஶ்ராதி சக்தியும் ரத்ந வ்யாபாரிக்குக் க்ருஷிகத்தியும் அரிதாகும். அததற்குப் பலனிலும் ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு. ஆகில் ஆழ்வான் 'उपायान्तर-दीर्घान् शोचस्व मद्वासये। साधनाद्येन निर्णीतान् सर्वान् संस्यस्य दूरतः। मामेकं शरणं याहि' என்கிற ச்லோகத்தால் அசக்தனுய்ஞோகிக்கிறவனுக்கு பக்த்யாதி உபாய த்யா...க்தை விதித்திருக்கிறோரே; உபாயத்தாகத்தை அங்கமாகக் கொள்ளாமற் போனால் அது விநோதிக்குமே என்பதைப் பரிஹரிககிறார் ஆழ்வானு

விரோதமுமில்லை. சமாவசீராதிகளில் சூகலபூவிகளும் அவசியவிரோதங்களாலே நியதமென்று கொள்ளாதபாடு சூகவிசுவாசவீதமும் வரும்.

“பாபபூர்த்தியாதல் விவாசபூர்த்தியாதலுடையவன் ப்ரபத்திக்கு அபிகாரி; ஜானமான்யமாதல் விவாசமான்யமாதலுடையவன் ஓசாசனாதிகளுக்கு அபிகாரி” என்றால், இச்சரங்கோகாதிகளுக்கு ஓசாசனாதிகளும் ப்ரபமாஸ்திகளுமாகையாலே பூர்ணவிவாசரான வ்யாசாதிகளுக்கு ஓசாசனாதிகளில் அபிகாரமில்லையாம். அவர்கள் ஓசாசனாதிகள்திலே பாபவிவாசங்களை யுடையராய்ப் பின்பு கலங்கி உபாஸகரானூர்திளென்கைக்கு ஒரு ப்ரமாணமில்லை.

ப்ரபந்தராய்வைத்து லோகஸங்காஹீமாக ஓசாசனாதிகளை அநுஸித்தார்களைன்கைக்கும் அவ்வோ சங்கங்களில் ஒரு வசநமில்லை. அப்படிக்கல்பிக்கப் புகளாலும் தன் அபிகாரத்துக்கு நிவிஷமானவற்றை லோகஸங்காஹீமாக அநுஸிக்கப்

புடைய இதி. த்யாகவிதிபஷாத்திலே நாம் இங்குச் சரமச்சலோகத்திற்குச் செய்யும் நிர்வாஹமெல்லாம் அவர்களுத்திலுள்ளதே யென்னலாம் அநுவாதபடத்தையும் கொண்டு ஓசாசனாதிகளே: சங்கி அபிஷய ஓசனத்வம் மா ஓசன யாதி என்று அந்வயிப்பர். சமாவசீரே. வேதாத்யயநம் பூர்த்தியான பிறகு விவாஹத்திற்கு முன் செய்யும் ஸமாவர்த்தநமென்ற சடங்கில் ஸநாதத்திற்கு முன்னாகப் பல கார்யங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாம் விட்டு சிங் சமாவா என்று ஸநாதம்மட்டுமென்கிற பஷாந்தரமுமிருக்கிறது. அங்குள்ள சூகலபூவிகல்பமும் காலவிளம்பத்தை ஸஹிக்காதவருக்கே ஓசுபடம் என்றாற்போல் சொல்லி நிர்வஹிக்கப்படும்.

ஓரேவிதமான ஓசாசனாதிபாபத்தின் ப்ராயச்சித்தங்களில் சூகலபூவிகல்பம் காணப்படுகிறது. அதவும் சக்தி அசக்தி, பலகால் பாபம் செய்தல், ஒருகாலே செய்தது இத்யாதிகளைக் கொண்டாகும். ஸோமயாகத்தில் அசிராடு ஓசாசனத்வம் சங்கி; நானிராடு ஓசாசனத்வம் சங்கி என்று அகிராத்ரஸங்கி ஐயோதி ஓசாசனாதிகள்திலே ஓசாசன என்கிற ஸோமரஸபாத்ரத்தில் ஸோமரஸத்தைக் க்ரஹிப்பது, க்ரஹிக்காமலிருப்பது என்று விகல்பமுள்ளது. அங்கும் ஓசாசனத்தில் வைஷம்யமுண்டானாலும் விட்டதால் கர்மவைகுண்டியமில்லை பென்றும், ஸோமரஸம் குறைவாயிருக்கும் போது இதொன்றைமட்டும் விடலாமென்றும் ரகுத்துக் கூறுவதால் அதிகாரியவஸ்த்தை யுண்டென்ற படி.

இங்கும் பக்த்யதிகாரிக்கு ஐஞாநமோ விச்வாஸமோ மந்தமாயிருக்கும். ப்ரபத்தியதிகாரிக்கு அது பூர்ணமென்று அதிகாரிபேதத்தை சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் ஜானேகி. ஐயோதிசங்கிசங்கி நியத சேஷத்வமெல்லாமறியாமையே ஐஞாநமாந்த்யமென்பது தவறு: ‘யாசு சங்கி; அவிமானேன ஓசாசனத்வம் இத்த்யாபிஸுத்தரங்களால் அத்யந்த பாரதந்தர்ய-நியத சேஷத்வ-சாராத்மபாவாதிகளை ஸத்தாபிக்கும் வ்யாஸாதிகளுக்கு மாந்த்யமில்லாமையால். அவர்கள் உபாஸநம் செய்வது தவறாகும். ப்ரபந்தராய் இதி. வ்யாஸாதிகளும் ப்ரபந்தர்களே; கர்மயோகாதிகளை யநுஷ்டித்தது லோகஸங்க்ரஹத்திற்காக வெண்ணில் -

புக்கால் அதை இவன்தனக்கும் பாபமாய் அபிசாரத்துக்கு விஷயமாகப் பண்ணுதையாலே தன் பழையதை யிட்டு ஐக்கிரமும் பண்ணவும் கடப்பதா தொழியும். தனக்கு இரண்டு வழிகள் காட்டினான் - அநுமதங்களானால் அவற்றில் வேகத்தார்க்கு சப்யமாய் அவர்களுக்கு ஹிதமாயிருப்பதொன்றைத் தான் அநுமதித்துக் காட்டி வேகத்தாதார அதிலே நிலைநிறுத்துகையே ஐக்கிரமமென்று அபிசாரமாய் திலே யருளிச் செய்தார். அவ்வது சம்பாதிக்கு நிவிஷமான சூரஸ்ய-நாஸகமீர்த்தை சம்பாதி அநுமதித்துக்காட்டுமது ஐக்கிரமமாயினது. இது அபி-விஷயமாகமத்தனை. இப்படியே பரவலாகிவருக்கு நிவிஷத்தை அவன்தானே கீத்யூரியாலே அநுமதிக்கும் சாபிசாரமெனும். ப்ரபத்திக்கு அநுமதிதங்களான சாபிசாரங்களைக் கீத்யூரியாலே அநுமதிப்பார்க்கு விருத்தியில்லை.

“தந்தம் ஜாஸாதிதனக்கு அநுமதித்தமாய்த் தந்தமக்கு அநுமதித்தமான அநுமதித்தங்களினாலேயே பரவலாகும் அநுமதித்தம்” என்னும் பகவதிலும் பரவலாகும் தன் அநுமதித்தங்களினாலேயே அநுமதித்த அநுமதித்த கீத்யூரியை

ஐக்கிரமாதிகமாய் மிராமையால் கர்மயோகாதிகளுக்கு அநுமதித்தமான வ்யாஸாதிகள் அவற்றை வேகஸங்க்ரஹத்திற்காகச் செய்யலாமோ? இது ஸந்த்யாஸிதனும் க்ருஹஸ்த தர்மத்தைச் செய்யலாமென்பதற்குத் தவ்யமாகும். கடப்பதாதொழியும் = முடியாமற்போம்; தேர்மையாகாது. அதில் வேகஸங்க்ரஹத்தை கீதையில் சொன்னது என்ன கருத்தாலென்ன—அதை விளக்குகிறார் தனக்கு இரண்டு இத்யாதி வாக்யத்தால். இப்படியே = ஸந்த்யாஸி க்ருஹஸ்த தர்மத்தைப் போலே; சந்த்யாஸிதாரிக்கு கர்மஐக்கிரமபக்தி யோக த்யாகத்தை ப்ரபத்தியங்கமாக விதித்தால் அப்படி நிஷித்தமான வற்றைக் கீத்யூரியால் புத்தியினாலும் செய்யலாமாயது. நிஷித்த ஆசரணம் கைங்கர்யமாநாமோ? இப்போது ப்ரபந்தர்கள் பல சாஸ்த்ரிய கைங்கர்யங்களைச் செய்கிறார்களே; அதெப்படி கூடு மென்ன—அவை ப்ரபத்திக்கு வேண்டாமாயினும் ப்ரபந்தனுக்கு நிஷித்தங்களல்ல வாதையால் தோஷ மில்லை கர்மயோகாதியுபாயங்களுடைய த்யாகத்தை விதிக்காமலிருந்தால் அதை நிஷித்தமாகாமையால் ப்ரபத்தியிசாரியும், உபாயமாகச் செய்யவா சாமற் போனாலும். நாதமுனிமுதலானோரைப் போல் கைங்கர்யமாகச் செய்யலாமென்றறிவிக்கிறார் ப்ரபத்திக்கு இதி.

இவ்வளவால் சூரஸ்யஸாதிவிதி யென்கிற பகவதும் தூஷிக்கப்பட்டது இதை விட்டு அநுமதித்தமான அநுமதித்தமான விதிக்கலாமென்கிற சங்கை யைப் பரிஹரிக்கிறார் இந்த ஸர்வதர்மத்யாகமாவது விவிவிஷயவிஷயம். நிஷித்தவிஷயவிஷயம் சம்பாதிதமாக. ப்ரவருத்திதர்மமாத்ரத்யாகமா மேலும் இந்த த்யாகம் உத்தரகாலத்திலா; ப்ரபத்தியநுஷ்டாநகாலத்தில் மட்டுமா—என்று விசல்பித்து எல்லாம் தூஷிக்கிறார். பொதுவாக ப்ரவருத்தி நிவருத்தி ஸர்வ தர்மத்யாக விரிக்கு தம் தம் இத்யாதியால் முதலித்தூஷணம். அசக்யங்களுக்கு த்யாகத்தை விதிக்கமுடியாதாகையால் சம்பாதித என்று சேர்த்

நேரபேக்ய் பரஸூக்ய விஹிதஸ்ய லக்ஷியஸ: | உபாயஸ்யாஹிகாரீ து ஸோகஸ்ய விது: பர: ||

ஹ்யமர்யாவிஸேஸ்பி யோனாமேதமாவத: | பராசி விவாத: சவூதோ ஹ்யகாரீரவாரித: ||

அஹாதபூவூதான்தேயத் தவாஸஸரோபிதம் பர: | தத் து ஸ்ரீவிஸுசிதாஹீநிமூலமிதி டசிதம் ||

ஆனால் 'ஐத் ஸரணமஹானாமிதமேவ விஜானதாம் | ஐத் சிதீபிதா பாரமிதமானந்தமிச்சதாம் ||' என்றும்

மறிந்தவர் அல்லது வாக்கியங்களின் தத்துவமுணர்ந்தவர் கேசிர் சிலர் விது: கொண்டார்கள். பர:—மற்றும் சிலர் ப்ரபத்தி வேறு ஸஹகாரியை வேண்டா தென்ற தைரபேக்ஷ்யத்தை (பரிஸ்யஸ்ய என்பதால்) பூரஸூக்ய முன்னிட்டுக்கொண்டு விஹிதஸ்ய விஹிதப்பட்டதாய், அத எவ லக்ஷியஸ: ஸக்ருத் கர்தவ்யமாயிருப்பதால் இவருவாயிருப்பதோடு கடைசிவரையில் ஸஹகாரியை யபேக்ஷியாடையால் மிகவும் வகுவாக ஸித்தித்த உபாயஸ்ய—ப்ரபத்திக்கு வேண்டும் ஆகிஞ்சந்தருப அதிகாரத்தை மாஸூவ: என்றதால் குறிக்கத்தக்கதாக விது:—கொண்டார்கள் இங்கே பூரஸூக்ய என்பதற்கு விஹிதஸ்ய என்றதில் அந்வயம். தைரபேக்ஷ்யத்தை எதற்காகக் கொள்ளவேண்டுமென்னில்—ஸூரபாயத்தைக் கண்டு சோகிக்கிற வனுக்கு வகடபாயத்தா த விதிக்கிறவர் லக்ஷுரமாயும் தெரிவிப்பது மிகவும் அவச்யமாகும். அதிகாரமென்பது அவச்யம் அறிவிக்கவேண்டியதல்ல. சோகித்தவனுக்கு தானே இதை உபதேசம் பண்ணுகிறார்; அதனாலே அதி காரம் ஸித்தமில்லையா? சோகித்தவனுக்கு உபதேசம் செய்கிறாரென்பது எப்படி தெரியுமென்னில்—ஸஹகாரி திரபேக்ஷமாய் ஸக்ருத்தான சரணாத்யை விதித்ததாலேயே தெரியும் மாஸூவ: என்று சொல்லும் இருக்கிறது என்று இவர்கள் கருத்து ஐத்ய—இப்படி அய்—அவிஸேஸ்பி அதிகாரம் தைரபேக்ஷ்யம் என்கிற இரண்டையும் இருபக்ஷத்திலும் இசைந்திருந்ததோதிலும் யோனா மேதமாவத:—எந்தச் சொல்லில் எந்தப் பொருளை இணைப்பதென்பதில் மட்டு முள்ள வேறுபாட்டாலே பராசி—முன்னோர்களுக்குள் சவூத: விவாத:—ஏற் பட்ட விவாதமானது பாஷ்யகாரராலே விலக்கப்பட வில்லை; ஒரு பக்ஷத்தைக் கொண்டு மற்றொன்று மறுக்கப்படவில்லை அஹாத பூவூதான்தே:—முன் நடந்த வரலாற்றையறியாதவர்களான பர:—தர்மத்யாக விதியைச் சொல்பவர்களால் ஸூ—அந்த முன்னோர்விவாதத்தில் யசு எந்த ஸ்வபக்ஷமானது அரோபிதம் ஏறிடப்பட்டதோ, தசு—அது நிமூலமிதி—ஆதாரமற்ற தென்று ஸ்ரீவிஸுசிதாஹீ: ச்ரீவிஷ்ணுசித்தர் முதலானவர்களால் டசிதம்—வ்யக்தமாக நிரூபிக்கப் பெற்றது. இங்கு 'சுவசுவணிஸ்ரஸாதிந் கர்ம ந த்யாஸ்யமேவ தத் | யாவஹே ப்ரபைஸ் த்யா—ஹேதோர்த்ஸிநாஸு | ஸுதிஸ்மூத்யாவிவிஹிதமநுஸ்தேய் து நேத்யகம் |' என்று அவர்களின் ச்லோகங்களென்பர்.

இனி அஹ.சர்வஹ.பகானா ப்ரபதீ அதிகாரிதா என்று ஸர்வஹ்ஞருக்கும் ப்ரபத் தியில் அதிகாரம் சொன்னதால் ஹ்ஞாநமாந்த்ய முள்ளவனுக்கு பக்தியில் அதிகாரமென்று தெரிகிறதே யென்ற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறாராய் லக்ஷமீ தந்த்ராதிவசநங்களுக்குப் பொருள் பணிக்கத் தொடங்குகிறார் ஆனால்

‘अविद्यातो देवे परिबृहत्या वा विदितया खमक्तेर्भूना वा जगति गतिमन्यामविदुषाम्’

என்றும் சொல்லுகிற அபிஹாரமேயிருக்கும் படி என் என்னில்—இவ்விடத்திற்
சொன்ன அபானம் பவாதிக்காப்போலே சாஸ்திரமொன்றுமறியாதொழிகை
யன்று. மற்றெதென்னில், உபாஸாதிக்களில் தெளிவில்லாமையாதல், ப்ரபத்
திதன்னிலும் ஸம்ஸாரவிசேஷங்கள் அறியாமையாதலாமத்தனை. இவற்றில்
‘विज्ञानतां’ என்றும் ‘देवे परिबृहत्या वा विदितया’ என்றும் சொன்ன ஜ்ஞாந
விசேஷமும் உபாஸாதிக்களில் தெளிவாதல் ப்ரபத்திக்கு உபயுத்தமான ஷரம.
குணாதிவிசயத்தில் தெளிவாதலாமித்தனை. அல்லது இதுக்கு அநபேதமான சர்வ-
விசயஜ்ஞமன்று, ப்ரபத்திரூபஷரமகுணாதிவிசயமானமிதே இங்குச் சொல்லப்படுகிறது.

இதி. ல. த. 17—100 ஐதமதி. ஐ—இந்த ப்ரபத்தியே அநானா—அறியாத
வர்களுக்கும் ஷரம்—உபாயம். ஐதமே—இதுவே விஜ்ஞானம்—விசேஷமாக அறிந்
தவர்களுக்கும் உபாயம். சித்திபதா—விரைவில் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க விருப்
பமுள்ளவர் களுக்கும் இதுவே பார்—உபாயம். இதுவே அநானம்—அபரிஹித-
பானாந்நத்தவிரும்புகிறவர்களுக்கும் உபாயமென்றது. இங்கே புவாதித்தில் அநா-
நா என்கிற பதத்திற்கு ஒன்றுமே யறியாதவர்களுமென்றது ஸ்வரஸமாகும்
அநானா என்பதற்கெதிரான விஜ்ஞானம் என்பதற்கு பூர்ணஜ்ஞாநமுள்ளவர் ஸர்வ
ஜ்ஞாநென்று பொருளாகும் இதை யநுஸரித்து ஜிதஸ்தாஸ்ச்ரஹ்யமான அவிதா:
என்கிற பட்டரின் முத்தகச்சிலாகத்திலும்—அநானா என்றது அவிதா: என்னப்
பட்டது. ‘देवे परिबृहत्या वा विदितया’ என்பதற்கு, ‘அறியப்பட்ட தேவநி
மான ஸர்வேச்வரத்தன்மையாலே’ என்று பொருளாகையால் ஸர்வேச்வர
த்வஜ்ஞாந மென்பதாலே சர்வஜ்ஞானமே சொன்னதாகும். भक्तैर्भूना वा என்றது
(உ-த) உசராத்-அந்நம். இவ்வர்த்தத்தைதான் அந்நம்சர்வஜ்ஞானம் என்று கீழே
கூறினம்—என்று பூர்வ-கூழியின் அபிப்பிராயம். இதை நிரளிக்கிறார் இவ்
வீடத்தில் இக்யாதிபால். அநானா என்பதற்கு ஒன்றுமேயறியாத ஜீவநென்று
பொருளானால் அது சரீரமுள்ள ஜீவனுக்குச் சொல்லவாகாது. பச்வாதி
களைப் போலே சாஸ்த்ரார்த்தஜ்ஞாநமிராதவநென்ற பொருளானால் ப்ர
பத்தியும் அநுஷ்டிக் கவாகாது. இதனால் குரபாயத்திலே ஜ்ஞாநமில்லாதவர்
என்ற பொருளைக் கொள்ள வேண்டும். இதுபோல் ப்ரபத்தியில் விசதஜ்ஞா
நமில்லாதவநென்ற பொருளையும் கூட்டலாம். அவிசத ஜ்ஞாநமுள்ளவரு
க்கும் ப்ரபத்தி ஸம்ப்ரதாய ஸம்மதமாதலின் விஜ்ஞானம் என்பதற்கு சர்வ
ருக்கு என்ற பொருள் தகாது. பத்த ஜீவர்களில் ஸர்வஜ்ஞானே அகப்பட
மாட்டான். உபயோகமற்ற க்ருமிகீடாதி ஜ்ஞாநத்தை இங்கு எதற்குக்
கூட்டுவது? பட்டரும் ‘देवे परिबृहत्या वा, என்றே யருளினார். தேவனை ஸர்வே
ச்வரனென்று க்ரஹித்ததாலேயே நமக்கு ஸர்வஜ்ஞாத்வம் ஸித்தியாது. ஒவ்
வொரு வஸ்துவையும் தனித்தனியே விசதமாக அறிந்தவனே ஸர்வஜ்ஞான்.
இது இவ்விடத்தில் இக்யாதிபான சொல்லப்படுகிறது இத்தயந்தவாக்யத்தின்
பொருளாகும். ஆனாலும் ஸர்வேச்வரத்வம் அறியப்பட்டதென்றால் பக்தி

இப்படி யாதக்யால் ஸ்வாந்ஸரத்தில் ஐராய் இவ்வுபாயத்தில் ரஸூய-
ராமாமுடையராயிருப்பார்க்கும், இதிலும் ஸ்வாந்ஸரத்திலும் தெளிவுண்டா
னாலும் ஸ்வாந்ஸரத்தில் அநுஷ்டானவிதையில்லாதார்க்கும். இவை யிரண்டும் உண்டா
னாலும் விந்ஷயம் பொருத அர்த்தவிந்ஷயமுடையார்க்கும் ப்ரபத்தியிலே யிழிபலாம்.

இவ் விந்ஷயமனும் தான் நினைத்த காவத்திலே ஐயம் பெறுகைக்கு
ஸ்வாந்ஸரரீதன். இப் ப்ரகாரத்தை நினைந்து 'ஜாசி ராசிமஃவாமபியுபாய' என்

தந்த்ரயமென்பது ராசிபந்தவ்ருத்தியைக் காட்டுமே யவ்வு நிர்வ்யா
பாரமாயிருப்பதைக் காட்டாது. பக்தபரவிட ப்ரபந்தருக்கு ஜ்ஞாநமதிக
மில்லை யென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. அநாந் விஜாநாந் என்பதற்கு
ஸ்வரஸார்த்தம் தகாதென்ற பிறகு ப்ரமாணங்களுக்கு விந்ஷயமில்லாத
பொருள் கொள்வதே தரும். ஐராய் என்பதற்கே அஜ்ஞாநம் அசத்தரு
மென்று பொருள் சட்டி விஜாநாநமென்பதற்கு அநுசிதமான அர்த்தம் சல்பி
ப்பதைவிட ஐராயும் ஜ்ஞாநமில்லாமையையும் விஜாநாநமென்பது அசக்தி
யையும் காட்டுமென்பதே ஸமுசிதம். பட்டர்ஸூத்திரியிலும் அசக்தியைக்
கொள்ளப் பதமில்லையே யென்னில்—ஜாநாரணமாய் அது அசக்தியைக் குறிக்கு
மென்றும் வேறு வழியும் முன்னமே சொன்னோம். இப்படி எந்திரிப்பதால்
இதை மூலத்தில் கூறவில்லை.

அஷ்டாநா என்பதற்கு (பக்தியோகத்திற்குப் பிறகு வரும் பரமபக்தி
யைப் போன்ற) தீவ்ரமான ஆசையினால் என்று பொருள். இது அநிஷ்ட
நிவ்ருத்திவிஷயமுமாம்; இஷ்டப்ராப்திவிஷயமுமாம். கீழேடுத்த ப்ரமாண
ஸம்ப்ரதாய வாய்ங்கனின் பொருளைச் சுருக்கிக்ருர் இப்படியாக
யால் இது. ஆக ஐராய் அபிபாச; என்று மோகோபாய விசத ஜ்ஞாநமிரா
மையும் விஜாநாந ரீதே பரிந்ஷயா விந்ஷயா என்று தமக்கொரு நாளும் சக்தி
வராதென்று தெளிவதற்கான ஜாநாநாநிதானிடமுள்ள ஆகாரவிசேஷ ஜ்ஞா
நமும் கருதப்பெற்றதால். விந்ஷயமனும் அஷ்டாநா என்றதின் பொருளாம்.
அநித ஸிவாஸமென்கிற பொருளல்ல. ஸ்வாந்ஸரத்திலும் அவ்வாறு கூற
வில்லை. 'பக்தியோகரநுஷ்டாந சத்தனும் விளம்பாக்ஷமனாய் ப்ரபத்தி செய்ய
லாமென்றால் அகிஞ்சநனுக்கே ப்ரபத்தி யென்கிற வ்யவஸ்கை கெடுமே'
என்னில்—விளம்பித்துப் பலனளிக்கும் பக்தியில் சக்தனானும் இவன்
கோலின காவத்தில் பலனளிக்கக் கூடிய உபாயம் தெரியாதவனாயிருப்பதால்
அகிஞ்சநனே யாவானென்கிறார் இவ்விளம்பேதி. அப்படி ஓர் உபாயமுண்டோ
யென்னில்—இருந்தால் தெரியவில்லை யென்பது; இராமற்போனாலும் அகிஞ்
சநனே; பக்தியோகத்தாலாகாத ப்ராரப்தகர்மநாசத்தையுமேபகித்து ப்ரப
த்திசெய்யச் சொன்னதால் ஸ்வாந்ஸரானது ஸ்வாந்ஸரத்திலேயாகையால், ஸ்வாந்ஸர
பெருமாள் இருவுள்ளத்திலிருப்பதாம். சால்த்ரமூலமாக அறியமுடிபாமா
போனாலும் உபாயாந்தர ஸாத்யமாகாமையை முன்னிட்டே ப்ரபத்தி செய்வ
தாம். இது பரிமஷி பரிந்ஷய் என்கிற பட்டர்ஸூத்திரியில் கருதப்பெறும்.

கிறது. வ்யாசாதிகள் அதிகாரிபுருஷர்களாகையாலே விலகவுண்டாய் பராயாஸரஸஞ்ஞமாயிருப்பார்கள். ஆகையால் உபாஸநத்தில் இழிந்தார்கள். அல்லது பானமாஸ்யமாதல் விஸ்வாஸமாஸ்யமாதல் உண்டாகி இழிந்தார்கள்வல்லர்

अशक्तस्यातिकृच्छ्रे दुराशादार्थशालिनः । कस्यचित् बुद्धिदौर्बल्यं लघुत्यागस्य कारणम् ॥

ततः प्रपत्त्यनर्हणामन्यदित्यपि युज्यते । व्यासादिषु तु नैवैषा नीतिः संशयवातिषु ॥ இப்படி
உபாஸன—பரபந்தங்களுக்கும் அதிகாரம் வ்யஸ்திதமாகையால் இரண்டு சாஸ்த்ரமும்
உபயோஜனம். இரண்டு அதிகாரிகளுக்கும் உபசமத்தில் மதிபரிவரணமேயுள்ளது.

வ்யாஸாதிகளுக்கு ஐஞ்ஞாதமாந்த்ய மிராமற் போனாலும் விச்வாஸ மாந்த்யத்தைக் கொள்ளவேண்டும். நரஃய் வுத்திரீவ்வாஸ பராயாஸரஸிஸ்யஸே என்று விச்வாஸ மாந்த்யத்தை தானே பக்தியோகத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகச் சொல்லிற்றென்ன—அருளிச்செய்கிறார் அஷஸ்யேதி. அந்த வசநம் சூரபாயத்தில் ப்ரவர்த்திப்பவரெல்லோருக்கும் விச்வாஸமாந்த்யம் காரணமென்று சொல்வதன்று; லக்ஷ்யத்திலே இழியவேண்டிய அதிகாரி அதை விட்டு சூரபாயத்தை விடும்பவது புத்திரீவ்வயத்தாவென்கிறது. வ்யாஸாதிகளுக்கு புத்திரீவ்வயம் சொல்லவாகாது, ப்ரபத்திசாஸ்த்ரத்தை யுபதேசம் செய்து நமக்கு ஸம்சயம் போக்கி விச்வாஸம் விளைவித்தவர்கள் அவர்கள் தாமே. அஷஸ்ய—அசத்தையிருந்தும் அநிகூல்யே—தன்னால் செய்யவாகாத ப்ரமயோகாதிகளிலே திடமான துராதை கொண்ட அல்பனுக்கு லக்ஷ்யத்தையாக த்ரிற்ருப் காரணம் புத்திகெளர்பல்யம். விச்வாஸமாந்த்யமிருந்தாலும் வுதேய் பவஸி வாதா ஸுயஸி ஸம்ஸந்தி:இத்யாதிப்படி சிலர் ப்ரபத்தியிலிழிடலாம். இழியாமையால் துராதை யுள்ளது. தவ—ப்ரபத்தியில் விச்வாஸ மாந்த்யமோ சூரபாயத்தில் திடமான துராதையோ இருப்பதனால் ப்ரபத்திக்கநதிகாரியானார்க்கு உபாயாந்தரம் செய்யமுடியாமற் போனாலும் அதற்குக் கீழ்ப்படியில் ஏதேனுமொன்றாகும் எனி என்பது யுஷஸே தலும். அவர் இச்சிக்கிறாராகிலும் உண்மையில் அவரால் செய்யவாகாதென்று சூரபாயானிதாரமே யுள்ளது. ப்ரபத்தியில் விச்வாஸமிருந்தும் சூரபாயத்தை ஸாதிகவாமென்று துராதையுள்ளவனும் அதிகாரி; கார்பண்யமில்லையே அவனுக்கு சூரபாயமே ஸாத்யமென்றே ப்ரமமே வுத்திரீவ்வயம். வ்யாஸாதிகள் சத்தரானபடியாலே அவர்களுக்கு பக்தி யோகத்தில் ஆகை துராதையாகாது, ப்ரபத்தியை விடுவது ஆகிஞ்சந்ய மிராமையாலே. ஆக டவா நீதி:—விச்வாஸ மாந்த்யத்தால் துராதையால் ப்ரவ்ருத்தி யென்கிற வழி வ்யாஸாதிகளிடம் சொல்லவாகாது. இப்படி விளம்பகாமரான பக்தியோக சத்தரும் ப்ரபத்தியே செய்வதென்பதை நிராகரித்தபடியாலே அதிகார வ்யவஸ்தத்தை யுண்டென்று முடிக்கிறார் இப்படி. இதி. ப்ரபத்திக்கு வர்ணாச்ரமதர்மாபேதையிலையாகில் ப்ரபந்தன் அதை யெதற்குஷ்டிப்பது? அதுஷ்டித்தால் அங்கமாகும். ப்ரஹ்மஸ்த்ர ந்யாயத்தாலே ப்ரபத்தியும் கைவிடும். ஆகையால் ந்யாயத்தை விடுக்கவேண்டுமே

ப்ரபந் நனுக்குக் கோரின ஈசத்தைப் பற்ற வேறு ஒன்றை அநுஷ்டிக்கில் அநாஸ-
த்யாயத்தாலே விரோதமுண்டானாலும் ஈயம்யோஜனமாகவாதல் ஈவஜ்ஜாநபாசமூ-
ஹாதி—கலாஈசரத்தைப் பற்றவாதல் வேறொன்றை அநுஷ்டித்தால் விரோதமில்லை

(2) இப்படி ஈரபத்யாநம் கூடாதொழிந்தாலும் உபாயவ்யூஹியாநம் பண்ணுகை
'ரீரீரீரீ'வுக்குப் பொருவானாலே என்னில், ப்ரபந்நனுக்கு உபரகத்யுமோசரங்
கணான வாய்வங்ளில் உபாயவ்யூஹியாநம் விதிக்கிறவிடம் உசிதம். இங்கு உபர-
கத்யுமோசரம் றிக்கே உபாயவிவாயகமாயிருக்கிற இவ்வாக்யத்திற் சொல்லுகையாலே
இப் புஹியாநபூர்வமான ஈர்மஸ்வரூபம் ப்ரபத்திக்கு ஈரமாக அநுஷ்டென்று
கூறிக்கையால் 'ஈயம்யோஜனமான கௌஷ்டேயம் உபகரத்யம்' என்கிற மதம் விஹியாது;
இவ்வுபாயத்துக்குச் சொல்லுகிற ஈர்மஸ்வரூபமும் விதையாது; இவ்வு-
பாயம் ஈகிஷ்ணாபிகாரமன்றிக்கே ஓழியும். எங்ஙனேயென்னில்—உபாயமல்லா

யென்று—அருளிச்செய்கிறார் இரண்டு அதிவாரிகளுக்கும் இதி, பகவதஸ்ம்
ருத்தி, பாகவதஸ்ம்ருத்தி யெல்லாம் உத்தேசித்துச் செய்யும் தர்மங்கள்
ப்ரபத்தியை ஏன் வாதிக்கவில்லை? வேறு ப்ரயோஜனத்திற்காகச் செய்வதா
வென்னில், நித்ய தைமித்திகங்களும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகச் செய்வதால்
பாபமமாகா என்ற கருத்தாலே ஈவஜ்ஜாநபாசையாதி.

(2) இப்படி தர்மஸ்வரூபத்யாகபஹ்மத்தைக் கண்டித்து, 'தர்மத்தைத்
துணையாக அபேக்ஷிக்காமல்' என்ற அர்த்தம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இனி
தர்மங்களுக்கு உபாயத்வ புத்தித்யாகம் விதிக்கப்படலாமென்கிற பஹ்மத்தைக்
கண்டிக்கிறார் இப்படி ஸ்வரூப இம்யாதியால், 'ஈர்மஸ்வரூபம் உபாயம்
தர்மங்களில் உபாயத்வபுத்தியை விட்டு என்று பூர்வபக்ஷி சொல்வது. தர்மங்-
களில் உபாயத்வபுத்தியை விட்டு என்று ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்வதானால்
அவன் செய்யும் உத்தரகருத்யங்களில் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனத்வ புத்தியை
உபதேசித்ததாகும்; சரமச்லோகம் ப்ரபந்நனைக் குறித்து வந்ததன்று; ப்ரபத்-
தியை விதிக்க வந்தது. இதில் ஸர்வதர்மங்களிலும் உபாயத்வ புத்தியை விட்டு
ப்ரபத்தி செய் என்றால் உபாயத்வ புத்தித்யாகம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகும்.
அநுஷ்டிக்கப்படாத தர்மத்திற்கு உபாயத்வபுத்திப்ரஸக்தி யில்லை; அதை
விடச் சொல்ல வேண்டா. அநுஷ்டிக்கிற தர்மத்திற்கு புத்தித்யாகத்தை
விதித்தால் உபாயத்வ புத்தித்யாகத்துடன் தர்மங்களை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு
ப்ரபத்தி செய்யென்றதாம். அப்போது த்யாகவிசிஷ்டஸர்வதர்மங்களும்
ப்ரபத்தியங்கமாகும். இதில் வரும் தோஷங்களைக் கூறுகிறார் ஸ்வயம்-
ப்ரயோஜனேத்யாதியால். உத்தரகருத்ய மெல்லாம் அங்கமாகும் தைரடேஷ்-
யம் விதையாது = போயிடும். அகிஞ்சநாதிகாரத்வமும் போமென்றபடி.
பக்தியோகாததிகாரிதானே இதைச்செய்கிறார்; ஆகிஞ்சநயத்திற்கு ஹாரி
யில்லையே. 'துணையாக ஒன்றையுமபேக்ஷிக்காமல்' என்ற ஸித்தாந்த பஹ்மம்
போவ்நானே இதுகுமென்ற கருத்தால்கேட்கிறார் எங்ஙனே இதி. உத்தரம்
உபாயமிதி, பக்தியோகமே உபாயம்; வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அநுபாயம்,

தவற்றில் ஏவாசுரபுரிகளும் இங்கு விவரிக்கவேண்டா. உபாயமானவற்றில் ஏவாசுரபுரிகளும் பண்ணி அநுபூதிக்கையாவது உழை ஏவாசுரிகளில் தீயியாம். இங்கு ஏவாசுரபுரிகளும் பொருளாகச் சொல்லுகிற படித்தில் சாதிவிதிக்கும் அநுபூதிவிதிக்கும் அங்காரி செக்கராவே திரிசம் பரிஹரித்தவிடமும் அநுபூதி-வசனம். இங்கு உழைகளும் சொல்லும்போதிலே திவ் திரிசம் அநுபூதிமுன்னது? இப்படி புவிவிசேஷாபுரிகளும்—பாச—அங்காரிப் ப்ரபத்திக்கு அநுபூதி இசையும் படித்தில் ஏவாசுர-அநுபூதிக்கு ஏவாசுரபுரிகளில் மாறாட்ட மேயுள்ளது. அநுபூதிக்கு ஏவாசுரபுரிகளில் அநுபூதி அநுபூதிமென்றிதே வைஷம்யமும் அநுபூதி, 'அநுபூதிபுரிகளில் அநுபூதி அநுபூதி' என்று சொல்லப்பட்டதிலே.

அநுபூதிபுரிகளில் உபாயத்வ புத்தியாக விதி விதிக்கையால் உபாயத்திலென்ன வேண்டும், அப்போது புத்தியாகத்தான் பத்தியை யநுபூதித்துக்கொண்டு ப்ரபத்தி செய் செய்வதாம். ஆக வாகிஞ்சநயஹாரி யென்றபடி, பழைய இதி. முன் சொன்ன உபாயத்தாகவிதிபடித்தில் அநுபூதிநய அநுபூதி, உபாயமும் செய்ய வேண்டுமென்றோம். அப்பழைய தீயியே தந்த உபாயத்வபுத்தியாக விதியிலுமாம். இவ்வுபாயத்வபுத்தித்தியாகவாதி ஒரு விதிராதத்தை சங்கித்யப் பரிஹரித்தார்; அந்த சங்கித்யக்கும் பரிஹாரத்திற்கும் இடமில்லை யென்கிறார் மேலே. பத்தியுப உபாயவிதிக்கும் த்யாகவிதிக்கும் விதிராதமென்று சங்கித்ய. பத்தியுபரிசாரிக்கு அதன் விதி; ப்ரபத்தியுபரிசாரிக்கு த்யாகவிதி யென்று அவர் சொன்ன பரிஹாரம். இங்கு தந்த த்யாகமானது தர்மத்த்யாகமா, உபாயத்வபுத்தி த்யாகமா, தர்மத்த்யாகமாகில் தர்மவிதியோடு விதிராதத்திற்கு இடமுண்டு. உபாயத்வ புத்தித்த்யாகத்தானே சொல்வது. தர்மத்தை யநுபூதித்தல் கொண்டுதானே உபாயத்வபுத்தித்த்யாகம் செய்ய வேண்டும். அதனால் தர்மவிதி விதிராதமில்லையென்றபடி. திவ் வரும் தோஷத்தைக் கூறுகிறார் இப்படி புத்தி இதி. உபாயத்வ புத்தியாகத்தோடு பத்தியைச் செய்துகொண்டு ப்ரபத்தியைச் செய்யவேண்டுமென்று இங்கு விதி, பத்திவிதிவாய்தத்தில் அங்கமாகப் பல ப்ரபத்திகளுண்டாகையாலே ப்ரபத்திவிதிவிட்டபத்திவிதியாம். ஆக இருவரும் இரண்டையும் அநுபூதிக்க வேண்டும். ஒருவனுக்கு ப்ரபத்தி அங்கம்; ஒருவனுக்கு பத்தி அங்கம் என்றதேயாம். ஆக அநுபூதிநாதிசாரத்வமெப்படி? அதிராமற்போதிலும் பத்தியை யங்கமாக்கினால் ஒரு லாபமுண்டென்று கேட்டுப் பரிஹரிக்கிறார் அநுபூதித்தில் இதி அநுபூதிபுரிகளில் = எல்லா அங்கங்களுடன் சேர்த்து அநுபூதித்தால் தான் அநுபூதி பத்திக்கும். மோஷகாமனையால் செய்வதால் பத்தியும் ப்ரபத்தியும் சாம்யமே. அதனாலேயே மோஷத்திற்கான ப்ரபத்தியநுஷ்டாதத்தில் ஐந்து அங்கங்களும் விடாமல் அநுபூதிக்க வேண்டுமென்கிறது ஆக ப்ரபத்திக்கு பத்தியாகினை அங்கமாகச் சொன்னாலும் அங்கியான படித்திற் போலே பூர்ணநுஷ்டாதம் வேண்டும்.

இனி உபாயமான பத்தியாகி வ்ருபத்தியாகத்தையோ பத்தியாகிகளில்

अतः स्वरूपत्यागोक्तौ कैङ्कर्यस्यापचारता । उपायत्वमतित्यागे तत्स्वरूपाङ्गता भवेत् ॥

सात्त्विकत्यागयुक्तानां धर्माणामेतदङ्गता । नूनं विष्मृतकाकादिवृत्तानैरुपवर्णिता ॥

सकृत्प्रपदनेनैव धर्मान्तरद्वीयसा । तत्क्षणेऽभिमतं पूर्वं संप्रापुरिति शुभ्रम् ॥

प्रसक्ताङ्गत्वबाधे तु महास्रसमतेजसः । उपायस्य प्रभावश्च कैङ्कर्यादि च सुस्थिरम् ॥

ஆகையால் 'இங்கு ஸ்ரீதர்மம்' என்ற இடையே எவ்வாறு தான் அப்போது விதிக்க

உபாயத்வபுத்திரியாகத்தையோ அர்த்தமாகக் கொள்ளாமல் வர்ணாச்ரம தர்மஸ்வரூப த்யாகத்தையோ அவற்றில் உபாயத்வபுத்திரியாகத்தையோ அர்த்தமாகக் கொள்ளலாமே யென்பதைக் காரியையால் கண்டுகொள்ளு. அதை— பத்தியாதி தர்மத்தைக் கொண்டு சொன்ன அர்த்தத்தில் தோஷமிருப்பதால் எவ்வாறு வர்ணாச்ரம தர்மத்தாகத்தைச் சொல்வதானால் கைங்கர்யமும் வர்ணாச்ரம தர்மத்திற்கு சேர்வதால் அற்றகு த்யாகவிதி யிருந்தும் அதை யநுஷ்டித்தால் அபாபாரதா = நிஷித்தாநுஷ்டாநமென்றும் தோஷம் வரும். உபாயத்வமத்யாஜை-வர்ணாச்ரமதர்மங்களை விடாமல் அவற்றில் உபாயத்வபுத்திரியை மட்டும் விடவேண்டுமென்றால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ப்ரபத்திக்கு அங்க மென்றதாகும். அல்லது முதற்காரிகையால் கீழ்க்கூறியதற்கு தோஷாந்தர மும் கூறி நிரூபணம் அதை = இவ்வளவால்; இதற்கு மறு என்றதில் அந்வ யம். கைங்கர்யபாபாரதா = நிஷித்தாநுஷ்டாநமென்றபடி கைங்கர்யம் இஷ்டம். அது தகாதென்பவாகும். இனி வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஸாத்விக த்யாக விதி யாகட்டுமே என்ன. அருளிச்செய்கிறார் சாஷிதேவி. ஸாத்விக த்யாகத்துடன் சேர்ந்த இவை அங்கமாகக் காக்கா திவ்ருத்தாந்தத்தைய மறந்தவர்களால் சொல் லப்பட்டதாகும். காங்கர்ய ரஜை:ஷாதிக்கு வர்ணாச்ரம தர்மங்களில்லை யாகை யாலே ப்ரபத்தி தகாததாகும். பனிதர்க்கே வர்ணாச்ரம தர்மம் வேண்டுமென் னில்—அதவுமில்லை. அம்மதர்மத்திற்கு வெகுதூரத்திலிருக்கிற பின்னே தர்மாநுஷ்டாந ப்ரஸக்தியிராத சகூர்ப்பதேனே எவ—ப்ரபத்தி யென்பதே ஒரு கால த்திய கார்யத்தாலேயே அந்த ஷணத்திலேயே பூர்வ—சிலமுன்னோர்கள் அம்மதம்— கோரின பலத்தை சம்பாதி; பெற்றார்களென்று கேட்டுளோம். இங்கே ஸக்ருத் பதத்தினால் அம்மதம் அங்கமாகாமலுக் காரணமும் குறிக்கப்படும். பத்தி க்கு வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அங்கமாகக் கண்டுகொண்டு பண்ணி மேன் மேல் பத்தியை வளர்ப்பதாலாம். ப்ரபத்திக்கு வளர்ச்சி யில்லை; தர்மாந்தரம் அநுஷ்டிப்பதற்கு முன்பே ப்ரபத்தியுத்தியாம். அதால் அம்மதம் அங்க மாகாதென்பபடி. பிறர் கூறிய த்யாகவிதிபடிபடிக்களைக் கண்டித்து விட்டுத் தம் படித்தில் தோஷமில்லை யென்பதென்றார் அசுரேதி. வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அங்கமாகக் கொள்ளாமல் என்பது ஸ்வபடி. அதைச் சொன்னதால் ப்ரபத்தி ப்ரஹ்மா- ஸ்த்ரதுல்யமென்று தேறும். அதனால் உபாயப்ரபாவம் ஸத்திரமாயிற்று. த்யாகவிதியிராமையால் கைங்கர்யம் செய்வதும் நில்லத்தது. காரிகைகளின் விவரணம் ஆகையால் இத்யாதித்யால். அசுராரவாதி என்றதால் ப்ரபத்தி

கிறது' என்றும், 'அவை அஃமாம்படி இங்கு வுயிவிசேஷ்யாமாயம் விதிக்கிறது' என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் அஃநுபாலநாதிசாஸங்களுக்கும், ப்ரபத்திக்கு நேரேஷ்யம் சொல்லுகிற ஷாஸங்களுக்கு, பூர்வாபிசம்மதாயங்களுக்கும், ப்ரபதராயம் போந்த பூர்வாபிசங்களுடைய ஆசாரத்துக்கும் விருத்தங்களாம்.

இப்படி உகதேவங்களாலே சமீங்களினுடைய ஸ்வரூபமும் ப்ரபத்திக்கு அஃமம்நு, உகதேவத்தாலே அந்த சமீங்களினுடைய ஸ்வரூபமும் இதுக்கு அஃமம்நு. ஆகையால் இங்கு மற்றொரு சமீக்தாலும் இப் ப்ரபத்திக்கு அபே கஷையிலை என்கையிலே இக் சமீகதிக்குத் தாத்பர்யம்

'இப்படி ப்ரதிபேதிக்கைக்கு ப்ரபதம் வேணும் இங்கு என்ன சமீங்கள் ப்ரபதங்களாய் ப்ரதிபேதிக்கப்படுகிறது' என்னில்—வேதாந்தோத்திரிகளான வித்யை களில் ஒரு வித்யையிலே ஒகி அஃமங்களாய்த் தோற்றின வ்ரதிபேதிசமீங்களும் ப்ரதிபேதிசமீங்களும் வித்யாந்தரத்திலும் வருமாப்போலே வ்யாதிபேதியிலும் இவை(?) துஷ்யாயதேயாலே அஃமங்களாய் வரப்புக இப்படி அஃமப்ரபத முடைய சமீசமீங் களாலும் இதுக்கு அபேகஷையிலை என்கை இவ்விடத்துக்கு உசிதம்

இத் சமீங்களுக்கு 'அஃகாரிவென ச' என்ற ஸுதந்த்ரத்திற் சொன்ன விஷய- அஃகாரிவென தவிர்த்தாலும், விதிநவ்யாபாஸ்யமஃமபி' என்று சூதாந்தத்திற் சொன்ன விநியோகாந்தரத்துக்குப் ப்ரபந்தநம்பக்கல் நிவாரகரிலை. ஆகையால் இத் சமீங்களினுடைய அநுபாநமும் சமீங்களைத் த்யஜிக்கையும் ப்ரபத்திக்கு அஃமல்லாமையால் அஃமங்களில் நேரேஷ்யம் அதிகாரத்திலே சொருகும்; அஃமமான நிய-நேமிச்சிங்களுடைய அநுபாநம் அஃநுபாலநமான கைங்கர்யமாத்ரமாம்.

யைக் குறித்துச் சிலவற்றிற்கு அங்கதவம் ப்ரஸக்தமாயிற்றென்றதே; எப்படி ப்ரஸக்தமாயிற்றென்ன, விவரிக்கிறார் இப்படி ப்ரதி. வேதாந்தோத்திரிகளான = உபநிஷதத்துக்களில் விதிக்கப்பெற்ற. ஒருவித்யையிலே = க்ரவானேஷ ப்ரதிபேதி வ்ரதி. தேவ்யமபிசம்மதாயித் து சுதததததே துததே என்று அங்கங்கே, ப்ரதி-மார்க்கம். பத்தியோகநிஷ்டன் த்யாதத்திற்கங்கமாக, கடைசியில் தான் போகிற அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும், அதற்கு முன் தனக்குப் புண்யபாப ஹாரியும் பிறரிடம் அப் புண்யபாப ஸங்க்ரமமுமாமென்றதையும் நித்யம் சிந்தனை செய்யவேண்டும். சிலவிடத்திற் சொல்லியிருந்தாலும் எல்லா பத்தியோகத்திற்கும் இவற்றைக் கொள்வது போல் ப்ரபத்திக்கும் கொள்ள வேண்டுமென்று ப்ரஸக்தி, அதனால் வேண்டாமென்று, ப்ரதி: க்வித்யே: ப்ரா- பேதி: ந வித்யே என்கிற வசநத்தை யநுஸரித்து நிஷேதம். நித்ய தைமித்திக தர்மங்களால் பத்தியோகத்திற்குப் போல் ப்ரபத்திக்கு உபகாரம் சொல்ல வாகாமற் போனாலும் ப்ரதிபேதிசமீங்கள் வேண்டுமென்று சிந்திக்க இடமிருக் கிறது (இவை யென்கிற சொல் இராமலுமிருக்கலாம்,) அப்படியானால் கதி சிந்தநாதிக்களைப் போலே வர்ணாச்ரமதர்மத்தையும் விட்டுவிடலாமே யென்ப தற்கு உத்தரம் இத்தர்மங்களுக்கு இதி. நிவாரகரிலை = நிஷேதக ப்ரமாண யிலை. அப்படி அங்கமல்ல வென்று தெரிந்ததால் அசக்யத்தைச் செய்ய

இப்படியாகில் புவனுக்கு நிய-நீமிசிகங்களில் அடைக்க வெண்ணைத
 பூதநீசுயங்களுக்குப் ப்ரயோஜகர் ஆரென்னில்—இவை இவனுக்கு உபாயநர
 த்திற் புதா(து); அந்நாநரநிரவுஷ்யான ப்ரபத்திக்குப் பரிகரங்களுமாகா(து).
 வரணத்தில் ஈச்வரன் வெறுக்குமென்று செய்கிறானுமல்லன்; தனியே இவை
 தமக்கு ஒரு பாபசுய-சுர்-புது-புதுவாடிபலாந்ரத்தை ஆசைப்பட்டுச் செய்கிறானு
 மல்லன்; வெளகிகரானவர்கள் யூவடிகள் டண்ணுமாப் போலே கேவலம்
 தன் உகப்பாலே ப்ரவர்த்திக்கிறானுமல்லன்; முக்தரைப்போலே மாவத்சிபாய
 த்தைதப் ப்ரயசுமாகக் கண்டு அவனை உகப்பிக்கைக்குப் ப்ரவர்த்திக்கிறானுமல்லன்;மற்று
 எங்ஙனையென்னில்—இக்கைங்கர்யங்களுக்கும் ப்ரலாந்ரங்கள் போலே மாவ-
 ப்ரிநியும் ப்ரலமாக வாலசிக்ரமாகையாலே அவனுக்கப்பிலே சரஸ்சரண தன் ப்ரகிசி
 சமாவத்தாலே ருசி ப்ரதக்கையாலே சுதூ-புதுவாடிபலாந்ரங்களிற் போலே சர்வவிசு-
 ப்ரபுவான அவனுடைய ப்ரிணநங்களிலே சாஸ்த்ரம் தைவிளக்காக ப்ரவர்த்திக்கிறான்.
 இவ்விடத்திலே சிலர்--ஸர்வேச்வரன்பக்கலிலே சர்வமர்யாசம் பண்ணின
 விவேகிக்குத் த்யா-உபாசுயவிமாரிநிபிகம் ஈரபரானமன்றோ? இப்படி இவன்

ஆசை கொள்ளமாட்டான் ; சக்யத்தைக் கைங்கர்யமாகச் செய்வானென்க.

ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் ப்ரபத்திக்கு அங்கு மாயிற்றே; உத்தரக்ருத்யங்கல்ப யநுஷ்டித்தால் தானே அதற்குப் பூர்த்தியெட்பதைப் பரிஹரிக்கிறார் ஸங்கல்பேதி. ஸங்கல்பமே அங்கமாக ச்ருதம்; உத்தரக்ருத்யம் அங்கமென்று சாஸ்த்ர ஸம்மதமானால் அநுகூலனாயிரு என்றே விதியிருக்க வேண்டும்; ஸங்கல்பிக்க வேண்டுமென்று தானே விதியிருக்கிறது. பின்னால் செய்யாவிட்டாலும் ஸங்கல்பம் நடந்ததுதானே. பின்னால் செய்வது ஸங்கல்பத்தை நிறுத்த நம்=காரணமாகவுடையதன்று; ஆச்ரமதர்மவிதியே காரணம். விஹிதமென்ற காரணத்தால் செய்வதானால் அவச்யவிஹிதமாகாத ஷ்லோகம்=பெரிய கைங்கர்யங்களை ஏன் செய்கிறானென்ன—பிறரின் தர்மநுஷ்டாநத்திற்கும் ப்ரபந் நனுடையதற்கும் உள்ள வாசியை விரித்துரைக்கிறார் இப்படியாகில் இதி. ப்ரயோஜகர் ஸூர்=நியமிக்கிறவர் யார். எது ப்ரேரகமென்றபடி, இவை இத்யாதி. ஷ்க.பித.காமி.ராஜ.முக விலக்ஷணனாவான் ப்ரபன்னன்.

பெரிய பெரிய கைங்கர்யங்களை ஸ்வரூபத்திற்கு நுகுணமென்று செய்கிறானாகில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு அதுவே ப்ரவர்த்தகமாகலாமே, சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தகமென்று கொள்ளவேண்டாமே. ஆக சாஸ்த்ரீயத்திற்கு த்யாகமும் தகுமென்பர் சிலர். அதை அநுவதித்து நிரளிக்கிறார் இவ்விடத்திலே சிலர் இதி. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுள்ளவன் ஸ்வரூபாசிதங்களான கைங்கர்யங்களையே செய்வானென்றால் அக் கார்யங்கள் எவை? சேஷத்வ ஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு சேஷியுப்புக்கான கார்யமே உசிதமென்று பொதுவாகத் தெரிந்தாலும், அது எதெதென்று சாஸ்த்ரமின்றி யறியவாகாது. சேஷிக்கு மாலாகரண தீபாரோடண ஹவிர்நிவேதநாதிகள்

ஸுபவடிவனாமத்தனை போக்கி ஶாஸ்திரமும் படி என்?" என்று சொல்லுவார்கள். இதுவும் அநுபபநம்; எங்ஙனென்பென்னில்—ஸ்வரூபம் இன்னபடி இருக்கு மென்று சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு அறுதியிட்டால், 'இஸ் ஸ்வரூபத்துக்கு இன்ன பூரவாஶீமும் ததுபாயமும் ஶ்யாத்யம்; இன்ன பூரவாஶீமும் ததுபாயமும் தபாதித்யம்' என்று பிரித்துத் தெளிகைக்கு முக்தனாமளவும் ஶாஸ்திரமொழிய வழியில்லை. ஸ்வரூபத் தில் திஷ்வாதிதனைக்கொண்டு சில ஔவியமாயம் அறியலாமத்தனையல்லது 'திஷி உகந்த கைங்கர்யத்தின் ப்ரகாரம் இது, இக் கைங்கர்யத்துக்கு உபா பங்கள் இவை' என்று ஶாஸ்திரமும் நியமித்துக் காட்டாது. ஆதரிப்பி சாஸ்த்ரத்தை அநாதரித்து நிதிததுங்களைக் கொண்டாதல், விதிதங்கள்தம் மிலும் ஶ்யாதிதமல்லாத ததுங்களைக்கொண்டாதல் தனக்கு ருசித்தபடியே ஶாஸ்திரமாயிருக்கும் கட்டளையிலே கைங்கர்யத்தை நடத்தப் பார்த்தால் தாசா—அபாசாங்களுக்குப் பிரிவிலையாம். அப்போது தன் ருசி யொழிய வேறு நியாமக மில்லாமையாலே முழுக்கு—க்கள் தவிர்ந்து போ[ரு]தித ததிநிதிதங் களையும் தன் ததிபாதித்தாலே கைங்கர்யமாக அநுதிக்கப் பசங்கிக்கும். ததிநிதிதங் ததிலும் ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் "ஶாஸ்திரவிதிதானி சம்பூய" என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் ஶாஸ்திரமாய்த் தன் அதிசாரத்துக்கு சாஸ்த்ரமடைத்த தகங் கர்யங்களையே பண்ணப் பாதம்.

"तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्यकार्यव्यवस्थितौ । शस्त्रां शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ॥" என்ற தாதிதம் சாதிசாரிசுளுக்கும் பொதுவாயி நக்கும் ஆளவந்தார் திதிதாதிசம்பாதி

போக்யங்களென்று லோகந்யாயத்தாலேயே தெரியுமென்னில்—ஈசுவர னுக்கு இந்த வஸ்து இஷ்டமென்று முக்தர்களைப் போலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த் காணவாகாமையால் சாஸ்த்ரம் ஈசுவராஜ்ஞையாகையாலே சாஸ்த்ர ஸம்மத மானது ஈசுவரனுக்கிஷ்டம் என்றறிந்தே செய்யவேண்டும். மாலாகரணதி தளாலே ஆரதிக்கப்படவேண்டிய அர்க்சாவிக்க்ரஹங்களும் அவற்றின் ப்ரதிஷ்ட்டாக்ரமமும் அவற்றுக்குத் தக்க மாலா.திப.நிவேதநாதிகளுக்கு உபயோகப்படும் த்ரவ்யவ்யவஸ்த்தையும், ஆரதிப்பவர் இன்னாரென்று வர்ண ச்ரம வ்யவஸ்த்தையும், ஆராதநத்ரவ்யங்களுக்கு ப்ரதிக்க்ரஹாதி வ்யவஸ்த் தையும் ஆராதநத்திற்கு அர்ஹதை வரும்படி நித்யநைமித்திக அநுஷ்டாந வ்யவஸ்த்தையும் சாஸ்த்ரமூலமாகவே கொள்ளவேண்டும். ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுள்ளவன் திஷாசமான வர்ணாச்ரமாதிகளைக்கொண்டு ஒன்றும் செய்ய வாகாவென்னில்—மாலாகரணங்களுக்கும் அந்த திஷைகார்யமாகையால் விடப் படவேண்டும் ஆக சாஸ்த்ரமே திவிளக்கென்று விரிவாக ஸமாதாதம் அருளுகிறார் எங்ஙனே இத்யாதிதயால். தவிர்ந்துபோருகிற=விட்டிருக்கிற.

இப்படியானால் ஆளவந்தார் ப்ரபநநன் எக் கார்யம் செய்தாலும் திசு=தன்னிஷ்டப்படி செய்யலாமென்று எவ்வாறருளினு ரென்பதற்கு ஸமாதாதம் ஆளவந்தார் இத்யாதி அந்த ச்லோகத்தில் திசு= என்பது தன்னிஷ்டப்படி என்ற பொருளில் வந்ததல்ல; அந்த ச்லோகம் பக்தி

திலே “शानी तु परमैकान्ती तदायत्तमजीवनः । तसंछेदविशोगैकसुखदुःखतदेकधीः ॥

भगवद्भ्यानयोगोक्तिवन्दनस्तुतिकीर्तनैः । लब्धात्मा तद्रूपानमनोबुद्धीन्द्रियक्रियः ॥

निजकर्मादि भक्त्यन्तं कुर्यात् प्रीत्यैव कारितः उपायतां परित्यज्य न्यस्येत् देवे तु तामभीः ॥”

என்று அருளிச்செய்தவிடத்தில் ‘பிரீயேவ காரித:’ என்றதுவும் ஶாஸ்ன வேண்டா வேன்ற படி யன்று; இங்கு ஶாஸ்னம் கொண்டே அறியவேண்டுகிற கைங்கர் ந் தன்னில் வாஸிஸ்தோரஜனகர்வமடியாக ஶேஷபூனான தனக்குப் பிறக்கிற டரிசயினு டைய பிரகவாததிசயம் சொல்லுகையிலே தாத்தபர்யம்.

இச் ஶ்லோகங்களை உபாஸனாபிகாரிபக்கலிலே யோஜிக்கும்போது, உபாஸனாபி களுடைய ஶாதுநமஸ்கத்தையும், கலிபாயமான ஶாரயனுக்குப் மசாவுநமாய்க் கொண்டு கலத்ததுக்கு ஶாஷாதுபாயமன்றிக்கே நிற்கிற நிலையையும், இவ்வுபா ஸந்தாலே ப்ரஸந்நனான ஸர்வேச்வரன்தானே கலத்ததுக்கு ஶாஷாதுபாயமாய் நிற்கிற நிலையையும் சொல்லுகையிலே நோக்காகககடவது.

ஸ்வ:ஷர்பாஸினிஸ்தந்திரத்தில் இச் ஶ்லோகங்களை யோஜிக்கும்போது, இவன் ஶாதுநமஸ்களாலே பண்ணும் கைங்கர்யமெல்லாம் ஶங்கயோகிகளின் கட்டளை குலையாதிருந்தாலும் ஸ்வாமி ஸந்தோஷமொழிய வேறொரு ஶர்மோஷ:பிஷயோஜன த்துக்கு உபாயமாக அநுஸிங்கிருனல்லாமையாலே இவனுக்கு ஶங்கயோபாஸையும் ஶங்கயோஜனையும் குலையாதேயிருக்கிறபடியையும், ஶரிஜனான இவனுக்கு ஶச்வரன்தானே ஶாயா:நரஸ்தானத்திலே நின்று கலம் கொடுக்கிறபடியையும் சொல்லுகையிலே தாத்தபர்யம்.

யோகநிஷ்டனுக்கும் செய்யவேண்டிய ரீதியை யுபதேசிப்பது ஆகையால் பிரீயேவ என்பதால் தனக்குத் தோன்றிய படி யெல்லாமென்றதாகாது சாஸ்த்ர விவரிதத்தைச் செய்யும்போது நிர்பந்தத்திற்காக வருந்திச் செய்வது போலன்றி ஸஹ்ருத்தினுடைய ஆராதநம்போல் ப்ரீதியோடுசெய்யவேண்டு மென்றதாம். ப்ரபந்ந விஷயத்திலும் அந்த ச்லோகத்திற்கு அவவாறே போருள். ப்ரபந்நரான நாதமுந்யாதிகளைப் போலே முடியுமாகில் பக்தியோக க்ந்தையும் அநுஷ்டிக்கலாம் ‘உபாயதா் பரித்யஜ்ய ந்யச்யேத் தே து தா் அபி:’ என்கிற அச்சத்திற்கு மட்டும் அர்த்தம் சிறிது வேறுபடும். பக்தியோகநிஷ்டன், தான் செய்வது முக்திக்கு நேராக உபாயமென்கிற புத்தியை விட்டு அந்த உபாயத்வத்தை எம்பெருமானிடமே வைக்கவேண்டும். ப்ரபந்நன் எல்லாம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகச் செய்வதால் அது ஒரு பலத்துக்கும் உபாயமன்றி கையால் அதில் உபாயத்வபுத்தியை விடவேண்டும். பலன் ஒன்றுமிராது போது ஶச்வரனிடத்தில் உபாயத்வத்தை வைப்பதென்றது ப்ரபந்நனுக்குச் சேருமோ வென்னில்—ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகவே யெல்லாம் செய்தால் மோஷ ப்ராப்தி எங்ஙனே யென்ன, ஶுரபாயஸ்தானத்திலே ஶச்வரனை நிறுத்திய படியாலென்றறிவிக்க அவனிடம் உபாயத்வத்தை வைப்பதென்றது;ப்ரீதியு கு அதுஉபாயமாவதும் அவனாலென்றதுமாம். ஶசி:சாஸ்த்ரார்த்தவிடாமையால்

‘अहं हि सर्वज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च’, ‘हव्यकव्यभुगेकस्त्वं पितृदेवस्वरूपधृत्’,

‘ये यजन्ति पितॄन् देवान् ब्राह्मणान् सद्भुताशनान् । सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजान्ति ते ॥’

என்கிறபடியே சர்வஜ்ஞமிப்பானவனே பரிபுஷணனை இவனுக்கு அராதணைகையாலே இப்படித் தெளிந்து அநுஷ்டிக்குபவனுக்கு யथाசாரணம் அநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யங்களால் உபாயாந்தரஸ்ப்ஷம் வாராதாப்போலவும், கீட்யுர்திங்களான ட்ஷ்யாஜ்ஞ-நிஷேதிலோபயோகாதிக்களால் ப்ரயோஜனாந்தரஸ்ப்ஷம் வாராதாப்போலவும் அராத்யவிஷேணமாக விவிஷயபாசங்களான உபநாசேதனங்களால் தேவதாந்தரஸ்ப்ஷம் வாராதா.

‘नारायणं परित्यज्य हृदिस्थं प्रभुमीश्वरम् ! योऽन्यमर्चयते देवं परबुद्ध्या स पापमाक् !’,

‘यस्तु नारायणं देवं सामान्येनाभिमान्यते । स याति नरकं घोरं यावच्चन्द्रदिवाकरम् ॥’,

இந்த்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் = அநந்த-அஜர-அமர-அவிநாச-மாஹா-வ்ஷிஷ்ட-மாகவும் உபாஸனம் விதித்திருப்பதால் தீவிஷம்-முக்கை. அஃ ஹி இதி. மீநே ட்ஷ்யேதி விபு 1-19-73. பித்ருக்களையும் தேவதையையும் தன் சாரமாக தரிப்பவனாய் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியராய் நீ ஒருவனே தேவதையுட்களான ஹவ்யத்தையும் பித்ருக்களுக்கான கவ்யத்தையும் உண்டாகும் இதி. பா சாந் 355; ட்ஷ்யஸூதி. பித்ருக்களையும் தேவதையையும் ட்ரஹ்மணர்களையும் அக்ரிதையும் குறித்துப் பூஜைசெய்யுப் ஏகாதிகள் அந்தராத்மாவான விஷ்ணுவையே ஆராதிப்பார்கள்; ஆகையால் தேவதாந்தரஸ்பர்சதோஷமில்லை. த்ருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார் உபாஸனம் இதி. ட்ரபந்தன் கைங்கர்யமென்று சில கார்யங்களைச் செய்தால் அக் கார்யங்களே சிலருக்குச் சில பவத்திற்கு உபாயமாவதால் ட்ரபந்தனுக்கு உபாஸந்தரஸ்ப்ந்தமென்ற தோஷம் ஒருமே மென்னில்—உபாஸதபுத்தி யிராமையாலே வராது. கைங்கர்யத்துக்காக த்ரவ்யார்ஜநம் செய்திற் டோல் கைங்கர்யதோஷமாக தேஹதாரணத்திற்காக நிஷேதமான ஒத்தக்கையுண்டால் ட்ரயோஜநாதந்தரஸ்ப்ந்தமென்ற தோஷம் வாராத. அது டோல் விசேஷணமானாலும் ஆராத்யமென்ற புத்தியிராமையால் தேவதாந்தரஸ்பர்சமில்லை. எவ்விதஸ்ப்ந்தம் தோஷமாகும்; அதற்கு என்ன ட்ரமானமென்ன விளக்குகிறார் நாராயண இதி. ப்ராஜாபத்யஸ்ப்ருதி. எவ்ருவன் ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் நாராயணனென்கிற ஈசுவரனை விட்டு வேறு தேவதையைப் பரமாக நினைத்து ஆரதிக்கிறானே, அவன் பாபியாவானென்றது. வேறென்றைப் பரத்வ புத்தியோடு ஆரதிக்கலாகாது அதன் அந்தர்யாமியைப் பரத்வ புத்தியா ஆரதிக்கலாம். தேவதாந்தரம் நடக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாகாமையால் பரமாகா, பரமன்று என நினைத்தே தேவதாந்தராராதனம் செய்தானென்ன எனில்—ஏகாந்தியாகாதவர் ஆரதிக்கலாம். ஏகாந்திக்கு நிஷ்டை குளியும் “நாய் தேவ் நமஸ்குபி” இவ்விதச் சிறிய டாபத்திற்கும் கொடிய பலனென்கிறார் விஷ்ணு-நாராயணனை இதர

‘बुद्धरुद्रादिवसति श्मशानं शवमेव च । अटवीं राजधानीं च दूरतः परिवर्जयेत् ॥’

[illegible]

“ गायत्रीजपपर्यन्तं मन्त्राचमनपूर्वकम् । सान्ध्यं कर्माखिलं साधु समाप्य च यथाविधि ॥”

‘ततो माध्यन्दिनं कर्म स्वोदितं क्षुतिचोदितम् । स्नानादि ब्रह्मयज्ञान्तं कृत्वाऽखिलमतन्द्रितः ॥’ **எண் றும்த்.**

தேவதைக்கு ஸமனாக நினைக்கிறவன் சந்த்ரஸூரியர்களுள்ளவரை கொடிய நரகமநுபவிப்பான்; மற்றும் சில ஸம்பந்தங்களும் அநிஷ்டமென்கிறார் வுதி சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி. ஆகவே ஸாஸ்திரமாயினும் அவருடைய கோயிலையும் உபாஸித்தேவதாந்தர ஆலயங்களையும் சடுகாட்டையும் பிணத்தையும் பெருங் காட்டையும் அரசன் வளிக்கும் நகரத்தையும் விட்டு வெகுதூரம் விலகியிருக்க வேண்டும். இங்கே தேவதாந்தர ஆலய ப்ரவேசமே கூடாதென்றதால் அந்த அர்ச்சாமூர்த்தியின் ஸேவை நகாதென்பது ஸ்ஷ்டம். தேவதாந்தைச் சொல்லும் சொல்லியும் பரீகா விடவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. பரஃவசு= விஷ்ணுவிறும் பரமென்ற புத்தி; பரிஃவசுபுரியாவது—தேவதாந்தரம் ஸ்வதந்த்ரம் அநந்ய சேஷமென்கிற புத்தி; பரமைகாந்தியான பக்தனுக்கு பரஃவசு= தேவதாந்தரம் முகலானவற்றில் ப்ராணன், வைச்வாநரம், பூம்பாதி லோகம் எல்லாம் பரமாத்ம விசேஷணமாக உபநிஷத் ஸம்மதம்; அதனால் அவனுக்கு ப்ராமைகாந்த்ய ஸ்ரமியிலையே; அதுபோல் ப்ரபந்தனுக்கும் ஆகுமென்று திருவுள்ளம் கொண்டே ப்ரபந்தருக்கான நியத க்ரந்தத்திலே தேவதாந்தரம் பரிஃவசுபுரியாதி என்கிற பரிஃவசுபுரியாதி பாஷ்யகாரர் உபதேசித்தார். அசேதந தைச்சொன்னது த்ருஷ்டாந்தமாகலாம், தேவதாந்தம்=பதியை விட்டு வேறிடம் ஸம்பந்தம். ஸாஸ்திரம்=தேவதாந்தம் பரிஃவசுபுரியாதி, பின்னுள்ள ஆசார்யருடைய க்ரந்தங்களையும் வரிசைக்ரமமாக வுதாஹரிக்கிறார் வங்கிபுரத்து இத்யாதிபால். பரஃவசுபுரியாதி=தேவதாந்தம் இத்யாதி மந்த்ரத்தாலாம் ஆசமநம் தொடங்கி; யதோதிதே:—உள்ளபடி சொல்லப்பட்ட ஸமித்து நெய்முதலான த்ரவ்யங்களையும் மந்த்ரங்களையும் கொண்டு அபிஷேகம் ஓனபாஸநம் முதலியவற்றில் அக்ரிகளில் ஹோமம் செய்து காலத்தைப் போக்கி யென்றதால் தேவதாந்தர மந்த்ரங்களும் ஸம்மதமென்று தெரிகிறது. மேலே எரு:—பிறகு தன் னாதிக்குத்

'ஹோம் பிதூகியா பஷாதுயாபாதினீ ச யத்' என்றும் இப் ப்ரகாரங்களிலே ஸர்வமபூர்வங்களான ஷபாஸ்யமபூர்வங்களை அருளிச்செய்தார். மஹா (?) ஆழ்வா லும் தாந்தாங்கள் அருளிச்செய்த நித்யங்களிலே

'ஹிதஸ்யுதிதம் கம் யாவஞ்சித பரமன: । அராபநவ்னாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத் ॥'

ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள்.

'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள்.

'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள்.

'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள்.

'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள்.

என்றருளிச்செய்தார். ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத் ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள்.

ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத் ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள்.

தக்க வேதவிஹிதமான ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத் ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் 'ஹிதாஸ்யமபூர்வாஸ்ய சோஷ்புஷ்ய தர்யேத்' ஹிதங்களை அருளிச்செய்தார்கள்.

பிராபுசுந்தரானந்தயாலே சுவரூபானம் பிறந்தவனுக்குத் த்யாகங்கள்' என்கிற படிமும். 4. இவை செவ்வடிமாம் தவிரவுமா மென்கிற படிமும், 5 இவை தவிரந்தாலும் உகப்பிழக்குமத்தனையே: வேறொரு பத்யாய மில்லை' என்கிற படிமும். 6 'இவை அநுபிரபாதபோது லோகவிநோயமாமே பத்யாயம் என்கிற படிமும். மற்றும் இப்புடைகளிலுள்ள படிமங்களுமெல்லாம் சர. ஸ்ந்யாயானுபூத- ஶாஸ்திர சம்பாதிவிரூபங்களானபடியாலே சரவணர்க்கு அநுபாதிவங்கள்.

சன்யாசாஸ்வர்த்துப் பண்டுள்ளவை சிலவற்றை நிஷேதித்துப் புதியன
 வாகச் சிலவற்றை விதித்து மாப்போலே மானதர்வமடியாகச் சிலவற்றை நிஷேதி
 த்துச் சிலவற்றை மூர்வ மாக விதித்தாலும் சன்யாஸிநோ஽ஸுச்சிநித்யமந்: சர்வகர்மஸு ஐத்யா.
 திகளாலே அபஹர்வர்த்த்யங்களாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை விடவொண்ணது.
 ஧ர்மஸாஸ்த்ர சூத்ரமேதன்மளிற் போலே மகவந்தாஸ்த்ர சன்ஹிதா மேதங்களிலும் ஐசிஹாஸபுராணங்களி
 லும் சொல்லும் ஸன்யோபாஸனமேதங்களை அவ்வோ ஶாஸ்த்ரங்களிலே இழிந்தவர்கள்
 மதுஷித்தக்கடவர்கள் 'தீவ்யான்யமிமக்ஷேது' என்றும், 'தீவஸ்தானமநாமநம்' என்றும்
 இப்புடைகளிலே ஧ர்மஸாஸ்த்ர-ஐசிஹாஸாதிர்களிற் சொன்ன மாசாரமும் பரமைகாந்
 திக்கு ஶாஸ்த்ரவக்தராலே மகவதிஷ்டவத்திலே நியதம். ஁கையால் ஒரு ஶாஸ்த்ரத்துக்
 குப் (வகளுக்கும், விருதமில்கு.

‘तस्माद्वाक्षरं मन्त्रं मद्भक्तैर्गीतकल्पमैः । सन्ध्याकालेषु जप्तव्यं सततं चाऽऽमशुद्धये ॥’

என்று அந்நேரத்தில் சான்றங்களிற் சொன்னதுவும், 'ஐயமநிஸ்சந்தானேன சஹ சதீவ் வகா' என்று நயக்கிலநளிட்செய்கதுவும் மற்றும் இப்புடைகளில் உள்ளவையுமெல்லாம் அவதாரத்தங்களான நிய—நீ மனிடங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி உவற்றுக்குப் போக்கி மிக்க காலத்திலே யாகக்கடவன. 'அயஸாநிவிரூபேஷு காலேஷு ஜரவாசரேஷு' என்று நாரதாடிகளும் சொன்னார்கள் 'ஹ்வா஽நிந் அநிஹொ டாஸுருத்

இத்யாதித்யால். அநுமூர்த்தி = அநுமூர்த்தி; காம்யகர்மங்களையும், தேவதாந்தரநமாதிகளை யுமே ப்ரபந்தநனுக்குத் தகாவென்றதால் ஸர்வத்யாகம் உசிதமன்றென்கிறார் ஸந்யாஸேதி. ஒரு சரஸ்தரத்துக்கும் = ஸாமாந்யசாஸ்த்ரம், விசேஷ சாஸ்த்ரம், விகி, நிசேஷத மென்கிற எவ்வித சாஸ்த்ரத்திற்கும்; நித்ய நைமித்திகங்களாக ஸர்வஸாதாரணமாகச் சொல்லிற்று; ப்ரபந்தநனுக்கும் இவை அவச்யமென்றும் ப்ரபத்தியத்யாயத்திலுள்ளது. தேவரீரவாதிசுக்கு இவன் கிந்தரனல்லன் என்றும்மட்டும் சொல்லிற்று; எல்லாம் அந்தர்யாமிககே ஆராதனமென்றும் வசநமிருக்கிறது. விட்டால் திருமாவின் உகப்பை இழந்ததாகுமென்றும் வசநமுளது. எல்லாவற்றிற்குமிணங்க வாம் கீழ்ச்செய்த நிர்ணயமென்றபடி இப்படி எல்லாம் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமானால் அஷ்டாங்கரத்வயாதிகளையே எப்போதும் சொல்லச் செய்யும் வசநங்கள் விரோதிக்குமேயென்ன, அருளிச்செய்கிறார் ஸந்யாஸிதி. த்வயத்தை ஐபித்தால் இதை ஐபித்ததாகுமா? ஆகையால் எப்போதும்மென்றால் வேறொன்றுக்கான காலம் போக மிகுந்த காலத்திலென்றே பொருளாம். இது மற்ற கர்மாநுஷ்டாத்திற்கும்

ஜாலமபி க்ஷிபந்' என்று வங்கிபுரத்துநம்பியும் அருளிச்செய்தார். பாண்டாரர் அந்தமத்யேயமும்: வருந்தியெழுந்திருந்து சந்தாபாலததிலே ஜல.ஜலமதேயம் பண்ணியருளினார்.

ஆகையால் வர்ணாசிரமங்கள் அபிவிருத்திகளென்று த்யானிக்கை பூர்வநுஸ்தான-
விவரிக்கும் இப்படி த்யானிக்கில் தேவத்யாபாசகளைப்பாழிபமாலாசுரண-திவாராசுரணி
விசேஷகருயங்களும் அநுபந்தக்கவொண்ணாமையால் அவையுமெல்லாம் அபிவிருத்தி
களாய்த் த்யானங்களாம். அவை அநுபந்தக் கருசப்படி அவற்றுக்கு யோக-
பாடங்களான அபிவிருத்தி (சாஸ்திர சந்தாபாலததிலேயும் விடவொண்ணாது. ஆனபின்பு

आहार.ग्रह.मन्त्रार्थ.जात्यादिनियमैर्युतः । कुर्याद्धर्मोपशान्तिकैर्ह्यं शक्त्याऽन्यप्रयोजनः ॥

मङ्गल्यसूत्रवस्तादीन् संरक्षति यथा बधूः । तथा प्रपन्नः शास्त्रीयपतिकैर्ह्यपद्धतिम् ॥

यद्वन्मङ्गल्यसूत्रादेस्त्यागे संरक्षणेऽपि वा । रक्षेन्निरोधैर्भोगैर्वा पतिस्तद्विहापि नः ॥

अवज्ञार्थमनर्थाय भक्तजन्मादिविन्तनम् । शास्त्रव्यवस्थामन्त्रार्थं न तु तद् दूष्यति क्वचित् ॥

अत एव हि शास्त्रेषु तत्तज्जात्यैव दर्शिताः । धर्मव्याध.तुलाधार.शबरी.विदुरादयः ॥

துவ்யம். இவ் விஷயத்தில் வசநமும் ஸ்பஷ்டமாகவுண்டு. பாஷ்யகாராத்
யநுஷ்டாநமும் இதற்கு ப்ரமாணமென்றபடி. கீழே மாலாகரண—திபா
ரோடணுதிகள் மட்டும் போதென்று மனத்திற் கொண்டு நித்ய தைமிந்தி
காநுஷ்டானம் ஆகேபிக்கப்பட்டது; அந்த அம்சத்தைக் கண்டிக்கிறார்
ஆகையால் இதி. சொன்ன வர்த்தத்தை லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்துடன்
உடஸ்ப்ஹரிக்கிறார் அஹரேதி. ப்ரபாவ வ்யவஸ்த்தாதிகார முடிவில் இக்
தாரிகை வ்யாகயாதம். ம்ரத்யேதி. திருமங்கல்யச்சரடு. கூறை. உளை முதலான
வற்றை மணமகள் ரக்ஷிப்பது போல் ப்ரபந்தன் சாஸ்த்ரியமான பகவத்
கைங்கர்ய மார்க்கத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டும். திருமங்கல்யாதிகளை விட்டால்
தண்டித்தும், விடாமலிருந்தால் போகவந்திகைக் கொடுத்தும் பதி மனைவியைப்
பாதுகாப்பது போல் இவ்வுமாகும்.

இப்படி ஐந்தயாதி நியமம் வேண்டுமென்னலாமோ? அனைவரும் அந்தண
ரல்லரோ? குகரபாகவதரையும் ப்ரபந்தணராக நினைக்கவேண்டியிருக்க
நிறீந குலமாக நினைத்தால் அபசாரமாகாதா? (வசநபூஷணம் 197) அநி-
வதாரோபாந.வீணவோபாநிவந்தனம். ம.த்யானாரிஷாபாஸ்துயமாதுமீனியை: (த்யான-வீண
வோபாந என்று ஒத்த பதம். உபாநாந பதத்திற்கு உபாநாநதரவ்யம் பொருள்.
இதற்கு சிந்தநமென்ற விடத்தில் அந்வயம்.) என்ன அருளிச்செய்திருர்
அவ்வயிதி. டக்தர்களை அவமதிப்பதற்காக அவர்களுடைய பிறவி அறிவு
ஒழுக்கம் இவைகளைச் சிந்திப்பது பஹுபசாரமாகும். உபயோக மனமன மஹி-
பதவாதி கிராஸ்யத்யேகமாக சாஸ்தந்ரததிற்கு டவப்பட்டு நடப்பதற்காக
அததை வ்சாரிப்பதுதோஷமாகாது. அர்ச்சையிலும் அபிஷேக.நாசன டரிஷ்கர
ணுதி கைங்கர்யத்திற்காக து.சு.தா. தா.ர.ஜ. து.த. வ்சாரம் தோஷமாகாது.

खजात्यनुगुणैषां वृत्तिरप्यैतिहासिकी । विशेषविधिसिद्धं तु तद्वलात् तत्र युज्यते ॥
 देशकालाधिकार्यादेर्विशेषेषु व्यवस्थिताः । न धर्माः प्राप्तमहन्ति देशकालान्तरादिषु ॥
 केचित् तत्तदुपाख्यानतात्पर्यग्रहणाश्रमाः । कलिकोलाहलक्रीडां वर्धयन्ति रमापतेः ॥
 “म.तृ.भिः पितृ.भैश्चताः पतिभिर्देवरैस्तथा । पूज्याः भूषयितव्याश्च बहु कल्याणमौषुभिः ॥
 जामयो यानि गेहानि शान्त्यर्थापूजनाः । तानि कृत्वाह्वानीव विनश्यन्ति समन्ततः ॥”
 एवमादिषु पूजोक्तिर्यथोचित्यानियम्यते । भक्तश्लेच्छादिपूजोक्तिरेवमेव नियम्यताम् ॥

இந் திபமங்களைல்லாம் சம்பதிபன்னிஷ்டானுष्ठானபரம்பரையும் சிவங்-ள். ஆகையால் தன் ஏனாபிபாதிசனாக்கு அடைத்த திபமங்களோடே ஸ்வாசுக்கேதும் பண்ணுகை பரமேசுவரவிருடும் உண்டு.

ஸம் பவ—அதனால்தான் சாஸ்த்ரங்களில் அந்தந்த ஜாதியைக் கொண்டே பரமேசுவர.ஸூதாசார சுவரீ விதூராதிகள் அறிவிக்கப்பட்டனர். ஏதேனும் இதிஹாஸங்களில் அவர்கள் நடத்தையும் ஜாதிக் குத் தக்கப்படியே யுள்ளது. ஜ்ஞாத ஸம்பாதநம் விஜ்ஞாதநம் ஸ்வீகாரம் முகலானவை விசேஷசாஸ்த்ரத்தை உறு ஸரித்துக் தரும். தேசிக. சில தேசத்தில் சில காலத்தில் சில அதிகாரி விஷயத்திற் சொன்னவை வேறு தேச கால அதிகாரிகளிடம் ஸம்பந்தம் பெறத்தகா. இப்படி யிருக்கச் சிலர் அந்தந்தப் புராணவரலாற்றின் கருத்தை யறியமா ட்டாதாராய் திருமால் நடத்தும் கலியுக கோலாஹல லீலையை வளர்க் கிறார்கள், விதூராதிகளான சிலர் விஷயச் சிற் சொன்னவற்றை பாகவத ஸர்வ குக்ராத ஸாதரணமாகக் கி அசர் மவூடி டெய்கின்றனர் சிலர் ‘மகிசாசுரவா ஹா யசிந் ஷ்லேக்ஷேத’ப ரீதே । தம்மே தேய் ததோ மஹம்... இந்தியத்தில் மலேசாஸ்திரமும் பக்தவாகில் அடனுக்கு தானம் செய்யலாம் அவனிடம் கொள்ளலாம், அவனை பதவாணைப் போல் பூஜிப்பதென்றிருப்பதால் விவாஹாதிசனும் விசேஷ பூஜையும் செய்யலாமெனவர், தானமென்றால் கந்தயாதானமாகாது பூஜையென்ற சொல்லுக்கும் ஓளவான மதிப்பிலே தாத்தார்யம். அதற்கு திருஷ்டாந்தம் அருளுகிறார் மாத் ம: இதி. பர்த்தாவித் தாயினாலும் தகப்டனாலும் பதியாலும் மைத்தனாலும் குடும்பத்துக்குச் சுபத்தை விரும்பி மருமகள் பூஜித்த தகுந் தவன். அப்படி பூஜிக்கப்படாமல் மருமகள் கஷ்டம் தாங்காமல் புக்கத் ததைச் சபித்தால் அந்த வீடு அபிவாசபிசாசத்தினால் போல முழுதும் அழி யுமென்றது. இந்த ப்ரமாணவாக்யத்திலே மருமகளை பூஜிப்பதென்றால் தக்க வாறு மதிப்பதென்று பொருளாகுமே யல்லது திருவாராதநமாகாது அது போலவே பக்த மலேசா விஷயத்தில் பூஜையைச் சொன்னதும் வரம்பிடப் படும். சம்பதிபன்னிஷ்தே. ஸதாசாரசீலர்களாகப் பெரியோர்களால் ஸம்மதிக்கப் பட்ட சிஷ்டர்களென்றபடி. இந்த வ்யவஸ்த்தை தெரியவாச்சான்பிள்ளை வாக்க்யத்தைக் கொண்டும் கீழே திருபிக்கப்பட்டது.

இங்கே ஸாடாஸாட என்கிற முதற்காரிகையில் ‘கஷ்மீசகைங்கர்யம்’

साक्षाद्विभीषतावेव कृतं कैङ्कर्यमञ्जसा । सार.कल्कविभागेन द्विधा सद्भिर्दीयते ॥

कृतकृत्यस्य कैङ्कर्यं यदनन्यप्रयोजनम् । गुर्वदिरक्षणार्थं वा तत् सारं संप्रचक्षते ॥

डम्भार्थं परपीडार्थं तन्निरोधार्थमेव वा । प्रयोजनान्तरार्थं वा कैङ्कर्यं कल्क इष्यते ॥

பரமைகாந்திகளல்லாதார் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளாலே கைக்கொள்ளுமென்னுமிடத்தையும், பரமைகாந்திகள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தைத் திருமுடியாலே கைக்கொள்ளுமென்னுமிடத் தையும் 'तत् सर्वं देवदेव्यै परावृत्तिष्ठते' என்றும், 'या: क्रिया: संप्रयुक्ता: स्युरेक: स-
गवुद्भि: । सा: सर्वा: शिरसा देव: प्रसिगृह्णति वै स्वम् ॥' என்றும் விபேஷ்யா-
नवात् அருளிச்செய்தான்.

இப்படி இவன் भगवद्भैபாலே அநுஷ்டிகிற நित्यनैमित्तिकங்களும். सापराधु-
याலே இவனுக்கப்பே ப்ரயோஜநமாக प्रसिगृह्णति ஏற்றமான கைங்கர்யங்களும்

'अनन्यप्रयोजन:' என்ற சொற்களின் பொருள் தெளிவதற்காகக் கைங்கர்யத்தை ஸாரம் கல்கம் என விருவிதமாகப் பிரிக்கிறார் सादादिति. நேராகத் திருமால் விஷயமாகவே தேவதாந்தர ஸம்பந்தமின்றி அநுபா-சாஸ்த்ரோக்த ரீதியாக ஒழுங்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யமும் ஸாரம் கல்கமென்று இருவிதமாக ஸத்துக்களால் சொல்வப்படும். ப்ரபந்தநானையாலே க்ருகக்ருக்யனானவன் செய்யும் கைங்கர்யம் வேறு ப்ரயோஜநமிராமையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகும். அதையும், ஆசார்யர் பாகவதர் இவர்களின் ரஹ்ணத்திற்காகச் செய்வதையும் ஸாரமென்பர். டம்பத்திற்காகவோ ஹிம்ஸிப்பதற்காகவோ பிறரால் வரும் ஹிம்ஸையைப் போக்குவதற்காகவோ வேறு கஷுத்ர பலத்திற்காகவோ செய்யப்படுவது கல்கமென்று கொள்ளப்படும். ஸாரகைங் கர்யத்தை ஸர்வேச்வரன் மிகவும் ஆதரிக்கிறானென்கிறார் பாண்டிகைந்திகளல் லாதாரிதி கைங்கர்யத்தை இதி. வேறு பலனை யுத்தேசித்துச் செய்யுட்கார்யம் கைங்கர்யமாகுமோ வென்னில்; அதவும் ஒருவித ப்ரீதி ஸாதநமாதையால் கைங்கர்யமென்றது. அல்லது அபரமைகாந்தி செய்யும் கார்யமே பரமைகாந்தி செய்யும் போது கைங்கர்யமாகிறபடியால் அதே செயலென்ற கருத்தால் கீரய் பதம். तत् सर्वमिति. 'इयं कव्यं च सततं विधिपूर्व प्रयुज्ये' என்று தேவதேவியும் பித்ருக்களையுமே குறித்துச் சிலர் செய்யும் கார்யம் முன்னே கூறப்பட்டன. அவை ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிக்குத் தாமாக நெருங்குகின்றன. एका-
सगतबुद्धिभि:—ஒரு பவனிலேயே நிலைத்த பரமைகாந்திகளால் செய்யப்படும் கார்யங்கள் யாவை, அவற்றை ஸர்வேச்வரன் தானே தலையால் கொள்கிறான் என்றதால் இது ஸாரமென்று தெரியலாகும். இவ்வளவால் ஒரே செயலே देवसान्तर-ஆராதநமும் பரமாத்ம-ஆராதநமுமாகிறதென்று தெளியலாம்.

இப்படி ஆஜ்ஞா-அநுஜ்ஞாகைங்கர்யங்களிருப்பதால்விடாமல்' அவற்றை ப்ரபததிக்குஅங்கமாகக் கொள்ளாமல்' என்று முன்சொன்னதே परित्यज्य என்ப தின் பொருளென்று நினைக்கிறார் இப்படி இதி திறங்குப்பவன் அருளுகிறார்

இப் ப்ரபத்தியோடு துவக்கற்று நின்ற நிலை 'சமீக்பாந் பரத்யஜ' என்கிற விதானத்தாலே சித மாயிற்று.

अतः शक्यानि सर्वाण न प्रपत्त्यर्थमाचरेत् । अशक्येषु च सामर्थ्यं न तदर्थं समाजयेत् ॥

இந்த யோஜனையில் பரிசுரமான அபிவிருத்தியும் 'சொகிலாதே கொள்' என்று தேற்றுகிற வாக்கியத்தாலே ஸூசிதம். அநுவாடிஷத்தில் தன் அங்கியாலே சுழிந்தவையெழுதிப் சமயமாய்ச் செய்கிற ஆடானுபாஸனாதினும் மரியாதையில் துவக்கொண்ணு என்னுமிடம் ரகுநாதிகளில் விவக்ஷிதமாகக்கடவது இப்பண்புகளில் 'மா துற.' என்கிற வார்த்தை 'அபிவிருத்தி பரிசுர' என்று உருவான பரிசுரத்தின் வேறுமாக்கிக்கொண்டு மேலுள்ள நிர்வாகிகளை முன்னிட்டே உரைக்கத்தில் இருக்கக்கடவ படியையெல்லாம் உலகிச்சுகிறது.

त्यागर्हिधाक्ष कृतं कुपं प्रमाणविरोधं वरा तपदि इन्नन्मृः सिव नसिः ॥८॥

(1) आत्माशक्यवृथयासनिवारणमिहापि वा । लज्जापुरस्सरत्यागवादोऽप्यत्र नियम्यताम् ॥

பு. இ. இ. இந்த துறரேக்ஷப் விதிபிராவிட்டால் பக்திக்குப் போலே ப்ரபத்தி க்கும்எல்லாம் அங்கமென்று நினைத்து அங்கலோபம் வாராமைக்காக முடியாத அங்கங்களையும் எப்படியாவது செய்ய சக்தியை ஸம்பாதிக்க இழிவான். அங்கமல்லவென்று தெரிந்ததால் முடிந்ததைச் செய்வது மட்டுமே யன்றி முடியாததில் முயற்சியைக் கொள்ளான். முடிந்ததையும் ப்ரபத்திக்காகச் செய்யான். இக் காரியையில் கடைசியில் அமாஜ்யே ஏன்று பாடம்.

இவ்வதிகார ஆரம்பத்திலே அநுவாதடக்ஷம் விதிடக்ஷமென்று இரண்டைத் தொடங்கி, 'ப்ரபத்திக்காக ஒரு தர்பமும் அநுஷ்டிக்க வேண்டா' என்று சொன்ன தைநரபேக்ஷய டக்ஷத்திற்குப் பல சர்ச்சைகளுக்குப் பிறகு இங்கே முழு முடிவென்று கொள்க. இப்படி ஐரஜ்யைவ் தைநரபேக்ஷய விதியானால் ஆகிஞ்சந்யம்¹மாயு²; என்றதில் ஸித்திக்கும்; அநுவாதடக்ஷத்தில் ஆகிஞ்சந்யமாகிற அதிகாரம் ஐரஜ்ய என்பதில் ஸித்திக்கும்; அப்போது ஐரஜ்யைவ் தைநரபேக்ஷயம் ஏகசப்தத்தால் ஸித்திப்பதால் மாயு³; என்பதின் கார்டமென்னவெனில், இனி சோகிக்க இடமில்லை மென்றறிவித்தல் கடைசி வரையில் நிர்வரத்வ-நிர்வயத்வங்களைக் காட்டி விச்வாஸத்தைத் திடப்படுத்துவதே யாகு மென்கிறார் இந்த டோஜனையில் இத்தாதிடால், இருக்கக் கடவ படி = இருக்கக்கூடிய ப்ரகாரம் அது விச்வாஸ ஐத்யமும் உபாயாந்தர ப்ரவருத்தி நிவ்ருத்தியும், கீழே அகிஞ்சநாதிகாரிகத்வம் அநுவாத பக்ஷத்தில் அர்த்தமென்று கூறி, விதிபக்ஷத்தில் கார்ட்டணயாங்ககத்வவிதி, ப்ரபத்திக்காக ஐரஜ்யைவ் த்ரபாஸ்தி மென்று இடண்டு டக்ஷம்⁴கள் கூறப்பெற்றன; வேறு மூன்று ப்ரகாரபாஸவும் த்ரபாஸ்த்ரபச் சோக்ட்டா மென்கிறார் த்யாகி. ரிசி மூன்று மூன்று காரினகசனார், தனக்குச் செய்ய வாகாத உபாயாந்தரங்களில் வீணாக ப்ரயாஸப்பட்டுவதிலிருந்து நிவ்ருத்திவிதி ஒரு ரிசியாகும். அபிவா என்று மூன் சொன்ன கதியோடு விகல்ப்பம். இதி

(2) तदुक्तेषु धर्मेषु कुशकाशावलम्बनः । आश्लेषानुवृत्तिर्वा त्यागोक्त्या विनिययते ॥

(3) अवशिष्टफलत्वेन विकल्पो यश्च सूत्रितः । तन्मुखेनापि वाऽन्तेष्टे ब्रह्मव्यापसूचनम् ॥

அஷ்டாத்திலே ஐந்துவரைத் 'தவிர' என்னையும், தனக்கு துணைங்களாய்க்

வேயே வேறொன்றையும் சேர்க்கிறார் ஸ்ரீ ஜெ. சி. சர்வதேவத்யாபாதி+ன் சில நாள் வீண+ச் செய்ததாலேற்பட்ட உண்மையங்களின் தயாகத்தைப் பரிசுஷம் காட்டுமென்றனர். அஃ—இந்த ப்ரயாஸநிவாரணவாதத்தில் அந்த தயாகவாதமும் நியாயம்—ரீதியில் அடக்கப்படும். உண்மையான=வேட்கம் முதலானவற்றின். 2வத தயாகவிதியைக் கூறுகிறார் ஐ.சி. தனக்குச் செய்யமுடியாத தர்மங்களில் குசகாசாவலம்பன:—கரையேறத் திண்டாடுகிறவன் பிடிப்புக்கு நிற்காததில் நாணம் முதலானவற்றைப்பிடிப்பது போலாகிச்சிறிது ஆசைமொன்வதை விடுவதென்று தயாக சப்தார்த்தம். முன்னே ப்ரயத்த நிவருத்தியைச் சொன்னார்; இங்கு ப்ரயத்த காரணமான ஆசையின் நிவருத்தியை யென்க. ஐதுகரேசு என்கிறபாடாந்தரம் வ்யாக்யாநங்களில் விலக்கப்பட்டது. ஆக்மாச்ய என்பதற்கிணங்கியது ஐதுகரேசு என்றதாகும். முன்னாவது அர்த்தம் கூறுகிறார் அவிசிஷ்டி. முன் சொன்ன பக்திருப தர்மங்களோடு வாசியற்ற பலத்தைப் ப்ரபத்தி உடையதாயிருப்பதால் அதற்கவிகரோடவிசிஷ்டகலவா என்ற யாதொரு விகல்பம் சொல்லப்பட்டதோ, சம்முதே—அந்த விகல்பம் வாயிலாக இவ்விடத்தில் மூல ந்யாயத்தை ஸூசிப்பதும் பரிசுஷத்தில் இஷ்டமாகும், பரிசுஷ—செய்யும் ப்ரபத்தி கெடாமெக்காக வேறு உபாயங்களை விட்டு என்றதாயிற்று, விகல்பம் சொன்னதால் ப்ரஹ்மாஸத்ரந்யாயம் எப்படி தேறுமென்னில்—விரிசிஷ்டே யவ்யஜே என்று இரு தானியங்களுக்கு விகல்பம் சொன்னவிடத்தில் ஒருவன் இரண்டையும் சேர்த்து யாகம் செய்தால் கார்ய ஹனி: நிரபேதமாக அதது கரணமென்று தனி விபக்தியால் தெரிவதாதினென்றனர் மீமாம்ஸகர். அது பேரலென்ன. 'இரண்டு கார்யங்களில் ஏதேனும் மொன்று செய்தால் போதுமாயிருக்க இரண்டையும் செய்ததால் பலனுக்கு ஹானியில்லை யென்பதையும் சிலவிடம் கொண்டுள்ளோமே; இங்கே ப்ரபத்தி பக்தியோகங்களை ஒருவன் ஆயுள்முடிவு வரையில் விடாமல் அனுஷ்டிக்க வாகாதென்றாலும், ப்ரபத்தியை ஒருநாள் செய்து விட்டுப் பிறகு பக்தியை விடாமல் செய்தாலென்ன. நேரான பக்தியோகத்தைச் செய்யவாசாமற் போனாலும் அதற்குக் கீழான டடியை தேஹாவஸானம் வரை செய்தாலென்ன. தேஹாவஸானத்தில் அது பூர்த்தியாகாமற் போனாலும் ப்ரபத்தியால் மோஷம் பெறவாமே' என்றிங்கே வினவினால்—ப்ரபத்தியோடு வேறு உபாயத்தைச் சேர்த்தால் ப்ரபத்தியில் விச்வாஸக் குறைவாம்; கார்ப்பண்யத்திற்கும் ஹானியாம்; ப்ரந்யாஸமும் பரத்தை ஸ்வீகரிப்பதால் அழியுமென்று சொல்லி விகல்ப ஸ்தாபனம் செய்தால் ப்ரஹ்மாஸத்ர ந்யாயம் குறித்ததாகும், மூன்று ச்லோகத்தின் அர்த்தத்தையும் விளக்குகிறார்

(5) நீண்டாகு நிறைமதியோர் நெறியிற் கூடா

(6) நிந்தனிமை துணையாக வென்றப் பாதம்

பூண்டாலுன் பிழைகளெல்லாம் பொறுப்ப(பே) னென்ற

புண்ணிபனார் புதுமுனைத்தும் புதுமுனைவாமே. 47 — 0 — 0 —

இங்கு 'மா' 'மஹ' என்கிற பதங்களுக்கு அடையே ஸ்வரரஹத்திலும் பூரோச்சரஹத்திலும் சொல்லுகிற படியே சோலரத்திலும் ஸ்வரரஹத்திலும் மாறாது நோக்கு.

1. ஸ்வரரஹ சலபம், 2. அஹஸ்யமாவதா 3. சூரபரஹமயம் 4. சேஷமாவநிதானதா ||

கதிபென்கிற உபாயம் வேறுஒர்கூட்டு—வேறொரு தர்மத்தின் சேர்த்தகையை வேண்டாது—அபேக்ஷிக்காது. அப்படி யிருக்கும் போது வேண்டில்—நீ எதையாவது கூட்ட விரும்பினால், அப்பன் அந்திரம் போல்—ப்ராஹ்மாவின் அஸ்திரம் போலே சரணநெறி யானது—வெள்கி நிற்கும்—வெட்கப்பட்டுப் பலனளிக்காமலே நுந்துவிடும். இப்படி ஸ்வரரஹமயம் தமஸ்யாஸாஸவமம் அநா-
மாவோ ஸர்வாந் ப்ராஹ்மயாயசுவன் என்ற நாலாக்கம் சொல்லப் பட்டன. அசத் தாதிகாரத்வததைச் சொல்லுகிறார் நீண்டாலும் இது. நீண்டு ஆகும்—
வெகுநேரத்தில் சாதிக்க வேண்டிய நிறைமதியோர் நெறி—நிறைந்த புத்தி யுடைய பத்தர்களின் வழியான யோகத்தில், கூடா—கூடவாகாதவனான—
அசக்தனான என்றபடி; நின்—உன்னுடைய, தனிமை—தனியான இருப்பு, தீநிறை—கார்ப்பண்யமானது துணையாக அங்கமாயிருக்க, தனிமை இம் யாதிபால் சாக்ஷி:புரஸ்கர என்ற கார்ப்பண்யங்ககவம் கூறப்பட்டது. இப்படி நீ எனனுடைய பாதம்—திருவடியை பூண்டால்—ஆசிரயத்தால் பிழைகளெல்லாம் பொறுப்பேன்—ஸ்வரரஹமய மோஷாய்யாம என்ற புண்ணி யனார்—என்று உபதேசித்த பூரணமயி பூரணமயி எனப்பெட்ட ஸ்வரதந தர்ம மான பகவானுடைய புது முனைத்தும்—ப்ரஸித்தமான கல்யாணகுணங் களை யெல்லாம் புதுமுனைவாமே—என்கூடாடுவோமென்றபடி. இவ்வளவால் சரம ச்லோகத்தில் முதற் பாதம் உரைக்கப்பெற்றது. — 0 — 0 —

இனி இரண்டாம் பாதத்திற்கு வ்யாக்யாநம். அதில் முகற்பதம் மா என்பது. இதுவும் மூன்றாம் பாதத்தில் முகற்பதமும் ஒரே பொருளதா கையாலே அங்கங்குக் கொள்ள வேண்டிய விசேஷணங்களாடு அவற்றின் பொருளை ஒரே இடத்தில் சேர்த்தருளுகிறார் இங்கு இய்யாதியால், அடைவு-
க்ரமமாக. அவதாரரஹஸ்யத்தில் (கீதநாலாம் அக்யாயம்) வஹு என்று ஆரம்பித்து சாட்சு என்ற வரையிலான ச்லோகங்களில், பூரோச்சரஹத்திலும் பூரோச்சரஹத்திலும் (கீத 15 புருஷோத்தமாத்யாயம்) 'வ்யாசமீ புருஷ' என்று தொடங்கி ஸ்வரரஹமயம் என்ற வரையான ச்லோகங்கள், இதே புருஷோத்தம வித்யை, அவதாரரஹஸ்யம் என்னவென்ப ப்ரதிபாடகம்; இது ஸ்வாதநதர்ய ப்ரதிபாடகம். மாமென்றவடத்தில் ஸ்வாதநதர்யம், அவதார ரஹஸ்யத்திற்குறித்த அர்த்த ங்களைக் காரிகைகளால் சுருக்குகிறார் ஸ்வரரஹத்தி. பகவான் அவதரிப்பது

5. धर्मज्ञानी समुद्यः 6. साधुसंरक्षणार्थता । इति जन्मरहस्यं यो वेति नास्य पुनर्भवः ॥

இவ் அவதாரஹஸ்யபானம் சஹாரஹஸ்யபரிநிபுணனுக்கு உபாயபூரணம்; சுவதஃஹஸ்யபரிநிபுணனுக்கு ஸ்வதந்த்ரணுடைய சோலஃயத்தைக் காட்டும். இப் ப்ரகரணங்கள் இரண்டிலும் சிவமான சோலஃயமும் சாதஃயமும் ஒன்றுக்கொன்று துணையாயிருக்கும்.

सतन्त्रस्यापि नैव स्यादाश्रयो दुर्लभस्य तु । असतन्त्रात् फलं न स्यात् सुलभादाश्रितादपि ॥

असतन्त्रे न कैङ्कर्यं सिध्येत् स्वैरप्रसङ्गतः । दुर्लभे साध्यमप्येतन्न ह्यं लोकनीतितः ॥

என்பது ஸத்யம்; இத்த்ரணாலம் போல் பொய்யன்று. அஹஸ்யஸமாவதா—அவனுடைய ஈச்வரத்வாதி ஸ்வபாவங்கள் அப்போதும் அவனை விடா, பஜஹ் சவமாப: ய் ச: அஹஸ்யஸமாப: என்று திதீயாசுபுவிதி. சூதஸ்வமயத்வம்=ரஹஸ்யம் தமஸ்யம் கலசாத ஸத்த்வமான—அப்ராக்ருத த்ரவயமான திருமேனியுடையனாக. அவதாரத்திலும் அவனுக்கு ப்ராக்ருத சரீரமில்லை. அவதாரத்திற்கு நிதாநம்—ஆதிகாரணம் அவனுடைய இச்சையே யாகும்; அவனுக்குப் புண்யமோ பாபமோ இல்லையே. இதுவே ஸ்வாமி ஸாமாயஸா என்னப்பட்டது. धर्मज्ञानी समुद्यः=தர்மம் வாடுகிற போது அவதாரம்: காலவ்யவஸ்தை யில்லை. அவதார ப்ரயோஜந மென்னவெனில், ஸாது ஸம்ரக்ஷணம்; கலந்து பரிமாறி யிருக்க ஆசைப்படும் ஸாதுக்களின் மனோரத பூர்த்தியே ப்ரயோஜநமாகும். மற்ற கார்யங்களும் அநுபிஷ்டமாகக்கூடும். இப்படி அவனுடைய ஜந்மமும் செயலும் டிவ்யமாகும் இந்த ஆறு அம்சமான ரஹஸ்யத்தைச் சிந்தனை செய்கிறவனுக்குப் புநர்ஜந்மமில்லை [இது கீதையில்(4) கூறப்பட்டது] ஆகில் பக்தி-ப்ரபத்திகள் போல் இதுவும் ஒரு மோஷோபாயமாகவென்ன அருளிச்செய்கிறார் இவ் இதி. பக்தியோ, ப்ரபத்தியோ மோஷஸாதநமாகும். பக்தனுக்கு இந்த அவதாரரஹஸ்ய சிந்தனம் விரைவில் பக்தியைப் பூர்த்திசெய்யும். ப்ரபத்தியிலிழந்தவனுக்கு இதுமூலமான ஸௌலப்ய ஜ்ஞாநம் விரைவில் ப்ரபத்தியில் மூட்டும். இங்குக்குறித்த ஸௌலப்யமும் ஸ்வாதந்தர்யமும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தே கார்யம் செய்யும்; ஆனாலும் ஒன்றுக்கு ஒரிடத்தில் ப்ராதாந்யமென்கிறார் இப் இதி. सतन्त्रस्येति स्वतन्त्रतन्त्रानुसந்தानुமும் दुर्लभस्य—மேருவைப்போல் ஸுலபமாகாதவனுக்கு அஹய: ந ச்யாத்—ஒருவரால் ஆச்ரயிக்கப்படுகை யில்லை அஸ்வதந்த்ரனுக்கு ஸௌலப்யம் ஆச்ரயண அர்ஹத்வம் இரண்டுமிருந்தாலும் பலன் எரித்திக்காது. ஸ்வாதந்தர்யம் பலத்திற்கு ஹேத: ஸௌலப்யம் ஆச்ரயண ஸாதகம். असतन्त्रे-ஸ்வதந்த்ரனாகாதவிடத்தில் स्वैरप्रसङ्गत:-தன் இஷ்டப்படி செய்யவும் நேருமாகையால் कैङ्कर्यं न सिध्येत्-அப்போது கைங்கர்ய மிராமற்போம். ११५५ अथ साधुसंरक्षणार्थमाश्रितानाम् एतत् कलङ्कमप्युमात्, तद्गुण्डादन्तर्

ஆகையாலே சூதசூதமான துயரிகளைப்போலன்றிக்கே சூதானுமாய், புத்தி
மான மேருவைப்போலுமன்றிக்கே சூதானுமாய்ப் பரனுமான சரணயன்
அஃதயியனுமாய்ப் பாயனுமாகிறான்.

இவ்விரண்டு பதத்திலும் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வசேஷி ரக்ஷணத்துக்கு
அவஸரம் பார்த்து நிற்கிற நிலையும் தோற்று கிறது. இப்படி அவஸரமறிகனான
ஈசுவரன் 'ரக்ஷாபேஷா மரிஷஸே என்கிறபடியே 'என்றோ நம்மை இவர்கள் அபேக்ஷி
ப்பது?' என்கிற அபிபிராயத்தாலே அபிபுலனாய் நிற்கிற நிலை 'மர்' என்கிற பத
த்திலே சூத்திரம். 'என்று நாம் இவர்களை அழுக்குக் கழற்றின அபரணத்தைப்
போலே அக்ஷிபிப்பது?' என்கிற அபிபிராயத்தாலே சரவரனாய்த் தன் பேருகப்
புலம் கொடுக்க நிற்கிற நிலை 'அஃ' என்கிற பதத்திலே காட்டப்படுகிறது.

இப்படி அக்ஷிபணனான அபிகாரிக்கு யதாவிதி ரக்ஷாபேஷாபூர்வமரையாசத்தை
யொழிப வேண்டுமானால் அபேகை யில்லாத சித்தோபாயத்தை 'மாமேக்' என்று
காட்டி அதினுடைய வரிகரணாய்மான சாரியோபாயத்தை 'சுரண் மஜ' என்று விதி
யாலே காட்டுகிறது. இப்படி விதிக்கிற மரபிசுவரவியைக்கு சரணமரபிசுவரமாய்ச்
சொதித்தவத்தாலே வருகிற உபாயமும் மகிதயோபாயம்; இதனாலே மரபினான ஈசு
வரன மோஷத்திற்கு அஃதுவாயம் இவ்விதத்து விசேஷித்து வேதாரம் சிறவே.

களைக் காட்டி இந்த வைலக்ஷணயத்தை யறிவிக்கிறார் ஆகையாலே இதி.
ஸ்வதந்தரனுமாய் ச்லாக்டனுமாகையாலே சரணயனாய், ஸுலபனாகையாலே
ஆச்ரமணியனாய். பரனாகையாலே ப்ராப்யனுமாகிறான். அவனுக்கு துயரிகளும்
மர் அஃ என்றவிடத்தில் தோற்று மென்கிறார் இவ்விதி இதன் விவரணம் இப்படி
இதி. இப்படி அகிஞ்சநனான இதி. இது மாமென்கிறதின் வ்யாக்யான கட்டம்.
இது முடிந்த பிறகு ஒரு சப்தவ்யாக்யானமும் அதன் பிறகு சுரண்மஜ என்பதற்கு
வ்யாக்யானமும் செய்வார்; இங்கே எதற்காக இவ்வாக்ய மென்னில்—மா
மென்கிற விடத்திலே இவ்விதையைக்கு வேண்டும் குணங்களையும் சேர்த்தனா
ஸந்திக்க வேண்டு மெனப்போகிறாராய் ஏகசப்தத்தால் துவன் மட்டும் உபா
யமாவதால் விதையென்றேது என்கிற கேள்வியை விலக்க விதையையையும்
அதற்கு முக்யவிஷயமான நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வத்தையும் காட்டி அதற்காக
குணங்கள் வேண்டு மென்றருள்வதற்காக இவ்வாக்யமென்க.சரணபதத்தாலே
ஈசுவரனை உபாயமாகச் சொல்லியிருக்க ப்ரபத்தி உபாயமாகுமோ; அதை
ஸாத்போபாயமாகச் சொல்லுவதெப்படி யென்ன—பரம்பரயா உபாயத்வம்
இசைவதால் விதேரதயில்லை யென்கிறார் இப்படி விதிக்கிற இதி. அக்யா
பரமயா வாஃப மரபா வா என்கிற த்ருதியையினால் சொன்ன உபாயத்வம் மரபு
தேறுதலுடையம். மரபுவியாறுகான பகவானுகடே ஸாஷாந்தமோக்ஷாபாயத்வ
மென்றபடி. அப்போது பக்திதூல்ய உபாயத்வம் ப்ரபத்திக்காய் எரித்தோ
பாயத்வமே பகவானுக் கென்று தெரிவதால் மாமேக் சுரண் மஜ என்பது பக்தன்
விஷயமுமாகலாமே யென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இவ்விதையைக்கு இதி. சுரண்
மென்ற பதத்தாலே மகிதயோபாயமரபணமும் சொல்லப்படுகிறபடியால் பக்தி

ஶோபாஸ்யம் இதுக்கு உபயுக்தாசாரங்களுள்ளாம் 'மா' 'ரக்' என்கிற படிங்களிலே விவரிக்கங்கள். 'ரவ நாராயண: ஶ்ரீமான்' எत्याதிகளிலே நிர்दिष्टபகாரணை சரண்யனைச் சொல்லுகிற 'மா' என்கிற படித்தாலே திருமந்தரத்திலும் ஐயத்திலும் மனாஸிதமான ரவீரக்ஷகம்மம் சர்வசேவித்வமும் ஶ்ய:பதித்வமும் நாராயணத்வமும், இவற்றால் பாஶ்டமாய்ப் பரவ.சோஷ்யங்களுக்கு உறுப்பாய் வருகிற ரவீரக்ஷ—சர்வசேவித்வாதித்யம் பரமகாருணிகத்வ—சோஷிய—வாஸவ்யாதித்யமும், ஐயத்தில் திவ்வனாந்நபடித்தாலே தோற்றின ஶுபாஸ்யமாய்ப் பரவ—சோஷ்யவ்யங்குமான பாரீஜாதியினுடைய திவ்ய—மல்லவிமஹவிஷயமும் காட்டப்படுகின்றன.

இங்கே 'நிகரில் புகழாய்' எत्याதிகளில் சொல்லுகிற வாஸவ்ய—ஸாமித்வ—சோஷிய—சோஷ்யரமமான இக் குணவதுஷ்யமும் அடியிலே ஶ்யானநேஹாதித்யமே கலவகினை அர்ஜுநனை ஶநாதரியாமையாலும், 'மச: பரதர் நான்யத்' என்று தானே அருளிச்செய்கையாலும், 'ஹே க்ருண ஹே யாத்வ', 'ரவ் ஶ்யாபய ஶேட்யுத' என்னும்படி நின்று ஶாரத்யாதித்யைப் பண்ணுகையாலும், 'காணவேண்டும்' என்ன ஶவீரவ்யாத்யைத் தைக்காட்டி, மீண்டும் 'பழைப சோஷவிமஹததைக்காட்டவேண்டும்' என்ன, அப்போதே சாரத்யரமாய்த் தோற்றி நிற்கையாலும் வ்ய'ஜ்யமாயிற்று.

உருமான ஶாரத்யகுணங்களில் ஶ:ஶந்ஸர்ஜனத்துக்குப் பரிணாமங்கள் 'சர்வஜோட்யி ஹி விஷேச: சதா காரணகோட்யி ஶந்' என்று மகாவக்ஞாத்யைத்திலும், 'ரவத்யானந.கதகருணாஸு சதோஸு' என்கிற ஶத்யிகுவாத்யைத்திலும் ஶ்ம்ஹிக்கப்பட்டன. இவை மூன்றிலும் பானஸ்கிகன் நிமஹ-அநுமஹஸாசாரணங்கள். ஶாமித்வமும் ஶோபகரணமாக்குக்கைக்கும் ஶோபகரணமாக்குக்கைக்கும் பொதுவாகையாலே ஶாஸநித்யகளை ரக்ஷணீயாந்நங்களாக

நிரபேக்ஷ உபாயத்வம் ஈச்வரனுக்கு ஶித்திக்கிறது. அதாவது ஈச்வரன் ஸ்வபாவத்தாலேயே உபாயமாகிறான். அப்படி அவன் ஸாத்யோபாயோபேக்ஷை செய்து உபாயமாகைக்கு உபாயமாகும் ப்ரபத்தி: நிரபேக்ஷ உபாயத்வமென்பதற்கு ஶாஸந் பரிணாமத்துமே ஶ:ஶயோபாய நிரபேக்ஷரணகத்வமென்று பொருள். நிரபேக்ஷ உபாயத்வம் ஶேயாகாரமென்றால் வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வாதிருணங்கள் ரேஷங்களாக வேண்டா வென்ன அவை நிரபேக்ஷாபாயத்வஸாதகங்கள் என்கிறார். இதெல்லாம் ஶ்யாதித்யைத்திலே ஸ்பஷ்டம். விவக்ஷிதங்கள் என்று முன் சொன்னதைக் க்ருபாப்ரபாந்நபத்தைக்காட்டி—ஸர்வாதாரங்களாலும் விசிஷ்டனான..மாமென்று நிர்ந்தேசித்தருளினனென்று107 நிகமனம் செய்வர். உறுப்பாய்—ஸாதகமாய்; இந்த குணங்களில் அகலகில்லே என்கிற சரணாகதிப்பாசரத்திலே நேராகக் குறித்த நானு குணங்கள் மா' என்ற விடத்தில் கருதப்படுவதற்கு கீதையில் கீழுள்ள வாக்யங்களை அதாவது ஶாதகமாகக் காட்டுகிறார் இங்கே இதே. நிகர் இல் புகழாய் = நிகரற்ற புகழையுடையவனே என்று வாத்ஸல்யமும், உலகம்முற்று உடையாய் என்று ஸ்வாமித்வமும், என்னையாள்வானேயென்று ஶௌசீல்யமும் திருவேங்கடத்தானே என்று ஶௌவப்பமும் குறிக்கப்பெறும். ஐஞாநசக்தி ஸ்வாமித்வ காரண்யங்களில் காரண்யத்திற்குப் ப்ராதாந்யத்தை நிரூபிக்கிறார் இவை இதே. ஶாமித்வமும்

நியதிக்கமாட்டாது. காருண்யமுமிதில்கவடுகளான சிவசக்தி-வாசஸ்யாதித்யம்
 அநுபந்தத்துக்குரகாந்தங்கள். இப்படி இக் காருண்யத்தினுடைய வாசியைக் கண்ட
 பூர்வர்களும் 'சுஹ் தே தேவதேவ நர்வநாடௌ ஸுதௌ நவ | சாமஸ்யவாந் கபாமாநமனோவூதி: பரித மெ'
 என்றும், 'நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்' என்றும், 'ஆணியேனினி நின்னரு
 ளல்லதெனக்கு' என்றும், 'உனதருளே பார்ப்பனடியேன்' என்றும், 'திருமா
 மகளைப் பெற்றுமென்னெஞ்சங் கோயில்கொண்ட பேரருளாளன்' என்றும்,
 'உன்திருவருளாலன்றிக் காப்பரிது' என்றும், 'நின்திருவருளும் பங்கயத்தான்
 திருவருளும்' என்றும், 'ஆவாவென்றருள் செய்து' என்றும், 'ஓயா ஓயா-
 வாமசாந் துரு' என்றும், 'கரிச சேவாமபி தாவகி துபா தயாஸ்து: சேவ து தே வத்
 மதம்' என்றும் இப் பகாரங்களிலே இக் கபாஸுதத்தைத் தஞ்சமாக அநுபந்தத்து
 ஸ்ரவணத்தையும் குணாந்தரங்களையும் காண்பதற்குச் சொல்லிற்றுச் செய்வன
 வாக்கித் தாங்கள் காண்பதற்குரியவாய்ப்பு போந்தார்கள். பிராட்டியும் குணாந்தர
 மளிருக்கு 'வாஹ்யே காகுஸ்ய: துபா தயாஸ்து: சேவ து தே வத்
 மதம்' என்றும் 'மதிவயேவ தயா' என்கையாலே இக் கருபையின் மானியம் விவகிதம்.

என்பதற்கு மாட்டாதென்பதில் அவ்வயம் சுஹ் இதி வி.பு 5-7-70.
 தேவதேவதேவனே! உன்னை அர்ச்சிப்பதிலும், துதிப்பது போன்ற வாக்வயா
 பாரத்திலும் நான் வல்வமையற்றவன்; உனது கருபையொன்றிலேயே
 மனவிருப்பள்ளவன்; கருபையால் என்னையநுகர்வறிக்கவேணும். நின் இதி.
 பெரியா5-4-1 உனது கருபையொன்றிலேயே ஊன்றியிருக்கிறேன். ஸுணியேன்
 இதி. பெரியதிரு 11-8-8. அணியார் என்று பாசரவாரம்பம். இவ்வளவு
 விவேகம் வந்தபிறகு உனது தயை தவிர வேறொருபாயம் எனக்கிருப்
 பதாக நினைக்கமாட்டேன். உனது இதி. பெருமாள் திரு 5-4. வாளால்
 என்று பாட்டாரம்பம். நோயாளன் மருத்துவனிடம் போல் நான் உனது
 தயையையே பார்த்திருப்பேன். திருமர இதி. பெரியதிரு 9-5-10 தன்னைப்
 பெரியபிராட்டி யடைந்திருந்தும் என்னெஞ்சை இருப்பிடமாகக் கொண்ட
 பெருங்கருபையையுடையவன். உன் இதி. திருவிரு 62. உனது கருபை
 தவிர வேறொன்றால் ரகஷ ஸாத்யமாகாது. துபாஸ்து: சேவ து தே வத்
 மதம் என்று அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் (61) அருளின பூர்வானை அவற்றில் தயைக்கு
 ப்ராதாந்யத்தை வரதராஜஸ்தவத்தில் (94) அருளின ரென்கிருர் கரிசேதி.
 அத்திகிரிநாதனே குருபாயம் செய்கிறவர்களுக்கு உன்தயை பலனளிப்
 தும்; எனக்கு அதே பல மாகும். சொல்லிற்றுச் செய்வனவாக்கி - சொன்
 னபடி செய்கின்றவைகளாகக் கல்ப்பித்து; அகாவது காருண்யத்தை ஆஜ்ஞா
 பிக்கிற ஈசுவரனாகவும் மற்ற குணங்களை அதன்படி நடக்கும் ப்ருத்தர்களாகவும்
 மாசித்து; கீழ்ச்சொன்ன விடங்களிலெல்லாம் தயை மென்று பிராட்டி
 யையே சொன்னதாகலாமோ என்ன, எம்பெருமான் குணமே கருகப்பெறு
 மென்று ஸ்த்தாபிக்கிறார் பிராட்டியும் இதி துபா தயாஸ்து: சேவ து தே வத்
 மதம் என்று ஸ்தவத்தில், தன்னை நேராகச் சொல்ல இஷ்டமில்லை

(2) இனி இங்கே ஏவகாரமில்வாபையால் ஏவகாரார்த்தம் கொள்ளவா
மென்றும் அருளிச்செய்கிறார் இவ்வன் இதி. ஏகசப்தம் முக்யம், வேறு,
தேவலம் என்ற மூன்று பொருளிலும் வரும். ஓசமும் என்பதற்கு அவதார
ணம் = ஏவகாரார்த்தம் பொருள். இதனால் சரணாகதி பண்ணுகிறவனைத் தன்னு

வனோடே துல்யமாக—இரண்டாம் சிவோபாயமாக எண்ணுதக விவேகியான முமுக்ஷுவுக்கு உசிதமன்றென்று ஈகாஷத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.

(3) இக் கட்டளையிலே சாஹோபாயமான ப்ரபத்தியையும் விவோபாயத்தோடு ஒரு கோவையாக எண்ணுமைக்காத ஈகாஷம் என்றும் சொல்லுவார்கள். அது எங்ஙனையென்னில்—இப் ப்ரபத்தியும் ஸகியோபாயம்போலே ஈகாஷமாக விதிக்கப்பட்டிருந்ததேயாகிலும்—சுஜகாஷாதிவிதிவழினை ஸர்வேச்வரனுடைய காலுயமாமாயை மாய் சாஷாந் கருத்துக்கு சுஜகாஷாதிவிதிவழினை இவன் நினைவே காரணமாய்படியாய்—அவன் தானே ஸயாந-ஸதிஜனனை ப்ரபந்தனுக்கு ஸகியோபாயத்தாலே ஸகியோபாயிகளான சுகாஷோபாயங்களின் நேரே நின்று இவ் வாநுக்ஷரஈகாஷாதிருகமச்சிமாஷாயாசாபேஷனாய் வேறொன்றால் அபேஷையில்லா

கிறது. 'அஸ்வதந்த்ரனான உன்னையும் என்னோடு துல்யமாகக் கூட்டிக்கொள்ளாமல் என்னையுட்கும் சரணமாகக் கொள் என்கிறான். ஜீவனுக்குக் கர்த்தருவ் முண்டு; ஆனால் அது பரமாத்மாவே; அத்துடன் பக்தி விஷயமாகாமல் அல்பவ்யாஜ விஷயகம். அதுவும் சில ஸமயம் பலனளிக்கத் தடைபெறும். ஆதையால் கூடக்கூட்டலாகாதென்றபடி, அகக் கர்த்தாவின் ப்ராதாந்யத்தை விலக்கல் இரண்டாவது அர்த்தமாயிற்று.

(3) இனி முன்றாவது அர்த்தம் துல்கட்டளையிலே இதே ஒரு கோவையாக—அப்ரதாநமான கர்த்தாவைப் போல் அப்ரதாநமான ப்ரபத்தியை ப்ரதாந பரமாத்ம ஸமமாக, மேலே 'அவன் செய்விக்கச் செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடொக்க உபாயமாக எண்ணுதக உசிதமன்று' என்னப்போகிறபடியால் அவனுக்கீதமானதை ஸ்வதந்த்ரமான அவனோடு ஸமமாக்குவது, முய்காரணமான அவனோடு வ்யாஜத்தை ஸமமாக்குவது தவறென்றதே இங்கு விவக்ஷிதமாகும். இது பக்தியோகத்திற்கும் துல்யம். ஆக, 'என் உணர்வினுள்ளே' இத்யாதிவாக்யமே இங்குப் போதுமாயினும் உண்மையில் பக்தியைவிட ப்ரபத்திக்குக் கீழ்நிலையே யிருப்பதால் இத்தை ஸமமாக நினைப்பது மிகவும் தவறென்றறிவிப்பதற்காக இப் ப்ரபத்தியும் பக்தியோகம் போலே இத்யாதி அபேக்ஷணியையிருக்க இத்தயந்தமான வாக்யம். ஈகாஷா வாயி இத்யாதி வாக்யத்தை நோக்கும் போது பக்தியைப் போல் ப்ரபத்தியும் மோக்ஷகாரணமான பகவத் ப்ரஸாதத்துக்கு உபாயமாகத் தெரிகிறது. ஆகிலும் வாசியுண்டு. அந்த வாசியானது ஸஹஜகாருண்யேத்யாதியானென்றி அவன் தானே இத்யாதியால் கூறப்படுகிறது அதனால் இருந்ததேயாகிலும் என்பதற்கு அவன் தானே இத்யாதி வாக்யத்தில் அந்வயம். ஸஹஜகாருண்யேத்யாதி காரணமாய்படியாய் என்றவரை ஈகாஷா வ என்கிற வாசுவாக்யத்திலிருந்து தோற்றும் அம்சம் இது பக்தி ப்ரபத்தி ஸாதாரணமாய் அனாலும் சுஜகாஷாதி என்பது மேலே சொல்வதற்கு உபயுக்தமாகையால் இங்குச் சேர்த்தது, வாசியின் ஸிவரணம் ஈகாஷாதி. பக்தியிலே நிரபேக்ஷாபாயத்வம் ஈகாஷமன்று,

மையால் நிர்பேஷோபாயமே இந் ஸ்யாதவிதீக்கு ஷீவாநாரமாகக்கொண்டு 'ஃசேஷோப-
யுதோ மௌ' என்று அபேஷணியனாயிருக்க—'என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினே
துயுமவன தின்னருளே' என்றும், 'இசைவித்தென்னையுன் தாளினைக் கீழிருத்
னதுமம்மானே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ராவணமுனை அவன் செய்விக்கச்
செய்கிற ஸ்ராவணத்தை அவனோடு ஒக்க ஸ்வாயமாக எண்ணுகை உசிதமன்
மென்று ஈகாஷத்துக்குக் தாத்பர்யம்.

இப்படி சிஷோபாயத்தைப்பற்ற சாஷோபாயம் ஸ்ராவணமாய் இது ஸ்ராவணம்
றிக்கே நிற்கிற நிலையைப் பற்ற ஸ்வயநாமம், சிஷோபாயமதிபரிமாணம், அநி-
வாரணமாயம், அநுபரிமாணம், அச்சத்யாவூசிமாயம், சைவநூத்யம், சிவசமாசாயம், அநிகாரி-
வசேஷம் என்று இப்புறட்டகளிலே அநிவாடிம பண்ணினார்கள். இவ் அந்-
யரோகிபைக்கொண்டு இவைதாமே அந்மென்று அறுதியிட வொண்ணாது-

சிவசிவமான காரணங்களில் ஒருகாரணம் காரணரந்தரநிரபேஷமாகை
ப்ரஸித்தம். அதனாலேயே ப்ரபத்தியும் பக்திநிரபேஷமென்று ஸித்தமே
யென்று கேட்கலாம். அவ்வாறு துல்ய விகல்பமன்று; இங்கே ஸ்வய-மூக்கிய
கல்பமான பக்தியினால் அது முடியாதாகில் ப்ரபத்தியாலாவது என்று
பொருள். ப்ரபத்தியும் ப்ரஸாத ஹேதுவே யானாலும் ஃசேஷ ஸ்வயமூகோ
ஷ ஏ என்கிற ப்ரபத்திசப்தார்த்தத்தை சோதித்தபோது பக்திஸாடேகேஷா
பாயனான பகவானை அகிஞ்சனானபடியாலே பக்தியிராமற் போனாலும் காக்க
வேண்டுமென்று இரக்கம் கொள்ளிப்பதே ப்ரபத்தி யென்று தெரிவதால்
அந்த இரக்கமே பக்தியைப் போல் ஸ்வாநாரணமாகும். இரக்கத்துக்கு ப்ரபத்தி
காரணம், பக்தியே அவனோடு ஸமமாகாத போது பக்தியைவிட விலகியிருப்ப
தான இதை அவனோடு ஸமமாக்குவது ஸுதராம் தவமென்றபடி. என்
உணர்விட இதி—திருவாய், 8-8-3. உணர்விலென்ற பாட்டு. ஐஞாநா
நந்தமயமான பரமபதத்தில் நிக்ய ஸூரிநாதனான அவனது கிருபையால்
பெறுதற்காக அவனை என் சிந்தையில் நிறுத்தினேன், நிறுத்தியதும்
அவனது அருளாலேயே, மற்றதெல்லாம்—ஐச்வர்ய கைவல்யமெல்லாம்
ஹேயமென்றறிவதற்காக அவன நானாலே யானான், எப்போதும் அவன்
அந்தர்யாமியாகவே நின்றதால் ஐச்வர்யம் போல் கைவல்யமும் ஹேயமாய்
சேஷிபான அவனை போக்யமானென்றது. இசைவித்து இதி' திருவாய்
5 8 9. ஆராவமுதா! விஷயப் பற்றே யுடைய என்னையும், உன் அடிமையா
கையே தத்துவமென்று ஸம்மதிக்கச்செய்து உன் திருவடி யீணையிலே
நோக்குடையனாக்குகின்ற ஸ்வாமியே! என்ற இதுவும் அவனிடம் நோக்கு
அருளாலேயே பென்றது.

ஏகமென்றதால் வ்யாஜமாகக்கூட ப்ரபத்தியாகாதென்று கருதி அதைப்
பலவாறாக ஏகதேசிகள் சொல்வதை இங்கு நிரஸிக்கிறார் இப்படி இதி.
ஸித்தேகபாயசோதநாதிகாரத்திலும் இது அறிவிக்கப்பெற்றது. அப்ராஹ்
ந்யத்தை யறிவிப்பதற்காக இவ்வாறு பல சப்தப்ரயோகம்; இவ்வேயல் ஓர்

இவையெல்லாம் 'சரண் ஐய' என்கிற விதிக்கு விசுவங்களாம்;

அபிரசுத்தாதிதொங்களுமுண்டு. அது எங்ஙனே யென்னில்—

ஸ்வச்சொனமாநமென்றாலும் சிவோபாபநிபதிமாநமென்றாலும் இது வாய்மாவாய்மையில் விதிவிசயமாகமாட்டாது. தாவதொபாநத்தாலே மோஷமென்பார்க்கு உபாஸனாவிதிவிதிவிதொழம் மாஸாவிசயம். தாவதொபாநமுடையவனுக்குப் பின்பு தீர்த்தமான தானாநரமையில் ப்ரபத்தியினுடைய விதி-தஷண-அநுதானவாயங்கள்ளொல்லு கிறபடியே இதின் ஸ்வரூபம் அநிகரிக்கவேண்டும். சிவோபாபநிபதிமாநமென்ற பாகரத்துக்கேம் சிவோபாபத்தை அறிந்து அது தனக்குக் காரியகரமாம்படிபண்ணு கிற விதிமாநபாநிபதி-மாஸ்யா நரப-அநிகரிக்கவேண்டியே தாத்தபர்யம்

அநிவாரணமாநமென்றது விலக்காதமாத்நிரமாநம்—ரக்ஷகனான ஈசுவரனை இவன் முன்பு பவனாய் விலக்கினானாகில் ஈசுவரனுடைய தீவரவத் சங்குச்சிமாம், அபாபத்தாலே நிபந்தத்தை யுண்டாக்கி விலக்கினானாகில், இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி மாஸ்யமே யாகவேண்டும். தாவதொபாநத்தாலேவிலக்கினானென்னில், நிவாரணமான சூதுசி-மலயாவதீகளிலும், வாய்விக்க வாய்விருக்கிற தாவதீயில் விலக்காதேயிருக்கும்தோதும் ஈசுவரன் மோஷமாநம் பண்ணப் பார்க்கும்.

ஐய என்கிற விதிவிருத்தமாவதோடு வேறு தோஷங்களுமுண்டு அதை விரிவாகத் தெரிவிக்க அதெங்ஙனே இத்யாதி. ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமிதி அவன் ஸ்வாமீ ஜீவன் தானன் என்கிறது ஸம்பந்தம். இதன் ஜ்ஞாநம் விதேயமா, அவிதேயமா. அவிதேய ஜ்ஞாநமெனில், அத்வைதியின் பக்ஷத்தில் தாவதீ என்கிற வாக்யம் கேட்டவுடனே வரும் ஜ்ஞாநமே மோஷகாரணமென்பது தோல் இங்கும் உபதேசகாலத்தில் வரும் ஜ்ஞாநமே மோஷகாரணமென்ற தாகும். தாவதீயாக மாஸ்யகார் செய்த ப்ரபத்தியநுஷ்டாநமும் வ்யர்த்த மாம். விதி-தஷணேதி. விதிவாக்யமும் தஷணவாக்யமும் அநுஷ்டாந வாக்யமு மென்று தோருள். ஸித்தோபாப ப்ரதிபத்தி யென்பதை தாவதீயினார் சிவதீ. அநாவது ஸித்தோபாபமே நமக்கு உபாயமாமென்ற விசுவாஸம். ஸித்தோபாப ஸ்வீகாரமென்றும் சொல்வர். ப்ரார்த்தநாபூர்வக பரந்யாஸ விதியிருப்பதால் தன் மூலமான ஸ்வீகாரமே கொள்ளாத தகுமென்றபடி. அநிவாரணமாநமென்பதற்கு விலக்காமை மட்டுமென்று தோருளாகிறது. ரக்ஷிக்க முன் வரும் ஈசுவரனை யறிந்து, 'நீ எனக்கு அளிக்கவேண்டா' என்று ஜீவன் விலக்க ப்ரஸக்தி யேது? அவ்வாறு விலக்கும்படி அவனைவிட தாவதீயேது? தீர்த்தகாரணமான அபராதம் செய்வதே விலக்கமென்னில்—அத்தோது அபராதம் நீக்க ஏதேனுமொன்று செய்யவேண்டுமென்றதாயிற்று. அது சாஸ்திரோக்த ப்ரபத்தியாகலாமே. இனி தன்னை ரக்ஷிக்கத் தானே வ்யா பரிக்கை விலக்கல்; அது இராமனிருக்க வேண்டுமென்னில்—உறக்கத்திலும் ப்ரளயத்திலும் மரணத்திலும், வ்யாபாராந்தரம் செய்யும் தாவதீயிலும் அநிவாரணமிருப்பதால் அவ்வளவாவே பக்தியோக நிஷ்ட்டரும் எல்லோருமே கூட மோஷம் தோற்றிருக்கவேண்டும்.

0-136

செய்தே இஸ்சிஹோயம் ஸ்வீகாரத்தாலும் நிரபேக்ஷமென்று வுத்தி பண்ணவேண்டுமென்னில்—இது ௨ ஷ்விதிரேபாலே அரோபித ராதல் ஸ்வச்சநிவருத்தமாதல் ஆம்.

ஆகையால் ஈச்வரன் ஸாத்திரமாய்ப் ப்ரபந்தமான சிஹோயம்; அகிஷ்யபிஷ் என்ப இரண்டும் ஸாத்திரங்களாய்க்கொண்டு ப்ரபந்தமல்லாத ஸாஹோயங்கள். இவையிரண்டத்தொன்றிலே யதாபிதாரம் நிலையாகக் கடவது.

(4) அபேக்ஷிதபகத்துக்கு உபாயமாக வி ஷத்த ஸாத்திரந்தரங்களை இடையிட வேண்டாதபடி ப்ரபத்திக்கு அநந்தரம் அரஸிஹாரம் பண்ணின ஶரணன் தனித்து நிற்கும் நிலையைப் பற்ற எஃகாஷம் என்றும் சொல்லுவார்கள். அது எங்ஙனே யென்னில்—ப்ரபத்தியும் பண்ணி அநந்தரம் அதடியாக உபாஸநாதிசனும் அநுஷிததால் ஸஹோயமாகக் கடவனான ஶரணன் அகிஷ்யனாய் விஷயக்ஷமெல்லாத இவன் திறத்தில் ப்ரபத்திக்கும் தனக்கும் நடுவே நிற்பதொரு சமை சுமத்தாதே இவன் சுமையைத் தன் குணங்களின் மேலே ஏறிட்டு

‘ஶரண் த்வா ப்ரபநா யே ஶ்யானயோகவिवर्जिताः । तेऽपि मृग्युमतिक्रम्य याति तत् वैष्णवं पदम् ॥’ என்றும். ‘ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே குணவிசிஷ்டனான தானே நிரபேக்ஷபகதாய் நிற்கும் நிலையை அநுஷிதத்துக்கொண்டு ஶரணமாக அடை யென்று இங்குச் சொல்லிற்றாயிற்று

இதே ‘சரணம் வ்ரஜ’ என்பதன் பொருளான ப்ரபத்தி, அவன் இதைத் துணையாகக்கொண்டு பகதன், ஆனால் எஃகமென்று நிரபேக்ஷாபாயக்வம் சொன்னதால் ஸ்வீகார நிரபேக்ஷனென்று தெரிகிறது. அதனால் இது விலக்ஷண விதேயமென்னில்—ஸ்வீகாரத்தையும் விதித்து ஸ்வீகார நிரபேக்ஷத்வத்தையும் கூறுவதெங்ஙனே? விருத்தமாயிற்றே. நிரபேக்ஷத்வாரோபமென்னில்—அதத்த்வஜ்ஞாநமாம். அது மோக்ஷஸாத்திரமாகாது. வேறென்ன பலன்? மேலும் இதற்கு ஆரோபமாகில் ப்ரபி விஷேயமாவதற்குத் தடைபென்ன வென்றபடி.

இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ர மித்யாதியான அதிவாதத்தை நிரஸித் மூன் ஶித்தோபாயத்தோடு ப்ரபத்தியைத் துல்யமாக எண்ணுமை எஃகசப்தார்த்தமென்று தொடங்கிய மூன்றாம் பக்ஷத்தை முடிக்கிறார் ஆகையாலிதி. இரண்டத்து = பக்திப்ரபத்திகளில் 4வது பக்ஷம் அபேக்ஷிதேத்யாதி ஏகம் என்பதற்கு உபாயாந்ரயவ்யாநரஹிதனான என்று பொருள். பக்தியோகநிஷ்டன் அநுபாஸனையைச் செய்து மேலே பக்தியையும் செய்வது போல் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டன் உபாயாந்தரம் செய்யவேண்டா வென்றதாயிற்று. இதே ஶரண் த்வா என்கிற ப்ராஹ்மபுராணத்தில் ஶ்யானயோகவिवर्जिताः என்ற பதத்தாலறிவிக்கப்பட்டது. தெஹி என்பதற்கு த்யாநயோகம் செய்யும் ப்ரபந்தார்போல் அது செய்யாதவர்களுமென்று பொருள். ஆறு இதி. திருவாய் மொழி. 5-7-10 நிற்பாதமே = உனது திருவடியையே அபிஞ்சநனான எனக்கு சரண ஆறு ஆக = நிரபேக்ஷ ரக்ஷகமென்கிற உபாயமாக அளித்தாயென்று பொருள். குணவிசிஷ்டனான = விசேஷ இரக்கமுள்ள; நிரபேக்ஷ பகதாய்—ஸாக்ஷாத் ப்ரஸாதேஹது ஶுபாஷ நிரபேக்ஷனாகவே பவனளிப்பவனாய்.

5). இப்படியே பரிபுஷ்ணை தன்னைப் ப்ரபத்தி பண்ணும்போது அநுகூல்-
சங்கராதிக்கையொழிய வேறொரு பரிஈரத்தை இஃதிலே விதாஸரத்திற்போலே
சொருகிக்கொண்டு அதுவும் ப்ராப்தமான உபாயகோடியிலே நிற்கிறதென்னும்
நினைவைக் கழிக்கக்கூடாக அகூலமென்றும் சொல்லுவார்கள். 'அத்யானுஷீக்ஷாஸே
அநுஸ்தித்தம் க்ஷயாஸரங்கஞ்ஜெமல்லாம் ப்ரபத்திக்குத் துணையல்ல; இப் ப்ரபத்
தியாலே வशीकृतனயப் ப்ரபத் தர விருக்கிற நானொருவனுமே இக்ஷணிகோபாயத்து
க்குப் ப்ரதிபூவாய் நின்றேன். இப் ப்ரபதிக்கைப் பற்ற வேறொரு தேவை
செய்யவேண்டா; அத் தேவையைத் துணையாகக்கொண்டு உன்னை நான்
ரஹிக்கப்புகு (போ)கிறேனல்லேன்' என்று தாத்தபர்யம். இத்தால் அநுகூல்-
சங்கராதிவிசிஷ்டபாதிபொழியப் ப்ரபதிபரிஈரம் என்று பேரிட்டுத் தனக்கு
வேறொரு சஹாரிகாரணத்தைக் கூட்டவேண்டாவென்று சொல்லிற்றாயிற்று.
येन केनापि प्रकारेण ह्यवका एवम्' என்றும், 'प्रातिवाचैव निरीक्षितुं वृणे' என்றும்
சொல்லுகிறபடியே பூர்ணப்ரபதிக்கு அபேஷிதமான தெளிவு இல்லாவிடிலும் யதா-
कथञ्चिदनुष्ठानத்தாலே கார்யம் செய்கிற இவ் உபாயத்துக்கு வேறொரு பரிஈரத்தைத்
தேடப் ப்ரபுமில்லையே.

‘ततः सागरवेलायां दर्भान् आस्तीर्य राघवः । अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधेः ॥
 बाहुं भुजगमो-गभमुपधाया रिसूदनः ॥’ என்று பெருமான் समुद्रக்கதைப் பற்றி அரணாகதி
 உண்ணினை விடக்கூறும்,

5 ஐந்தாவது பகஷம் அருளிச்செய்கிறார் இப்படியே இதி ஸங்கல்பாத்யங்கம் போலே வேறு அங்கம் வேண்டாமல் நிற்குமென்ற யென்று மாசேகமென்பதின் பொருள். இதனால் நித்யகர்மாநுஷ்டாந. எந் திந்தநாதிகள் அங்கமல்லவென்றதாயிற்று. தேவை = அபேக்ஷிதமான கார் யம், அங்கியான ப்ரபத்தி அவிசதமானாலும் பலனுண்டென்று தெரிகிற போது அங்காராபேஷைக்கு ப்ரஸக்தி யேது என்று இதை உறுதிப்படுத்து கிறார் ஸேஷாபி இதி.

ஸ்ரீமத்ராமாயணத்திலும், ஹரிவம்சத்திலும் ப்ரபத்திக்கு அங்காந்தரா பேகைக் ஸ்பஷ்டமாயிருக்க அது இல்லை யென்னலாமோ என்பதற்குப் பரிஹாரம் எய இத்த்யாதித்யால். 'எமுத் ரா஘ோ ராஜா ஶரண் எஶுமஹி' என்கிற விபீஷணாபிப்ராயத்தை லக்ஷ்மணனும் ஸுக்ரீவனும் சொன்னபோது அதை யிசைந்து ராமன் அநுஷ்டித்தது இங்குச் சொல்லப்படுகிறது ரா. டி, 21. சரணாதரி செய்வதாக முடிந்த பிறகு, சத்ருக்களை யழிக்கவல்ல ராமபிரான் கடலின் கரையிலே தர்ப்பங்களைப் பரப்பி, பாம்பின் டடல்போல் திரண்டு டருண்டிருந்த தம் புறத்தைத் தலையணையாக்கிக்கொண்டு கிழக்கு முக மாய்க் கடலுக்கு அஞ்சலி செய்து ப்ரதிசயநம் செய்தருளினார். கீழ் சரணு கதிப்ரஸ்தாவத்தினாலே அஜிதி ஶ்ரீராமா என்பதற்கு ப்ரபத்தி செய்து என்ற பொருள் தெரிகிறது, அதற்கு அங்கமாகும் இந்த ப்ரதிசயநமென்று சங்கை. ஶ இதி. ஹரிவம்சம். 24. கௌகிகருடைய பிள்ளைகள் ஏழுபேர் தங்களை

‘स राजा परमापन्नो देवश्रेष्ठमात् तदा । शरः सर्वभूतेश भक्त्या नारायणं हरिम् ॥

समाहितो निराहारः षड्रात्रेण महायशाः । ददर्शादर्शने राजा देवं नारायणं प्रभुम् ॥’

என்று ஸர்வபொருளையானத்திலே பரமச்சுந்தரித்திலும் சொன்ன மகாரங்களு
மெய்வாம் மரபிக்கு அடிமல்ல; இவ்விரண்டிடமும் சுவரிக்ரமதிசயநாடிமயான மாகை

சபித்த தமப்பனார் இறந்த பிறகு வாங்குக்கு சிஷ்யர்களாக, கி. கனோடுகூடிய
அவருடைய கபிலப்படுவை மேய்க்கும் போது பசியால் கொல்ல முடிவுசெய்து
பித்ருக்களுக்காக அதைக் கொண்டு ச்ரத்தம் செய்து மாம்ஸத்தைப் புசித்து
ஆசார்யரிடம் சென்று பசுவைப் புலி தின்றுவிட்டதென்று பொய் சொல்லிக்
கன்றை அவரிடம் சேர்த்தனர். அந்தப் பாபம் காரணமாக அவர்கள் ஏழுநாள்
மனாபச் சேர்ந்து பிறந்தார்கள். பூர்வஜநம் ஜ்ஞாநம் மட்டும் அவர்களுக்கு
இருந்தது. அதன் பிறகு அவர்கள் ம்ருகங்களாகவும், சக்ரவாக பக்ஷிகளாக
வும், ஹம்ஸங்களாகவும், அந்தணர்களாகவும் பிறந்தபோதும் ஜ்ஞாநம்
குன்றாமலிருந்தது. அப்படியிருந்தும் அவர்களில் ஒருவன் அந்த:புர ஸ்திரி
களுடன் காட்டில் புகுந்த ஓரசனைக் கண்டு அவனைப் போலாக விரும்பினான்.
அதனால் ப்ரஹ்மதத்தன் என்கிற அரசனாகப் பிறந்தான். அவனுக்கு ஸர்வ
ப்ராணிகளுடையவும் பேச்சை யறியும் வல்லமை யிருந்தது. அவன் அளித-
தேவனின் புத்ரியான ஸந்ததி யென்ற பார்யையோடு காட்டிலிருந்த
போது காமிகளான இரண்டு எறும்புகள் தேசுவதைக் தேட்டுச் சிரித்தான்.
ஏன் சிரித்திரென்று மனைவி கேட்டு எறும்பின் பேச்சுக்காவென்று சொன்-
னதை நம்பாமல் கோபம் கொண்டான். அதன்மேல் ஓ: என்ற ச்லோகம். அந்த
ப்ருஹ்மதத்தனென்ற அரசன் பார்யையை ஸமாதாநப்படுத்த முடியாமல்
மிகவும் ஆபத்திற்கு ஆளாகி ஸர்வேச்வரனான நாராயணனை யடைந்தான்.
அவரிடமே சென்ற மனமுடையனாய் நாராயணனைக் காணாமல் ஆறுநாள்
ஆஹாரமின்றி யிருந்து நாராயணனைக் கண்டான், பகவானும். காலையில்
உனக்குக் கல்யாணமான வார்த்தை கிடைக்குமென்ற நுகரஹிததார். அதன்
படி அவனோடு கூடப்பிறப்பவரில் ஒருவன்மூலமாக முதலில் ஸப்தவ்யாதர்
களாகி இப்படிப் பல ஜந்மங்கள் எடுத்திருப்பதை யறிந்து உடனே
தெளிந்து பிள்ளையான விஷ்வக்ஸேநனுக்கு ராஜ்யபளித்துவிட்டு பார்யை
யுடன் யோகம் செய்யச் சென்றான். இப்படியவன் புறப்படவேண்டுமென்றே
பார்யை முன்னே கோபம் கொண்டவள் போல் நடந்து கொண்டாளென்-
றறிந்தான். இது வரலாறு. இங்கு பரமசன் ஆறுநாள் நிராஹாரமாயிருக்கை
தெரிகிறது. ராமன் மூன்று நாள் நிராஹாரமாயிருந்தார். ஸப்தவ்யாதோ
பாக்யாநமாவது—கொளசிக புத்ரர்கள் ஏழு வ்யாதர்களாகிப் பின்னே பல
ஜந்மங்கள் எடுத்துச் செய்ததெவ்வாமாகும்.

இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரம்—அந்த இடங்களில் ப்ரதிசயநம் முதலான
வேறு கார்யங்களுக்கே அந்த தியமங்கள்; ஆக அவை சூனிகளாகி அங்கு

வேறு நியமங்கள் வேண்டா. அகிஷ்யைகவரான துரி—ரமணி—ராகசி—
விமோசன—ஊரவாபு—சுசுகு—கஜே—பாண்டவ—தேவ—சுமுக—நிஷேது—சுநதிக—கிராச—
காக—ஓபிதா—திகள் ஸ்ரணாஸராகிறபோது அப்போதைய அநுகூலாதிகளையொழிய
வேறோர் எதிர்த்தையையச் சொல்லக் கண்டிலோம். ஊகாலசாஸமாய் நிரபேஷ
மான பரதிகாபக்தாலே கடுக அவ்வோ ஸ்ரணாதர்க்கு அவ்வோ அபேஷிதசிட்யும்
கண்டோம். இப்படி மோஷார்பத்யிலும் இவன் கோரி(வி)ன காலத்திலே
கூலிசிட்யுக்குக் குறை யில்லை. இது 'மா சூச:' என்கிற வாக்கியத்திற்கும் தாத்
பர்யம். 'ரீரத்ய' என்கிறவிடத்திலே பரிகாஸ்தரநீ(பேஷ்யம்) சொன்ன பொருளிலே

ஷண்ணை சரணம் புதுந்தான். தமயந்தி ஸ்வயம்வரத்தில் நளன் இன்ன
னென்று தெரிவதற்காக நளவேஷந்திலிருந்த தேவதைகளை சரணம் புதுந்
தான்; த்ரிஜடையென்ற அரக்கி அசோகவனத்தில் ஸீதைையை; விபீஷண
சரணாகதி ராமன்விஷயம். ஷுத்தரபந்து பாதிராத்திரியில் கண்ணை சரண
மடைந்தானென்பர். முசுகுந்தன் காலயவநனைக் கொல்வதற்காகத் தன்னிடம்
கிட்டி நின்ற கண்ணை சரண மடைந்தான்; கஜேந்திர சரணாகதி முதலை பால்
பீடிக்கப்பட்டபோது மூலமான ஹரிவிஷயம்; பாண்டவசரணாகதி மார்க்
கண்டேய உபதேசத்தினால் க்ருஷ்ணவிஷயம். தேவதைகள் ஸ்வர்யம்பெறு
தற்காக விஷ்ணுவை சரண மடைந்தனர் (திருநாராடணியம்); ஸுமுகனென்
கிற ஸர்ப்பம் கருடனிடமிருந் உபேந்திரனை சரணமடைந்தது (ஆதிபர்வம்);
த்ரிசங்குவும் சுநச்சேபரும் விச்வாமித்ரரை (ரா.பாலகாண்ட); கிராத சரணாகதி
கபோதோபாக்யாநத்தில் (அபயப்ரதாநப்ரகரணத்திலும் பாரதத்திலும்);
காகாஸுரசரணாகதி ராமன்விஷயம்; கபோதம் (பா.) சிபியை சரணமடைந்தது.
இந்த ஐதங்களில் அவச்யமான அங்கம் வேறு தெரியவில்லையென்றபடி.

ப்ரபத்தி ஷுண்காலஸாத்யமாயிருப்பதாலும் அவ்வளவுமட்டிலே
பலன் தெரிகிறபடியாலும் நித்யநைமித்திகாதிதர்மங்கள் அங்கமாக ப்ர
ஸத்தியில்லை யென்கிறார் ஷுணேதி. மற்ற பலங்களுக்கான ப்ரபத்திக்கு
வேறங்கம் வேண்டாபாகிலும் மோஷம் பெரும் பேறு யிருப்பதால் அதற்கு
அதிக அங்கமிருக்கலாமே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் இப்படி இதி, விசேஷ
வசநமிராத போது காலாஸ ப்ரபத்தி ந்யாயமாய் மோஷார்த்த ப்ரபத்தி
க்கும் அங்கம் வேறில்லை யென்ற அநுநாநமே உசிதமாகும். மோஷார்த்தமான
ஆர்த்த ப்ரபத்திக்கு வேறங்கம் சொல்லவாகாதபடியால் மற்ற மோஷார்த்த
ப்ரபத்திக்கும் அதே யென்னலுமாம். இவ்விதமான சங்கைகளைப் பரிஹரித்து
இதைத் திடப்படுத்தவதற்காகவே ச்லோகத்தில் பரத்ய என்தும் ருத்
என்தும் சொல்லியிருந்தும் மீண்டும் மா சூச: என்றதென்கிறார் இது இதி.
அதுபோல் பரத்ய என்து சொன்னதையே ஏகமென்ற பதத்தாலும் திடப்
படுத்தலாமென்கிறார் பரத்யேதி—உண்மையில் பரித்யஜ்யவென்பதற்குக் கீழே
அது அர்த்தங்களும். ருத் என்பதற்கு இங்கு ஆறு அர்த்தங்களும் கூறப்
பட்டதால் ப்ரபத்திக்கு இதர நை, பேஷ்யமென்கிற அர்த்தத்தை ஒரீட

ரக்ஷதத்தில் இந்த யோகை உபாசனாதிபதிக் கடவது. இதுக்கு அபிநயம் விவக்ஷிதமாகவுமாம். ரக்ஷதத்துக்கு இது பொருளானால் 'பரிநய' என்கிற விதத்து அங்குச் சொன்ன அபிநயங்களைக் கொள்ளவுமாம்.

சுபரிநயபிச்சிக்கு உபாசனாதிபதிகளான அபிநயங்களும், இவற்றின் பரிநயங்களான அபிநயங்களையும் சபிச்சிக்கு இப் பொருள்களில் இவ் ரக்ஷதம் ஶ்ரயணை விதிக்கப் படி. என்னென்னில்,—அபிநயனப்பக்கவிலே இவை முசாநமாய்க்கொண்டு ஶ்ரயணை துவக்கற்றமை காட்டுகக்காக மாமேக் என்கிறது.

(6) 'சர்வமயி' என்கிற கீழில் ரக்ஷதத்தையும், 'சர்வமயி' என்கிற மேலில் ரக்ஷதத்தையும் பார்த்து இவ் ரக்ஷதம் சர்வமயித்துக்குப் பரிநயநியாய நிற்கிறதென்றும் சொல்லுவார்கள் அப்போது,

த்தில் கொள்ளும்போது வேறிடத்தில் வேறு அர்த்தம் கொள்ளலாம், புநருத்தி தோஷத்திற்கு இடமேயில்லை யென்கிறார் இதுக்கு இதி.

இந்த நாலாவதும் ஐந்தாவதுமான அர்த்தங்களில் ரக் என்பது ம் என்பதற்கு எப்படி விசேஷணமென்று கேட்டு விளக்குகிறார் சுபரிநய. ப்ரபத்தி மட்டும் போதும்; அங்கியான உபாஸநமும் வேண்டா, அங்கமாக நித்யதர்மமும் வேண்டா வென்றால் ப்ரபத்திக்குதானே உபாயாத்ரராஹி தமும் அங்காந்தரராஹித்யமும் சொல்லப்பட்டதாகும். அப்போது ரக் என்பது அகற்குதானே விசேஷணமாக வேண்டும். ம் என்பதற்கு விசேஷணமாகாதே; ரக் என்கிற க்ரியா விசேஷணமாகவே யிருக்கட்டுமே யென்னில். அது க்விஷ்டமாகு மென்று சங்கை. பக்தன்விஷயத்தில் ஈச்வரன் அவன் செய்த பக்தியையும். அதற்கு அங்கமாக அவன் செய்த நித்யதர்மங்களையும் எண்டு ப்ரஸநநனுகிறான். அப்போது அவை முசாநமேதுவாய் ஈச்வரனுக்கு விசேஷணமாகின்றன. இப்படி தத்ரஹிதனாகி அங்கே ஈச்வரன் கலமுன். இங்கே அவையிலாமலே கலமுனுகிறபடியால் தத்ரஹிதன்—தத்ரஹிதன் என்கிற பொருளாய் ரக் என்பது ம் என்பதற்கு விசேஷணமாகுமென்று கருத்து. ஶ்ரய ஶ்ர என்த ப்ரபத்தியானது ஈச்வரனை உபாயாந்தரஸ்தாநாபந்நனுக்கு போது உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்திற்கு ப்ரஸக்தி யேது? ஸாங்க உபாய ஸத்தாநத்தில் ஈச்வரனை நிறுததுவதால் அங்கமாகச் சிவ வற்றையநுஷ்டிக் கவும் ப்ரஸக்தியில்லையே. ஆகையால் இந்த தைரபேக்ஷ்யதைத் தெரி விப்பதற்கு ரகமென்கிற சொல் வேண்டாவேயென்னில்—ஏகம் என்ற சொல் இருப்பதால் உபாயாந்தரஸ்தாநாபத்தி யென்கிற அர்த்தம் உபாஸநமாகும்; ப்ரமாணந்தரஸித்தத்தைதானே ஏகசப்தம் குறிக்குமென்று கொள்க

6. ஆறாவது அர்த்தம் தொடங்குகிறார் சர்வமயி இதி. ச்ரோகத்தில் ஸர்வ சப்தத்தையும் ஏகசப்தத்தையும் ப்ரபேசிக்கிறுப்பதால் ஸர்வத்திற்கும் ப்ரதியாக ஏகமென்று தெரிகிறது. அதனின்றி எந்தெந்த தர்மம் செய்ய முடியவில்லையோ அவை யெல்லாவற்றிற்கும் ப்ரதியாக நானுதேனென்று தேறுகிறபடியால் ஸர்வேச்வரன் ஸர்வதர்மஸ்தாநாபந்நனென்றதாம்,

सुदुःकरेण शोचेत् यो येन येनेष्टहेतुना । स स तस्याहमेवेति चरमश्लोकसंग्रहः ॥

இத்தாலே என் சொல்லிற்றாயிற்றென்னில்—

‘यत् येन कामकामेन न साध्यं साधनांतरैः । मुमुक्षुणा यत् साख्येन योगेन न च भक्तिः ॥’

प्राप्यते परं धाम यतो नाऽऽवर्तते यतिः । तेनतेनाऽऽप्यते तत्तत् न्यासेनैव महामुने ॥”

என்கிற கட்டளை யிலே தனக்கு அபிமானங்களாயிருப்பதே(?) தேனு; ஒரு(?) னு ங்களைப் பற்றி அவற்றுக்கு அநுமுகமாகத் தனித்தனியே ஶாஸ்த்ரங்களாலே விதி க்கப்பட்ட ஏவாய்வளவில் ஏவாஸாவத்தாலேயாதல்—ஏனமுண்டாயிருக்க ஶாஸ்த்ராவ த்தாலேயாதல் இவையிரண்டும் உண்டாயிருக்க விலாஸாஸ்வத்தாலேயாதல் ஶாஸ்த்ரத்த அபிகாரிபைப்பற்றி, ‘அவ்வுபாயங்களொன்றிலும் நீ அலைவேண்டா; அவை தனித்தனியே தரும் ஶுஷ்ருஷைக்கெல்லாம் ஶரதிவாஸிதானுந நாள் ஒரு வனுமே அமையும்’ என்று சொல்லிற்றாயிற்று பல ஶிஷ்யங்கள் தரவல்ல ஶாரோஷத்தைபெல்லாம் இஸ் சிஷ்யம் ஒன்றுமே தரவற்றாகையாலே நீ ஶிஷ்யாஸ்த்ரங்களுக்கு அலமாராதே இந்த ஶிஷ்யமென்றையுமே ஏவாஸிக்க வமையு ம்; இது உனக்கு அந்த ஶிஷ்யங்கள்லே கழிக்கப்படும் ஏவாஸிகள் எல்லா வற்றையும் கழிக்கும்; உனக்குப் பின்பு ஶிஷ்யங்களையும் ஶுஷ்ருஷகலாம், நீ ஶாரோ ஶத்தையும் ஶிஷ்யங்களையும் இழக்கிறோமென்று வெறுக்க வேண்டா’ என்று சொல்லுமாப்போலே யிருக்கிறது இச் சரமஸ்தோகம்.

सुदुःकरेणेति. यः—எவன் தன்னிஷ்டத்திற்குக் காரணமான—தன்னால் செய்ய வாகாத எந்தெந்த தர்மம் காரணமாக வருந்துகிறானோ. तस्य—அவனுக்கு நான் ஒருவனே அந்தந்த தர்மமாகிறேன்; அந்தந்த தர்மஸ்தாநத்தில் நின்று அந்தந்த இஷ்டத்தை யளிக்கிறேனென்று சரமஸ்தோகஸாரார்த்தம். மோக்ஷமுள்பட எல்லாப் பலத்திற்கும் ஶாதகமான எல்லா தர்மங்களுடைய ஶ்தாநத்திலும் பரமாத்மாவின் இருப்பை அறிவிக்கும் இதை அஹிர் புத்ந்பஸுஹிதாவாக்யத்தாலே விளக்குகிறார் யதिति. இதன் பொருளை ஶாஸ்த்ரோபாய சேஷநிஷேதத்தில் காண்க வேறு உபாயத்தால் ஶாஸ்த்ர முடியாமற்போனால் பரமாத்மாவையே ஶுஷ்ருஷதமாக்கவாமென்கிறது இது. ஶாஸ்த்ர முடியாமைக்குக் காரணம் ஶ்ருநாஸாஸ்யமும் சக்த்யஸாஸ்யமும் போல் தான் அபேக்ஷிக்கிற காலத்தில் பவன பெறுவிக்ஷத் தக்க உபாயம் காண மையுமாவதால் விஸாஸாஸ்வத்தையும் கூட்டினார். ஶுர்த்த ப்ரபத்தி விதியும் இதற்கு ப்ரமாணமாகும். அலமாராதே—அலைபாமல் ஒவ்வொருவிதமான ரோகம் வரும்போது அதற்கான தனிமருத்தைப் பெறப் பிரயாஸைப் படாமல் ஒரு ஶிததௌஷதமே கொண்டு எல்லாம் பரஹரிப்பதை ஶோகத் திற் காண்கையால் பரமௌஷதமான பரமாத்மாவுக்கும இந்தநிலை கூடு மென்றபடி. சரமஸ்தோகத்தில் ஶர்வதர்ம ஶத்தாநத்திலே ஶச்வரன் சொல் லப்பட்டான்; கீழ் அஹிர் புத்ந்ய வாக்யத்திலே ந்யாஸேனே என்று ஶர்வதர்ம ஶ்தாநத்தில் ப்ரபத்தியே சொல்லப்படுகிறது; இரண்டும் ஒன்றாகாதே

சுருதிப்படிப்பின்படி பரமாத்மாவைச் சிவோபாயமாகியதாலே ஶரணனை விசேஷித்
துக்கொண்டுநின்றாலும் 'ஶ சேனேவ' என்கிற படியே ப்ரபத்தியொன்றுமே
சுருதிப்படிப்பின்படி விசேஷிப்பது படுகிறதென்று கலிக்கும். இத்தால் 'விஷ-
நிதி'களும் இப் சரணப்படி பண்ணலாம்' என்றதாயிற்று அப்போது—

'வ்யா஽பி ப்ரமேயே யதா தோயாமஹம்', 'நாஹமாப்யமி த்வா தவ வஹோயமஹம்',

என்ன, அருளுகிறார் ஶர்வசுத்தேதி. ந்யாஸமாவது ப்ரபத்தி. அது—ஶர்வரண
ஸர்வதர்மஸ்த்தா நாபந்தநனாகும், ப்ரமாத்மாவை ந்யாஸா நுஷ்டா நயிராதபோது
ஶர்வரண ஶர்வதர்ம ஸ்த்தாநாபந்தநனாகான். ஸம்ஹிதையிலும் லகுவான
ந்யாஸத்திற்கு ஶர்வதர்ம ஸ்தாநத்திலிருப்பு எங்ஙனே யென்றதை விளக்க
'ப்ரமாத்மா ஸ்வேனேவ சாயதே பூஷோசம:' என்றது. ப்ரமாத்மாவை ப்ரமாத்மா வசீ
கரிக்கப்படுகிறது. ஆக ஶித்தோபாயமான ப்ரமாத்மாவே ஶர்வதர்ம ஸ்தாநா
பந்தன். புருஷனுக்குக் கர்த்தவ்யமான ஶர்வதர்மங்களைப் போல் ந்யாஸம்
விதிக்கப்படுவதால் அதற்கும் ஒருவிதம் ஸ்தாநாபத்தி இங்கு ஸம்மதம்.
ஶர்வரணுக்கு ஸ்தாநாபத்தியை ஏகமென்று காண்பித்து அதற்காகவே ஶரண
படி என்று ந்யாஸத்தை விதித்ததே. ஆகச் சரம ச்வேலாகமும் அந்த வாத்
யமும் ஒரே பொருளதாகும். ஸம்ஹிதையிலே முமுக்ஷுவைப் போல்
ஶரணபடி கலாஶரணிகளையும் காமனாசன என்றெடுத்து அவர்கள் செய்ய
வேண்டும் உபாயங்களின் ஸ்தாநத்திலும் ப்ரமாத்மா நிற்கிறதென்றதாலே
முமுக்ஷுக்களால்வாதாரும் தேவதாந்தரவிஷயமாகவோ வேறுவோ எந்த
உபாயம் செய்யவாகாமற் போனாலும் ஶர்வரணிடம் ப்ரபத்தி செய்யலா
மென்று தெரிகிறது. அதுவும் இச் சரம ச்வேலாகத்தில் விதிக்கிறதென்
கிறார் இத்தால் இதே. இன்னால் தேவதாந்தர—ஆராதனமான கர்மாவைச்
செய்யவாகாத அமுமுக்ஷுக்கள் தேவதாந்தர ப்ரபத்தி பண்ணுவதை விவக்
கியதாகாது. அவர்கள்விஷயத்திலும் ப்ரபத்தி செய்யலாம். அந்தந்தப்
பலனுக்காக அந்தந்த தேவதையைத் தனித்தனியே சரணம் புகாமல் அந்த
தர்மங்களின் உண்மையில் இவனுக்கும் ஆராதனமாயிருப்பதால் இவன் ஒரு
வணியை சரணம் புகலாமென்றபடி அமுமுக்ஷுக்கள் ப்ரபத்தி ப்ரபத்தியைச்
செய்வது போல் அகிஞ்சந முமுக்ஷுக்கள் வேறு பலன் வேண்டும் போது
தேவதாந்தரத்தையும் சரணமடையலாமென்று கொள்ளல் தவிர்த்தென்று
ப்ரமாணத்துடன் நிரூபிக்கிறார் அப்போது இதே. முமுக்ஷுக்கள் முடிந்த
வதையில் ஏகாந்தநிலை பெற முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று கருத்து ஶ்வேதி
வித. 2-14. ஶசு:—எந்த எம்பெருமானிடமிருந்து ஶ்வேதி—உன்னாலும்
ஶர்வரணம் பெறப்பட்டதோ. இ—அவனையே ஶ்வேதி—ஆராதிக்கிறேன்.
தேவதாந்தரமான உன்னை இல்லை. நித்யநைமித்திக கர்மங்களில் தேவ
தாந்தரப் பெயரையும் சொல்வதால் அதை ஶந்தோஷப்படுத்துவதாகுமே
யென்ன, ஶ்வேதி (2:8.). பெயரைச் சொன்னாலும் உன்னை நான் ஆரா
திக்கவில்லை; உனக்கொரு குப்பீடு போடுகிறேன். 'உனக்கு' என்றபோது என்

‘स त्वं प्रहर वा मा वा मयि वज्रं पुरन्दर । नाहमुत्सृज्य गोविन्दमन्यमाराधयामि भो ॥’

உலாடிகளிற்படியே நியநீமிகங்களில் விசேஷணமாய்ப் புகு மளவேயொழிய மற்றும் சர்வஸ்யையிலும் தேவதாந்தரஸ்சம்மற்றிருக்கை உசிதம். மோக்ஷத்திற்கு உபாயாந்தரங்களாய் உபாயவிரோதிகளைக் கழிக்கவேண்டுவார்க்கும் இப் ப்ரபத்தி பண்ணலாம்: ப்ரதிவிரோதிகளைக் கழிக்கவேண்டுவார்க்கும் இப் ப்ரபத்தி தானே அமையுமென்று ப்ரபச்சியினுடைய சங்க-அபிமத-ஸாஹச்யம் இங்கே சொல்லிற் றாயிற்று. இதில் ப்ரதி உபாயவிரோதிகளைக் கழிக்கும் கட்டளையை விமரிசையாக்கித் தீவிரியோஜனையிலே அருளிச்செய்தார்; ப்ரதிவிரோதிகளைக் கழிக்கும் கட்டளையை எவத்திலே அருளிச்செய்தார். இவை இரண்டிடத்திலும் ஒன்றை வநாதரித்து ஒன்றை அருளிச்செய்தபடி யன்று. இரண்டு இடமும் அபிமத-ஸாஹச்யமான இவ்வுபாயத்தின் ப்ரபத்திக்கு உதாரணம்.

கை வேலை செய்யாதபடி சேர்த்துக்கொள்கிறேன். ச இதில் 2-28 புரந்தர இந்திரனே! நீ என்மேல் வஜ்ராயுதத்தை எறிந்தாலும் சரி; உன்னிடம் எனக்குத் தேவதாந்தரம் யாகையால் எறியாமலிருப்பினும் சரி; நான் கோவிந்தனை விட்டு வேறொருவனை யாராதியேன். இங்கு அராஹ்யமி என்கிற சப்த ஸ்வாரஸ்யத்தை வெளியிடுகிறார் நி:யேதி.—புகுமளவே யொழிய என்றதால் தேவதாந்தரத்திற்கு ப்ரமாதம் விசேஷணமாகக் க்ரஹணம் மட்டுமுண்டு. ஆனாலும் ஆராத்யத்வமில்லை. அந்த நித்ய தைமித்திகாநுஷ்டாந காலத் திலுள்பட எப்போதும் ஏகாந்திக்கு தேவதாந்தர ஸ்பர்சம் தகாது. புரந்தர என்று கூப்பிடுகிறானே; அதுவும் தேவதாந்தர ஸ்பர்சந்தானே பெர்னில்-தேவதாந்தர ஆராதகத்வமில்லை யென்றே பொருள். ‘அக்ஷராதிக்ஷயாசரண-நிலை’, ‘விஷிவசனகாதி:’, ‘எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமணம்’. இத்யாதிப்ரயோகங்களாலும் தேவதாந்தரத்தோடு பேசுவதாலும் தேவ தாந்தர ஆராதகத்வம் நேர்ந்துவிடாது. அஹிர்யுத்த்யஸ்தோகம் நிவாரிநி விஷயமுமாகும், முமுக்ஷுவிஷயமுமாகுமென்பது போல் முமுக்ஷுவுக்கே ஏவே[மோக்ஷ]விரோதஸ்சார்பாநவூதிக்கான பக்தியோக ஸ்தாநத்திற் போல் உபாய மான பக்தியோகாதிசங்களுக்கு ப்ரதிபந்தகமான பாபங்களை நிவர்த்திக்கக் குஷ்.வாந்ரயநாதி ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநத்திலும் ப்ரபத்தி செய்வதைக் குறிப் பதாகும். ஆக. சரமஸ்தோகத்தில் சர்வாபே: என்கிற சப்தத்திற்கு, ‘குஷ்-வாந்ரயநாதி:’ எால் போக்கக்கூடிய பாபங்களினின்றும் என்றும்பொருளுண்டா கையால் இரண்டுவாக்யமும் ஸமாநார்த்தகமாகு மென்கிறார் மோக்ஷத்துக்கு இதில். பாஷ்யகாரருக்கு இதே கருத்தாமென்கிறார் இதில் இதி. பக்தியை அங்க ப்ரபத்தி ப்ரமாக யோஜிக்கும் போது அங்கிப்ரபத்தியைச் சொல்வதும், அங்கிப்ரமான யோஜனையில் அங்கத்தைச் சொல்வதும் வேண்டா வென்று ஒவ் வென்றை அருளினார். அதிகாரிக்குத் தக்கவாறு இரண்டும் பொரு ளாகுமென்றே திருவுள்ளம். இப்படி ஒன்றே ஸ்வதந்த்ரமும் ப்ரதந்த்ரமும்

ப்ரணவம் மந்திரத்தில் பிழித்துநின்று ஸ்வதந்த்ரமாயும் நிற்குமாப் போலே இப் ப்ரபத்தி அஜிநரிவிசேஷத்தில் மக்யஜ்ஞமாய் அகிநயீஸரத்திலே ஶ்ரீமதாயிருக்கை வசனவலத்தாலே சிவம் இப்படி வியசாபிகாரமாக மாக்-
பரதிகள் விநிதரத்த நிற்கிற நிலை, 'மக்யா பரமயா வா஽பி பரமயா வா மஹமதே'
ஏவாதிதளிலே ப்ரபத்தம். ஆகையால்

‘सम्यग्ज्ञानेन वा मोक्षं गङ्गायां मरणेन वा । प्रणामाद्वाऽपि सुकृतात् भक्त्या वा लभते नरः ॥’
ஏவாதிதளிலே ஶ்ரீமதாயிருக்கை வசனவலத்தாலே சிவம் இப்படி வியசாபிகாரமாக மாக்-
பரதிகள் விநிதரத்த நிற்கிற நிலை, 'மக்யா பரமயா வா஽பி பரமயா வா மஹமதே'
ஏவாதிதளிலே ப்ரபத்தம். ஆகையால்

प्राप्यस्यैव प्रापकत्वं स्वप्राधान्यनिवारणम् । प्रपत्तेर्व्याजमात्रत्वमन्योपायैरनन्वयः ॥ 1

तदङ्गीर्यसम्बन्धः सर्वसाध्येष्वभिन्नता । इत्यमर्थाः षडाचार्यैरेकशब्दस्य दर्शिताः ॥ 2

மாகுமோ என்பதற்கு உத்தரம் ப்ரணவம் இத்யாதி. இப்படி அதிகாரிபேத முண்டாகில் பரமயா வா என்று விகல்பம் கூடுமோ என்ன அருளிச்செய்திருார் இப்படி இதி. நியதாதிதாரம்; வ்யவஸ்த்திதவிகல்பம் கூடும். அவ்யவஸ்த்திதவிகல்பமில்லை. பக்திக்கு பரமத்வமாவது தன்னைப் போல் ஸாத்ய-
உபாயம்வேறென்றில்வாமை. ப்ரபத்தியானது பக்தி ஸ்தாநத்தில் ஈச்வரனை நிறுத்தும் வ்யாபாரமே யாகையால் பக்திபண்ணுதவன்விஷயத்தில் ஈச்வரனுடைய இரக்கமே அநுக்ரஹகாரண மென்று தெரிவதால் பக்திதுவ்யோபாயத்வம் ப்ரபத்திக்கில்லையென்பதுளித்தமானாலும். கங்காமரணாதிகளுக்குப் பக்தி துல்யத்வம் தெரிகிறதே யென்ன, அதற்குக் கருத்தருளுகிறார் ஆகையால் இதி. மந்திரத்தோடு மந்திரானம்சேராதாகையால் இங்குவிகல்பம் ப்ரபத்தி, அவ்வாறாகாமையாலும் நான்யதா மாக்ய; என்று வேறு உபாயத்தை நிறுத்தித்திருப்பதாலும் கங்காமரணாதிகள் பக்திநிரபேக்ஷமாக உபாயமாகமாட்டா. ஸம்யக்ஞானமாவது—உபதேச மூலமான சேஷசேஷித்வஜ்ஞானம்; ஸுக்ருத ப்ரணமம் கீழே கூறப்பெற்றது. மக்யா வா என்ற விடத்தில் பக்தி பதத்தாலே பக்தியோகத்தைக் கொள்வதானால் கங்காமரணாதிநிரபேக்ஷமான பக்தியாலாவதென்றுபொருள். வாசப்தம் ப்ரபத்திபரமுமாம். ஆளுவது யோஜனை முடிகிறது.

இவ் ஆறு யோஜனைகளையும் ஸங்க்ரஹிக்கிறார் ப்ரபத்தேதி. ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் ஒன்றென்பது முதல்யோஜனை. ப்ரபத்தி பண்ணுகிற தனக்குக் காரயிதாவான பகவானுக்குப் போல் ப்ராதாந்யமில்லை யென்பது 2 வது. ப்ரபத்தியும் வ்யாஜமாந்ரம்; பகவானோடு துல்யமான உபாயமன்றென்று மூன்றாவது. பக்தியோகத்தைப் போல் ப்ரபத்திஸ்தலத்தில் ஈச்வரனுக்கு உபாயாந்தராபேக்ஷையில்லை யென்பது நான்காவது. பக்தியோகஸ்தலத்தில் ஈச்வரன் அதற்கு ஸஹகாரிகாரணமாக வர்ணாச்ரமதர்ம-நிதிநிந்தநாதிதிகா யபேக்ஷிப்பதுபோல் ப்ரபத்திஸ்தலத்தில் அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்பது ஐந்தாவது. ஸாத்யமாக விதிக்கப்பட்ட சூரஸேனங்கள் அந்தந்த பலத்திற்காக எவ்வாறாயினும் அவற்றின் ஸ்தாநத்தில் ப்ரபத்திமூலமாக ஈச்வரன் ஒரு

केचित्त्रिहैकशब्दार्थं शरण्यैक्यं प्रवक्षते । विशिनष्टि तयाऽपि श्रीगुणविग्रहवत् प्रभुम् ॥ 3

ईश्वरी सर्वभूतानामिदं भावतः प्रिया । संश्रितत्राणदीक्षायां सहधर्मचरी स्मृता ॥ 4

एकं जगदुपादानमित्युक्तेऽपि प्रमाणतः । ययाऽपेक्षितवैशिष्ट्यं तयाऽत्रापि भविष्यति ॥ 5

வனே யாவானென்பது ஆளுவது. இப்படி ஆசார்யர்களால் ஆறு அர்த்தங்கள் உபதேசிக்கப் பெற்றன.

एकं शरणं वज्र என்று ஒருவனையே சரண்யனாகக் கொள் என்றதால் சரண்யன் ஒருவனே யென்று ஏகசப்தார்த்தமாகலாமென்பர் சிலர் இதையு மிசைந்து இதனால் பிராட்டிக்கு சரண்யத்வமில்லை யென்று எரித்தி ட்காதென்கிறார் கேचितு இதி. சிலர் ஏஹ—இந்த சரமச்லோகத்தில் शरण्यैक्यं சரண்யன் ஒருவனே யென்பதை ஏக சப்தத்தின் அர்த்தமாகச் சொல்லுகிறார். कैचित् என்கிற சொல்லால்—வேறு டல பொருள் கொள்ளக்கூடிய இவ் ஏக சப்தத்திற்கு शरण्यैक्यம்பொருளென்று சொல்லிப் பிராட்டியைப் புறக்கணிக்கப் பரயாணை வினென்றறிவித்ததாம். பிராட்டியும் शरण्यையாகலாம்; ஏனென் பது விநோதிக்காதென்பதற்கு விரிவு விவரமளிக்காது. श्यावि—அப்படியானாலும். शीः—பிராட்டியானவள் गुणविग्रहवत् உபாயத்வோபயுத்தமான குணங் களும் திருமேனியும் போல் वसु विशिनष्टि—எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமா கிறாள். விசேஷணங்கள் எவ்வளவிருந்தாலும் ப்ரதாநமான விசேஷ்யம் ஒன்றானபடியாலே ஐயமும் தகும். शरण्यैक्यத்திற்கு அது வாஸ்தவமாகாது. விசேஷணமாவதால் ரஷோணோபயோகித்வந்தான் கிடைக்கும்; அது புருஷகாரத்வமேயென்னில், பகவத்ப்ரபத்திக்குப் பிறகான உபயோகப் புருஷகாரத்வமா காது; உபாயத்வமே. பிராட்டிக்கு சரண்யத்வமுண்டென்பதில் ப்ரமானங்களைக் கூறுகிறார் ईश्वरीति. ईश्वरी सर्वभूतानां त्वामिदोऽप्ये धियम् என்று பகவாளைப் போல் இவள் ஈச்வரத்தன்மையுள்ளவளாக ஒதப்பட்டாள் ईश्वரிபதத்திற்கு शिवरपत्नी என்ற பொருள் இங்கே ஸ்வரஸமாகாது. श्यावि—(13 1 टि.) என்ற விடத்திற் போலே साधुत्वம் ஸம்மதமென்பதே முடிவு. ஆக ஈச்வரலக்ஷணமான மோக்ஷோபாயத்வம்குணவிக்ரஹ விலக்ஷணமாக இவளுக்குப் ப்ராப்தம்; தகும் भगवतः प्रिया என்றதால் ஐரஸ்யம் தெரிவதால் ईश्वरीத்ய மில்லை யென்றதாம். ஈச்வரத்வ மிருந்தாலும் திக்ரஹஸாக்ஷா த்காரணத்வமில்லை யென்-து போல் मोक्षोपयोगोपधायकत्वमில்லை யென்பதற்கு ப்ரமானமில்லை. அதற்கு மாறாக साधुत्वमे युள்ளதென்கிறார் संश्रितेति. ஆச்ரிதருடைய ரக்ஷணமாகிற தர்மத்தில் திக்ஷபெற்றிருப்பது காரணமாக ஸஹதர்மசரியாக 'लक्ष्म्या सह.....एकः, 'सहधर्मचरी सह' என்ற ஸம்ருதிகள் சொல்லுகின்றன பரம்பரயாகா ணமாகிவ் लक्ष्म्या என்பதே போதும் सह என்பது வேண்டா. एकम् என்று ஸ்டஷ்டமாகச் சொன்ன பிறகு விசேஷணத்தைச் சேர்க்கலாமோவென்ன உத்தரம் एवमिति. 'एको एव नारायण आसीत्'. 'एकमेवम् आसीत्' என்று एक பதமிருந்தாலும் ऐक

एकोवास्तिविधानेऽपि गुणादीनां यथाऽन्वयः । तथैकशरणव्रज्याविधानेऽप्ययनुमन्ताम् ॥ 6

यथा गुणादिवैशिष्ट्ये सिद्धोपायैक्यमक्षतम् । एवं यत्नीविशिष्टत्वेऽप्यभीष्टं शास्त्रवक्षुषाम् ॥ 7

प्रभाप्रभावतोऽयद्वत् एकोकावितरान्वयः । एवमन्यतरोकौ स्यात् सहवृत्त्यभिधानतः ॥ 8

நாயேதனவிஷயம் உபாஸநம் என்று சில விசேஷணங்களைச் சேர்க்கிறோம்; அவை யபேக்ஷிதமாயிருப்பதால், ஆக அங்கு அபேக்ஷிதத்தோடு சேர்க்கை போலே யொழி—இங்கும் அபேக்ஷிதம் ப்ரமாணபலத்தால் எரிததிக்கும். உவகுக்குத்தனி ப்ரஹ்மம் காரணமாகாதது போல்தனிப்ரஹ்மம் உபாயமாகாதது பலனளிக்கா தென்பதேன் என்ன அருளிச்செய்கிறார்—ஏகேஹி சயேவீக் ஜானய அரமானம் இத்யாதி வாச்யங்களில் ஒருவனுக்கே உபாஸநத்தை விதித்த போதிலும் அந்தந்த வித்யாப்ரகரணத்தில் ஒதப்பெற்ற குணவிபரணாபாரங்களுக்கு எப்படி உபாஸந த்தில் அந்வயமோ, அப்படியே இந்த ஏகசரணாகதி வித்யா வாச்யத்திலும் குணவிபரணங்களுக்கும் ஸ்ரீகருணம் அந்வயம் உளது குணங்கள், கிருமேனி, பிராட்டி பென்கிற விசேஷணங்கள் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வ எரிததிக்காக அபேக்ஷித் தப்படுகின்றனவே யாகும். எரித்ததவம் உபாயத்வ மிரண்டுமுள்ள குணாதிசயைச் சேர்த்தாலும் 'சிவோயமொன்று என்பதற்கு எப்படி ஹானியில்லையோ, அப்படி பத்ரீ விசிஷ்டனாய் உபாயமென்றும் சிவோபாயமும் கூடுமென்பது சாஸ்த்ரத்தைக் கணாகக் கொண்டவர்களின் மொள்கை யாகும். குணாதி சயின் உபாயத்வத்திற்கும் ஈச்வரனிடமுள்ள உபாயத்வத்திற்கும் வாசியுண் டென்னில்—இங்கும் மாபாஸ்யம் அமாபாஸ்யமென்கிற வாசியுண்டு. ஸ்த்ரீபுருஷர் களிருவரும் யாககர்த்தாவாயிருக்க ஏகன் யஜுமாதனென்கிறாப் போலும் இந்த சாஸ்த்ரம் பொருந்தும். சிறி சிலவிடங்களில் ஒருவரைமட்டும் கூறி யிருந்தாலும் இருவரையும் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்கு சாஸ்த்ரஸம்மத த்ருஷ்டாந்தத்தையே கூறுகிறார் ஈசுதேவி. ப்ரபை யிராபல் ஸுரீரன் உஸ்து ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாகான். அதனால் ப்ரபைபைச் சொல்லாத விடத் திலும் அபைச் சொன்னதேயாம். ஸுரீரனிராபல் ப்ரபை தனித்திராது. அதனால் ப்ரபைபைச் சொன்னவிடத்தல் ஸுரீரனிடம் சொன்னதாம். அதனால் 'ஸ்நியொநாஸ்தானா சடி :ஹிதி:' என்கிற ந்யாயத்தாலே 'மாபா பா ரா நாரசிஹி சவீமீத் சூஜதி சவீ ரீத் சஹ்ரதி சவீமீத் ரஹ்ரதி என்று ந்ருளிப்பஹதாப ந்யத்திலும், 'एको ह वै नारायणः' என்று மரோபநிவத்திலும் தனித்தனிவே சொன்னாலும் இருவரையும் கொள்ளவேண்டும் ஸுரீரனுக்கு வெளிவஸ்து த்களோடு ஸம்பந்தம் இடையிற் ப்ரபைபைச் சேர்க்காமல் சொல்லவாகாது. ஆக ஸம்பந்தத்தில் ப்ரபை சேர்ந்ததால் அதையும் காரணமாகும், ஈச்வரனுக்கு ரக்ஷயவஸ்துக்களோடு ஸம்பந்தம் க்ருபான்ஷயத்வந்தானே, அதில் பிராட்டி சேராமையால் ஆவன் காரணமாகானென்னில்—எங்கல்ப்டமும் காணாமல் காந ப்ரபைக்கு ஸுரீரயாதிகளின் ஸம்பந்தத்திற் சேராமல் காணத்தவம் சொல்லவாகாது. ஸங்கல்ப்ப மூலமாகிற பிராட்டிக்கு அது வேண்டுவதில்லை.

सरन्ति चैनां मुनयः संसारान्वतारिणीम् । ऊचतुः स्वयमप्येतत् सात्वतादिषु तावुभौ ॥ 9

उपायोपेयदशयोर्द्वयेऽपि श्रीः समन्विता । इष्टा च शेषिणि द्वन्द्वे शेषवृत्तिर्यथोचिता ॥ 10

ஸுதர்யனுடைய உஷ்ணஸ்பர்சம் ஸம்பந்தத்தில் சேராமலும் விசேஷணமாய் வஸது சுத்திக்குக் காரணமாகிறது; அது போலும் பிராட்டி காரணம் விசேஷணமான குணவிசுஷங்களுக்கும் மேலாக முக்ய சரண்யத்வமும் லக்ஷ்மிக்கென்பதில் மற்ற ப்ரமாணமுமுண்டென்கிறார் ஸரந்திசேதி. குணாதிக்களுக்கு ஈச்வரத்வமில்லை; இவளுக்கு அபூவுண்டென்கிற வாசியால் சரண்யத்வமிருப்பதே தரும் ஸரந்தி முனய: என்றவிடத்தில் 'வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதிர்க்கும்' என்பது முதலான அருளிச்செயல்களும் கருதப்பெறும். மோக்ஷவிரோதி பாபத்தை விட்டு மோக்ஷாபாய விரோதி பாபத்தை என்று சொல்லச் செல்வதென்? அங்கே நஞ்ஜீயர் முதலாக எல்லோரும் ப்ராப்திவிரோதி பாபங்களையும் போக்கிப் பலனும் அளிப்பவள் இவளென்றே உரைத்திருக்கிறார்களென்பதை முன்னமே குறித்தோம். பரிபூர்ணமவமதானஸ்க்ஷமும் இவளிடமிருப்பது உரையில் ஸ்டஷ்டம். ஸ்ஷமோத த்திலும் உபேயாஸ்தாஸ்ய மாஸ்யை வாஸுபாய் தயா வுநே । ஸுஸ்ய மெ ருதிச் சவ் புஸ்ய மெ த்வதாநாந் தியம் என்று எம்பெருமானிடமும் இவளிடமும் ப்ரார்த்தனை ஒரேவிதமாக ஸ்டஷ்ட மாயுள்ளது. பலன் தர வரும் அவனை விலக்கி இவள் முன்னேயருள்கிறாளென்றதால் ஸங்கல்பம் ஒரேவிஷயமாகுமென்பதும், முன் இவள் ஸங்கல்பிக்கக் கண்டு அவன் ஸங்கல்பப்பிப்பதும் தெரிகிறது. விமுவாஸ ஈச்வரனுக்கு மஹிதஸ்தவாஸாமய்யத்தாலே பனுஷம் போல் அநுவான ச்ரிதேவிக்கு விமுவம் அதே ஸாமர்த்தியத்தாலென்று பிறர் சொன்னதில் ஸ்ஷாஸ்ய விஷயம் (சுரு: ஷ்ஷா) மாஸ்யத்தின்படி மாஸ்யபிஷ்டம்: ச்ரிஷிபத்வப்ரமாணத்தைப் பாராட்டியால் சொன்ன தென்று கொள்வதே ப்ராமாணிகபத்ததி; அதுபோலிங்குமாகுக. 'ஸுபி-
காமஸ்தாந் ரஸ்யாந் சஸாராந் தாரிணிஸு । க்ஷிப்ரஸாதிநி ஸ்ஷமீ ஸரணயாந் அநுவிஸ்யேத்', 'பரநிவ்ரிஷா-
யினி, 'வாச: பர மாஸ்யிதா பரஸ்ய நிபத: தியஸு' என்று கச்யபாதிசுளால் திபர்க்ஷமதத்
மோக்ஷமதத் பூஷகாரஸ்யமெல்லாம் போல் சரண்யத்வமும் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ஷு-
ரிதி. பதத்—இவள் மோக்ஷமதத் பென்பதை சாஸ்வதாதிபு-ஸாத்வதஸம் ஹிதமுத
லானவற்றில் தீ உமீ திவ்யதம்பதிகளிருவரும் ஸயமபி தாமே நேராகவும்
சொன்னார்கள். (சாஸ்வதஸ— - -34.) "மக்ஷரேநுவிஷ்யே மருதி: மாக்ஷேநம் । யதோ-
மாஸ்யஸ்யாஸ்யா: மூர்த்மயேததாமிகா । யாமாலஸ்ய சுலேநேம் துஸ்தர் ஹி குணோதயிம் । நிஸ்தாஸ்யவிநே
யக்ஷயாநபராயணா:" என்று ச்ரிபதிரு த்யானத்திலே மருதிஸ்த்வாஸ்யையான பிராட்டி-
தையும் தன்னையும் துல்யமாக வ்யக்தமாகச் சேர்த்து த்யானம் செய்பவருக்கு
எளிதில் மோக்ஷமென்றான் ஸ்ஷமீ மா வ் சுலேநேம் துயேந ஸரண மத: । மக்ஷமகி-
தாஸு ஸ்ஷா மஸ்தாயுத்யே வ மக்ஷிதி" என்றுமுள்ளது. மற்றும் லக்ஷ்மிதந்த்ர வாக்ய
மும் கொள்வது. இவ் வசநங்கள் போல் சரணாகதிமந்த்ரமான ஸ்ஷமும்
இதற்கு ப்ரமாணமென்கிறார் ஸாஸ்யேதி. ஸி: = பிராட்டி ஸ்ஷேஸி—தவய மந்த்ரத்
திலும் உபாயதசையிலும் உபேயதசையிலும் மஸ்யிதா—தன்கு அந்வயம்

11

தத்துவதர்யாதிகாரத்திலே சர்வ்வரணன் சர்வவிசயீயிலும் சபரினிகஞ்சிநு
 னென்றருளினார். சிவோபாயதோஷநாடிகாரத்திலே 'பிராட்டி புருஷகாரப்ரபத்தி
 யிலேயே விஷயம்; மோஷார்த்த சரணத்தியில் விஷயமாகாளென்ற வாதத்தை
 நிராகரித்து விசிதோ விசயோ஽ந: என்று நிரூபித்தார். த்வயாதிகார ததில்
 பிராட்டி. விஷயமானாலும் விசேஷணமாகாமல் உபலக்ஷணமாக வேண்டும்;
 சரணு என்றவிடத்தில் அந்வயமுண்டாகில் த்விவசனம் தகாதே, பஹுவசனம்
 வேண்டுமே; இப்படி பிராட்டிக்கும் உபாயத்தவமிசைந்தால் அநந்யோபாயவ-
 ங்மும் வருகிற பென்பதை நிராகரித்துப் புருஷகாரமாயிருப்பது போல் ஶர்வீ
 யமாகுள்ளென்று ஸ்தாபித்தார். முமுக்ஷுப்படிவ்யாக்யானமான சார்ப்யீ-
 யிகையிலும், "ஸூதா வேதாந்தாசாரிணா் டேவா ஶ்ரிய அஶ்ரயணமபிமதம் புருஷகாரதயா விசேணதயா
 வ।...அஹா: ப்ரபுதரஶ்ரயணவிருதி பாவநிவதன் கார்யம்; டிதீயாயாஸ்து ப்ரஸீகார-மோ-
 ப்ரதானாடி:, ததநுகூலோ வ்யாபாரோ வா" என்றுஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயமும், 'அகரானுயாயினா்
 நு லக்ஷணோ஽ஶ்ரயணமபிமதம்। தஸ்ய ச கார்யம் ந.மோஷப்ரதானம்.....ததீயபிக யானஸக்யாபூதவோ-

ஐத்யமநுமந்த்வம் வாயரயேரேரகத்வம் வாத்ரயாஜுதூனோபகாஷஸித்யாதிநி நிய: தாரிணி ।
 எத மயஜாதித்யாஜாஜரணாநி மயிஜநாதேநாநித்யந்தே" என்று ஏகதேசிஸம்ப்ரதாய
 மும் பிரித்துரைக்கப் பெற்றன. பிராட்டி விசேஷணமானாலும் மரணாலோஹ்யத்வ
 மில்லையென்றும் விசேஷணமாகைக்குப் பலன் சாஹ்யோபாயதூத்யமான மலாத்ரவ
 மென்றும் சொல்லப்பட்டது. இதுவுமில்லை யென்றால் உபாயதோகிகளெல்லாம்
 அடியோடு பொருளற்றனவாகு மென்றும் சொன்னார். அதனின்றும் வாய்
 யங்களுக்கு ஸ்வரஸார்த்தம் விடப்பட்டது வ்யக்தம். டிப்படி ப்ரமாண
 ஸம்ப்ரதாயஸூத்தி ஸ்வாரஸயத்தை ஏன் விடவேண்டு மென்பதே இந்த
 அதிகாரத்தில் ச்ரீதேசிகன் அருள்வது. த்வயோச்சாரணமே போதும்
 ப்ரபத்தி வேறில்லை யென்றும், ப்ரபத்தியில் பிராட்டி விஷயமாகாளென்றும்,
 விஷயமானாலும் விசேஷணத்வமில்லையென்றும், விசேஷணமானாலும், சரண
 கதியுத்தேச்யத்வமில்லை யென்றும் பலவிதம் ஏகதேசிகள் சொல்வதெல்லாம்
 ச்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தைவிட வேறேறயாகுமே. சதுஷ்லோகிமாயத்திலே (3) "परि
 पूर्णानुमयप्रदानसंस्कारस्तु भगवतः स्वयैव वा भगवतीकृत्येति यथाप्रमाणं भवतु" என்றாரே
 யென்னில்—மொழிமுடிபுவிவிஷயமும் வரையில் இசைவதே இவர்களுக்கு அரிதா
 கிறதே; அதுவரைக்கும் வந்தால் போதுமென்பதிலே நோக்கு ஸ்ரீரஹ்வயம்
 வக்ஷமியிலுமுளதே. ஸ்வயைவ வா ஸ்வயைவ வா என்று சொன்னால் தனியாகப்
 பிராட்டி மோக்ஷகாரணமென்று கூறினதாகும். எம்பெருமானுக்கு அஹிம
 யிருந்து ஸங்கல்ப்பிக்கிறாளென்று அந்யோபாயவஸ்த்தாபனத்திற்காக இவ்வாறு
 அருளினார் இதையே முடிவாகச் சொன்னதால் இதேஸிபித்தாந்தம், ஸர்வ
 ப்ரமாண பூர்ணர்த்தவாபம் இப்போது. ப்ரபத்திக்குமுன் போல் பின்னான
 பிராட்டியின் செயல்களையும் புருஷகாரத்வத்திலேயே சேர்ப்போமெனில்—
 அவளுடைய மோக்ஷப்ரதானஸங்கல்ப்பமும் பகலத்ஸங்கல்ப்பஹேதுவாய்ப்
 புருஷகாரத்வத்தில் சேரலாமே. இஷ்டாகத்தியென்னில், தேரில் விவாதமே
 யன்றிப்பொருளில்விவாதமில்லையென்றதாயிற்று உபாயத்வமென்றால்மோக்ஷ
 ப்ரதான ஸங்கல்ப்பாச்ச்ரயத்வமே யென்பதுமில்லை. தர்மமாக விஹிதமானப்ர
 த்திமுதலாம்வருமவைபெல்லாம் உபாயத்வாச்ச்ரயமே, அகையால் இவ்வள
 விசைந்தால் விவாதத்தைவிடலா மென்பது. ஸ்மிதத்திலே மயமாதோ மாநித்ய
 தேவ் வா பூஷோசமம் என்று தொடங்கிப் பிராட்டியைமட்டும் ஆச்ச்ரயிப்பதைச்
 சொல்லிற்றே. அதென்னவெனில்—அவனைமட்டுமாச்ச்ரயித்தாலும் பெருமான்
 தான் பலனை ஸங்கல்ப்பிப்பதென்றார் தாஸ்யேதிவிகையில் உண்மையில் என்னை
 யாச்ச்ரயித்தாலும் பெருமானையாச்ச்ரயித்தாலும் அங்காங்கிகளில் ஒன்றையும்
 விடாமல் ஒரேவிதமாய்ப் ப்ரபத்தி செய்யவேண்டு மென்பதே இப்ரகரணர்
 த்தம்; ஒருவரைமட்டும் ஆச்ச்ரயிப்பதில் நோக்கில்லை, புருஷகாரத்வம்முத
 லாக மோக்ஷம் வரையிலான எல்லாப் பலனுக்காகவும் சேர்த்து இவளிடம்
 ப்ரபத்திசெய்து எம்பெருமானிடம்மட்டும் பிறகு ப்ரபத்தி செய்தாலென்ன
 வெனில்—செய்க, இவனுக்கும் ஸ்ரீரஹ்வம் உண்டென்பதே நமக்குவிவக்ஷிதம்

இங்குற்ற ஶரணாஶத்திக்கும் ஐயாவிகாரத்திற் சொன்ன பொருளை அநுநிஷ-
த்துக்கொள்வது. இந்த ஶரணவரணம் அர்ஜுநனைக் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்ட
தேயாகிலும் 'மனாலோசிதவிசேஷ-அசேஷ-லோகஶரண' என்கிறபடியே ஸர்வவிஷய

வாசியிராமையால் ஒரே ப்ரபத்தியில் இருவரையும் கொள்வதாம் அரணாஶரண
யாகத்தில் பரம-அவமதேவதீகளிருவரின் ப்ரீதிகளைப் பெறக் காம்யானுஷ்டானம்.
பானிவதபாகத்தில் விசேஷ விசேஷभावத்திலும் உபயோகியே. மேலே அநியும்
லக்ஷ்மீநாராயணாடாரா பவித்ரி தெ மன:स्थिति: என்று அநசூயைக்கு (லக்ஷ்மீத:யத்தில்) உபதே-
சிக்கிறார். இவ்வளவு ஸ்பஷ்ட மாயிருப்பதால் இதே ப்ராமாணிகமென்றபடி-
நிக்ரஹஸங்கல்ப்பமிராதவள்விஷயத்திலே நிக்ரஹநிவ்ருத்திக்கான ப்ரபத்தி
செய்யக்கூடுமோ என்னில்—லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் தீவாஹா யதிவா மோஹாயஸ்ய
परिलये । भजमानोऽथ सावेद्य लक्ष्मीनारायणावुभौ என்று எந்த அபராதத்திற்கும்
பொதுவாக இருவரை யாச்ரயிப்பது விதிக்கப்பட்டது. அதனால் எதற்கும்
இருவருடைய அனுக்ரஹம் வேண்டுமென்பது ஸ்பஷ்டம். ப்ரவாய யம வினோஷ
देवदेवस्य शाङ्गिणः । मनीषी वैदिकाचारं मनसाऽपि न लब्धयेत् என்று ஆஜ்ஞாருப
மான சாஸ்த்ரத்தின்படி நடந்தால் இருவருக்கும் ப்ரீதி என்பதால் மீறினால்
அப்ரீதி இருவருக்கும் ஸித்தம். நிக்ரஹம் செய்யாமற் போனாலும் திருவுள்ளம்
நொந்திருக்கும். அதனால் ஈச்வராதி மூலமான நிக்ரஹத்திற்கு இடமுண்டா-
கிறது ப்ரபத்தியால் இவள் ப்ரீதி உடைந்தால் ஸர்வநிக்ரஹ நிவ்ருத்தி.
இதெல்லாம் தீவ்ருவ்ருணா என்கிற ச்லோகத்திலும் வ்யக்தம். மோக்ஷவாஸ்த்ரமும்
ஒருவருக்கா இருவருக்கா என்கிற விசாரமெதற்காக? ப்ரபத்தியால் இவள்
அனுக்ரஹம்: அதனால் எங்குள்ள நிக்ரஹத்திற்கும் நிவ்ருத்தி. பூயர்பநிஷ
மிவளிதமே யுண்டு தாயதந்தைகளுக்குள் சேஷசேஷிभावமிருந்தாலும்
ப்ரஜைகளை இருவருமே அனுக்ரஹிப்பவர்கள். தாய் அனுக்ரஹிக்கும்
போது அவளுக்கு ஸாமர்த்தியுடமில்லை யென்ற நிருபணம் ப்ரஜை செய்தால்
அதுவே அபராதமாகும். ஆக லக்ஷ்மீதந்த்ராதிகளின்படி மோக்ஷார்த்த
ப்ரபத்தியு மிருவரைக் குறித்தேயாகும் அதனால் உபாயத்வமும் இருவரு-
க்கே. अस्ति कर्मिर्द्विफलदे पश्यी कृत्यद्वयं श्रियः । निग्रहाद्वारणं काले संयुक्षणयनुग्रहे
என்றுதானே ம.ருளிஞரெட்.னில்— பர்த்தாவினிதப் செய்வது இவ்விரண்டே.
ஆச்ரிதரிடம் செய்வதான அ'நர'நவூ'ச'ஸ்யமும்மோக்ஷத்திலுள்பட மேன்மேல்
கைங்கர்யாதி உ'நு'ந்ரஹமுமிடனால் விலக்கப்படா.

ஏகசப்தார்த்தம் முடிந்தது ஶான்வஜ என்பதற்குப் பொருள் கூறுகிறார்
இங்கு இதி. ச ணசப்தம் ரக்ஷாதி அர்த்தத்தை விட்டு உபாயரு , அர்த்த
த்தைச் சொல்லும். அதனின்றி எ.ப.ருபானுக்கு ஸாத்யோபாய ஸ்த்தாநா
பத்தி சொன்னதாம் இத்யாதினைக் கொள்வதென்றபடி. சரணவரண
மென்றபதத்தினாலே வஜ என்ற சொல்லுக்கு ப்ரார்த்தனையும் பொருளென்று
குறிக்கப்பெற்றது. அர்ஜுநனைக் குறித்துச் செய்த உபதேசமாகையால்
ஸர்வஸாதாரணமன்.மென்று தெரிகிறதே; 'यज्ञेन सर्वदामः' என்றுற்போலே

பக்கவிலே பரமசிவம் பண்ணு வனுக்கு பாபமாயிஷைப் பழி 'கலவலவவ' என்று குரலிடும். அதையாலே இக் காலத்தில் பரமசிவம் பிழைக்கிறது.

இவ்விடத்திலே சிலர், 'தவணைக் குறித்ததன்றோ ஓரணை விடத்தா?' என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால் மூல மந்திரங்களிலும் பிழைக்கான அபிமானியைக் குறித்து 'வச' என்று ஒரு கருத்தை விதிக்கும்படி என்? என்று சொல்லுவார்கள். இது பரமசிவத்தையே பரமசிவமாம் சொன்னபடி எங்கேனென்றால்—'சர்வ சாக்ஷி' 'சாக்ஷி' 'பரமசிவ' என்று வேதத்தில் வந்திருக்கிறது. படியே இவனுக்கு மாவத்யை—சர்வமூண்டாகையாலே இவனைப் பற்றி விதிக்கக் குறையில்கூட. அங்குள்ள சர்வசிவனைச் சர்வரன் உண்டாகச் சமக்கிர்ப்போலே இவ்வளவு பாபத்தை எடுத்துச் சமக்கையையும் இவனுக்கு மாவத்யை—

யொன்றுமில்லை. ஸுக்ரீவன்வருஷணனோடு சேர்ந்து செய்த இரண்டு ப்ரபத்திக் கே பலனில்கூட. சில உபாயங்களைப் போலன்று ப்ரபத்தி. ஒரு தரமே செய்த பிறவனே ப்ரபத்தி தத்துவம் உணர்ந்தவனாவான், பரத்தை ந்யாஸம் செய்த பிறகு மீண்டும் அதை ந்யாஸம் செய்வதெவ்வாறு கூடும் என்றறிவித்தார். சுவாமியே வசனை என்று கைங்கர்யார்த்தமான சரணாகதியென்றும் குறித்தார். ஆக மோக்ஷார்த்த சரணாகதியும் ஒருதரமே செய்யக் கூடியதென்று ந்யாயத்தாலும் வசந்தத்தாலும் நன்றி நிலைநாட்டப்பட்டதென்பது. ஒருதரமே போதுமாகில் உடனே மோக்ஷம் ஏனில்கூட? விளம்ப முண்டெனில்—ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியை இவன் கேட்டாலும் பத்திக்குப் போலே பரமசிவத்தின் முடிவில்தான் பலனாகும்; தேஹாவஸாதத்தின் மோக்ஷம் எரித்தியாது; அடுத்த ஊரத்தின் பலனாகாக ஆர்த்த ப்ரபத்தியும் கூடாதொழியுமென்ன அருளிச்செய்கிறார் இப்படி விதி. ஆகையாலே = காலத்தில் பலன் பெறுவதற்கும் உபாயம் காணாதவரெல்லோரும் ப்ரபத்தி செய்யலாமாகையாலே.

வச என்றே பாபமும் முடிந்தது; மேலே சொர்த்தால் அதற்கு விதியுள்ளது. மோக்ஷாபிகாரியைக் குறித்து அவ்விதி தகாதென்ற ஆசேபத்தை விரிவாகப் பரிஹரிக்கிறார் இவ்விடத்திலே இத்தாபியால். வச என்று விதிக்கக் குறையில்கூட என்றவளவால். விதி எரித்தத பிறகு மேலே மூன்று அம்சங்கள் அடைவாக நிரூபிக்கப்படும், 1 பக்த்யாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தம் விடுவதே ஸாம்ப்ரதாயிகமென்பது; 2 ஸ்வரூப ஐஞானமுள்ளவனுக்கு விதித்தாருஷ்டானமென்ற தோஷமில்லை யென்பது; 3. ஸ்வரூப ஐஞானமே சரமச்சலோகார்த்தம், வேறு விதேயமில்லை யென்பது, அவசாயசுத்தரங்கள் = அந்தர்யாமியாஸனாடிகள், விதிக்கும்படி என் = விதிக்கிற ப்ரகாரம் தகுமோ? தவணை சர்வ என்றபடி. சிறிது ஸ்வாதந்தர்யமுள்ளவனாக் குறித்து தானே விதி, அத்நந்த பரதந்தரனுக்கு விதிக்கவாகுமோ என்று கேள்வி. ஸீத்யாதி, பாரதந்தர்ய காஷ்டையாவது கர்த்துவமென்றும் ஸ்வாதந்தர்ய மிராமையன்று, அது வேதாந்த ஸுத்தரவிருத்தம். ஆக அசேதநம் தன் தர்மத்தைப்

பாரதமயாஸ்திரே யிருந்த படி. இவனுக்கு ஒரு வழிபாடும் கர்வம் இல்லையென்னில், மூலதி-அவிதாதி-ஆக்குக் கர்வம் சொல்லுகிற சித்தாந்தமும். கர்வம் சாதின மென்னில், சாதிமனியந்தா ஒருவன் என்கிற அர்த்தம் கிடையாமையாலே நிரிவாசித்தாந்தப் படியாம். இவ்வாதினமாக வரும் கர்வந்தானும் சாதிவாச மென்னில்—புருஷன் சம்பாதினவியும் ததுவாசமவியும் தவிரப் பசுத்திக்கும், சாந மும் அதின் அவசியவிசேஷமான கர்வமே யுள்ளன, வேறொரு வ்யாபாரமில்லை யென்னிலும் தது—ததுவாதிங்களான [ஓர்] உபாயங்களையும் உய்யயோஜனமான் கைங்கர்யங்களையும் அநுபித்த விரகில்லை. அகையால் தானவிகிதிவியனங்கள் மூன்றும் சாதிவாசுக்கு உண்டு.

இதில் விகிதிவியனங்கள் தானத்தினுடைய அவசியவிசேஷங்களென்னுமிடத்தை வேதாந்தமரத்தில் அருளிச்செய்த சாதிவியனயாலே கண்டுகொள்வது. கிரி-

போல் சேதநனும் அவனளித்ததை எடுத்து—இசைந்து சுமந்திருக்கையே காஷ்ட்டையாகும். அசேதநவைவலக்ஷணயத்திற்காகக் கர்த்தருத்வரூபஸ்வா தந்தர்யத்தை யளித்திருக்கிறான். ஆக உபதேசிக்கும் விதிவாக்யத்தை யறியவும் விரும்பவும் முயலவும் சக்தி யென்கிற கர்த்தருத்வமிருப்பதால் விதி தரும். அதனாலே யன்றோ பரவாந் அசி காகு...கிரதாமிதி ஈர் வத என்று இளையபெருமாள் பரதந்த்ரனென்று கூறியே விதிப்பதைப் பார்த்திருந்த தென்றபடி. இதை இசையாமை ஸாங்க்யாதி பக்ஷமாகுமென்கிறார் இவ னுக்கு இதில். ஸாங்க்யர்—ஆத்மா வெல்லாம் திரிவிதாரம்; ப்ரக்ருதிக்கே = ப்ரக்ருதி பரிணாமமான புத்திக்கே கர்த்தருத்வாதிதகளென்றார், சாங்க்யர் ஆத்மா ப்ரஹ்மம்; அது திரிகுணம்; அவித்யை யென்கிற உஸ்தவிலே கர்த்தருத்வ மென்றனர், ஆதிபதத்தால் மாயையைக் கொள்வது; ஈச்வரத்வமும் ப்ரஹ்ம த்திற்கில்லை; மாயையிலுள்ளது அங்கு ஆரோபிதமென்றனரே கந்தி ஸுதரா ர்த்தத்தைச் சொன்ன பிறகு பரவாந் என்று என்கிற ஸுதரத்தைக் கருதிச் சொல்லு கிறார் கர்வாமிதி. இதர காரக வ்யாபாரங்கள் கர்த்தாவுக்கு அதிநாயிரு ப்பது போல் கர்வாரகம் மற்ற காரகங்களுக்குப் பரதந்த்ரமாகாமையால் தானவிகிதிவியனவரமென்ற இந்த வ்யாபாரமே ஸ்வாதந்தர்யமெனப்படும்.

இம் மூன்றில் மூன் மூன் தர்மத்தை மட்டும் இசைந்தால் போதாதென்று திருபிக்கிறார் ஈச்வரேத்யாதியால். விரகு—உபாயம். இச்சைக்குப் பிறகு ஆத்மாவில் பர்யத்நமுண்டாக அதன் பிறகே மனோ வாக் காய வ்யா பாரங்கள் வருமென்றது லோகவேத ப்ரளித்தமென்றபடி. வேதாந்தமரத்தி. சாநம் இச்சை வியனம் என்ற மூன்றும் தனித்தனி ஆத்ம குணங்களென்று தார்க்கிக மதம், தர்மபூதசாநமொன்றுக்கே இவ்வித மூன்று தசைகளென்று வித்தா ந்தம். கர்த்தா என்ற சொல்லுக்குப் பொதுவாக கிரித்ய; என்ற பொருளு முண்டு. காரிகாரணகர்வே து: மூலதிக்யதே என்றவிடத்தில் அசேதநத்திற்குச் சொன்ன கர்த்தருத்வம் கிரித்யதத்வமாகும். அபித்யாந் தயா கர்வா என்றவிடத்தில் கர்வா என்றது வியனாத்ய; என்ற பொருளிலே என்றறிவிக்கிறார் கிரித்யாதியால்.

அவ்விடத்தில் 'दैवै चैवाप यन्म' என்று புருஷோத்தமனைச் சொல்லுகிறது.

இவன் ஜீவனை ஒரு கார்யத்தில் சுவசிப்பிக்கும்போது இக் கார்யத்தைப் பற்றிக் காரயிதா வென்று சொல்லப்படும்.

தானே சுவசிக்கும் கலசவானாதிகளிலும் சூத்யாதிகளிலும் ஈசுவென்று சொல்லப்படும். ஒன்றிலே சுவசனான சேதனை விலக்காதவனாவில் சுவசனன்; அப்போது இசைந்திருக்கையாலே அனுமனா; இளந்தலை சுமக்குமவனுக்குப் சுவசன் பெருந்தலை சுமக்குமாப்போலே கூடப் சுவசிப்பதையாலே ஹைகாரி. சூத்யாதிகளில் தேவனுபாதிவையம் ஜிவன்மவிசேஷ—உபாதிநாமாகையாலே

விசேஷ ப்ரஸித்தியுண்டாகையாலும் இங்குப் புருஷோத்தமனை தேவ சப்தா ர்த்தம். இப்படி மவ: சமூதி: ஜானமபொன் ட என்றபடி எல்லாம் ஈசுவராதீத மாகில் ஈசுவரன் எங்கும் காரயிதாவாகிறான்; அவனை உபேகுகன் அனுமனா ஈசு என்னெல்லாம் சொல்வது சேருமோ என்ன, எல்லாம் தீர்வறிக்ஈரூர் றிவன் இதி. ஸாத்விக த்யாகாதிகளில் கண்டபடி அந்தர்யாமியாய் எல்லா ப்ரவ்ருத்திக்கும் காரணமாயிருப்பதால் எங்கும் காரயிதா என்னலாம். ஏவ ஏவ சாது ஈசு காரயதி என்கிற வாக்யங்களின்படி சிலவிடங்களிலே காரயிதா வாகை புஷ்கலமாகும். ஜீவன் கர்த்தாவாயிருக்குமிடத்தில் ஈசுவரனைக் கர்த்தா வென்பதில்லை; தேராகவே அவன் செய்யும் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரதிற் கூறும் கர்த்தருத்வமே முடியமாகும். தீஷித்த கார்யத்திலே சேதநன் ப்ர வ்ருத்திக்கும் போது பிலக்காமலிருப்பதால் உபேகுகனென்பது. அங்கே ஈசுவரன் காரயிதாவானாலும் அதை ஜீவன் செய்யவேண்டுமென்று ஆதர மில்லாமைபால் காரயிதாவென்பதில்லை உபேகுகனாயிருப்பதுமன்றிச் செய்ய அநுமதியுமளிப்பதால் அனுமனா என்னப்படுகிறான். பெரிய கார்யங்களாமவை ஈசுவரன் துணையின்றி செய்யவாகாவென்று தோன்றுமபோது அவன் துணை யாகி அதிகபாரம் சுமப்பதால் சடிசாரி எனப்படுவான்; இதை யருள்கிறார் இளந்தலை இதி. ஒரு மரக்கட்டையில் சிறுத்த முனைப்பாகம் இளந்தலை; பருத்த அடிப்பாகம் பெருந்தலை. அப் பெரிய கார்யத்தில் ஜீவன் செய்வது கட்டையில் முனைப்பாகம் சுமப்பதளவாகும்; ஈசுவரன் செய்வது அடிப்பாகம் சுமப்பதளவாகும். இது சுருக்கம்; இவ் அனுமனூத்யாதி விரிவை வெறிட த்திற் காண்க. ஈசுவரனுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருத்வம் தேராகவே உண்டா கில் நிஸிசமாபிபாசு சூத்யாநி சர்மனி என்று அபாவ்யம் சொன்னது கூடுமோ என்ன. அதனால் கர்த்தருத்வ தீஷதமில்லை; அதற்கு ரிசையே ப்ரமாணம் என் றிருர்சூழிதி யாதுரிதி ரிசை4-1-3. ஸத்வாதி குணங்களையும் கர்மங்களையும் கூட்டி வர்ணங்களை நானே படைக்கிறேன் என்று ஈசுவரத்தைத் தானே இசைந்தான். ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவனை கர்த்தாவாயிருந்தும், அது ஸத்வாதி குணநீநமாகை யால் ஜீவனை அகர்த்தா என்பது போல், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளும் ஜீவன்மாதீந மாகையால் அதற்குணங்காமல் தன்னிஷ்டப்படி ஈசுவரன் அவற்றைச் செய்வதில்லை யென்றறிவிக்க ஈசுவரனை அஈசு என்கிறது;

‘चातुर्थ्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः । तस्य कर्तामपि मां विद्वद्यकर्तामव्ययम् ॥’

என்று ஈச்வரனுக்குக் கருவநிவேசம் பண்ணுகிறது இப்படி சுவீயியலாபா-
ரணகருவமுடைய ஈச்வரனடியாக ஜீவனுக்கு சுவூட்சுபீரவூச்சிசுகிஷ்யமான
நியோயோயாவம் சித்தமாதையாலே இங்கு ‘ஐ’ என்று விதிக்கக் குறையில்லை.

இப்படி ஐயாடிகள்போலே ஈரணாதிசயமும் கருவமாக விதிக்கப்படுகை
யால், “தன்னால் வருந் நன்மை விலைப்பால் போலே, ஈச்வரனால்வரும் நன்மை
முலைப்பால் போலே” என்று பிள்ளான்வார்த்தைக்கு ஐதிஈரவாடிகளெல்லாம்
அவனாலே வருகிறனவென்று நினைக்கவேண்டுமென்று தன்னுடைய பராதி-
கருவத்திலே தாதடர்யம்.

இவ்வளவு தூரம் ஜீவகர்த்தருத்வ நிரூபண சேஷமாகக் கூறி அந்தக்
கர்த்தருத்வத்திற்காக ஐ என்ற விதி தருமென்று விதிவிசாரத்தை முடிக்கிறார்
இப்படி ஸர்வேத.

இனி இங்கே மூன்று விஷயங்கள் ஏகதேசிஸம்மதமானவை கழிக்கப்
படுகின்றன. விதியிருந்தாலும், அதன்படி யநுஷ்டிக்கும் அதிகாரிகள் ஸாத்
விகராகிலும், அதை விட்டு மோஷம் விரும்பியிருப்பவரே பரமஸாத்விக
ராவாரென்று சில ஸம்பந்தராய வாக்யங்களுக்கு விபரீதமாக அர்த்தம் கொண்டு
சொல்வதைக் கழிப்பது இப்படி இதி.முதலில் வசநபூஷணத்தில் (177) திருக்
குருகைப்பிரான் பிள்ளான்வாக்யமாக எடுக்கப்பட்டதாம் தன்னால் இதயாதி.
தானே தன் முயற்சியால் நன்மை பெறுவது விலை கொடுத்துப் பால் வாங்கிப்
பருகதற்கு ஸமாநமாகும்—விரஸமாகும், வீண்டுசெலவுமாகும், ஈச்வரனே
நன்மையளிக்கப்பெறுதல் முலைப்பாலுக்கு ஸமாநமாகும். சில முலைப்பாலும்
விலைப்பாலாமாயினும்—தாய்முலைப்பாலுக்குக் கூலியில்லை அதற்குக் கூலி
கொடுப்ப தென்றால் தாய் என்பதைமறந்ததாகு மென்பர். பக்தி ப்ரபத்தி
முதலானவற்றின்விஸ்பஷ்டவிதிதனையெல்லாம் இவ்வாக்யத்தைக்கொண்டு கழி
க்கவாகுமோ? ஐயாமி ஐயியோர் ந் யேன மா் உவயாநி ந் இக்யாதிபால் பகத்யாதிகள்
ஈச்வரனால் வருவதாயிருக்கத் தன்னால் வருமென்று எண்ணலாமோ. அவன்
தனக்காகவே எல்லாம் செய்துகொள்ளுகிறா னென்கிற ஸாத்விகத்யாகம்
அநுஷ்டிப்பவர், தாமே ஸாதிப்பதாக நினைப்பாரோ? ஆகையால்
ஸமஸாரிகள் மோஷம் தவிர வேறு பலனைத் தம் ப்ரயத்னத்தால் வருவதாக
நினைப்பது போல் தாமே ஸ்வதந்தரமாகச் செய்து மோஷம் பெறுவதாக
முமுஷு நினைக்கலாகாதென்ற தத்துவோபதேசமே பிள்ளான் செய்த
தாகும். இதுபக்திப்ரபத்திகளை யநுஷ்டிக்க வேண்டிய விதத்தின் சிதைவாகு
மென்றபடி பிள்ளான்பணித்ததற்கு விபரீதார்த்தம் கொண்டு அதன்மேல்
(178) எம்பெருமான் தானேயருள்பவனாயிருக்கத் தான் தனக்கு நன்மை
தேடமுயன்றால் தாய்தந்தையர் கையினின்று குழந்தையை இழுத்துக்கொலை
க்குக் கூசாத ஆட்டுவாணியன்கையில் இடுவதாய்த் தனக்கு நாசமேயாமென்
றனர். இக்கல்ப்பனைக்கு இடமேயில்லை, சிலர்-பக்தியைவிதித்தது அதையநுஷ்

अन्यपिश्वाससिद्धयर्थं भक्त्युपायविवि वदन् । सर्वशास्त्रेष्वविश्वासमाधत्ते मुखमैदतः ॥

मयोपहतपात्रस्यीथिदृष्टान्तवर्णनम् । अहङ्कारावये तु स्यात् प्रपत्तावपि भक्तिवत् ॥

டிக்கவேண்டுமென்ற கருத்தாவல்ல; அந்நிவாஸஸித்த்யर्थम् = ப்ரபத்தியில் விச்வாஸத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கே பென்பர்; இதை நிரூபிக்கிறார் அஷேதி. இப்படி சொல்லுகிறவர் சாஸ்த்ரம் முழுமையிலும் அவிச்வாஸம் உண்டுபண்ணுகிறவராவர். நாஸ்திகர் வேதமே அப்ரமாணமென்று நேராகச் சொல்வர். இவர் முഖமैदतः—ஆஸ்திக வேஷம் பூண்டு இம் முகத்தாலே சாஸ்த்ரத்தில் அவநம்பிக்கையையே ஸ்தாபிப்பராவர். ஸோமயாகத்தை விதித்தது இஷ்டியாகத்தில் விச்வாஸத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காக. இஷ்டியை விதித்தது அக்ரிஹோத்ரத்தில் விச்வாஸத்திற்காக. அக்ரிஹோத்ரத்தை விதித்தது ஸந்த்யோபாஸனத்தில் விச்வாஸத்திற்காக. அதை விதித்தது ஸ்நாநத்தில் விச்வாஸத்திற்காக. ஆக ஸ்நாநம் பண்ணால் போதுமென்று இவர் சொன்னும் சாஸ்த்ர தாட்பர்யம். ஸ்நாநத்தை விதியிராமலே செய்வரே; ஆகையால் அதிலும் தாட்பர்யமில்லை யென்ன, முழு சாஸ்த்ரத்திற்கும் அப்ரமாண்யமாம். சூஹான உபாயத்தை விதிப்பது இலகுவான உபாயத்தில் விச்வாஸத்திற்காக என்று சொல்லவாகாதென்றும் முன்பே சொல்லப்பட்டது.

பிள்ளான் அருளிச்செய்த மற்றொரு வாக்க்யத்தைக் கொண்டு, பக்தி வீதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அது அஹங்காரமாமையாலே நிஷித்தமாகுமென்று வசநபூஷண(122)திகளில் சொன்னதால், பிள்ளான் சொன்னது ஏக தேசிக்கு அநுகூலமென்கிறார் மவுதி. “मदिराविःदुमिषमात्रे शातकुसुममय-कुसुमा-सी-लिलम् போலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்”, என்றது பிள்ளான் வாக்க்யமென்பர் मदिराविःदु=கள்பொட்டு. शातकुसुममयது பொன். “सम्यकुसुममयது தெட்டிப்பொன்னுலான குடம் ரிஷீமான ஜலம் ரீராதி. பாத்ரம் பொன்மயமானதால் அதில் அசுத்தியில்லை. ஜலம் தீர்த்தமானதால் ஸ்வபாவமாக அசுத்தியில்லை. அதிலே கள்பொட்டு கலந்தால் ஸ்வரூப நாசமே. அதுபோல்-दानान्द्वयपण्यं பகவச்சேஷனுமான ஜீவாத்மா டொற் குடமாய் பகவத் விஷயமான பக்தியானது விஷய ரீரவத்தால் தீர்த்தமாகுமானும் அது அஹங்காரம் கலந்திருப்பதால் ஸ்வரூப நாசமாகுமென்று உரைக்கின்றனர். இப்படி மவுத்தால் கெட்ட பாஷ்ய ரிஷீ-சுத்தபாத்ரத்திலுள்ள தீர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக வர்ணித்தது अहङ्कारावये तु पाद=அஹங்கார ஸாபந்தம் உள்ளபோது மட்டும் தோஷத்திற்காகவாம்; எப்போதெக்குபா காது. வாக்க்யத்திற்குப் பூர்வாபர ஸந்தர்ப்பத்தையும் அவ்வாக்க்யத்தின் நிலையை யும்பார்த்துப் பொருள் கூறவேண்டும். இங்கு ‘அஹங்காரமிச்ரமான உபாயாந்தரம்’ என்றிருக்கிறது. மேலுள்ள பதம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஸலிலம் போலே யென்றிருப்பதால் अनर्थकरम् என்றவாறு பதமிருக்கலாம். இங்கே உபாயாந்தரம் அஹங்கார மிச்ரமாகுமென்றிருந்தால் பக்தியெல்லாம்

அஹங்கார மிச்ரமே யென்று சொன்னதாம், அவ்வாறின்றி உபாயாந்தரத் திற்கு அஹங்கார மிச்ரத்வம் விசேஷணமாயிருப்பதால் மஹிஷாசுரமரிகாத தீர்த்தம்போலே அஹங்கார மிச்ரமாகாத பக்தியோகமேபெரும்பாலும் இருக்கு மென்று தெரிகிறது. ஆகக் கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியோக மெல்லாம் வர்ஜ்யமென்று இதனின்றி எரித்திக்காது. பக்தியோகமெல்லாம் அஹங்கார என் பிறவாறுகையால் அஹங்கார மிச்ரந்தானேயென்னில்—அயதோஹங்காரஃ என்று உபநிஷத்து ஜீவபரமாத்மசரீராத்ம மாவ அஹங்காரத்தை உபநிஷத்து உபநிஷத்தது. இது அஹங்காரஃ இத்தயாதியின்படி முத்த சையிலுமுள்ளது. ஆகக் கர்ம ஜ்ஞாநமில்லாதார்க்கு வரும் தேஹாத்ம ப்ரமரூப அஹங்காரம் வர்ஜ்யம். அஹங்காரம் வர்ஜ்யம் (விஷ்ணுபுராணம்) என்றார். பரமாத்ம சேஷத்வரூப ஜ்ஞாநம் திடமாயிராதார்க்கு ஸ்வாத்மாவை மட்டும் க்ரஹித்து வரும் அஹங்காரமும் தேஹத்தில் அஹங்காரம் போல் முத்தசையிலே இராததாகும். பக்தியோக நிஷ்டனுக்கும் ஸாத்துவிக த்யாகமும் சரீராத்மபாவ த்யாநமும் விடாமலிரு ப்பதால் ஹேயமான அஹங்காரத்திற்கு இடமில்லை. அநாதி துர்வாஸநாவச த்நாலேயோக காலத்திலும் அத்தகைய அஹங்காரம் புகுமாகில் அந்த யோகம் கார்யம் செய்யாதென்றிவ்வளவே இவ் வாக்கத்தினின்றி தேறும். ஏகதேசியின் வாக்கிலும் “இந்த பக்தியிலும் அஹங்காரம் கலசாதிருந்தால் ஒரு குறையில்லை” என்ற சொல் அவசமாய் வந்துள்ளது; இப்படியிருக்க பக்தி யோகமெல்லாம் த்யாஜ்யமாகுமா? மேலும் உபாயாந்தரமென்று ப்ர யோகித்திருப்பதால் பக்தியோகம் உபாயமாகையுமே ஸம்மதமாகத் தெரிகிறது. இந்த வாக்கத்தில் பக்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் வாசி சொல்வதாக இவர்கள் நினைப்பதும் தவறு. உபாயாந்தரமென்பதற்கு ப்ரபத்தி நீங்கலான கர்ம யோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களென்று பொருள் கொண்டால் ப்ர பத்து அஹங்கார கர்ப்பமானாலும் தூதமாகாதென்று சொன்னதாகும். அது கூடுமோ? ப்ரபத்தியில் அஹங்காரமே புகாதென்று சொல்லவும் ஆகாது. அதிக விவேகியான பக்தியோக நிஷ்டனிடமே அஹங்காரம் புகும்போது அவிவேகியின் ப்ரபத்தியில் அதற்கிடம் திண்ணம் ப்ரபத்தியிலும் ஸாத்துவிக த்யாகாதிகளை விட்டுத் தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் கர்த்தாவாகவும் நினைப்ப துண்டாகில் மோக்ஷ பலனில்லை. இனி உபாயாந்தரமென்பதற்கு எரித்தோ பாயமான எம்பெருமானைத் தவிர வேறான உபாயமென்றே பொருள்; பெரிய திருவந்தாதியில், “நெறி காட்டி நீக்குகியோ” என்று “நான் செய்யும்படி ஓர் உபாயத்தைக் காட்டி நீ எனனை அகற்றப் பார்க்கிறாயோ என்றதால் எரித் தோபாய மென்றே உபாயம், ப்ரபத்தியும் த்யாஜ்யமென்று சொல்லுவோ மென்றால்—அப்போது ப்ரபத்தி தவிர வேறு உபாயத்தை விலக்க இவ்வாக் யத்தை ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்தில் உதாஹரித்தது தவறும். ஈசுவரனே ப்ர பத்தி யென்னில்—ஈசுவரன் அப்போது மிருப்பதால் எல்லோருக்கும் மோக்ஷ மாம். அஹங்காரமே ப்ரபத்தி யென்னில்—அந்த நிவ்ருத்தியும் அஹங்கார

ஆகையால், 'மசித மத்வசமச்சிந்திதா' எய்திகள் முன்பு தாம் பண்ணின ப்ரபத்திக்கு ஐதமகொள்ளுகிறபடி' என்று சிலர் சொல்லுமதுவும் மஹா-
ஷாநிஷிதையைப் பற்றவாமத்தனை, அல்லது யதாநாநம் அநுபித்த மயசி அபராத
மாய் அதுக்கு ஐதமகொள்ளுகிறபடி யன்று. அப்படியாகில் 'விதாமத் நாயமுநி
விலோய மசித' என்கிற பூர்வாபுரஸ்காராதிகளும் தாம் செய்கிறதாகையாலே

மிசரமாகில் துஷமே. இவ்வளவையும் கருத்திற் கொண்டு மயசாவி மகிஷ
என்றருளினார். இது நிற்க; பிள்ளான்வாய்யத்தால் அஹங்காரமிசர
மாகாத சாஸ்த்ரவிஹித ஜ்ஞா நமெல்லாம்மோஷோபாயமென்றேதெரிவதால்
இவ் வாக்யம் ஏகதேசிக்கு ஸாதகமன்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஷோஷாநஸ்யாக்யாநத்தின்முடிவில் 'அநுபித' என்ற
ச்லோகத்தில் விதாமத் நாயமுநி விலோய மசித மத்வசமச்சிந்திதா' என்ற விடத்
தில்—பாரதந்தர்யத்திற்கு விருத்தமாக ப்ரபத்தி செய்தேனென்று என் நடத்
தையைப் பார்த்து விலக்காமல் பிதாமஹர் நாதமுனிகளென்பதைக்கண்டுஇந்த
ஸம்பந்தத்திற்காக என்னிடம் சிற்றம் கொள்ளாமவிருக்க வேண்டுமென்று
ப்ரபத்தியாபிகளை விட்டு ஆசார்யஸம்பந்த மொன்றையே தஞ்சமாகக்
கொள்ள வேண்டுமென்றறிவிப்பதாக உரை செய்தார். அதுவும் தகாதென்று
நிரூபிக்கிறார் ஆகையால் இது. பிள்ளான்வாக்யத்தில் சாஸ்த்ரவிஹிதம்
உபரயமென்று ஹித்தித்ததாவென்றபடி. இந்தச் ஷோகத்திற்கு பூர்வந்த்ர
தவிரோதம் வாராதபடி ப்ரபத்திக்கு உபயோகியாத ஆசார்யபுரஸ்காரம்
செய்வதாக உரைசெய்வதே தகும். இதை விட்டு இவ்வாறு உரை செய்ததை
அநாப்தவாக்யமாயிருந்தால் விலக்கிடலாம். ஆப்தவாக்யங்கள் ஸ்வரஸமாந
முரண்பட்ட அர்த்தங்களையே சொல்வனபோல்வன வானாலும் முடிந்தவ
ரையில் வேறுதாத்பர்யம் சொல்லி ஸமரஸப்படுத்துவதிலே ஆசார்யனுக்கு
நோக்கு அதற்கு சேஷமாகவே அவரவர் வாக்யத்தின் யதாநுமான பொருளில்
தோஷங்களைக் காட்டுவது; தூஷிப்பதற்கன்று. ஆகையால் இதற்கும் ஒரு
தாத்பர்யம் அருளுகிறார் முன்பு இத்யாதியால். பிழை தாம் செய்த ப்ரபத்தி
யில் அஹங்காரஸ்பர் சாதி தோஷங்களுண்டாகில், என் செய்வதென்று
அளவந்தார் அஞ்சி அந்த அபராதத்தைக் கடிக்க வேண்டு மென்று வேண்டு
கிறதென்று ஏகதேசிவாக்யதாத்பர்யம். இதை விட்டு சாஸ்த்ர விஹிதமான
பத்தியைப்போல் ப்ரபத்தியையும் சாஸ்த்ரோத்தரீதியிலே அநுஷ்டிப்பதும்
தவறென்றே பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு அபிப்ராயமாகில் இது சேராது.
முன்னே 'அயதா கிநு சமர்யாமி தே' என்ற விடத்தில் அவிலேகியாய் ப்ரபத்தியும்
செய்யவேண்டும்செய்ததற்கு அநுசய(அனுதாப)மும்கொள்ளவேண்டுமென்று
சொன்னது போல் உபேக்ஷிக்கத்தக்கதாகும். அந்த விஷயத்தை சிங்மயவா-
சிநாரத்தில் காண்க. அஸ்வதந்த்ரனாயிருக்க ப்ரபத்தி செய்தது தவறென்று
ஐதமகொள்ளப் பூர்வாசர்யபுரஸ்காரம் செய்வதும் அஸ்வதந்த்ரனுக்கு அநு
பிதமாகும். இதுவும் குற்ற மாகையால் இதன்மேல்மற்றொரு ஷாயமும் வேண்டு

இப்படிப் பராசிந்தவும் சாமானிடமாகையாலே, 'சாமாவுக்குக் கருவமில்லா மையாலே ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனை விவிதகர்மங்களில் ஒன்றும் லேபியாது' என்கிற பஹும் நிர்ஸம். முழுக்ஷுவுக்குச் சொன்ன வாயும் வாலுத்யங்களான காமவாதி களன்று, ஸமாஹாஸ-அநாவிகாரமானமென்னுமிடம் 'அநாவிகுவீந் அஸ்யா' என் கிற ஸுதரத்திலே சமர்த்தம் 'அநிஸ்திமிதம். மித்ரம் ச'. 'யஸ்ய நாஃகந்தோ யாவ:' எவாதிவசன

புரஸ்காரத்தில் கர்த்தாவாகை தோஷமன்றென்னில்—இப் பரிஹாரம் ப்ர பத்திவிஷயத்திலும் ஸமாநமாகும்.

பக்தி ப்ரபத்தி கர்த்தருதவம் ஐவமே யாகு மென்பதே ஸாம்ப்ரதாயிகம் என்ற விஷயம் நிரஸிக்கப்பட்டது. ஏகதேசிகள் விவிதகர்மகருவ் ஐவமாமென்ற வர் நிஷித்தகர்மங்களால் லேபம் வராதென்றும் கூறினர் அதற்குத் காரணம் தனக்குக் கர்த்தருதவமிராமையைத் தான் தெளிந்திருப்பதே யென்பர். அதை நிரஸிக்கிறார் இப்படி இதி. கீழே ஆத்மாவுக்கு கர்த்தருதவத்தை ஸ்தாபித்த தால் "அது இராமையாலே" என்றது தவறு. கர்த்தருதவமில்லையாகில் எப்போதுமே லேபிக்காது. ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனுக்கே லேபமிட்கு யென்ற வசனம் எங்ஙனே? சாஸ்திரேன நிஷிதேத் என்று வாலுத்யங்களான காமவா- காமவாடி காமவாடிங்களைச் செய்துகொண்டு பக்தியைச் செய்யச் சொன்னதால், நிஷித்த கர்மம் லேபியா தென்னலாமே யென்னில்—அந்த வாய் மானது வாலு த்யமே; ஆனாலும் காமவாடியன்று. 'நாவிரதோ டுஷ்ணரிதா' இத்தயாதியால் அது நிஷித்த மாகிறதே—யுவாவாயிருப்பவன் தனக்கு அபிஜன-விதா-சனாடிகள் இருந்தாலும் இராமற் பேசானலும் இருப்பதாகக்கொண்டு மாஹாத்மய ஆவிஷ்காரம் செய்வான் வாலுயிருப்பவன் தனக்கு அவை யிருந்தாலும் அவற்றால் கர்வப்பட்டு தற்புகழ்ச்சி செய்து கொள்ளமாட்டான். அது போல் பக்தனும் ப்ரபந்தனும் வ்யவஹரிக்க வேண்டுமென்றே சாஸ்திரேன நிஷிதேத் என்பது எப்தரத்தில் உரைக்கடபெற்றது. அநாவிகுவீந். தன் மாஹாத்மயத்தை ஆவிஷ் கரிக்காமல் வெளிச்சாட்டாமலிருந்து கொண்டு உபாயத்தி விழிந்திருப்பான். அஸ்யா—அதுவே சாஸ்தரத்திற்குப் பொருந்தியிருப்பதா லென்று (3.4-49) ஸுதரார்த்தம். விவேகிக்கு புத்தி பூர்வபாபம் தோஷமாகா தென்பதற்கு ஸ்பஷ்ட ப்ரமாண முள்ளதென்ற ஆகேஷபத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் அநிஸ்திமிதி. ரீதி 10—14. யஸ்யேதி—1 —17. ஆதி பதத்தால் 'சுலபு:ஸே சஸே.....நீவ் பாபம- வாலுத்ய'. 'ந ஐஸி அகுவீந் கர்ம, இத்தயாதிகளைக் கொள்வது. அநிஸ்தி ரீதி யிவ் ச நிவித் கர்ம: கலம். அவத்யாஸிநா் ப்ரெய ந து ச்ஞாஸிநா் கசிவ் || த்யா-ச்ஞாஸ பதங்களுக்கு ஸாத்விகத்யாகம் பொருள், ஸாத்விகத்யாகம் செய்யாதவர் களுக்கு கர்மகல மான அநிஷ்டமும் இஷ்டமும் கலந்ததும் உண்டாகும். அநிஷ்ட கலம் நரகாதி. இஷ்டபலம் ஸ்வர்காதி. இரண்டும் கலந்த பலன் பூலோகத்தில் பசு—புக்ராதி. த்யாகம் செய்கிறவர்களுக்கு இப் பலன்கள் உண்டாகா. என்றபடி. விதை விதைத்தால் விருப்பினாலும் விரும்பாமற்போனாலும் முனையுண்டாவது போல் அந்தந்த காரியத்தைச் செய்தால் இவன் விரும்

ங்கள் சூழிப்பு-உச்சாபவிசயங்களில்ல வென்னுமிடம் பழுவாவிசயம்வாராமம்

பாமற் போனாலும் பலன் வந்தே தீரும். நிஷித்த கர்மபலனான நரகம் இவன் விரும்பியா வருகிறது; அது போல்” என்று கேள்வி, ‘கர்மத்திற்கு நித்யமாக அநுஷ்டாநமும் அந்தந்த பலனுக்காகக் காம்யமான அநுஷ்டாநமும் ‘வாசுஜிவம்’, ‘சுர்காம:’ இத்யாதி ஸித்தமாகையால் காம பதாதிசுருப்பதால் விரும்பினால் தான் பலன், வேறு பலனை விட்டு பகவத்ப்ரீதியையே விரும்பினால் அதே உண்டாகும். ஆகையால் கர்மாநுஷ்டாநம் செய்வதாலேயே ஸம்ஸார வச்சமென்று நினைக்கவேண்டா’ என்று பரிஹாரம். இங்கே ப்ரக்ருத மென்னவெனில்—ஐதகூடனைப் போலே அநிஷ்ட பலனுமில்லை யென்றிருக்கிறதே; நிஷித்த கர்மத்திற்கு தானே அநிஷ்ட பலன். அதனால் ஸாத்விக த்யாகத்துடன் செய்கிறவனுக்கு நிஷித்த கர்மபலமான நரகாதி வராதென்று தெரிவதால் நிஷித்தம் இவன்விஷயமன்றென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது நிஷித்த ஸுராபாநாதி கர்மம் செய்கிறவன் அக் காலத்திய அல்பப் பலனுக்காகவே செய்வதால் ஸாத்விக த்யாகம் செய்வானே என்னில்—அதற்குஸாத்விகத்யாகமில்லைதான் ஆனாலும்விஹிதகர்மத்தை ஸாத்விகத்யாகத்துடன் செய்கிறவனுக்கு வசந வசத்தாலே நிஷித்தகர்மத்தால் வரும் அநிஷ்டமும்இல்லை யென்று கொள்ளவேண்டுமென்று ஏதேதேசியின் ஸூக்ஷ்மம். இதற்கு முன் உள்ளதான ந ஹே அகூரன் வம் என்றதில் சாமாதிசுமான—அபுத்தி பூர்வகமான பாபத்தையே கொள்வதென்று ரிசாபாபத்தில் ஸ்தாபித்திருப்பதால் இந்த வசநமும் புத்தி பூர்வமாகாத உச்சாப விஷயம்; அவ்வாறு சொல்லாமல் இங்கு வேறு ஸூத்ரியிற் சொன்னதால் வேறு கருத்தும் தெரிகிறது. ஸாத்விக த்யாகம் செய்யும் முமுக்ஷுவிஷயத்தில் அதற்கு முன் செய்த காம்யகர்மங்களும் நிஷித்தகர்மங்களும் உபாயத்தால்நாச்யமாகையால்பலனை யளிக்கா என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இப்போது உத்தராப விஷயமே யன்று என்றதாகும். அநிஷ்ட பலத்தையும் ஸாத்விக த்யாகத்துடன் செய்த கர்மவிஷயத்திலேயே கொண்டுமில்வாறு உரைக்கலாம்—ஸகல காம்ய கர்மங்களையும் கேவல பகவத்ப்ரீதிக்காகச் செய்ய சாஸ்த்ரமிருப்பதால் ஐஹிர ஆமுஷ்மிக இஷ்டத்திலேயே முடிகிற காம்யகர்மங்களைப் போல் ஐயேநே பமிசுரந் வசே என்கிற அபிபாரயாதத்தையும் பகவத்ப்ரீதிக்காக ஒருவன் செய்தால் அதனால் அதனால் சத்ருவதை பென்கிற பலன் ஸித்திக்காது. அதனால் அதன் மூலமான அநிஷ்டத்திற்கும் இடமில்லை யென்றவாறு. அப்போது இந்த ச்லோகம் அப விஷயமே யன்று என்றதாகும். அப பாத்ருஸி பாப: சூழிப்பு வ லிப்யதே । ஐபாபி வ ஐமானு கிபானு ந ஐசி ந நிபஐயதே என்று மூலகங்களுக்கும் வதைத்தாலும் பாபமில்லை யென்றதே. இது புத்தி பூர்வமான உத்தராபந் தானே என்னவேண்டா. சாஸ்த்ர விஹிதமான யுத்தாதிசுளில் நடக்கும் ஹநந விஷயமாகையாலே அப விஷயமே யன்று. ச்லோகார்த்தமாவது—எவனுக்கு அந்ருத:-ஸ்வதந்த்ராத்மாபிமாநத்தாறுண்டாக்ரப்பட்ட அப:-நான் இதற்குக்

காக ஸ்வாதிசுனிலே ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. 'ஹ்வாஹி' என்றதுவும் வர்யுசுாதிவிவம்.

उपभुक्तौषध्यायादुत्तरापथ्यमर्दनम् । अनन्यपरनिर्वाधश्रुतिस्मृतिशतैर्हतम् ॥ மஹாதிசுனம்

'ஜிவிதாஸ்யமாபந்னோ யோஹிமதி யதஸ்தத: । அகாஸ ஸ பஹே ந ச பாபேன லிய்யதே ॥'

'பாணஸ்சயமாபந்னோ யோஹிமதி யதஸ்தத: । லிய்யதே ந ச பாபேன பஹபத்ரிவாஹஸா ॥'

கர்த்தா என்கிற புத்தியானது ஸ இல்லையோ, யஸ்ய ஸூத்ரி:—எவனுடைய புத்தி யானது ஸ லிய்யதே—இதனால் என்னக்குப் டலனுண்டு; இக்கர்மம் எனது என்ற பற்றற்றதோ; கலத்யாக மமதாத்யாகங்களுடன் கூடியதோ என்றடி. அவன் ஹ்வாஹி-தர்மயுத்தத்தில் மூவுலகையும் புத்திபூர்வமாகக் கொள்ளும் வேறென்ன செய்தாலும்தன்னைக் கர்த்தாவாகநினையாமையாலே ஹநநாதி கர் த்தாவாகமாட்டான்; ஸ நிவரயதே—அவனுக்கு பந்தமுமில்லை அமுமுஷுவாய் ராஜ்யாதி பலனுக்காக தர்மயுத்தம் செய்தாலும் பாப லேபமில்லையே, இங் கென்ன விசேஷ மென்னில்—அவனுக்கு ராஜ்யாதி பலன் கிடைப்பதால் ஸம்ஸாரபந்தமுண்டு. தர்மயுத்தாதி ஸ்வதர்மத்திலிருக்கும் க்ஷத்ரியனுக்கு அந்தந்த வர்ணத்தாருக்குத் தம் தர்மாநுஷ்டாந பலனாக ஸ்வர்கலோக ஸ்தாநம் உண்டாகையாலும் ஸம்ஸாரபந்தமாம். ஸாத்விக த்யாகத்துடன் தர்மயுத்தம் செய்தவனுக்கு அத்தகைய கர்மபலனில்லை யாதலால் ஸம்ஸார பந்தமில்லை; மோக்ஷமே யென்று ச்லோகார்த்தம். ஏஹாசாஸ்த்ர விரோத மாவது 'நாவிரதோ துஷ்ணரிதா', 'ஹாஹாஹுதௌ ஸ்வஹி: இத்யாதிவிரோதம். ஹ்வா என்றது நிஷித்த ஹிம்ஸையன்றென்கிறார் ஹ்வாஹி. பரமாத்மனான பரப மும் ஸ்வராசந்தானே; அதுமட்டும் முன் அனுஷ்டித்த உபாயத்தாலெப்டடி போகும்? முன்னே கொள்ளப்பட்டு அபயதோஷம் போக்குகின்ற டருந்தம் சில உண்டு; அவை போலெனில்—அது போலவே புத்தி பூர்வ பாபத்தையும் போக்கலாமென்ன அருள்கிறார்—उपभुञ्जति. இங்கு அபயசப்தத்திற்குப் பாபம் பெருள், முன்னே கொள்ளப்பட்டு, பின்னான அபத்யங்கனையும் வாயுமாகாத படியாக்குகின்ற மருந்தைப் போல் ப்ரபத்தியும் உத்தராஹமர்யமாகட்டுமென் பது அந்யபர-வேறு பொருள் சொல்வதாகாத. நிவாஹி-சொன்ன பொருளைக் கொண்டால் விரோதமுமில்லாத பல நூற்றுக்கணக்கான ச்ருதி ஸம்ருதி களாலே அடிக்கப்படும். எதற்கும் த்ருஷ்டாந்தம் கிடைக்கலாம். சாஸ்த்ர விரோதமுள்ள போது தர்க்கம் குதர்க்கமாகும். ப்ரபந்தனுக்கு யமலோக ப்ராப்தியை மட்டும் 'இல்லை' யென்றது ஹேப கைச்வ உபலவா ஸ்வாந்த: அபாயஸ்தவே சய: பாயிசுத் ஸமாசரேஸ். சாஸ்த்ரஹாஹரஸேவ சேதே, இத்யாதிவசநங்கள் உள. பூர்வபுக்ஷேன த்யாஹுசராபயமர்யம் । ஸாய: ச ஹ । நிவாஹிஸூதிஸூதிசதேஹ:॥ எனவருக்கும்?

ப்ரஹ்ம வித்துக்கு புத்திபூர்வ உத்தராஹம் லேபியாதென்றால் மந்வாதிகள் 'ப்ராஹ்மனுக்கு அபாயம் வரும் தருணத்திலிருப்பவனுக்கு மட்டும் நிஷித் தாந்தபோஜநத்தால் பாபலேபமில்லை, சேற்றால் ஆகாசம் போலும், நீரால் தாமரையிலேபோலும்நிர்லேபனாகவேயிருப்பான்'என்றுசொன்னதுசேராது.

என்று நியமித்தார்கள். இது ஐயுவித்துக்கும் துஷமென்னுமிடம் 'सर्वानु-
मतिश्च प्राणस्यै तद्दर्शनात्' என்கிற ஸூத்ரத்திலே दृष्टान्तरूपेण காணாமாயிற்று.

ஆகையால் கர்வம் ஆத்மாவுக்கு இவ்வேயென்றதல் பாரதஸ்யஜ்ஞானமாதத்தைக்
கொண்டாதல் बुद्धिपूर्वोत्तराद्यம் ஒரு படிக்கும் லேபிபாதென்கையும், இத்தைப்
பற்றப் पुनःप्रपदनம் வேண்டா வென்கையும் வரபஜமாம்.

இவ்விடத்திலே சிலர் 'वज' इत्यादिविधिकां अक्षपरङ्कஸாக்ஸி,

योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा ॥

यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः । तेन चेद्विवादस्ते मा गङ्गां मा कुरून् गमः ॥

அவ் வசநம் பொதுவானதால் அப்ரஹ்மவித்விஷயமாகட்டுமே யென்ன. ஸர்வ
விஷயமென்பதற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் இது இதி. சவேதி. 3.4.27 ப்ராண
வித்யாநிஷ்டனுக்கு 'न वै किञ्चिदनञ्जं भवति' என்று எந்த அந்நமும் ஸூஷ
மாகலாமென்றது ப்ராணபாய காலத்திலே யாரும்; तद्दर्शनात्—ப்ராண
வித்யாநிஷ்டனுக்கு மேம்பட்ட ப்ரஹ்மவித்தான உஷஸ்டிகே ஆபத்கால
த்திலேயே, யானைப்பாகனுக்கு போஜநமாயிருந்த குல்மாஷத்தின் போஜநம்
ஸம்மதமாயிருந்ததை ஜாஸ்திரத்தில் காண்பதால். 'न वा अजीविष्यं एमान् अखादन्'
என்று இதை உண்ணாமற் போனால் என்னால் ஜீவிக்கவாகாதென்றாரே.
நிகமநம் செய்கிறார் ஆகையால் இதி. ஆத்மாவுக்குக் கர்த்தருதவயில்லை
யென்பது தவறு. அதனால் அதைக் காரணமாக்கலாகாது. பாரதந்தர்ய
ஜ்ஞாநமுண்டு. அது பாபலேபத்திற்கு வாய்மையாகாது. பாரதந்தர்ய ஜ்ஞாந
மிருந்து தானே வகங்கர்யம் செய்கிறான். அதனால் ஈச்வரனுக்கு உவப்பு
என்கிற பலன் எரித்திக்கவில்லையா. அதுபோலென்றபடி. பரபஜமாம் இதி.
அலேபகரின் பக்ஷ ரீதியாகுமென்றபடி.

இனி மூன்றாவது விஷயம்—शूरान् वज என்பது விதியன்று. ஆத்மாவுக்கும்
ஈச்வரனுக்குமுள்ள சேஷசேஷி भाव ஜ்ஞாநந்தானே மோஷஸாதநம். அது
पतिं विश्वस्य இத்யாதி வாக்க்யங்களைக் கேட்ட போதே வருவதால் அதற்கு விதி
வேண்டா. அந்த ஜ்ஞாநம் போதமென்பது பஹுப்ரமாண எரித்தபென்பிற
பக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார் இவ்விடத்திலே சிலர் இதி. அந்ய பரங்களாக்ஸி—
விதியில் தாத்பர்யமில்லை; एमर्थं जानीहि என்றவிடத்திற போல் அவசாதத்
திற்காக विधिप्रयोगம். வாக்க்யத்தினால் வரும் ஜ்ஞாநம் இந்த்ரியாதிகளால்
வரும் ஜ்ஞாநம் போலே. தானே வரக்கூடியது புருஷதந்தரமன்று என்பர்.
அதற்கு ப்ரமாணவாக்க்யங்கள்—यः—இதி. अस्यथा सन्त—பரமாத்மாவுக்கு சேஷ
மாயிருக்கிற ஜீவாத்மாவை अस्यथा—ஸ்வதந்தரமாக எவன் நினைக்கிறானோ
அந்த ஆத்மாபஹாரம் செய்த கள்ளனால் செய்யப்படாத பாபமேது என்றது
பா. உத்யோக 42.35. यम इत्यथिति 8.92. यमः नियमिक्किன்றவனும் राजा—
ராஜாபிராஜனும் वैवस्वतः—ஸூர்யமண்டலத்திலிருந்து கொண்டே உன்னு

அம்மதாஸ்ய ஹே: ஸ்யம் ஸமாவ் ச சதா ஸர' எய்யாதிகளில் சாரயங்கிதிகளையும் எய்ய-
மசியாதே இவற்றைக் கொண்டு சாஸ்யஸ்யஸ்யபாநமொழிய வேறு முழுக்ஷ-
வுக்கு அநுஸ்யயா யிருப்பதோர் உபாயமில்லை மென்பார்கள். இது அபித ஸ்யாதி-
விதி-ஸாரஸ்ய-விதிக். ராஸ்யாஸ-அவண-மனநங்கனாலே சித்தமான சாஸ்யஸ்யபாநத்தை
விதிக்கவும் வேண்டா. அவிதேயபாநத்தை மொசாஸ்யபாநமாகச் சொல்லுவார்க்கு
விதிவிரோதாதிவொங்கனும் வருமென்று சாதித்ததிமே. ஆனபின்பு சர்வவிதா-
நிஸுரான முழுக்ஷுக்களுக்கும் பொதுவாய்ப் பரஸ்பரயா உபாஸ்யமான ஜிவ-பரஸாம-
ஸ்யஸ்யபாநம் சாஸ்த்ரத்தாலே பிறந்தவனுக்கு, நம்முடைய சாமியாய் நிரஸிஸ்ய-
மொய்யான ஸ்ய:பதியைப் பாபிக்கைக்கு விரகு எது என்கிற உபாஸ்யாதி பிறந்த
வளவில், இங்கே அவ்வோ அபிதாரிவிதேய-அநுஸ்யமாக விதிக்கப்படுகிற சாநா-

டைய ஹ்ருதயத்திலுமிருப்பவன் எவனோ அவனோடு உனக்கு விவாதமில்லை
யாகில் எங்காதி தீர்த்தங்களுக்கோ குருக்ஷத்திராதி திவ்ய தேசங்களுக்கோ
போகவேண்டியதில்லை. அது ஜ்ஞாநம் பெறுதற்கான சுத்திக்கு ஏற்
பட்டது ஜ்ஞாநமுண்டான போது விசத்தி. வேறு மோக்ஷத்திற்காகச்
செய்யவேண்டியதென்றுமில்லை. அஸ்யேதி விஷ்ணு தத்துவம். ஸ்யாஸ்ய-இயற்கை
யாகவுள்ள அம்மதாஸ்ய-ஜீவாத்மா அடிமையாம் தன்மையையும் ஹே: ஸ்யம்
ச-பகவான் ஸ்வாமியாயிருக்கும் தன்மையையும் எப்போதும் நினைத்திரு.
வேறு செய்யவேண்டியதில்லை யென்றது. என்று பூர்வபக்ஷியின் கருத்து.
பராமர்சியாதே இதி. இந்த வசநங்களில் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தைவிட வேறு
உபாயமில்லையென்று சொல்லவில்லை. ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமெப்போதும் வேண்டு
மென்றது; அது பக்த ப்ரபந்தர்களுக்கு உபாயபூர்த்திவரையிலும், பைஸ்கர்ய
மாக ஏதேனும் செய்யும்போதும் அவச்யமாமென்பதினாலேயாம். பூர்வபக்ஷி
யின் கருத்துக்கு ஹே: ஸ்யம் கூறுகிறார் இது இதி. ஆதிபதத்தால் கர்மயோக ஜ்ஞாந
யோக க்ரஹணம். 'அபிதேயபாநாந் வாதாஸ்யஸ்யேவ் ததந்நாந்' என்று சாஸ்யஸ்யபாநத்
திற்கு மேம்பட்டது உபாய ஆத ஜ்ஞாநமென்றும், சாநா ஸ்யாதிவொது என்று
அது சப்தாந்தராதிப்ரமாணங்களாலே பலவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டதென்றும்
ஸூக்த்ரபாஷ்யாதிகளில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்யஸ்யபாநத்தையே
விதிக்கவாமே யென்னலாகாதென்கிறார் ராஜேதி. ஸாங்கவேதாத்தியநம் செய்த
வனுக்கு அங்கங்கு வாக்யார்த்த ஸந்தேஹம் வருவது ஸஹஜமாகையாலே
அதை விலக்கப் பிறரிடம் ச்ரவணமும் மநநமும் தானே வரும். இப்படி
ராஸ்யாஸமாகையால் அது விதேயமாகாதென்று ஸ்ரீபாஷ்யஸித்தம். விதேயமாகா
மற்போனாலும் அதே மோக்ஷஸாதநமாகலாமென்றால் அதுவும் பாஷ்யத்
திலே போக்கப்பட்டதென்கிறார் அவிதேயேதி. சாதித்தது = ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்
ஸாதித்தருளினபடி பாபிக்கைக்கு = அடைவதற்கு, இங்கே = மொசாதிசுளிலுள்ள
விதிவாக்கியங்களிலே. சாநாஸ்யபாநம்-அவிதேய பாநத்தைவிட வேருனவை. ப்ரபத்தி
யானது ஆகம் ஸமர்ப்பணந்தானே, அது சேஷத்வ ஜ்ஞாநமே, அஹ்ரு
ஆஹ்ருத்தியுமில்லை. ஆக அவிதேய ஜ்ஞாநமே யாகுமென்பதைப் பரிஹரித்

சாரங்கர் சர்க்கரையினர். அவற்றில் ப்ரபத்தியாவது—‘யத் சர்ஷயதயாத்யே’ எவாதி
களிற் படியே சரர்க்கரமான சரஜாசரஸமர்ஷம். இது சர்ஷ-சுருசர்ஷாநாமமாக
வேண்டுமென்கைக்காக சர்ஷயதயாத்யே ப்ரபத்தியென்று சொன்னார்கள் தத்தனை. இப்
சர்ஷாசரஸமர்ஷயின் சரஸ-சர்க்கர-சர்க்கராதிசனை முன்பே பரக்கச் சொன்னோம்.

சாதனமும் நற்பயனும் நானே யாவன்.

சாதகனு மெவாயமா யென்னைப் பற்றும்.

சாதனமுஞ் சாணநெறி யன்றுனக்குச்

சாதனங்க ளிந்நிலைக்கோரிடையி னில்லா.

வேதனைசேர் வேறங்க மிதனில் வேண்டா.

வேறெல்லாம் நிற்குநிலை நானே நிற்பன்

தூதனுமா நாதனுமா மென்னைப் பற்றிச்

சோகந்தி ரெனவுரைத்தான் சூழ்கின்றனே. 48.

கிரூர் அவற்றில் இதி-யதி. அஹிர்ஸம்ஹிதை 52 36. நீதிபூத சாரங்கர்
யத் சர்ஷயதயாத்யே। தத் க்ரமா த்யேஷாயா வினதே ச எதிர்யே’ என்ற ச்லோகத்தில்
மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் கடைசி விபக்தி வ்யாய்யாதத்தில் சொல்லப்பட்டபடி
ப்ரபத்தி ஆத்ம ஸ்வரூப ஸமர்டணம் மட்டுமன்று; ரக்ஷயவஸ்துவாக அடைக்க
லமாக ஸமர்ப்பணமாகும். ஆக ரக்ஷாசரஸமர்ப்பணமும் சேர்வதால் அதற்குப்
பரிகரங்களும் சேர்ந்திருப்பதால் விதேயமான ஜ்ஞாதமே யாகும். முமுக்ஷு-
வின் ப்ரபத்தியில் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் அவச்யமென்பதற்காக உபாயம் ஆத்ம
நிக்ஷேபம் ஆத்மஸமர்ப்பணமென்றெல்லாம் சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று.
இரண்டாவது பாதத்தின் உரை முற்றும்.

ஏகசப்தத்தால் குறித்த ஆறு பொருள்களைச் சேர்த்துப் பாட்டருளு
கிரூர் சாதனமும் இதி. உபாயமும் நல்ல உபேயமும் நானே யாவென்.
சாரங்கர் சரங்கம். ஸாதகனும் = அனுஷ்டிக்கிற ஜீவனும் என் வயம்ஆய்—
எனக்கதினையிருந்து என்னைப் பற்றும்—சரணடைபெறான் அவனுக்கு
ப்ராதாந்யமில்லை; சாரங்கர் சரங்கம். சரணம் நெறி உம்—சரணமதியும்
உனக்கு ஸாதநமன்று—ஸாக்ஷாத் உபாயமாகாது. சர்ஷயதயாத்யே. இந்
நிலைக்கு—ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியாம் உபாயத்திற்கு. ஓர் இடையில் ப்ரபத்தி
க்கும் பலனுக்கும் இடையில் ஓரிடத்திலும் ஸாதகங்கள் நில்லா = வேறு
உபாயம் இல்லை. தூரமாக ஸாத்யோபாயமிராமலேயே நான் உபாயமா
கிறேன்: சர்ஷயதயாத்யே. வேதனைசேர்—சரியாகச் செய்யாமற் போனால்
பலன் போய்விடுமே யென்ற வேதனைக்குக் காரணமான அங்கம் வேறு =
ஐந்தங்களுக்கு மேலானது இதற்கு வேண்டா; தத் க்ரமா த்யேஷாயா. வேறு எவ்வாய்-
மற்ற சூரபாயங்கள் நிற்கும்நிலை = ஸாதகக்கும் கார்யத்திலே நானே நிற்பேன்
நான் ஒருவனே நிற்பேன்; சர்ஷயதயாத்யே. எல்லா நிலையிலும் நிற்பது தெரி
யும்படி தூதனும்ஆம்நாதனும் ஆம்-தூது செல்பவனும் ஸ்வாமியுமான;
எம்மேருமான் ஸாரத்யத்திலிருப்பதால் அந்நிலை தோற்ற தூதனுமா மென்

இப்படிப் பூர்வீகத்தாலே ஓர் அதிகாரிவிசேஷத்துக்கு ஐவத்தில் பூர்வாங்கநிலை அநுபந்தமாய், சர்வீகம்ங்களுக்குமுள்ள சம்பாவத்தையும் அவற்றக்கு இல்லாத ச-அசாபாரணசம்பாவத்தையும் உடைத்தான சக்திகர்த்த-உபாயவிசேஷத்தை அதிகாரிநீர்பேடியிவிவரணபூர்வமாக விதித்து—உச்சரங்கத்தாலே ஐவத்தில் உச்சரங்கத்தில் கலத்தை நமஸ்யஸ்ச்சிச-அநிதநிதவிவரணமுலத்தாலே அருளிச்செய்கிறான்.

இங்குப் பூர்வீகத்தாலே அதிகாரிகுத்யத்தை அருளிச்செய்தான்; உச்சரங்கத்தாலே ஐவதாய் சரீகநமரண தன் குத்யத்தை அருளிச்செய்து கலகத்யணை இவனைத் தேற்றுகிறான்.

இவ்விடத்தில் 'மோடியியமி' என்கிற உதமனாலே 'நான்' என்று தோற்றறிற்க, மிகுதியான 'அஃ' என்கிற பதம் அஃசம்பாவத்தாலே சர்வீகபவிமொவனத்துக்கு உறுப்பான அபரிதபநாசக்யாதினை விவகித்து அபயொனமாகிறது.

பதற்கு சூனாமாமென்ற பொருளுமாம், ஸகரம் தகரமாகும். என்ஓபப் பற்றி-என்னை யாச்சரியித்து சோகம்தீர்-ஸம்ஸாரபந்தசோகத்தைத் தீர்த்துக் கொள் என உரைத்தான்=என்று உபதேசித்தவன் குழ்கின்றான்=நம் மிடம் ப்ரபத்தியை எதிர்பார்த்து எப்போதும் விடாமலிருக்கிறானென்றபடி.

இனி மூன்றும்பாதம். 'பூர்வீகத்தாலே ஓர் அதிகாரிவிசேஷத்திற்கு' என்றதற்கு விதித்து என்றவிடத்தில் அந்வயம். பூர்வீகம் த்வயத்தில் பூர்வீக விவரணம். உச்சரங்கம் உத்தரங்க விவரணம். பூர்வீகத்தில் சொன்னது முழுக் கார்யம். உச்சரங்கத்தில் ஈச்வர கார்யம். 'அஃ' என்ற சொல் எதற்கு? உத்தமபுருஷனாலேயே அக் கர்த்தா தெரியுமே. மேலும் வ்-மோடியியமிசர்வீகாரணமானவன் அஸாதாரண காரணமாகமாட்டான். ஆக அவன் ஒருவனே எப்படி சர்த்தாவாவான்' என்பதற்கு உத்தரம் இவ்விடத்தில் இதி. உறுப்பான—ஸாதகமான, எந்த ஆகாரங்களோடு சேர்ந்து அவன் மோக்ஷகாரணமாகிறானே அந்த ஆகாரங்களை விசேஷணமாகக் கொள்வதற்காக அஃ என்ற சொல்லென்றபடி. ஐக்யாதி என்கிற ஆதிபதத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளைக் கொள்வது. அபரிதபநாசகத்தியால் மோக்ஷமளிக்கிறானென்றால் வ்-மோடியியமிங்களையும் சேர்க்கிறானென்றதாகிறதே; அப்போது ஸ்ரீநாடுமத ப்ரவேச மாமே யென்ன அதை விவரிக்கிறார் அபராமிதி. அநாதிகர்மமாகிற அபராதத்தையும் மோக்ஷத்தையும் சேர்த்தால்தான் ஐநமதமாதும். அபராதத்தை விலக்குகிறபடியால் அதில்லை. அபரிதபநமென்பதற்கு இதவரையில் சேர்க்கப்படாததைச் சேர்ப்பித்தல், ஒருவராலும் சேர்க்கப்படமாட்டாததைச் சேர்ப்பித்தல் என்று பொருள். ஸம்ஸாரத்தில் உச்சநீச நிலைகள் மாறிமாறி வந்து கொண்டிருக்கும். அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் முன்னமே பலகால் இருந்து மீண்டும் வருவதாகும். அதுபோல் ஸஞ்சித ஸர்வகர்ம நாசமாகிற தர்மம் ஆகாது; யுத்திக்கும் ஸர்வகர்ம க்ஷயம் எளிதில் பொருந்தாது. ந பூர்வீகமே கர்ம. 'அநுபவிதமயோச் நாலமாமிதா' என்று சிந்திக்கிற போது ஸர்வகர்மமேயும் வராதென்றே சொல்லலாம். ஆக அது அபரிதமே. அதை ஈச்வரன்

‘அராபம் பண்ணினவனை விலங்கிட்டுவதற்கு சமாதிகர்த்தன நான் ஒரு வ்யாஜத்தாலே உலுசிதகாரணமாய் அராபத்தைப் பொறுத்துவிடும்போது விலங்கவல்லாரில்லை; வேறொருவனாலே இவனை சூகனாக்கவுமொண்ணாது’ என்று இங்குத் தாத்பர்யம். இவ்வர்த்தம் ‘மோஷதோ ஶ்வானு வினா:’.

‘பசவ: பாசிதா: பூர்வ பரமேண ச்வலிதயா । தெனீவ மோவனியாஸ்தே நான்யமோவயிதும் ஶமா: ॥’

ஈதாபிகளிலே ஶசிதம். இவ் அஃ என்கிற பதத்தில் ஶஹஜகாரணாதிசன் பேரணியாய்ப் ப்ரபத்திபடியாக வந்த பசாதிவிசேஷம் இளவணியாய் நிர்குசமான வாதம் சர்வவிருதிநிராகரணாதிமாக முன்னே நிற்கிறது அதெவ்வகை யென்னில்—ஶஹஜகாரணம் அப்யாஜத்தைக் கொண்டு அந்ந-அராபங்களை அநாதரிக்கும்படியான பசாதித்தை உண்டாக்குகிறது இப் பசாதிவிசேஷம் காரண-அப்யாஜ மாய்க்கொண்டு நிர்குச-வாதம்த்தை அபிதருடைய சர்வவிருதிநிராகரணத்துக்கு

பதனம் செய்கிறான் தனது ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே யென்றபடி. விலங்கிட்டு வைத்த ஶமாதிக்கதரிதான் என்றதால் ஸ்வாதந்தரென்று சொன்னதாம். பொறுத்துவிடும்போது—பொறுக்கிறபோது. விலங்கவல்லாரில்லை யென்றதால் ஸ்வாதந்தர்ய காரணயங்களுடைய ஶய்யம் சொன்னபடி. வேறொருவனாலே இத்யாதியால் அந்த ஸ்வாதந்தர்யாதி அஃ மென்ற ஈச்வரனுக்கே யென்றதாம். மோஷத இதி. ‘சர்வஸாசு பரோ வினா: சமோனேன கஶ்வந । மோஷதோயேன பவாஸோ பூய(கூத?) கூயத மோஷத: ॥’ என்ற வசனம் ஶராதீபிகையிலுள்ளது. பசவ இதி விஷ்ணுதத்வம் 1-2-10. பரமேண ஶர்வேசச்வரனால் தன் லீலையாக அநாதியாகப் பசுக்கள் (ஐவர்கள்) கர்மமாகிற கயிற்றால் கட்டப்பட்டன. அப் பசுக்கள் அவனாலேயே விடுவிக்கப்பட வேண்டியவை, பிறரால் விடுவிக்கப்படா என்றபடி. எரித்தோபாயசோததாதிகாரத்தில் ஸ்வாதந்தர்யம் பசுத்திற்கு ப்ரதாநஹேதுவென்றும் காரணயம் மோஷத்திற்கு ப்ரதாநஹேதுவென்றும் சொல்லியிருக்க, இங்கே சக்தியாகிற ஸ்வாதந்தர்யத்திற்கு ப்ராதாந்யம் கொட்டாதெவ்வகை; காரணயம் நிர்ஹேதுகமாகில் ப்ரபத்திபெதற்காக; ப்ரபத்தி யினுவாம் ப்ரஸாதம் வேண்டுமாயில் காரணயமெதற்காக என்ற சங்கைகளைப் பரிஹரிக்கிறார் இவ்வித்யாதியால். அஃ என்று கர்த்தருத்வம் சொல்லப்பட்டதால் அது ஸ்வாதந்தர்யமாகையால், நிரங்குசஸ்வாதந்தர்யத்திற்கு இங்கே ப்ராதாந்ய விவகை, நிர்ஹேதுககாரணய மிராவிட்டால் பக்தி-ப்ரபத்திகளாகிற வ்யாஜங்களேற்படா. அப்போது ஸ்வாதந்தர்யத்தால் ஸம்ஸாரமே முடிவற்றதாகும். அதனால் ஶரணஸ்யாக்ரமீகாரணமான மாது என்ற விடத்தில் காரணயம் கருதப்பெறும். ஶஹஜகாரணயாதிகள் பேரணியூல வந்மாகும். போர்புரிவதற்கு மூலவநத்தினின்று பிரித்து அனுப்பப்படும் சிறு ஶேனை இளவணி; அது வெற்றி பெறுவிக்கும். அது போல் காரணய மூலமாக வந்த ப்ரபத்தியாலான பகவத்ப்ரீதியை ப்ரதானமாகக்கொண்டு ஸ்வாதந்தர்யமானது விரோதிகளை யழிக்கிறது. காரணயமில்லைபாகில் வ்யாஜம் சிறிதாயிருப்பதால் ஶர்வகர்மஷயம் செய்யுமளவுக்கு ஈச்வரன் ட்ரீதி பெறான்.

உறுப்பாக்குகிறது. இப்படி ஸ்ரீபாவமோசனத்துக்கு அபேஷிதமான ஸ்ரீபாவத் தாலும் விசிறுணை ஈசுவரனுடைய நிரபேஷத்துவத்தையுடைய அந்நிஷத்திலே அபேஷம் கலிதம்.

'ந' என்றது 'ந' எவாஹ்' முதலான உபதேசப்படியாலே விதவிதமான-தவதவ-விதவிதம் பிறந்து எவாஹி புஷ்பாந்தங்களினுடைய அபேஷ-அபேஷ-விதவிதங்களைத் தெளிந்து மஹாநிஷத்தமான பரம-புஷ்பாந்தத்தைப் பெறவேண்டுமென்று அபிநிவிஷ-ணம் இதுக்கு உபதேசமான துஷ்ட-உபதேசத்தில் துவக்கற்று. மாயணம் ஸ்ரீ-விருதி நிராகரணத்தினால் என் பக்கலிலே மஹாநிஷம் பண்ணிக் கருகியுணம், கோரி(வி)ன கலாபத்தைப் பற்ற இனி ஒரு கருவியானதில் மாயையில்லாத உன்னை' என்றபடி.

இப்படி வ்ய-மோஷணத்தினால் மோஷணத்தையும், அஷணத்தையும் அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தமனான முமுக்ஷுவையும். சொல்லி, மேல் 'சர்வபாபேஃ' என்று வ்யக்ஷணங்களைச்

பரபத்தியினால் வந்த ப்ரீதிபான ஸ்ரீபாவ-பரபாவ-நிராகரணத்தையே யென்கிற காரணத்தால் தோடு சேர்ந்து விருதி நாசத்திற்குக் காரணமாகிறது. நாசம் செய்வதற்கு சமீபத்தாதிருப்பமான ஸ்வாதந்தர்யம் அவச்யம் வேண்டும். ஆக மஹாநிஷ-தவதவ-விசிறுணை கருகி விருதி: என்றபடி காரணத்தால் ப்ரதானம்; பாவமோஷணத்திற்கு முக்கியமாகவதால் ஸ்வாதந்தர்யம் ப்ரதானமென்றது. சர்வ பாவ-மோஷணத்திலும், மோஷணத்திலும் நிரபேஷகர்த்தாவாவானென்கிறார் இப்படி இதி. 'விதி மஹாநிஷ இத்தியாதிகளில் நிரபேஷகரணத்தால் போலே இங்கு நிரபேஷ-கர்த்தவம் ஸித்திக்கும். தவதவ: என்றவிடத்திற் போல் விசேஷண-மாதலே பிராட்டியும் சேர்வதால் இதனால் அவளை விலக்கியதாகாதென்றபடி. பக்தர்விஷயத்திலும் ஈசுவரன் இப்படி நிரபேஷ-கர்த்தாவாகையால் இது ப்ரபந்த விஷயமாகையால் நிரபேஷ-கர்த்தவம் இங்கு முக்கிய தர்மமானதால் அந்த ரகச்யத்தால் நிரபேஷமாயிருக்கிறதென்பதை அந் சப்தத்தாலே குறிக்கிறதென்றதும் இந்த ப்ரஸுத்திக்கு அர்த்தமாயிருக்கலாம்.

ந' என்பதற்கு ப்ரபந்தத்தை உன்னை யென்று பொருள். இது மோஷண-சீலாகமாகையால் மோஷணத்தில் உபதேசாரம்ப சீலாகமான ந' எவாஹ் என்று தொடங்கிச் செய்த உபதேசங்கள் மூலமாக இந்நிலைக்கு வந்த உன்னை யென்று பொருள் கூறுகிறார். 'ந' எவாஹ் ஜாது நாஸ்தம் ந' எவ் நேயே ஜாதிபா: | ந' எவ் ந' அபேஷா: எவ் வய் அந: பரம் ||' என்பதற்கு நானே நியோ மற்ற வரோ இதற்கு முன் ஒரு ஸமயமும் இல்லாமென்பதில்லை, இனி இருக்கப் போவதில்லை யென்பதில்லை என்று பரமாத்மாவைப் போல் ஜீவாத்மாக்களையும் நித்யமாக உபதேசித்தார். கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களையும் யுபதேசித்தவரே அதற்கு சேஷமாகத் தத்தவத்ரய விவேசனம் செய்து எட்டாம் அத்யாயத்தில் ஐசுவர்ய கைவல்யங்களைக் கூறி அதன்மேல் பக்தி-யோகத்திற்கு தோஷமற்ற மோஷணபுருஷார்த்தத்தைப் பலகூறு உபதேசித்து பக்தி செய்வதாகாதே யென்று வாட்டத்துடன் அர்ஜுனன் இருப்பதைக்

காரணமாயும் தார்யமாயும் வருகிற அவிவீசையையும் விபரிதவாசனையையும் விபரித
விசையையும் சூல-சூலமரபமகதிவ்வந்ததையும் பாபராஜியிலே சேர்க்கைக்காக.

இப்படி 'சர்வபாபேஃ' என்கிற விருத்திவந்ததையெல்லாம் 'மனோவாகாயை' என்று
தொடங்கி மூன்று சூர்ணிகையாலே வாடிமாவும் அரண்மாவும் அருளிச்செய்தார்.

'ஔபயிவாஃதிகாரான் சவான் சஸ்து காலேந் பூயசா | வேதஸோ யந் மோதந்தே சகரா: சபுரந்தரா: ||'
என்றும், 'யாவதிஃதிகாரமவஸ்திராதிஃதிகாரிகாணாம்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே

வாஸனை, ருசி, (ஆசை) ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் என்கிற சகரத்தில் கர்மத்தை
பாபசப்தத்தாலே க்ரஹித்து ஸர்வ சப்தத்தாலே மற்ற அவித்யாதிகளைக்
கொள்வது. அவித்யையாவது—விபரிதஜ்ஞாநம். அது கர்மத்திற்கு மூல
மூலமாகும்; கார்யமூலமாகும். இவற்றைக் கொள்வது மனத்தினின்றும் தெரிகிற
தென்கிறார் மேலே. சூர்ணிகையாவது—சூர்ணம்; வாக்கியவாடிமம் 'மனோவாகாயை' என்று
ரம்பித்து அந்நாபசாரான் அரண்மாவான் அந்நாபசாரான் தூயந் கியமானான் கரியமானான்
சர்வான் அஸேவ: ஔமவ் என்று கர்மங்களுக்கும், அநாதி காலமவூத் விபரிதஜ்ஞாநம் என்று
விவது சூர்ணிகையில் அவித்யையையும், 'மதிய—அநாதிஃதிகாரமவாஃதிகாரிகாணாம்' என்று
என்றுஸ்த்தூல ஸுக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக அருளினார்.
வாஸனையும் ருசியும் அர்த்தாத் ஸித்திக்குமென்றபடி இந்த மனத்தில்
அரண்மாவான் என்று கர்மங்களுக்கு விசேஷணமிருக்கிறது. இது சேராதென்று
கேள்வி ஔபயிவா என்று தொடங்கி என்னில் என்றவரையில். ஔவத்-அடிக்கடி
வரும் வேத: ப்ரஹ்மாக்களும் ஔவா:-ருத்ரர்களும் சபுரந்தரா:-இந்தரர்களும்
பூவா காலேந—வெகு நீண்டகாலம் சவான் அஃதிகாரான் தந்தம் பதவியில் அதிகார
ங்களை ஔபயிவா—அநுபவித்துப் போக்கிய பிறகு யந்—எந்த வைகுண்ட
த்தில் மோதந்தே—பூர்ணநந்தாநுபவம் பண்ணுகிறார்களோ என்று இந்த லக்ஷ்மீ
தந்தர 17-18 ச்லோகார்த்தம் யாவதி ப்ரஹ்மஸுதந்தரம் 3-3-31 யாவதி-
திகாரம்—அவரவர்கள் பதவியில் அதிகாரமுள்ள வரையில் அஃதிகாரிகாணாம்—
அதிகாரம் பெற்றிருப்பவர்களுக்கு அஸ்திராதி: இவ்ரு இருப்பாகும்; பிறகே
மோஷம். ஸஞ்சிதம் ப்ராரப்தமென்று கர்மம் இருவிதம். யாவதிமென்
பதையே யாவதிமென்கிறது. கர்மஸமுதாயத்தினின்றும் ஒரு பாகத்தை யெடுத்து
இதனை யநுபவியென்று எந்த யாநம் ஜீவனுக்களிக்கப்பட்டதோ அதன்
கார்யம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபடியால் அது ப்ராரப்த கார்யமாகும். மற்றது
ஸஞ்சிதமெனப்படும். பக்தியோகமானது ஸஞ்சிதகர்மத்தை மட்டும்போக்கும்.
ப்ராரப்த கார்யமான கர்மம் அநுபவிக்கப்பட்ட பிறகே மோஷமாகையால்
பக்தியோக நிஷ்டன் அதன் முடிவு வரையில் பக்தியுடன் காத்திருக்க
வேண்டும். மரணகாலத்திலா அர்ச்சிராதிமாக்க மத்தியிலா புண்யபாபங்கள்
விடப்படுகிறன என்ற விசாரத்தில் மரணகாலத்திலென்று ஸாதிக்கும் ஔவ-
யாவதிஃதிகாரிகாணாம், வஸிஷ்டாதிஃதிகாரிகாணாம் ஒரு தேஹம் போய் வேறு தேஹம்
வருவது தெரிவதால் புண்யபாப ஹாநியில்லையென்று கேட்டு, வஸி
ஷ்டாதி நிஷிகளும் ப்ரஹ்மருத்ர இந்தராதிகளும் ஒவ்வோர் அதிகாரம் பெற

சிலர்க்கு அதிகார-அவசானத்திலே மோக்ஷமாயிருந்தது. அதிகாரிகளல்லாதார்க்கும் 'அநாரக்ஷாயே ஏவ து பூர்வ ததவயே' என்கிறபடியே பாரக்ஷமீமோகாவசானத்திலேயாயிருந்தது இப்படியிருக்க இவ்விடத்தில் அரக்ஷகாய்க்கத கடிமிக்கையாவது என்? என்னில்,—

கருவானபவூதமான கர்மத்திலும் அமான்ர—தீவசான்ரஸ்யத்யாபிகளுக்கு அரக்ஷகமான அம்மும் இஸ் ஸந்நபவசினிபுனுக்கு அநிபுமாய் அத்தையும் பற்ற இவன் ஶோகிக்கில் அவ்வம்சத்தையும் ஈசுவரன் கடிமிக்கும் அப்போதே மோஷம்

றிருப்பதால் அவ் அதிகார முடிவுவரையில் அவர்கள் புண்யபாபங்கள் விடப் படா; மற்றவருக்கே விலகுமென்று யாவதிகாரமென்ற ஸுத்தரத்தில் சொல்ல ப்பட்டிருக்கிறது. அநாரக்ஷாயிதிகாரணத்தில், புண்யபாபங்களெல்லாம் பக்தி யோகஸித்தர்களுக்கு லேபிக்கிறதில்லை அவர்கள் ஜீவிப்பதெப்படி யென்னில்— குயவன் குடம் செய்ய சக்ரம் சுழற்றுகிறவன் சுழற்றுவதை விட்ட பிறகும் சக்ரம் சுழல்வதுபோல் கர்மங்கள்கழிந்தபிறகும் ஸம்ஸ்கார வலத்தாலே தேஹ யாத்ரை நடக்கிறதென்று பூர்வபக்ஷம் வர—புண்யம்பாபமென்கிற கர்மம் தவிர வேறென்றால் ஸர்வதேஹயாத்ராதிர்வாஹம் கூடாமையால் எல்லா வினைகளும் லேபியா என்பதில்லை என்று கூறப்பெற்றது. ஸுத்தரார்த்தமா வது—பூர்வ—பக்தியோகம் உண்டாவதற்கு முன்னே யிருந்த புண்யபாபங்கள் அநாரக்ஷாயே ஏவ—ப்ராரப்த கார்யமென்ற கர்மம் நீங்கலாக ஸஞ்சிதமானவை மட்டுமே பக்தனுக்கு ஸம்பந்தப்படா மலிருக்கும். ததவயே:—ப்ராரப்த கார்ய மென்கிற அரக்ஷ=எல்லை இருப்பதால், ததவயே: சிர் யவன விமோஷயே அய ச்யவயே என்று சரீரத்திலிருந்து விடுபடும் வரையில் எனக்கு இங்கே தாமதமுண்டு என்று பக்தனுடைய அநுசந்தானம் தெரிவதால் என்றபடி. இதனால் பக்தியோக கத்தால் ப்ராரப்தம் நசியாதென்று தெரிகிறது அதிகாரிகளல்லாதார்க்கும் = சில அதிகாரஸ்தானங்களைப்பெற்ற வளிஷ்டாசிகளேபாக மற்ற பக்தி யோக நிஷ்டருக்கும்; மோக-ஜாதத்திலே என்ற மோகபதத்தினால் இந்த 4-1-15 ஸுத்தரம் போல் 4-1-19 மோகநிவரணே ஶ்யயித்யா அய ச்யவயே என்ற ஶுத்தரபாபிகாரணஸுத்தரமும் குறித்த தாகும். முன்னே ப்ராரப்த கார்யம் பக்தியால் நசியாதென்றார், இங்கே அந்த ப்ராரப்த கார்யமான கர்மம் பல சரீரங்களிலும் தொடரும்; அப் புண்ய பாபங்களைக் சழித்த பிறகே மோக்ஷம் பெறுவானென்றதால் ப்ராரப்தகர்மபலனாகப் பல பிறவிகளுமுண்டென்றது. ஆதிபரதர் பக்தி யோக நிஷ்டர்பிறகு மானாகவும் ப்ராஹ்மணாகவும் பிறந்தே மோக்ஷம் பெற்றாரென்று ப்ரஸித்தம் இவ்வளவு வசனங்களைக் கொண்டு, 'உபாய' மாஹாத்மயத்தால் ப்ராரப்த கார்யமான கர்மம் கழியாதென்று ப்ரமாண ஸித்தமாக இருக்க, ஶயத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அரக்ஷகாயிந் ஶமஸ என்று ப்ரார்த்தித்தது தருமோ என்று கேள்வியாம்.

ஸமாதாநவாக்யம் கலேச்யாதி பக்தியால் ப்ராரப்த கர்மம் நசியாதென் டது திண்ணம். இங்கு அரக்ஷகாயிந் ஶமஸ என்று ப்ரார்த்தித்ததிருந்தும்

பெற்றன்றி வரிக்காட்டாத தாதி—அநிஷ்டமுடையார்க்கு அக் கணத்திலே பாரவநாய்மான கர்மத்தை நிஷேஷமாகக் க்ஷமிக்கும். ஆகையால் பாரவநாய்த்தை க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கக் குறையிவ்லை.

‘இவ்விடத்தில் ப்ரபத்திகாவத்துக்கு முன்புள்ளவற்றை ‘கூரண’ என்றெடுத்துப் பின்புள்ளவற்றை ‘ஈரிஷமானா’ என்று சொல்லாநின்றது; ப்ரபத்திகாவத்தில் பண்ணுவன சில பாபங்கள் காண்கிறிலோம்; இப்படியிருக்கக் கியமானங்களைக் க்ஷமிக்கையாவது என் என்னில்—‘பாரவநாய்’ ‘ஈரிஷமான’ என்கிற சகியையாலே சபதிக் கு முன்பே தொடங்கிப் பின்பே தலைக் கட்டவேண்டும்க்கடி சிரகாலனாய்மாயிருக்குமவற்றையும் தாதுதத்தில் தாதுதங்களையும் இங்குக் கியமானங்களென்கிறது. ஈரிஷமானங்களாவன—பின்பு தொடங்குமவை இப்படிச் கியமான—அகதேவந்தளாயும் ஈரிஷமானங்களாயுமுள்ள சபதிகத்தில் துதிபூசுகமல்லாதவை சச்வரன் க்ஷமிக்க ஈரிஷயாதே போம்.

பத்திரிபேஷமான ஸ்வதந்திர ப்ரபத்தியே பாஷ்யகாரர் அநுஷ்டித்ததென்று தெளியலாம். பாரவநாய் வா ஈரிஷமானா பாரவநாய் பூஷி என்றதால் ப்ரபத்தியானது ப்ராரப்த கர்மத்தையும் நசிப்பிக்குமென்பது ஸ்பஷ்டம். இப்படியானால் ப்ரபத்திக்கு உத்தரணத்திலேயே மோக்ஷம் வரவேண்டாவோ அல்ல அல்ல சூரண என்கிற எம்பெருமான் அருளியது சேருமோ என்னில்—ஸஞ்சிதம் முமுமையும் நசிப்பிக்கும் ப்ரபத்தி ப்ராரப்தகர்மத்தில் இவன் வெருக்கும் பாபத்தை மட்டும் நசிப்பிப்பதே ப்ரமாண எரித்தமானாவால் ஆர்ததனுக்கு உத்தரணத்தி லென்றுப். தனையு தேஹாலஸாதத்தில் வேண்டுமிறவனுக்கு ஐந்தமாந்தரம் பெருதபடி என்றவாறும் கொள்ளவேண்டும். அந்தந்த அம்சமே அரண்மனையின் துதவன் என்பதற்குப் பொருள். பாரவநாய்வாய்—ஸம்ஸாரத்தின் அடிச்சுரு அடியோடு பொறுக்கமாட்டாமை.

இனி அங்கே கியமானா என்று கூறியது கூடாதென்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் இவ்விடத்தில் இதி பாரவ இதி. அபாஷித பவநி பவநி என்று பூதபவியதவநிநிஷங்கனிலே பவநி என்ற வர்த்தமான ப்ரயோகமெப்போ தென்ற விமர்சத்தில்—பாபமாவது, அடுப்பில் பாத்திரம் வைப்பது முதல் அந்தம் செய்து முடிக்கிற வரையிலுள்ள பல்வகை வ்யாபார ஸமுதாயமாய் உவை முமுமையு மானபிறகு துதவநிமாய் அடுப்பில் வைப்பதையே தொடர்ந்தபொது அபிஷயமாய் இடையில் நடக்கும் வ்யாபாரங்கள் எவ்வளவு சாலத்தில் ஸாதயமோ அவ்வளவு காலத்திலும் வர்த்தமான ப்ரயோகமாம். அதைச் சொல்லுகிறார்—பாரவ: ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் அரிஷமானா—முடிவு பெறுததுமான வ்யாபார ஸமுதாயம் வர்த்தமானமெனப்படுமென்று. இதுபோல் ப்ரபத்தி செய்கிறவன் வெருநாளில் செய்துமுடிக்கக்கூடிய ஒரு நிஷித்த கார்யத்தை யாரம்பித்து நடுவில் ப்ரபத்தியையும் அநுஷ்டித்து, பிறகே அதைப் பூர்த்தி செய்யும்படி யிருந்தால் அதை கியமானாவமென்கிறது. அதில் ப்ரபத்திக்கு முன்னு அம்சம் ப்ரபத்தியால் போகும், பின்னு அம்சம் விவேகத்தால்

புஷ்புரீஷங்கனானவை ப்ரபந்தனுக்கு

‘மாஷிஷிரிய் ஸாஹ யத் புன: ஶரண் ஶஜேத்’ என்கையாலே புன: ப்ரபந்தியாலே ஐசுக்கும் ‘ஸர்வேச்வரன் தான் மோக்ஷம் தர நினைக்கும்போது பாஷங்கனும் விவக் காகா’ என்னும் வார்த்தையும் புஷ்புரீ-உத்தராதத்தில் நிஷ்டமும் வாராட; மாஷிஷ மும் வேண்டா என்ற படி யன்று, ஶசாஷந்தாலே அவன் ஶபபனானால் மோக்ஷம் ப்ரபந்திவி யென்றபடி. இதுக்கு இப்படி ஈச்வரன் புன: ப்ரபந்தியாகிற மாஷிஷ த்திலே மூட்டுகிறதும் ஶமாஷம்.

ப்ரபந்தமயுடம்பிலுக்கும், வத்ஸத்தினுடைய வழு(ளு)ம்பும் போலே ப்ரபந்த னுடைய ஶோமென்கிற வார்த்தையும் துஷ்டம் ஶரணாஷரானால் ஈச்வரன் தை விடாதே திருத்துமென்ற படி. இங்ஙனம் றீக்கே புஷ்புரீ-உத்தராதமும் ஈச்வரனு க்கு ஶோமென்று விவக்ஷிதமாகில் ப்ரபந்தனுக்கு இதலே யதாஸிஸ்யமாம்.

ப்ரபந்திவிஷேஷமாவத்தாலே ப்ரபந்தங்கள் புஷ்புரீஷமாக வந்தாலும் புன: ப்ரப

விடப்பட்டால் விசாரமே யில்லை. புத்திபூர்வக மாகில் ப்ரபந்தித்தத்தாலே போம், முழு அம்சமும் ப்ராமாதிகமாகில் முன்ப்ரபந்தியினாலேயே போம்.

சிலர் புத்திபூர்வ உத்தராதமும் மோக்ஷார்த்த ப்ரபந்தியாலே போமென்று நினைத்துச் சொன்ன வார்த்தை சாஸ்த்ர விருத்தமாகையால் அதற்கு வேறு கருத்துக் கூறுகிறார் ஸர்வேச்வரன் இதி. ‘சிவ: பரமசிவாஸே ப்ரபந்தி நோபி: ! ப்ரபந்தே து நைவாஸ்ய ப்ரபந்தே ப்ரபந்தம்’ என்று கூறி, ஸர்வேச்வரனைப் பெறத் தான் முயலுகிறானாகில் இவன் செய்யும் ப்ரபந்தியும் மோக்ஷஸாதநமாகாது; ஈச்வ ரனே இவனை ஸ்லீகரிப்பதாபில் இவன் செய்யும் மஹாபாதகங்கூட அதற்கு விவக்காகாதென்று உரைப்பர். இந்த ச்லோகத்தினால் புத்திபூர்வ உத்தரபாபம் லேபிக்காதென்று ஸித்திக்காது. ஸாத்விக த்யாகமின்றி, தன்னையே மர்த்தா வாகக் கொண்டு ப்ரபந்தி செய்தால் அது மோக்ஷஸாதநமாகாதென்றும் அவ்வாறின்றி யதாஷந்தாகச் செய்தால் பின்னால் செய்யும் பாபமும் லகுசிகைட யாலோ புந: ப்ரபந்தியாலோ போமாகையால் மோக்ஷார்த்த ப்ரபந்திக்கு விவ க்காகாதென்றும் கருத்தாம். இதுக்கு = புத்திபூர்வகபாபத்திற்குப் பலனிருந் தாலும் க்ஷமிககிருனென்னலாம்; இவனிடம் பரிவினால் ப்ரபந்தித்தத்தின் மூட்டுவதும்: லகுசிகைடியே செய்வதும் க்ஷமையிடுவென்னலாமே.

சிலர் புத்திபூர்வ பாபமும் ஈச்வரனுக்கு போக்யமாகுமென்று அதியாகச் சொல்வர். அதை நிர்ஸிக்கிறார் மேலே. அதற்கு அவர் சொல்லும் த்ருஷ்டாந் தம் ப்ரிபந்தமை இத்யாதி. அழுக்கு போக்யமாகை ஸ்டஷ்டமாவதற்காக வேறு ஶ்ருஷ்டாந்தம் வத்ஸத்தினுடைய இதி. கன்றினுடைய வளம்பாவது— வழுப்பு. அழுக்கு. கனதை ஈனதவுடன் அதின் உடம்பிலுள்ள வழுவினை பசு நாக்கால் எடுத்துப் புசிக்கும். ஶோமென்றதாலேயே, தோஷமாயினால் ப்ரபந்த ஸ்லீகாரததிற்கு யதாஷந்தாகாதென்றறிவித்ததாம். இது ஶோமரூப மன்று; ஶ்ய ஶ்ய ச ஶ்ய ச உமே ஶ்ய ஶ்ய ஶ்ய: என்றும் போலே பசித்தவன் விரை வாக உண்பது போல் விரைவில் ஸம்ஹரிப்பானென்று அறிவிப்பதற்காகச்

பண்ணுதார் பக்கலிலும்

‘देवं शङ्खधरं विष्णुं ये प्रपन्नाः परायणम् । न तेषां यमसालोक्यं न च ते नरकौकसः ॥’,

‘यस्मिन् कस्मिन् कुले जाता यत्कुलनिवासिनः । वासुदेवता नित्यं यमलोकं न यांति ते॥’

ஐயாடிகளிற் படியே நரகாடிகள் வாராதபடி பண்ணி ராஜபுராபயபாசத்திற் போலே லபுப்யபாயத்தாலே கண்ணழிக்கிறதும் ஶ்ரீவிஷ்ணும். பாபங்களுக்கு ஐப்யபாயங்களும் நரகாடிப்யபாயங்களும் உண்டாயிருக்க நரகாடிகள் இவனுக் கில்லையென்று விசேஷவசனங்கள் சொன்னால் ஐப்யபாயங்களுக்கு பாசகரில்லை. வசனவிருத்தியில் நயாயம் மபாபியாது.

தாவராசருமாய் அநுதாபமுமின்றிக்கே புற:மபாபியும் பண்ணுதே யிருப்பார் சில ப்ரபந்தர்க்கு வயக்ஷேபங்களாகச் சொன்ன காணவாடி—ஐப்யபாயங்கள் காணு திராதின்றோமென்கை மந்தவியம். அவர்களுக்கும் அபராசாடிசாரதமயத்திக்கு ஈடாக நானாபகார—தாவரய—அநுபவம், உபயுக்தஜானமாதம், இங்குள்ள அபவதநுமபரல— லக்ஷோப—விசேஷங்கள். அபவஜ்ஜாபவதகேத்யேரபவிசேஷம், அபவதபகார—அபவதாபகாராடி யன். ஶிஷ்டமஹி—பாடிசாராடிகள், சுகுதவிசேஷமாதம். ஜாதிசகானாதம், மனோரமபகேஷம் என் றிப்புகட்டகளில் ஏதேனாமோர் வயக்ஷேபமாதமான ப்யபாயம் காணவாம். அருகாரண—கூதாரணாடிபயங்களான நானாவிதபாயங்களுக்கு இப்படி நானாவித— ஐப்யபாயபாரவமும் புதிதனிலும் மந்தாவிதமேசாஸ்தங்கனிலும் ஐதிஶாச—புராப— அபவஜ்ஜாஸ்தாடிகளிலும் மபிஷ்டம். ஆகையால் காபவாடி—அபவதவிசேஷ—அபவரணம் அபவஜ்ஜா மென்னுமிடம் காபவோபகமத்தில் சமூதாயநிஷ்டாடிசாராலே சிஷ்டம்.

வபனபலசிஷ்டமாய் வுஷிபூர்—அபராசகலமான அபவதவர்க்காதப் மாரப—அபவிசேஷ கலமென்று நிபகர்த்திக விரகில்லை. இவை யதாசம்மம் அபவவிதகமேத்தாலும்

சொல்லும் வார்த்தையாகும். மபுதிவிசேஷ—என்பதற்கு தன்னோடு மம்பந்தப் பட்ட ப்ராக்கருத தேஹாதி விசேஷ என்று பொருள் தேமியாடி ச்லோகங்கள் முன்னமே உரைக்கப்பட்டன. ஸகு ப்ரத்யவாயத்தாலே = லகுவான அநிஷ்ட பலத்தாலே; கண்ணழிக்கிறது = அஸாரமாக்ுகிறது. ஐப ப்ரத்யவாயங்கள் = றிங்கே காட்டக்கடிய கேடுகள். தாவரய—அபவாதிச—அபிமோதிச, அபிதேவிசங் கள், ஐப—லக்ஷோபவிசேஷங்கள்—அநுபவத்தில் நலசக்குக் குதமவும் அடியோடு லோபமும், ஶிஷ்டி. லெஷ்டர்களால் நிந்திக்கப்படுகையும், தங்கனோடு சேர்த் காமல் விலக்கப் படுகையும். புதல—ப்ரகாரம். அமூதாயநிஷ்டி. ஐப கேத்யுபகார அபிஷ்ட என்ுகிற வாக்யம் விசேஷமாகச் சொன்ன காணவாடிசகாபிட வேறு அநிஷ்டங்களையும் காட்டுவதாகும்; இல்லையேல் அது லீணுகுமென்று வருத்தி. ப்ரபந்தநிலிடம் உத்தராயம் போல் ப்ராரப்தபாபமுமிருக்குமாதையால் இந்த காபவாடிசன் அதன்பலனே யாகட்டுமே என்பதற்கு உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார் வசனேசி. ஐப என்பதற்கு இவ்வுலகிலேயே என்பதுபோல் இப்பிற லியிலேயே என்றும் பொருளாவதால் பாபமும் இப்பிறலியிலுண்டான தென்னல் தரும். லவபு ஶ்ரீமாரோடி இத்தாதி வசனபலமுமாம்.

வரும். ஆகையாலையே வுத்தியூர்-உத்தியூர் அஞ்சிப்போ(ரு) கிறது. இங்ஙனம்வாதபோது பு:அபசி-விசயக-நாஸமும் அப்படிக்கு விசா-நுதாமும் பு:அபசிமும் விசயகமும்.

'அபசாரணம்' அநுபாபம் பிறந்ததில்லையாகில் ஏனம் பிறந்ததில்லையாகக் கட்டவா' என்று(ற?) நஞ்ஜியர் வார்த்தைக்கும் அநுபாபம் பிறவாதாருடைய ஏனமாவது 'கிலே' காத்தபர்யம். சோபாசிகங்களான அபவதிபாசமேதங்களுக்கு ஈடாக வரும் வுத்தியூர்வாரம் சிலர்ப்புப் பிறவாது; சிலர்க்குப் பிறந்தவை அநுபாபி களாலே கழிபும் கதிநமதினளுக்கு அநுபாபமும் பிறவாது. ஆகையால் வுத்தியூர்-உத்தியூர் பிறந்தால் அநுபாபமும் பு:அபசி பண்ணாதபோது அபகாரம் சொல்லுகிற ஐதாதினின் கட்டையிலே உத்தியூர்வாதமே தரும்.

வिवेकिनां प्रपन्नानां धीर्वागस्यनुचमः । मध्यानामनुतापादिः शिक्षा कठिनचेतसाम् ॥

ஆனபின்பு ஓர்படியா ஹம் அபவதிநமும் வாராமைக்காக வுத்தியூர்வாரம் அபகாரமும்

சிலர் அபவதி வாக்யங்கள் அபவதி கர்மவிஷயமே யாகும். உத்தியூர்த் தில் ப்ராபச்சித்தமில்லாத போது பூர்வ ப்ராபத்தியில்லையென்றே சொல்ல வேண்டும்; அவ்வாறு நஞ்சியர்வார்த்தை யிருப்பதாலென்பர் அபவதி முன்புபதற்காக அதை நிரளிக்கிறார் அபவதி—இது நஞ்ஜியர் வார்த்தை. ஐதாநம் பிறந்ததில்லை—உபாய பூதமான ஐதாநம் முன்னமே யுண்டா கவில்லை யென்று பூர்வபகி சொல்லும் பொருள். அபவதிவாதமும் உத்தியூர்வாரம் அதன் பொருளென்று வித்தாந்தியின் அபிப்பிராயம் ஐதாநம் பிறந்ததில்லை யென்பதற்கு—ஐதாநம் பிறக்கவில்லை யென்ற பொருளல்ல ஐதாநம் பிறந்தது பின்னே திடமாயில்லை யென்றதாம்; ஐதாநம் பிறந்தது பிறந்ததே. எல்லோரும் ப்ராபந்நராயிருக்கச் சிலருக்கு அநுபாபம் ஏன் என்பதற்கு உத்தரமாக இதை நஞ்ஜியர் சொன்னது. இதை விரித் துரைக்கிறார் சோபாசிகங்களான இத்யாதியால். அபவதிபாசை—பூர்வகர்மங்கள், ப்ராபந்நரில் சிலருக்கு அபவதிமே வாராமையும் சிலருக்கு வந்த அநுபாபம் வருவாயிருப்பது போல் சிலருக்கு அது வாராமையும் கூடுதலென்றறின்க மூன்று பிரிவுகளையும் சொன்னது. நரகம் போலாமை பக்க ப்ராபந்ந ராமை போல் அகற்கு ப்ராபதமாக இங்குக் கலேசங்களை யநுபவிக்கையும் இருபாபத்தும் உத்தியூர்த் திலுண்டென்கை உத்தியூர் அபவதி புராமை அநுபாபம். அதன் இன்மை என்ற மூன்று பிரிவுக்குக் காரணத்தைக் காரி யாகையால் விளக்குகிறார் வித்தாந்தியி. அபவதி—ப்ராபந்நருக்குள் விவிகி— விவேகமுள்ளவர்களுக்கு வுத்தியூர் அபசி—புத்தி பூர்வகமாதத்தல் அநுபாபம் ப்ராபந்நத்தியே யில்லையாம்; அபவதி—விவேகமில்லாதவராயினும் நெஞ்சரப் பில்லாதவருக்கு அநுபாபி—அநுபாபமும் ப்ராபச்சித்தமும்; கதிநமதினின் விவேகமில்லாதமையோடு நெஞ்சிலும் உரப்புள்ளவர்களுக்கு அநுபாபம் தண்டனை யாகும். ஆனபின்பு = உத்தியூர்வாதமே தோஷமாகாதுபதும் உத்தியூர்வாதம் ப்ராபந் தியையழிக்கு மென்பதும் இல்லை யென்றும் இவ்வுத்தியூர்வாதமென்றும்

प्रीतिमेव समुद्दिश्य सत्त्वाज्ञानुपालने । निग्रहानुदयोऽप्यस्य नान्तरीयक एव वा ॥

இப்படி யதாஸ்திகி அபராஹங்களைப் பரிஹரித்தக்கொண்டு டோசா(ரா) நின்றால் மானவதாபாரமும் அதுடை யாரோடு சங்கமமும் டோரப் பரிஹரணியம். ब्रह्मवित्पापवर्णाणामनन्तानां महीयसाम् । तद्धे प्रसंक्रमं जानन् तस्यैव तदपराधतः ॥

நிர்ந்தகபிறகு : ஒருபடியாலும்-சிறிதுகூட ; புத்தியூர்வ அபராஹமாவது- அக்ருத்யகரணமும் கருத்ய அகரணமுமாகும். இரண்டையும் பரிஹரிப்பது நிக்ரஹம் தன்னிடம் வாராமைக்காக என்று இவ்வாச்யத்தின் டோரஸ். இதனால் க்ருத்ய கரணமென்கிற நிக்யகர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு நிக்ரஹ-அநுதயம் ஈடுகொண்டு தெரிவித்தது இங்கே பகவத்ப்ரீதிக்காக நிக்யகர்மாநுஷ்டாநமென்று ப்ரஸித்தமன்றோ அதற்காக ப்ரீதியும் பலனென்றால் இரண்டையும் உத்தேசித்து அநுஷ்டாந மென்றதாகும். अनेकीदेशे वाप्यभेदः என்று மீமாம்ஸகர் சொல்லுவார். ஆகையால் நிக்யகர்மாநுஷ்டாநத்தில் நிக்ரஹ அநுதயம் பலனாகுமா என்று கேள்வி எழும். இதற்காக ப்ரீதியே உத்தேச்ய மென்றால் நிக்யகர்மாநுஷ்டாநகாலத்தில் வேறு டாராயணத்தினாலும் ப்ரீதியைப் பெறவாமே பென்று சங்கையாம். அதனால் நிக்ரஹம் வரும்; நிக்யகர்மந்யாகத்தில் ப்ரத்யவாயமுண்டு என்றே உத்தரம் சொல்ல வேண்டும். ஆத நிக்ரஹ அநுதயம் உத்தேச்யம். ப்ரீதி ஆநுஷங்கிகமென்னவா பெற்று இவ் வாச்யக் கருத்து. நிக்ரஹ அநுதயமென்பது அந்ஷ்ட அடாபாய் ப்ரீதி இஷ்டப்ராப்தியாயிருப்பதாலே அவற்றில் இஷ்டப்ராப்திக்கே முக்கியத்வம் தரும். அஃதோபாதுதான் கையகர்த்தவமும் ஸித்திக்குமென்கிற கருத்தாலே நிக்ரஹ அநுதயத்தை ஆநுஷங்கிகமாகி நிக்யகர்மாநுஷ்டாநஸ்தலத்திலே ப்ரீதியே முக்யபலனென்று பக்ஷாந்தரம் கூறுகிறார் ப்ரீதிமேவ இதி. பகவத் ப்ரீதியையே உத்தேசித்து ஸ்வதந்த்ரான எய்டெருமானின் ஆத்மாவை அநுஷ்டித்தால் ஈச்வரனுக்கு இவ்விடம் நிக்ரஹம் உண்டாகாமையும் நான்தீயக எவ = இன்றியமையாததாய்த் தானே ஸித்திக்கிரது. க்ருத்யத் தையநுஷ்டித்தால் நிக்ரஹத்திற்குக் காரணமிதாயாலே நிக்ரஹ-அநுதயம் தானே ஸித்திக்குமே. இதனால் வரும்ப்ரீதி வேறென்றால்வாராது. இங்கு வாகார மானது. ச்லோகத்திற்கு முன்னுள்ள வாச்யத்தில் கருதப்பெற்ற பக்ஷத்தோடு இதற்கு விசல்பத்தைக் குறிக்கும் இனி வாகாந்தாலே முன்னு வது பக்ஷக்குறிப்புமாம் அதனால் ப்ரீதி என்கிற வாகுபதார்த்தமே நிக்ரஹ அநுதயமென்ற வாகுபதார்த்தமாகு மென்று உத்தேச்ய மொன்றுதான் நென்றும் கூறவாமென்றதாயிற்று.

அபராஹங்களில் பாகவதாபசாரம் கொடிய தென்கிறார் இப்படி இதி. போரா நிஸ்ருல் = டோகிற வர்களுக்கு என்றடி போரப் பரிஹரணியம் = முக்யமாய் முமுதையம் பரிஹரக்க வேண்டியது; அதற்குக் காரணம் கூறுகிறார் ब्रह्मैति सन्तानां-ஸஞ்சிதங்களும் உபாயத்திற்குப் பிறபட்டவைகளும் மாய் எண்ணற்ற மஹிசா மிகப்பெரிய பாகவதாபராதராசிகளுக்கு அவருடைய

सापराधेषु संसर्गेऽप्यपराधान् वहत्यसौ । वोदुमीश्वरकृत्यानि तद्विरोधादभीष्ट(च्छ?)ति ॥

தன்னினைவிட விலக்கின்றித் தன்னை நண்ணார்
நினைவனைத்துந் தான்வினைத்தும் விலக்கு நாதன்
என்(ந்)நினைவை யிப்பவத்தி வின்று மாற்றி
யிணையடிக்கி முடைக்கவமென் நென்னை(ம்மை) வைத்து
முன்னினைவாக யான்(ம்)முயன்ற வினையாக் வந்த
முனிவயர்ந்த முத்தி தர முன்னே தோன்றி

மரணகாலத்தில் அவரிடத்தில் தவேஷமுள்ளவர்களிடத்தில் சேர்க்கையை யறிகின்றவனாய் பச்யேத் அஞ்சவேண்டும். அது போல் சாபராபேஷு-பாகவதாபசாரப் படுகிறவர்களிடம் ச்சர்ஜே சேர்க்கையுண்டானாலும் அசௌ = இப்படிச்சேருகிற வன் அபராதங்களுக்கு ஆளாகிறான், ஆதையால் ஸம்ஸர்கமும் தகாது பாகவத ப்ரீதி பெறுகைக்காக அபராதிகளை விரோதிப்பதமாகா தென்கிறார் வோதுமிதி. தவிரோஷா-அபராதிகளை இவன் விரோதிப்பானாகிவ்--அவர்களை சிஷிக்க முன்வருவானாகிவ் ईश्वरकृत्यानि--ஸர்வேச்வரனுடைய செயல்களை வோது தான் சுமக்க விரும்புகிறவனாவான். அவர்களை தண்டிப்பது ஈச்வர னுடைய கார்யம். அதைத் தான் செய்ய முயன்றால் தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் அவர்களுக்கு மேலதிகாரியாகவும் நினைத்ததாகிறது. அதுவும் தவறென்ற படி. அமீசீதி என்பதற்கு அடைய விரும்புகிறானென்றே பொருளா கையால் அது பொருந்தாமையால் அமீசீதி என்றே சுத்தபாட மிருக்கலாம். அமீசீ துஸாபே இத்யாதி ப்ரயோகமும் உண்டே.

மூன்றாம் பாதத்தின் பொருளைப் பாசரத்தால் ஒருபடி அறிவிக்கிறார் தன் இதி. நாதன் என்ற வரையில் அஞ்சத்தார்த்தம். என்னை யென்ற வரையில் ஷா சப்தார்த்தம். இப் பாதத்தில் வாக்யம் முடியாதமையால் மோஷம் போகிறே னென்கிறார் என்று சொல்ல வாகாமல் வேறுவிதம் வாகயத்தை முடிக்கிறார் முன் இத்யாதினால். எம்பெருமான் சொல்வதாக ச்லோகத்தின் இருப்பு அதைக் கேட்கும் அர்ஜுனனைப் போன்றவனுக்கு மூன்றாம் பாதம் கேட்கும். போது நடமாடும் சிந்தைப்படி பாட்டின் அமைப்பு. தன்நினைவிட--தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தில், விலக்கு இன்றி--தடையிராமல்; ஸத்ய ஸங்கல்ப பனையென்றபடி; தன்னை நண்ணார்--தன்னைக்கிடடா தவர்களுடைய நினைவு அனைத்து உம்--மனோரதங்களை யெல்லாம் தான்வினைத்து உம்--சர் மா நுகுணமாக உண்டுபண்ண வாயிருந்தும். விலக்கும்-அச்யோ ரி அச்யத் விசயசி ஷ்ஞேத் வித்யாச்யஹ் என்றபடி வீணாகுகின்றவனாய் நாதன்-ஸ்வாமியுமானவன், எல்லோருடைய அஸத்ய ஸங்கல்பப்பராக்கித் தான் ஸத்ய ஸங்கல்பபனாய் ரகழிக்க உரிமையுடையவன். இப்பவத்தில்--இந்த ஸம்ஸார விஷயமான என்நினைவை--எனது ஆசையை, இன்று--அஞ்ஞாதஸுக்ருதாதிகள் பலிக்க வான இப் பிறவியிலே மாற்றி--தன்விஷயமாகச்செய்து, இனை அடிக்கி ஒன்றுக் கொன்றெடுத்த தன்திருவடிகளிட்கீழே, அடைக்கலம்--ரஹ்யவஸ்து

நன்னினைவால் நானி(மி)செய்யுங் கால மின்றே

நானையோ வென்றுநகை செய்கின்றனே.

'மோஹியாமி' என்றது உனக்கு இஷ்டமானபோது முக்தனுக்குவன் என்ற படி. 'சில பாபங்களை 'ந ஷமாமி' எட்கையும் இங்கே 'உஷ்வாஷ்யோ மோஹியாமி' என்கையும் விசுவமன்றே? ஆகையால் இது ஸ்வாஷ்யமாமத்தனையன்றே?' என்னில்-இவை இரண்டும் மிதவிசயமாகையாலே விருவியில்லை, 'ந ஷமாமி' என்றது

வாக, என்னை வைத்து பரந்யாஸம்செய்வித்து என்றபடி. இதற்கு முத்திதர என்ற விடத்தில் அந்வயம். முன்றினைவால்-முன் இருந்த ஷுத்ர ஈத லிஷ்யமான என் தோக்கினால் அல்லது தேஹாத்ம ப்ரமாதிகளால் யாட் முயன்ற-நான் பண்ணின வினையால்-பாபம் மூலமாக, வந்த முனிவு-என்னிடம் அவனுக்குண்டான கோபத்தை, அயர்ந்து-மறந்து; விட்டு என்றபடி; முத்தி தர-மோக்ஷமளிப்பதற்காக அதில் என்னிஷ்டம் அறிவதற்காக. முன்றே தோன்றி--என் னோடு பேசுபவனாகி நல் நினைவால்--நன்மை பெறுதற்கான நல்ல எண்ணத்தினால்--நாம் இசையும்காலம்=மோக்ஷம் பெற நான் அபேக்ஷிக்கும் காலம். நின்றே நானையோ--இன்றையதினமா மறுநாளா, இந்த ஐந்மத்தில் சேர்ந்தநாளா, பிற்பட்ட நாளா என்று நகை செய்கின்றாட்--என்று கேட்பவனாகிச் சிரிக்கின்றான். இவ்வாறு மூன்றாம் பாதம் கேட்கும்போது கிஷ்யருக்குத் தோன்று மென்றபடி. ஸத்யஸங்கல்பனான பிரான் ஸம்ஸாரவைராக்யம் உண்டுபண்ணித் தன்னை யாச்ரயிக்கும் படி செய்து மோக்ஷமளிக்க முன்வந்து உஷ்வாஷ்ய; என்று சொல்லுகிறான் "நீ இங்கு எவ்வளவுகால மிருக்க விரும்புகிறாய்; எக்காலத்திற்கு மேலான காலத்தில் அநுபவிக்க வேண்டிய பாபங்களை விலக்க வேண்டுகிறாய், சொல்; சொன்னால் உஷ் என்பதாட் கழிக்க வேண்டிய அப் பாபங்களை யெல்லாம் நான் கொள்ளவாகும்" என்று ஆச்ரிதன் இஷ்டம் கேட்பவனாகிறான். இது வரையில் என் நினைவை மாற்றியவன் இப்போது என்னிச்சைக்கு இணங்கி வருகிறான். என்நினைவு எப்படியும் நல்லதாபிருப்பதே அதற்குக் காரணம் சிரிப்பது ஏனென்னில், இந்நிலையிலும் தாமதிக்கிறானே பென்று பரிஹரித்ததாம், விரைவில் இவன் நமக்குக் கிடைப்பானென்று ஸந்தோஷமுமாம், இப்பரட்டில் என்நினைவை இத்யாதிகளில் எந்நினைவை என்ற வாறு பன்மைப்பாடமும் கொண்டுளர்.

பாட்டில் கூறியதற்குத்தக்கவாறு மேற்பாதம் முதற்பதத்திட்டு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் மோஹியாமி இதி. உனக்கு இஷ்டமான போது முக்தனுக்கு வட் அடுத்த ஷுணமே யென்பதில்லை. பவிஷ்யத்காலத்தில் உனக்கிஷ்டமான எந்த ஸமயத்திலும் என்றபடி. ஸ்வாஷ்ய மாமும்=எம்பெருமானுடைய உக்தி களுக்கு இது விருத்த மாயிருப் பதால் இது இல்லாததையேறிட்டு ஏமாற்றிச் சொன்னதாகும். அப்படி சொல்வது ப்ரபத்தியில் ருசியையுண்டுபண்ணுவதற்காவென்று சங்கை. ந ஷமாமி என்ற உக்திகளில் ஸ்வாஷ்யாஷ்ய=நாறு

पपपत्रशतेनापि न क्षमामि वसुधरे' 'उपचारशतेनापि न क्षमामि वसुधरे' என்றாப்போலே சொல்லுகிற போலிபான பாயிச்சிதாந்தங்களால் ஐமியே நென்றபடி. இங்கு சர்வபாயபாயிச்சிதமாயிருப்பதோர் உபாயவிசேஷத்தாலே எல்லாவற்றையும் ஐமிப் பேனென்கிறது. 'यदि वा एवमः स्वम्' என்றிறே ஶரண—அஶிபாயமிருப்பது? இப்படி எவ்விதவிஷயமாக வசுநங்கள்தாமே காட்டுகையாலே விருத்தியில்லா மையால் இது உபாபேதமாயிற்று. இங்ஙனல்லாதபோது அஶிபாயிச்சித— மோக்ஷோபாயங்களை விதிக்கிற ஐசுவரங்களெல்லாம் அந்நவாகுலங்களாம்.

இங்குப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கையாவது—மனாடியான விபரீதானுபாந த்தாலே பிறந்த நிரஹிபாயத்தை ஈசுவரன்தான் விடுகை இந் நிரஹி வூதியாலே நிரஹிபாயங்களான அவிதாதிக்களெல்லாம் நிவூதங்களாம். ஈசுவரனு டைய நிரஹி-நிவூதியாவது—'मत्प्रसादात्' என்கிற அபாயவிசேஷம். ஜீவனுக்கு

தாமரை இதழ்களால், உபாபேதன—நூறு ஸத்காரங்களால் என்று விசே ஷக்குறிப்பு இருப்பதால் அவற்றால் பொறுக்கவாகாத பாபமும் ப்ரபத்தியால் போக்கப்படும் பத்மபத்ராதிக்களால் பொறுக்க வாகாத பாபத்தைவிட மிகப் கொடிய பாபம் செய்த ராவணனுக்கே சரணாகதி போது மென்றானே. ப்ரமாணம் சொன்னதைப் பொய்பென்றால் சாஸ்திரம் அப்ரமாணமாகும்

இங்கு இதி. பாபங்களிலிருந்து விடுவிக்கை யென்றால் என்ன? இவன் செய்த பாபகர்மங்கள் செய்த போதே போயினவே அவை மூலமான அதர் மம் ஜீவாத்மாவிலிருப்பதை விடுவிக்கிறுனென்னலாகாது; நமது ஶித்தாந்தத் தில் ஜீவாத்மாவில் அக்ருஷ்டமில்லையே என்று கேள்வியில் இவ்வாறு ஸமாதாநம். தன்னிடமுள்ள நிக்ரஹ ஸங்கல் ப்பத்தை ஈசுவரன் விட்டுவிடு கிறான். அதனின்றும் நிக்ரஹவிஷயமான ஜீவனை நிக்ரஹவிஷயமாகையிலி ருந்து விடுவிக்கிறுனென்று சொல்வதா மென்றவாறு. அவிதாதிக்கள் அவித்யா வாஸநா, ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கள். நிக்ரஹ நிவூதத்தியும் கர்மநிவ்ருத் தியும் ஒன்று. நிவ்ருத்தியென்கிற மனாவம் ஶித்தாந்தத்தில் ஒரு மனபதார்த் தமாக வேண்டும். நிரஹிநிவூதி ஈசுவரனிடமிருப்பதால் அங்ருள்ள மனபதார்த் தமெது. அவிதாதி நிவ்ருத்தி ஜீவனிடமிருப்பதால் அங்ருள்ளது எது என்ன உரைக்கிறார் ஈசுவரனுடைய இதி 'मत्प्रसादात्' இதி 'उर्वेकर्मण्यपि नदा कुर्वन्तो मद्ध्यथाश्रयः । मत्प्रसादात् अवान्तीति श्राव्यं पदमव्ययम् ।' (गी. 1-56) मच्चित्तः सर्वदुर्गणि मत्प्रसादात् वरिष्यसि । मत्प्रसादात् परां शान्तिं अचिरेणाधिगच्छति । 'शान्ति' பதத்திற்கு அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பொருள்) (58) என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரீதிவி சேஷம் நித்யம் காம்யம் என்ற எல்லாக் கர்மங்களையும் என்விஷயமான ஸாத்விகத்யாகத்துடன் செய்பவன் எனது ப்ரஸாதத்தால் சாசுவதமான ஸ்தாநத்தை (என்னை) அடைவான். என்னிடம் மனம் செலுத்தி எல்லாம் செய்தால் எனது ப்ரஸாதத்தினால் எல்லா ப்ரதிபந்தங்களையும் கடப்பாய் எனதுப்ரஸாதத்தால் விரைவில் சிறந்த சந்தியைப் பெறுவான் என்று ச்லோகார்த்தம் அங்கே ப்ரஸாதமாவது ப்ரீதியும் அது மூலமான ஸங்

அவிபாதிசுருதைய நிவृச்சியாவது—நாசவிசாராதிசு.

இவனுக்கு இப்படிப் புண்யபாபருபமான சங்காராரணம் கழியும் க்ரமம் எதென்னிம்—உபாயதிருதிசு முன்பே எதென்களாலே கழிந்தால் மாரணத்திற் றங்களாய்ப் பாசிவிருதிசுகளாகவல்ல பூர்வபாபங்கள் உபாயாரணத்திலே நினைவ மாசக் கழியும். உசரங்களான பாபங்களில் பூர்வபூர்வமல்லாதவையும் உருகா- ல-வீசுமாதிகளால் வருமவையும் ஒன்றும் லேபிபா(து). அமாயத்தில் பூர்வ-உசராப ங்கள் பாசிகார—அநுபூ—பாயிசுவிசுவத்தாலே யாதல் சிவாஜமான லுருக- விசுவத்தாலே யாதல் தீரும். ப்ரபந்தனுக்குப் பாரணத்தில் இசைந்த காலத்துக்

கட்ப்பமும். அது சச்சுரனிடமுள்ளது. ஐஞாநவிகாஸாதிபன் இதி. ஐஞாந விகாஸமே அவித்யா நிவருத்தி. ஆதிபதத்தால் விபரிதருசிக்கு மாறான பகவத் விஷயருசியையும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்திற்கு மாறான பரமபதஸம்பந்தத்தையும் ஸங்கல்பாதிசுளையும் கொள்வது. பக்தனைவிட ப்ரபந்தனுக்குப் புண்யபாப ருப கர்ம நிவருத்தியிலே உள்ள வாசியைத் தெரிவிப்பதற்காக விரிவாக அருளுகிறார் இவனுக்கு இதி. க்ரமமாவது நிவருத்திதாலமுள்பட அதன் ரீதி. நிர்யாணாதிசுரத்திலும் இவ்விஷயத்தைக் காண்க. உபாயாதிசு: என்றவிடத் தில் உப பதத்தாலே ப்ரபத்தியநுஷ்டாநதாலத்திலுள்ள எல்லாவற்றையும் க்ரஹிப்பதானாலும் இங்கிருக்க இசைந்த காலத்தில் அனுபவிக்க வேண்டிய கர்மங்களிலிருந்து விடுவிக்கமுடியாதாகையால் மற்றவையென்று கொள்ள வேண்டும் பின்னால் செய்யும் பாபங்களில் ப்ராமாதிசுங்களையும் கொள்ளலாம்; அங்கே விடுவிப்பதாவது நிக்ரஹஸங்கல்பம் கொள்ளாமை. புத்திபூர்வமான உத்தரபாபங்களைக் கொண்டால் அவற்றின் மோக்ஷணமாவது பூர்ணபலன் பெறுமளவுக்கு நிக்ரஹம் செய்யாமலிருக்கை. பக்தியோகநிஷ்டன் யோக ஸீதநிக்காகப் பல காம்யகர்மங்களையும் செய்ய நேரும்; அவை பலனளித்து யோகத்தை வளரச் செய்யும். அதிகமான சில காம்யங்கள் பலனளிக்கா மல் மிகுந்தால் அவற்றினின்றும் பக்தனை விடுவிப்பான். ப்ரபந்தனுக்கு ப்ரபத்தி பென்கிற உபாயம் ஒரு க்ஷணத்திலே முடிந்துவிடுவதால் அதற் காகக் காம்யாநுஷ்டாநப்ரஸக்தி யில்லை, அதற்காக இராமற்போனாலும் வேறு ஐஹிகபலனுக்காகக் காம்யங்களை ப்ரபந்தன் அவிவேகத்தாலே செய்தால் இவன் ஆயுஷ்காலத்திற்குள் அனுபவிக்கக் கூடியவற்றிற்கு அளித்து மற்றவற்றைக் கழிப்பான், உபேது = உபேது; ப்ராப்திவிருதிசுகளாவல்ல = மோக்ஷப்ராப்தியை விருதிசுக்க ஸமர்த்தமான; உபாயாரணத்திலே = உபாய ஸமாநாகாரமான பக்தியின் உத்பத்திக்ஷணத்திலே; ப்ரபந்தனுக்கு ப்ரபத் திக்ஷணத்திலே. ஒன்றும்—சிறிதும், அநாபத்தில்—தேசகாலவையுண்யாதி களிராத காலத்தில். பாசிகாரானுபூதி. முக்யாதிகாரிக்கு ஒரு ப்ராயச்சித்தம்: மற்றவனுக்கு ஒரு ப்ராயச்சித்தம். பாயசுபாயமாகில் பாயசியே,

ஸஞ்சிதம்போலே அநுபூபாயாரணமும் வித்யையினாலே கழியுமென்கிற விசேஷம் ப்ரபந்தனுக்கு உண்டு. அதைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார் ப்ரபந்த

யாலே அவையும் இவனுக்குக் கெடக்கூடியங்களாய் தசகலங்கள். இவற்றில்
அநவசானக்காலே நாரிவக்யாபரஹிதமாக அநுபூதிங்கள் உண்டாகில் அவையுமெல்
லாம் 'நான்யேவ பாவோபஹதானி பரஃ' என்கிறபடியே பாபதூயங்களாய் மோக்ஷாய்யாமிக்
கூடாமாம். கலாந்தரார்த்தமாகப் பண்ணின பரவந்நரங்களும் தசகலங்களாய்ப்
போம். பூர்வபூதிக்குக் கோரி(ஸீ)ன கலத்தைப் பற்றப் புதுப்பூதி பண்ணுகை
மஹாவிஸ்வாசத்தோடே கூட அநுபூதித்த பூர்வபூதிபூதிநவசானத்தாலே கூடாது. அநேக-
பூதிங்கள் கூட ஒருகலவாசனமென்று நினைத்தபூதித்தாலும் உபாபாஸரவ்யாயாம்.

விளம்பமாரு மென்று ப்ரபத்தியினால் பாபத்தைப் போக்கினாலும் முக்யாதி
காரியாகையாலே லோகஸங்க்ரஹத்திற்காக சூர்ப்ராயச்சித்தமும் செய்தால்
அதற்கு அச்லேஷந்தானே சொல்லவேண்டுமென்று கேள்வி. அவன் ஐவதாஹை
க்கு அஞ்சி அதைச் செய்கிறபடியால் அவன்விஷயத்தில் நிக்ரஹம் வாரா
மையும் ப்ரீதியுமாகிற பலன் னித்திப்பதால் அச்லேஷம் சொல்ல வொண்ணா
தென்று மறுமொழி. ஒருவன் ஸாத்விகத்யாகம் செய்பமறந்து அநுஷ்டித்தால்
சுகூதாடிகள் பவத்ப்ரீதியாகிற பலனை யளிக்குமோ என்ன அருளிச்செய்கிறார்
இவற்றில் இதி, தான்யேதேதி. तपो न कलकोऽयथ न कलः खाभाविको देवविधिर्न कलः ।
प्रसह्यवित्तादयन् न कलः तान्येष भावोपहृष्टानि कलः ॥ भा. आदि. 297. முன்னமே உரை
க்கப்பெற்றது. வேறு பலனைக் கோராமையால் அது மூலமாக இது भावोपहृष्ट
மென்னவொண்ணாது. இவற்றை யஹைசுகூதாடிகளைப் போலாக்கி சாஸித்க
வேண்டிய உபாயமொன்றுமில்லை. இங்குச் செய்ய வேண்டிய ஸாத்விகத்யாக
த்திற்கு யஹைமனது ஐவதாஹந்தாவாகையால் ப்ராயசமாயிற்று. ஆகையால்
அக் கர்மங்களும் ப்ராயசபாபநாசங்களே யென்றபடி, மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்
தானால் அது எதிலே சேருமென்ன அருளுகிறார் कलान्तरेति. வேறு பலத்திற்
காக ப்ரபத்தியானால் அது பின்னால் பண்ணும் கர்மங்களிற் ப்ரபத்திப் போலாகும்.
அதற்குச் சொன்ன ரீதியே யிதற்குமாம். மோக்ஷத்திற்காகவே மீண்டும் செய்ய
மாட்டான். முன்செய்த ப்ரபத்தியும் மஹாவிச்வாஸமும் நினைவிலிமிருக்க.
கூட = மீண்டும் செய்யும் ப்ரபத்தியுடன் கூடியே பலனளிக்கு மென்று நினைத்
தானாகில் இதையும் உபாயமாக நினைத்தானாகிறதே, அப்போது उपायान्तर-
ज्ञायैषாம் = பகத்யாதி உபாயத்தையும் கூடச் செய்வதற்கு ஸமாநமாகும்.
'उपायानां उपायवश्विकारेऽयेतदेव हि என்றதால் ப்ராயச்சித்த ப்ரதக்ஷம் செய்ய
வேண்டும். இந்த வாக்யத்தால் விச்வாஸம் மந்தமாயிருந்து உபாயாந்தரம்
செய்து பிறகு அது தவமென்று ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தி செய்தால் பூர்வப்ர
பத்தியே பலனளிக்கு மென்று னித்திப்பதால் இதற்கும் பொருந்தும்படி
மஹாவிச்வாஸத்தைப் பரிஷ்கரிக்கவேண்டுமென்று தெரிகிறது. இதை
தவயாதிகாரத்தில் உரையிற் காண்க.

கீழே மொழியிய்யாமி யென்ற மோசநமாவது விடுவிக்கை. அதாவது நிக்ர ஹாமிஸநதியை விடுகை என்று சொன்னதால் பூர்வபாப புண்ய கர்மவிநா சம் நிக்ரஹாதிநிவ்ருத்தி யென்று தெரிந்தாலும். பிறகு அச் ஷேட்பரஸம்

வினாபாபினத்தடனே இக் கர்மங்களுக்கு வினாபாபினத்தடன்—இவற்று க்ரஹ் மாசு மான கலாபாபினத்தடன்—அபிவிருத்தியை விடுகை. அந்நாமாவது—இவ் அபிவிருத் திறத்தில் இக் கர்மங்களுக்கு—அபிவிருத்தி உபயோகமாக. இப்படி அபிவிருத் தும் கழியாநிற்க சூதத்துக்களும் விபத்துக்களும் கூறிட்டுக்கொள்ளுமவை

தியும் வந்தபடியால் இரண்டிற்குமுள்ள வாசியைக் காட்டுகிறார் இக் கர்மங்களுக்கு இதி. இதனால் கர்மங்கள் க்ஷணிகங்களாகையாலே அவ்வப் போதே நாசம் வித்தித்துவிடுகிறது. அதனால் கர்மமூலமான நிக்ரஹஸங்கல்ப த்திற்கும் அநுக்ரஹஸங்கல்ப பத்திற்கும் விநாசத்தையே சொல்ல வேண்டும். அங்கு ஸங்கல்பமும் க்ஷணிகமாகில் தானே நாசம் வரும்; ப்ரபத்தியினு லென்ன ஸாதிக்க வேண்டுமென்னில்—அந்ததந்த ஸங்கல்பத்திற்கு அநுவிருத் திராமையே ஸாத்யம்; பலனளிப்பதில்லை பென்ற ஸங்கல்பமென்றும் சொல்லலா மென்றதாயிற்று. இது போல் கர்மம் இவ்விடத்தில் உண்டா கிறதே. உண்டானதற்கு அச்லேஷமெப்படி என்று சங்கிக்க வேண்டா; கர்மத்திற்குப் பலத்தையுண்டுபண்ணும் சக்தி உண்டாகாதபடி ப்ரபத்தி செய் கிறது. அதாவது கலாபாபின ஸங்கல்பம் உண்டாகாதபடி செய்கிறது. ஆக விநாசம் ஸங்கல்ப அநுபவருத்தி; அச்லேஷம் ஸங்கல்ப அநுபவத்தி என்று வாசி சொன்னதாகிறது. இவ்வாச்சரித்திறத்தில் என்ற பதத்தை முன்வா ட்யத்திலும் கொள்க. விநாசாச்சலேஷங்களைச் சொன்னதால் கர்மத்திற்குப் பலனையில்கு பென்று நினைக்க வேண்டா. இக் கர்மமூலமான பலன் ஆச்சரிதருக்கில்லை, வேறிடம் போம் என்று ஸூசித்ததாகும். அதனின்றி தவிரியா ஶாத்ய; சூதஸமுபயநி. அபிவிருத்தி உபயோகம் நினைப்பித்ததாம். அதுவிஷயத்தில் சங்கிக்கிறார் இப்படி இதி. கூறிட்டுக்கொள்ளுமவை— பங்காகப் பிரித்துக் கொள்ளும் புண்யபாபங்கள். இதன் கருத்தாவது—ஆச்சரி தருடைய மரணகாலத்தில் அவருடைய புண்ய பாபங்கள் மித்ர-சத்ருக்களு க்குச் சேருமென்று அவ் வாக்கியத்தின் பொருள். இவை இருந்தால் தானே சேரும். எல்லாம் கழிந்தனவே. எந்தப் புண்ய பாபங்கள் ஆச்சரிதனுக்கே பலனளித்தனவோ அவை யில்லையாதையால் சேரா. எவற்றுக்கு அவ்வப் போது ப்ராயச்சித்தத்தால் பலனளிக்கும் சக்தி யழிக்கப்பட்டதோ அவை சேர்ந்து பலனில்லை. ஆச்சரிதனால் அநுபவிக்கப்படாமல் சக்தியோடிருக்கும் கர்மங்களே சேருமென்ன வேண்டும். பக்தியும் ப்ரபத்தியும் ஸர்வப்ராய ச்சித்தமென்று சாஸ்த்ர ப்ரஸித்தமாகையால் வேறு ப்ராயச்சித்தங்களாற் போல் இவற்றாலும் சக்தி போய்விடுகிறபடியால் இவை பிறரிடம் எதற் காகச் சேருவது. விநாசத்திற்குச் சொன்ன ந்யாயமாய் அச்லேஷமும் சக்தி யுண்டாகாமையாதலால் சக்தியில்லாக் கர்மம் எதற்குச் சேரவேண்டும். மற்றும் சில மிகுந்தவற்றிற்கும் 'வாசு து' என்று சரீரபாத காலத்தில் அச் லேஷம் சொன்னபடியால் அவற்றிற்கும் சக்தியில்லை பென்றதாம். இக் கேள் விற்குப் பரிஹாரமாவது—அநுபவிக்கப்பட்ட கர்மங்களும் ப்ராயச்சித்தத்

எவையென்னில். அந்நிவாசவிஷயங்களும் வுஷிபூர்வரூபங்களில் கமிந்தரநிஷ-
கங்களும். இவற்றை ஈசுவரன் உபாயம் த்திலே சூதத்தூசகர்ட்சலிலுடைய
த்தூசகர்பக்கலிலும் சங்கமிப்பியாதே அநிஷ்டமெனவுடைய பர்த்திருக்க வேண்டு
வானேன் என்னில். இவ் வாசினர்டக்கல் பண்ணின அநுகூலத்தக்டு, மேல்
விபரீதம்செய்யில் இஸ்ஸுக்ருதங்களை சங்கமிப்பியாதொழிசைக்காகவும் அநிஷ
ர்பக்கலில் பண்ணின பாதிகூலத்தக்டு மேல் க்ஷமை கொள்ள அவரம் கொடு
க்கைக்காகவும் இவ் வாசினருடைய அநிஷ்டரீரவிஷேதத்தளவும் இவர்களுடைய
புண்யபாபங்களை அசல்பிளந்தேறிடாதொழிகிறான். அநிஷ்டசூதம் முழுக்ஷு
வுக்குப் பாபமாகையாலே அது முழுக்ஷுவான சூதத்தின் பக்கல் சங்கமியாது.

ஆரேனும் பண்ணின கமிங்கள் வேறே சிலர் பக்கலிலே சங்கமிக்கையாவது
என் என்னில், இக் கதிவெப்பற்ற ஈசுவரனுக்கு வரும் நிஷத-அநுஷங்களைடு
மாமமாக இவனுடைய ஷ்டி-மிளர்கள் பக்கலிலே நிஷத-அநுஷங்கள் உத்க்கை.

தாலே யழிந்த கர்மங்களும் சேரா என்பது உண்மை. வித்தையைய
யநுஷ்டித்தவனுடைய புண்ய பாபங்கள் அவனுடைய மிதர-சத்ருக்களுக்குச்
சேருமென்று வசநங்களிருப்பதால் அவற்றின் விநாச-அச்சேஷங்களென்
பதற்கு அவை வித்யாநிஷ்டன்விஷயத்திலே பலனளிப்பதிட்கலை மென்றே
பொருளாம். வித்யைகள் ப்ராயச்சித்த மென்று சொன்னதற்குப் இவ்வளவே
கருத்தாகும், அது வித்யாநிஷ்டனாதவன் செய்த ப்ராயச்சித்தத்தால் போல்
வித்யாநிஷ்டன் செய்யும் வேறு ப்ராயச்சித்தத்தால் எக் கர்மங்கள் அழிச்ச
ப்பட்டனவே, எவை அது பவிக்கப்பட்டனவே அவை யெல்லாம் நீங்கலாக
மற்றவை யெல்லாம் பிறரிடம் சேரும். அவை எவை மென்பதைக் குறிக்கிறார்
அச்சேஷ இத்யாதினால். வித்யையுண்டானவுடனேயே கர்மங்களுக்கு
விநாசம் சொன்னதால் அப்போதே மிதர-சத்ருக்களிடம் போமென்னுடல்
இவனுடைய தேஹாவஸாநத்திலே போமென்று எதற்காகச் சொல்வதென்று
கேட்டுப் பரிஹரிக்கிறார் இவற்றை இதி. இவத்தூக்கள் = சத்ருக்கள். வித்
யையுண்டாகும் காலத்தில் மிதரனாயிருப்பவன் முடிவில் சத்ருவாகலாம்.
முன்சத்ருவும் பிறகு மிதரனாகலாம். ஆகையால் அதுவரையில் பார்ப்பதாம்.
அசல்பிளந்தேறிடாதொழிகிறான் என்பதன் பொருளை நிர்மாணதிகாரத்தில்
காண்க. ப்ரபந்தனுக்கு மிதரனை ப்ரபந்தனிடம் இவனிடமுள்ள ஸ்வர்க்
காதிஷுத்ரபலனுக்கான புண்யத்தைச் சேர்த்தால் அவன் ப்ரக்ருதி மண்டல
த்தில் வேறு சரீரமெடுக்க வேண்டியதாகுமே; அப்போது தேஹாவஸாநத்தில்
மோஷமெப்படி யென்ற கேள்வியில் அத்தவைய புண்டங்களை ப்ரபந்தனை
மிதரனிடம் சேர்க்கமாட்டா மென்கிறார் ஷ்ரீதி.

ஒருவருடைய புண்ய பாபங்கள் மற்றவரிடம் எட்டடி ஸங்கரமிக்கும்?
த்ரவ்யமாயிருந்தால் தானே ஒருவரிடமிருந்து மற்றவரிடம் சேருமென்று
கேட்டு அருளிச் செய்கிறார் ஆரேனுமிதி. இக் கர்ம மூலமான நிர்ஹாந
க்ரஹ ஸங்கல்பங்கள் இவன்விஷயமானவை போய் வேறுவிஷயமாக

ஆரேனும் அநுபித்த கர்மங்களுக்கு ஆரேனும் [சிலர்?] பக்கவிலே நிபஹ-அநுபஹங்கள் பிறந்தால் அதிபசுனம் வாராதோ வென்னில், இதுவும் முழுக்ஷு-விஷயத்தில் அநுபுல-அதிகூலர்க்கு உபாசார-அபசாரரஹமான கர்மமடியாக வருகிறதாயினாலே அதிபசுனம் இல்லை. ஆகையாலேயே உபாசாரிதர்பக்கல் சுகுத-துக்ருதங்கள் இரண்டும் சங்கசிக்கு மென்னொழுகிறது. கலசாரஹமானதாலே இங்கு சங்கரஹிதம்.

இஸ் சுகுத-துக்ருதசங்காநி சொல்லுகிற ஸ்ரீபாலே ஈசுவரனுக்கு அநுபி-பிரயான ஜானிவிஷயத்திற் பண்ணின உபாசார-அபசாரங்களால் வரும் பிரதி-ஹிபங்களினுடைய சிபதமையும் சூசித மாயிற்று.

உண்டாகின்றன என்பதே ஸங்கரமணமென்றதாயிற்று. சாரங்கரம் ஸயோக, ஈ என்கிற ந்யாயமாக, செய்தவனுக்குதானே பலனளிக்க வேண்டும்: ஒருவன் செய்ய மற்றொருவனை நிகரஹிப்பதும் அநுக்ரஹிப்பதும் தருமோ என்று கேட்கிறார் மீண்டும் ஆரேனும். வித்யாநிஷ்டர்களுடைய புண்யபாபங்களின் பலன்கள் வேறிடத்திலுண்டாவதற்கு அவர்களுக்குள்ள பிரதியும் தவேஷமும் காரணமென்றதால் பிதாவின் ட்யம் புத்ரனுக்கே போல் கர்மபலன் இவருக்கே என்று வசநஷத்தாலே கொள்ளலாம், அல்லது பாபங்கள் மற்ற ப்ராயச்சித்தாற்போல் பக்தி-ப்ரபத்திகளால் கர்மங்கள் கழிந்தன கழிந்தனவே, அவற்றிற்குப் பலனில்லை. ஸங்கரமணச்ருதிக்குக் கருத்தாவது- ஒருவன் கர்மத்திற்கு மற்றொருவனிடம் பலனளிப்பதென்பதல்ல; அவனிடம் விரோதம் செய்தவனுக்கு அந்த விரோதத்திற்கும் சினேகிதனுக்கு சினேகித்திற்கும் அது பலனாகும். ஈசுவரன் அளிக்கும் அந்தந்தப் பலனென்ன அளவிலெனில்-இவன் செய்த பாபங்களுக்கு இவனுக்குப் பலன் எவ்வளவோ அவ்வளவு பலன் விரோதத்திற்கும், ஸ்நேஹத்திற்கு இவன் செய்த புண்ய ராசிக்குப் பலன் எவ்வளவோ அவ்வளவுமென்றதாம். விரோதம் ஸ்நேஹம் இவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வுக் கீடாகப் பாப-புண்யங்களைக் கூட்ட ஈசுவரனே வல்லன். ஆகையாலேயே-ஸ்நேஹ விரோதங்களுக்குப் பதனாக வளிப்பதாலே யன்றோ என்றபடி, உதாஸீநர் = மித்ரனும் சத்ருவுமாகாதவர். சிறிய உபசார அபசாரங்களுக்குப் பெரிய புண்யபாபராசியினளவுக்குப் பலன் சொல்லக் கூடுமோ வென்னில்-ஸர்வோத்க்ருஷ்ட பகவத் ஸம்பந்த ப்ரயுக்தமாக அது கூடுமென்கிறார் இஸ் இதி. பக்திப்ரபத்திகளைக் காரணமாகி இப்படி பலனளிப்பதால் பக்தி ப்ரபத்திகளால் கழியும் புண்யபாபங்களின் அளவையே கொள்வதாம்.

மோக்ஷார்த்தமாக ப்ரபத்தி பண்ணும்போது ப்ராப்திவிரோதிபாபங்களிலிருந்து விடுவிக்கிறேனென்று பொருளாகிறது. அந்தந்த உத்தராதத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாகச் செய்யும்போது பாபசப்தத்தாலே அதைமட்டும் கொள்ள வேண்டும். பத்தியோகநிஷ்டன் பத்தியோகாதியுபாயங்களுக்கு விரோதிகளைக் கண்டு அவற்றுக்காக ப்ரபத்தியநுஷ்டிக்கும்போது வெவ்வேறு பாபங்களைக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி ஒரே வாக்யத்திற்கு எந்தனை அர்

'சுதுரேன ஶிவோய:' என்கிற ஸ்லोकத்திற் சொன்ன யோஜனையில் 'சேவாபேய:' என்றது அபிவிருத்தியுடைய அபேஷைக்கு ஈடாகப் பரிவிருத்தியுடைய போதிருத்தி

த்தம் சொல்லமுடியுமென்ன, அருளிச்செய்கிறார் சுதுரேனேதி. இக் காரணக இவ்வதிகாரத்திலே முன் உள்ளதே. சாரய்யபந்நிகேயிலே ரிதாபாபத்திலுள்ள இரண்டாவது யோஜனைக்கு முடிவு செய்யும் போது இக் காரணக உரைப்பட்டுள்ளது. ஆக ரிதாபாபத்திலுள்ள முதல் யோஜனை வேறு, பிரகங்கே உபாய விரோதிபாபவிஷயமாயும், இங்கே ப்ராப்திவிரோதிபாபவிஷயமாயும் சொன்ன அர்த்தங்களெல்லாம் சேர்த்து ஒரே யோஜனையாகக் கொள்ள வேண்டும். இதே யது யேன ஶாமகாயேன இத்யாதிவாக்யங்களை யநுஸரித்து இந்தக் காரிகையில் காட்டியதாகும். சூராயபாபமான இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி யென்ற பலன்களில் எதற்காகவும் வகுவான ப்ரபத்திபண்ணலாமென்று ஒரே யோஜனை. இதில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியில் அந்தந்தப் பாபநிவ்ருத்தி யடங்கியிருக்குமென்றதாயிற்று, ப்ராப்திவிரோதி யென்பதற்கு ஈஷ்டப்ராப்திவிரோதி யென்று பொருள். உபாயவிரோதி யென்பதற்கு அந்த ஈஷ்டப்ராப்திக்கு எது உபாயமோ அதற்கு விரோதி யென்று பொருள். ஒருவன் ஸ்வர்த்தத்திற்காகவும் பர்த்தத்தி் செய்யலாம், ஸ்வர்க்கப்ராப்திஹேதவான ஸ்யோதிஷ்டோமாதிகளைச் செய்ய விழிந்து அவற்றுக்கு விரோதிகளைப்போக்கவும் ப்ரபத்திசெய்யலாம், ப்ரபிக்ஷுலாநுபவஹேதுஎன்ற தாலே நரகாதி ஹேதவான நிஷித்தகர்மாதிகளைக் கொள்வது. முமுக்ஷுவிஷயத்திலே பாடசப்தத்தாலே கொள்ள வேண்டுமவற்றை ஸாபாந்நுபத்தாலே ஸங்க்ரஹித்தீரார் இங்கு இதி. ஸாபாந்நுபத்தான என்பதற்கு ஸஞ்சித ப்ராரப்த கர்மங்கள் உள்ள என்று பொருள். இது பொதுவான ஸங்கல்பம். அந்தந்த அபராஜதந்நாந தனித்தனி ஸங்கல்பமுமுண்டு. இப்படி நிக்ரஹங் என்னின்று வ்ருவக்கேறெனென்று ஸங்கல்பம் செய்தால் போதுமோ? ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாதிகளி லிருந்து விடுவிக்க வேண்டாலோ என்பதற்கு உத்தரம் முமுக்ஷுவை இத்யாதி. இந்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்தியைச் சொன்ன ஸுத்தரத்தையெடுக்கிறார் இது இதி. அங்கே ந ச புனராவந்தி என்றதால் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லை யென்று தெரிகிறது. கர்மாதீதமாகாவிட்டாலும் பகவானேடு அவதாரகாலத்தில் முத்தன் இங்கு வரலாமே; ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லை யென்ன வாகுமோ வென்னில் — கர்மாதீதப்ரக்ருதிஸம்பந்தமில்லை யென்றே தாத்தர்யம். அல்லது அணு வான ஜீவன் அர்ச்சிராந்நமார்கத்தாலே விரஜையைக் கடந்தவன் மீண்டும் ப்ரக்ருதிக்கு வருவதில்லைதான். அவதார காலத்தில் ஶம்பூத ஜனாநவிகாஸமிருப்பதாலே அதைக் கொண்டே அப்ரா த்ருதசரிநங்கள் பல கொள்ளவல் வுடையால் ஆத்மா எதற்கு வரவேண்டும்? "ஸம்ஸாரகாரணம் கழியும் க்ரமம் எ தென்னில்" என்ற க்ரமம் தொடங்கி செய்த பல நிஷ்கர்ஷங்கள் ஶாஸத்திலே ஶாஸ்திரமாயும் தாத்தர்யார்த்தமாயும் உள்ளவையாம். இங்கே, 'ஸஞ்சிதம் ப்ராரப்தமென்று பிரித்து வித்யையினால்

‘यथा न क्रियते ज्योत्स्ना मलप्रक्षालनान्मगेः । दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मनः क्रियते तथा ॥

यथोदपानकरणात् क्रियते न जलाम्बरम् । सदेव नीयते व्यक्तिमसतः संभवः द्रुतः ॥

तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः । प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या एवात्मनो हि ते’ ॥’

என்று ஷிசோநஸமஸவான் அருளிச்செய்தான். ஞானஹ்மும் இதினாடைய ரவீ-
விபவிகாஸத்துக்கு ஸரபயோஸ்தாரபையான ஶக்தியும் நியங்களாகையாலே
அவற்றில் ஶவிர்வாஸதம் முய்யம். ஸரீவிபவவிஜாஸமும் து:ஸநிவூஸாதிசளும் ஓக்-
ஸாதிசளும் கீக்ஷயங்களும் ஶாஸ்துங்களாயிருக்க இவை நிவூசபதிவ:ஸ[௮]ஸரப-
ஸாதிசளங்களாகையாலே மேல் முழுக்க நடக்கும் படி தோற்றுகைக்காக
இவற்றில் ‘ஶவிஸ்யுமேஸ ஶஹகீக்ஷயவிபவ:’ ஸ்யாதிசளாலே ஶவிர்வாஸதம் முய்யமா-
கிறது. ஸரபயோஸ்தாதாலே-ஶமோஸாதிசளமாக ஶஹவிபவமான ஶானுகூஸ-
பாதிசளங்கள் நடந்த ஶாஸ்திஸ்திபான வஸ்துக்களாக்கு மேலெல்லாம் மோக்ஷஸீயில் ஶானுகூஸமே
ஸரபஸாஸமாகையாலே அநிலும் ஶவிர்வாஸதத்துக்கு விருத்தியில்லை. ஆகையால்
‘ஸரீபாஸேஸ மோக்ஷயிஸாமி’ என்ன, இவ் ஶானுகூஸ-
ஸபஸ்யாஸ்தரம் ஶிஶமாயிற்று.

ஶஸாஸதத்துக்கு ஶபாஸபஸ்தேஸம் ஶொருளானபாது இவ் ஶஸாஸியும் இச்-
ஸோகத்திலே ஶுஸ்யஸமாகச் ஶொல்லிற்றும். ஶுஸ்யஸால் ‘ஸாஸேஸேஸி’ என்று கீழில்
ஸோகத்திலே விஸ்தமாகச் ஶொன்ன ஶபீம் இங்ரு ஶாஸிவிருதிஸைக் கழிக்கை
யாலும் ஶஸாஸதத்தில் விவஸாவிஸேஸத்தாலும் ஶொல்லிற்றும்.

ஆனபின்பு இது ஶாஸேஸமாய்க்கொண்டு கீழில் ஶோகத்தாக்கு ஶேஸமாகிறது.

“ஸரீபாஸேஸ மோக்ஷயிஸாமி” என்ற இவ்வளவால் ‘ஸாஸேஸேஸி’ என்று ஶொன்ன
ஸஸாஸாஸி ஶிஶிக்குமோ? ஶரீபாஸநிவூசி உண்டாயே ஶஸாஸாஸியன் ஶிக்ஸே ஶாஸஸாஸ-

குதறயில்லை ஶென்றதாயிற்று. முன்னமேயிருக்குமதற்குப் பின்னே தோற்றம்
வரும்போது ஶவிர்வாஸதம் ப்ரயோகிக்கப்படும். பரிபூர்ணஸாஸஸுஸஸாஸிஸி
மென்றும் ஶஸஸோஸாஸிஸு ஶுணா: ஶகாஸ்யன் ஶன்றும் ஶொல்லக்கூடுமோ என்ன,
ஶவிர்வாஸதப்ரயோகம் எங்கு முக்கியம், எங்கு அமுக்கியமென்பதை ஶிளக்கு
கிறார் ஶாஸஸுஸமுமித்யா தியால். ஶாஸஸுஸங்கள் = பிறகு வந்தவை; நிவூஸேஸாதி; ஶஸி-
ஸஸமற்ற ஶஸஸமுஸகங்களைப்படி. ஶஸஸயோஸ்தாதாலே என்பதற்கு ஶஸஸாஸ
மாகையாலே என்பதில் அநவயம். அநிலும் = வஸ்துக்களின் ஆருகூல்
யத்திலும். ஶுணாதிபதங்களாலே த்ரவ்யம் சக்தி யோக்யதை இவற்றைக்
கொள்வதில் ஶவிர்வாஸதம் முக்கியம் மற்றவற்றில் ஶமுய்யம்.

பகவத்ப்ராப்தியிற் போல் ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யத்திலும்
ஸர்வாஸிஷ்ட நிவ்ருத்தி யிருப்பதால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ஶொன்னமாத்நிரத்
தால் பகவத்ப்ராப்தி ஶித்திக்காதென்று சங்ஸிக்கிறார் ஶரீத்யா தியால், ஜீவாத்
மாவை ஶவதந்த்ரமாகக் கொண்ட ஶாங்க்ய தார்க்கிகாதிமதங்களில் தைவல்
யமென்கிற புருஷார்த்தமிருந்தாலும் ஜீவாத்மாவை எம்பெருமானுக்கு
நித்யஸேஸமாகக் கொண்ட நம் மதரீதியில் ஜீவாத்ம தத்தவஜ்ஞாநமுள்ள

சாரமமாயா நுபயவியயமாக, 'சாரமானுபூதிரிதி யா கில முகிஷ்சா' ஸ்லோகங்களில் பழையமான முகிஷ்சமும் 'விநசேராமயகோபு ப: ஸா சுக பவ ச:' ஸ்லோகளிற்போலே விநிஹம். சாரமரணமோஷாய' என்றதுவும் தேவர்களுடைய அமரரவ்யவதேஷம் போலே அரேஃ ஸிஹம்; கமின முநிபய்ஸ்தமாம் விஷயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி விமத-ஆஹலோக்யாதிமாதத்தில் முநிபய்ஸ்தமும் நிர்வஹம். 'லோகேஷி விஷ்ணோநிவ-சந்தி கெசித் சமீபமூஷந்தி வ கெசித்யே | அயே து ரூப் சதர்ஷ மஜந்தே சாயுஜ்யமாயே ச து மோக்ஷ உக: ||' என்று நிர்வமிக்கப்பட்டதினே. இதில் சொன்ன சாயுஜ்யம் பரமபதத்திற் சென்ற

கமாமும்; அவற்றில் ஏதேனும்மொன்று செய்து கைவல்யத்தைப் பெறலாம்; மோக்ஷம் பத்தியோகமொன்றாலேயே என்ற வாசியாம். இரண்டும் கைவல்யபதாய் மாவதெங்ஙனே என்பதற்கு உத்தரம் இவ்வாக்யம். கைவல்யத்திலும் மோக்ஷ சப்தம் ப்ரயோகிப்பதால் அங்கும் எல்லா உபாதிக்கும் நிவ்ருத்தி வேண்டா போலே என்ன அருளிச்செய்கிறார் சாரமமாதேதி. ஸ்லோகி. வரதராஜஸ்தவம் 81: மூன்னமே கருத்து உத்தம். விநசேதி. கீதை 5-28. இங்கு ஏவகாரம் ஸ்தேதாத்திரத்திறகாக வந்ததாம்; சரீரத்துடனிருக்கும் போதே முத்தனா கானே. சாரமரணேதி கீதை 7-29 மாமாஸித்ய யதஸி யே சே பரம பதிது: ஸ்ரீஸர்வபாஸம் ஸ்ரீ சாஸ்திரம; என்னையுபாஸித்து மூட்டும் இறப்பும் விட்டிருக்கைவாகிற கைவல்யத்திற்கு முயற்சிசெய்திறவர் பரமம் அசாரமம் உம் என்ற மூன்றையும் அறிவாரென்றது. இந்த உபாதித்திற்கு 81ல் 3ம் ச்லோகம் விவரணமாகும். அபிஷேக-மिति. மர்த்யரென்கிற மனிதரை யபேக்ஷித்து = மனிதரைவிட தேவர்களுக்கு மரணம் தீர்க்ககாலம் கழித்துவருவதால்—குறைவாயிருப்பதால் அவர்களை அமரர் என்பதுபோல் கைவல்யபாநுபவத்தால் முழுமுத்தியிராமற்போனாம் ஐச்வர்யபாநுபவம் பண்ணுபவர்களைவிட ஐராமரணக் குறைவால் அவ்வாறு மோக்ஷமென்கிறது. அவ்வது—மரணமோஷாய என்னுமல் சாரமரணமோஷாய என்ற தால் கைவல்யபாநுபவதாலத்தில் ஸ்த்தாவதேஹ மிராமையால் அவனுக்கு கைவல்யமுடிவில் ஐரையுடன் சேரும் மரணமான ஸ்த்தாவ தேஹவியோக மில்லை; முத்தனுக்கு ஸர்வமரணமோக்ஷம் என்ற வாசியும் அபேக்ஷிமென்பதில் கருதப்பெறலாம். மற்ற கைவல்யம் போலன்றி சாரமரணமோஷாய என்றது முழுமுத்தியுமா மென்கிறார் கடுன இதி. கைவல்யமென்கிற மோக்ஷம் பெற்ற பின் முக்யமோக்ஷத்தையும் மேலே பெறுவானே பஞ்சாக்நிவிதயா நிஷ்டனாகிறானே என்றபடி. மோக்ஷ ஸாரமரணமோஷாயமென்று முக்ய மோக்ஷமாகாத ஸாரமரணமோக்ஷங்களிலும் மோக்ஷசப்த ப்ரயோகமிருப்பதால் அது போல போதுவாகக் கைவல்யத்தில் அமுக்ய ப்ரயோகம் தகு மென்கிறார் த்ருட்டி இதி. இந்த ச்லோகம் விபவஸாலோக்யாதிக்களை மோக்ஷமல்லவென்று கழித்து விபவஸாயுஜ்யத்தை மோக்ஷமென்கிறதே. அது கூடுதலாம். அது பரமஸாமய மன்றே. நித்யமும்மன்றே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் நிதிம் இதி. உ: என பதற்கு சாயுஜ்யஸ்துமூர்ஷா: என்றுபொருள். விபவாதி மூர்த்தி ஸாலோக்யம் போலே கைவல்யமும் அநித்யம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்

வருடைய மோகஸ்யம். கைலாஸ்மானுஷவம் நியமன்மென்னுமிடமும் வாஸி
நியமன்மென்னுமிடமும்

‘चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते भुताः । तेषामेकान्तिनः श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः ॥

यद्मेव गतिस्तेषां निराशीःकर्मकारिणाम् । ये तु शिष्टास्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः ॥

सर्वे च्यवनधर्माणः प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक् ॥’ என்கிற வசுதத்தாலே சிद्धம்.

கேவலேசி. இங்கே கைவல்யத்திற்கும் அழிவைச் சொன்னதால் நித்யமன்
மென்பதும் ‘प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक्’ என்று பகவத்ப்ராப்தியை விரும்பும் ஜ்ஞாநியே
மோக்ஷமடைவானென்றதால் கைவல்யம் மோக்ஷமன்மென்பதும் எரித்தம்.
வசுநிதி. பா-சா. 350-33. நாலுவகையான ஐநங்ஙள் என்னைச் சார்ந்தவர்கள்.
அவர்கள் பக்தர்களாவர். அவர்களுக்குள் என்னை யுபாயமாகவும் உபேயமா
கவும் கொண்டவர்கள் ச்ரேஷ்டர்களாவர். அவர்கள் தேவதாந்தரஸம்பந்
தமற்றவர்களுமாவர். பலத்தில் நசையற்று ஸாத்விகத்யாகத்தோடு பர்மா
நுஷ்டாநம் செய்கிற அவர்களுக்கு நானே ப்ராப்யனாவேன். சிஷ்ய: மற்ற
வரான மூன்று பக்தரும் வேறு பலனை விரும்புகின்றவர்கள். அவர்களெல்
வோரும் வ்யவசர்பிண: பெற்ற பலனைவிட்டிருப்பை தர்மமாகவுடையவர்கள்.
நமஸ்கரித்த வரென்றபடி. ஜ்ஞாநியே அழியாத மோக்ஷம் பெறுகின்றவன்.
வ்யவசர்பிண: என்பதற்கு நஷ்டமான வசம் = உபாயபலத்தையுள்ளவர்களென்றோ
பலத்தினின்று நமஸ்கரித்த தர்மமாக = அவச்யமாகவுடையவர்களென்றோ
பொருளாம். கீதையில் चतुर्विधा भजन्ते मामेकमन्तவிदத்தில் आर्त: अर्थार्थी என்ற
ஐச்வர்யரார்த்திகள் அமுமுக்ஷுக்கள். மதுவிசாடிநிஸ்தான முமுக்ஷுக்களைச்
கொள்ளவில்லை. மேலே இவர்களுக்கு ஧ூமாதிமாந்மே சொல்லப்பட்டது. அந்த
முமுக்ஷுக்கள் தற்சமயம் ஐச்வர்யாபேக்ஷிகளாயிருந்தாலும் வ்யாடிபயம் பெற்ற
விடத்தில் ஧ூயோநாஸ்யத்திற்பிணங்க ஧ானி நு பரமேசுவரீ என்றநிலைபெறுவாரா
தையாலே அப்போது ஧ானியாகக் கருதப்படுவர் அவ்வகுப்பிற்கேரலாம். கைவல்
யார்த்திகளில் அப் பலனை யிழந்தபிறகே மகவதுபாசனம் செய்மெவரும் ஹி
வருப்பினராவர். பஜாமிவிசாநிஷ்டனான கைவல்யார்த்தியோ ஜீவோபாஸன
தாலத்தில் முமுக்ஷுவானாலும் மதுவிசாடி நிஷ்ட்டர்போலே விரக்தஜ்ஞானி
யானான். கைவல்யானுபவகாலத்தில் அதிலே மண்டியிருப்பதால் மகவதுபாச.
பந்நரஸுநிகிரீதநாடிபரணான ஧ானியாகான். அதனால் அர்ச்சிராதிகதி பெறும் அவனை
ஒன்றிலும் சேர்க்காமல் தனியே ஜிஷாஸு என்று குறித்தார். அக அமுமு
க்ஷுக்களான ஐச்வர்யார்த்திகளும் மற்ற முமுக்ஷுக்களும் கீதையில் கூறப்
பட்டனர். அவர்களில் இங்கே பரமைகாந்திகளை ‘एकान्तिनः’ ‘निराशीःकर्मकारिणाम्’
என்றெடுத்து. பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டரையும் முஸுஸு-மஸுஸுஸு ஐச்வர்யார்த்தி
பக்தரையும் ஶுத்தகருமார்களென்று கூட்டி सर्वे च्यवनधर्माणः என்றார். வேறு
பலன் வேண்டுகின்ற இவர்கள் நிராஸி:கர்மகாரி:மேயுள்ள प्रतिबुद्धराकमाட்டார்.
இவர்கள் பெறுவதெல்லாம் மோக்ஷமாகாது; प्रतिबुद्धன் பெறுவதே மோக்ஷம்.

‘सुच्येतांस्तथा रोगाच्छ्वेमामादितः कथाम् । जिज्ञासुर्लभते भक्तिं भक्तो भक्तगतिं लभेत् ॥’

என்கையாலே ஸ்ரீமத்யோகியில் ‘ஜிஜ்ஞாஸு:’ என்கிற ஈரமநிபுநமும் கமேவ ஞானியாமென்று
உகமாயிற்று. ‘மன்னுறில்’ என்று பகவத்புருஷத்தையே நியமென்கையாலும்
இதுக்கு ஸ்வசுஷ்டிமாகச் சொல்லும் ஈரமமாவாபுருஷம் நியமென்றென்னுமிடம்
புரணம் இதுக்கு ‘இறுதிக்கூடா’ ஈரமங்களில் நாமயில்லை என்கிற பாசரமும்

மென்றதாயிற்று. இங்கே மோகமாஃ என்பதற்கு மோகமாஃ என்கிற பொருளா
ததாலும் கைவல்யாதிகள் மோகமாஃ என்பது ஸ்பஷ்டம். ஈர-மரீயி
களிலே விபுலாஃபாதி ஈரமங்களும் சேர்ந்திருப்பதால் அவைகளும் அமோகமா
ங்களென்றதாம். பாவபுருஷாஃபாதி மட்டும் அமோகமாத்தால் அது மோகமா
அன்று என்னில்—அது மட்டும் தனியாக ஸாதிக்க உபாயமில்லை யென்க.
கைவல்யாநுபவபரனுக்கு பக்தியைச் சொன்னதாலும் கைவல்யம் மோகமா
மென்றென்கிறார் சுசுதேதி. பா சா. 348—810. ச்வேதத்வீபத்தில் எம்பெருமான்
நாரதருக்கு தான்தசா வதாரம் செய்வது வரையிலான கதையை முதலினின்று
கேட்டால் ரோகத்தினால் பிடிக்கப்படுகிறவன் அதினின்று விடுபடுவான்;
ஜிஜ்ஞாஸு: ஆத்மாநுப வத்தை விரும்புகிறவன் பகவானுடைய பாரம்பம் சொல்
வதான இக் கதையைக் கேட்பதால் பக்தியும் பெறுவான்; பக்தியுடையிருந்து
கேட்பவன் மோகமாத்தையடைவான் என்றான். கதையில் ஜிஜ்ஞாஸு: என்ற பகத்
தினால் கைவல்யபவன் விரும்புமவன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறனென்பது
நிர்விவாதம். இந்த ச்வேதத்தில் ஈரமியைச் சொல்லாமற்போனாலும் மற்ற
வர்களைச் சொல்லியிருப்பதால் ஜிஜ்ஞாஸு பகத்தாலே அக்கைவல்யபலகாமனைக்
கூறுவது ஸ்வரஸமாகும். முதலில் கைவல்யத்தை விரும்பினவன் இதனால்
கைவல்யத்தை உபேகித்து விட்டு பக்தியைப் பெறுகிறனென்பது ஸ்வர
ஸமாகாது. கைவல்யம் பெற்றுப்பிறகு பக்தியையும் அடைகிறனென்றும்
கைவல்யத்திற்கு உபாயம் அதுஷ்டிக்கும் போதே பஞ்சாக்நிவீத்யை போன்ற
மோகமாபயத்தைச் செய்கிறனென்றும் பொருளே ஸ்வரஸமாகும்.

ஆழ்வார்பாசரத்தாலும் கைவல்யம் அநித்யமென்று தெரிகின்ற தென்
கிறார் மன் இதி. திருவாய் 1-2-5. “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு உயிர்.
செற்றது மன் உறில் அற்றிறை பற்றே”. விஷயப்பற்று ஒழிந்ததாகில்
ஆத்மா பவத்பக்தியின்றியும் வீடு—மோகமாத்தை (கைவல்யத்தை) பெற
வாகும். அக் கைவல்யத்தைச் செற்று—அழித்து (அதிலகப்படாமல்) மன்—
ஸத்திரமான புருஷார்த்தத்தை விரும்புவதாகில் அற்று—அதற்கென்றே
ஈரமவசுத்தூடன் இறை = ஈசுவரனை பற்று—ஆசிரயி. இங்கே கைவல்யத்
திலகப்படாமல் பக்தி செய் என்றதால் கைவல்யம் பெற்றால் மீளவாகா
தென்று தெரிகிறதே; அதனால் அது நித்யமென்ற கல்ப்பனை தவறு. பர
மாத்மலாபத்தை மன் என்று நித்ய புருஷார்த்தமாகச்சொன்னதால் கைவல்
யத்திற்கும் ச்யவநமுண்டென்றே தெரியும். இதுக்கு ஸ்வசுஷ்டிமாக = ஈர-
புருஷத்தால் விலக்கப்பட; 6-9.10-குறுகா என்கிற பாசரத்தில் இறுதிக்கூடா

சாஸ்திரவாசிக்மீகலவிசேஷங்களில் அக்ஷரவொகி போலே 'எனையுழி' என்கிற அநி-
விசேஷ-ஸ்தாபித-அபிபிராயம். 'யோநிநாமமூன் ஸ்யான் சாஸ்திரவொகிநாமு' என்று இவ்

என்கிற பதத்தினால் கைவல்யம் முடிவற்ற தென்று சொல்லி அதற்கு நித்ய
தவம் அருளப்பட்டதே யென்க அருளிச்செய்திருர் இவ்வுக்கு இந். இதுக்கு =
கைவல்யத்துக்கு: "குறுகாநீளா இறுதி கூடா எனையுழி. சிறுகாபெருகா
அளவிலின்பம் சேர்ந்தாலும், மறுகாலின்றி மாயோன்! உனக்குரியானாகும்,
கிறுகாலத்தை யுறுமோ அந்தோ தெரியிலே" குறுகல் நீளல் சிறுகல்—
பெருகல் என்ற டரிமாணங்களற்றதும் இறுதி கூடா = அழிவற்றதும் அளவில் =
பரிச்சேதமற்றது மான கைவல்ய மென்கிற இன்பம் எத்தனையோ கல்பகாலம்
சேர்ந்திருப்பதானாலும் மீண்டும் இராதபடியே உனக்கு ஆளாகுதைக்கான
சிறிய காலத்திற்கு(க்கூட) அது ஈடாகாது. நீண்ட ஆத்மாநுபவமும்
அத்யல்பகாலம் பெறும் பகவதநுபவத்திற்குமீடாகா தென்று பொருள்.
அக்ஷரம் ஹே சாஸ்திரவாசின: சுகுன் மவசி என்று சாதர்மாஸ்ய ஸுக்ருதத்தை
அக்ஷயமென்றாலும் விரைவில் ஐயமில்லை என்றே கருத்துக் கொள்ளுவது
போல் ஐச்வர்ய பலத்தைவிட அதிககாலம் அநுபவிக்கல் கூடியதாயிருப்ப
தால் விஷ்ணுபுராணத்தில் ஐமூன் என்கிற சொல்லுக்குப்போல் இறுதி கூடா
என்பதற்கும் விரைவில் அழிவில்லை யென்பதிலேயே நோக்கு. இங்கு
அளவில் என்ற சொல் இருந்தாலும் ஆத்மாநுபவத்தை அபரிச்சிந்தம்
என்று இசைவதில்லை. பகவதநுபவத்தை விடத் தாழ்ந்த தென்றே அங்கும்
சொல்லப்படுகிறதே. அதனால் ஐச்வர்யாநுபவ ஆநந்தத்திற்கு மேம்பட்ட
தென்றதே அளவிலென்னப்படும். அது போல் ப்ரமாண விரோதமிராதபடி
இறுதி கூடா என்பதற்கும் முன் சொன்ன பொருளாம். இங்கேயே எல்லாச்
காலமும் என்னுமல் எனையுழி என்று அதிக கல்பகாலத்தையே குறித்த
தால் பிறகு அழிவுண்டென்று தெரிகிறது. மேலும். மேலடிப்பில் அநுபவ
காலத்தைச் சிறுகாலமாகச் சொன்னது கல்பநாமாத்ரம். அது போல் இறுதி
கூடா என்பதும் கல்பனையாகும். சேர்ந்தாலும் என்கிற உம்மையினாலும்
அதிக கல்பகாலங் கூட அது சேர்ந்திருப்பதில்லை யென்று தெரிவதால்
அதற்கும் இறுதியுண்டுமற்ற விரிவுநமது ப்ரபந்தாக்ஷரையில். இவ்வாடுகளில்
என்கிற ஆதிபதத்தால் "கண்டுக்கேட்டு" என்ற பாசுரத்தில் அளவில்வாச்
சிறுநின்பம் என்ற விடத்தில் அழிவில்லாத கைவல்ய மென்று பொருள்
கூறினாலும் சிரகாசியிருப்பதைக் கொண்டே என்று அறிவித்ததாம். ஆழ்
வாருடைய 4-1-10, 'குறுகமிக உணர்வத்தொடு நோக்கி' என்ற பாசுரத்தில்
விடத்தே என்று பரமாத்மாநுபவமே மோஷமென்றும் கைவல்யம் மோஷ
மன்றென்றும் அறித்ய மென்றும் தெரிவித்ததையும் காண்க. அப் பாசுர
த்தின் ப்ரபந்தாக்ஷரையில் இது விஷயமான விசேஷவிரிவாம்.

ஆத்மாநுபவம் பெற ஏற்பட்ட இடமே அஸ்திரமாயிருப்பதால் இது
அறித்ய மென்பது ஸ்பஷ்ட மென்கிறார் யோநிநாமிதி. வி. பு, 1.6-38, ஸநகாதி'

அரமாமுஷ்யானவிசேஷமும் சொல்லப்பட்டது. இஸ் ஸ்யானவிசேஷம் பரமமடிமன்
தென்னுமிடம் இப் பரமமடிமன்னிலே

‘एकान्वितः सदा ब्रह्मध्यायिनो योगिनो हि ये । तेषां तत् परमं स्थानं यद्वै पश्यन्ति सूरयः ॥’

என்று ஸ்ரீமதராமன பரமமகாந் திக்கு சூரபுஷ்யமான ஸ்ரீமந்நரம் சொல்லு
கையாலே சிவம்.

புது சிவபிரகாசனில் சொன்ன ஸ்ரீமதராமாயணமேயாவும் பண்ணுவார்க்கு,
மாஸாபிரகாசனிலே ஸ்ரீராமபிரகாசனும் ஸ்ரீமதராமமும் சொல்லப்பட்டது. அதையால்.
இப் புதுசிவபிரகாசனிற்கு ஸ்ரீமதராமாயணமேயான ஸ்ரீமதராமமும் வந்தாலும்
ஸ்ரீமதராமபிரகாசனிலே ஸ்ரீமதராமம்—ஸ்ரீமதராமமேயும். ஸ்ரீமதராமம்—ஸ்ரீமதராமமேயும்
ஸ்ரீமதராமமேயும் இருக்கும் ஸ்ரீமதராமமேயான ஸ்ரீமதராமமேயும் ஸ்ரீமதராமமேயும்

யோகிகள் தங்கியிருக்கும் அம்ருதமான ஸ்தலம் தமே தன் ஆத்மஸ்தலமாக
‘பவம்’ செய்கிறவர்களுக்கு இடமாகும். ‘அமரஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘அமரஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’
என்று ப்ரஹ்மபதம் வரையில் இருப்பு ‘அம்ருதஸ்தலம்’ என்று அங்கேயே
வேறிடத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதையால் அம்ருதஸ்தலத்திற்கு அழியாத
பரமபதம் என்று பொருளாகாது. அவ்வாறு ஸ்ரீமதராமம் சொன்னதற்கு
தென்பதே மேல்சீலமாகத்தான் உதாஹரித்தும் விளக்குகிறார் இஸ் இந்.
ப்ரஹ்மபதம் செய்கிற பரமமகாந் திகளுக்கு நித்தஸ்தலமேயானதற்கும்
பரமபதம் ஸ்தலமாகுமென்றதால் அதன் கீழான அம்ருத மேல் ஸ்தல
தம் பரமபதமென்று நிதமாயிற்று. இது ஸ்ரீமதராமத்திற்குமேயான
இடமென்பார். இங்கே ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’
வாய்ந்தில் பாடவிசாரமும் ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’
தாமபரஸ்தலத்தில் உள்ளதைக் கொண்டு ஸ்ரீமதராம விசாரமும் மற்ற விசாரங்
களும் தமது ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’
களும் தமது ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’ ‘ஸ்தலம்’
வருக்குப் பரமபத ப்ரஹ்மபதத்தில் யென்றால் ஸ்தலத்தில்தான் நித்தஸ்தல
புநராவ்ருத்தியில் யென்றது ஸ்ரீமதராமம். அவன் கைவல்யார்த்தி தானே
மென்ன அருளிச் செய்கிறார் ஸ்ரீமதராமம். அவனுக்கு அங்கே ஸ்ரீராமபிரகாசனும் ப்ரஹ்ம
ப்ரஹ்மபதம் கூட சொல்லப்பட்டது. அதனால் அன் ஸ்ரீமதராமபதம்
மட்டும் செய்கிறவனல்லன்; ப்ரஹ்ம சரீரமாக ஸ்வாத்மபதம் செய்கிறான்.
இதில் ஸ்வாத்மாவை விசேஷப்பமாக்கி த்யானம் செய்ததால் கைவல்யம்
முதலில் பெற்றாலும், அதனின்றே ஸ்ரீமதராமபிரகாசனின் வஸ்வாத்மாவும்
பெற்ற பிறகுபோல் பரமபதம் செய்கிறபடியால் புநராவ்ருத்தியில்.
அதுவும் கைவல்யபதம் முடிந்தே அங்குச் செவ்வதால் கைவல்யம் அநித்
யமே. பஞ்சாக்ரிவித்யைவன்றி ஸ்ரீமதராமபிரகாசனாலும் கைவல்யஸ்தல
தம் செய்வலாம். அவனுக்குப் புநராவ்ருத்தியே. இப்படியும் சில அநிதாரி
கள் உண்டென்பதே சரீரபதத்திலேயே ஸ்தலத்தில்தான் ஸ்ரீமதராமம். தோ
பிஸ்தலத்தின் ஸ்ரீமதராமபிரகாசனில் ப்ரஹ்மபதம் ஸ்தலத்தில்தான் ஸ்ரீமதராமம். ‘ஸ்தலம்’
ஸ்ரீமதராமபிரகாசனில் ப்ரஹ்மபதம் ஸ்தலத்தில்தான் ஸ்ரீமதராமம்.

பண்ணும் அநுஸ்தானங்கள் நாலுக்கும் நாமாதி-உபாஸனங்களுக்குப்போலே அவி-
ரவிநதியு ஃ வஜ்ஜமாநியுமில்லை என்னுமிடத்தை 'அபஸிநாஸனாந் நயஸிதி வாஹாந
உபயஸா ச ஸிபாந் தாக்ருத' என்கிற சூத்திரிலே அருளிச்செய்தார்.

பதற்கு ப்ரஹ்மமாகநினைத்தாமல் உபாஸிப்பதென்று பொருள். ப்ரஹ்ம
த்ருஷ்டியாவது அப்ரஹ்மமான ஜீவனை ப்ரஹ்மமாக நினைத்தல். அர்த்தபஞ்சகா
கிராரத்தில் இது விஷயம். ஆமலித்யையில் நாரதர் ஸநத்குமாரரிடம் சரதி ஸி
மாஸவிஸ் என்று சோகம்தீர உபதேசம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டபோது
நாம ஸ்ரேயுபாஸித; வாச் ஸ்ரேயுபாஸித இத்யாதியால் சப்தராசியை ப்ரஹ்ம மாகவும்
வாஸிஷ்டிததை ப்ரஹ்ம மாகவும் மற்றும் பல வஸ்துக்களையும் இப்படி ப்ரஹ்
மமாகவும் உபாஸனைகளைச் சொல்லி அவற்றிற்குக் கூுந்தரபலங்களைக் கூறிப்
பிறகு ப்ராணோபாஸநத்தை விதித்துச் சொகித்தார். அங்கே ப்ராணானுவது
ஜீவாத்மா. நாரதர் இதைக் கேட்டு இதே ஆத்மா, இதன் உபாஸநத்தால்
சோகம் போகுமென்று வானாவிருந்து விட்டார். இதன்மேல் உபதேசிக்கா
மற் போனால் சிஷ்யனை வஞ்சித்ததாகுமென்று நினைத்துக் க்ருபையினாலே ஸத்ய
மென்கிற அபரிச்சித்தமான ஸுகருபமான ஆத்மவஸ்துவையே உபாஸிக்க
வேண்டுமென்றார் குரு இதனின்றி சுத்த ஜீவோபாஸநத்தால் சோகம்
தீராடு என்று தெரிவதால் கைவல்யம் அநித்யமென்று எரித்திடுகிற தென்று
மறிச. அந்த ஜீவோபாஸநத்திற்கு அங்கு உபநிஷத்தில் பலன் ஸ்பஷ்ட
மாகச் சொல்ல வில்லையானாலும் ஸிஸ்யோபாஸநம் என்று சத்யஸஹி பாஸநம் நிங்ஸவாச
எல்லாவற்றிற்கும் அழிவும் சோகமும் சொல்பப்பட்டது.

அபஸிநிதி. அவிநாடிமார்க்கத்தாலே சதுர்முதையடைவதாக வாஹி சொன்
னார். அதனால் சதுர்முதையுபாஸிப்பவருக்கு அந்த கதி யென்றதாகிறது.
பரமஸுத்தையையடைவதாகக் கூறி பரப்ரஹ்மத்தையுபாஸிப்பவருக்கே அந்த
கதியென்றார் கைமிநி. வாஹிசுரென்ற வ்யாஸர் அபயாசுதொவாஸ் = அவ்விருவ
கையிலும் தோஷமிருப்பதால் அபஸிநாஸனாந் = ப்ரதிதோபாஸகரல்லாதாரை
ப்ரப்ரஹ்மத்தைப் பெறுவீக்கும் அர்ச்சிராநிதி யென்றார். ஸிஸ்யமாவது சரீரம்;
சேதநா சேதநங்கன் பரப்ரஹ்மத்திற்கு உடல், உயிரைவிட்டு உடலைமட்டும்
உபாஸிப்பவர் ஸிஸ்யாஸனார். பரமாத்மாவையுபாஸித்தாலும் பரமாத்மாவின்
உடலாக ஜீவனையுபாஸித்தாலும் இக்கதியுண்டு. பஞ்சாக்நிவித்யையில்
புத்தையையுபாஸிப்பவருக்குப்போல் ஸய ஸ்ய விது:யே தே அரணே அஹி சத்யஸுபாஸி
என்று ஜீவோபாஸகருக்கும் அது சொல்வப்பட்டதே. அதுவும் ஜீவாந்தர்யா
மியாகப் பரமாத்மோபாஸநமே யாகட்டுமே யென்னில்—அப்படியாகில்
கைமிநி பக்டமும் வாஹிசுரமும் ஒன்றாகும்: அபஸிநாஸனாந் என்கிறஸுத்தரம்
இடம் பெகுது. அப்படி யிசைந்தால் உபநிஷத்தில் ஸய ஸ்ய விது: என்றும்
யேதே என்றும் இரண்டாகப்பிரித்தது வினாடும். யேதே என்கிறவாக்யமும்
வ்யர்த்தமாகும். அப்படியானால் ச்ருதிபுத்தத்தாலே ஜீவமாத்ரோபாஸநமா
னாலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியிருக்கட்டுமே என்னில்—அது நாய; யாய; இப்பாதி

க்கும் நாராயணனுவாகத்திற்கும் விருத்தமாகும். ஸ்ரீசரீரமாக ஜீவோபாஸநம்
கொள்வதற்குப் பதமில்லையே பென்னி—ஜீவோபாஸநமாவது ஜீவனையுள்ள
படி உபாஸிப்பதே; ஜீவாவாஸநத்தில் மற்ற ஆகாரங்கள் போலே பரமாத்ம
சரீரத்வத்தையும் சேர்ப்பதாம். ஆதில் உபாஸித்தபடிதானே பெறவாகும்;
ப்ரதானமாக ப்ரஹ்மத்தைப் பெறவாகுமோ என்னி—விஜோதயில்லை பென்
கிறார் ஸ்ரீகிருஷ்ண என்று [இதுவும் எதேசயாஹு என்கிற ஜாஹ்லியிற் கருதப் பெறும்.]
தத்க்ரதந்யாயமும் சேரும். உபாஸித்தபடியுங்கூட மோஷத்தில் ஸாஸித்
கலாம்; அவ்வாறு மோஷத்தில் ப்ரத்யக்ஷமே யானபடியாலே தர்மியானது
ப்ரதானமாகவும் ஜீவாதிகள் அப்ரதானமாகவுமே புலனாகும். உபாஸனத்தில்
ஜீவனை விசேஷ்யமாக்கினாலும் சேஷசேஷிபாபத்தை க்ரஹிப்பதால் ஸர்வாஸா-
ஸம் பரமாத்மாவினிடம் அனுபவிக்கப்படுவதேயாகும். ஸமாநவிஷயகர்வமே
தத்க்ருதப் பொருள். ஸ்ரீகிருஷ்ண என்பதாலே யஜாந்ருஷிந் கிஷ்ருஷி மபிநி
சேஷ ஸாஸி என்கிற வாஸ்யம் கருதப்பெறும். அதன் பொருளாவது இவ்வுலகில்
ஒருவர் எந்த வஸ்துவை எவ்வாறு உபாஸிக்கிறானோ, அது மறுமையில் அது
பவிக்கப்பட்டு அவ்வாறேயாகிற தெனவாம். ச் யஜாந்ருஷிந் கிஷ்ருஷி என்கிற
வாஸ்யத்திற்கிணங்கவாம் இப்பொருள், அவ்வது எதன் ப்ராப்திவிஷயமாக
உபாஸனமோ, அதன் ப்ராப்தியுள்ளவனுடிறுமென்னவாம், இதன் ஸீரிவை
நமஸ்சாத்நோக்யபரிஷ்காரத்திலும் அவிநாசஸாராபகி (3-3-1) 33: நிஷிமா-
ஷு என்கிற ச்லோகவ்யாக்யானத்திலும் காண்க. பஞ்சாக்நிவித்யையிலும்
ஜீவாத்நாந்ரபாமியாவே பரமாத்மோபாஸநத்தை உபநிஷத்து ஏன் கொள்ள
வில்லை பென்னி—ஜீவப்ரதானமான கைவல்யமென்கிற பலனையும் இதற்குச்
சேர்ப்பதற்காகவேன்க. ஸ்ருஷித்யையில் ஸாஹிஸாஸாஸிமியாக உபாஸித்தாலும்
வஸ்வாதிபதப்ராப்தி யுண்டே, அது போலாகட்டுமே பென்னி—அப்படி
யானால் எவ்வா பக்தி மார்க்கத்திலும் ஸ்ரீ மஹிஷி என்று அந்தந்த ஆத்மாவுக்கு
அந்தர்யாமியாக உபாஸனமிருப்பதால் எங்குமே கைவல்யம் பலனாக ப்ரஸங்
கிக்கும். மோக்ஷத்தில் சுத்த ஜீவனுக்கும் ப்ராப்தியிருப்பதால் அவ்வளவே
அதற்குப் போதுமானதென்னி—பஞ்சாக்நிவித்யையிலும் அவ்வளவேயாய்க்
கைவல்யம் ஸித்தியாது. அதனால் க்ருதி பிரித்தோதிற்று.

சூரத்திலே இதி. ஸூத்ர பலனக்கு நான்குவித ஜீவோபாஸன மென்பது
சரீபாஷ்யத்திலே விசேஷ ஸ்ரீயசி என்ற சூரத்திற்குப் பிறகேயிருப்பதால்
அஸிதசூரத்திலே என்ன வாகுமோ என்னி—அது அஸிதசூரத்திற்கு ஸுஹமாய்
இதுவே ப்ரதானஸுத்ரமாகையாலும் அந்த சூரார்த்தம் முடிந்தபிறகு
ஸித்தாத்நிஷிஷாஸத்திலேயே இவ்விஷயவிஷயமிருப்பதாலும் பிறத ஸுத்ர
விஷயமே இதுவுமாகு மென்க.

அவிநாசாநிபுஷ்டிமயாஸித்யானது ஸ்ரீயாஸனானுகேயென்றாலும் கைவல்
யம்மட்டும் பலனான ஜீவோபாஸனத்திற்கும் அவிநாசாநி இருக்கட்டுமே;
பூமிஸாரம் ஐஸ்வர்யார்த்திகே யாகையால் இவ்வுபாஸனத்திற்கு அது கதி

‘புலோபநிஷதமத்யபிஷானாடி’ என்றிற ஸூத்ரத்திலும் ஒரு விதவிசேஷத்தில் உபாஸ்யன் பரமாத்மா என்கைக்கு அர்ச்சிராடிநி: சொன்னதை ஹேதுவாகக் கொண்டு ஸாதிக்கையாமே சிவமாத-உபாஸகனுக்கு அர்ச்சிராடிநி யில்லையென்னுமிடம் சிவ மாயிற்று. ஆகையால் ப௃பாஸியில்வாதார்க்கு இச் சூகத்திற் சொல்லுகிற பர்வபாபநிகுதி இல்லை. சரீபாபநிஹிபுடையார்க்கு பஹ்யாநுபவசகோபயில்லை.

இப்படி இங்கு ஸ்ரீபாபநிவ்ருச்சியைச் சொல்லுகையாலே டெரலாமானுமவ த்ருக்டுக் காரணமாய், பரிபூர்-மஹ-மனுஷர்துக்குப் பரிவ்ருக்மான டெர்விசை மும் பழிகையாலே 'மாசைவீச' என்று கீழ் ஸ்ரோத்திற் சொன்ன ஸ்ரீம் இங்கும் சிவமாயிற்று. 'மாசைவீச' என்கிற பரிபாலது—பரிபூர்நுமவம். இப் பரிபூர்-மனுஷபரிவ்ருக்காக அந்நிராதிபதியும் தேசவிசைபரிபியமுண்டாகிறது. இக் கமத் திலே இவ் மனுஷம் கொடுப்பதாக உதன்னன் அநாடியாக தியமித்து வைத்தா

யாகாதே யென்ன அது ஸுதத்ரவிருத்த மென்கிறார் பூதேதி. ப்ரணயுபநிஷங்காஹி
 உபநிஷத் என்றபடி உபநிஷத்து ப்ரணயினாஹிமாமமாகும். பூதோபநிஷங்காவான்
 ப்ரஹ்மவீத்து. அவனுக்கே யாகிற அச்விராடிசித்யை உபகோஸலவீத்யையில்
 ஒதியிருப்பதால் அது ஜீவமாத்ரோபாஸனமாகா தென்று ஸுதத்ரகாரர்
 அருளியதால் தேவலகைவல்யத்திற்கு அர்ச்சிராதிக்ரி யில்லை யென்று வ்யத்தம்.
 அநாவ்சிசாங்மென்றும் த்வையமென்றும் ப்ரணயமென்றும் ப்ரஸித்தமாய் சஜிவ
 லக்ஷணே நிவூதிஷமுமான அச்விராடிசி ஜீவமாத்ரோபாஸனத்தில் வாராதென்று
 அங்கே பாஷத்தில் தெளியவாமென்றபடி. ஸங்கோசமில்லை இதி. மோஷ
 சந்தத்திற்கு முக்கியமான பொருள் ஸர்வப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தி. அந்த
 அபாஷத்தோடு ஈடமாபும் ஈடாஸுஈடாஸுஈட மொன்றே. அதனால் அதே உரு
 மோஷ உரு; என்னப்பட்டது. அதுபவத்தில் ஸங்கோசமிருந்தால் அது அந்த
 மோக்ஷமாகாதென்ற படி.

பஞ்சோத்ரிவீத்யாநிஷ்டனுக்கு தேஹாவஸாநத்தில் ஸர்வபாபநிவ்ருத்தி வந்தும் சில காலம் தேவலாத்மாநுபவமே யிருக்கிறதே யென்ன, அவனுக்கு ஜீவவிசேஷ்ய உபாஸநம் காரணமாகத் தேவலாத்மாநுபவத்தை ஸங்கல்பித்திருக்கிறபடியால் அதனால் அர்ச்சிராதிகளியின் முடிவு கிடைக்காமையால் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி விளம்பிக்கிறது. அது முடிந்தபிறகு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியே என்றறிவிப்பதற்காக, 'தர்மவிசேஷமும் சழிதையாலே' என்ற வரையில் கூறியதாம். மற்ற தைவல்யார்த்திகளுக்கு ஸஞ்சிதஸர்வகர்மநிவ்ருத்தியாகிற ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி சொல்லவொண்ணாது. அது மோக்ஷார்த்தவித்யையில் தானே ஓதப்பட்டிருக்கிறது. சரீரத்தினின்று பிரியங் காலத்திலேயே பூர்ண ப்ரஹ்மானுபவம் ஏன் இல்லை யென்பதற்கு உத்தரம் இப்பரிபூக்னேதி. ப்ரஹ்மநாடிவாயிலாகப் புறப்பட்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ப் பரமபதத் திலே 'வர்யோநிஷயஸ்ய ஸுநஸ்யேன அமிநிஷயே எனவாகிருனென்று ஒருவித க்ரமத்திலே பூர்ணானுபவம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஸஞ்சிதஸர்வகர்ம நிவ்ருத்தி வந்தவனுக்கு பரஞ்சோதிப்ராப்தி பெறும் வரையில் அநுபவ

தென்னுமிடம் இக் ரிதிவிசேஷாதிசைப் ரிதிபாதிக்கிற ஶாஸ்திரங்களாலே சித்தம்.

இக் ரிதிவிசேஷத்துக்கு முன்பு ஶாஸ்திரத்தாலே ஶ்ரீராமசுந்தர அறிபிறப்போதும் யோகத்தாலே ஶாஸ்திராதிசைப்போதும் விமலலோகாதிசையில் ஶாபிக்கும்போதும் பிறக்கும் ஶ்ரீராமம் சுகதாபிநமாய் ஶ்ரீராமசுந்தரமாய் வருகிறதாயையாலே பரிசுத்தமுமாய் விசேஷவத்துமாயிருக்கும். சுகதையில் பிறக்கிற ஶ்ரீராமம் சக்ஷிவிசேஷங்களுக்கும் காரணம் ஒன்றுமில்லாமையாலே பரிபூர்ணவிசயமுமாய்ப் புனவிசேஷரஹிதமுமாயிருக்கும். இவ்வநுபவபரிவாஹமாய் 'கிஷ்கிணிகி மி' 'பு' என்கிறபடியே சேஷி உகந்த பரிபூர்ணகேதம் வருகிறது. 'பாரசுமிகி' என்கிற ரஹஸ்யத்திற் சொன்ன கலாபரிபரமையெல்லாம் இங்கே ஶ்ரீராமம் விவக்ஷிக்கப்படுகிறது. —o—o—

இனிமேல் 'மா யுசு' என்றிறவித்தாலே கீழருளிச் செய்த அபித்தித் தீர்வு ஶ்ரீராமமாகிறது சிலர் 'மா யுசு' என்கிறவிது விசியாகையாலே ஶ்ரீராமன பின்பு ஶோகிக்கை விசயநிஷ்டாமாய் இவனை உபாயமுனான ஶ்ரீராமன் நெகிழ்ந்து தன் கையிக்குத் தானே கடவனாகையாகிற ஶ்ரீராமமுண்டாமென்று சொன்ன விடம் பூரிபூர்-உபாயவத்தையும் 'ஸர்வபாபேஶ' என்கிறவிடத்திலே உட்டித் தாங்களை பண்ணின ஶ்ரீராமனத்துக்கும் 'ப்ரபந்தனை ஶ்ரீராமன் ஒரு படியாலும் தகவிடான்' என்கிற வாய்ங்களுக்கும் விசயமாம். ஆதையால் இவ்வபாயத்தில்

ப்ரதிபந்தகமிருக்கிற தென்று கொள்ள வேண்டு மென்றபடி.

பரிபூர்ணநுபவம் ஸ்வத: ப்ராப்தமென்றார் கீழ். அதனால் அபூர்ணமான அநுபவம் புண்யசார்டமென்றநாயிற்று. அதை விளக்குகிறார் இக் ரிதிவிசேஷத்துக்கு இதி. ஶாபிக்கும்போதும் = அடையும் போதும். ஶர்வ பரிப: பரிபரி ஶர்வமான்னி ஶர்வ: என்று அநுபவந்தானே சொல்லப்பட்ட தென்ன—கைங்கர்யமும் புருஷார்த்த மென்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளுகிறார் இவ்வநுபவேதி. அது அநுபவத்தின் பரிவாஹமாகையாலே ஶ்ரீராமன் ஶ்ரீராம: என்றபடி சேஷசேஷி பாவ-அநுபவம் சொன்னதாலேயே ஶ்ரீராமனுக்கும். ஆக ப்ரபந்தனுக்கும் மோஷ-விசயி என்றவிருந்தே எல்லாம் ஶ்ரீராமன் மென்றதாயிற்று. அனாலும் ஶ்ரீராமத்தில் சொன்ன பரபக்தி-பரஹ்நாந, பரமபக்தி, விசததமாநுபவ, ஸர்வவித கைங்கர்ய ஶ்ரீராமன் இங்கே தெரிபவில்கையே என்ன—எல்லாம் அர்த்த ஶ்ரீராமன் மென்கிறார் பாரசுமிகி. ஶ்ரீராமமாயிதி. 'காசிகி காமபரி அநுபவ:,' இத்தியாயும் கைங்கர்யத்திற்கு ப்ரமாணம். ஸர்வவிதகைங்கர்ய ஶ்ரீராமன் மென்பதற்குத் தாத்பர்யம் ஶ்ரீராமவிசயவிசயத்தில் விவரிக்கப்பட்டது.

சேஷவத்தில் கடைசியாகத்திற்கு வ்யாக்யானம் தொடங்குகிறார் இனிமேல் இதி. தீர்வு = சரணுகதியாலேயே மோஷமென்பதில் உறுதி.

மா யுசு: என்பதற்கு 'மாநுசு' 'பு' என்ற விடத்திற் போல் நிஷேதவிதியே யாம்; இவ்விதியை வாக்யம் ஶ்ரீராமம். பொய் சொல்வதிற்போல் சோகிப்பதில் சிகைக்கயுண்டு' என்று சிலர் உரைத்தனர். அவரே ப்ரபந்தனுக்கு உத்தராவமும் லேபியாதென்று உரைத்திருக்கின்றனர். இது பரஸ்பரவிருத்த மென்கிறார் சிலர் இதி. இதுவரையில் சோகித்திருந்த நீ சோகித்த வேண்டா

நாம் ஸாஸுர-புருஷிகளாகில் செய்வது என்?' என்று ஷோகித்த அர்ஜுநனைப் பற்ற 'மா ஶுப: ச்ரவத் தீர்வமிஜாதோ஽சி பாஸுவ' என்றும்போலே, இங்குச் சீரிய கலத்தில் தீர்வம் நடவாநிற்கச் சிவகாலசேஷமாய் அக்ஷரவஸூலமாய் அக்ஷராவ-
திதர்த்தம் க்ஷு-பாஷமமான பவாதத்தையும் தன் அளவையும் கண்டு 'நமக்கு இவ் பவாதம் தலைப்பட்டி எங்கே இப் கலசிசி உண்டாகப் போகிறது?' என்று ஷோகித்த அர்ஜுநனக்கு ஶபகாலபாஷமாய் தீர்வ-அக்ஷர-அக்ஷரமாய் ஶுக்ரமான பவாதத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து அம் முகத்தாலே கலசிசியில் நிமிராமாய் நிஷங்குமாமம்படி உண்ணி 'மா ஶுப:' என்று சொன்னால் இது பவாத-
தீர்வாதிதர்த்தமாகப் பிறந்த ஷோகத்தைக் கழிக்கிறதாயித்தனையிறே.

இப் பவாததீர்வியில் முற்பட மகதி-பாஷ-அக்ஷரத்தை உண்டாக்கிப் பின்பு பரபரவா மோக்ஷபாஷமமான கர்மயோக-பாஷமமானபாஷமாய் பாஷா-மோக்ஷபாஷமாக பௌத்திதர்த்தமான பவாதயோகத்தையும் பரபரவாமாத பவாதித்த,

'इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद्गुह्यतरं मया । विमृश्यैतद्दशैषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥'

மாஶுப: என்ற சொல்லால் முதலத்யாயத்திற் சொன்ன சோகத்தைக் கொள் வதில்லையே; அந்த ஸந்தர் ப்பத்திலேற்பட்ட சோகத்தையானே கொள்வது. அதைப்போல் தீர்வ மென்று வருத்து. ஸம்பத்தாவது முன் இராமல் பிறகு பந்தேதரியான தர்மம். இது என்ன வென்பது அங்கே விளக்கப்பட்டிருக் கிறது. இருவித ஸம்பத்தங்களில் தீர்வத்தானது மோக்ஷ மென்ற பலத்திற் காவும் ஆஸூரஸம்பத்து அக்ஷர பவாதத்திற்குக் காரணமாகவும் கொள்ளப்படும். பாஸுவ-அர்ஜுன! நீ ஸத்புருஷனின் புதல்வனாதவால் தீர்வத்தோடு பிறந் திருக்கிறாய். மா ஶுப: = ஆஸூரஸம்பத்தே தனக்குள்ளேயேவென்று கவலைப் படாதே யென்றான் கண்ணன். சீரிய பலம் = மிகச்சிறந்த பலமான மோக்ஷம். சிவகாலசேஷம் = பஹுஜநம்ங்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டியது அக்ஷரவஸூலம் = பல இடைபூறுகள் கொண்டது. அக்ஷர அபிதர் = அநுஷ்டிப்பதிலேயே மிக்க கவனம் செலுத்தியிருப்பவர். க்ஷு-பாஷம் = வெகு ச்ரமப்பட்டு ஸாதிக்க வேண்டியது. தன் அளவு = தனக்குள்ள ஜ்ஞாநசக்திக் குறைவு. தலைத் தட்டி-மூடிந்து; காட்டிக்கொடுத்து-உபதேசித்து அநுஷ்டிக்கச் ப்ரேரித்து, முன் உபதேசித்த பக்தி யோகத்தையே தீர்வமிந் என்கிற ச்லோகத்திற்கு முன்ச்லோகத்தால் மீண்டும் உபதேசித்திருப்பதால் அந்த உபாயத்தை விடவில்லை யென்று தெரிகிறதே; அதற்கு விரோதமாக ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி விஷயமாகக் கலாமோ வென்ன-ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி பரமாகும்படி முழுமையும் நிர்வஹிக்கிறார் இப் இதி. மகத்யாஸிவிகமாவது-ப்ரக்ருபிடரிணமமான தேஹா திகளைவிட ஆத்மா வேறென்ற தெளிவு. இதி இதி. கதை 18-63. இதி-இவ் வாறு குஹ்யத்ரய-கர்ம க்ஷு-பாஷமான ஸாம்ஸாரிக க்ஷு-உபாயமான கர்மாதி ரஹஸ்யார்த்தத்தைக்காட்டிலும் மோக்ஷார்த்தமாகையால் அதிரஹஸ்யமான ஜீவாத்மபரமாத்மவிஷய ஜ்ஞாநமானது என்னால் அரசவிரும்பாத உனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது, பத-இந்த ஜ்ஞாநவிஷயமான கர்மயோகம் ஜ்ஞா

என்று அருளிச் செய்தவாறே அர்ஜுநனுடைய சூரத்தில் உறவுதலக் கண்டருளியிருக்கச் செய்தே கடுக சூராதகை அருளிச் செய்யாதே 'பரிசு'

நயோகம் பக்தியோகம் என்பவற்றைப் பாராய்ந்து யथा சூரஸி எப்படி விடும்பு கிருயோ யथा சூர—அவ்வாறு செய் என்றார். உறவுதலை = சோகத்தினால் வந்த வாட்டத்தைச் கண்டு உபாயம் சூரவாயிருப்பதால் வருந்துகிறுமென்று அறிந்தாரே; உடனே சரமச்சோகத்தைதானே உபதேசிக்கவேண்டும் அதை விட்டு பக்தியோகத்தையே மீண்டும் சொன்னால் வருத் தந்தானே மிகுமென்ற கேள்வியில்—அதேதான் ஸத்யம்: அதைத்தான் உபதேசிக்க வேண்டும்; ஆனாலும் தாம் யதேசுசி யथाசூர என்று சொன்னதாலே அதன் கருத்தை நன்கு அறியாமல் ஏதோ பொருள் கொண்டு வருந்துகிறான் போலுமென்று கருதி மீண்டும் பக்தி யோகத்தை உபதேசித்தார்; இதை யருளிச் செய்கிறார் கடுக இத்தயாபியால்—கடுக—விரைவில். இங்கே அர்ஜுநன் நினைப்பு: இவ்வாறாகும்—கீழே கர்மயோக ஜ்ஞாதயோகங்களை ஜீவாத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்காக உபதேசித்து பக்தி யோகத்தை தானே மோக்ஷத்திற்காக உபதேசித்தார். இவற்றில் ஏதேனு மொன்று செய்தால் போதுமோ? கர்மயோக ஜ்ஞாத யோகங்களில் ஏதேனும் செய் என்று பக்தியோகத்தை விட்டுச் சொல்லத் தானாகுமோ? என் இஷ்டப்படி நான் செய்தால் மோக்ஷம் வருமோ? ஓர் ஊருக்கு இரண்டு வழிதளிருந்தால் உன் இஷ்டப்படி போகலா மென்னலாம்; இங்கே கர்மயோகமும் பக்தியோகமும் ஒரு பலத்திற்கான வைதல்ப்பிக உபாயமன்றே. நளமஹாராஜன் சனியின் ரிஷியில் எவ்வாம் விட்டுச் சென்ற போது தமயந்தியும் தொடர்ந்துவர. இவளை வழியில் விட்டால் எங்கே எப்படி போகிறதென்று திகைப்பானென்று, அவளைத் தான் விடப்போவதைத் தெரிவிக்காமல், அவளைப் பார்த்து போ என்றும் சொல்லாமல் இரு மார்கங்கள் ஸந்திக்கும் இடத்திலே நின்று, ஐவ யथा:—இந்த வழியானது சிவபரிமா—உன் பிறந்தகமான விதர்ப்ப தேசத்திற்குப் போகிறது. ஐவ: மற் றொரு வழியானது கௌரவா நகரம் = நாம் அரசாண்ட கோஸலதேசத்திற்குப் போகிற தென்றான். இதனால் தான் சொல்லாமல் விட்டுப்போனபிறகு இவள் தனக்கு இஷ்டமான வழியிலிழிந்து ஏதேனு மொரு நாட்டுக்குப் போய்ச்சேரலா மென்று நினைத்தான். அது போல் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத் திற்கான உபாயத்தையாவது செய்யலாம்; அவ்வது மோக்ஷத்திற்கான உபாயத்தையாவது செய்யலாமென்றே சூரவிதா மஜ:நே சாம் என்ற—டி எதற் கேனும் ஒரு பக்தியோகம் செய்யலாமென்றே சொல்லலாருமோ என்ற வாறு. இப்படி முடித்தில் உறவுதல் என்று கல்ப்பனை செய்து மீண்டும் பக்தி யோகத்தையே உபதேசித்தார். மோக்ஷத்திற்கான ஏதேனு மொன்றென்று நினைக்காதே; பக்தி யோகம் செய்தேயாகவேண்டு மென்ற தாகிறது. அப் படியானால் யதேசுசி யथा சூர என்னத்தகுமோ வென்னில்—கர்மயோகங்கள், சூரவிதாபரே யத் இத்தயாதி ப்ரமாணத்தாலே பலவகையாயிருக்கும்; பக்தியோக.

சு ஜகஜ்ஜ: ஸ்ரோத்யஹதேதசாம்' என்கிற கட்டகாகையக் கண்டருளி, நாம் 'இன்னது உனக்கு சாஷாவு—மோஷசாஷனமான பரமஹம்சம், இத்தைப் प्रधानமாகக் கணிசித்து இதுக்கு அநுஷ்டமமாக வர்தி' என்று நிர்மலபாதே 'एष पन्था विद्भिर्णासैव गच्छति (यात्यति) कोसला' என்னுமாப்போலே உபேஷகரவர்களைப் பண்ணலாம்படி. யதேக்ஷசி तथा குக என்று சொல்லித் தலைகட்டினேமென்று இது வ்யாஜமாக யோகித்தானென்று நினைத்து, இன்னுமொரு நிலை प्रधानமான பக்தியோகத்தை நிர்மலிக்கு உபேஷதத் துப் பார்ப்போமென்றிதொரு வினோதத்தைக் கணிசித்தருளிப் பண்டு உபேஷித்த மக்தியோகத்தன்னையே 'सर्वगुह्यतमं भूयः' என்று தொடங்கி இரண்டு ஸ்ரோதத்தாலே அநுஷ்டமம் தோற்ற அபயமிகுமாம்படி. நிர்மலித்து நிர்மலிக்க, அவ் வளவிலும் இவன் ஶோகம் இரட்டித்துத் தோற்றின படியைக் கண்டருளின ஶாரதிபுருஷ ஶார்வேசுவரன் 'இனி இவன் பரமஹம்சமாய் அநிலபுவான மோ ஶ்ரோபாயத்தை உபேஷிக்கைக்குப் பூர்வாகமான' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அருளிச்செய்யப்போகிற சீரிப ஶ்ரீராமத்துக்குப் பரமஹம்சமாக ஒரு காலகேஷ பம் பண்ணுதே கடுக அடல்-பல்-லாஷனமான அபிஷேகரணாபதியை உபேஷித்து இவனுடைய மனோரத்திக்கும் ஶாரதியாய் ஶர்வோகத்தையும் கழிக்கிறானென

மும் ஶத்வித்யா—ஶ்ரீவிஷ்ணுபத்தாலே பலவகை. அவற்றில் எந்தக் கர்ம யோகத்தையும் எந்த பக்தியோகத்தையும் விரும்புகிறயோ அதைச் செய் என்றதாகும். இதை யறிந்தபிறகும் அவனுக்கு உருவதனுண்டா என்று மீண்டும் பரீக்ஷிப்பது இதனாலாகிறது, பத்தனை இப்படி பரீக்ஷிக்கலாமோ வென்னில்—மனத்தில்திடமேற்படுவதற்காக ஶ்ரீசுவரன் பரீக்ஷிப்பதண்டென் கிறார் பரீக்ஷிச்சேதி விஷ்ணுதர்மம் 74—79. नराणां अर्थविवेचनविषये जनादनः என்பது உட்கரணம், यथाशुभमिच्छामि अन् तस्य ह्यशुभम् என்ற வாறு திடமற்ற மன முடைய பக்தர்களைப் பணத்தையழிப்பது போன்ற பல கார்யங் களாகிற உறைக்கல்வில் உறைத்து மனத்தைப் பரீக்ஷிக்கிறுனென்றது. அது போல் அர்ஜுனனைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக இவ்வாறு உபதேசித்தான். சட் டனைடையக் கண்டருளி = ரீதியை யனுஸரித்து; இரண்டு ச்வேகங்களாவன 'सर्वगुह्यतमं, ममना भव' என்பவை சபயமிகுமாம்படி = ஶயமிகுமாவது—முன்டி நாம் அறிந்ததே இது என்கிற ஶ்ரீராமம். ஒன்பதாவது அத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள மமனா ஶவ என்கிற ச்வேகமே சிறிது வேறாக விருப்பதால் அந்த பக்தியோகமே இதென்ற ப்ரத்யபிஜ்ஞை வரும்படி என்று பொருள். இரட்டித்து இதி. இந்த முன்று யோகங்களுக்கும் ப்ரத்யாக வேறென்று சொல்லுவாரோ என்றெறிந்பார்த்த நமக்கு இவ்வுபதேசத்தால் வேறென் றில்லை யென்றே தெரிந்ததென்று சோகம் வளர்ந்தது. பக்தியோகத்துக்கு இவ்வளவு ப்ரசம்னை செய்தாரோ, ஶ்ரீராமத்தைச் சொல்லுகிறவர் அதற்கு ப்ரசம்னை செய்துதானே சொல்ல வேண்டும்; ஏன் அவ்வாறு சொல்லவில்லை யென்ன அதற்கு உத்தரம்—ஒருகாலகேஷபம்பண்ணுதே = சிறிதும் காலதா மதம் செய்யாமல், வருத்தத்தைக் கண்டு வருந்தி விரைவில் உபதேசித்தா

யாலே திங்கு நிவாரிக்கிற ஷாகம் பழைய ஷாகங்களில் வேறுபட்டதென்று மீடம் பரணபராமசுந்தாலே சுயைகம்.

உபாயாநரரதிகுணவணைக் குறித்து 'மாயைக் ஷரண் வஜ' என்று விதித்த சட்டனாயிலே பசுக்கணவன் ஷகன்கையிலே ஷரணமேவும் பண்ணுகையாலும் சவந-காஷிகுண சேஷி ஷரணாரம் பண்ணுகையாலும் இப் ப்ரபந்தனுக்கு இச் ஷாகத்தில் யூவந்தியிலே நிர்மலமும், உவ்விபாய் ஷிகுணமாய் அபித[ர்] விஷயத்தில் சயபாஷியான சேஷி, 'அஃ சா சர்வபாஷையோ மோஷயிஷமி' என்ற ருளிச்செய்கையாலே ஷரணமரண இவனுக்கு இனி அபாமி-நரகாதி-பயபாஷ ஷகாமரணமில்லாமையாலே நிர்மலமும், இச் ஷாகம் "செம்மையுடைய திரு வரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெரு வரந்ததை" யாகையாலே விரசங்-யாவமும் கலிதம் சுவையால் திங்கு உபாயவிஷய-அநுபாஷங்கள் வந்தால் உபாய-அநுபாஷமாயும் கல-அநுபாஷமாயும் வரும் ஷாகத்தில் பரிசியில்லை என்கிறது.

இத்தாலே ஷாகவிஷய-அபிதன் ப்ரபந்திக்கு அபிதரி என்று தோற்றுகிறதே அஃ மீதோஸி' என்றும் 'பாவி தழுவின மொழி பதந்தஞ்சி நம்பனே வந்தான்

சென்றபடி. மனோரதத்திக்குமிதி. சாரவிகுண என்றது துதந்தாச. பழைய ஷாகங்களில் = அப்பாயம் 1. நும் 16. நும் கண்ட ஷாகங்களிற்சாட்டிலும்.

மாதுவ: என்றவிய நிர்பரந்தவாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணமென்கிற கருத் தாலே கருவியாசிகாரத்தில் கூறிய நிர்பரந்தவ—நிர்பயந்தவ—நிஸ்ஸம்சயந்தவ, உருமநகரங்களை விரிவாகக் கூறுகிறார் உபாயாநரேதி, செம்மை இதி. நாச். திரு. 11—10 அபாமி (அபித) குணமுடையவரான ரங்கநாதர் க்ருஷ்ண னாயிடுந்த போது சொன்ன ஸத்யமான பெருமை பொருந்திய இந்தச் சரமச்லோகமான ஸுத்தியைத் தந்தையரான விஷ்ணுசித்தர்கேட்டிருப்பர் பியோ டி ஜானினோஸ்யடி அஃ ச ச மமபிஷ: என்ற அவர் சொல்லுக்கு முரணாக அவரே நடந்தால் யார் தாம் அதை ஸ்தாபிக்கமுடியுமென்றது. இப் பாசரத்திலுள்ள விசேஷத்தை நமது ப்ரபந்தரையேயிற் காண்க. ஆகையால் = பவந்தவாய்மானபடியால், உபாயாநுபாஷமாயுமென்ற உம்மையிலிருந்து. கலாநுபாஷமாயுமென்கிற அம்சம் தோற்றுகிறதென்பர். அதையும் சேர்த்தே பாடம் உளது.

இந்தச் சரமச்லோகத்தில் ஷாகமுள்ளவன் ப்ரபந்தியதிகாரியென்றி ருக்கச் சிலவிடத்தில் அச்சமுள்ளவன் அதிகாரியென்று தெரிகிறதே யென்று கேட்டுப் பரிஹரிக்கிறார் இத்தாலே இதி. அஃ மீதோஸி தேவ ச்ஸாரேடின் மயாநே, பாடிமா புணரிகாஷ ந ஜானே ஷரண் பரஜ ஜிகந்தை 1—8. பாவி இதி. பெரியதிரு மொழி 1-6-4. வம்புலாம் என்று பாட்டாரம்பம். சிறந்த சொந்த மனை வியை விட்டுப் பரதாரத்தைப் பரிக்கரணித்ததால் யமலோகம் இழுத்துச்சென்று அங்கே செம்பினால் செய்யப்பட்ட ஸ்திரியருவை நெருப்பினால் எரித்து, அடே பாவி! அன்றுபரதாரத்தைத் தழுவினாயே; அதனால் இதைத் தழுவினாய் யமபடர் கள் மொழிவதை எங்கே கேட்கவாகுமோ என்று அச்சம் கொண்டு அந்த நரக ப்ரபந்தியை நீக்குவதற்காக அப்பனே! உன்னைச் சரணமடைந்தேன் [என்று

திருவடி யடைந்தேன்' என்றும் மீளனுவன் ப்ரபத்திக்கு அகிலாரி என்று சொல்லுகிறபடி என் என்னில்—கீழ் அமிசமம் சித்தியாதே நின்ற நிலைபாப் பார்த்து யுகமும். மேல் அமிசமத்துக்குப் ப்ரதிபந்தங்களுள்ள ப்ரப-விருத்திபாப் பார்த்து மயமும் நடை யாடுகிறதாயையாலே சூழ்வுக்கு அநிஷ-நிவ்ர்த்தியிலும் ஸ-மாசியிலும் ஒன்றைச் சொல்ல இரண்டும் வருமாப்போலே அகிலாரத்திலும் ப்ரயோகங்களில் ஒன்றைச் சொல்ல இரண்டும் சித்திக்கும். அகில-அகிலானுக்கு இப் ப்ரயோகங்கள் இரண்டும் விஞ்சியிருக்கும். ஆகையால் இங்கு அநிஷயிச-யோக—பாதிபுண அகிலாரிவிசேஷத்துக்கு அநுபுணமான உபாவிசேஷத்தைக் காட்டி இவனை நிரஸ்யபுணமாய், நிர்மலபுணமாய், நிர்மலபுணமாய், ஹ்யநாவமாக்கித் தரிசுக் கட்டுகிறது. இவ் அநிஷயிச-ப்ரயத்தைப் பற்றி, "அஞ்சின நீ என்னை அடை யென்றார் வந்தார்" என்றும் சொன்னோம்.

இப்படிச் சந்தையனான இவனுக்கு 'தநு கர்ம லமாசரே' என்று விரிசமான கர்மாவஸ்தரம் கீழ்—அநுபவிஷ—அதாசாரவிசேஷமென்னுமிடம் பூர்ப்ரபந்தங்களாலும் இச் சந்தைந்தன்னில் 'அகிலாசந்தையி' என்கையாலும் சிறும். ஆகையால் மேல் கலசியில் அநுபம் இல்லாமையாலும், மோஷொயமாக ஒரு கர்மவிசேஷமில்லா மையாலும், இவனுக்கு உள்ள கர்மம் அபா—அநுபாலனபுணமான ப்ரயபயோகமாய் கையாலும், அபாசம் ப்ரபந்தமானால் அகிலாசந்தைந்திற் சொன்ன கட்டையிலே அநுபாபிகளாலே சூர்ப்ரபந்தமானகையாலும் இவன் ஹ்யநாவாகக் குதையில்லை.

பாசரத்தின் பொருள். சோகமாவது இது வரையில் பலன் பெறாமையால் வந்த துக்கம். சமமாவது—பலனுக்கு விரோதிகள் மேலே யிருப்பதைப் பற்றி துக்கம். இரண்டு மிருப்பதால் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு உபலக்ஷணமாகு மென்ற கருத்தால் அருளுகிறார் கீழ் இத. அஞ்சின இத. திருச்சின்னமாலை ரிவத பாட்டு. தருமன் விட என்று ஆரம்பம். அதில் எம்பெருமான் ஜீவனைப் பார்த்துச் சொல்வது. ஸம்ஸாரத்திலிருக்க மிக அஞ்சின நீ அது தீர என்னை அடைவாயா என்று அருளினவர் வந்தாரென்று இதன் பொருள். இதில் அடைவதற்கு அச்சம் அதிகாரமென்று சொன்னதாகிறது. ஸ்ரீமதந்ரே எப்படி ஸித்திக்கு மென்ன விளக்கி யறிவிக்கிறார் இப்படி க்ருதக்ருத்யனான இதி வது இத. 'கிரியமாந் ந கர்மவிசு யசு அநி ய ப்ரபந்தே । அகிலாசு அநநி ய தநு து கர்ம லமாசரே' வக்ஷமீதந்தரம் 17-88. ப்ரபந்தன் பலத்திற்காகச் செய்யும் கர்மம் கர்மத்தை விடவேண்டும். எந்தக் கர்மமானது கிரியமாந் செய்யப்பட்டதாய் அநி ய-பலத்திற்காக ந... ஆகவில்லையோ; அப்படி நிஷ்பலமானால் ஏன் செய்கிறு னென்னில்—அகிலாசு செய்யப்படாததாய் அநநி ய—அநிஷ்டபலத்திற்கு ஆகிறதோ. தநு கர்ம அக் கர்மத்தை அதாவது நித்யநித்யநித்ய கர்மங்களை லமாசரே செய்ய வேண்டும். இந்த ச்வேலாகத்தில் நித்யநித்யநித்யநித்யங்களைச் செய்யாமற் போனால் இங்கே சில அநர்த்தங்கள் வருமென்று தெரிகிறதே பல்லது ப்ரபத்தி பவிக்கா தென்று தெரியவில்லை. ஆகையால் இது உபாய கோடியிற் சேராது இப்படி ஹ்ருஷ்ட—மநாவாயிருக்கிறு னென்றால் தீர்

இந்த ஹர்ஷம் விவேகியாய் ஹேமான ஷரீராடிகளோடே துவக்குண்டிருக்கிற இவனுக்கு நிவேதமிஷமாய் நடந்ததேயாகிலும் இந் நிவேதமும் இச்சோகநிவ்ஷியும் மிபவிஷயங்களாகையாலே விரோதமில்லை.

‘மா சூப:’ என்கிற இதுவே ஷோகநிமிசமானவை மெய்லாம் மோசனியமாகக் க்கு நியாமக் மாகையாலே பாரணம் தீதிலும் ஷோகநிமிசாஹமெய்லாம் கழிகையால் ஶாதி-அதிசயமுடையவனுக்கு அப்போதே மோசம் சிவிக்ஞம். ‘மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிதான்’ ஐத்யாதிசுளிற்படியே பாரணம் தீதிலும் மேலுள்ள தெல்லாம் கழிந்து இச் ஶரீராவலானத்திலே மோசஹமெய்லாறு இசையமேண்டி யதால், இச் ஶரீரந்தன்னிலும் ஶாயுஷைம் ஶநிபமானபோது இதுவும் ஶபி- ஶஸிகுத-சர்வஸகி-லக்ஷணத்தாலே கழியக் குறையில்லையிறே.

प्रायश्चित्तविशेषेषु सर्वस्वारादिकेषु च । नात्महिंसनद्रोषोऽस्ति तथाऽऽर्तशरणागतौ ॥

வேதம் சொல்வது விரோதியாதோ என்ன அருளிச் செய்கிறார் இந்த இதி. சரீராதிகள் ஸ்வாதிதமாயிராமையால் கைங்கர்யம் செய்ய முடியவில்லையே பென்கிற திரவேதமுமிருக்கலாம்; உபாயஸித்தியால் மோஷும் பெறப் போகி றோமென்று சோகமற்றுமிருக்கலாம்

யா து: என்று, ப்ரபத்தியநுஷ்டாநத்திற்குப்பிறகு சோகமற்றிரு என்ற தால் ஆர்த்த ப்ரபத்தியில்லை யென்று தெரிகிறதே என்ன, உத்தரம் யாது: இதுபாதி. ஐந்மாந்தராதிகளைப் போலே விவாசயாடிகளும் சோகத்திற்குக் காரணமாகலா மாகையாலே இந்த ஐந்மத்திற் இடையிலேயும் மோஷம் பெறலாம். அவ்வார்த்தி விஞ்சினால் அப்போதும் மோக்ஷமென்றபடி. மரண மானால் இதி. இது சரணபாகு மென்ற(திருவா. 9.10-5) பாசுரத்திலுள்ளது. சரணமாகின்ற தன் திருவடி யடைந்தார்களுக்கெல்லாம் மரணம் வந்தபோது வைகுந்தம் கொடுப்பவனாகிறான் திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் என்றபடி. ஆத்மஹத்தியைப் பெரும் தோஷமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்க, ஆர்த்தப்ரபத்தி செய்யலாமோ வென்பதற்கு உத்தரம் ஸாயஷிசுதி. சாஸ்த்ரவிதிமூலமான ஆத்மஹத்தி தோஷமாகாது. கௌயு ஸய் விவ் வஹி ஶரன் உஷ்ணன் ஶகய் । கிரிநுஷ்ணபாத் ரா தே குவீநிஸ ஸபாஸமா: என்றபடி கோபாதிகளுக்கு வசப்பட்டுச் செய்யும் மரணம் நிஷித்தம். அவ்வாறின்றி செய்த பாபத்திற்கு ப்ராயச்சித்தமாக, 'ய: டாமஸி மஹாபாப் ந: குயிந் டயஜ்ஜந । ந தய நிஸுதிஃஸா ஶு:வசிபதநாந் ஶ்ருதே என்கிற விதியினால் கிரிபதநாடி ஸாயஷிசும் செய்வது தோஷமாகாது. சரீஸாரமென்கிற யாகம் செய்து மரிப்பதிலும் தோஷமில்லை. அதாவது சூர்யமோஸே 10-2-56. ஸுதத்ரத்தில் து:கரண-ஸ்தோமோ஽ஸிஸ்தோம: । மரணகாமோ ஹேன வஜே: ய: டாமயேத அநாமய: ஸர் கி லோக் டயாமி: என்று ஸ்வர்க்கம் பெறுதற்காக மரிக்க விரும்பினால் அக்நிஷ்டோமத்தை து:கரணமென்ற ஸ்தோதிரையுடன் செய்ய வேண்டும். யாகத்தின் இடையில் அம்சே ஶரந்-வமானே ஔஷ்ணரீ பரித: ஶதஸேந வாலஸா பரிஹேத்ய, ஶாஶ்ணா: । பரிஸாபயத தே வஜ்மிநி ச்ரேஷ்ண அஸி விஸதி. என்று அக்நிப்ரவேசம் விதிக்கப்பட்டது. இராமாயணத்தில் ஶரணபாடி

इत्य तु यथाशास्त्रं चिरं जीवितुमिच्छतः । प्राणरक्षणशास्त्रार्थलङ्घनं त्वपराधनम् ॥'

யோகிகள் யோகவிசேஷத்தாலே தேவ்யானம் பண்ணுமாப்போலே சாதி அநிஷ்ட முடையவன் ப்ரபத்தியாலே தேவ்யானம் பண்ணுகைக்குத் தீர்ந்வேஷாதிகளிற போலே யுதவிசேஷநியமமுடையவை. இவ் சாதிபவனானே எல்லாரிலும் கடுக அபரஹணம் பண்ணுகிறவன்.

மஹர்ஷிகள் அக்ரிப்ரவேசம் செய்த ப்ரகாரத்தையும் கொள்க. ஆங்கு எப்படி. ஆத்மஹித்தை தோஷமாகாதோ அது போல் ஆர்த்தியினால் உடனே மரணம் வரும்படி சரணாகதி செய்வதும் தோஷமன்று சரணாகதியும் விஹிதகர்மமன்றோ? மேலும் அக்ரிப்ரவேசாதிகள் போல சரணாகதி மரணகாரணமாக உலகி லெங்கும் ப்ரஸித்தமுமன்றென்க. இவ்வுயிருந்து சரணாகதி பண்ணினவன் மரணமானால் மோக்ஷம் வருமென்று நடுவில் ஆத்மஹத்தியாதிகள் செய்தா னால் அது சரணாகதியின் பலனல்லாமையாலே தோஷமாகுமென்கிறார் இசயேதி. வெகுசாலம் ஜீவித்திருந்த வேண்டுகென்று விருப்பி தேவ்யானத்திலேயே மோக்ஷம் கேட்ட இவன் சுவீத ரவ அரமான் கோபாயேத் என்று ரீதமபரமசுத்தில் ப்ரா ணபாய கரமான துர்வர ஸஞ்சாராதிகளான அபாயங்களுக்கு இடம் தரக்கூடா தென்பதை மீறுதல் அபராதமாகும். அதுபோல் ஏவ்யானம் = சுவீதிரவ்யத்தை யநுஸரித்துத் தனக்கிருக்கும் உபாதி விவகினால் ஜாதகப்படி பிரகாலம் வாழ்வா மென்று தெளிந்தவன் அவ்வுபாதியிலிருந்திக்காத ஏற்பட்ட உபா யத்தை சாஸ்த்ரத்தை யநுஸரித்து தேசகாலாநுகுணமாகச் செய்துகொள்ளா மையும் அபராதமாகலாம். இப்படியிருக்கும் போது தானே ஆத்மஹத்தியை ஒரு ப்ரபக்நன் செய்கிறு நென்றால் அது ஸாது வாகாது. ஆனாலும் இசயேதி ஸ்வஸ்தவா சூஹத் பூர்வான : : । தீர்த்திபு த்யஜே தேந் நை கலியுநே பவேத் என்று சாஸ்த்ரவிஹிதமான ஜலப்ரவேசம்—அக்ரிப்ரவேசாதி கலியுகத்தில் நிஷித்தமாகையால் சாதிபவனையும் அவ்வாறே யாசாதோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் யோகிகள் இதி. ஜலப்ரவேசாதிகள் நிஷித்தமானாலும் யாவகததி னாலே தேஹத்தியாகம் கலியுகத்திலும் இசையப்பட்டிருப்பது போல் ஆர்த்த ப்ரபத்தியுமாகும். அதைப்பால் யுகவ்யவஸ்த்தை இதற்கில்லை. மேலும் சுவீத ரவ அரமான் கோபாயேத் என்கிற வசநம் தேஹரக்ஷணத்தை மட்டும் சொல்வ தன்று; ஆத்மரக்ஷணத்திற்காக தேஹரக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மரக்ஷணத்தில் உயர்ந்தது பரமபுருஷார்த்த ப்ராப்தி. அதற்காக ஆர்த்த ப்ரபத்தி செய்கிறவன் சுவீத ரவ—ஸ்வவிதமான ஆபத்தினின்றும் ஆத்மாவைக் காக்கின்றவ னாகையால் அந்த சாஸ்த்ரத்தோடு விரோதமில்லை; அனுகூலமே பெய்கிறார் இவ் இதி.

இனி இவ்வான உத்க்ருஷ்டஜநங்களை அவமதிப்பதற்கான கர்வமுடையவன்தானே. அவனுக்கு சோதமேது? அவன்விஷயத்தில் மா துஷ: என்பது பொருந்தாது. அது போலவே ஆர்த்தனாவான் ஐச்வர்யம் நஷ்டமாய் வருந் தியிருப்பவன்; அவன்விஷயத்தில் மோக்ஷமளிப்பது எங்ஙனே என்ற சங்

இப்படி அரீன் தன் என் என்கிற பிரிவும் இவனுக்குப் பிறந்த சோகத்தில்
 சேஷமடியாகச் சொல்லுகிறதத்தனை; ஒருவனுக்கு சோகமிடலாகை யன்று.
 ஐயாவதாதிமாயம் சோகமிதமாய் ஏதேனு மொரு நாள் மோகம் பெறுவோ
 மென்று தேறியிருக்குமவன் இங்கு தன் அல்லது சுகு-ஜா—அமாவாசிதே
 வான ருபரமான் அநாமுத்தையுடையவனல்லன். இச் சாரிசுரத்தில் சூர்ஷ-
 தேவன் பெற்றாலும் இது பரிபூர்ண—மகவநுமவிரிவி யானபடியாலே பூர்ஷ-
 வர்மாதேவசம்பவமுங்கூட மஹி போலே துரதமாய் “உடலுமுயிரும் மங்க
 வொட்டு” என்னும்படி மகவநுமநானந்தம் ஐயாவதிலவ்வுமனல்லாதவன்
 அரீமபவன் அல்லது ‘அரீ ஜிபாசுரயி’ என்கிறவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட
 வனல்லன். ‘அரீ வா யதி வா தன்’ என்கிறவிடம் அதிவாதமென்பார்க்கும்
 இங்கு இவ் அபிவிருத்தியில் சிவாதம் பண்ணவொண்ணது உபாய. அநுபாதத்துக்குப்
 பின்பு கருமமாகையாலும் இது உபதேசவேகி யாகையாலும் இவ் அரீன்திறத்
 திலும் ‘மோகிய்யமி’ என்ற மகிஷிசுரத்துக்குக் குறையிலை.

களைப் பரிஹரிக்க அரீ- தன் பதங்களுக்கு இந்த ப்ரகரணத்தில் கொண்ட
 பொருள் வேறென்கிறார் இப்படி இதி: உடலும் இதி. திருவாய் 10-7-9,
 ஐயிமுதல்வன் என்றபாசரம். திருமாவிருஞ் சோகையில் வாழும் கடல்வண்ணு!
 எனது உடம்பும் ப்ராணனும் கெடும்படி செய்; அதில் வெறுப்புக் கொள்;
 என்னை விடாமல் அழைத்துப் போகவேண்டு மென்று ஆழ்வார் வேண்டு
 கிறார். இது ஆர்த்த ப்ரபத்தியாகும். அரீ சேதி. ‘அரீ வா யதிவா தன்; பரேவ் ஐ-
 ராச: | அரி: மானு பரிசுதய ரிசுதய: ஐயவன் என்கிற (ராமா.) ச்லோகத்தில்
 தன்னை = கர்விஷ்டனான சத்ருவையும் சரணாகதனாகில் ரக்ஷிக்க வேண்டு
 மென்றது அபிவாதமாகும்; அதில் நோக்கில்லை; ஆர்த்தனைக் காக்க வேண்டு
 மென்பதிலே நோக்கு என்பதே; அதுபோல் மோகமாய்மான சரணாதியும்
 ஆர்த்த விஷயமேயன்றி த்ருப்த விஷயமாகாது என்ற கேள்விக்குப் பரிஹார
 மாகும் இவ்வாக்யம். கர்விஷ்டனென்று பொருள் கொண்டால்தானே பொரு
 ந்தாது. ‘அரீநா அநுகலவா சுகுதேவகஸா ஹஸி | தனா:மயி ஜந்நா தேஹந்தர நிவாரணி ||
 யதே தேஹந்தரஹுதே சோகோ தன்: ஐ உபதே | யது மாரகதேதேயி யிவத்யா: ஐ உபதே என்றபடி
 ஆர்த்தத்தருப்தபதங்களுக்குப் பொருள் கொண்டதால் ஒரு விரோதமு மில்லை.
 இராமாயாணச் ச்லோகத்திலும் கர்விஷ்ட நென்ற பொருளை விட்டு, அரீ:
 விரைவில் பலனைக்கோருபவன், தன்:—தாமதித்தாவது பலன் பெற்றால் போது
 மென்றிருப்பவன் என்று பொருள் கொண்டால் அதிவாதமிடில்லை யென்றபடி.
 சரமச் ச்லோகம் ஆர்த்தன்விஷயமாகில் அப்போதே மோகமாகையால்
 மோகிய்யமி என்று எதிர்காலக் குறிப்பு கூடுமோ என்பதற்கு உத்தரம் உபதேதி.
 இது உபாய உபதேசகாவந்தானே. இதற்குப் பிறகு எப்போது உருஷி-
 க்கப் போகிறானோ அதன்பிறகே மோகமாகையால் எதிர்காலத்திற்குக்
 குறையிலை யென்றதாம் விரைவில் மோகம் ஈசுவரன் கொடுக்கும் போது
 ஐவன் அதை விட்டு ஏன் தன்னை வேண்டு மென்ன; அருளிச்செய்கிறார்

“न गाथा गायिनं शास्ति बहु चेदपि गायति । प्रवृत्तिं यान्ति भूतानि कुलिङ्गशकुनिर्यथा ॥”
என்கிற சணக்காய் நிபயோஜனமாகையாலே சாஸ—சுருஷ.நாய்கள் இரண்டினும்

இவ் இதி. எவ்வளவு சொல்லியும் மோக்ஷமே விரும்பாதவர்கள் இருக்கின்றனரே ஆகையால் உபதேசம் கேட்டாலும் நடப்பது பூர்வகர்மாதீதமென்றபடி. பாரதேதி. தத்துவமறிந்தவன் ஈச-உபாயமநுஷ்டித்தபிறகு ப்ராரப்தத்தை மட்டும் அநுபவித்துப் பிறகு மோக்ஷஸூகம் பெறுகிறானென்ற வசனமிருப்பதால் ஆர்த்த ப்ரபந்தன் இஃலை யென்ன வேண்டா. அது ஆர்த்த ப்ரபந்தன்தவீர மற்றவர்விஷயமா? மென்றபடி. எட்டெருமூலார் கத்யத்தில், “ஆகையாலே நீ உள்ளபடி அறிவதிலும் காண்பதிலும் அடைவதிலும் ஐயமற்று ஸூகமாயிரு” என்று அருளியதால் ஆர்த்த ப்ரபந்தன் இஃலை யென்ன, அதுவும் ஈசவிஷயமென்றிருர் மாயுச: இதி. கீழே சூதுராவாச் சமர்ஷி என்று சூதுராயங்களைச் செய்யமாட்டாமைபால் வந்த சோதம் மாயுச: என்று நிவர்த்திக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்பட்டது லக்ஷ்யாஜ்ஞானத்தினாலேயே இந்த சோதம் தீரும்; இப்படியிருக்க இங்கே பாஷ்யா’மகேதாதிசயத்தை உதாஹரித்து உபாயாநுஷ்டா நத்தின் பலனான சோகநிவ்ருத்தியைச் சொல்வ தெங்ஙனே என்ன, எல்லாம் விவக்ஷிதமென்கிறார் இங்கு இதி ஸங்கோசவர்=ஒன்றை விட்டு ஒன்றை மட்டும் கொள்வதற்கு ப்ரமாணம்; ஞானம் அநுஷ்டான திறன்காகையால் அநுஷ்டாநதர்யந்தம் கொள்ள வேண்டு மென்று கருத்து. சேதி.மா. சமா. 42—21. நாயா=உபதேசவாக்யம் ஏது நாயதி சேத்யி=உல கால் சொல்லப்பட்டாலும் நாயித் சொல்லுகிறவனை ந ஞாஸி—சிக்ஷிப்பதாகாது. உபதேசித்தபடி செய்தால் தான் பலனுண்டு. ஜ்ஞானி—ப்ராணிகள் உபதேசம் செய்யும் நிலைமையிலிருந்தாலும். சூலிங்ஹகுநிய்யா—குலிங்கமென்கிற பக்ஷிபைப்போல் உபதேசத்திற்கு மாறாக ஏதேனிடைய இயற்கைச் செயலையே யாஸி—அடைகின்றனர். வேறுவிதமே நடக்கின்றனர். அவர்களுக்கு அவ் வறிவு வீண் என்றபடி. சூலிங்ஹகுநிநிமி ட்யே: டாரிங்ஹிந: | முலாடிமிவ் மாதே வகி ம: சாடிஸ் சூக || என்றதே. சுத்தும் ஒலிபைக் கேட்டால் மா சாடிஸ் சூக என்கிறவாறிருக்கும் ஸாஹஸகார்யம் செய்யாதே யென்று அதன் பொருள். அது செய்வதோ அதற்கு தேர்மாறாகும். டாணையப் பிளந்து மாம்ஸம் உண்ட.

தடயமும் கருமான ஸோகநிவृத்தியையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிக்கிறது. ஆகையால் உபாநுஸ்தானத்தில் பூர்வ—அபர—மயவர்களைப் பற்றி சம்பாவிதமான ஸோகமெல்லாம் இங்கே கழிக்கப்படுகிறது. எங்குணெ பெண்ணில்;

அதிகாரவிசேஷத்தையும் உபாயவிசேஷத்தையும் உத்தரகூத்யவிசேஷத்தையும் பரிபூரணக்ஞேயந்தகலசித்தியையும் பற்றிப் பல படியாக ஸோகம் சம்பாவிதம். அதில் (1) அநுபிஷ்கப்புகுதிற ஸாரணாபிஷம் ஜாதி—வர—அபரமாவிவிசேஷவியத மல்லாமை யாலே மாயவகியும் மாயவாவிவாலமும் அகிஷ்ணுஷ்ணாதி—ளும் உண்டானபோது ஒருவர்க்கும் 'நாம் இதுக்கு அதிகாரிகளல்லோம்' என்று ஸோகிக்க வேண்டா.

(2) இவ் உபாயவிசேஷம் ஸாரிகரமாக ஸுருதாலாபாய் சுருதமாய் அபூதி—நிரபேஷமாய் உபாயாந்தரவசானமும் துக்கரவிரகாந்தரமு மின்றிக்கே யிருப்பதாய்க் கோரி(வி)ன காலத்திலே அபேஷிதகலங்கள் எல்லாவற்றையும் தரவற்றாயிருக்கையால், அகிஷ்ணுமும் கருவிலாநமயமு முகடைய நமக்கு அபரிகரமாக விருதால—அநுவர்த்தியமாய் அகிஷ்ணு—அபேஷிதர்க்கும் கருவிலாநமாய்த் தயாவிஷ—பரிகாந்தர உபேஷ[மு] மாய்ப் கருவிலாநமுமுகடத்தான உபாயாந்தரத்திலே அகியவேண்டுகிற தோடுவென்று ஸோகிக்கவேண்டா.

(3) இப்படி லக்ஷணமாகத்தாலே பரிசீலனையுப் கலமதானம் பண்ணவருக்கிற ஸாரணன் சர்வசுலபமாய் விவலாநியதமமாய்ப் பரமகாநிஷிதமாய் நிரத்குஷ—வாநச்ய யிருக்கையாலே சிவோபாயத்தைப் பற்றி ஸோகிக்கவேண்டா.

(4) இவ் உபாநுஸ்தானத்துக்குப் பின்பு அகிஷ்ணு—அநுவர்களைப் பண்ணும் ஸகமீந்தகெல்லாம் இப் ப்ரபத்திக்கு அகமல்லாமையாலே அவற்றுக்கு உபாயாந்தரவிசேஷத்தாலே சில வேதனம் உண்டானாலும் உபாயாந்தரத்துக்குப்போல் இதுக்குப் பரிகரவேதனம் பிறக்கிறதோடுவென்று ஸோகிக்க வேண்டா.

(5) அகிஷ்ணுயாதிகளுக்கு அநந்தையையுண்டாக்கும் வுத்தியுத்தியாயவத—

சிங்கம் கொட்டாய்விடும் ஸமயத்திலே விரைவில் அதன் வாயிலினுட் புகுந்து பறகளிலிடிக்கிய மாம்ஸத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வெளியரும். பூர்வரகஷ்ணகளை = ஸுகரமான உபாய ஜ்ஞானத்திற்கு முந்தகை பூர்வதகை. உபாயம் அநுஷ்டித்த பிறகான தகை அபரதகை; அநுஷ்டாநதகை மத்யதகை இவற்றைப் பத்து விதமாகப்பிரித்து விளக்கத் தொடங்குகிறார். அதிரேதி. முதலாவதைச் சொல்லுகிறார் அநுபிஷ்க இதி. ப்ரபத்தியநுஷ்டாநத்திற்குப் பலத்தில் ருசியும் விசுவாஸமும் ஆகிஞ்சந்யாதி ஜ்ஞாநமும் வேண்டும். அவையிருந்தால் ஜாத்யாதி வ்யவஸ்த்தையும் உண்டோ என்று சோகிக்க வேண்டா என்றபடி. இரண்டாவது இவ்வுபாய விசேஷமித்யாதி. தரவற்றாயிருக்கையால் = தரக்கூடியதாயதையால். உபாயம் ஸாத்யோபாயம் ஸித்தோபாயமென இரண்டு. ஸாத்யோபாய ஜ்ஞாநத்தினால் சோகநிவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டது; ஸித்தோபாய ஜ்ஞாநத்தால் வரும் சோகநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறார் இப்படி இதி. உத்தரகூத்யங்கள் ப்ரபத்திக்கு அங்கமல்ல என்கிற வித்தால் வரும் சோகநிவ்ருத்தி இவ்விதி. மயவதி த்யாதித்யால் புத்தி பூர்வ அபராதம்

அவபாராதிகளை விளை(வி)த்து ஷ்ஷபடம்போலேயாக்கவல்ல பாரஹ்மசுமான பாபவிசேஷத்துக்கு அஞ்சி ப்ரதமப்ரபதிபாலத்திலேயாதல் பின்பு ஒரு கால் அதுக்காகப் ப்ரபதி பண்ணியாதல் நிரபராஹமான உச்சரகூத்யத்தை அபேஷித்தால் மேல் அபராஹ்மபுத்தத்தையும் பற்ற ஷோகிக்க வேண்டா.

(6) இப்படி நிரபராஹமான உச்சரகூத்யத்தை அபேஷியாதார்க்கும் மேல் பூஷிபூ—அபராஹம் வந்தாலும் 'ந த்யஜேய் ஷ்யஜ்ன' என்று இருக்கக் கடவ (மஷ-ரஹ)ரஹ்யன் இவனுக்கு அநுபாபத்தை உண்டாக்கிப் புன:ப்ரபதிபாதித பாயிஷித-விசேஷத்திலே மூட்டியும், அதுவும் கைதப்பும்படியான கதிநமகூதிகளுக்கு விசாரணங்களான உபக்ஷேசமாஹங்களைக் காட்டி மேல் அபராஹம் பண்ணுதபடி விலக்கியும் ஈலங் கோரி(வி)ன காலத்துக்கு முன்பே கண்ணழிக்கையாலே ப்ரபதினுக்கு மித்தானோளியோலே தோற்றி நிலைநில்லாதே போகிற பூஷிபூ—அபராஹ்மபுத்தங்களாலே நரகாதிமஹக்ஷேசங்கள் வரில் செய்வதென் என்று சங்கித்து ஷோகிக்கவேண்டா.

(7) அநித்யபுத்தனுக்கு அப்போதே ஈலசிஷியுண்டாம்படியிருக்கையாலே 'தேதே சேத் ப்ரதிமானு மூதோ மஹிதா நரகே஽பி த:' என்னும்படி நரகநுபுத்தமான இச் ஷாரீரம் அநுபதிக்கிறதோ என்று ஷோகிக்கவேண்டா.

(8) ஷ்மீலோகம் முதலான நிபூதிஷ்மீங்களெல்லாம் 'நேஹிமிகமநாஸி' எய்திகளிற்படியே இட்ட படை கற்படையாகையாலும் இச் ஷாரணாதனைப் பற்ற விசேஷித்து 'ந த்யஜேய் ஷ்யஜ்ன' என்னையாலும் ததப்ரபதினுக்கும் கோரி(வி)ன காலத்தளவு விளம்பித்தாலும் ஈலசிஷியில் ஸம்சயமில்லாமையாலே

'யஜோஸூதேன ஷரதி தப: ஷரதி விஸ்யாத் | அயுவிப்ரபரிவாடாத் தானம் ச பரிசீர்திநாத் ||'

தோர்ந்தால் ப்ரபத்தி பவிபாதோ வென்ஈற சோகத்திற்கு நிவ்ருத்தி. ஷ்ஷபடம் போல் இதி. வஸ்த்ரம் மடித்தது மடிப்பாகவே யிருந்து வெந்து போனால் குறுக்கிழையும் நெட்டிழையும் கலையாமல் ஒருமாறாமல் காணப்பட்டாலும் காற்றுச் சிறிது வீசும் போதே கலைந்து மறைந்து போவது போல் பாகவதா பராதப்பட்டவர்கள் உருமாறாமலிருந்தாலும் ஒரு கார்யத்திற்கும் உதவார். நிலை நிலைலாதேபோகிற இதி;போதிதபடியாலென்றபடி. இங்கே நிலைநிற்கும் மஹாபாகவதாபசாராதி அபராதம் ப்ரபந்தனுக்கு வாராத; வந்தால் ப்ரபந்தனுகான், நரகாதிக்கேசமுமுண்டு என்று தெரிகிறதா வென்னில்—இது விஷயமாக நிஷேஷபரக்ஷாஸூக்தியையும் உன்னித்து நிஷ்கர்ஷம் செய்க. தேதேசே இதி. மாஸாஸூக்யவிஷ்ணுமூரநாயுமஜாஸிஸிஸஹு என்றது பூர்வார்ததம். வி.பு. 1-17.63. மாம்ஸம் இரத்தம் சீய் மலம் நீர் நரம்பு பசை எலும்பு இவற் றின் ஸூவியலாய் மிகவும் ஆபாஸமான தேஹத்தில் அபிமாநமுள்ளவனாகில் அந்த மூடன் நரகத்திலும் அபிமாநம் வைப்பானென்று பொருள். நேஹி-மிகமநாஸி என்பதற்கு விசேஷிக்கருத்துரைக்கிறார் ஷு இதி. பாகமானது பொய் சொல்வதால் அழியும்—வீணும். தவம் விஸ்யாத் நாம் இவ்வளவு செய்தோ மென்று ஆச்ரயமூலமான அஹங்காரத்தால் வீணாகும். விப்ரபரிபா

[illegible]

“அஷ்டமனுவம் அஷ்டாங்கியாய்” பரிமிதகாலவதி்யாய், விலாஷாஷ்டமனுவம் றித்கேயி
ருக்கிற உன்னாலே அறியவும் அநுஷ்டிக்கவும் அரிதாய்ப் கலவிலாஷமுமுண்டா
யிருக்கிற உபாயாந்ஸரங்களில் அஃபாதே, சர்வஸூலமனுவம், சர்வலோகாரணமனுவம், துரண-
வோபயு—சர்வாரவிவிபிரகனா என்னையொருவனையுமே உபாசமாக பக்யவசித்தும்
கொண்டு அஷ்டாங்கியமான அரமரபாமரபாஷ்வந்தைப் பண்ணு. இப்படி அநுஷி-
தோபாயனுவம், துரகபிரகனாவம், எனக்கு அடைந்தலமாய், அய்யத்பிரி(தம)னா என்னையு,
பரமதாஷ்வனாவம், சூரபிரகனாவம், நிரஃகூரபிரகனாவம், சர்வமனுவனா நானே என்
தஃகரமாதே துணையாகக்கொண்டு, சூரமகாரமாய், அந்ஸமாய், துரணமாய் சர்வ-
விருவிருத்தகோடும் பின் தொடர்ச்சியில்வாதபடி துவக்கறுத்து, என்னோ
டொக்க என்னுடைய அரமரமீயங்களை பெல்லாம் அநுமலிக்கையாலே நுரபமொ
னாக்கிப் பரிபூர்ண-அநுமொ-பரிநாஹரமமான சர்வதேவ-சர்வகால-சர்வபஸ்தோசித-சர்வவிருதிஃ
த்தையும் தந்தது உதப்பன். நீ ஒன்றுக்கும் ஷோகிக்கவே இடா” என்று வரம-
ஷோகத்தில் திரண்ட பொருள்.

தொடங்கி எட்டு ஏகசுப்தார்த்தம் - சரண்யவைசிஷ்ட்வமாவது உபாய
மானவக்ஷயியையும் தன்னோடு கொண்டிருக்கை. ஶரண சப்தார்த்தம் இரண்டு
ஓபாயாந்தரஸ்யானேத்யாகி. வஜ்ஜாத்வரீம் ஶரண்யஸேஸ்யாடி ஏழு. வஜ்ஜ என்னும் திஷ்டி-
வக்ஷயரீம் இரண்டு அபிகாரீஸ்யாடி, ரக்ஷகேஸ்யாடி ஆறு அஹம்சப்தார்த்தம். ஶரணா-
நதேஸ்யடி மூன்று த்வாசப்தார்த்தம். தீக்ஷபலிகேஸ்யாடி இரண்டு அக்ஷேபசப்தார்த்
தம். அஹம்நிஸுபதய இத்யாகி ஏழு மோக்ஷயிஸ்யாஸிஷ்டாத்யாயரீம். மேவே
ஸா ஶுச: எனபதின் அர்த்தம்.

சீலோகத்திற்குப் பிண்டிதார்த்தம் அருளிச் செய்பினார் அப்பல்லுனாய்
இத்யாதித்யால். அலையாதே இத்யந்தம் ப்ரதம் பாதார்த்தம். பன்னு
இத்யந்தம் த்விதீயபாதார்த்தம்; மேலே உத்தரார்த்தத்தின் பொருள். ஷுமனு
மன்றிக்வே = ஷுமனன்றிக்வேயும். ஷர்த்தோடும் என்பது துவக்கு என்
பதோடு இயையும்.

एकं सर्वप्रदं धर्मं श्रिया जुष्टं समाश्रितैः । अपेतशोकैराचार्यैर्यं पन्थाः प्रदर्शितः ॥

குறிப்பு - மேவுந் தருமங்க ளின்றி மிக் கோவலனார்
பெறி த்துள மிக் அழல் மெய்ப்பரணென்று விரைத்தடைந்து
பிரித்த வினைத்திரள் பின்னொடராவதாக யப் பெரியோர்
மறிப்புடை மன்னருள்வாசகத்தால் மருளற்றனமே. 23.

இவ் வநிகாரத்திற் சொன்ன பொருள்களெவ்வாம் ஆசார்யோபதிஷ்டங்
கள் ஸாம்பரதசயிகங்களெனகிறார் ஈசரி:3 ஈக்—ஸர்வதர்மஸ்த்தாதத்தில்
நிற்பவனாயும் சீர்த்—எல்லாப் பலனையும் அளிப்பவனாயும், ஷிரா ஜுஷ்—பிராட்டி
யோடு சேர்ந்தவனும் சமீபு—ஸநாததததர்மமுமான எம்பெருமானை ஸமாபிஷி:
ஆச்ரயித்—வாழ்ந்தான்—மேவுதல்—மேலானவர்களுமான ஆசார்யர்களாலே
மேய் பாரி:—இந்தச் சரமச்லோகார்த்தரிதியானது ஸர்வத:—காண்பிக்கப்பட்டது.
கேதயில் முதலில் உபதிஷ்டங்களான சர்மயோக-ஜ்ஞாநயோக-பக்தியோகங்
கள் இக் காலத்தில் இவ்வாறு அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டு மென்று தெளி
வாக அறியப்படாமல் அநுஷ்டாநஸம் ப்ரதாயமினறி ஸ்த்னாலமாகவே அறி
விக்கப்படுகின்றன அவ்வாறின்றி விசதமான அறிவுடன் அநுஷ்டாநஸம்
ப்ரதாயமுந் வந்துள்ளது இப் ப்ரபத்திக்கே பென்பது இதற்கு விசேஷம்.
ஸ்வதந்தர ப்ரபததியினுடைய ப்ரபாவமும் அதற்கிணங்க ச்லோகார்த்தமும்
மற்றவருக்குத் தெரியா தென்பாடி.

நிகாரார்த்தச் சுருக்கமான பாசரம் குறிப்புடன் இதி. குறிப்புடன் = மிக்க
கவனத்தோடு மேவும்—ஆசரித்து அநுஷ்டிக்க வேண்டும் தருமங்களின்றி =
சர்மயோக-ஜ்ஞாநயோக, பக்தியோகங்களைச் செய்யமாட்டாமல் அ கோவ
லனார் = அபற்றை உபதேசித்தவனும் வேதரஷிகனுமான கோபாலனுடைய
பெறி—பரிமளம் மிக்க பூனையம்—திருத்தழாய்கள் அணிப்பெற்ற சழல்—
திருவடிகளை (இதற்கு அடைந்து என்பதில் அந்லயம்) மெய் அரண்—ஸ்த்
நிரமான உபாயமென்றறிந்து, விரைத்து-மஹாவிச்வாஸத்தினால் த்வரித்து,
அடைத்து-ஆச்ரயித்து, அதனால் பிரித்த-நம்மை விட்டு விலக்கப்பட்ட வினை
திரள் = புண்யபாபராசி, பின்னொடராவதால் = மீண்டும் தம்மிடம் அண்டாந
வரையிலாக ஏற்பட்ட அ பெரியோர் அப்படிப்பட்ட ஸர்வோத்தக்ஷை
னான கண்ணனின் மறிப்பு உடை நம்மை விலகாதபடி வகைத்துக் கொள்ளுந்
மன் = தலைதத அரண்—கிருபையாலான வாசகத்தால்—சரமச்லோகத்தால்
மருள் அற்றனம்—அஜ்ஞானம் போனவாதினும் ப்ரமபுருஷார்த்தத்திற்காக
வேறு உபாயங்களைப் பலகால் உபதேசித்தருந்த அம் மஹாபுருஷனே வேத
ஸ்த்ரஷிகனென்பதை யறி கிக்க ஷிரோஷிகனாகப் பசுப்ராயர்களான நமமையும்
ரகசிப்பதற்கு—துஷ்டங்களால் உபாயங்களை உபதேசிப்பதோடு நிற்காமல்
திருத்தழாய்மட்டாலே ப்ரஸந்தனாகிற தன் ஸ்வபாவத்திற்கிணங்கத் தன் திரு
வடிகளில் சரணாகதியே போதும்; ஸர்வபாப விநிமாசுணம் நிண்ணமென்று
நிர்நேதிகிருபையாலான, இதற்கு மேலான ஆசூராயிராமையாலே தலை

व्यासाम्नायपयोधिकौस्तुभनिभं ह्यं हरेरुत्तमं श्लोकं केचन लोकवेदपदवीविश्वासिताय विदुः ।
येषामुक्तिषु मुक्तिसौधविशिखासोपानाङ्क्तिध्वमी वैशम्पायनः शौनकाप्रभृतयः श्रेष्ठाः शिरःकम्पिनः॥
एति एवित किंउसिंहय एवंतन्वास्वन्वाय श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्ब्रह्मसूत्रकारे चरमश्लोकाधिकार एकोऽविंशः ॥ 29

—०—०—

एति षड्वाक्ययोजनाभागस्तृतीयः ॥

श्रीमते निगमान्तमहाशुद्धे नमः

தந்தமான உபதேசத்தால் நம் அஜ்ஞாநங்களுள்லாம் போயின.

भारते अगपद्गीता என்று கொண்டாடப்பட்ட கீதையின் உத்தமமான இந்த ச்வேகத்திற்கு நமது ஸாம்ப்ரதாயிகமான அர்த்தம் வ்யாஸரந்தங் களிலீடுபட்ட மஹான்களால் கொண்டாடப்படு மென்கிறார் ஷாஸ்திரி. வேத வ்யாஸரால் அருளப்பட்ட வேதமாகிற பயோதி—பாற்கடல் போன்ற மஹா பாரதத்தில் எழுந்த, கௌஸ்துபத்திற்கு ஸமமாய் ஹே:—பகவானுக்கு ஸ்—ப்ரியமாய் ஹ்ருதயத்திலிருப்பதுமான ஸம் எலோ—முடிவான ச்வேக தந்தா தேவந—நம் பூர்வாசார்யர்களே லோகபதவி—உலகமழ்புகைக் கொண்டும் தேவஸி—வேதத்தில் காட்டிய வழிபடக் கொண்டும் விஷாசி—தம்பிக்குக்கு விஷயமாகப்பட்ட அய் மொக்யார்த்த ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி யாகிற விசேஷார் த்ரம உபதாயிருக்கும்படி விவ:—7றிகின்றனர்; யே:—எந்த பூர்வாசார்யர் ஸ்ருதய, சூகி மொக்யபாகிற சூய—மாடிக்கு—ஏறவதற்கு விஷா—விதியிலே யிருக்கும் சோனப்கிஷு படிவரிதான் போன்ற ஸிஷு—வ்யாக்யாநங்ளிலே நோக்குள்ள வேஷாயன ஶினக்—பாரத ப்ரவசநாதிகளிலீடுபட்ட கைசம் பாயநர் ஸௌநகர் போன்ற ஷ்ரீ:—ஜ்ஞாந வருத்தர்கள் (வித்ரபார்க்ளலிம் ஹாஸநத்தில் வீற்றிருந்த பதமைகள் போல்) ஶிர:கம்பின:—தலை லுக்கிக் கொண்டாடுகின்றவராவரோ என்றபடி. லோகஸ எந்ததாலே மற்ற ச்வேகங் கள் ஶ்ராவத பாரிஜாதா கிளான பாற்கட விஸுண்டான மற்ற யஸ்துக்ளருக்கு ஸமாநங்கள், தி:ஷ ஒன்றே பகவானுக்கு ப்ரியமானவுக்குப் பெருமை பெற்றதென்றதாம் உத்தம சப்தம் 'வி:மயமாமவா: விவசமாஸு என்ற விடத்திற் போல் கடைசியான என்ற பொருளதுமாம்: உயர்ந்த என்றதுமாம். அரணிடத்தில் வெகுகாலம் உழைத்தும் அற்பமான பலனையே சிவர் பெறுகிறார்கள்; ஓரிரண்டு பழங்கள் கொண்டுபார்த்து ப்ரபாவம் சிவர் பெறுகின்றனர். இது வேகபரவீ: ஶுநஷோகன் கேவதைகளுக்குப் புருஷமேதயாகத்தகால் வரும் ப்ரிதியை விச்வாமித்ரமுனிவர் உபதேசித்த மந்த்ரத்தைச் சொன்ன பாத்ரிரத் திலே உண்டுபண்ணினான். இத்தகையது வேதபரவீ அனுவ பத்தியை விட ப்ரபத்தி சிறியதானாலும் ப்ரபாவம் உடையதாகும் 'விஷா சோயன என்றதால் எம்பெருமானைப் பெற பத்திமார்க்கம் வீட்டுக்குள்ளிருக்கும் மாடிப்படிக்கு ஸமாநம்; உள்ளே போகக் கூடிய சில அதிகாரிகளுக்கே அது கிடைக்கும். ப்ர

श्रीमते निगमान्तमहागुरवे नमः
अथ संप्रदायप्रक्रियाभागश्चतुर्थः (4)
आचार्यकृत्याधिकारः 30

ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்-30

अधिजिगमिषुराद्यं धाम दिव्यं त्रिधात्रः धृतविविधपरीक्षाशोधिते कापि पात्रे ।
अनघगुणदशायामाहितस्नेहमा(ह आ?)यः प्रदिशाते निस्पायं संप्रदायप्रदीपम् ॥

பத்தி ஸர்வாதிகார மாகையரவே தெருவிற் போகின்றவர்களுள்வோரும் ஏறும்படி வாசலில் வைத்த படிக்கட்டுப் போலாகுமென்றதாம். உக்திகளை நோயாந பங்க்திகளென்றதால் सर्वमन् परिचयनன்பதற்குச் சொன்ன புறு பொருள்நனும், மாசெய் என்பதற்கான ஆறும், ஈரன் ஈச என்பதற்குள்ள பல யோஜனைகளும் ஸந்தர்ப்பா நுஸாரமான ஸர்வபாபசப்தத்தின் பல பொருளும் மாசுய; என்பதில் பத்துவித சோதநிவ்ருத்தியும் எல்லாம் படிகள் போல் கரு தப் பெறும். वैश्यायनர் மஹாபாரதப்ரவசநம் செய்பவர். செளநதர் ஸத்ர யாதம்(பாபவதம்) அறுஷ்டித்தவர் ऋषिपुत्रன் விஷ்ணுதர்மம் முதலான க்ரந்தங்க ளெழுதிய வைஷ்ணவோத்தமர்.புராண ப்ரவசநம் செய்ய ப்ரார்த்திப்பவரான ரிஷிகளில் ப்ரதாநமாய்; குதரஸியுமாவர்; ஐயுசிபதத்தாவே ரீமஹி முதலான ப்ரவசநதர்த்தர்களையும் ச்ரோதாக்களையும் கொள்வ . பலகால் பாரதம் சொன்னவர்களும் கேட்டவர்களும் இவ்வர்த்தங்களைக் கேட்டு வியந்து இதே நம் வ்யாஸரின் கிருவுள்ளத்திலிருப்ப தென்று மெச்சி மகிழ்வார்களென்றபடி.

असितरश्मिदिव्याख्यवीरराघवाचार्यरिन् सारविस्तरर्तित्व

சரமச்லோகாதிகாரம் முற்று . 29; பதவாக்யயோஜநாபாகம் முற்றும்(3)

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

—o—o—

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

சாரவிஸ்தரே ஸம்ப்ரதாய ப்ரக்ரிடாபாகம் (4)

உபோத்காதாதிகாரம் தொடங்கி இது வரைபில் சொல்லப்பட்ட அர்த் தங்களெல்லாம் ஆசார்யன் உபதேசிக்க சிஷ்யன் முறைப்படி கேட்டுப் பெற வேண்டும். அப்போதே ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாகும். அதில் ஸம்பந்தப்பட்ட இருவரில் ஆசார்யன் எவ்வாறிருந்து உபதேசிக்க வேண்டு மென்பதற்கு ஓர் அதிகாரம்; சிஷ்யன் எப்படி கேட்டு நடந்து கொள்ள வேண்டு மென் பதற்கு மற்றோர் அதிகாரம். முதலாவது ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம்.

அதின் அர்தம் அருளிச் செய்கிறார் அஜிஜிமிபு; இதி. அய்; = ஆசார்யனாய் ரூப்பவன் ஸகலா: ப்ரஸிஷ்ணே மூய் ப்ரமிபாதிபிஷு என்றபடி திவ்ய:—‘அமலபாரே ஸு. மய மயே மாலய பூஷே என்றபடி பாற்கடல் ஸார்யமண்டலம் வைகுந்தமென்ற முன்று ஸ்த்தலங்களையுடைய விஷ்ணுவின் அடியு—முதலாயும் திவ்ய அமலந முமான வாம வைகுந்தஸ்த்தாநத்தை அஜிஜிமிபு; அடையலிருப்புகிறவனாய்

இப்படி 'சுருர்ரியாந்' என்றும், 'ஸமிம் சர்வசஞ்ஜமாசார்ய விரர் சுருர்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாபாய்ந்துனை சர்வசுரன் முதலாக சர்வாசார்யசர்வாசுரமாவதங்களாய் சிஹிஸ்த்யம்போலே விஜாதியர்க்கு ரஸம் தெரியாத ரஹஸ்யாந்ங்களை

புதவிவிசுபரிசாசொவிசெ—ஒசப் பெற்ற பவ வகையான பரிசுஷ்டாளால் சுத்தனாய் அறியப்பெற்ற க்ஷாபி-இடைக்கவரிய, கேட்கநெருங்கிய நல்ல அ! !காரியான ஸநசுருஷ்டாய்-கோதற்ற குணங்கள் பெற்றிருக்கும் போது அஹிஸ்தேவைக்கப்பட்ட அன்பையுமுடைய—மிக்க அன்புக்கு விஷயமான எஹி சிஷ்யனிடம் நிரவாய் அழிவற்ற சர்வாசுரமரிசு உபதேசமுலமாய்வந்த அர்த்தமாம் விளக்காக பரிசுதி நன்றாக அளிக்கிறான். ஸம்ப்ரதாயத்தை தீபமாகச் சொன்னபடியால் அதற்கிணங்கவும் சில பதங்களுக்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். தீபம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவன் தான் வேறிடம் செல்லப்போகிறவனாகில் அபாய மில்லாதபடி தீபத்தை வைத்துச் செல்லாவிடனை சிஷ்யர்களுடைய (!) தாரத் திலே—“விளக்குப் பிடிக்குமவன் கொடுத்துப் போமாபோலே” என்பது காண்ச; அந்த தீபமானது பலவித பரிசுஷ்டாளால் சோதிக்கப்பட்டுச் செவ்வையான, சாஸ்த்ரப்படி அஷ்ட நூற்றாற்ற சூருஷாய்நூல்வெத்திசுளிருக்கச் சேர்க்கப்பட்ட ச்வேஹு—எண்ணெயை யுடைய பெரிய பாத்ரத்தில் ஏற்றப் படும்போது அபாயமற்று விளங்கும். பரிசுதி என்ற வர்மானகாலநிர்தேசத் தாலே அசுரிசு வாரிரசுபவசுரமரிசுயே: என்ற டி ஸம்ப்ரதாயத்தை அளித்தவண்ணமிருப்பாவினென்றதாம். பசிஜிஸிசு: என்ற விடத்தில் 'பாபாய்ந் பாபாய்ந் சூரு விரிண்ட் சமூசுஜே' என்கிற வசநம் கருதப்பெறும். இதனால் மரணத்திற்குச் சிறிது முன்மட்டுமே உபதேசிக்க வேண்டுமென்றதாபாது. ஆசார்யர் எப்போது தேஹாவஸாநமானாலும் நன்கையே மென்று அதை எதிர்பார்த்த வண்ணமிருப்பவர், தாம் செய்ய வேண்டும் கருங்கர்யத்தில் லோககேசுமார்த்தமான தத்துவவழித புருஷார்த்த ஸ்ருணம் ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் எங்கும் தொடர்ந்துவரவேண்டு மென்று ரஹஸ்யவாயத்துடன் தம்மா லானதைச் செய்த வண்ணமிருக்க வேண்டு மென்றதாம். அய் வாம டிச்ய் என்ற விடத்தில் டிச்ய் ஸாந் பசர் வாமயேய் துவிஜேய் வாஸ்டாமேய்மாயம் । ரஹ் பசு ரக வாஸாந் பசுபாந் ரஹேகரே ஜாயமான: ரமூர் என்கதை நினைப்பது. அஹிஸ்தேவு என்றது ச்ரியா விசேஷணமென்டர். சிஷ்யனிடத்தில் வைக்கப்பட்ட ஸ்நேஹத்திற்கு விஷயமான ஸம்ப்ரதாயத்தை யென்னலுமாம் அஹிஸ்தேவு என்றுபாத்ரவிசேஷணமானபாடமிருக்கலாமென்று அவ்வாறு உரைத்தனம். அஹிஸ்தேவு: என்னலுமாம்.

ஆசார்யன் செய்ய வேண்டியது ஸத்பாத்ரங்களுக்கு ரஹஸ்யமாய்மெளரியிடுவதும் பிறருக்கு மறைப்பதும். இவ்விரண்டுக்கும் ப்ரமாணங்களை உதாஹரிசுகிரூர் இப்படி. இக்யாதிசால். சூரு இக்யாதி வாக்யங்கள் குருபரம் பராஸாரத்தில் உதாஹரித்தவை. ஸம்ப்ரதாய ஸபாகதப்டளாய் = யதாவத்தாகக் கொடுக்கப்பட்டதால் வந்தவைகளாய்: விஜாதிருக்கு: [மெண்] சிங்கத்தின் பால் வேறு ஜாதிசுளுக்குத் தெரியாது வாரிஸ்தத்தில் ரஹஸ்யிசுசர்வ-

சங்கரேண சேர்க்குத் தாங்கலும் அநுசந்தித்து—

‘यो गोपायत्ययोग्यानां योग्यानां संप्रयच्छति । इममर्थं स मान्यो मे खस्ति वोऽस्तु व्रजाम्यहम् ॥’,

‘इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन । न चाशुभ्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥’

य इदं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति । भक्तिं भयि परां कृत्वा प्रामेयैष्यत्यसंशयः ॥’—

“நாவேதநிஸ்தஸ்ய ஜனஸ்ய ராஜந் ப்ரதேயமேதத் பரம் த்வயா பவேத் ।

विविक्समानस्य विबोधकारकं प्रबोधहेतोः प्रणतस्य शासनम् ॥

न देयमेतच्च तथाऽनृतात्मने शठाय क्लीत्राय न जिह्वबुद्धये ।

न पण्डितज्ञाय परोपतापिने; देयं त्वयेदं विनिबोध यादृशे ॥

श्रद्धान्वितायाथ गुणान्विताय परापवादाद्विरताय नित्यम् ।

சாஸ்திரத்தூண் வினாதிபர், சங்கரேண சேர்க்குத் = பூஷேஷ ருப பத்பத: என்ற க்ரமத் திலே பலவிடங்களில் உள்ள பதங்களை சுருக்கி க்ரஹித்து ஒன்றாக்கி; ய இஃ ஸாத்வத 25-375 எவன் டுமர்ப்ம்-இவ் பர்க்கத்ததை அயோக்யானா. தவாதவர் சளுக்கு கோயாயதி. மஹதக்கிருணே; யோத்யர்களுக்கு அளிர்கிருணே; ரா:— அவன் எனக்கு மடுக்கத் தவ்வன். ர: = உங்ளுக்கு மங்களமிருக்கட்டும்; நான் போகிறேன். ருமிதி. கீதத 1. 67. இந்த கீதார்த்தமானது எவ்வ-ஒரு பொழுதும் தவம் புரியாதவனுக்கு தெ ந வாக்யம்—நீ சொல்லவாகாது—அபக்த னுக்கும் சொல்லவாகாது. கேட்பதில் ச்ரத்தையிலவாதவனுக்கும் சொல்ல வாகாது. இதெல்லாம் நிற்ப: ய:—எவனெருவன் த:—விவக்ஷணமான ஸ்வரூப. ரூப டுண விபுதி விசிஷ்டணை என் விஷயத்திலே ப்யசூபதி—பொருமை யுள்ளவனே—அவனுக்கு த: வாக்யம் அடியோடு சொல்லத் தக்கதன்று; ர: = எவனெருவன் இந்த மஹாரஹஸ்யார்த்தத்தை என்னிடம் பக்தியுள்ளவர் களுக்குச் சொல்லப் போகிறானே, அவன் என்னிடம் பரபத்தி ப்ரபந்தம் பெற்று என்னையே மானிடவான்; ஐயமில்லை. வாக்ய—இத்யாதிச்சோகங்கள் ஏழு-மா.சா.313-32 முதலாம். வஸிஷ்ட கராளஸம்வாதம். வஸிஷ்டர் கராள ராஜனுக்குக் கூறுவது. ராஜந்-அரசனே! ருத் பரம் சாஸனம் இந்த உயாந்த உபதேசமானது தவா—உனாலு வேதத்தில் நிஷ்டைட பெருமலிருக்கு மவனுக்கு ந ப்ரதேய் யருத்—கொடுக்கத்தகாத திவிசுவமானச பலன் பெற விரும்புகிறவனுய் விவோதே: ஐஞாதம் காரணமாக ப்ரதேய—வணங்கியுமிருப் பவனுக்கு விவோதாரகம்—அறிவை யுண்டுபண்ணுவதான; இது சாஸநத்திற்கு விசேஷணம். ந “தேவமகி. தவா-அப்படியே ருத் இது அநுநாயக—தொய்யே உருவானலனுக்கும் சதா:—ஞ்சுனாக்கும். க்லிவாய-தபும்ஸகனுக்கும் கொடு கத்ததகாது. ஜிவபுத்தே-வ்ரமான புத்தியுள்ளவனுக்கும் தகாது. பண्डिताय தன்னிடப்பண்டிதானக நினைத்தவனுக்கும் பரோபதாபிने-பிறருக்குத் துன்பம் தீண் விப்பவனுக்கும் தகாது; ருத்-உன்னால் இது ய த்ரே தேய்-தப்படிப் பட்டவனிடம் கொடுக்கத் தருமோ அதையும் விவிவோ =சேள்—அதேதி. சொல்லுமர்த்தத்

विशुद्धयोगाय बुधाय चैव क्रियावतेऽथ क्षमिणे हिताय ॥
विविक्तशीलाय विधिप्रियाय विवादभीताय बहुधाताय ।
पिजानते चैव तथा हितक्षमादमाय नित्यात्मसमाय देहिनाम् ॥
एतैर्गुणैर्हीनतमे न देयमेतत् परं ब्रह्म दिशुर्ब्रमाहुः ।
न श्रेयसा योक्ष्यति तादृशे कृतं धर्मप्रवक्तारमपात्रदानात् ॥
पृथ्वीमिमां यद्यपि रत्नपूर्णा दद्यात्, न देयं त्विदमव्रताय ।
जितेन्द्रियायैतदसंशयं ते भवेत् प्रदेयं परमं नरेन्द्र ॥
कराल! मा ते भयमस्तु किञ्चिदेतत् परं ब्रह्म धृतं त्वयाऽद्य ।
यथावदुक्तं परमं पवित्रं विशोकमत्यन्तमनादिमध्यम् ॥' ,

‘विद्ययैव समं कामं मर्त्यं ब्रह्मवादिना । आपद्यपि च घोरायां न त्वेनामिरिणे वपेत् ॥’

தில் ச்ரத்தையுடையவன்; குணமுடையவன்; பிறரை தூஷிப்பதிலிருந்து எப்
போதும் விலகியவன். குற்றமற்ற யுத்திகளை-ஸத், சர்ப்பங்களை யுடைய (யோமா
வது யுக்தி) பண்டிதன், நித்ய சர்மாநுஷ்டாநம் செய்கிறவன் பொறுமை
யுள்ளவன் எல்லோருக்கும் ஹிதமானவன்; ஐரோஷிநாய-ஏக. ந்தவாஸத்
திலே நோக்குடையவன் சாஸ்த்ர வ்திகளை பாய்மாமாகக் கொண்டவன்
பிறரோடு விவாதத்திற்குஞ்சியவன்; வெகு சாஸ்த்ரங்கள் அறிந்தவன் விஜாநசு
க்ருதஜ்ஞனாயிருப்பவன் ஐஷ் ஷமாஷ்மாஷ-பொறுமை அடக்கம் இரண்டையும்
நிறிதமாகக் கொண்டவன் ஐர்ஷா-ப்ராணிகளுக்கு உபபோதும் அதனை ஆத்
மாவுக்கு ஸமமாய் இஷ்டமானவன் என இப்படிப்பட்டவனுக்கு இது உபதே
சிக்கத்தக்கது. ஐரோசி. இந்த குணங்களிராவணாடம் உபதேசிக்கத்தக்க
தன்று இந்த சுததமான பரப்ரஹ்மமென்பர். தாத்ஷ அப்படிப்பட்ட
வனிடம் துத் உபதேசிக்கப்பட்டால் அபாத்ரத்தில் கொடுப்பதால் தர்மத்தை
யுபதேசிப்பவனை நன்மையோடு சேர்க்காது. ஷுஷா விஷா என்பது போல்
துஷ்டேன வநேன வ எனிறிருக்கிறதே பென்ன அருளிச் செய்கிறார் ஷுஷிமிதி இம்
முழு பூமியை ரத்நங்களால் நிறைந்ததாக (க்ஷி)த் கொடுப்பவனாயிருந்தாலும்
அவசாய-சிஷ்யனுக் கேற்பட்ட நியமமற்றவனுக்கு இது கொடுக்கத்தக்காது; நரேஜ
ஓ அரசனே! இந்த்ரியங்களை வென்றிருப்பவனுக்கு இச் சிறந்த வஸ்து ஐய
மற்று உன்னால் அளிக்கத்தரும்; ஏ கராளா! உனக்கினி அச்சம வேண்டா; இப்
போது விஜித்-சோக மற்றதும் சவ்ஷ்-அழிவற்றதும் அநாடிமய-அநிமயங்
களில்லாததும். ஐஷ் ஷிஷ் மிக்க பரிசுத்தமுமாய் உள்ளபடி சொல்லப்பட்டது
மான இந்த ப்ரஹ்மம் உன்னால் கேட்கப்பட்டதே. ஐஷ்ஷி. மதுஸ்ம 2-113
ப்ரஹ்மத்தை உபதேசிக்க வலுவான ஒருவருக்கும் உபதேசிக்காமல் வித்யை
யோடுகூடவே மரணமடைவது கூட இஷ்டம்; பபங்கரமான ஆபத்திலும்
ஐர் இந்த வித்யையை (விதைபை) ஐரிஷி-களர்பூமியில் (அபாத்ரத்தில்) ஏ

“மூர்ஷா பரிஹந்தம்ந்யா அபர்மா ஧ார்மிகா இவ | ஧ர்மயுக்தான் ப்ரவாஹந்தே சாபூநா லிங்மஸ்யிதா: ||
 ஈகஸ்த்வபவர்கார்த்தமநுஸ்தானாஹிகௌஸலம் | லோகானுஸாரஸ்த்வேகத்ர குரு: பஷ்டாதுதிரித: ||
 பவந்தி பஹு மூர்ஷா: க்வச்சிதேகோ விஸுதஹி: | ஸாஸிதோ஽பி சதா மூர்ஷைவலோ ய: ச பூஹிமான் ||
 ந விஸ்தாச: ஈச்சித் கார்யோ விஸேஸாது கலௌ யுஜே | பாபிஸ்தா வாஹ்வேண மோஹந்யவிவக்ஷகான் ||
 ரேபயந் அச்சரேத் ஧ர்ம நாபுஸ்த கிஸ்திதூச்சரேத் | பூஸ்தோ஽பி ந வதேதயே குஹ்ய சிஹ்யான்தமேவ ச ||
 அஸ்திரதாயாதிபகாய ஸாஸ்த்ரஸ்த்ரஹாபராய ச | ந்யாயேந பூச்சதே சயே வகவ்ய சௌவயோகிநே ||
 அத்மபூஜார்த்தமர்த்தயே டம்மார்த்தமபி விநயதி: | அயோக்யேபு வதந் ஸாஸ்த்ர சந்மார்த்தாந் ப்ரபூயதோ பவேத் ||
 ஓவரே நிவபேதூயிஜ் ஷண்டே கத்யா ப்ரயோகயேத் | சூஜேஹ வானரே மாலா நாபாஸ்தே ஸாஸ்த்ரமுதூஜேத் ||”

வபேத் விதைதக்கலாகாது. மூர்ஷா: இது 8 ச்லோகங்கள் சாண்டிய்யஸ்ம்ருதி 4-241
 (1) மூட்டாளர்களும் தங்களைப் பண்டிதர்களாக எண்ணியவர்களாய் தர்மமற்ற
 வர்களாகியே ஸாஸ்த்ரங்களின் வேஷம் பூண்டு ஧ார்மிகர்கள் போலிருந்து
 தார்மிகர்களை வதைக்கின்றனர். (2) எவனுக்கு ஒரு புறம் மோஷார்த்
 தமாக அருஷ்டாத ஸாமர்த்யமும் உபதேச ஸாமர்த்யமும் (டம்பமாக) இரு
 க்கிறதோ, மற்றொரு புறம் உலகைப் பின் பற்றியிருக்கையோ, அந்த கு
 ணத்தால் ஸூரித: = அநமனாகச் சொல்லப்பட்டான். (3) லோகாநுஸாரமென்
 பதே வேஷமாகிலென் என்னில்—மூடர்களாகவிருப்பவரே பலராவர்;
 சுத்தமான புத்தியுடையவன் எங்கோ ஒருவனே. மூடர்களாலே எப்போதும்
 பயமுறுத்தப்பட்டவனாயினும் எவன் தன்நிலையில் நிற்கிறானோ—அவனே
 புத்திமானாவான். (4) அப்படி யொருவன் தன்னைச் சொல்வானாகிலும் ஒரு
 வரிடமும் விச்வாஸம் வைக்கவாகாது; கலியுகத்தில் இது முக்கியமாகும்.
 மஹாபாபிகள் ஸாமர்த்தியமற்றவரை வாதங்களைப் பொழிந்து மயக்குகிறார்
 கள். (5) டாம்பிடுவருக்கெதற்கு மாறாது ரேபயந்-யாருக்கும் தெரியாதபடி
 மறைத்துக் கொண்டு சயே அச்சரேத் தர்மத்தைச் செய்ப வேண்டும்; அபூ:—
 கேட்கப்படாதவன் சிறிலும் சொல்லவாகாது. பூஸ்தோ஽பி = கேட்கப்பட்ட
 வனானாலும் குஹ்யமீசு ரஹஸ்யபார்த்தத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையுங் கூட
 சொல்லாமலிருக்க வேண்டும்; (6) தன்னையாச் சரயித்தவனும் அதிகபக்தி
 யுடையனும் சாஸ்த்ரத்தில் ச்ரத்தை கொண்டவனும் முறைப்படி கேட்
 கின்றவனும் ஸூசாரமுடையவனுமானவனுக்கு எல்லாம் உபதேசிக்கத்தகும்.
 (7) ஸாஸ்த்ரம். தம்மைப் பிறர் பூஜிப்பதற்காகவும் பணத்திற்காகவும் டம்
 பத்திற்காகவும் = இவர் ஓர்வாரையும் விரும்பாமல் உபதேசிக்கும் மஹான்
 என்று தன்னை விரக்தனாக எண்பிப்பதற்காகவும் அபாச்ரங்களில் சாஸ்
 த்ரத்தைச் சொல்பவன் அபாஸ்தானாந் = தவாதவிடத்திற் கொடுப்பதால், விஸ-
 தி:—ஜீவநத்திற்கு வழியில்லாமல் வருந்துகிற புத்தியுடையவனாகிலும் நல்
 வழியினின்று நழுவினவனாவான். (8) ஓவர இது களர்பூமியில் விதையை விதைக்
 கலாம்: பேடனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்கலாம், சூரங்கினிடம் மாண்பைத்

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम् । दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीरचापलम् ॥

तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता । भवन्ति संपदं दैवीमभिजातस्य भारत ॥ ”

என்றும் ‘द्विविधो भूतलक्षणोऽयं दैव आसुर एव च । विष्णुस्त्वपरो दैवः’ என்றும் சொல்லப்பட்ட ஐவரூபித்யஞ்ஞ

“संवत्सरं तदर्थं वा मासत्रयमथापि वा । परीक्ष्य विविधोपायैः कृपया निःस्पृहो वदेत् ॥ ”,

‘यदृच्छयोपसन्नानां देशान्तरनिवासिनाम् । इष्टोपदेशः कर्तव्यो नारायणरतात्मनाम् ॥’

எவ்விதவாழ்க்கை கொண்டு பரிசீலிப்பதற்கு முன்பாக, ‘भुतादन्यथा लक्ष्म्यस्तदीय च कृतून्’ என்றவாழ்க்கை அந்நியமே அந்நியமாக வெளியிட்டு,

‘इमो दर्पोऽतिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च । अज्ञानं चाभिजातस्य पार्थ संपदमासुरीम् ॥’

தர்மம் 7. பரமாத்ம பரமாக வேதமோதல் 8. தவம் புரிதல், 9. மதோரவாக் காயங்களின் ஒத்திருப்பு 10. நலியாதம், 11. உண்மை பேச்சு 12. மனக் கொதிப்பின்மை. 13. ஹிதமாசாததை விடுதல். 14. வெளியிந்தரியங்களை யடக்குதல் 15. கோட்டுசொல்வதில்லாதம் 16. ப்ராணிகளின் துக்கத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதம். 17. விஷயப்பற்றற்றமை. 18. நெஞ்சுரப் பின்மை 19. தவறு செய்வதில் வெட்கம், 20. விஷயம் அருகிலிருக்கிலும் பற்றின்மை, 21. துர்ஜநரால் பாதிக்கப்படாத சக்தி. 22. பொறுமை, 23. அந்நியமே அந்நியமே வெண்டியதில் நிலத்திருக்கை. 24. உள்வெளிக் கருவிகளைக் கார்ப்படுத்தித் தக்கன வாக்குதல்; 25. த்ரோஹம் செய்யாதம். 26. கர்வப்பட்டிராமம் என்ற குணங்கள் அரச-அரஹு! ததவஸம்பத்தைக் குறித்துப் பிறந்தவனுக்குண்டாகும். द्विविध इति. விஷ்ணுதர்மம் 108-74. ப்ராணிகளின் படைப்பு ததவம் ஆஸூர மென்று இருவிதமாகும். விஷ்ணு பக்தியுள்ளது தெய்வப்பிறவி; विद्वीतस्तथाऽऽसुरः; விஷ்ணுபக்தியற்றது அஸூ ரப்பிறவி. संस्पृहमिति. காண்டியஸம்ருதி. 1.116. ஓராண்டு காலமோ ஆறு மாதமோ மூன்று மாதமோ பல உபாயங்களாலே சிஷ்யனைப் பரிசீலித்து முடி வில் கருபையினால் தனக்கு லாபத்தில் ஆசையின்றி உபதேசிக்க வேண்டும். இப்பரிசீலா நிர்பந்தம் சில விடம் வேண்டா மென்கிறார் यदृच्छेति ஸாத் வதஸம்ஹித 21—45 வேறு தேசத்தில் வளிப்பவர் தற்செய்வதாக அணு கினால் அவர் நாராயணனிடத்தில் ஈடுபட்ட மனமுடைய ரேவ், கோரியதை உபதேசிக்க வேண்டும். நீண்ட பரிசீலா வேண்டா மென்றபடி. வைராக்ய முள்ளவ மென்றால், ஜ்ஞாநவிஷயத்திலன்றென்றார் ज्ञादिति. படிப்புத் தபிரவேறு விஷயத்தில் ப்ரஹ்ம—உள்ளது போது மென்று தடுப்பதுதட யனாய் दृष्टि—படிப்பிலேயே க்ருஹி ஆவலுள்ளவன் பாத்ரமாவா மென்ற படி. अदृष्टीमात्र-ஆறு செவிகளில் சொல் விழாதபடி; மூன்றாவது மனிதனி ராதபடி பார்த்து என்றதாம். एव इति. கி-16-4. தன்னை தார்பிகளுடன் எண் பிக்கை. விஷயபோகத்தால் வந்த மடம், வித்யா-குல-ஜ்ஞவிஷயமான அஹ

என்றும். விபரிதரூபாஃஸூரு: என்றும் சொல்லப்பட்ட அபூரணநிலைக்கு மறைத்து, சீரிய அபுமுதையார் சேமித்து வாழமாப்போலே வரிசையாய் வரிப்பார்கள் பூர்வாபார: 13ன்.

இலர்கள்-‘ஹ-ஹிதாபிஷ்விதிகனாய் நித்யனாயிருப்பான் ஓர் (ஒரு) ஆத்மா உண்டு. இச் சேனாசேனங்கள் இரண்டுமொழிய இவற்றுக்கு அந்தர்யாமிபாய் இவியாயிருப்பான் ஒரு பரமாத்மா உண்டு. இப் பரமாத்மாவ யொழிய இவ்வாத்மாவுக்குத் தானும் பிறரும் ரக்ஷகராசமாட்டார்’ என்று கருத்தையும்.

‘அனாதிகலம் அந்தாதியாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த அடியேனுக்கு இனி ஒரு அநாதாதி—கூலம் வாராதபடி திருவடிகளைத் தந்து விடுத்தருளவேண்டுமென்று. அனாதின் அனாதித்த குகரஃபராபூதிஹதத்தாலே சீரமான நாராயணன் திருவடிகளை வரணமாகப் பற்றி அரஃமாவங்கனையும் அவற்றைப் பற்ற வரும்

ங்காரம் கோபம் கடுமை பராவரத்தவற்றாநயின்மை—இது அஸூரப் பிறவியினருக்கிருக்கும். ரக்ஷி=ஸ்வபாவம். சீரிய இதி. உயர்ந்தவஸ்துக் கள் உள்ளவர் உள்ளன் கொள்ளையிடாத படி காத்து யா அஃசி சீயுக் என்ற வாறு தம் பந்துக்களோடு அறுபவித்து வாழ்க்கை நடத்துமாப்போலே கருசிஹ்யுதையராய் என்றதாம்.

இப்படி சிலருக்கு மறைப்பதும் சிலருக்கு வெளியிடுவதும் அசூர்ய க்ருத்ய மென்றார்; ஹஹிதாபிஷ்விதிகனாய் என்று கீழ்க் கூறியபடி. சிலருக்கு ஸங்க்ர ரஹமாக உபதேசிக்கும் வகையைக் குறிக்கிறார். இவர்கள் இதி. ஓர் ஆத்மா என்றது. ஜீவாத்மா ஒருவனே என்ற கருத்தாலவ்ல; ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் பிறவிதோறும் எடுக்கும் தேஹம் வெவ்வேறாயிருக்க ஸ்ருஷ்டிதோறும் பெறும் ப்ராணேந்த்ரியங்களும் வெவ்வேறாயிருக்க அவற்றில் எல்லாம் தொடர்ந்து வருகிறவன் ஒருவனென்றறிவிக்கவாம். ஹிகந்தைச் சொல்லு கிறார் அனாதிதி. ஹிதமாவது புருஷார்த்தத்திற்கு ஹேதுவானது. அதனால் புருஷார்த்தமும் இதிலே சொல்லிற்றும். அந்தாதியாக=முன் தேஹத்தினு தைய முடிவு மேல் தேஹத்திற்கு ஆதியாம்படி; அதாவது முன் தேஹத் தின் முடிவில் நின்ற ஸுக்ஷ்ம தேஹமும் கர்மமும் மேல் தேஹத்திற்குக் காரணமாகும்படி. ஸுக்ஷ்மதேஹம் ஒவ்வொரு கல்ப் பத்தின் முடிவு வரையில் உடுமாகிலும் மஹாப்ரளயத்தின் பின்னே வரும் ஸ்ருஷ்டியின் முதலிற் சொல்வ் வாகாது என்று வருதி அந்தம்=மரணம், ஆதி=ஐநதம் என்று உரைப்பர். இப்போது ஹிதாதி: ஸ்ரார:—என்கிற தார்க்கிகவசநமும் நினைவுறும். திரு வடிவனைத் தந்து என்றதாலே கருஷாநம் சொல்லப்பட்டது. ரக்ஷித்து என்ற பதப்ரயோகத்தால் ஸுஃரஃ வரணம் குறித்ததாம். அனாதித்த-அநுக்ரஹித்த = குருபரம்பரையையும் அருளி ஹதத்தையும் அருளியதால் பெற்ற; கரண மாகப்பற்றி என்பதற்கு—ப்ராப்யமாகக் கொண்டு என்றும் பொருள் உரைப் பர். ரக்ஷித்தகுளவேண்டுமென்று என்ற வினையெச்சம் ஸம்ர்ப்பிப்பது என்ற விடத்தில் அந்வயிப்பதாகையால் கரணமாகப்பற்றி என்பதற்கு ஶரண் ஶுஷே

சுமைகளையும் அங்கே ஸமர்ப்பிப்பது' என்று ஹிதந்தையும்.

'பாபாசாஸன் காட்டிம்கொடுக்கக் கைக்கொண்ட எம்பெருமான் இனி நம்மை ஒரு படிக்கும் தரவிடான் என்கிற தேற்றத்தோடே இங்கு இருந்த காவம் அவர்பூர்வரஹான நிரபராத-சுதூலவூரிடோடே நடப்பது' என்று வசுவத்யத் தையும் ஸ்ரீமஹர்வினாச்சுச் சுருங்க அருள்செய்தார்கள்.

प्रयेयस्तु(?) विज्ञानः प्रकृतिस्नाता पतिस्तपरः तस्मिन् आत्मभरणं हिततमं तच्छेषवृत्तिः परम् ।

என்பதின் வாச்யார்த்தமான மஹாவிச்வாஸம் நிரடேக்ஷரக்ஷகத்வாவசவத்யம் பொருளென்றும் அதிலிருந்து கிடைத்த ஐரஸமர்ப்பிப்பை ஸமர்ப்பிப்பது என் னப்பட்டதென்றும் கொள்ளலாம். காட்டிக்கொடுக்க = எம்பெருமானு டுக்கு நம்மைக் காட்டி ஸமர்ப்பிக்க; அவ்வது எம்பெருமானை நமக்குக் காட்டி நம்மை அவனிடம் ஸமர்ப்பிக்க, ஒருபடிக்கும் கைவிடான் இதி. "कौटिल्ये सति शिक्षयाप्यनययन् कौडीकरोति" என்றாரே. தேற்றம் = விச்வாஸம்; அடவர்க ளூர்வரஹம்மரண = மோக்ஷத்திற்கு முன் தேஹாவஸாதம் உரை வரக்கூடிய

இந்த ஸங்க்ரஹத்தை ச்லோகமூலமாகவும் அறிவிக்கிறார். प्रयेयस्तु இ.பி. இது அதிகாரத்தின் முடிவான ச்லோகமன்று; உடமொழியில் ஆசார் யன் செய்யும் ஸங்க்ரஹோபதேசம். ச்லோகத்தில் த்யு:— என்னுடைய; அது: என்ற தால்—ஸங்க்ரஹருசினுக்கு உபதேசமென்றாலும் பூர்வர்கள் த்தா:மாக்களான ... சிஷ்யர்களுக்கே உபதேசம் செய்தார்களாகையால் த்தா:மாக்களுக்கே உபதே சிக்க வேண்டு மென்றறிவித்ததாம். जीवात्मा என்ற பத்ததைச் சேர்க்க: प्रयेय:—அறியப்பட வேண்டும் ஜீவாத்மா ப்ரக்ருதிடையிட வேருவான்; இப்படியே எல்லோரும் பாடம் கொண்டிருந்தும் प्रयेयस्तु என்ற விடத்தில் प्रयेयस्तु என்ற பாடம் தகுமென்பர். அப்போது. विज्ञानம் என்று நபும் ஸகபா சப் பாடகல்ப்பநமாம். इह என்று அறியப்படுகிறது यथा ஆகும்; அதற்கு प्रतीप மாக—எதிராக इह என்று அறியப்படுகிறது यत्; அந்த प्रतिसपदिமே एणावुவுடன் சேர்ந்து प्रयेय: எனவாவதால் प्रयेय: என்ற பதத்திற்கே इहமென் பதற்கு प्रतीपமாக इह மென்று அறியப்பட வேண்டியவன் என்று பொருளா கலாம். இவ்வளவால் "நித்யனாயிருப்பான் ஒரு ஆத்மா உண்டு" என்றது சொல்லப்பட்டதாம். यत् என்றபாடம் கல்ப்பிக்கில் प्रयेय:स: என்றே கல்ப்பி க்கலாம்; இப்போது நபும்ஸகநிர்தேசக்வேசமில்லை. प्रयेयस्तु என்ற விடத் தில் यस्तु என்பதை விடாமல்—யகாரத்தை வகாரமாகாமல் प्रये என்பதை மட்டும் यत् என்று மாற்றி यत् यस्तु विज्ञान: என்றும் படிக்கலாம். यस्तु த்திற்கு வேண்டும் यस्तुம யதர: என்றவிடத்திலுள்ளது. ப்ரத்யக்காய் தேஹாதி விலக்ஷணமாக இதரமதங்களிலும் ஸம்மதமான ஜீவன் எவனோ அவனுக்கும் மேம்பட்டவனாவான் अकार्षीमां रक्षांனாம் ஸ்வாமியுமாகிறவ னென்று முதற்பாசத்தின் பொருளாம். तस्मिन्—அந்த ஸ்வாமியினிடத்தில் आत्मभरणं தனது மோக்ஷார்த்த ஈரத்தை ஸமர்ப்பித்தல் ஹிததம்—சிறந்த ஹிதமாகும். மோக்ஷார்த்த ப்ரவ்ருத்தி யெல்லாம் ஹிதம், ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ

இப்படி ரவாஸ்தத்யத்தைப் பற்றின கீழும் மேலுமுள்ள பாசரங்க
 னெல்லாம் வேதாந்தித்யன்மான் மருட்பட்டாளிவார்ந்ததையை நாடிநீ
 பக்கலிலே தாம் சேட்டருளினடடியே சீடரம்பிரபுபுள்ளார் அடியேனைக்

சங்கரதரிசனருக்கான குரபுதேவம் கூறம்பெற்றது. விநாயகியானதமக்கான குரபுதேவமான ஸூகத்திக்கு சீர்ஹயசீர்வன் அருளிய விரிவாகும் இந்தரஹஸ்யத்ரய ஸாரமென்கிறார் இப்படி இஃ. பாசுரங்கள் = வாக்கியங்கள். வேதாந்தோதயனஸ்ச்ரதாதேதி. ந்யாய சாஸ்த்ரத்ரந்தகர்த்தர்களுள் முக்யராய் ந்யாயாசார்யரென்று வ்யவ ஹரிக் கப்பட்டவர் உதயநாசார்யர். அவர் ந்யாயசாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரமாண ஆதர். ந்யாயத்திற்கு உதயநர் போல் வேதாந்தத்திற்கு இவர் முக்ய ப்ரமாண ஆதரென்று மடைப்பள்ளியாச்சாணான ப்ரணதார்த்தி ஹரென்ற கிடாம்பியாச் சாணுக்கு வேதாந் தோதயநரென்ற விருத்ததை சீர்பாஷ்யகாரர் அருளினர். தென்கலை குருபரம்பராப்ரபாவக்ரந்தத்தில் (டன்முயபதிப்பு 463பக்கம்) ஶிஷ்ய ஸ் தேவ்யிவா யசிபதிகயித் ஶாஷ்யை நியுகி மதா ஶிடுக்டேஸ் பதி பரமபத் த்வான் ரொபி டாயை। ஶாயத் தேதொதமாஜோதயந எதி ததத் ஶாஷ்யகாரேந ததாமாஷ்யாஷ்ய.....இத்யாதி உள்ளது. வேதாந்தோதயன ஸ்ச்ரதாயமே அவருக்கு எம்பெருமானிடமிருந்து ஶக்ஷ- திஷயமும் அவரிடம் ஶவியிவேதமும் தோற்ற மடைப்பள்ளியார்த்ததை மென அப்போது வழங்கப் பெற்றது அம் மஹானுக்கு சீர்பாஷ்ய காரரிடமிருந்து ஸம்ப்ரதாயமாக வந்த இவ்வார்த்தையானது—சிஷ்யர்களுக்கு சாஸ்த்ரோப தேசத்தைப் போல் சீர்பாஷ்யகாரருக்குத் திருமேனியிற் றரிவாலே மடைப் பள்ளியில் (சமையலறையில்) பாகாதிக்கையும் கைங்கர்யமாக அவர் நடத்திவ்ந்ததால் அங்கே தம் குமாரரானகிடாம்பி ராபாநுஜாசார்யர் முதலானர்க்கு உபதேசம்செய்துவந்ததாலும் மடைப்பள்ளி வார்த்தையாயிற்று. அங்கு ஸத் ஸம் ப்ரதாயவார்த்தையே. அந்த ராமாநுஜாசார்யர் தம் குமாரரான முழு மையும் ரங்கராஜா சார்யருக்கு உபதே சிக்க அவர் தம் குமாரரான கிடாம்பி அப்புள்ளா ரென்கிறவாடிஹ்ஸ்யுதாஷ்யருக்கு உபதே சித்தருளினர் இப்படி பரம் பரையாக வரக் கேட்ட வார்த்தைகளை அப்படியே அவர் சிஷ்யரான தமக்கு

கிளியைப் பழக்கு(குவிக்கு)மாப் போலே பழக்கிவைக்க அவர் திருவுள்ளத்தில் இரக்கமடியாகப் பெருமாள் தெளியப் புகழிப்பித்து மறவாமற் காத்துப் பிழையறப் பேசுகிறத பாசரங்கள்.

பாட்டுக்குரிய பழையவர் மூவராய் பண்டொருகால்
மாட்டுக்கருள்தரு மாயன் மலித்து வருத்தலால்
நாட்டுக்கருள்கென நான்மறை யந்தி நடைவிளங்க
விட்டுக்கிடையழிக்கே வெளிநாட்டுமி ம)ம் மெய்விளக்கே.

அருளின ரென்ன, இங்கே கிளியைப் பழகுவிக்குமாப்போலே என்றது. இக் க்ரந்தத்தில் ஆசார்யர்களின் சொற்கள் கேட்டவண்ண மிருக்கின்றன என்று இதனால் குறித்ததாம். அவர் திருவுள்ளத்தில் இரக்கமடியாக = அப்புள்ளாரின் திருவுள்ளத்திலே யிருந்த இரக்கம் காரணமாக, இப்படி ஸம்ப்ரதாயப்ராப்தங்களான அர்த்தங்களாபன—பிராட்டியும் பெருமா னும் சேர்ந்து ஈசுவரதத்துவம், பிராட்டிக்கு விஷுவா ராஜங்களுண்டு, பரந்யா ஸமே ப்ரபத்தி, ஐந்து அங்கங்களும் அவச்யமாகும், அதற்குத் தக்கவாறு பதார்த்த வாக்யார்த்தங்கள் இய்யாதிகள், அவற்றை விட்டு வெவ் வேறுகறு கின்றனரே யென்று அவருக்குள்ள இரக்கத்தைப் பெருமாள் ச்ரீஹயக்ரீ வன் கண்டு அது விஷயத்தைத் தெளிய ப்ரகாசிப்பித்து அது முதல் இது வரை யில் மறவாதபடி காத்துப் பிழை யொன்று மிராதபடி இப்படி விரிவாகப் பேசுகிறதான். இதற்குக் காரணம் யது தே தே யது யது யது யது யது யது என்றதாம். இப்படி வந்த பாசரங்களாகையாலே எல்லாம் ஸம்ப்ரதாயோக்திகளையாகும், பட்டர்நஞ்சியர் முதலானோரும் தத்தல வறித புருஷார்த்தங்களிலே பாஷ்ய காரரின் திருவுள்ளத்தைத் தெளிவதற்காக மடைப்பள்ளியாச்சாணை அணுகி அறிந்து க்ருதார்த்தராவ'ரென்று ஈடுமுநலானவற்றிலுள்ளது எர்வப்ரளி த்தம். கீழேயும் இது தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு பெருமாள் தெளிய ப்ரகாசிப்பித்துப் பிழையறப் பேசுவதற் றது—தான் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு மூலமான உபயவேதாந்தங்களில் ஒன் றான ஐமிக வேதாந்தத்தில் முதன் மூன்றான திருவந்தாதிகளை ப்ரகாசப் படுத்துவதற்காகப் பட்ட ப்ரயாஸை முதலான தன் ப்ரயத்தனம் பூர்ணமா கப் பலன் பெறுதற்காகவாமென்ற வருத்தாலே பாட்டருளிச்செய்கிறார் பாட்டுக்கு இத. பாட்டுக்கு = ஸம்ப்ரதாயிகார்த்தத்தை வெளியிட திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் முதன்மையான மூன்று திருவந்தாதிகளை இசையுடன் அருள் வதற்கு உரிய—தகுந்த பழையவர் திவ்ய ஸூரிகளிலே முதல்வரும் ஈசு லாச ஈசு ஈசு என்ற ஈசுலாசுலாசு திப்பஸூரிகளின் அவதாரமூமான பொய்கைமுனி பூசத்தார் பேயாழ்வார் என்ற மூவரை, பண்டு—மற்றவரு ட்கு முன் ஒருகால்—திருக்கோவலூரில் தனித்தனியே எழுந்தருளி இரவில் மழையில் ஈசுலாசுலாசு சேர்ந்த போது, விட்டுக்கு = ஒரு சூர்த்தித் திடைகழி க்கு = தேவியில் மாட்டுக்கு = மாடு-யும் சொத்து; அவ்வது மாடு = பசுப்ராவர்;

மருளற்ற தேசிகர் வாணுகப்பாவிந்த வைபவமெல்லாம்

சூருளற்றிறைபவனினைபடி பூண்டிட (ருய) வெண்ணுதலால்

அப்படிப்பட்ட ஜீவர்களுக்கு அருள்தரும்-அநுக்ரஹம் செய்யும் டாயன் = ஆச்
சர்ய பூரண, பசுமாடுகளுக்கும் அருள்தரும் ஆயன்—கோவலன்-மனிந்து =
அதிகமாக வருத்து தலால்—நெருக்கியதால் தோன்றிய இடைய விளக்கே—
இந்தப் பாட்டாகிற சாச்வதமான விளக்கே வெளிகாட்டும்—தத்துவார்த்
தங்களை வெளியிடும் நாட்டுக்கு = உலகு முழுமைக்குமே இருள்--செவ =
அஜ்ஞாதம் போம்படி நால் மறை _நான்கு வேதங்களின் அந்தி = முடிவான
உபநிஷத்துக்களிலுள்ள நடை = மோக்ஷபாயங்கள் விளங்க நன்கு ப்ரகா
சிக்கும்படி; ஒருவர் படுக்கலாம். இருவர் உட்காரவாம் மூவர் நிற்கவாம் என்று
ஒன்று சேர்ந்தபின்னர் மூவரை, இதவே தன் இஷ்ட பூர்த்திக்குத் தருண
மென்று ஸம்ப்ரதாய ப்ரதம ப்ரவர் த்தரணன கீதாசார்யன் நடுவிலிருந்து
ரென்றறியாவண்ணம் நெருக்கினான். இவ்வளவு நெருக்கு ஏதனென்று
வியந்து இருட்டில்விளக்கை வேண்டுகிறாராய் இவன் நெடுமாலே யென்று
பாட்டாகிற விளக்கைக் கொண்டு அனுபவித்தறிவித்தனர். இந்த மூன்று
திருவந்தாதிகளாகிற விளக்குத் திருவுடன் சேர்ந்த மாடெல்லாம் தத்துவ
வரித புருஷார்த்த விஷயமாய் நாடெங்கும் இருள் செவவும் தான்மறையந்
டுள் நடமாடவும் ஆனதோடு இடைமழிக்கே ப்ரகாசம் காட்டியதுமாயிற்று.
விளக்கு உள்ள விடம் நிழலாய் மற்ற விடங்களில் ப்ரகாசமிடுக்கும் இவ்விள
க்கு நாடெங்குமே யன்றி இடைமழிக்கே ப்ரகாசம் அளித்தது அங்கிருப்
பவன் கோவலனென நடுவறிவித்தது. எனவே இடைமழிக்கு என்பது அரும்
வேற்றுமையாகவே வெளிபாட்டு மென்ற அடுத்த சொல்லிலேயே சேரக்
கூடும். வருத்துதலால் என்பதற்குமேல் தோன்றிய என்ற சொல் சேர்த்து
விளக்கு என்றதோடு இயைக்க; அல்லது வெளிபாட்டு மென்பதை வினைமுற்
ரூபமாய் விளக்குக்கு விசேஷணமாட்டு வெளிகாட்டுகிற விளக்கு வருதது
தலால் தோன்றின என்னலாம். வருத்துதலால் வெளிகாட்டு மென்ற அந்
வயம் ஸ்வரஸமாகா தென்று தோன்றுகிறது வழிபாட்டு மென்ற பாடம்
காண்கிறது உண்டாகில் வேதாந்தங்கள் நடமாடும்படி பக்திப்ரபத்யாதி
களைச் சாட்டு மென்றதாம். இப்படி தோன்றிய தமிழ்வேதம் மூலமான
நமது ஸத்ஸம் ப்ரதாயம் அப்போது போல் இப்போதும் இவ்வாறு ஹய
க்ரீவன் பிழை யறப்பே சுவித்தபாசுரங்களால் ப்ரகாசம் பெற்றதென்றபடி.

அதிகாரார்த்தம் முடிந்தது. அதன் ஸங்க்ரஹப்பாசரம் மருளற்ற
இதி. மருள் = அஜ்ஞாதம், அற்ற = இல்லாதவரான தேசிகர் = ஆசார்யர்கள்
வான் உபப்பரல் = பரமபதத்தில் ஆசாயினால் இந்த வைபவமெல்லாம்
இந்த விலாவிபூதி முழுமையும் இருள் அற்று—அஜ்ஞாதம் நீங்கி இறை
யவன்—ஸ்வாமியான திருமாவின் இணை அடி—ஒன்றுக்கொன்று நடான

தெருளுற்ற செத்தொழிற் செல்வம் பெருகச் சிறந்தவர்பால்
அருளுற்ற சிந்தையினு லழியாவிளக்கேற்றிவரே.

निखचिदयादिव्योदन्वत्तरङ्गनिरङ्कुशैः नियमयति यः शिष्यान् शिक्षाक्रमैर्गुणसंकमैः ।

अचरमगुरोराज्ञापाश्वरीपरवान् असौ न परमिह तांस्तद्वक्षेण ब्रह्मभिरक्षति ॥

इति कवितार्किलिहय अर्चनस्वयन्दाय श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य

कृतिषु श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य आचार्यकृत्याविहारः विंशः ॥ 30

श्रीपते विगमान्तमयादेशिजाय नमः

—o—o—

திருவாழகனை பூண்டிட = உபாய உபேயங்களுகத் தொள்ள அல்லது பூண்டு உய = உஜ்ஜீவிக்க எண்ணுதல் எல் = எண்ணி, தெருள் உற்ற = விவேக முள்ள வரும் செம் தொழிற் = செம்மையான கைங்கர்யமாகிற செல்வம் = ஸம்பத்து பெருகி = மேலிட்டு சிறந்தவர்பால் = உத்க்ருஷ்டருமான சிஷ்யர் களிடத்தில் அருள் உற்ற சிந்தையினால் = க்ருபை கூர்ந்த திருவுள்ளத்தினால் அழியாத விளக்கை ஏற்றினர் = ஏற்றிவைத்தனர். நாம் பெறுகிற பரமபதம் பின்னோ ருக்கும் பெறவாக வேண்டு மென்று பாத்ரங்களிலே உபதேசம் செய்த ருளினர். இதே ஆசார்யக்ருத்ய மென்றபடி.

இப்படி சிஷ்பருக்கூச் செய்யும் உபதேசம் அவர்களுடைய நன்மைக்காக மட்டு மல்ல; எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையை மீறிய ஒற்றம் தமக்கு வாராமைக்குமாகு மென்கிறார் நிர்வசிதி. ய: = எந்த ஆசார்யன் நிர்வசித்யா = எல்லையற்ற அருளாகிற டிரே ருஷ்வத் = ஆச்சார்யமான கடலின் வர்ண = அலைகள் போலே நிர்வகுசு: = உடையற்றனவும் குணசங்கமै: நல்ல குணங்களைத் தம்பிட மிருந்து சேர்ப்பிக்கின்றனவுமாய் शिक्षாக्रमै: = படிப்படியான உபதேசங் களாலே சிஷ்யர்களை नियमयति = அடக்குகிறாரே, असौ அந்த ஆசார்யன் अचरमगुरो: = முதலாசார்யனுன எம்பெருமானின் அபா = ஆஜ்ஞையின் பாசுவரி = தம் ஆசார்யன்வரையிற் வந்த முறைக்கு परवान् = பரதந்த்ரனாய் ருஷ = இவ் விஷயத்தில் तान् न पर = அந்த சிஷ்யர்களை மட்டு மன்றி तद्वक्षेण = அவ்வு பதேசவ்யாஜத்தாலே इत् = தம்மையும் ज्ञानवैशद्यकृत्ரவ் अभिरक्षति காத்துக் கொள்கிறார். பாத்ரங்கள் கிடைத்த போது य इमं परमं गुह्यं महत्केवमिवाव्यति । अस्मिं मयि परां कृत्वा मांवेष्टयति असंख्यः ॥, नान्तर्धिया खं याति जगद्वीमं अवीजकृत् என்றபடி உபதேசித்தால் நன்மையும் உபதேசியாத போது தோஷமும் தெரிவதால் உபதேசிப்பது ஸ்வரக்ஷணமுமாகு மென்ற படி.

ஸாரவிஸ்தரத்தில் ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரம் முற்றும்-30

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

ஓ:

श्रीमते निगमात्ममहादेशिकाय नमः

शिष्यकृत्वाधिकारः

சிஷ்யக்ருத்யாதித்யம்-31

अशिष्यगुरुभक्तिप्रशंसादिशीलः प्रचुरबहुमतिस्तद्वस्तुवास्त्वादिकेऽपि ।

गुणवति विनियोक्तुं गोपयन् संप्रदायं कृतवित् अनघवृत्तिः किं न विन्देन्निधानम् ॥

ஸ்ரீமதே திகமாந்தகுரவே நம:

சிஷ்யக்ருத்யாதித்யம். 31.

ஸம்ப்ரதாயமென்பது ஆசார்யன் சிஷ்யன் என்ற இருவராலும் ஸாத்யமாகும். அவரில் ஆசார்யக்ருத்யம் திருக்கப்பெற்றது சிஷ்யனுடைய க்ருத்யம் சொல்லப்படுகிறது. **गुरुं प्रशंस्येत्** என்றதை **पूर्वादि**த்தால் விரித்துரைத்து **मन्त्रं पश्येत् गोपयेत्** என்றதை மூன்றாம் பாதத்தால் குறித்து மற்ற அறுஷ்டாநாதிகளை ஸங்க்ரஹித்து சீலமாகம் அருளிச்செய்கிறார் அசிஷ்யே. சிஷ்யபதம் இராமற் போனாலும் **अपि** எந்தமாதிரி. **आशिष्यल गुरुभक्तिः**—எம்பெருமானிடமுள்ள பக்திபளவான ஆசார்ய விஷயமான பக்தி என்றும் குறையா திருக்கப் பெற்றதனாய், அதன் பரிவாஹமான—**तत्प्रशंसादिशीलः**—அவ்வாசார்யனுடைய குணங்கள் செயல் இவற்றைப் புழப்பது, மனதழ்நால் அவரை த்யானம் செய்வது, காயத்தினால் ப்ரணாம சுசுருஷாதிகளைச் செய்வது என்பவற்றை சீலமாக = ஸ்வபாவமாகவு நடையனுமாய் **तद्वस्तु-वास्त्वादिकेऽपि** ஆசார்யனோடு ஸ்வஸ்வரூபாயஸம்பந்தமுள்ள பக்திபரப்புகளென, **पश्येत्**—அவருடைய சீர்க்கராம மென்ன, ஆதிபரத்தால் புத்ர. வர. பந்துகளைக் கொள்வது. அவை பெல்லாவற்றிலும் **प्रचुरबहुमतिः**—அதிக மதப்புகடையனுமாய் **विनियोक्तुं**—அவர் உபதேசித்த அர்த்தத்தை **गुणवति**—ஸத்பாத்ரத்தில் **विनियोक्तुं**—பிழையறப் பூர்ணமாக உபதேசிப்பதற்காக **गोपयन्**—பிறருக்குத் தெரியாதபடி ரக்ஷிக்கின்றவனுமாய் **उपविष्ट-ஆசார்ய-தத்ஸம்பந்திகளால்** ஏற்பட்ட உபகாரங்களில் நன்றியை யுடையனுமாய் **अनघवृत्तिः** ஏதேனும்பகாரம் தேர்ந்திருத்தால் மறந்தவனாய் **सेन त्यजेत् भुञ्जीथाः मा गृधः कथाः खननम्** என்றபடி. ஒற்றமற்ற வைராக்ய பூஷிதமான வருத்தியை யுடையனுமான சிஷ்யன் **निधानं**—நிதியான எம்பெருமானை **किं न विन्देत्**—ஏன் அடையமாட்டான்? அல்லது **किं निधानं** பகவத் பாகவத ஆசார்யதைங்கர்ய-ஸம்ப்ரதாய ப்ரசார-பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபவாதி நிதிகளில் எந்த நிதியைத் தான் அடையமாட்டான்; எல்லாம் அடைவானென்றபடி.

(1) ஆசார்யன் கவயா நி:ஸூஹி வுதே என்றபடி கேவலக்ருபையினாலே உபதேசிக்க வேண்டும்; சிஷ்யனுடைய **इतिहा-परिचरणा**திகளுக்குத் தக்க வாறு

(1) இவ் பரீங்கனியெல்லாம் மிடியனுக்கு அகத்துக்குள்ளே மஹானிதியைக் காட்டிக் கொடுக்குமாப் போவே வெளியிடுகையாலே மஹாபகாரகனான ஆசார்யன் பிறத்திற் சிஷ்யன்(ன்) சூரதனாயிருக்கவேண்டுமென்றும், தோழியவேண்டுமென்றும் ஷாஸ்திரங்கள் சொன்னவிடம்—இரண்டு விஷயமும் விஷயமாறும் இவனைச் சீச்சி யென்னும் படியுமாய், துதம் சொன்ன ஷாஸ்திர-விதிகளையெல்லாம் மிகுந்தரான திரஷ-ராவனாபிகளோடு துல்பனுமாய், 'விதாசுரோ குருஷோ வேதேசரவிதூக: । த எதே வதுபாபாந: சதோ டஸ்ய । इति श्रुति: ॥' என்கிறபடியே

உபதேசிப்பது தகாதென்பது போல் ஆசார்யன் கருபையினால் அருளிய தால் திரிஷ்டிகன் தகா வென்று நினைக்கலாகாது; ஆசார்யனிடம் கருதலுக்கு னாய் தன்னாலான சூரதனாயிருக்கவேண்டும் ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்திற்குப் பரத்யுபகாரம் செய்துவிட்டதால் நினைக்கலாகாது என்று விரித்து உரைக்கிறார் நிவ்வந்தங்களை இதி. ஆசார்யன் செய்த ப்ரஹ்ம வித்யாஷ்டாங்கத்திற்கு நீ என்ன ப்ரத்யுபகாரம் செய்கிறாயென்று கேட்டால் நான் கருதலுக்கு த்ரோஹ புத்தி யற்றவனாய் ப்ராணசரிராதிக்காயும் அவருக்கு அபிஷேகமாகி மனோவாக்காயங்களை அவரிடம் செலுத்தியிருக்கிறேன் யதாசத்தி சூரதனாயும் ஸமர்ப்பிப்பவனாவேன் இது நான் செய்யும் ப்ரத்யுபகார மென்பானாகில்—இது தவறு: கருதலுக்கு யிராமலும் த்ரோஹிப்ப வனாயிருந்தால் உலகம் நிந்திக்கும். சரஸ்வரப்படி ராஜதண்டனையுமாம். உடலையும் உயிரையும் ஷுத்ததையும் அவனுக்கு அதிபதாக்குவது திரிஷ்டிகன் அவனுக்கு விதிக்கப்பட்ட கார்யமாம். அதை மீறினால் இவனுக்கே அநர்த்தமாம் ஆசார்ய உபாஸநத்தை விடுவது கண் பெற்றதும் குருடனாகக் கு ஸமமாகும். அவ் வனுபவ-கைங்கர்யங்களை இழப்பதே பெருங்கேடாகும். அதையால் ஆசார்ய விஷயமான இவைகள் ப்ரத்யுபகாரமாகா. சூரதனான ஸமர்ப்பிப்பது ப்ரத்யுபகாரமென்னவாம்; உன்மையில் அதுவும் உபகாரமாகாது. ஸம்ஸார சூக்தத்தினின்று மீட்டுப் பரி பூர்ணப்ரஹ்மாநுபவத்தை யளிக்கும் ப்ரதிபதிகைய யருளியவருக்கு இவன் செய்யும் ஸ்வல்ப த்ரவ்யஸமர்ப்பணம் ப்ரத்யுபகார மென்னக் கூடுமோ என்று இவ்வாங்கங்களின் பொருள். மிடியனுக்கு = மஹா தரித்ரனுக்கு: அகத்துக்குள்ளே அவன் வீட்டினுள்ளேயே; வெளியிடுகையாலே—அவன் மற்ற ரஹஸ்யங்களிலேயே காண்பிப்பதாலே சரஸ்வரங்கன் டுஷேவ ரபகாரிர் அபாய் சந்தரேவ அது' அபிநிதி தி.....பாபாய்ஸஸ்தி துதேவ் அபாய் ந இத்யாதிகள். இரண்டு விஷயமும் = ப்ரக்ருமிமண்டலத்திள் ளவர்களும் பரம பததிதிலுள்ளவர்களும் விஷயமானும்—ஸர்வேச்வரனும்; சீச்சி என்பது நிந்தையின் மிகுதியைக் காட்டும் சொல். விதாசுர இதி. ஒருவர் பிறருக்கு உபதேசம் செய்யும் போது அதை அவனுக்குத் தெரியாமல் கேட்டுப் பெறுகிற வன் வித்யையைத் திருடுகின்றவனாவான்; அவனும் சூரத்ரோஹியும் வேதங் களையும் ஈச்வரனையும் தூஷிப்பவனும் மஹாபாபிகள்; உடனே அரணால்

புண்ணுமாகாமக்காக வத்தனை; ஸ்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று.

(ஊ) ஹிரமயி யாந் ச தத்யுருஃயோ நிவேதயேத் என்றும்.

‘सर्वस्व वा तदर्थं वा तदर्थार्थिमेव वा । गुरवे दक्षिणां दद्यात् यथाशक्त्यपि वा पुनः ॥’ என்றுயிப்புடைகளிற் சொல்லுகிறதையும் ஸ்னிபாத-அமிதாபாதிக்கைப் போலே இவனுக்குச் சில ஸ்தூதங்களைச் சொல்லிற்றதக்கனை போக்கி. ‘द्वयया निःस्पृहो वदेत्’ என்னும் படியிருக்கிற ஸந்யஸயொஜனனான அசார்யனுக்குப் ஸ்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று.

(ங) ஸகாவான் பக்கலில் போலே ஆசார்யன் பக்கலிலே வதிப்பானென்றும், அவனுக்கு நல்லனான போலே ஆசார்யனுக்கும் நல்லனாயிருப்பானென்றும் சிவானங்களைச் சொன்னதுவும்.

‘न प्रमादेद् गुरौ शिष्यो वाङ्मनः कायकर्मभिः । अविभज्यात्मनाऽऽचार्यं वतैतास्मिन् यथाऽन्युते ॥’

‘देवशिवाचार्यमुपासीत’ என்று ஸாஸ்திர-அபஸ்தாதிசன் சொன்னதவும் ஆசார்யனுக்குப் ஸ்யுபகாரம் சொன்னபடியன்று; ஸாஸ்திரஸ்தான இவன் விழிகண்டு நுடனாகாமைக்கும் ஸகாவுந்மயம் போலே வித்யானமான இவ் ஸந்யஸத்தை ஸந்யஸிவான இவன் இழவானமைக்கும் சொல்லிற்றதக்கனை.

இப்படி இவ்விஷயத்தில் ஸ்யுபகாரமிடையென்னுமிடத்தை

‘प्रज्ञाविद्याप्रदानस्य देवैरपि न शक्यते । प्रतिप्रदानमपि वा दद्यात् शक्ति आदरात् ॥’

என்று ஸிஷாஸ்திரஸ்தானவான் அருளிச்செய்தான். இதில் யதாஸ்திராஸ்திரம் சொன்னதுவும் தன் ஸாஸ்திரத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொன்னதத்தனை; இவ்வளவைக் கொண்டு ஸ்யுபகாரம் பண்ணினானாகத் தன்னை நினைத்திருக்கப் பெறான்.

தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்களென்கிறது வேதமென்கிறது ஸம்ருதி. (ஊ) ஹிரமயி. விஹிகைச்வரஸம்ஸரிதை. உடலையும் பணத்தையும் உயிரையும். நல்ல ஆசார்யருக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். சர்வஸமிதி. தன்னுடைய சொத்து முழுமையுமோ அதில் பாதியிற்பாதியிற்பாதியோ யதாஸ்திரியோ குருவுக்கு தக்கிணையாக ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். அவர் இந்த ப்ரயோஜனத்தை யபேக்ஷியாமையாலே இது ப்ரத்யுபகாரமாகாது. புலகள் = ப்ரகாரங்கள். (ங) ஸகாவான் இதி. யதா ஸகாவதி எவ் வகாரி வுதி: என்ற ரஹஸ்யாம்நாயவாக்யார்த்தம் இது. அவனுக்கு நல்லது இதி. யதா தேவெதா ஸுரீ என்கிற ச்ருத்யார்த்தம் இது. தே. சாண்டில்யஸ்ம்ருதி. சிஷ்யன் ஆசார்யன்விஷயத்தில் மனோவாக் ராயஸ்ரஸின செயல்சுள்ளிஷயத்தில் கவனமற்றிருக்கவாகாது. பகவானிடத்திற் போல் இவ்வாசார்யனிடத்திலும் தான் வேறு அவர் வேறு என்ற எண்ணமின்றியிருக்கவேண்டும். தேவமிதி. ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரம் 1-2-6-13. விழிக்கன்புருடன் = கன்வந்தும் குருடனாவது போல் சாஸ்த்ரஜ்ஞானம் பெற்றும் அதையிழந்தவன்.

இதற்கு ப்ரமாணம் கூறுபெருர்-மஹிதி. சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 1-117. ப்ரஹ்மவித்யை யளித்ததற்கு ஈடான ஸுகுடிஷிணாஸமர்ப்பணம் தேவர்ஸாஸ்திரமாகாது; அனாலும் சக்திக்குத் தகவாறு தக்கிணை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்;

(2) இப்படிப் பரயுபகாரரெதிருக இவனுக்குச் செய்ய அடுப்பது என்னென்னில்—இவன் உபேசித்த அர்த்தங்களை

‘कपालस्य यथा तोयं घटती च यथा पयः । दुष्टं स्यात् स्थानदोषेण घृत्तहीने तथा क्षुत्तम् ॥’

என்றெப்படியே தன் விபரிதாபுஷானந்தனாலே கபாலஸ்தோபாபிசகிப்போலே அபுபகாரமாகாதொழியவும்,

‘यच्छुतं न विरागाय न धर्माय न शान्तये । सुवद्धमपि शब्देन काकवाशितमेव तत् ॥’

என்கிறெப்படியே சுற்றதே பவொனமாக்காதொழியவும், இவற்றைக்கொண்டு பான்தாசியாகாதொழியவும், இவற்றை யென்'வாம்

‘पण्डितैर्यकार्पण्यात् पण्यस्त्रीभिरिव स्वयम् । आत्मा संस्कृत्य संस्कृत्य परोपकरणीकृतः ॥’

அவரிடம் ஆகராதிசயமிருந்தால் அது அப்படி செய்யாபலிருக்க வொட்டாது.

(2) இப்படி ஸுவிஷயத்தில் நடப்பதெல்லாம் ப்ரதயுபகாரமாகா ரென்றார்; வித்யாவிஷயத்தில் இவன் நடந்துகொள்ளவேண்டும்வகையை வெளியிடுகிறார் இப்படி ப்ரதயுபகாரேதி. ஒழி-வுத் என்ற மூன்று சொற் களுக்கும் கெள்ளவும் இருத்தவு மென்பதற்கும் ப்ராப்த மென்பதோடு அந்வயம். இவன் க்ரஹித்த வித்யை பிறருக்கு உபயோகப்படும் டடியிருக்க வேண்டும் அந்நகரத் தக்க ஆசாரத்தை விடாமலிருப்பது. எதற்காக வித்யையக்ரஹித்தானே அதுவிஷயத்தில் அதைப் பயன் டடுத்த வேண்டும். ஜீவனத்துக்காக அதை உபயோகிக்கவாகாது. அபாத்ரத்தில் சேர்ச்சலாகாது வைஷ்ணவ னென்கிற பேருக்கும் மேவாக நான் இவ்வாசார்யன்'திருவடி யென்று சொல்பவனாக வேண்டு மென்று வட்டாழிம். காலேசி. பா.சா' 35-42— மண்டையோட்டிலுள்ள ஜலம் போலும், நாய்த்தோலாவான தருத்தி யிலுள்ள பால் போலும் அநுஷ்டாநமி'வாதனிடத்திலுள்ள வித்யை இடம் துடி மானதால் துடிமாகும். அதனால் பிறருக்கு அதுபஜி'வ்யம்=கொள்ள த்தவாததாம். சரிசி. ப்ரிஹா- ஸமு. 22-38 எந்தக் கல்வி வைராக்யத்துக் கும் தர்மத்துக்கும் அடக்கத்திற்கும் ஆகவி'வ்யோ—அது சப்தஸௌஷ்டவ முள்ளதாயிருந்தாலும். ஸ்டஷ்டமான காக்கையின் சத்தம் போவாகும். சுற்றதே ப்ரயோஜநம் இதி. வைராக்யாடி ப்ரயோஜநத்திற்காகக் கற்வ வேண்டியிருக்கக், சுற்றமாத்ரத்தாலேயே ப்ரயோஜநம் பெற்றதாக வெண்ணு வது பிசுரென்றபடி. பாஸாசி=கக்கியதை உண்பவன், வாலன் இவ்வாறு செய்வான்; நாயும் கக்கியதை உண்ணும். அதுபோல் தேஹதாரணத்திற்காக ஒருவன் பிறரிடம் தான் அறிந்த விஷயத்தைக் கக்க அவர்கள் அதன் டலனைப் பெருமல் ஆஹாரத்திற்காக ஏதேனும்அளித்தால் அதை, தான் சப்த ரூபமாகக் கக்கியதே வஸ்துவாக வந்திருப்பதாக நினைக்கவேண்டும் அதையுண்டவன் வந்தி. ये यथा (यथा इव) पान्तमश्नन्ति बाला (इनाति इवा इ) नित्यमभुक्षये (युतये) । एवं ते पान्तमश्नन्ति पवीर्ययोपभोग (लैव) नात् ॥” सनःसु 2.32. नित्यमभुक्षये स्थितम्—ஆபத்தி யும் பவொனம்'மான பாஸததை; இவற்றை = உபதேசித்த அர்த்தங்களை. பரிஃதேரிசி.

ரஸாதிசுரிகளில் பரிசுசிக்கிறபடியே ஈனிகளாகாமாக்குதல்-விசைச் சாந்தாக்குதல்-
அம்பலத்தில் அவற்பொதியாக்குதல்-குரங்கின் கையிற்பூமாயிதாக்குதல்
செய்யாதொழியவும், அடியிலே விசை நான் 'சைவசிக்ஷா' என்னு ப்ரா
ஹ்மணிகளை அபிவிருத்தபடியிலே முன்பே அசுராதிகளைக் கைப்பிடித்துவைப்பார்
கையிற்பு காட்டிக்கொடாதே ரஜித்துக்கொள்ளவும், பிறவிக் குருடனான தன்னை
அயர்வறுமம் ர்கள் பரிசுத்துக்கு அஃனும்படி திருத்தின மஹிபகாரகனுக்குச்
செய்யலாம் மரபுபகாரம் இவ்விதென்னுமிடத்தைத் தெளிந்து

‘एकान्ती व्यपदेष्टव्यो नैव मामकुलादिभिः । विष्णुना व्यपदेष्टव्यस्तस्य सव स एव हि ॥’

படித்தவர்களால் விலைமாதர்களென்கிற வேச்யாஸ்த்ரிகளைப் போல் ஏழ்
மையாலும் வரும் பொருளை விட மனம் வராமையாலும் 'எவனுக்கு
வேண்டுமானாலும் ஆவேளாம்; பணமே நமக்கு வேண்டுவது' என்று தன்னை
ஆடையாபரணங்களாற் போல் வித்யையாலும் பாஷையாலும் அழகுபடுத்திப்
பிறரின் போகத்துக்குக் கருவியாக்குவதால் வேச்யாஸ்த்ரிக் கு ஸமமாகப் டரிஹ
ளிக்கிறார்கள். விலைச்சாந்து = விலைக்காக வுள்ள சந்தனம். இவ்வளவு சந்த
னத்திற்கு இவ்வளவு விலை பெண்கிற வ்யவஸ்த்தை போலே இவ்வளவு
பேச்சுக்கு இவ்வளவு பணமென்கிற வ்யவஸ்த்தை செய்து, பணம் கொடுப்
பவனுக் கெல்லாம் அளிப்பது தகாதென்றபடி-அம்பலத்தில் அவல் பொதி =
அம்பலமாவது. ஸபை; பொதுவிடம், ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் பொது
வாக அவல்குவிசை இறைப்பதுபோல் அம்பலத்தில் சொல்லுவது தகா
தென்றபடி. குரங்கின் கையில் இதி. அது தன் கையில் பூமாயிதாப்பட்டால்
அதைச் சூரமினமாக்கிக் கசக்கி அழிக்கும்; அது போல் கல்வியின் உரு
வைக் கெடுக்கவாறா தென்றபடி. சைவசிக்ஷா சைவ; சி அசி என்ற பதப்
பிரிவாம். மநுஸம்ருதி 2-114. 'विष्णो माह्वणयेत्याऽऽह शैवसिक्खेऽस्मि रक्ष मासु । अस्यकाय
मां मा दाः सदा दां वीर्वददा' என்ற ச்வேலாகம் இங்கே ப்ராஹ்மணிகளை
யபேக்ஷித்தபடியிலே என்பதற்கிணங்கியதாம். ஸாரப்ரதாசெகையில் ஸாஸ்திகாய
ஷதாயாபி மஹ்சிரரிதா வா । அசுரகாய மா் மா டா: சைவசிக்ஷாஸி ரக்ஷ மாமூ ॥ என்று
வரையப்பட்டுள்ளது அபேக்ஷித்தபடியிலே என்பதற்கு ரக்ஷித்து என்
பதில் அந்வயம். முன்பே = விதயாந்த்ரஹணத்திற்கு முன்னமே; அஸுயாதி
களைக் கைப்பிடித்து வைப்பார் = தஷ்டஸ்த்ரிகளைப் பாணிக்ரஹணம் செய்து
கொள்வது போல் அஸுயாதிகளை உறுதியாகக் கொண்டபயோகிப்பவரின்.
அடர்வு அறும் அமரர்கள் = அஹ்ஞாநத்திற்கிடமாகாத நித்யஸூரிகளின்.
பரிஷத்து = ருத்ரி; செய்வலாம் = செய்யத்தக்க; ஈகாந்தி இதி. விஷ்வக்ஸேந
ஸம்ஹிதை; விஷ்ணுவைத் தவிர வேறு தேவதைவைத் தொழாதவன். அவனு
டைய ஊர், குலம், கோத்தரம், ஜாதி வருத்திமுதலானவற்றைக் கொண்டு 'இவ்
வூரான், இக்குலத்தான் எனறெல்லாம் வ்யவஹரிக்கத்தக்கவனல்லன், விஷ்ணு
வைக் கொண்டே வ்யபதேசிக்கத் தக்கவன். அதாவது = வைஷ்ணவன் என்றும்
பகவத்பக்த னென்றும் திருமலைநம்பி ஈஞ்சீபூர்ணன் என்றவாறும் வ்யபதே

என்கிற நிலையிலுங்காட்டில் 'வசிஸ்யபுரேஷின:' என்கிறபடியே ஸாரங்கரன பெரு
மாள் சங்கராசாமாகப் பிறந்து டடைத்துக் கைக்கொண்ட நிலை இந்நிலை
யென்று பரிசுத்தித்து. 'என்னைத் தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென் செய்கேன்'
என்று இருக்கவும் மாமம்.

(3) தான் இப்படிப் பெற்ற ரஹ்மயஸாரங்கமான மராகத்தை முன்னில்

சிக்கத்தக்கவன். தய—அவனுக்கு ஸ ரஃ—அந்த விஷ்ணுவே ஸ.வ் ஹி எல்லா
மாவானே, மாநாவமானங்களுக்கிடமான மற்றவை யெல்லாம் உபேக்ஷி
க்கப் படுபவை என்றதாம். என்கிற நிலையிலும்காட்டில் =வைஷ்ணவத்
வாதிய்யபதேசத்தைவிட: இதற்கு பரிசுரஹித்து என்பதில் அந்வயம். விசேஷ
மாக ஆதரித்து என்று அதன் பொருள். வசிஸ்தி. 1. வால 1 -1. ஸரங் ராஜசாஹ்
சவீதத் புவி நான்யதா ! மஹாஸாஸூத்ய வசிஸ்யபுரேஷின:” என்று விச்வாமித்ரர்
தசரதற்குச் சொல்லும் வார்த்தை. எந்தக் கார்யமானாலும் தயங்காமல்
சொல்லலாம்; செய்திடுதன்; தேவரீர் எனக்கு தெய்வம் என்று தசரதர்
சொன்னதைக் கேட்டு அவரைப் புகழ்கிறார்—பெரிய வம்சத்திலே பிறந்து
முன்னோரைப்போல வளிஷ்டரைத் தமக்கு ஆசார்யராகச் சொல்லும் உமக்கே
பொருந்தும் இவ்வுவகில் இவ்வார்த்தை என்றவாறு. இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில்
எல்லோரும் பிரமனால் அளிக்கப்பட்ட பெருமானே அயோத்தியில் ஆராதித்துக்
கொண்டிருந்த போதிலும் தங்களை அவரைக் கொண்டு சொல்லிக்கொள்ளா
மல் ஆசார்யரான வளிஷ்டரைக் கொண்டே சொல்லிக் கொண்டது இதனால்
தெரிகிறது இந்நிலை வம்சம்ரமமாக தயரதர்வரையில் வந்திருக்க பெரு
மாள் தானும் அங்கே பிறந்து அதனால் வளிஷ்டரையாச்ரயித்தலைத் தனக்கும்
படைத்து =உண்டுபண்ணி கைக்கொண்ட =ஸ்வீகரித்த; இந்நிலை =ஆசார்ய
ஸம்பந்த ததைபிட்டுக்கூறிக் கொள்வது; ச்ரீராமன் வளிஷ்ட வ்யபதேசியா
யிருத்ததால் தான் வாலி அவரைப் பார்த்து கேட்பிக்கும் போது கி் பஹ்மி
சந் பஹ்மி ஸ்ரீராம ஜுஸ்திவம் என்றான். அவன் கருத்தை யுணர்ந்துதான் ராமனும்
ஸாய்ண மம மாங்கா என்று வளிஷ்டவ்யப தேசியான தம் பூர்வரின் ஆசாரத்தைக்
காண்பித்தார். அசயமஜானத்தில் ஸாமேத்யாஹீதம் என்ற விடத்திலும் இதே கரு
த்திலுள்ளது. தன் ஆசார்யன்மேன்மையை யறியாத இடமாகில் விஷ்ணுவைக்
கொண்டே ஸ்யபுரேஷினம் என்னை இதி. திருவாய் 27, 8. வாழ்னார் என்று
பாட்டா ரம்பம். ச்ரீதரனே எனக்குச் செட்டமனத்தை உழித்தருளினாய்; உன்
னிடம் பதிந்தது; உனக்கு நான் செய்யும் உபகாரம் ஏது? இது எம்பெரு
மானிடம் செய்யும் விஜ்ஞா பநமானாலும், இப்படியே ஆசார்யனிடமும் இரு
க்க வேண்டு மென்று அறிவிப்பதற்காக இங்கே கூட்டியது. இவ்வளவால்
வித்யையை துர்விறியோகப்படுத்தாமல் ஆசார்யன்பெயரை ப்ரகாசப்படு
த்திக் கொண்டிருக்க வேண்டு மென்றதாயிற்று.

இவ்வளவு ஸர்வசிஷ்யஸாதாரணமாம். தான் க்ரஹித்த வித்யையைப் பிற
ருக்கு உபதேசிக்க வல்ல சிஷ்யர்களுக்கு வேண்டிய தர்மங்களை வெளியிடு

வதிதாரத்திற் சொன்னபடியே தவிரஸ்யாம் அறிந்து சமர்ப்பிக்கும்போது

‘कथयामि यथापूर्वं दक्षायैर्मुनिसत्तमैः । पृष्ठः प्रोवाच भगवान् अञ्जयोनिः पितामहः ॥

तैश्चोक्तं पुरुकुसाय भूभुजे नर्मदातटे । सारस्वताय तेनापि मम सारस्वतेन च ॥’

என்று சரீபராசரப்ரஹ்மர்ஷி மீதேவமாவானுக்கு அருளிச்சேய்தாற்போலே
சுருவரஸரேயப் பரமபிரதிகாரமாகத் தன் சூரஸ்யம் அளித்தின் சீர்மையும்
தோற்ற அபேகைக்கேவண்டும்.

கிறார் தான் இஃ. முன்னில் அதிகாரத்தில் = ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரத்தில்.
உசிதஸ்தாதாம் = தகுந்த பாத்ரம். சூர் பரமபிரதிகாரம் என்பதால் சிஷ்யருக்கு உபதே
சகாலத்தில் சூரஸ்யரஸரஸ்யம் அவச்யமாகும். பூர்வாநுஷ்டா நமும் அவ்வாறே
யென்றறிவிக்கிறார் கத்யாமிதி. கத்யாமி = சொல்லுகிறேன். எப்படி பிரமன்
... சொன்னாரோ, பின்வந்த ஆசார்யர்களாலும் எப்படி சொல்லப்பட்டதோ,
அப்படியே சொல்லுகிறேனென்றபடி. சூர் முதலானமுனிவர்களால் வினவப்
பட்டுப் பிரமன் ப்ரவசநம் செய்தார்: பிறகு அவர்களால் புருகுத்ஸனென்ற
சூயுஜே—அரசனிடம்பொருட்டு, நர்மதையின் கரையில் உபதேசிக்கப்பட்டது;
புருகுத்ஸனாலே ஸாரஸ்வதருக்கு; ஸாரஸ்வதராலே எனக்கு என்று ஸம்
ப்ரதாயம் வந்த க்ரமத்தைப் பராசரர் மைத்ரேயருக்கு அருளினார்; குருபரம்
பராஸாரத்தில் ஸ்வாசார்யரைத் தொடங்கி சூரஸ்யரஸ்யவரையில் மேன்
மேலாக குருபரம்பராநுஸந்தாதாம் விரித்துரைக்கப் பெற்றது. அதோடு
இது விதேசிக்ரமோ வென்னில்—ஸாராஸ்வாதியில் வினக்கப்பட்டிருக்
கிறது. ஸ்ரீஸந்திதிஸம்ப்ரதாயத்தில் ப்ரதமாசார்யன்தொடங்கி ஸ்வா
சார்யபர்யந்தம் அநுஸந்தாதாமே எங்கும் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அப்
படித்தில் சூரஸ்யரஸ்யரஸ்யம், —‘அசுதேசிக்ரமஸரீய. ‘என்னுயிர்தந்து’ இதயாதியை
நிர்வஹிக்கும் விதம் ஆராய வேண்டும். மற்ற ஸம் ப்ரதாயத்தில் கத்யாமிஸாதி-
ப்ரக்ருதவாக்யத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டும். நித்யம் ஆசார்யனும் சிஷ்யனும்
சூரஸ்யரஸ்யரஸ்யம் செய்த பிறகு ஆசார்யன் உபதேசிக்கப்படும் சிஷ்யன்கேட்பது
மாகிறது; உபதேசம் முடிந்தவுடன் மீண்டும் இருவரும் குருபரம்பராநு
ஸந்தாதாம் செய்வது. இது ஸர்வஸம்மதம். இப்படி அஷ்டங்களில் செய்யும்
குருபரம்பராநுஸந்தாதாம் ஸ்வாசார்யனைத் தொடங்கி பரமாசார்யன்வரையி
லென்று குருபரம் பராஸாரத்தில் அருளிய அம்சமாகும். இந்த அதிகாரத்தில்
ஸ்ரீபராசாரர் பரமாத்மாவை விட்டுப் பிரமன் முதற்கொண்டே சொல்லியிருக்
கிறார்; முழு பரம்பரையில்லு. ஆக இது வேறு: ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு முதலுள்
உபதேசாரம்பத்தில் தமக்கு உபதேசித்த பரம்பரையைத் தெரிவித்தால்
தானே இன்னார் இன்னாரென்று தெரிந்து ஸ்வாசார்யன் தொடங்கி பரமாத்
மாவரையில் சிஷ்யன் பிறகு அநுஸந்தாதாம் செய்ய வாகும். அத்துடன் தன்
குருபரம்பரைக்கு வந்த மேன்மையைச் சொல்வதும் அவச்யமாகிறது. அவர்
கள் உபதேசித்தபடியே நான் உபதேசிக்கப் போகிறேனென்று ஸம்ப்ரதா

அவ்யாஃம-ரஹங்களைச் சொல்லுமவன் சம்மதாயமின்றிக்கே யிருக்க ஏடு பார்
த்தாதல் சுவரேறிக் கேட்டாதல் சொல்லுமாகில், டளவுதெரண்டு பாசரணம்
பூண்டாற்போலே கண்டார்க்கெல்லாம் தான் அஞ்சவேண்டும்படியாம்:
'यदृच्छया धृतो मन्त्रश्छन्नेन वा । पलेक्षितो वा व्यर्थः स्यात् प्रत्युतानर्थदो भवेत् ॥'
ஹ்விதளிற்படியே மய்யவ்யய்ஃஃமமாம்.

யிகர்வத்தை உறுதிப்படுத்தவுயிப்படி தானே சொல்லவேண்டும்; ஆகையால்
ப்ரதிதினம் செய்யும் அநுஸந்தானம் முன் சொன்னது; அவ்வநுஸந்தானத்
திற்காகவும் குருபரம்பரையின் விசேஷஜ்ஞாநத்திற்காகவும் விஷயம் அதே
என்பதற்காகவும் முன்னம் ஆசார்யன் சிறிது சிஷ்யனுக்கு அறிவிப்பது அவச்ய
மென்பது இப் பராசரவாக்யத்தால் விளங்குகிறது. இதுகூட ஸ்வாசார்யனை
ஆரம்பித்துப் பரமத்மாவரையிலே யிருக்க வேண்டுமென்பதற்குப் ப்ரமாண
மில்லையா கையால் அவரவர்களுக்கு ரூசித்த படியாகலாமென்றிவ்வளவு தான்
இங்கே தேறும். இதே ஸாராஸ்வாதிதிக்கு அபிமதமாகும். பகவான்முதல் ஸ்வா
சார்யன்வரையிலநுஸந்தானபஷுத்திற்கு ஸாராஸ்வாதிதி அநுகூல மென்பது
அஹ்மமாகும். சிநிதியில் வேறுபாடு எரிகுற அவிமூர்ச்சிநிதானமதிப்பால் போலும்.

சுருவ்யவ்யவ்யவ்யமின்றி உபதேசித்தால் பல அநர்த்தங்களுள்ளனப் போகி
றாராய் அதற்குத் தருஷ்டாந்தமாக அஸாம்ப்ரதாயிகமாகச் சொன்னால் உள்ள
தோஷங்களையும் கூறுகிறார் அவ்யாஃஃஃ. ஸம்ப்ரதாயமின்றிக்கே = சுருவ்யவ்ய
மாகாமல். உபதிஷ்டமாகாமற் போனால் இவனுக்கு எப்படி தெரியுமென்ன
உத்தரம் ஏடு இதயாதி. ஏடுபார்த்தல்—தானே கோசத்தைப் படிப்பது. சுவ
ரேறக் கேட்பதாவது ஒருவர் தன் சிஷ்யனுக்கு உபதேசம் செய்யும் போது நடு
விலே சுவரிருக்க அவருக்குத் தெரியாமல் அவர் சொல்வதைத் தான் கேட்டுத்
தெரிந்துகொள்ளல். அஞ்சவேண்டுமிடு. டளவு கொண்டவன் இதைப்
பூண்டு வெளியில் சென்றால் தன்னைக் காணும் எவரைக் கண்டாலும் இவர்
களில் யாராவது இதை முன் அறிந்தவராயிருந்து தான் களவு கொண்ட
தாகக் கண்டுவிட்டால் என்னவாமோ என்றஞ்சுவான்; ஏடு பார்த்துச் சொல்
வதில், நான் காணித்தது வேறாயிருக்குமோவென்று அச்சம். சுவரேறக்
கேட்டவிடத்தில், யார்மூலம் இது அறிபப்பட்ட தென்று கேட்டால் இன்
னரிடமென்று சொல்லமாட்டாமையால் அச்சம் தான் கூறியதற்குப் ப்ர
மாணம் கூறுகிறாராய் வேறுவிதம் அறிவது பாபமுமாகுமென்று காட்டு
கிறார் யதேஃஃஃ. யதேஃஃஃ—தான் எதிர்பாராமலிருக்கும்போதே அதுவாக
நேர்ந்ததால். மஃஃஃ என்பது ரஹஸ்யமாய் அறிபவேண்டியவற்றிற்கெல்லாம்
உபலக்ஷணம். ஓஃஃஃ—மறைந்திருப்பவனாய்; ஓஃஃஃ—பரிஷாதிவ்பாஜத்தாலே;
யதேஃஃஃ—ஏட்டில் காணப்பட்டதாகில்; மஃஃஃ—இதற்கும் மேலாக; இஷ்ட
ஹாதியோடு அறிஷ்ட ப்ராப்தியு மென்றபடி.

முன் ப்ரகரணத்தாலேயே சிற்சில வகையில் கேட்பது அநுசிதமென்று
தெரிந்தது; எந்த முறையில் கேட்க வேண்டுமென்பதை விவரிக்கிறார்

கேட்டுச் சொல்லச் செய்தே 'நிமிசி மணி பாசன பரிசுஷன சேவா', 'மணிவத்யாமிவாழ' ஏ' ருதாதிசுளிறு சொல்லுபிற முறை யொழியக் கேட்டுச் சொல்லுமாகில் காலன் கொண்டு அபரணம் பூண்டாற் போலே கண்டாரெல்வாரும் தன்னை அருவருக்கும் படியாம்.

‘यथाधर्मेण विद्यते यथाधर्मेण पृच्छति । तयोऽन्यतरः प्रैति विद्वेषं वाऽधिगच्छति ॥’

என்கிறபடியே அநாதிசுளிறுமுமாம்.

யதாபாசம் கேட்டுச் சொல்வச் செய்தே சொல்லும்போது சூதாவப் பரிசுப்பியாதொழியுமாகில், இவன் சொல்லுகிற அபரணம் வேரில்லாக் கொற்றான்போலே அடியற்றவையோ என்று சிவனுக்கும் அதிஷ்டை பிறக்கும்

கேட்டு இதி. அநாதி... என்பதற்கு டீர்தீர்தியிலும் அடீர்தீர்தியிலும் தோஷம் வருமென்று பொருள். அதை விவரிப்பீரார் காலன் இதி கால புருஷனை தானமாக வாங்கி அந்த த்ரவ்யம் மூலமாக ஆபரணம் பண்ணி அணிந்தாற் போல் என்ற படி; அருவருக்கை = திறத்தை-ஐ-குப்பனை. இதை யே, காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமா போலே (5 8-3). காலன் கொண்டு மோதிரமிடுவாரைப் போலே (10-3-6), காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதிசுளிறு (நாச் திரு 10-5) என்றெல்லாம் கூறியுள்ளார். காலபுருஷனான மென்றே பொருள் பெரும்பாலும் உரைகளிலுள்ளது. காலன் என்ற சொல் யமனைச் சொல்வது; யமனின் ப்ரீதிக்காகச் செய்யும் தானம் காலனென்ற சொல்லின் பொருளாக அகராதி கூறும். எருமைக்கடா தானம் வாங்கி அதை விற்றுப் பெற்ற த்ரவ்யத்தால் மோதிரம் செய்து தணிவதே இதன் பொருளென்பராய் சிலர். ஆபரணமென்று பொதுவாகப் பணித்தல் பிசுகென்பர். அப்போது கடா என்று கூறாமல் காலனென்று பொதுவாக எல்லோரும் சொன்னதும் பிசுகாகும்; ‘கண்டார் அருவருப்ப தென்று சொன்னது தவறு: தானே வருத்தப்பட்டழியவேண்டும்; அதற்காகவே தான் கண்ட வண்ணமிருக்க மோதிரமாக அணிவது’ என்றும் வாதிப்பர். அந்த எண்ணமுள்ளவனாகில் மோதிரத்தையே விட்டெறிவானே. தகாத தானமும் வாங்கிப் பெற்றதால் அதிசுப் பற்றினால் அழியாமைக்காக, மோதிரமாக்கி அணியாமல் அதிசு த்ரவ்யம் பெற்றதற்குத் தக்கவாறு, வேறு ஆபரணம் செய்வதில் என்ன குற்றமோ? காலன் வாங்கிப் பெற்ற த்ரவ்யமென்று சிலர் மூலம் அறிந்திள்ள கண்டோரெல்வோரும் அருவருப்பது நேராதென்று தான் சொல்லவாகுமோ? எல்லாம் அனாதையின் கனத்தாலேற்பட்ட ஆபாஸ தூஷணங்கள். யதேதி. சா. ஷா. 335-5, எவனெருவன் அபரண-முறை தப்பி விட்டுப் ப்ரவசநம் செய்கிறானோ: ஏ: பூச்சுதி—எவன் ப்ரவசநம் செய்யக்கேட்கிறானோ. சயோ: அபரண: அவர்களில் ஒருவன் மீதி மரணமடைகிறான் அல்லது தீவேஷிப் பவனாகிறான். இப்போல் ப்ரக்ருதமான சூதாபாசநமில்லாமைக்கும் சூதம் கூறுகிறார் யதாபாசமிதி. வேரில்லாக் கொற்றான் = பூமியில் வேரின்றி அந்தரத்தில் வாதமுதலானவற்றில் இலையுமின்றி படரும் ஒருவகைக் கொடியை கொற்றான் என்பது. அடியற்றவை = ஆதாரமில்லாதவை. யதேதி. தன் ஆசார்யர்

படிபாய் அநாத்விஷயமாம். 'ஸுருஷா சிவியேயா:யதாபந் சாகுத் சதா' என்று ஐ.வி.சு.சு.ப. வாரவர்த்திலே குருவைப் பரிசுஷிப்பியாதொழிகையும் படிக்கப்பட்டது. அப்போது

'குரு பரிசுஷயேத் தீமானு மந்த யனேன கோபயேத் । அபரிசுஷயபரிசுஷயா க்ஷியேதே சபதாயுஸி ॥'

என்கிறபடியே ஜானவையுடையமான பரிசுஷயமவசம்பத்தும், ஆத்மாவைக்கு அபரிசுஷய-வூசிவெதுவான சிவ்வானுபரிசுஷயமவசம்பத்தும் குறையும் படியாம்.

குருவைப் பரிசுஷிப்பியாதிறக்கச்செய்தே அவன் பண்ணின சாஸ்திர-பரிசுஷய-பரிசுஷயத்துக்கு விருத்தம் சொல்லுமாய்க்—விருத்தமகனென்று பேருமாய்

'ஜயோதிஸ் வ்யவஹர் வ பரிசுஷயித் திகிதனம் । விநா சாஸ்திரே யோ நூபாத் தமாஹ்ரிசுஷயமகம் ॥'

என்கிறபடியே பரிசுஷயமாம்.

பரிசுஷயத்துக்கு 'பரிசுஷயத்தில் பரிசுஷயத்தைத் தவிராமாகில் பரிசுஷயமென்று பேருமாய் 'பரிசுஷயமாத்மஜானம் வ க்ஷயா பிண்டம் சமூகஜேத் । நான்தரிசுஷய(ன்)சுயம் (யதா)யாதி ஜகதீசமவிசுஷய ॥'

களைப் பற்றித் தன் சிஷ்யர்களுக்குச் சொல்லாமை முப்பத்திரண்டு அபசாரங்களில் ஒன்றான அபசாரமாகும். முன்னவது தோஷம் கூறுகிறார் அப்போது இதி. குருபரம்பராஸாரத்திலெடுத்த இ சிலோகத்தில் சபத் அயு: என்ற சொற்களுக்கு அர்த்தத்தை யருளுகிறார் இதி. அயுஸ்ஸாவது சபதாயுசி: அதன் காரணமான திஷ்டை இங்கு அயுஸ்ஸாகும்.

குருபரிசுஷயம் அசாஸ்த்ரியமான அர்த்தம் சொல்வதற்காகக்கூடாதென்றறிவிக்கிறார் குருவை இதி. சாஸ்த்ரிய உபதேசத்துக்கு இதி. சில ஸமயம் குருவே பரிசுஷயாதமாய் சாஸ்த்ரியத்தைச் சரியாகச் சொல்லாவிருந்தால் அந்த விடத்தில் குருவிருந்த மானாலும் சாஸ்த்ர விருத்தியில்லையாகில் குற்றமில்லை. விருத்தமகன் = வஞ்சகன். ஜயோதிசமதி. ஜ்யோதிச்சாஸ்த்ரவிஷயம். பரிசுஷயிதீஸ்த்தலங்களில் விசாரிக்கப்படுமது, பாபத்துக்குச் செய்யும் ப்ராயச்சித்தம், வைத்யம் இவற்றை சாஸ்த்ரம் மீறிச் சொல்பவன் ப்ரஹ்மஹத்தைய டண்ணிடவனவான். அப்படியிருக்கும்போது ஸர்வதோஷபரிஹாரமான பரிசுஷயை சாஸ்த்ரவிருத்தமாகச் சொல்வது மஹாதோஷமாகும். இது போல் தகுந்த பாத்ரம் கிடைத்த போது உபதேசியாமையில் பரிசுஷயமென்பது பரிசுஷயம்; பரிசுஷயம் பரிசுஷயம் (1-44). தன்னிடத்திலுள்ள ஆத்மவிஷயமான அறிவை அல்லது சாஸ்த்ரத்தை ஸத்பாத்ரத்தில் விதைத்துவிட்டு சரித்ததை விடவேண்டும் அவிசுஷய-முனைய யுண்டுபண்ணாதவனாய்; உலகுக்கு உதவும் விதையான ஞானத்தைத் தன்னுள்ளே மறைத்துக் கொண்டு போகலாகாது. நான்தரிசுஷய யதா யாதி என்ற பாடத்தில் எப்படி மறைத்துக் கொண்டு போகானோ அப்படி பாத்ரஸ்த்தமாகி சரித்ததை விடவேண்டுமென்று பொருள்; நான்தரிசுஷய யதா யாதி என்ற பாடத்தில் விசுஷயமென்றது பரிசுஷயமகி அவிசுஷய என்பதற்கு விசுஷயம் உலகுக்கு விதையான ஞானமானது முனைய யுண்டுபண்ணாமல் எப்படி மறைக்கையதையாதோ அப்படி யென்று பொருள்.

ஆசார்பன் உபதேசிக்காத சிலவற்றைத் தான் பரிசுஷய வசத்தால் அறிந்த

என்கிற ஞானியொத்தையும் கடந்தானும்.

ஆகையால் விளக்குப் பிடிக்குமவன், தன்னை ராஜா ஒரு கார்யத்ருக்குப் போகச் சொன்னால் தன் கையில்விளக்காக அதுக்குப் பாசரானாகையிலே கொடுத்துப் போமாப்போல சுவாமானார்க்குத் தான் சொல்லும்போது தனக்கு உபேசிக்க ஆசார்யனை முற்பட வெளியிட்டுப் பின்பு தனக்கு உபேசுமான ஸ்ரீங்களைப்பே சொல்லவும், சில காரணங்களாலே டிவ்யசூத்ரங்கள் பெற்றுத் தான் இவற்றாலே அறிந்து சொல்லுவதென்றும்

‘व्यासप्रसादात् श्रुतवान् एतत् गृह्यमहं परम्। योगं योगेश्वरात् कृणात् साक्षात् कथयतः स्वयम्॥’

என்கிறபடியே “சடாசார்யபாசாடிபாச இவ் அறிமறிந்தேன்; என் கைமிடு க்காலே அறிந்து சொல்லுகிறேனல்லவென்” என்ற இவ்வுண்மையை வெளியிட்டுக்கொண்டு சொல்லவும் பெறில்—இவன் சொல்லும் அறிங்களெல்லாம் சரீர்க்கும் அடனியங்களாமாய், இவன் உதயானபிருந்தானென்று சாசிரகரும் பரிசித்துப் பாசிக்கும் படியுமாய் சத்யசாசிரயாயிருந்தானென்று உபேசத்துக் கண்டு அரிநிவதரமபுரணும் தங்களைடொக்க இவனைப் பமானபுரனென்று அடரத்தும் படியுமாய். இப்படித் துதனாய் அறிநனான ஸ்ரீனைப் பற்ற நாம் செய்த க்ருஷி கலகததென்று ஆசார்யனும் துதனாயிருக்கும்.

சிஷ்யன் அங்கே ஆசார்யப்ரகாசநம் செய்வ தெங்ஙனெ யென்ன, அவையும் ஆசார்ய பரிதத்தாலே வந்தவை பென்ன வேண்டு மென்கிறார் ஆகையாலிதி. இங்கு மற்றது உகாசானுபாசமாகும். விளக்கு இதி. பரிசதி நிரபாய் சரிபாயபரிபாய் என்றதற்கு இது விவரணமாகும். அர்த்தங்களைப்பே சொல்லவும் என்ப தற்கு பெறில் என்பதோடு அந்வயம் பெறில் = ஆனால்; டிவ்யசூத்ரங்கள் இதி. டிவ்ய பரிமதி தெ சூத்ர; என்று அர்ஜுநனுக்குக் கண்ணன் திவ்ய சகஷுஸ்ஸையளித்தார். ஸஞ்ஜபருக்கு வ்பாஸர் திவ்யசகஷுஸ்ஸையும்த் டிவ்யமான செவியையும்த் அளித்தார். அதனால் தவ சம்ஸூத சம்ஸூத உபமத்யபுர்த் டிவ்ய; என்றபடி விச்வ ரூபதர்சநமும் அவர் செய்த உபதேசத்தின் ச்ரவணமும் கிடைத்தது. அதற்கு ஆசார்யப்ரஸாதமே காரணம். அது போல் சிஷ்யர்களிடம் ஆசார்யர் சொல்லாமற் போனாலும் தமக்குச் சில விசேஷங்கள் வந்த போது ஆசார்ய அநுக்ரஹமே காரணமென்று விச்வஸிக்க வேண்டும். சிஷ்யனுக்கு குணமிருப்பதால் வரும் பலனைக் கூறுகிறார் இவன் சொல்லும் இதி கைமிடுக்கு’ மிடுக்கு = வலிமை. கையென்பது உபஸர்க்கம்; பொருளில்லை அரிநிவ = உபநிஷக்த்ரமானஸித்தனான; ப்ரமானபுரன் = “சத்யோநவவசுதேவ; பரிமாயம்” என்றபடி ஈசுவரன் போல் திடமான ஸ்ஞானமுடையவன்; விச்வஸிக்கத் தகுந்தவன்; உபநிஷத்துப்போல் ப்ரமையையுண்டு பண்ணுகிற வனுமாய். உபநிஷத்து ஆதரிப்பதாவது—அசார்யசீவ வித்யா இத்யாதியில் அசார்யபி பதத்தால் இவனையும் கொள்கை.

ஆசார்யபதத்திற்கு உபநிவ து ய: சிவ்யம் இத்யாதி விசேஷமுள்ளவனென்ற பொருள் ஸர்வஸம்மதம். பரந்யாஸம் ஒருவனுக்காகச் செய்தால் அவரையும்

साक्षान्मुक्तेरुपायान् यो विद्यामेदान् उपादिशत् । कथ्यते मोक्षशास्त्रेषु स तु श्रेष्ठतमो गुरुः ॥
 आचार्यवत्तया मोक्षमामनन्ति स्मरन्ति च । इहामुक्ता च तत्पादौ शरणं देशिका विदुः ॥

ஏற்றி மனத்தெழின் ஞான விளக்கை யிருளிடத்தும்
 மாற்றினவர்க்கொரு உதம்மாறு மாயனுங் கரணகிவ்வான்.
 போற்றி யுகப்பதும் புந்தியிற் றொள்வதும் பொங்குபுகழ்
 சாற்றி வளர்ப்பதுஞ் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே.

ஆசார்ய நென்று வழங்குவர் இங்கு முக்யமாக ஆசார்யசப்தத்தால் கொள்ளக் கூடியவர் யா ரென்பதையும் அவருக்கே உத்கர்ஷத்தையும் அருளுகிறார் சாஸ்த்ர இதி மந்த்ரம் அங்கம்; பக்தி ப்ரபத்திகள் அங்கி; மோஷுத்திற்கு ப்ரதானகா ரணமான பக்தி, ப்ரபத்தி யென்கிற வித்யாவிசேஷங்களை முறையுடன் முதன் முதல் உபதேசிப்பவர் மோஷுத்தைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரங்களிலே எல்லோ ருக்கும் மேலான குருவெனப்படுகிறார். ஆசார்யஸம்பந்தத்தாலேயே ஜீவனு க்கு மோஷுத்தைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரமே விஷா விதிதா சாஸ்த்ரம் இப்பாதி ச்ருதிகள். சாஸ்த்ரவசயா முக்தி தஸ்தாசார்யவாந் பவேத் இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகள். ஒரு வித்யையினால் மோஷும் பெறுகிறவனும் வேறு ப்ரஹ்மவித்யையினாலும் அறி வது உபநிஷத் ப்ரஸித்தம். அதை உபதேசிப்பவரும் ஆசார்யரே பக்தியை யனுஷ்டிக்கும் வ்யாஸர் ப்ரபத்திக்கும் ஆசார்யரே. பரத்யாஸம் ஒரிடத் திவாசி, வேறிடத்தில் விஷாஷமும் செய்தாலும் வித்யை உபதேசிப்பவர் ஆசார் யரே. சாஸ்த்ரவசயத்திற் றவ்வொரு க்ரந்தம் போதிப்பவரும் ஆசார்யரே எல்லாம் ப்ரஹ்மவித்யாவிஷயமே அவர்களில் தாரதமயம் அவரவர்மனஸ்ஸாகஷிக்கே அறிய வேண்டி யதாகும். தஸ்தா—இவ்வாசார்யன் திருவடிகளை. எங்கும்— பரமபதத்திலும், சரணம்—உபாயமும் உபேயமுமாக தேவதா:—ஆசார்யர்கள் 'நாஸ்ய நாமுதயே஽஽ ர஽ சாபி நிய் உத்யபரணௌ ஷரண் உத்யபரணௌ' என்றெல்லாம் அறி விக்கின்றனர். ஆக ப்ராசார்யாதிகளும் ஆசார்யச் சேஷிட்டரேயாவர்.

முக கரணங்களாலும் ஆசார்யனைப் பெருமை படுத்துவது சிஷ்யச்ருத்யம்; ஆனால் அதை ப்ரத்யுபகாரமாக நினைக்கக் கூடாதென்கிறார் பாசுரத்தால். ஏற்றி இதி.மனத்து-சிஷ்யனுடைய மனதில் எழில் ப்ரகாசமான ஞானம் விளக்கை- ஐஞாநமாகிற தீபத்தை ஏற்றி அஐஞாநவிருளை யெல்லாம் மாற்றின ஆசார் யருக்கு—ஒரு உதம்மாறு= ஏதேனும் ப்ரத்யுபகாரத்தை மாயனும்=ஸ்ரீவஜ் ஞானம் ஸ்ரீவஸ்ரஷ்டாவான பரமாத்மாவும் காணமாட்டான் இருந்தால் தானே எல்லோரும் காண்பது போற்றி உகப்பதும்= ப்ரஸாத்ரவ: சதுத்ய: என்ற படி ஐய விஜயி பவ என்று புகழ்ந்து அதனால் உள் மகிழ்வது, புந்தியில்—தன் புத்தியில் கொள்வதும்=தயாநம் செய்வதும் பொங்கு=மேன் மேல் வளரும் புகழ்=குணப்ரசஸ்திகளை சாற்றி—உலகே யறியும் படி உத்கோஷித்து வளர் ப்பதும்=வ்ருத்தி செய்வதும்; இது காயித ப்ரணாமபூஜனாதிசுருத்தி உபலக்ஷண மாகும். இவைகளெல்லாம் முன்னம் பெற்றதற்கே=இதற்கு முன்னாகவே சிஷ்யன் பெற்றிருக்கிற ப்ரஹ்மவிஷயமாவதுவிஷயத்துக்கு. சற்று அல்லவோ—

अप्यासीनतुरङ्गवक्त्र विलसजिह्वाप्रसिंहासनात् आचार्यादिह देवतां समधिकामन्यां न मन्यामहे
यस्यासौ भजते कदाचित् भजहद्भूमा स्वयं भूमिकां ममानां भविनां भवार्णवसमुत्ताराय नारायणः ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य लघ्वेयसंज्ञायाः श्रीपद्मेच्छनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य

कृतिषु श्रीपद्मद्वयरायलारे शिष्यसूत्राधिकारः एकविंशः ॥ 31

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

—०—०—

மிகவும் அல்பமானவைகளாமே. ஆக ப்ரத்யுபகாரமாகமாட்டா. இவ்வளவு செய்வதும் இவன் நிஷ்டை குலியாமைக்காகவே யென்றபடி. சிஷ்யக்ருத யாதிகாரமாகையாலே சற்றல்லவோ என்றதால் இவ் அநுஸந்தாநமுடொரு சிஷ்யக்ருத்யமென்றதாம்.

यथा ऐवे तथा गुरौ', 'देवमिशाचार्यमुपासीत' என்கிற வாக்யங்களில் தேவன் உபமா நமாக ஆசார்யன் உபமேயமாகத் தோற்றுவதால் உபமாநத்துக்கு உத்கர்ஷம் ஸஹஜமாகையால் ஆசார்யனை தேவனை விடக் குறைவாக நினைக்க வாகுமென நினைத்து அது நகா தென்கிரூர் அப்யாசிநேதி. உலகில் தேவதையை உபாஸிப் பதே ப்ரஸித்தமாகையால் அதைக் காட்டி அதற்குக் குறையாமல் ஆசார்யோ பாஸனம் வேண்டுமென்றது அதனால் சேஷனான ஆசார்யனுக்கு ஒருவிதத்தி லுள்ள ஏற்றமும் ஸத்யமாகும். முதற்பதத்தில் அப்யாசின விலசு என்கிற பதங்களில் ஏதேனுமொன்று போதுமே யென்ன வேண்டா, அப்யாசின துரஹ்ஸு என்பது பஹுவீஹிஸமாஸமாய் எம்ஹாஸநவிசேஷணம். ஹயக்ரீவன் எழுந்தருள் வதற்கு முன்னமே நாக்குக்கு ஸ்வபாவமாய் வ்யவஹாஸநாமர்த்யருபவிலாஸ முள்ளமை விலசு என்பதால் அறிவிக்கப் பெறும். ஆக அப்யாசின—இதன் மேல் வீற்றிருக்கிற துரஹ்ஸு—ஹயக்ரீவனை யுடையதான விலசு ஜிஹ் வசு—இயற்கையாய் வ்யவஹாஸ நிர்வாஹஸாமர்த்ய முள்ள நாக்கின் நுனியாகிற சிங்ஹாஸநா—சிங்காசனத்தை யுடைய அப்யாசி—ஆசார்யனைக்காட்டிலும் தே— இவ்வுலகில் அந்யா தேவता வேறான ச்ரிய:பதியான தேவதையை அமசிகா—மேம் பட்டதாக ந மந்யாமஹே—நாம் நினையோம். அதற்குக் காரணம் கூறுகிறார் யத்யேதி. ஸய்தான் அஜஹ்மூமா = தன்னை யெப்போதும் விடாததான பெருமை பொருந்திய அசு = அந்த தேவதையான நாராயண: = நாராயணன் மானா: மூழ்கியிருக்கும் மவி நா: = ஸம்ஸாரிகளை மவ அர்ஷ சமுதாராய-ஸம்ஸாரக்கடலிலிருந்து கரையேற்று வதற்கு யய் ஹிமிகா—எந்த ஆசார்யனுடைய வேஷத்தை (உருவத்தை) ஹிவசு—வேண்டும்போது மஜசே-அடைகிறானே—ஆசார்யனுடைய நாக்கின் நுனியானது விசேஷ விலாஸமுள்ளதாயிருப்பதைக் கண்டு இது நமக்குச் சிங்காசன மாகத் தகு மென்று ஹயக்ரீவன் அங்கே வீற்றிருக்கிறான். இதனால் ஹயக்ரீவன் வேறு, ஆசார்யன் வேறென்று தெரிகிறது—ஆசார்யனும் அவ னும் ஒன்று என்ற பக்ஷமாயில் உபமாந உபமேய மாவும் கூடாதென்று நீங்கள் நினைத்த படியே யாகட்டும். அதனால் அந்த தேவதையை உத்க்ரு

யி:

யிமஸே நிமமந்தமஹாபேஷிகாய நம:

நிமமநாதிசாரம்: 32

நிகமநாதிசாரம்-32

கரவரதிரிவிய: கசிவாசாரியேஷ்யா முபிநிநிவிலமோஹி மூலமந்தாதிமோ: ।

சமுணவிபயசித்யௌ சம்பதாயம் ப்ரயக்ஷந் சுகரதிரிசிலஹரி சூரிவந்தாமிநவ: ॥

ஷ்டமாத நிரினைக்க வேண்டா. வாக்கேதவதைதயான ஹயக்ரீவனைத் தம் வாய்க்கு உட்டுத்தி யிருக்கும் ஆசார்யனை உத்க்ருஷ்டனாவான். இதை வேறு விதமாகவும் விவரிப்போம்-ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபமாகப் பல அவதாரங்கள் செய்கிறவனும் எவ்வித அவதாரத்திலும் எவ்வித குறையு மற்றவனுமான அந்த நாராயணனை ஸம்ஸாரிகளை உஜ்ஜீவிப்பிக்க தேவராக மோக்ஷவித்யாப்ரதாநம் பண்ணமாட்டாதவனாய் சாஸ்திராராயணோ தேவ: க்ருவா மர்யமயீ தநும என்கிறபடி ஆப்த ஆசார்ய வேஷத்தைக் கொண்டு அக் கார்யம் செய்து முடிக்கிறான் அவன் ஆசார்யவேஷத்தைக் கோண்டே அக் கார்யம் செய்ப முடிவதால் ஆசார்யனுக்கு உத்கர்ஷம் தேறும். ஐயமாத கடாஷம், கரண-கூலேவரங்களைக் கொடுப்பது முதலானவற்றை விட மிகச் சிறந்ததாகும் மோக்ஷவித்யாபாஸனம்; இது ஆசார்யமாத்ரஸாத்யமென்றபடி. தேவமீவ என்ற உபகாரம் முன்னமே யுள்ள தேவோபாஸநத்திற்குக் குறைபாதபடி அத்துடனே ஆசார்யோபாஸனம் வேண்டு மென்பதற்காகவே யாகும்.

சிஷ்யபக்ருத்யாதிகாரம் முற்றும். (31)

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தகுரவே நம:

நிகமநாதிசாரம் 32

உபோத்தாதாதிகாரம் கொடங்கி இதுவரை உபதேசித்தவற்றைத்திரட்டி யொன்றாக்கி அதின் பலனை (நிகமநம் முடிவு) இதில் காண்பிக்கிறார் அதனைச் சுருக்கிச் சீலாகத்தில் அருளுகிறார் கரேதி. கசிவ-விசேஷஜாயமாதகடாஷம் பெற்ற ஒருவன் யாசாரியேஷ்யா-குருபரம்பராஸாரத்திற் கூறியபடி ஸம்ப்ரதாயமாக உபதேசிக்கும் ஆசார்யனை அணுகியதால் அவருடைய கடாஷத்தினால் முதலில் கரவரதிரிவிய:—அர்த்தாநுசாஸநபாகத்தில் சொல்லப்பட்ட எல்லாம் உள்ளங்கையிலந்தைக்கனி பாக்கப்பட்டிருப்பவனாய்—உள்ளங்கையில் வைக்கப்பட்ட இலந்தைக்கனி நன்குக் காணப்படவும் கைக்குள் அடக்கப்படவு மாவது போல் ஸர்வார்த்தங்களையும் தன்னுடைய புத்திக்குட்படுத்தி விசதமாகப் பெறவானவனுமென்றபடி. அகன்பிறகு முபிநிநிவிலமோஹி:—ஆசார்யத்ருஷ்ட்யா என்கிறபதம் எல்லா விசேஷணங்களிலும் அந்வயிக்கும். ஸத்திரீகரணமார்த்தம் அறிந்ததாலே உபாயவிஷயமாய் குகர்க்க மூலமான மோஹங்களெல்லாம் போக்கடிக்கப்பட்டு, பிறகு பத்யாபயயோஜனாமாந மூலமாக மூகமந்தாதிமோ:—முன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தாநுபவமாகிற

1. இப்படி—இஃ ஸ்ரீகாமாஸுதிரிகௌரவோக்க பவதனுமவரசத்தக்கு
சுரயோரணய்வைத்ரு மனாசிகாலம் இழந்து ஓரளவிலே புரிந்து சதாசர்வசங்க
முண்டாய்த் தரஹிதங்களை அறிபக் கொடங்கின படியும்—

2 இவற்றை அறிவிக்குந் ப்ரமணங்களில் ரஹஸ்யசாயம் தாரதமமானபடியும்,

3 இவற்றைக்கொண்டு அறியும் அர்த்தங்களில் இஃ-இஃசாத்யங்களைனுடைய
சாரிதமாவசங்காடிகள் ப்ரமணபரிதமாய் சாத்யங்களைன படியும்.

4. இஸ் சங்கத்தோடேகூட சாத்யமாகப் பூர்வசர்வசங்கிதமான அர்த்தங்களை
ரஹஸ்யத்தில் கிடக்கும் படியும், 5 இவ் அர்த்தங்களுக்குள்ளே நரஹாதி—
விமலாசின பண்ணுவார்க்குத் தாத்ரமும், 6 இக் தரஹத்தில் இவர்களை
சாரிதசாத்யங்களிற் சொல்லப்பட்டவன் சிவபதிமென்னுமிடமும், 7 இவ்
அர்த்தங்களெல்லாம் தெளிந்தவன் முமுக்ஷுவாய் மோக்ஷோபாயமெனும் படியும்.
8 அதிகாரிபமாமும்—9 இவ் அதிகாரிக்கு அநுபமமான உபாவிமாமும்—
10. இவ்வுபாயங்களில் சாத்யபரிதிபுதுக்கு அதிகாரிவசம் இருக்கும்
கட்டளையும்—11 சகுகர்த்தமமான இவ்வுபாயத்துக்கு அநுபமாக விஹிமான

போகத்தை யுடையனாய் சுருணாவேயசிவீ-நல்ல குணங்களை யுடைய-ஸத்பாதர
மான சிஷ்யன் கிடைத்த போது சங்காய்=குருபரம்பராமூலமாக ஆசார்ய
க்ருத்யத்தால் கிடைத்த அர்த்தத்தை ப்ரபஞ்-தன் வாழ்நாளில் உபதேசம்
செய்கின்றவனாய். அவ்வளவில் த்ருப்தியடையாமல் இந்த நிகமநாதிகாரத்
திற் சொல்லப்போகிற படி சுவரீதலிலஹரி-உலகிலுள்ள பல பெரியோர்
களின் ஸதாசாரங்களாகிற சிவ-தனிகதனியே சிந்தயிருக்கும் தானிடங்
களை ஹரி-பகவதாராதந்திற்காகக் கொள்ளுகின்றவனாய் சுவீர்த் அம்மன:—
இங்கே மஹான்களாற்போல் நித்யஸுதிரிகளுடைய திஷ்ளாலும் கொண்
டாடத் தகுந்தவனாவான். உபதிஷ்டமான அர்த்தங்களை யெல்லாம் தன்
அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவருவதன் தனக்குமுன் தெளிந்து அநு
ஷ்டித்துவரும் பெரியோர்களுடன் பழகி விசேஷங்களை யறிந்து தெளிவு
பெற்று முடிவுவரையில் பெரியோர்களால் கொண்டாடப்பட்டு நித்ய
ஸுதிரிகளும் எதிர்கொண்டழைக்கும் படியாகி எம்பெருமான்திருவடிகளில்
சேர்ந்து எம்பெருமானுக்கு போக்யனாவா நென்றபடி.

இப்படி யென்ற முதற்சொல்லுக்கு முடிவில், எல்லாம் உபபாதித்தோம்
என்ற விடத்தில் அந்வயம். நடுவில் அடைவாக 31 அதிகாரங்களின் அர்த்தச்
சுருக்கம். ஒக்க =ஸமாதமாய். யோக்யனாய்வைத்து =போக்யனாயிருந்து; ஓரள
விலே புரிந்து =நீ சொன்னது புரிந்தது என்ற விடத்திற்போல் புரிதல்—
விளங்கல். புரிந்து—விளங்கி; தேஹாத்மாபிமானம் நீயே வெளிச்சிறப்
புற்று. தொடங்கின படியும் என்ற வரையில் உபோத்தாதாபிகாரார்த்
தம். படி =ப்ரகாரம்; ஒவ்வொரு உம்மையில் ஒவ்வொரு அதிகாரார்த்தம்
முடியும். எல்லா உம்மைக்கும் எல்லாம் என்பதே. 32 அந்வயம். கிடக்கும்
படியும் =எந்தெந்த சொற்களில் குறிக்கப்படு மெனையையும். எனனுமிட

பரிகரவிமானமும்—12 முழுக்ஷுவுக்கு அபரிகரமான ஹர்யாஸரபமதானகர்வ
 த்வினுடைய சநிவெளம் இருக்கும் படியும்—13 இப்படி சாரபபநானுதானம்
 பண்ணினவன் அபரிகரபாவிசுநன்பக்கலிலே ஸ்ரஸ்தமரணாகையாலே ஓதகூத்யனும்
 படியும், 14 இந் நிஷே நனர்குப் பிறந்தமை கண்டு தான் தேறியிருக்கைக்கு
 அடையாளங்களும், 15 இவனுக்கு பாரியிய் மாந்யக்காலே சரீரம் அநுவர்தித்
 தகாகில் இங்கிருந்த காலத்துக்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஹநமாய் ஸரபமாந—சேவூசி
 ராமான கைங்கர்யம் இருக்கும் படியும், 16 ஹவர்கேஹ்யந்திக்கு எல்லைறியம்
 ஹவர்கேஹ்யமான படியும், 17 சாஸிநாவான ராமிக்கு அபிமநமல்லாதது கேஹ்ய
 மல்லாமையாலே ஏதாசாரமும் கைங்கர்யம் அநுபித்தவேண்டின படியும், 18
 இச் சாஸிந—கேஹ்ய—மவூசனுக்கு அபராபங்கள் புதாமைக்கும் புகுந்தவை கழி
 கைக்கும் வீரகூகனும், 19 இந் நிரபராப—கேஹ்யத்துக்கு ஸாநமாக அநாபத்தில்
 உசிநமாவது ஹவர—அபிமமான ஹவர்கேஹ்யமென்னுமிடமும், 20 இப்படி
 இருந்த இவ் அபிகாரிக்கு ஹவர்கேஹ்யவிசேவக்காலே ஹஸ்தேஷ—காலாதி—நிபதி
 நிரபேஷமாக ஸ்ரூகராரீரக்தினின்று நிபதி மிருக்கும் படியும், 21 இப்
 படிப் புறப்பட்டால், பிதா யோவாஹ்யத்துக்கு முடிசூட்ட அழைத்துவரவிட்ட
 ராஹகுமாரன் போமாப்போலே பெரிய மேன்மையோடே ஹவர்கேஹ்யமாக
 அபிராவிசார்த்தாலே போம்படியும், 22 இப்படிப் போனால் அங்குப் பிறக்கும்
 ஹவர்கேஹ்யமாய்—ஹிபூநிபவஹமான ஸுதேஹ்யமிருக்கும்படியும்—

23 இப்படி ஓகமான ஹவர்கேஹ்யத்தில் ஹவர்கேஹ்யமாக சிவோபாதத்தையும்
 24 ஹவர்கேஹ்யத்தில் ஹவர்கேஹ்யமாக சாஸிநாயத்தையும் இவ் ஹவர்கேஹ்யனுடைய ஹவர்கேஹ்யத்தில்
 ஹவர்கேஹ்யமாக 25 ஏற்றச் 26 ஹவர்கேஹ்யமாக பற்றி ஹவர்கேஹ்ய—ஹவர்கேஹ்ய—
 சார—ஹவர்கேஹ்யமாக ஹவர்கேஹ்யமாக வரும் கலக்கங்களுக்குப் பண்ணும் ஹவர்கேஹ்ய—ஹவர்கேஹ்யமாக
 கருத்—27. 28. 29 இவைபெல்லாம் அநுபதிக்கைக்கு ஹவர்கேஹ்யமாக ஹவர்கேஹ்யத்தில்
 ஹவர்கேஹ்யமாக 30 இவ்வர்கேஹ்யமாக ஹவர்கேஹ்யமாக ஹவர்கேஹ்யமாக ஹவர்கேஹ்யமாக
 பண்ணும் ஹவர்கேஹ்யமாக ஹவர்கேஹ்யமாக ஹவர்கேஹ்யமாக ஹவர்கேஹ்யமாக

மும் = என்பதும் இருக்கும் கட்டளையும்—அவச்யமாயிருப்பதும், அநுருப
 மாக = உலகரீதியில் பொருந்திய; சநிவெளமிருக்கும்படியு மென்றதால் இங்குக்
 கூறாததைக் கூட்டுவதும் கூறியதைக் குறைப்பதும் தகா என்றதாம்; ஹவர்கேஹ்ய-
 ஹவர்கேஹ்யமாக இதன் விரிவு. ஹவர்கேஹ்யம்—மோக்ஷத்திற்காக வேறொன்றும் செய்ய
 வேண்டாதவன், இந்நிஷ்டை = ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தநிஷ்டை. அடைய
 யாளங்கள் = அபிமானங்கள். நியதிநிரபேக்ஷமாக = வ்யவஸ்த்தை வேண்டா
 தபடி. விட்ட = சிதையினின்று விடுவிக்கப்பட்ட (அல்லது வர இட்ட).

ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றி வரும் = ஸித்தோபாயத்தில் இசையாத விஷய
 மான; சாஸ்த்ரங்களிசையாத ஏற்றச் ஹவர்கேஹ்யமாக பற்றி வரும் என்
 பதற்கு, ப்ரமாணங்கள் காட்டு மளவுக்கு ஏற நினைத்தும் குறைபநினைத்தும்
 வருமென்றது பொருள் ப்ரமாண ஸம்மதத்திற்கு மேல் = அபிகத்தை விஷய
 மாகக் கொண்டதாலான; = இப்படி குறைவாகக் கொண்டதாலான என்றபடி.

31 இப்படிப் பரமோபகாரகனான ஆசார்யன்திறத்தில் தகுதியான ஸ்ரீயு-
காரமில்லாமையாலே நியக்ஷணியான சிஷ்யனுக்குச் செய்ய அடுக்குமனையும்கூட
எல்லாம் பூதி-ஶ்ருதி-சூட்சும-சம்பாதி-யங்களாலும், இவற்றுக்கருகிலுள்ள சமீபி-
யங்களாலும் அபாய-ஸங்க-விபரீதங்களால் யதாபுத் யதாபுத்யமுபபாதித்தோம்.

இவ்வார்த்தங்களைப்பெல்லாம் முற்பட ஸாஸ்ப்ரதாயமுதைய ஸாசார்யன்பக்
கலிலே ஸ்ரீயு-காரகனாய் 'சிஷ்யஸ்தேஹ் சாபி மா' எவ்' மபபு' என்று விண்ணப்பம்
செய்து ஸாசார்யனாய் விசுவமாக அபாயம் பண்ணி, இவற்றுக்கு உபயுக்தங்களான
நல்வார்த்தைகளையும் சுவாஹதானி மஹா சுகுதானி ததஸ்த: | சிவ்நிவ் ஶீர அசீத
சிலஹரி சித் யதா ||' என்கிற படியே ஆய்ந்தெடுத்து அபாயமுபபாதித்தோம்
தெளிந்து கொள்வது.

நித்ய ஶ்ருணியான = கடன் தீர்க்கமாட்டாத; ஸுதர பதத்தாலே-ஸாசார்யாவரோ-
ஜமினா. நாபா ஶாஹிசேவா. 'விசுவஸ்தேஹ் சாபி மா' எவ்' மபபு' என்று விண்ணப்பம்
இத்யாதி-கனாயும் நான்காம் அத்யாய-ஸுதரங்கனாயும் கொள்க. யதாபுத்யம்-ஸம்
ப்ரதாயமாகக் கேட்டபடி. யதாபுத்யம் = மநநம் செய்து அதையே நிச்சயித்தபடி.

புனி இவ்வதிகாரத்தில் சொல்ல வேண்டியதாக சுவாஹதானி என்கிற
சிலோகத்திற் சுருக்கியதை விரித்துரைக்கிறார் இவ்வார்த்தங்களை இத்யாதி
யால். நல்வார்த்தைகள் = பெரியோர்கள் இவ்வாறு சொன்னார்கள் என்று
ஸம்ப்ரதாயமாகவும் ஸம்வாதமாகவும் விவரிப்பதற்குமான வார்த்தைகள்;
நித்ய ஶ்ருதி-நித்யமபி-சு-பாபு சுவாஹதானி என்றவிடத்திலும் இதற்குக் கொள்க.
சுவா. இதி. பா. ஶ். 34-34. மஹான்களின் நல் வார்த்தைகளையும் சிறந்த அநு-
ஷ்டாநங்களையும் ததஸ்த: சிவ்நிவ்-அங்கங்குக் கண்டு ஆய்ந்தெடுப்பவனாய்;
ஸிலம் = வயல் முதலான விடங்களில் உதிர்ந்து விடப்பட்ட தானியம். அதை
சிலஹரி யதா = ஸிலவ்ருத்தியிலிருப்பவன் ஒவ் வொன்றாக எடுத்துச் சேர்ப்பது
போல் ஶீர: செய்வது சிறந்ததென்ற துணிவுள்ளவனாய் அசீத இருப்பான்.
அபாய முபபாதித்தோம் = நல்வார்த்தைகளுடன் (நல்ல அநுஷ்டாநங்களுடன்) அடிக்கடி
ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பது காரணமாக. வார்த்தைகளுக்குத் தாத்பர்யத்தை
உபயோகிப்பவன் ஶாஸ்ப்ரதாயமுதைய கருமம் என்ற அபாயாதி-களால் நிச்சயிக்க வேண்டும்;
[அநுஷ்டானத்தை ஒரேயந்தமாக அடிக்கடி பார்ப்பதிலிருந்து தெளிய
வேண்டும்.] இந்த க்ரந்தத்திலுள் அவை யடங்கியிருக்கும்; அபாயத்தால்
ஊன்றித் தெளிவதாம் அநுமடா நவிஷயம் அபகூத மென்று விடப்பட்டது.

இப்படி இந்த க்ரந்தத்தில் சொன்ன அர்த்தங்களை பெல்லாம் ஆசார்
யனை யாசார்யத்துக் கேட்கவேண்டும்; இதற்கருகிலுள்ள மஹவற்றையும்.
கொள்ளவேண்டுமென்றதென்? வேதப்ராமான்யமிசைந்தவர்களிலும் த்வா
தசாஹ்ராதிகளான வேறு மந்த்ரங்களையும் வேறு பக்தி. நாமஸங்கீர்த்தநாதி
உபாயங்களையும் கொண்டவர்களுமிருக்கின்றனரே; திருமால் ஈசுவரனென்
பதிலும் விவாத முளதே. சில பரிசுரத்தை விட்டவரும் பரிசுரங்களின்றியே
ப்ரபந்தி மட்டும் போதுமென்பார்களு முண்டே. சேஷத்வஜ்ஞாநமே போது

‘सूक्ष्मः परमपुण्यैः सत्तां धर्मः लक्षणम्’ என்றும் ‘धर्मस्य सर्वं निमित्तं गुदायाम्’ என்றும் ‘अणीयान् पुरुषारायाः को धर्मं वदतु सर्वं’ என்றும் ‘विष्णुக்குங்கூட வருந்திப் படி-
பாடிப் பண்ணவேண்டி யிருக்கிற நிலங்களில்’ ‘महाजनो येन गतः स पण्डितः’ என்றும், ‘धर्मशास्त्राख्या वेदखड्गधरा द्विजाः । श्रीधर्मपति यद् द्यूः स धर्मः परमो मतः ॥’ என்றும்

மென்பாருமுளர். த்வயோச்சாரணமே போது மென்பர் பிறர். பரமைகாந்தி
தேவதாந்தரஸம்பந்த முள்ள கர்மங்களைச் செய்வது தவமென்கின்றனர்
பிலர். இப்படிச் சர்ச்சா விஷயமாகப் பல அம்சங்களிருக்கின்றனவே யென்ன-

இங்ஙனச் சொல்லப்பட்ட அம்சங்களில் ரஹஸ்யவிஷயமொன்று மில்லை. பெரி
யோர்கள் சென்ற வழியே செல்லவேண்டும். ப்ரமாணங்களுக்கு அநுகூல
மான தர்க்கங்களைக் கொள்ளாமல் விபரிதார்த்தம் கொண்டு தத்துவங்களை
மறைபட்டவர்களுக்கு ஸ்வர்க்க, நரகாதிபுஷ்பமே ஈஜமாகும். நித்யநைமித்திக
கர்மங்களை விடுவதென்றாலும் நிஷித்தமானவற்றைச் செய்தால் குற்ற
மில்லையென்றாலும் நரகாதிகள் வராமே. த்வாதசாஷ்டராதிகள் ச்லாகியமா
னாலும் ஸம்பந்தநாயமாக வந்ததையே கொள்ளவேண்டும். சாஸ்த்ரப்படி
உபாயாநுஷ்டானம் செய்யாமற் போனால் ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதே யாகும்.
காம்யங்களைச் செய்தாலும் குற்றமில்லை யென்றால் ஸ்வர்க்காதிகளுக்குச்
செல்வதாம். ஆகையால் தோன்றிப்படி நடக்காமல் வ்யாஸ, பராசர, பராங்
குச, யதிவராதிகள் ஆதரித்த வழியே இங்குச் சொல்லப் பட்டிருப்பதால்
இதை யறுஸரித்தவர்களுக்கே மோஷ்டபவமென்கிறார் சூட்சு: இத்யாதியால்.

अक्षर्योक्त या. अ. 268. 121. तर्कान्तरिष्ठः पक्षयो विभिन्नाः नैको नैष्यत्य सप्त
प्रमाणम् । ..... महाजनो येन गतः स पण्डितः; अणीयानि-या. உத். 34—30. தர்மமா
னது கத்தியின் கூடான முனையைக்காட்டிலும் அணியான மிக ஸுக்ஷ்மமானது.
அதைத் தெரிந்து சொல்லத்தக்கவர் யார்? கத்தியின் கூர்மைக்கும் தர்மந்
திற்கும் எந்த விதத்தில் ஸாம்யமென்னில், ஒருவிதம் அதை யறிவிக்கவே
மேலே ‘வருந்திப் பதவிந்யா ஸம்பண்ண வேண்டி யிருக்கிற’ என்றருளிஞர்.
கத்திமுனையில் ரஹ்ந்யாஸம்பண்ணுவது ஸாத்யமாகாது. அது போல் தர்
மத்தில் அடி வைப்பதும் அறிந்து அநுஷ்டிப்பதும் அஸாத்யம்; அதைவிட
இங்கு வருத்தம் அறிகமென்பதற்காக அணியான என்றது. ஆகையால் நாம்
ஸ்வதந்த்ரமாக நிர்ணயிக்காமல் பெரிபோர்கள் நடந்து தேய்ந்த வழியில்
நடப்பது உசிதம். அஃதி. தர்மசாஸ்த்ர மென்கிற தேர் ஏறி-வேதமென்கிற
கத்தியைக் கையில் கொண்டிருக்கும் அந்தணர்கள் விளைபாட்டாக ஏதேனும்
சொன்னாலும் அது சிறந்த தர்மமாகும். இங்கு தர்மசாஸ்த்ரங்களையேறிய
வரென்றதால் எல்லா தர்மங்களையும் நன்கறிந்தவரென்றதாம். வெட்டு
ஒன்று துண்டு இரண்டு என்றவாறு ஸ்பஷ்டமாக்குவதால் தர்மசாஸ்த்ரத்
தில் வைக்கப்பட்ட வேதவிதிகள் கத்தியாகும். இந்த ச்ருதிஸம்ருதிகளுக்கு
விருத்தமாயிருப்பது எதுவும் தர்மமாகாது. இவற்றை மீறி, ப்ரபந்தருக்கு

சொல்லுகிறபடியே ஐவிஷ்ணுநி ஶரணரான பூர்வாசார்யர்கள் ஶ்ரீராமாயணம் பண்ணி நடந்த வழியிலே நடக்கையாலே நமக்கு வருவதொரு தப்பில்லை. இவ் வழி நடந்தவர்களுக்கு 'அவிஷ்ணுமவாஸ்வமாயேயமதேசிதம் । சம:காந்தாரமபாந் கயமேகோ மயிஷிசி ॥' என்றும், 'நிபானியே நிராஸ்யே நிஷ்டாயே நிரபாஸ்யே । டாவிஸ்யஸுமே மாரீ யமஸ்ய சதந் மதி ॥' என்றும் மஹர்ஷிகள் நெஞ்சாறல்படும் வழிகள் காண வேண்டா. பஞ்சிவிவீயிற் சொன்னபடியே பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டும்

அக்ருத்யகரணம் க்ருத்யாகரணம் தோஷமாகா வென்றும் தேவதாந்தரஸம் பந்தமிருப்பதால் நித்யகர்மத்தையும் விட வேண்டுமென்றும் சொல்லுகிற வர்களிடமே தப்புண்டு. நமக்கில்லை; இது ஆச்சான்பிள்ளை போன்ற மஹான் களால் தெரிவிக்கப்பட்டதென்றறிவிக்க பூர்வாசார்யர்கள் கட்டடசோதநம் பண்ணி என்றார். கண்டகங்களாவன முட்களும் விரோதிகளும். வழியில் நடப்பது முட்களை விலக்கியபிறகு; அதுபோல் அவர்கள் விரோதிகளை விலக்கி தர்மத்தில் நடமாடச்செய்தனர். சோதநமாவது இங்கு விலக்கல். விடுவது தப்பு என்பதை பலனைச்சாட்டி விளக்குகிறார். இவ்வழி இது. சாஸ்திரியங்களை விட்டால் நரகம் வரையிலான துக்கங்களுண்டென்றபடி. இவ்வழி = பூர்வாசார்யர்கள் நடந்த வழி. அவிஷ்ணுமதி மா.அர். 337.34. விச்வாந்தமா வது—இளைப்பாறல். தங்கவிடமிராமையால் அது இராததும், நடக்கும் பேரதணன்றி நடக்கப் பிடிப்பிராததும், வழியிலுண்ண உணவிராததும். திகைக்காமல் செல்ல வழிகாட்டுபவரில்வாததுமான. இருளடர்ந்த காலே யான வழியிலெப்படி நீ தனியே செல்லப்போகிறாயென்று நரகமார்க்க வர்ணனம். இதை விளக்குவது வங்கிபுரத்துநம்பிகளின் நித்யம் 24. நிபானியே குடிநீரில்லாததும், பிடிப்பற்றதும். நிழலற்றதும். தங்க இடமற்றதும். மிக நீண்டதும். துன்பமே தருவதுமான வழியில் எமனில்லத்திற்குச் செல் லுமெனக்கு என்று மேலே சேரும். நம்பியும் ஒரு மஹர்ஷியே அல்லது இது மஹர்ஷிவசனமாய் நித்யந்தரத்தத்தில் அநுவாதமாகலாம். நெஞ்சாறல் படும் = நெஞ்சு அடித்து சொல்லவான: விபிறிஷேதங்களைக் விட்டவர்களுக் களுக் கேடுகளைக் கூறினார்; இப்படியானால் தேவதாந்தர ஸம்பந்தத்தை விடவாததென்று முடிவதால் ப்ரபத்தி செய்தது வீணாகுமென்று கொண்டு இப் ப்ரபந்தத்தின் படி நடப்பதை உபேக்ஷித்தால் ஸம்ஸாரத் தொல்லை விடாதென்கிறார் பஞ்சாந்தீதி ப்ரபந்தனுக்கு தேவதாந்தரச் சொற்களைச் சொல்வதால் தேவதாந்தர ஸம்பந்தம் வந்துவிடா தென்று கீழ்கூறினம். பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டு இது. ஸீவன் ஸ்வர்க்காதிலோகம் ஏறி இறங்வுதற்கு இது க்ருஷ்டாந்தம். பெரியதிருமொழி 1-8.5 வண்ணகடான் என்கிற பாசுரத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளையுரையில் "தன்கையிலே பருத்திப்பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டபூமியை ஶிரந்தானாயிற்று" எனவுளது. பண்டத்து இடந்து கிடந்து நடந்து, பட்டுக்கிடமாகியதால் தனக்கு எவ்வ

பட்டுப் பூட்டைக்குண்டிகைபோல ஏறுவது இழிவதாக மூமாடிமார்த்திலே
பரிசுமிக்கவும் வேண்டா.

ஸ்வாதிதமான பூமியை வாமனன் அவனிடம் இரந்தா எனன்றிதன் கருத்து.
பருத்தி பன்னிரண்டும் படுவதை வருத்தப்படுவதாகச் சொல்ல வேண்டு
மானால் அங்கது தாழ்ந்திகத்தில் பொருந்தாது. இங்கே (ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில்)
சொல்லிய தாழ்ந்திகம் பொருந்தும்—அங்கே மாவலியின்கையிலே பருத்தி
பட்ட பன்னிரண்டும் பட்ட பூமி யென்றால் ஒருவாறு பொருந்தலாம்; அவ்
வாறு அங்கில்லை—இது நிற்க. இங்கு அரும்பதவுரையில் பருத்தி பட்ட
பன்னிரண்டைச் சொல்லும் போது—கொட்டைவாங்கி பன்னி சுருளாக்கி
நூலாக்கி பாபோட்டி.....மடித்து விற்று.....தோய்த்து உலர்த்தி, கிழித்து
இத்யாதி உளது. இப்படி பருத்தி சேதநனுக்கு வச்யமாவது போல் பூமி
பெருமானுக்கு வச்யமென்றபடி. ஸாராஸ்வாதிரியில் கொட்டைவாங்குவது
உட்கரணம் அபகரணம் அகுகுஜன் அகாரணம் அநியதனன் சங்கரன் பூஜிமவன் விருடன்
விமலிகரன் அநுக்ஷணகரன் இத்யாதி உளது. பொதுவாக—சுத்தமாய் நூற்ப
தற்குப் பருத்தியை அழுக்கற அலம்பி உலர்த்தி கொட்டை யெடுத்தப் பன்னி
விரளமாகப் பல திட்டமாக மடித்துத் துண்டுசெய்து சேர்த்துச் சுருளாக்கி
நூலாக்கி முறுக்கி சிக்கெடுத்து. வேண்டும் உருவாக்கி—என்ற வரையில்
பார்த்தாவ் பன்னிரண்டு பூணூலுக்கு முன் தெரியும். ஸாராஸ்வாதிரியில்
சதுஷ்டோணகரண மென்றது வஸ்த்ரமாக்குவதைச் சுருதி வாகலாம்.
பன்னிரண்டே யென்பதில்லை; தக்கவாறு மேலும் பல அவஸ்த்தைகளி
யும் கொள்ளலா மென்ன அடிபதம். ஜீவனுக்கும் பல தசைகள் சுவர்கத்
தின் னிறிதங்கும்போது உள: அந்நிலைகளில் பருத்திக்குப் போல் இவனுக்கும்
துக்க உணர்ச்சியிராமற் போனாலும் அதற்குமுன் ஸுவர்காதிகளில் தாஸ்ய தே
அபக்யந்தி என்றபடி தேவதாதிகளுக்கு மாடாக உழைப்பையும் வ பஸி பந்யானி
ந விது:, தெ கிரா: பதா: என்ற துர்தசையையும் டஞ்சாத்நிவித்யை கூறியது.
பஞ்சமாமாஸுதௌ என்றபடி ஸ்த்ரீகர்ப்பத்தில் ப்ரவேசிததபிறகு ஈகராயிவித் திவித்
அவதி சஸராநிவித் துதுத் அபிமாஸாபந்நரேண பிண்ட: மாஸாபந்நரேண கதினௌ அவதி,
மாஸவ்யேன சிர: கருயே மாஸவ்யேன பாடிவதே: பஞ்சமே பூதவ்ஷ: பஞ்சே நானாபி. அநாபி சஸரே
பீதம்ய் அபுமே சவ்ஸ்பூர்ணௌ அவதி நவமே சவ்ஸ்பூர்ணமவ: என்று ஸாரப்ரகாசிகையில்
குறித்த அவஸ்த்தைகளையும் எம்நிலைமனவலேததையும் மேலே வாய்விவாதி
நானாவிவதாபங்களையும் கொள்வது. பூட்டைக் குண்டிகை; பூட்டை = ஏற்றமரம்;
அங்கு இணைக்கப் பட்ட குடம் சால் போன்றது குண்டிகை. அது—நீர்
எடுத்து ஏறி நீர் விழும் வரையில் மேலே இருந்து பிறகுக் கீழே இழிகிறது.
அது போல் ஜீவன் வினைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு மேலுலகமேறி 'வாய்விவாதி
விரிவா' என்றபடி. வினைகள் விழுமளவு நின்று பிறகு இழிந்து மீண்டும் வினை
களைக் கொண்டேறுகின்றன. மூமாடிமார்த்தமாவது. ஸ்வர்கலோகம் செல்லும் பாதை;
மூமத்திற்குப் பிறகு திரவுக் குஷ்ணபணம் தசுநியநம் பித்ருலோகம் ஆகாசம்,

‘त्वं न्यञ्चद्विरुद्धद्विः कर्मसूत्रोपपादितैः । हरे विहरसि क्रीडाकन्तुकैरिव जःतुभिः ॥’ என்கிற
 भगवद्गीतोपकरणமான ६१-ஆம் சூத்திரம், மற்ற முள்ள அதிகாரிகளிடையே
 अधिकारिकगुणैः वृत्तिभिर्यत् क्रीडाकन्तुकैरिव जःतुभिः, पुनरावृत्तियुक्त्या
 மையாலும் ‘तस्यो विशिष्टां जानामि गतिमेकान्वितां वृणाम्’, ‘उत्क्रामति च मार्गस्थः.....शीती-
 भूतो निरामयः’, ‘देवयानः परः पन्था योगिनां क्लेशसंक्षये’ इत्यादிகளிற்படியே अत्यन्तविलक्षणமாய்
 ‘आत्मा केवलतां प्राप्नो यत्र गत्वा न शोचति’, ‘अत्यर्कानलदीप्तं तत्र स्थानं विष्णोर्महात्मनः । खयैव प्रभया
 राजन् दुःश्रेष्ठं देवदानवैः ॥’, ‘तत्र गत्वा पुनर्नेमं लोकमायान्ति भारत’, ‘एते वै निरयास्तात स्थानस्य

சந்திரன் என்பதை சொல்லப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட துர்தகைகள் இப்
 பிரபந்தத்தில் சொன்னபடி நடந்தவர்களுக்கில்லை.

இதற்கு மாறாக இவர்களுக்கு வரும் பரமபுருஷார் தத்ததை முடிவாக நிரூ
 பிக்கிறார் சமீத்யாதியால். இங்கே இவ்வழி நடந்தவர்களுக்கு என்று முன்
 சொன்ன பதத்தை சமீத்யாதியால் மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். அதற்கு முடிவில்
 வாழ்வார்கள் என்ற க்ரியையில் அந்வயம். கீழ்க்கூறியதற்கும் இதற்கும் வாசி
 தெளிவதற்காக விபக்தியை மாற்றியது. முந்தையவை ஜீவனுக்கு வேண்
 டாத போதே வருகிறன; சொல்லப் போகிற வாழ்க்கையில் தான் ப்ரீதிபூர்
 வமாகக் கர்த்தாவாகிறுமென்ற வாசி சமீத்யாதியினின்று தெரியவரும். சமீத்யாதி
 விஷ்ணுதர்மம். ॥—எம்பெருமானே! கர்மமாகிற கயிற்றால் கட்டப்பட்டுக்
 கீழே விழுகின்றனவும் மேலே எழுகின்றனவுமான விளையாட்டுப் பந்துகளாற்
 போல் ஐந்துக்களால் நீ லீலாரசம் அனுபவிக்கிறாய். பந்துகள்—புருஷனால்
 செய்த ஸுதந்தங்களாலானவை. ஐந்துக்கள் ஸுதந்தங்கள்போன்ற புண்ய
 பர்பங்களாகிற கர்மங்களால் அமைக்கப்பட்டவை. ६१—ஸம்ஸாரத்தை,
 பெறப் போம்=பெறுதற்கு அங்கங்கே போகின்ற; வழிகளிற்காட்டில்
 என்பதற்கு அத்தயந்தவிவரணமாய் என்ற விடத்தில் அந்வயம். அது
 அர்ச்சகராத்மார்த்தாலே என்பதற்கு விசேஷணம். தைய இதி மா. ३58—
 ६१;—கீழ்க்கூறிய வழிகளைவிட. பரமைகாந்திகள் போகும் வழியை விசி
 ६१=மேம்பட்டதாக அறிகிறேன். உக்ரமஸிதி. இது ஜாபக—உபாக்யாதத்
 திலுள்ளது அர்ச்சகராத்மார்த்தத்தில் மனாபயநிவேஷணமாவதில் உரையில் காண்க.
 ६२. யோகிகளுக்கு க்ரேஷ்ஷயே=அவித்யா-பாசிதா-ரா-ஹே-அபிநிவேஷா: ६३;—
 என்னப்பட்ட அவித்யாபிகள் போனபிறகு வரும் சிறந்த மார்க்கம் தேவயா
 நம். பரமபதத்தை வர்ணிக்கிறார் அக்ஷேதி. மா. ३59-6-11. புண்யபாபங்களி
 னின்று விடுபடுகையைப் பெற்ற ஜீவாத்மா எங்குச் சென்று சோகமற்
 றிருக்கிறதோ: அக்ஷேதி மா. ஆரண்ய. 13-6-18 ஸூர்யனுக்கும் அக்ஷேதிக்கும்
 மேலாக ப்ரகாசிக்கும் பரமாத்மாவின் ஸத்தாநம் தன்னுடைய ஒளியாலேயே
 தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் காணவாகாது. தக்ஷேதி. மா. ३6-23
 அங்குச் சென்று மீண்டும் இவ்வுலகிற்கு வருகிற ரவ்வர். ६३ இதி. மா.

பரமாத்மன்:’ ஈஸாபிகளிலும், சீஸார-அவாவுக்குப் பாரமென்று புவிசனிலும் ஒதப் படுகிற பரமபதத்தைப் ப்யந்தமாசவுடைத்தாய். அபவமஸாஹவஸ்யமாய். பரி பூர்ணமான பரமபுருஷைக்கைப் பெறப் புரு(போ)கிறோமென்கிற ஸந்தோஷத்தைப் பாபே ‘மாகவுடைத்தாய். ‘சமகாசிதஹா:’ என்கிறபடியே ஈரீணை ஈச்வரனுடைய சௌஹத்தாலே காட்டப்படுகிற அசிரிமாமக்தாலே அவ்வோ தேவதைகள் தந்தம் எல்லைகள்தோறும் மஹாபுருஷ-புருஷமாபிகளை முன்னிட்டு சபரிகரராய் எதிர்கொண்டு சாவீமோபவாரங்களைப் பண்ணி வழி நடத்த, கர்மலோகத்தில் இருந்த நாள் இறைகொண்ட தேவதைகளெல்லாம் காணிக் கை யிட்டுக் கண்டு அநுவர்த்திக். அவர்களுக்கும் எட்டவொண்ணாத எல்லை களெல்லாம் கடந்து நிக்யஸூரிசள் திரளிற் புக்கால் வாசி தெரியாதபடி யான நிரதிசயபூர்த்தியைப் பெற்று—

ஜா. 196-6 ஸ்வுர்க்கலோகத்திலுள்ளவை யெல்லாம் பரமாத்மாவின் இட த்தைக் காணும்போது நரகங்களாகும். அவாவுக்குப் பாரமிதி. சோட்வன: பார மா’னோதி தவிரணோ: பரம் பதம் என்றது ஈதபூதி. இங்கே ஈவா என்பதற்கு அர்ச்சி ராதிமார்கமென்பதை விட ஸம்ஸாராத்வா என்பதே சிறந்தது; சரீபாஷ்ய ஸம்மதமுமிதே. பர்யந்தமாக—முடிவிடமாக. உடைத்தாய் என்பது அர்ச்சி ராதிமார்கவிசேஷணம். கீழே ஒருவழியை அநாலவ் அபாபேய் அபேஷிக் சம: தாஸார் என்றார். அதற்கு நேர்மாணுன ஆகாரங்கள் இவ் வழிக்கென்பிறார் அர வமஸாஹி. அந்த மார்கத்தில் ச்ரமமே யிராமையால் விச்ரம உபாயம் தேட வேண்டியதில்லை அதனால் விச்ராந்தியைச் சொல்ல வில்லை. சமகாசிதஹா:தி. ததோ: என்கிற ஸுத்தரத்திலுள்ள இப் பதத்திற்கு ஹ்ருதயஸ்தாநத்தில் வந்த ப்ரகாசத்தாலே காட்டப்பட்ட வழியை யுடையனாய் என்று பொருள் தோன்றும்; பாஷ்யத்தில் பரமபுருஷமஸாஹி என்று ஹாதிபுருஷத்தை முன்னம் சேர்த்திருப்பதாலும் இங்கே அர்ச்சிராதிமார்க்கம் காட்டப்பட வேண்டிய தற்கு ஹாதிபுருஷத்தையே காரணமாகக் குறிக்க வேண்டியிருப்பதாலும் ஈச்வரனுடைய ஸௌஹார்தத்தாலே யென்றார். இதனால் அபேஷிகரமில்லை யென்று சொன்னதாகும். இதனாலும் மேலே ப்ரதிபாபிகளைச் சொல்வதாலும் சமகாஸார் என்பதற்கு எதிர்திலை சொன்னதாகும். பரர் கூடவிருப்பதால் ஈகோ நமிஷயி என்பதுமில்லை. சபரிகரராய் இதி. சபரீசிசியிவ்(260) எட்டு அக்கிகள் பதினொரு வாயுக்கள், பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள் என்றும் போல் அவர்களின்பரிணங்ககளையும் கொள்க. திருவாய்மொழிமுடிவிலும் காண்க. இறை கொண்ட =காம்யகர்மங்களாலே ஆராதித்து ஸமர்பிக்கப்பட்ட வஸ்து க்களை ஸ்வீகரித்த; தேவதைகளென்று ஆதிவாஹிதர் நீங்கலாக மற்றவர்களை யும் சொன்னது எட்டவொண்ணாத எல்லைகள் =ப்ரஹ்மாண்டத்துக்கு மேலுள்ள ப்ராக்ருத மானமும் அதற்கு மேலுள்ளதும். புக்கால் =புகுந்த துப்; நிரதிசயபூர்த்தி அமாகுதரூபாடியால்; தாபாமகோவரமாதையால் வேறு உவமை யிராமையால் பரமபதத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலையின்

‘ததோ மஹதி பரீக்ஷே மணிகாசனவிக்ரமே ।
 ததர்ச க்ருணமாஸீனம் நீலம் மெரவிவாஸுதம் ॥
 ஜாஜ்ஞமனம் வபுஷா திவ்யாபரணபூஷிதம் ।
 பீதகௌரேயசங்கீதம் ஹேமநிவோபவிதம் மணம் ॥
 கௌஸ்துமேன ஸூரஸ்தேன மணிகாஸிவெராஜிதம் ।
 உதயதேவோதயம் சைலம் சூர்யேணா(ஸி)ஸம் கிரீடநம் ॥
 நௌபயம் விஸ்யதே தஸ்ய சிபு லோகேஷு க்ஷிணம் ॥’—

‘தம் வேஷணசஹாஸபூஷிதம் சலங்குதம் ।
 ததர்ச சூத: பரீக்ஷே சௌவணே சோதரஸ்ததே ॥
 ப்ராஹ்மபிராபென ஸுவிஷா ப ஸுமந்தினா ।
 அநுலிபம் பராத்மேன பந்தனேன பரந்தபம் ॥
 சிவதயா பாயிதஸ்யாபி வாஸ்யவஜனஹஸ்தயா ।
 உபேதம் சோதயா பூய: விஸ்யயா சசிநம் யதா ॥
 தம் தபந்தமிஷாஸ்திவ்யபூஷணம் க்ஷணேன ॥
 யவந்தே வரந்தம் வந்தி விநயஜ்ஞி விநிதயத் ॥’

என்று பாரத-ராமாயணங்களில் சொல்லப்பட்ட அவதார-அசிஷ்டபாலே 31-வாசன
 பரமபவ-பரீக்ஷைத்திலேன முந்தருளியிருக்கிற சபரீக்ஷண ஸர்வேசுவரன் தாளிணைக்

பெருமையை ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களில் வர்ணிக்கப்பட்ட நிலைகளைக் காட்டி
 திருபிக்கிறார் தத இதி பா வா 44-13. பலவித ரத்தங்களாலும் பொன்னாலும்
 விசித்ரமாக அமைக்கப்பட்ட பெரிய கட்டிலில் வீற்றிருப்பவனும் மேருமலை
 மேலிருக்கும் நிலமேகம் போன்றவனும் பூஷணங்களுக்கு மேலாகத் திருமேனி
 யாலே ப்ரகாச முள்ளவனும் திவ்யமான ஆபரணங் களணிந்தவனும் பீதாம்
 பரமணிந்து பொன்னிற் பதியவைத்த மணிப்போன்றவனும் திருமார்பிலிருக்கும்
 கௌத்துவமணியால் விசேஷமாக விளங்குகிறவனும் கிரீடம் அணிந்ததால்
 உதயா = உதயமாகின்ற ஸூர்யனோடு சேர்ந்த உதயமலை போன்றவனுமான
 கண்ணனைப் பிறகுக் கண்டார், முவுலகிலும் அவ்விருப்புக்கு உவமையில்லை.
 உதயத்துடன் வந்தும் தோற்ற மித்யாவு ரா. ஆ. 16-8. பொற்கட்டிலில் மேல்
 விரிப்புள்ள படுக்கையில் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டுக் குபேரனுக்கு ஸமமாக
 வீற்றிருந்த அந்த ராமனை ஸுமந்தர்ரென்ற ஸாரதி கண்டார். டன்றிபின்
 உதிரம் போன்ற நிறமுடைதாய் பரிசுத்தமாய் நன்மணமுந் நிறைந்த சிறந்த
 சந்தனம் கொண்டும் (ஸீதையினால்) பூசப்பட்டு சத்ருஸமஹாரஸாமர்த்தியம்
 தோற்றவுயிருப்பவனும் சாமரத்தைக் கையில் கொண்டு பக்கத்தில் நின்று
 வீசும் ஸீதையுடன் சேர்ந்து சித்ராநக்ஷத்ரம் சேர்ந்த சந்தரன் போலி
 ருப்பவனுமாய்க் கோடையில் எரிக்கும் ஸூர்யனைப் போன்றவனும் தனக்கே
 யான தேசபொருந்தியவனும் வரன்களை யளித்துக்கொண்டிருப்பவனுமான
 அந்த ராமனை துதிப்பதில ஸமர்த்தராய் விநயவதைகளை யறிந்தவருமான
 முக்தர் போன்ற ஸுமந்தரர் வணங்கினார். அவதார = ஆஸ்திரை-அவதாரநால
 ‘ங்களில் எம்பெருமான் வீற்றிருந்த வகை: எழுந்தருளியிருக்கிற—வீசுந் து
 பரே லோகே திவ்யா சாஸ்திரே ஜகத்யதி: । அஸ்தி வஸ்துவிவ்யாஸா பகவதீவதேவதே
 எனறும், கௌ
 ஷீதகிப்ராஹ்மணத்தில கீழே ச அரங்குத அமரீதஸ் பரீக்ஷு என்று கூறி
 தலிந் படி வர்தே என்னுமுள்ளபடி என்க. தான் துதி = ஒன்றுக்கொன்றே

உறிதடவு மளவிலுர னுடுந்து (டெரத்த) தின்றன
உறுநெறியோர் தடுமன்விடு தூதிக் குத்தன
மறநெறியர் முறிய பிரதானத்துவந்தன
மலர்மகள் கைவருட மலர்போதிக் கெவந்தன

உடியிருந்த மருதம்—பிரு மருதமரங்கள் ஓடிய—முறிந்து விழும்படி தவழ்ந்தன = தவழ்ந்தடை நடப்பனவாயின. உறிதடவும் அளவில் = நெய்தயிர் வெண்ணெய்க்காக உறிதட இரளில் தடவும்பாறு உரல் ஊடு—உரலின் நடுவில் உற்றுநின்றன = ஸம் பந்தப்பட்டிருந்தன—உறிதடத் தடவியதற்காக உரலோடு சேர்த்து யசோதை சட்டிய வரவாற்றை யிங்குச் சொல்வதானாலும் ஒடு என்கிற பாடம் புரிதாகும்; ஊடு என்றே பழைய உரைகளிலுள்ளது. உரலில் கட்டியபிறகுதானே மருதமரங்களை முறித்தது, அதை முன்னே சொல்வானென்கனில்—இப் பாட்டில் எல்லாம் க்ரமப்படி சொல்வதில்லை; அனுபவத்துக்கு வந்த க்ரமத்திலே அருளியதாகும். அவ்வாறு இறங்கு யசோதை கட்டியது விஷயமன்று, உரலைக் கவிழ்த்து மேற்புறத்தில் உரலின் இடையில் உற்று நின்று உறியை யெட்டினுனென்றதே சொல்லப்பெறும். கட்டுவது விஷயமாகக் காலைக் கட்டி விடையாதையாவே உரலாடுற்று என்பதும் பொருந்தாது. ஒன்று என்ற பாடத்தில் ஒன்றோடொன்று ஸமமாகவினைந்து நின்ற வழகையனுபவித்ததாம். உறுநெறி = தனக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட நல்வழியுடையரான, ஓர்—ஒப்பற்ற அவ்வாறு நெறி ஓர்—நல்வழியாராய்ந்த தருமன்—தர்மபுத்ரரால், விடுதூதுக்கு = நியமிக்கப்பட்ட தூதக்ருத்யத்திற்காக உகந்தன—மகிழ்ச்சியுற்றன.

மறநெறியர்—மறம் = கோபம்; கோபத்தையே வழியாக உடைய சத்ருக்கள். முறிய—அழியும்படி பிரதானத்து—பிருந்தாவனத்திலே வந்தன = ஸஞ்சாரம் செய்தன. பிரதானத்து என்றே பழைய பாடம். பிருந்தாவனத்து என்பதில் ரு இருப்பதால் பிருதானத்து என்று மாற்றினர். இதைவிட பிரதானத்து என்பது ஐயும் ப்ரதநம்—(போர்) என்பதின் திரிபு, நீட்டல் விகாரமென்று கொண்டு போரில் வந்தன என்று பொருள் கொள்ளலாம். ஆக தூதுக்கு உகந்த பிறகு பிருந்தாவனத்துக்கு வந்ததைச் சொல்வதென என்ன வேண்டா. இங்கே போரில் வந்தது துஷ்ட மனிதர்களை யழிப்பதற்காக; கடையடியில், விறலசுரர்படை யென்ற பிடத்திலே தேவாஸுரயுத்தாகி கள் விஷயம். ஸாரப்ரகாசிகையில் கம்ஸஜராஸந்த, சிசுபாலாதிகள் முறிய ஐயானஸாமான பூமியிலே வந்தன என்றே பொருள் உளது முதலடியில் முதலில் உரம்: இரண்டாமடியில் மகரம், மேலடியில் அகரம், ப்ரணவா காரவிமானப் பெருமான்விஷயமான இது உயர்வற என்ற பாட்டிற் போல் ப்ரணவாக்கரங்களைக் காட்டும். மலர்மகள்—அலர்மேல்மங்கை—கைவருட = மலருக்குமேல் மெல்லிய தன் தையினால் தடவும் போது மலர்போதிக் = மலர்ந்த புஷ்பத்துக்கு மேலாக ஸாதிபுரங்களில் கெவந்தன = கெவப்பாயின. கீழ்க்குறிய

மறுபிறவி யறுமுனிவர் மாலுக்கிசைந்தன
 மனுமுதறையில் வருவதோர்விமானத்துறைந்தன
 அறமுடைய விசயனமர் தேரில் திசுந்தன
 அடலூர்ப் பட மடிய ஆடிக் கடிந்தன
 அறுசமய மறிவரிய தானத்தமர்ந்தன
 அணி குருகைநகர்முனிவர் நரவுக்கமந்தன

முரட்டுச்செயல்களைச் செய்வதாயினும் மென்மைக்குக் குறையிடுவது பென்ற படி. மறுபிறவி—புனர்ஜந்மத்தை அறு—அறுக்கிற=முழுஞ்ஞாக்காளான முனிவர்—மஹர்ஷிகளுடைய. மாலுக்கு—வ்யாமோஹர்திற்கு ஏசைந்தன = மொருந்தி நின்றன இது ப்ரஹ்மலோகத்தில் பிரமனால் ஆராதிக்கப்படும் போது ஸநகாதிமுனிவர்கள் அநுபவித்த படியைக் குறிக்கவாம். ஸநகா திகளுக்கு இப்பிறவி நீடிப்பதானாலும் மறுபிறவி யில்லை பென்ற பிறகு பிரமனால் அளிக்கப்பட்டு அயோக்கியில் மனுமுதறையில்—மனு அதன் பிறகு இவ்வாகுளன்மிற க்ரமத்தில் ஒவ்வோரரசனாலும் ஆராத்யமாய் வருவது—வருவதற்காகவான ஓர்-ஒப்பற்ற விமானத்து—சீரங்விமானத்திலே, உறைந்தன—நிலையாகச் சேர்ந்தன. இதனால் ராமபிரானையே சொன்னதாகாது பொதுவாக அயோக்கியில் இருப்பைச் சொல்லும். இப்படி பரவபூஹங்கனிலும் அர்ச்சையிலும் ஸேவ்யமானவையே ஸேவக க்குக்கயத்திலிழிந்தன என்கிறார் அறமிதி. இரிற்போல் அறமுடைய-தர்மத்தையே உடையவனான—கீதோபதேசப்படி நடப்பவனும், என்றுமே அதர்மயுத்தத்திலிழிபாதவனுமான விஜயன் = அர்ஜுநன் 'அமர்—அமர்ந்திருந்த தேரில் ஸாரதியாயிருந்தபோது திகழ்ந்தன = விளங்கின. இனி விஷ்ணுந்வப்ரதர்சனம்—அடல்—பராத்ரமமுடைய உரகம் = காளிய த்தின் படம்மடிய = படங்களெல்லாம் மடிந்துவிழும்படி, ஆடி—அற்புகமான நாட்பத்தைப் படங்களின்மேல் செய்து, கடிந்தன = கர்வத்தைப் போக்கி கிணித்தன அல்லது பொய்கையினின்று நீக்கின. காளியன் இத்திருவடிகளின் இலச்சினையைப் பெற்று வைஷ்ணவக்வம் தோற்ற மெருடன் மூலமான அச்சம் நீங்கி வெளியேறிய தைக்கருதி அவைஷ்ணவ மதங்களைக் காட்டி அருளுகிறார் அறு இதி. ஸாங்க்யம், யோகம் காணாதம் பெளத்தம் ஜைநம் பாசுபதமென்ற வ்யாஸர் கண்டித்த ஆறு ஸித்தாந்தங்களுக்கெட்டாத, தானத்து—ஸ்த்தானத்தில் அமர்ந்தன—ஸ்த்திரமாயின. அந்த சமயங்கள் கொண்ட பூம்பா திகளில் ஈச்வர ஸம்பந்தம் அறிய அரிதாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. அல்லது வேதபஞ்சராத்திரங்களிலமர்ந்தன என்னலாம் இங்கும் எல்லோருக்கும் எளிதில் அறிவுக்கு வசமாகும் இடம் அறிவிக்கிறார் அணி இதி அணி = உலகுக்கே அலங்காரமான குருகைநகர்—திருக்குரு கூரில் அவதரித்த முனிவர்—பராங்குசமுனிவரென்ற சடாரியான நம்மாழ்வாரின் நாவுக்கு = நாவினுண்டான சொற்களுக்கு அமைந்தன—மொருந்திநின்றன நயரறு சுடரடி, பரனடிமேல் குருகூர், திண்கழல் சேரே, திருநாரணண்தாள்:

வெறியுடைய துளவமலர் வீறுக்கணிந்தன

விழுகரி யோர் குமரனென மேவிச் சிறந்தன

விறலகரர் படை யுடைய வீயத் துர(டர்)த்தன

பிடலரிய பெரியபெருமான்மெற(ய்ப்) பதங்களை. 49

इति यतिराजमहानसपरिमलपरिवाहवासितां पिवत । विबुधपरिनिषेव्यां वेदान्तोदयनसंप्रदायसुधाम् ॥

காலம் பெற. அடிக்கீழமர்ந்து புழுந்தேனே, தாளிணைக்கீழ் கொள்ளுமப்பன்' என்றவாறு சந்திரவரன் யதா என்றபடி அவர் திருவடிமையே ப்ரதாநமாகக் கருதினரே. வெறி உடைய—பரிமளங்கொண்ட துளவம்மலர்—துளவீபுஷ் பங்களை வீறுக்கு ஈச்வரத்வப் பெருமை தோற்ற க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் அணிந்தன—அலங்காரமாகக் கொண்டன; விழுகரி—உத்தரையின் கர்ப்பத் தினின்று விழுந்த கரிக்கட்டை போன்றதை குமரன் என = ஒப்பற்ற ராஜகு மாரன் என்றெல்லோரும் தெளியும்படி, மேவி—பக்தர்களிடம் அபிமானம் கொண்டு சிறந்தன = சிறப்புற்றன இது கடைசியில் செய்த தன்மை. விறல்— குரத்வமுடைய அஸுரர் மாலி ஸுமாலி முதலானோரின் படை—மேனை அடைய = முழுமையும். வீய—நசிக்கும் படி துரந்தன = துரத்திக்கொண்டு சென்றனவான, விடல் அரிய = எப்போதும் விடவாகாமல் சேவாந் ஸபடி ஸுபாந் பாதுகாந்வேகேதி என்று பேரவாவிற்கு விஷயமான, பெரியபெருமானின் திருவடிகளே. பெருமானான ராமன் ஆராதித்ததால் பெரியபெருமானென்பர். வால்மீகியின் அயோத்யாநாண்டத்தில "महते देवतायाऽऽश्रयं जुवाथ प्यालदेनके ॥" என்றதால் இப் பெயர் முன்னமே உள்ளதுமாம். மெய்ப்பதங்களெனறே படித்து ம்ருதுவான திருவடிகளென்று உரைக்கின்றனர்; உரைக்குத் தக்க வாறு மென்பதங்கள் என்றும் கொண்டனர். மொய்ப்பதங்களே என்றி ருக்குமாகில் மொய்த்த—நிபிடமான—சொத பருத்து மென்மையான என்ன வாம். பிம்பத்தில் திருமேனிப்ரவேசம் ஸத்யம், நதஸத்யனின் பதமும் ஸத்யம், திண்மழவென்றதுபோல் ஸத்திரமாயும் ஸத்யமென மெய்யென்னறுமாம்.

இப் பாட்டில் க்ருஷ்ணசரிதம் ப்ரதானம். அதனால் மலர்மகளித்யாதி அறமுடைய என்ற வாக்யத்திற்கு சேஷம்; அதுசமயமித்யாதி விழுகரி என்ற வாக்யத்திற்கு சேஷம். இப்படியான திருவடி விஷ்ணுவாய் அஸுரரைத் துரத் திய அரங்கன் திருவடி யென்றபடி. பாட்டின்பாடியில் மனுமுதையின் என்று இயைந்தது முழுமையும் அரங்கன்விஷயமென்று கொள்வதற்காக. இந்த க்ரி யைகளால் பரத்வஸௌலப்பாதிருணங்களைத் தக்கவாறு அனுஸந்தித்ததாம்.

இந்த ரஹன்யத்ரயஸாரம் எப்பெருமானுக்கு மிகவும் போக்யமாயிருந்து அமுதாக்கவே யிருப்பதால் எல்லோரும் அது பவியுங்கோ ளென்று, தொண்டர் எல்லீரும் வாரீர் என்றும்போல் அழைக்க முன்வந்து கூறுகிறார் ஐதி திதி அமுதானது மணம் மிகுதாய் தேவத்திரளாலே எப்போதும் அனுபவிக்க ப்பட்டிருக்கும். அதற்கான அடைமொழிகள் வடமொழியில் திதற்கும்

कलकण्ठाणावाधे कामस्यारुहे निजात्कुरे । निम्बवृत्तिभिरुद्गीर्णे न चूतः परितप्यते ॥

பொருந்தும். கிடாம்பியாச்சாணை மடைப்பள்ளியாச்சான் என்று வ்யவஹரிப் பர். அதற்கு மடைப்பள்ளியில் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்ட ஆச்சான் என்று போவ் சூரினி சூருஸ்யை என்பிற ந்யாயமாய் மடைப்பள்ளி முழுமையும் இவ ருக்கதின மென்பதற்காக மடைப்பள்ளியாகிற வாச்சான் என்றும் பொருள் கொள்வர். ஆக இங்கு மடைப்பள்ளியில் போக்யவஸ்துத்தளில் திருமணமாறும் போது உண்டாகும் பரிமளத்தின் மேல்வழியும் வெள்ளமென்றவை—மஹா நஸமென்கிற இவ் ஸ்சான்விஷயத்தில் எம்பெருமானுருக்கு உண்டான பரை புரண்ட க்ருபையாகிற பரிமளத்தின் மேல்வழியும் வெள்ளமான யதிராஜ- ச்ரீபாஷ்யகாரருடைய அமுதமொழியர்த்தங்களாம். ராஜமஹாநஸபரிமளத் திற்குச்சிறப் புண்டு. அவை நிறைந்ததால் இதை யதிபஜ...வாசிதீ யென்றது. இப்படி விசேஷார்த்தங்கள் இவ் ஸ்சானிடமே அடங்கியிருப்பதைக் கண்டு ச்ரீபாஷ்யகாரரின் செஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்கள் அனைவரும் அவர் அமுது செய்த வஸ்துக்களின் சேஷத்தைப் போல் இவற்றையும் பெற்று க்ருதார் த்தரானதால் பின்னுள்ளோரெல்லோரும் பரிஷத்தாகச் சேர்ந்து இதை யநு பவித்து வருகின்றனரென்ன விஸுவரிக்ஷிபேஷா என்றருளினார். வேதாந்தோதயன என்ற சொல்லால் யதிராஜஸூக்திபரிவாஹத்தை ப்ரமாணதர்க்கங்களால் ஸ்த்தா பிக்கும் திறமை இவருக்கென்றறிவித்ததாம்.

சிவாஸ்காரோபிஷ்டமான விசேஷார்த்தபரிமளங்களடங்கிய வேதாந்தோதயந ஸம்ப்ரதாயமான அமுதமென்று கூறி எவ்வோரையும் அழைத்தால் விரும்பாத வர்களும் வந்து கேட்பதும் வெறுப்பதுமாகுமே யென்ன—அவர்களை யழை க்கவுமில்லை அவர்கள் வெறுப்பதால் வருத்தமுமில்லை யென்று அந்யாப தேசத்தாலே யறிவிக்கிறார். ஈதி சூத:—மாமரமானது ஈதிஸூத—அவ்யக்த மாயிருக்கும்போதும் மதுரமான ஸ்வரத்தைக் கழுத்தில் கொண்டிருப்பதால் ஈதிஸூதமெனப்படும் குயில்களுடைய ஈதி—கூட்டத்தால் சாவாடி—இனிதாக அநுபவிக்கக்கூடியதும் ஈமடி—மன்மதனுக்கு ஈதி—ஸ்திரீபுருஷஜீவர்களை வசப்படுத்தக் கொண்ட ஈந்து அம்புகளில் ஓர் அம்பு மான, நிஜ தன்னுடைய தான ஈது—முனை தளிர் நிஷ்ருவிதி:—வேம்பைக்கொண்டு ஜீவநத்தைப் பெற் றிருக்குமவைகளால் (அவை காசமும் ஓட்டமும்) சூதிநி—(கொண்டது) உட்கொள்ளவிரும்பாதமையால் கக்கப்பட்ட போது ஈபரிஸ்யை—வருத்தப்படாது. இது அந்யாபதேசம். போக்யமான சப்தராசிகளை வ்யவஹரிக்க ஸமர்த்தரான வித்வான்களின் திரளாலே அநுபவித்துக் கொண்டாடப் படுபின்றதும் காமஸா- ரு—‘காம: காமசு: ஈது: என்றபடி கமநீயனுன தன்னுடைய அநுபவத்திலேயே இழியும்படி விவேகிகளை வசப்படுத்துவதற்கு ஸர்வேச்வரன் அஸ்த்ரமாகப் கொண்ட துமான இந்த ரஹஸ்யத்ரயஸாரக்ரந்தம் வேறு கைப்பானையே போஜ்யமாகக் கொண்டவர்களான சிலரால் வேண்டா மென்று விடப்பட்டால்

முன்பெற்ற ஞானமு மோசத் துறக்கலு முன்றுரையில்
தன்பெ(ன்ப)ற்ற தன்மையுந் தாழ்ந்தவர்த் கியுந் தனித்தகவும்
மன்பற்றி நின்ற வறையுரைக்கின்ற மஹாவர்பால்
சென் பற்றி யென் பவன் சேறியோர்க்கெவை செப்பினமே, 52

அதனால் க்ரந்தம் செய்த தமக்கு வருத்தமிடில்லையென்றதாம். ஓசின் என்ற பதத்தினால் ஓட்டமானது வேப்பிலையினோடு கலந்திருந்த மாந்தளிரை மட்டும் தொண்டையினின்று கக்குகிறதென்று பாவீ கயிஷ்டு என்றும் சாஷ்லோகத்தை நினைப்பூட்டியதாம். 'காமஸாரதி = விஷயப்பற்றை விலக்குகிற' நிஷயசி = வுபுபு என்னலுமாம்

முதலில் சுகரஃபராசாரத்தில் சரிபாஷ்யகாரர்வரையில் சுகரஃபரையைச் சொல்லி அதற்குப் பின்னையுள்ள தம் ஆசார்யபரம்பரையைச் சொல்லா மையால் சரிபாஷ்யகாரரின் விஷயங்களெல்லோருக்கும் இந்த க்ரந்தமென்று தோன்றினாலும், இவ்வதிகாரத்திலே "இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம்" என்று தொடங்கி ஸ்வாசார்த்தங்களுக்கெல்லே பரஃபரையுடையதெனக் கேட்கவேண்டுமென்ற தால் இங்கே சுவா விவர என்றதும் நல்ல அதிகாரிகளைக் குறித்தே யாகும். மற்ற வர் கேட்டுத் தெளியாமல் ஏடு பார்த்து ஏதேனும் சொன்னால் அதனாலென் என்று, எல்லா பாசங்களின் அர்த்தத்தையும் இவ்வதிகாரார்த்தத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் முன்னிதி. இப் பாசமானது நிருவுடன் வந்த ஈன்ற பாசம் தொடங்கி அந்தாதிகளான பாசங்களில் முப்பத்தி ரண்டாவதாவதால், இவ்வதிகாரத்திற்கும் பாசம் வேண்டியிருப்பதால் இது இவ் வதிகார நிவமநப் பாசமாகும். அதனால் இவ்வதிகாரத் தொடக்கத் திலுள்ள ச்லோகார்த்தம் இங்குச் சொல்லத் தரும். அதனால், ஸாரதிபிகை யிலுள்ள அர்த்தம் ஸாராஸ்வாதிறியில் கடைசியாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் முதலில் ஸாராஸ்வாதிறியில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமே கொள்ளத் தரும் எனவே மூன்றாம் அடியில் மன்பற்றி இந்நாதியால் ருசரிசினஹரி என்று முன் சொன்ன இவ்வதிகாரார்த்தம் சொன்னால் பொருத்தம், அதனால் மோஹம் துறக் கலும் என்றவிடத்தில் மோஹத்து உறக்கலும் என்கிற பாடமும் விடப்படும். தன்பற்ற என்றும் தன் பெற்ற என்றும் பாடம். பாசரத்தின்பொருளாவது— முன் அர்த்தாநுசாஸநஸார்ப்படி பெற்ற— ஐஞானமும், மோஹம் துறக்க கலும்— ஸத்திரீகரணபாசப்படி கலக்கத்தை நீக்கலும், மூன்று உரையில்— ஸ்வாக்ஷ யோஜநாஸார்ப்படி மூன்று ரஹஸ்யங்களில் பெற்ற தன் தன்மையும். ஜீவஸ்வரூபத்தின் தேஹாதிரேக-பரமாத்ம கேஷத்வாதி நிலையும்; பற்ற என்ற பாடமாகில் அதற்கு பூர்த்தியாக என்கிற பொருளும் உண்டு, அதைக் கொள்ளலாம். தன்பற்ற என்று மீளுக்கலாம்; உரையால் துன்பம் நீங்குமே. தாழ்க்தவர்க்கு = உணங்கிய சிஷ்யர்களுக்கு ஈயம்-ஸம்பந்தாயத்தைக் கொடுப்பதற்கான— தனித்தகவும் = ஒப்பற்ற ஆசார்யக்ருபையும், மன்பற்றி நின்ற வரை = ராஜாதிராஜனாய் ஸத்திர புருஷார்த்தமுமான பரமாத்மாவையே

निर्विष्टं यतिसार्वभौमवचसामावृत्तिभिर्यौवनं निर्धूतेतरपारतन्त्रचनिरया नीताः सुखं वासराः ।

अङ्गीकृत्य सतां प्रसस्तिमसतां गर्वोऽपि निर्वापितः शेषायुष्यपि शेषिदम्पतिदयादीक्षामुदीक्षामहे ॥

விஷயீகரித்த, மஹான்சளுடைய ஸுவ்யாஹ்ருதங்களோடும் ஸுசரிதங்
களோடும் உரைக்கின்ற, மறையவர்பால் = வேதாந்தார்த்தம் அறிந்தவர்களிட
முள்ள சீர் அறிவேவார்க்கு—சீர்மையில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு இவை—இத்தனை
அதிகாரார்த்தங்களை செப்பினம்—சொன்னோம்; ‘மறையவர்பால்—மறைய
வரிடம்—அறிவேவார்க்கு—அறியவிரும்புகிறவர்களுக்கு’ என்றுமுரைப்பர்.
சின் பற்றி—சிறுமையானவற்றில் ஆதரம் வைத்துப் பெறும் பயன்—ப்ரயோ
ஜனம் என்—என்ன? இவ்வாறுகாத உபதேசம் ஸரஸாடிமாந் பூமாடிமாந்ங்களுக்கே
யாவதால் சூகூத்ரமாகும். இப் பிரபந்தத்திற் கூறிய நான்குவிதமான
அர்த்தங்களையும் மற்ற மஹான்களின் ஸுவ்யாஹ்ருதங்களையும் ஸுசரிதங்
களையும் நமக்கு முன்னமே கூறிய நம் பூர்வாசார்யர்களிடமும் இப்போதுள்ள
மஹான்களிடமுமுள்ள சீர்மையிலீடுபட்டிருப்பவருக்கே நாமும் சொன்னோம்;
अनधिकारिक्कல்ல. இவற்றை விட்டால் சின்மை பற்றியதானு மென்றபடி.

தன் பெற்ற என்பது ஸாரதீபிகாபாடம். தன்பற்ற என்ற பாடத்தில்
தன்பு—அபகர்ஷம்; அது இல்லாத என்று உரை காண்கிறது. தன்பு என்ற சொல்
உண்டாகில் அது சுத்தபாடமே. தன் பற்று அது அன்மை யெனப் பிரித்து
அன்மை யென்பதற்கு இன்மை பென்று பொருள்கூறி தனக்கு ஸ்வாதந்தர்
யமிராமை மூன்று ரஹஸ்யங்களின் அர்த்தமென்பர் ஸாராஸ்வாபுறியில் தன்
பற்ற தன்மை—மூன்று உரைகளில் மூலமந்த்ரார்த்தம்; தனித்தவாவது உபா
பாந்தரஸ்த்தாநறிவேசமாம் க்ருபை த்வயார்த்தம்; மன் பற்றி நின்றவகை—
சரமச்லோகாரத்தம் என்ற யோஜனையும் உளது. ஸாரதீபிகை முதலிலிருந்து
ஜீவர்களுக்கு ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் வரும் ஐஞாநவிகாஸமும் விஷயமோஹத்
தால் வரும் உறக்கமும் = அஜ்ஞாநமாம் நிதிரையும், பகவத்க்ருபையினாலே
பிறகேற்பட்ட மந்த்ரங்கள் மூலமான தன் தன்மையும் முக்யோபாயமான
பகவத்க்ருபையும் நிர்யாணத்திற்குப் பிறகு மன்னனான பகவானைப் பற்றிய
பெருந்தகைங்கர்யமு மென்று உரைத்தது. முன்மொழிக்கதே ஸ்வரஸமாகும்.

தம் காலமெல்லாம் சின் பற்றாமலே கழிந்தது; மன் பற்றி நின்ற நாயினி
அபேக்ஷிப்பதும் சேவிஷ்யதிடியாதிஷ்யே யென்கிறார் நிர்விருமிதி. யதिसार्वभौम—எதி
ராஜரான எம்பெருமானாரின் வசரர்—சீர்ஸூக்திகளின் आवृत्तिभिः பாராயணங்
களுடனேயே யௌவநமானது நிர்விஷ்ய அநுபவிக்கப்பட்டது. யௌவநம் ஸத்
ரிகளோடு சேர்ந்தபோது போக்யமாகும். நமது யௌவநத்துக்கு ஆவ்ருத்தி
களே ஸத்ரிகளென்றபடி. वासराः—தமது நாட்களெல்லாம் निर्धूत इतरपारत-
न्त्रचनिरया: பிறருக்கு அடிமையாயிருக்கை யென்கிற நரகம் விவக்கப்பட்டு
नीताः—கழிக்கப் பெற்றன. सतां—நல்லோர்களுடைய प्रसस्ति—அநுக்ரஹத்தை
अङ्गीकृत्य—பலனாகக் கொண்டு असतां—வாஸ்குத்த்ருஷ்டிகளுடைய गर्वोऽपि தூர்

செப்பச் செவிக்ஷமதென்னத் திகழுஞ் செழுங்குணத்துத்
தப்பற்றவருக்குத் தாமே யுதந்து தருந்தவரால்
ஒப்பற்ற நான்மறை யுள்கக் கருத்தி லுறைத்துரைத்த
முப்பத்திரண்டிவை முத்தமிழ் சேர்ந்த மொழித்திறுவே 51

வாத கர்வமும் நிர்விநிசு:—அணைக்கப்பட்டது, நவ்வோர்களுக்கு ஸந்தோஷ
கரமாய் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி நிராஸகமுமான க்ரந்தங்களுமியற்றப்பெற்றன.
சை-பாபுசி அபி--மிகுதியான அயுள்காவத்திலும் சின்பற்றாமல் சைஷிஷி-சேஷி
யான திவ்யதம்பதி களின் (சரி நாராயணர்களின் ருஷி மூலமான ஸங்கல்பத்தை
சுதிசாமே—நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம், இவ்வளவு நாளும் ஒரு
வாறு அவர்களின் தயாதிகைபாலேயே எல்லாம் நன்கு நடந்தேறின;
இதனால் இந்த க்ரந்தம் முதிர்ந்த வார்த்தைத்திவ் அருளியதாகும்.

அந்தாதித்தொடைப்பெணங்க முன்பெற்ற என்ற பாசரம் நிகமநா
திகாரமுடிவுப்பாசரமாயிற்று, அதிகாரஸங்க்ரஹப்பாசரங்களுக்குள்ள விசே
ஷத்தை அந்தாரியின் முடிவான ஒரு பாசரத்தால் கூறுகிறார் செப்ப இதி.
இதில் முப்பத்திரண்டிவை யென்பது எழுவாயாகும், திகழுமென்பது வினை
முற்று, இதை முப்பத்திரண்டுக்கு விசேஷணமாக்கினால் மொழித்திரு என்ப
பதை மொழித்திருவாகும் என்று க்ரியாபதமாக்க வேண்டும். இந்தப் பாட்டு
அந்தாதியாயிருப்பதால் முப்பத்திரண்டு என்பதற்கு இதன் முன்னுள்ள அந்தா
திப் பாட்டுக்களென்ற பொருள் தரும், செழும் குணத்து = ச்வாக்யமான குண
ங்களை யுடையவரும், தப்பற்றவர்களு—தோஷமில்லாதவருமான புருஷர்
களுக்கு; பகவத்பாகவதர்களை என்று சேர்க்க வேண்டும். உதந்து = ஸந்தோஷி
த்து, தாமே தருத் = தாமே அர்த்தங்களை யளிக்கவான தவவால்—தையயி
னாலே, ஒப்பு அற்ற = ஸத்ருசமில்லாத, நான்மறை = நான்கு வேதங்களின்
உள்ளம் கருத்தில் = தாத்பர்யார்த்தம் கொண்ட மனத்தில் உறைத்து = பொ
ன்னை உறை கல்லில் உறைத்தாற் போலே உறைத்து, உரைத்த—சொல்லப்
பட்டவையும், முதமிழ்—இயல் இசை நாடகம் என்கிற மூன்று வித தமிழ்
களுள் சேர்ந்த, மொழி = பாஷைக்கு அல்லது இந்த க்ரந்தத்திற்கு திரு-
அலங்காரமாயுமுள்ள, முப்பத்திரண்டு இவை = இவ் அந்தாதிப்பாட்டுக்கள்,
செப்ப = தக்கவாறு சொல்லும் போது செவிக்கு = கேட்போரின் காதுகளுக்கு
அமுது என்ன திகழும்—அம்ருத மென்னும்படி விளங்கும்.

ஸத்துக்களிடத் திலே = பகவானும் பாகவதர்களும் உதந்து க்ருபைகூறும்
போது நான்மறை முதலான ப்ரமாணங்களின் பொருள் நன்கு விளங்கும்,
அதிலே உறைத்துப் பார்த்து செவ்வையான விசேஷார்த்தங்களை யெடுத்து
இவ்வந்தாதிப்பாட்டுக்கள் இயற்றப் பெற்றன, இனிமையான சொற்களும்
இசையும் உசிதமான அபிநயமும் சேர்ந்துள்ள பாஷைக்கே இவை அலங்
காரமாகும், ஆதலால் செவிக்கு அமுகாகும்.

இங்கு தாமே என்ற சொல்லுக்கு பகவத்பாகவதர்கள் என்ற பொருள்

आस्तिक्यवान् निशितबुद्धिरनभ्यस्युः सत्संप्रदायपरिशुद्धमनाः सदर्शी ।

स तभीतिरहितः सत्तुणेष्वसक्तः सद्दत्तनीमनुविधास्यति शाश्वतीं नः ॥

மறையுறாக்கும் பெருளெல்லாம் மெய்யெயன்றோர்வார்

மன்னிய கூர்மதியுடையார் வண்குணத்திற்

குறையுறாக்க நிலைவீழ்வார் பூருக்கள்தம்பாற் (மாற்?)

அவ்வாறு அத்தயாஹாரத்தைக் கொள்வதால் வந்ததாகும். இனி, தாமே யென்று மறைகளைச் சொன்னதாய், தாமே=ஒப்பற்ற நான்மறைகள் தாமே ஸத்பாத்ரங்களை உகந்து தவ்வால் தருப்=தம்மையே தரம் தெளிவாகத் தருகின்ற நான்மறைகளின் உட்கள்கருத்தில் என்று உரைக்க தவம் புரி கின்றவர்போன்றார்க்கு வேதங்கள் தாமே தோன்றுமே; வித்யாதேவியார் தாமே தையயால் தம்மை யாவியுக்கிராரென்னலாமே. முப்பத்தி ரண்டுவை என்பதற்கு இம்முழு க்ரந்தமான முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்கள் பொருளானால் முத்தமிழ் இத்யாதிக்கு முன்றுவிதமரன தமிழ்—யசனநடையரன தமிழ், பாட் டான தமிழ், அருளிச்செயல்போன்ற உதாஹரிக்கப்பட்ட தமிழ் என்ற முத் தமிழ்சேர்ந்த, மொழித்திரு=வடமொழியாம் ஸம்பத்தையுடைய வையென்க.

தக்க அதிகாரிகள் பிற்காலமெல்லாம் இந்த க்ரந்தத்தில் சொன்ன வழியிலேபுடப்போவது நிச்சயமென்கிறார் ஸாஸ்திரேதி. ஸாஸ்திரேவான்=வேதம் எந்தெந்த பதார்த்தத்தை எவ்வெவ்விதமாகச் சொல்லுகிறதோ அதை அவ்வவ்விதமே நமபிரபுப்பவராய் நிஸிதபுரி:—குதர்க்கங்களைக் கழிக்கக் கூர் மையான புத்தியுடைய ராய் ஸஸ்யசூய:—பிறர் குணத்தை தேரஷமாகக் கொள் ளும் பொருமையிராதவராய் சஸ்சம்பாடி பரிசுஷமா:—நல்ல ஸம்பரதாயப்ராப்தி யாலே நிர்மலமான மனமுடையராய் சத்ய:—நல்லதையே விருப்புகின்றவராய் சந்தேஹிரहित:—அப்ராமாணிகரின் கட்டுப்பாட்டினின்று அஞ்சாதவராய்— அடங்காமற்போனால் என் செய்வரோ என்று பயப்பட்டுப் ப்ராமானிகத்தை விடு வது தகாதென்பராய் சத்யே—தருணத்திற்குமைமான அவர்கள் காட்டும் அற்ப புருஷார்த்தங்களில் அருக:—பற்றற்றவருமானவர் ஷாஸ்திரி—எப்போதுமிருக்கிற ஷ:—சத்யே—நம் நல்லோர் காட்டிய நல்வழியை. அநுவித்யதி—அநுஸரிப்பர்.

இந்த ச்லோகார்த்தத்தையே பாசுரத்தாலும் விளக்குகிறார். மறை இதி. எங்கள் என்றும் புகுதுவாரே என்றுமிருப்பதால் இதுவும் ச்லோகம் போல் ஸதஸம்பரதாயவம்சப்பிறவியிராதவர்களும் இதில்தாமே சேருவார் கடுளன்றறிவிக்க வந்தவை யெனத் தெரிகிறது. வேதத்தினால் உரைக்கப் பட்ட அபூர்வமான அர்த்தங்களெல்லாம் ஸத்ய மென்று நிச்சயித்திருப்ப வராய்—ஆஸ்திக்ய வான்களென்றபடி. மன்னிய—நிலையான=குதர்க்கத்தால் அசையாத, கூர்மையான புத்தி யுடையவராய் வண்குணத்தில்=பிறரின் சிற ந்த குணத்தில்—குறை உரைக்க—தோஷம் கூற நினைவு இல்லார்=எண்ண மிராதவராய், பிறர் குணத்தையே தோஷமாக நினைப்பது அஸூயை. அதில்

கோதற்ற மனம்பெற்றார் கொள்வார் நன்மை
சிறைவளர்க்குஞ் சில மாந்தர் சங்கேதத்தாற்
சிறையாத திண்மதியோர் தெரிந்ததோரார்
பொறைநிலத்தின் மிகும் புனிதர் சாட்டு மெங்கள்
பொன்றாத நன்னெறியிற் புதுதுவாரே. 52

லாதவரென்றபடி—பிறருடைய குணங்களைப் பொறுக்காமையும் அஸூ
யையாகும் அதற்கு மேற்பட்டதாய் இது ஷட்வீ. குருக்கள்தம்பால்—ஸதா
சார்யர்களிடம்; ஸ்ச்ஷட்யபரிசுரணா என்றது இங்குக் கூறவேண்டியிருப்பதால்
ஆசார்யர்களிடமிருந்து—அவர்கள் மூலமான என்று இதற்குப் பொருள். குருக்
கள்தம்பால் என்றே பாடமிருக்கலாம். கோது அற்ற—தோஷமில்லாத
சுத்தமான மனத்தைப் பெற்றவராய், நன்மைகொள்வார் = நல்லவற்றைத்
தேடிக் கொள்பவராய்; இது ஷட்வீ என்பதன் பொருள். ஸ்ச்ஷமிரிஹி:
என்றதை விவரிக்கிறார் சிறை இதி. சிறை வளர்க்கும் = ஷுத்ர ஷக் காரா
க்ருஹ ஸ்திதிபை வ்ருக்தி செய்கின்ற சில = மந்தரான மாந்தர் = மனிதர்
களின் ஸங்கேதத்தால் = கட்டுப்பாடு காரணமாக சிறையாத—கெடாத திண்-
திடமான, புத்தியுடையவராய்—அவ்வித கட்டுப்பாட்டிற்குணங்கினால் ஸம்
ஸாரமே வளரு மென்றபடி. தெரிந்தது ஓரார் என்பது ஷுஷ்ஷண:
என்றதை யாதலால் ஷுத்ரமென்று தெரிந்ததான புருஷார்த்தத்திலே
மனம் வைக்காதவரென்றதாம். அல்லது தெரிந்து அது ஓரார். கட்டுப்பாட்டு
க்குட்பட்டால் அது = சிறை பென்று தெரிந்து அந்த ஷுத்ரபலத்தில் மனம்
அற்றவர்; இதற்குப் புதுதுவாரே பென்பதில் அந்வயம். தெரிந்ததோர்வார்
என்று பாடமாகில்—தெரிந்து நல்லதை விவேசித்து அதை ஓர்வார் ஆதரிப்
பவர் என்று ஒருவாறு பொருளாகும்; ஷுஷ்ஷண: என்பதின் பொருள் விளங்
காது, பொறை—பொறுமையில் நிலத்தின்—பூமியைக்காட்டிலும் மிகும்
மிக்கரான புனிதர்—சுத்தரான ஆசார்யர்களால், பூமியைக்காட்டிலும் மிகும்
பொறை = அதிகமான பொறுமையுடையவரென்றுமுரைப்பர். பொறைநில
த்தில்—பொறுமையின் கடைமெல்லையில் மிக்கரான புனிதரென்றன பழைப
உரைகள் காட்டும் = காட்டப்பட்ட பொன்றாத அழிபாத நல் = நல்ல
தான எங்கள் நெறியில்—இந்த ரஹஸ்யத்ரயஸாரமார்சத்தில் புதுதுவாரே =
புதுவது நிச்சயமென்றபடி—புதுதவர்களுக்குக் கீழ்க்கூறிய ஆகாரங்களில்
சில இல்லை பென்று கொள்க. இந்த ஸம்ப்ரதாயவம்சத்திலே யன்றி வேறி
டத்தில் பிறந்தவர்களுக்கும் இந்தக் குணங்கள் பெற்ற பிறகு இரிலே புதுந்து
ஸோஷி ஷு என்றபடி தம்மைக் காத்துக்கொள்வரென்றபடி. பொறுமையை
எதற்காகச் சொல்வ வேண்டு மென்னில்—சிறை வளர்க்கும் சில மந்தர்களு
டைய ஸங்கேதமே பூமியில் ப்ரபலமானாலும் அதுவிஷயத்தில் நமக்குப்
பொறுமை முக்யம். பொறுத்தவன் பூமிபாள்வான். அது விவேகம் வந்து
அவரவர்தாமே ஷேரும்படி செய்யுமென்றதாம்.

இதுவழி யின்னமு தென்றவ ரின்புவன் வேறிடுவார்

இதுவழி யாமல வென்றறிவா ரெங்கள் தேசிகரே

இதுவழி யெய்துக வென்றுகப்பாவெம் பிழைபொறுப்பார்

இதுவழியா மறையோரருளால் யாமிசைந்தனமே. 53

இந்த ச்ரந்தத்தில் எல்லா விஷயங்களையும் விவேசனம் செய்து விரிவாக உரைத்திருப்பதால் பரிசீலனம் செய்திறவர்கள் நன்குத் தெளிந்து புகுந்து ஸம்ஸாரச்சிதையினின்று விடுபட்டு விளங்குவரென்கிறீர்: ஆனாலும் பூர்வாசார்யர்கள் ரஹஸ்யார்த்தங்களை மறைத்துக் காத்திருந்தது தெரிகிறதே; எம்பெருமானாரும், ச்ரீகோபாஷ்யத்தில் சரமச்லோகவுரையில் வெளிப்படுத்தாதமை மட்டுமின்றி எய்க்கிலும் ஐரன் ஐயே என்று ஐரணானியைய நுஷ்டிக்கும் போதும் ஐரணாஜிகளை விரித்தருளவில்லை. ஆகையால் இப்படி நீர் வ்யத்த மாக்குவது பிழையா மென்ன உத்தரம் அருளிச்செய்திருர் இது இது. இதுவழி—வேதத்தில் விதிக்கப்பெற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாதியே இன் அமுது=மோக்ஷ ஸாதநமாகையாலும் போக்யமாயிருப்பதாலும் ஆக்மாவை அழியாதபடி செய்வதாலும் இனிய அமுதாகும் என்றவர்=என்றருளியவரும், இன்புலன் வேறு திருவார்=இனிதாகத் தோன்றும் விஷயங்களை வேறாக வைப்பவரும்; அமுதுக்கு ஸாதநமாகாவென்றும் அமுதை விடவேறான விஷமாகுமென்றும் அல்லது விபர விபரணர் வ டூரமணநமரண என்றுபடி விஷம் உண்பவனை அழிக்கும், விஷயம் நினைத்த வனையும் அழிக்கும்; விஷத்தால் தேஹநாசம், விஷயத்தால் ஆக்மநாசமென்று விலக்குபவருமென்றபடி இங்குக் கைவல்யத்தையும் கூட்டுக. இன்னமுது—இனிய மோகஸாதன மென்பதால் இனிதாதாத கைவல்யம் அமுக்யமான மோகமென்றதாம். இதுவழி ஆம்=ப்ரமாணங்களில் மோகஸாதநமாகத் தோன்றும் பலவற்றில் பக்தி ப்ரபத்திகளே தேர் வழியாகும்; இது வழி அல=இவை தவிர கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம், ச்ரவணம் மதநம் நாமஸங்கீர்த்தநம் ஷேத்ரவாஸம். புருஷோத்தமத்வஜ்ஞாநம், டூயோபாஸம்மாத்திரம் ஆக்மஸமர்ப்பணமாகும் மஹாவிச்வாஸமே அறிவாரணமாத்ரமே ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தியே என்றும் போன்றவை யெல்லாம் தேர் வழியல்ல. என்று அறிவார்—என்று தெளிந்தவர்களான எங்கள் தேசிகரே—எங்கள் ஆசார்யபரம்பரையிலுள்ளவரே. இங்கே வாக்கிய முடிவாக்காமல் பொறுப்பார் என்ற வினையோடு அந்வயிப்பதாம். இது வழி=பாரவினரத்தடன் அநுஷ்டாநமாகிற வழியானது, எய்துக=உண்மையான ஹிதம் தெளிந்து உய்ய வேண்டுமென்ற ஊக்கமுள்ளவரெல்லோரும் கொள்ள நீடித்திருக்க வேணும் என்று உகப்பால்=என்று நினைத்து நாம் செய்ததை உகந்திருப்பதால், எம் பிழை—ரஹஸ்யார்த்த ஸ்பஷ்ட ப்ரகாசநமென்கிற தோஷத்தைப் பொறுப்பார்=பொறுத்தருள்வர். எம்பெருமானார் ரஹஸ்யமேயான ஸித்தாந்தார்த்தத்தை வேதாந்தஸூத்ரதேதாதிகளுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்து பிறர்பார்க்குமாறு ஸ்பஷ்டமாக்கியருளினார். தாம் அநுஷ்டித்த

ப்ரபத்தியை அனைவரும் அறியும்படி ப்ரகாசப்படுத்த கத்யம் அருளிஞர். ரஹஸ்யமானது சிஷ்யர்கள் அனைவரும் அறியும் படி எங்கும் பரவி ஸதஸ்யமாயிற்று. ஆனாலும் உபதேசிப்பவர் இது ரஹஸ்யமென்றும் எண்ணமும் கூட நடமாடிய படியால் சில அம்சம் சொல்வதும் சில அம்சம் மறைப்பதுமாய் அரைகுறையாக்கினர். அதனால் மைச்வாநரவித்யையை யறியக் தேவயராஜனிடம் சென்ற பல ரிஷிகளைப் போலாயினர் இப்படி சாஸ்த்ரார்த்தவிச்வாஸமுள்ளவரும் கெடுகின்றனரே யென்று விஷ்ணுசித்தவ, தாசார்ய, வாதிஹம்ஸாப்பு வாஹார்யர்கள் ஸங்க்ரஹித்து வெளியிட்டனர். அதனால் இதை ப்ரடஞ்சித்தோம்; நாம்மட்டும் இழிபவிலை யென்று நாலாம் அடியால் அறிவிக்கிறார். மறையவர் அருளால் = வேதவித்குக்ளான ஸூர்யர்களின் அநுக்ரஹத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு இது வழி ஆ = இந்த ஸாங்க்ரபத்தியநுஷ்டாநமே உலகம் புதரிக்கும் வழிபாவதற்காக, **संयुतिं रक्षयिष्युः** **रक्षयिष्युः** **रक्षयिष्युः** என்றபடி இந்த க்ரந்தமியற்றுவதும் ஒரு வழியாக யாம் இசைந்தனம் = அங்கீகரித்தோம். பெரியோர்கள் நடந்து தேய்ந்த வழியில் விழுந்த கண்டசங்களை அப்புறப்படுத்தி ஸந்த்மார்க்கோதநம் செய்வது **रक्षयिष्युः** பெற்று நடப்பவருக்கு நன்மைக்காமாகையால் குற்றமாகக் கொள்ளலாகாதென்றபடி.

இந்த க்ரந்தம் ரஹஸ்யதர்சயத்தின் பொருளை விளக்குவதற்கே யாதலால் அதற்காக ரஹஸ்யதர்சயம் ஸாரதம மென்பதைத் தொடக்கத்தில் அருளிச் செய்ததற்கினாங்க முடிவிலும் இவ்வளவு ஸாரத்துடன் இந்த ரஹஸ்யதர்சயத்தையநுஸந்திப்பது முக்யமென்பதற்காக ரஹஸ்யதர்சயவிஷயமாகவும் ஒரு பாட்டு அருளிச்செய்கிறார் எட்டும் இரி. தத்துவஜ்ஞாநத்திற்காம் மூலமந்த்ரமும் அநுஷ்டாநகாலத்தில் த்வமும் வேண்டியிருப்பதால் அவ்விரண்டே போதுமே; சரமச்லோகம் அவச்யமன்றென்னுமைக்காக அது மஹோபகாரக மென்பதையும் இங்ஙத் தெளிவிக்கிறார். எட்டும்-எட்டஹமான மூலமந்திரத்தையும் = இரண்டும் த்வயத்தையும் அறியாத-தெரிந்துகொள்ளாமலிருந்த எம்மை-ஸம்ஸாரிகளான நம்மை இவை = இவற்றை அறிவித்து **अथैवापि** முதலானவற்றை ஆறியில் உபதேசித்ததால் அறிவித்தருளி; திறங்குப் பலன் அருளுகிறார் எட்ட இரி எட்ட வெண்ணுத = உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யாதவர்க்குக் கிட்டமுடியாத, இடம் = பரமபதத்தை தரும் = தந்து கொண்டிருக்கிற எங்கள் மாதவனார் = நமது ச்ரிய; பதியாகிய இது வரையில் கீதோபதேசத்திற்கு முன்னமே அவன் செய்துள்ள உபகாரம்;

எட்டு பிரண்டு மென்றவிடத்தில் இரண்டுமென்பதால் ஐயம் **अथैवापि** மென்கிற இரண்டைக் கொள்வது வேண்டா; சரமச்லோகத்தை மேலே அருளுகிறாரே, எட்டுபிரண்டும் பத்தாய் பத்து பத்தியாமென்று (கிருமழிசையாழ்வார்பாசுரத்தில் கொள்ளுகிறபடி கொண்டு) பத்தியையநுஷ்டிக்க வறியாத எம்மையென்றுரைக்கலாம். எட்டும் அஷ்டாங்கயோக மென்கிற பரபத்தியையும் இரண்டும் = பரஜ்ஞாந பரமபத்திகளையும் அறியாத என்னலு

எட்டு மிரண்டு மறிபாத வெம்மை யிவை யறிவித்து
எட்டவொண்ணாத விடந்தரு மெங்கள்(ளம்) மாதவனார்
முட்ட வினைத்திரள் மாள முயன்றிடும் அஞ்சலென்றார்
சட்டெழில் வாசரத்தாற் கலங்காநிலை பெற்றனமே 54.

மாம். எட்டு = மஹாத்மயம் முதலான எட்டு ஆத்மகுணங்கள்; இரண்டு
ஜ்ஞாதம் சக்தி என்கிற இரண்டு; எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரணமான ஸ்வா
தந்தர்யம், காருண்யம் என்கிற இரண்டு; எரித்தோபாயமும் ஸாத்யோபாயமும்
எரித்தப்ராப்யமும் ஸாத்யப்ராப்யமுமென்றெல்லாமாம். இப்படியே எட்டுமா
மூர்த்தி யென்றும் போன்ற பொருளும் பல எட்டுக்களையும் கொள்க. எட்டு
மிரண்டும் = எட்டுவதற்கு ஸுலபமான மூலமந்த்ரத்தையும் த்வயத்தையும்
அறியாத என்றும், மேலே 'எட்ட வொண்ணாத' என்பதற்கிணங்க உரை
க்கலாம். எட்டுமிரண்டும் பத்து என்ற சிறிய கூட்டிலையும் அறியாதநம்மை
என்றும் அதுவாசப் பொருள். இவை யென்பதற்கு முன்பாகுரத்தில் சொன்
னவை பொருள். இப்படியருளும் மாதவனார் = சரிய; பதியாய், 'நீங்கள் முட்ட =
ஸஞ்சிதப்ராப்த புண்யபாபவர்கங்கள் முழுமையும் மாள = என் ப்ரஸாதத்
தால் அழிவதற்காக முயன்றிடும் - ப்ரபத்தியைச் செய்ய முயல வேண்டும்;
அஞ்சல் = அஞ்சவேண்டா' என்றார் = என்றருளிய மாதவனார் - மதுவம்சபென்
கிற யறுவம்சத்தில் தோன்றிய கண்ணபிரானுரின் கட்டு எழில் வாசகத்
தால் = அர்த்த புஷ்டியும் சப்தஸௌஷ்டவமும் உடையதாய்த் திசழ்கின்ற
சரமச்சலோகத்தினால், கலங்காநிலை - மா ஐவ: என்றதால் கலக்கமற்ற நிலையை
பெற்றனம் - அடைந்தனோம். அநாரியான அஷ்டாஷ்டரத்தையும் த்வயத்
தையுங்கொண்டு மோக்ஷமளித்து வரும் திருமால் ஐவாய உபதேசங்களைக்
கேட்டுத் திகைத்து வருந்தும் அர்ஜுநனைக் குறித்து ஸஞ்சிதத்தோடு ப்ராப
ப்தத்தையும் சேர்த்துப் போக்கும் ப்ரபத்தி பென்கிற ஐவாயத்தை உபதே
சிப்பதற்காகச் சொன்ன ச்லோகம் ஐவாயங்களை யெல்லாம் விடலாமென்று
ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னதாலும் ப்ரபத்தியைக் கர்த்தவ்யமாக விதித்ததாலும்
இதனால் எவ்வர பாபங்களும் போமென்று நன்கு பலனை விளக்கி மா ஐவ: என்று
முடித்ததாலும் அஷ்டாஷ்டரத்தால் தத்துவஜ்ஞாதமுள்ளவனுக்கு த்வயத்
தினால் ப்ரபத்தியை யறுஷ்டிப்பதில் தீவ்ரமான குசியை உண்டுபண்ணியதால்
இந்த ச்லோகம் மஹாபகாரமாயிற்றென்ற படி.

எங்கள் மாதவனாரென்றவிடத்தில் எங்கள் அம்மாதவனார் என்றும்
படிபட்டர். அப்போது, க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்குமுன் இருந்த மாதவனாரே
என்றதாம். மாதவனாராகிய அஞ்சலென்றருடைய வாசரத்தால் என்று
ஒரே வாக்யமாக்கலாம். திவ்வளவால் கீழ்க்கூறிய ஸாரங்கனோடு ரஹஸ்ய
த்ரயத்தைத் தெளிக இந்த ச்ரந்தத்தின் கார்யமென்ற தாயிற்று

இனி இரண்டு பாசுரங்களால் எம்பெருமான் பீரியும் திறற்கான நிலை
களைப் பெறுவதுமே இதன் பரமோத்தேச்யமென்று உபஸம்ஹாரம் செய்

வானுளமர்ந்தவ ருக்கும் வருந்த வருநிலைகள்
தானுளனு யுகக்குந்தர மிங்கு நமக்குளதே
கூனுள நெஞ்சுகளாற் குற்றமெண்ணி யிகழ்ந்திடினும்
தேனுள டாதமலர்த் திருமாலுக்குத் தித்திக்குமே. 55.

கிருர் வானுள் இதி. வான் உள் = ஸ்வர்கத்தில் அமர்ந்தவர்க்கும்—நிலைத் திருக்கும் ப்ரஹ்ம.ருத்ர. இந்த்ராதிகளுக்கும் (பரமபதத்திலிருக்கும் நித்ய ஸுரிகளுக்கும்) வருந்த = மிக்க பிரயாஸை பட்டபிறகே வரும்—கிடைக்கக் கூடிய நிலைகள். தானுளனாய் = நம்மில் ஒவ்வொருவனும் இங்குக் கூறிய பரமை காந்திநிஷ்டைகள் தன்னிடமுள்ளவனாய். உகக்கும் தரம்—பிறரிடமும் அவற்றைக் கண்டு அஸுலையின்றி ஸந்தோஷப்படுவதாகிற ஏற்றம் இங்கு—இந்த ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலும் நமக்கு உளது = நமக்கு உண்டாயிருக்கிறது; அதற்குத் தக்கவாறு க்ரந்தம் அமைந்திருக்கிறது. ஏ—வியப்புக்குறி இங்கே வானுள் என்ற எதுகையின்பத்திற்காக தானுளனாய் என்று ப்ரயோகம்; அதனால் தாமுளராய் என்னவிலை அவரவர் ப்ரத்யேகமாகக் காண்பதேயன் நித் தனக்குள்ளதைப் பிறருக்குச் சொல்லித் தற்புகழ்ச்சி கொள்வதில்லை யென்பதும் இதனால் எரித்திக்கும். உளதே என்பதற்கு உளதோ என்று கவனியுங்க ளென்று முரையாம். கார்டண்ட மும், அநந்யகதிகத்வமும் தீவ்ரமான முமுனை யும் ஸ்வநிஷ்டாபிஜ்ஞாநாதிகாரத்திற் சொன்ன நிஷ்டைகளும் விவேகிகளான ஸநகாதிகளுக்கும் கூடுவதரிதாயிருக்க நமக்குக் கிடைப்பது எளிதன்று. இக் க்ரந்தத்தில் சொன்னபடி நடப்பவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் இந் நிலை யுண்டாவது முதற்பலன். கூன் உள = கோணலான நெஞ்சுகளால் = தங்கள் நெஞ்சுகளைக்கொண்டு இங்கே ஆல் என்பதை அசையாகப் பிரித்தால் நெஞ் சுகள் என்பது இகழ்வதற்குக் கர்த்தாவாகலாம். குற்றம் எண்ணி = நம்மிட ததிலும் நமது க்ரந்தத்திலும் குற்றத்தைத் தாங்களாக நினைத்துக்கொண்டு இகழ்ந்திடினும் = நிந்தித்தாலும்; உளதே என்று தனிவாக்யமாம்; அல்லது முன்னடி இத்துடன் ஈகாஈமாய் நமக்குத் தர முள்ளதையே குற்றமாக எண்ணி இகழ்ந்தாலும் என்று உரைக்கலாம். கூன் உளநெஞ்சுகளுக்குத் தித் திக்க ப்ரஸத்தியிராமற் போனாலும் என்றதாயிற்று. தேன் உள = ஸ்வாசுர- ஸிங்ரி வாஈவஜ்ஜி என்றபடி மோகாநந்தமாகிற தேனைப் பெருக்கும் திருவடித் தாமரையுடையனான திருமாலுக்கு—சரிய; பதிக்கு தித்திக்குமே—கீழ்ச் சொன்ன தரமும் அதற்குக் காரணமான இக்கிரந்தமும் திருவுக்கும் மாலுக்கும் போக்ய மாயிருக்கு மென்றபடி. திருமாலின் திருவடியினின்று தேனைப் பெருக பத்தப்ரபந்தர்கள் அவா கொண்டிருப்பர். எப்பெருமாலும் அதினுடைய போக்யதையைத் தானறிவதற்காகவே வடபத்ரசிசுவாய் ஏகாந்தத்தில் ஈகா- விஷத்தை சுகாரவிஷத்தில் வைத்துக்கொள்ளுகிறானென்று சமத்காரமாகச் சொல்வர். அப்படிப்பட்ட தேன்பெருக்கில் ஈடுபடும்படி செய்யும் இக்ரந்த மென்கிற காரணத்தினால் இது அவனுக்கு மிகவும் போக்யமாய் நிற்கிறது.

வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிகராய் விரகாலடியோம்
உள்ளத் தெழுதியதோலைப் விட்டனம் யாமிதற்கென்?
கொள்ளத் துணியினும் கோதென்றிகழினும் கூர்மதியீர்
எள்ளத்தனை யுகவா திகழாதெம் மெழின்மதியே. 56.

இந்த க்ரந்தம் நமது மூயற்சியால் ஆனதாகில் குணங்களைப் பிறர் கூறும் போது உகப்பும் குற்றங்களைக் கூறும்போது கலக்கமு முண்டாகலாம்; எம்பெருமானே சரமே சரிதயே சரமேவ காரயதி என்று செய்திருப்பதால் நமக்கு இதில் யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை யென்று ஸாத்விகத்யாகம் செய்கிறார் வெள்ளை இதி. வெள்ளை=வெண்ணிறமான பரிமுகர்=ஹயக்ரீவனார், பரி யாவது குதிரை. தேசிகராய் அப்புள்ளா ரென்ற ஆசார்யராக அவதரித்து விரகால்=உபதேசமாகிற எழுதுகோலால் அடியோம்=ஆச்ரிதரான நமது; நம் ஸம்பந்தாயபூர்வாசார்யரும் அப்படியே என்பதற்காகப் பன்மை. உள்ள த்து=மனத்தில் எழுதியது—பதியச் செய்ததை. ஓலையில்=எட்டில் இட் டனம்—வைத்தோம். ஒருவர் பேசுவதை யந்த்ரத்தில் பிடிக்கிறார்கள். அந்த யந்த்ரத்தில் முள் வைத்து அது மூலமாக அவ்வொலியையே வெளிவரச் செய்கிறார்கள். அது போல் ஆசார்யர் உபதேசித்தபோது நம் மனமாகிற யந்த்ரத்தில் அது மூலம் ரேகைகள் ஏற்பட்டன. அந்த ரேகைகளில் நம் சிந்தையாகிற முள் டட்டு அதன் வாயிலாகவான அவ்வொலிகள் எழுந்தாணி யாம் நம்மால் எட்டிலேற்றப்பெற்றன. ஆகையால் இச் சொற்களெல்லாம் ஆசார்யர் கூறியவை. யாம் இதற்கென்=நாம் எப்படி கர்த்தராவோம், நமக்கென்ன ஸம்பந்தம்? அல்லது ஓலையில் யாம் எழுதினம். இதற்கு என்= இதில் குற்ற மெங்ஙனே வருமென்னலாம். ஆகில் ஆசார்யர்களிடம் கோதிறுக் கட்டுமே யென்னில்—பரிமுகரே தேசிகரா யிருப்பதால் அதற்கிடமில்லை. புத்தாத்யவதாரம் போல் ஆகாது பரிமுகரென்ற அவதாரம். அது வெள்ளை யானது; சுந்தஸத்துவமயம். கூர்மதியீர்=கர்மையான புத்தியுடைய நம் ஸம்பந்தாயஸ்த்தர்களை! இந்த க்ரந்தத்தைவேறு சிலரும் ஆதரித்து, கொள்ள இதன் படி நடக்க, துணியினும்=துணிந்தாலும் எம்=எமது எழில் மதி= எம்பெருமானே இதற்குக் கர்த்தாவென்கிற உண்மையறிவால் ப்ரகாசிக்கிற புத்தியானது, என் அத்தனை=எள்ளளவு கூட உகவாது=மகிழ்ச்சி பெறுது, நாம் செய்த க்ரந்தத்தைக்கொண்டார்கள் என்று நினைத்து ஸந்தோஷிக்காது, மற்ற மதாந்தர ஸம்பந்தாயாந்தரஸ்த்தர்கள் கோது என்று=ஸாரத்தை அஸாரமென்று இகழினும்=வெறுத்தாலும்—நிந்தித்தாலும். என் எழில்மதி எள்ளத்தனையும் இகழாது=வெறுப்புக் கொள்ளாது. எமது க்ரந்த மென்கிற மமத்வ புத்தியில்லையே பிறருடைய க்ரந்தத்தில் குண தோஷங்களைக் கூறு மிடத்திற் போல் மனம் ஒரே விதமாயிருக்கும். அப்படித் துணிவதாலும் இகழ்வதாலும் அவர்களுக்குத் தக்க பல நென்பது வேறு விஷயம். அது க்ரந்தகர்த்தாவான ஈச்வரனுக்கு அதினம்; அவன் தானே ஆதியில் 'விரகாஸ'

रहस्यत्रयसारोऽयं वेङ्कटेशविपश्चिता । शरण्यदम्पतिविदां समतः समगृह्यत ॥

इति श्रीमद्रहस्यत्रयसारे निगमनाधिकारो ब्राह्मिणः

इति संप्रदायप्रक्रियाभागवतुर्थः

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य

कृतिषु श्रीमद्रहस्यत्रयसारः संपूर्णः

—o—o—

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने । श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः । श्रीमते लक्ष्मीहयवदनपरमहंसणे नमः ॥

श्रीरस्तु

विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै । तं ह देवं मात्मबुद्धिप्रकाशं सुमुखुर्वै शरणमहं प्रपद्ये
என்ற ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தின்படி. பிரமணையுண்டாக்கி வேதங்கடையளித்து ச்வேதாச்வமுகனாய் மயுகேதமசூதனாய் பரமாத்ம ஜீவாத்ம ஸ்ஞானந்தையும் விளைவித்து மோக்ஷத்திற்காக சரணாகதி எல்லோரும் அநுஷ்டிப்பதை எதிர் பார்த்தவனான. அவனே இப்போது அந்த ப்ரபத்திசாஸ்த்ரார்த்தத்தையே உள்ளத்திலெழுதி ஓலையிலிடுவதிலும் தான் ப்ரதானகர்த்தாவாய என்னை நிமித்தமாத்ரமரக்கினான். அவனுக்கு வரும் ரஸாநுபவமே நமக்கு உத்தேசம்.

க்ரந்தமெழுதுகிறவர் தாம் அறிந்தவற்றை யெல்லாம் விடாமலெழுதி டுவாரென்று சொல்ல வியலாது. பல விஷயங்கள் தக்க ப்ரஸக்தியிராமையால் விடப்படும். இந்த க்ரந்தத்திற்குப் பிறகும் விரோதபரிஹாரம் முதலான க்ரந்தங்களில் வேறு விசேஷார்த்தங்களும் காண்பீர் ஆகையால் இது பெரிய ரஹஸ்ய மென்று பேர்பெற்றவாறிருந்தாலும் இதுவும் ஸாரார்த்தங்கள் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதுமாத்ரிதம்; விவரிக்க வேண்டிய அம்சங்கள் பல உள்ளன்றறிவிப்பவராய் தாம் இன்னாரென்றறிவித்துக்கொண்டு இது திருமாலுக்குத் தித்திக்கிறுப் போலே அந்த நிவ்யதம்பதிகளின் தத்துவம் உணர்ந்த மஹான்களெல்லோருக்கும் இவ்வர்த்தமே ஸம்மதமென்றறிவிக்கும் ச்லோகம் அருளிச்செய்கிறார் ஹ்ரயேதி. வே்கடேசவிபச்விதா—(மஹா விபச்விதா என்றும் போலாம் இது.) விசேஷஸ்ஞானமுடைய தூப்புல் திருவேங்கட முடையானால் ஶ்ரண்யஹ்ரய-திவிதா—உபாய புகர்களான நிவ்யதம்பதிகளை நன்கறிந்த மஹான்களுக்கு ஸ்மத:—இஷ்டமாயிருக்கிற ரஹஸ்யஸார:—மூன்று ரஹஸ்யங்களின் மஹிமை யும் ஸாரார்த்தமும் அய் = இவ்வாறானது இந்த க்ரந்தம் மூலமாக சமஸ்யுத = சுருக்கப்பெற்றது. ரஹஸ்யாதி சப்தங்களுக்குப் போலே ரஹஸ்யத்ரய ஸாரசப்தத்திற்கும் பொருளாம். மூன்று ரஹஸ்யத்தின் ஸாரமென்றது முக்யமான பொருள். சமஸ்யுத என்ற க்ரியாபதத்திற்கிணங்க இங்கும் அதையே கொள்வது. மச்சிக்ஷ க்ஷே ம:யே என்ற வ்யாகரணப்படி அதே க்ரந்தத்திற்கும் பெயராகும். இதற்கு உரை செய்கிறவர்கள் மற்றும் டல க்ரந்தங்களையும் இந்த க்ரந்தத்தில் சப்தஸந்தர்ப்ப ரீதியையும் கண்டு மற்ற விசேஷார்த்தங்களையும் சரண்யதம்பதிவித்துக்களின் ஸம்மதிப்படி விரித்துரைக்கலாமென்றபடி.

- 1 व्याख्याश्च दीपिका प्राक् प्रकाशिकाऽऽस्वादिनी विवरणी च ।
संप्रहृ.कौमुद्युभयं द्रमिडगतिश्चाथ बोधनी सप्त ॥
- 2 श्रेष्ठा तन्न तु सर्वसूक्तिहृदयग्राहिस्फुरद्भीवलाः श्रीमद्देवतंसलक्ष्मणमुनिप्रष्टास्तथा तान् श्रिताः ॥
प्रख्यातस्य मुनितयस्य गुरवो गोपालसूरीश्वराः सर्वस्वाद्यमदर्शयन् निखिलमप्यर्थं यया सा कृतिः ॥
- 3 व्यक्तञ्चैतत् प्रकृतविषयव्याकृतीः प्रेक्ष्य क्त्वा सारास्वादिन्यनुसृतिरुचिर्लक्ष्यते बोधनी यत् ।
कामं सन्तु प्रतिपुरुषमप्याशया भिन्नभिन्नाः एकैकस्यां तदपि बहवः सन्ति संप्राह्यसाराः ॥
- 4 आभ्यस्वशेषग्रहणासमर्पैरभीष्टतत्तद्विशदावबोधैः ।
अभ्यर्थिनो विस्तरमेवमाधां आदृत्य भूरिद्रमिडोक्तिभङ्गीम् ॥
- 5 एकदेशिभिरुक्तानामर्थानां यत् असौष्ठवम् । तत्त्वं च यत् तन्न तन्न निष्कष्टव्यमदर्शि तत् ॥
- 6 प्राप्तश्रीपदपूर्युपाख्य महित श्रुत्यन्तरामानुज श्रीयोगीशकृपाकटाक्षकलितश्रीमद्रहस्यतयः ।
तत्पादश्रित रंगलक्ष्मणमुनिप्रेक्षात्तवेदान्तधीः वात्स्यो व्याकृत वीरराघवसुधीः सारं सतां प्रीतये ॥
- 7 निर्विष्टमिति यत् पद्यं गाथा वानुल् इतीह या । अनयोरनुसंधानं प्राप्तावसरमद्य मे ॥
- 8 श्रीमदेशिकसंस्कृताखिलकृतिप्राकाशपूर्णं मयि
प्रागेवास्य समन्ततः प्रचरणं संप्रेक्ष्य जोषं स्थिते ।
पार्थ प्रागिव सारधिर्हयमुखः श्रीमान् यतः प्रेरयन्
भक्तं मां निर्वर्तयत् कृतिमिमां तत् स स्वयं प्रीयताम् ॥

श्रीमते रंगरामानुजमहादेशिकाय नमः । श्रीमते वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमते निगमान्तगुरवे नमः । श्रीमते भगवद्रामानुजाय नमः ।

श्रीपद्मावतीसमेत श्रीनिवासपरब्रह्मणे नमः ॥

इति श्रीमद्देवान्तरामानुजयतीन्द्रमहादेशिकवरणारविन्दचञ्चरीकृत्य श्रीमद्रङ्गरामानुजमुनीन्द्र-

महादेशिकपदपद्मसेवासमधिगतसर्ववेदान्तरहस्यार्थस्य तर्कार्णव-पूर्वोत्तरमीमांसाप्रदीपादि-

बहुविहृदभाजः प्रौढानेकतर्कमीमांसावेदान्तादिप्रन्थनिर्माणालङ्कर्मणस्य पवित्रहृदयाचार-

पद्माधिवासिनीश्रीवक्रवर्त्याचार्यपुत्रस्यवात्स्यश्रीशैलसञ्चक्रवर्तिनः वीरराघवाचार्यस्य

अभिनवदेशिकस्य कृतिषु श्रीमद्रहस्यत्रयसारव्याख्यारूपः

सारविस्तरः संपूर्णः

शुभमस्तु

—•—•—

உரைமாவியவசூசி

627 சிவோயம் சாயோயம் அதன் ப்ரபாவம் இவற்றின் தெளிவுக்கான
மூன்று ப்ரதாநகாரணங்கள் 630 குதர்க்கமூலமாக ப்ராமானிகார்த்
தத்தை அபஹரிப்பது இருவிதமென்கை. 631 ஆஸ்திகருக்கும் பிற
ஸம்ஸர்க்த்தால் தோஷம் வருமாகையால் அதைப் பரிஹரிப்பதும் ஸத்தர்க்க
ங்களால் தெளிவுபெறுதலும் அவச்யமாகை. 635 ஸித்தோபாய
விஷயத்தில் முதலில். ஈச்வரஸ்வாதந்தர்யமே பலத்திற்குக் காரணம்.
ஒன்றும் செய்யவேண்டாமென்பதற்குப் பரிஹாரம் 638 'இன்றென்கை'
என்கிற பாசுரத்திற்கும்—அதன் மூலமான ப்ரமானவசநங்களுக்கும் கருத்து
விளக்கம் 640 ஸ்வாதந்தர்யகாருண்யங்களுக்கு ப்ராதான்யம் 644 ஜ்ஞான
சக்திகருணைகளில் கருணையின் விசேஷகார்யங்கள் 647 ஸ்வாமித்வமென்னும்
ஸம்பந்தமே போதுடாயிருக்க நாமொன்று செய்வது தகாதென்பதற்குப்
பரிஹாரம் 649 சிலர் ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரம் வேண்டாமென்பதன் கருத்து.
651 பிராட்டியும் சேர்ந்து உபாய மென்பதற்கு ப்ரமானஸம்ப்ரதா
யோபந்யாஸம் 673 பிராட்டியின் அர்ச்சாமூர்த்தியில் மூன்று வகைகள்
678 ஸித்தோபாயம் ஸாத்யோபாயம் என்ற சொற்களின் பொருள்விளக்கம்.
ஸாத்யோபாயத்தில்—685 ப்ரபத்தியில் அதிகாரம் யாருக்கு, அதன்
ஸ்வரூப மென்ன. பரிகரமெது என்பவை விஷயம். வேதாதிகாரிகளுக்கே அதி
காரமென் பதில்லையென்கை 687 த்ரைவர்ணிகனாகாமையும் அதிகாரமன்
தென்கை. 689 விச்வாஸமோ ப்ரார்த்தனையோ அங்கியாகாதென்கை
691 அபிவிருத்தியும் ப்ரபத்தி யன்றென்கை 693 சேஷத்வஜ்ஞானம் மட்டும்
உபாயமாகாதென்கை. 696 ஸித்தோபாயமே ப்ரபத்தி யென்பதற்குப் பரி
ஹாரம் 698 ப்ரபத்தி உபாயமாகிலும் ஸித்தமானதொன்றே உபாயமென்பது
கூடு மென்கை 699 ஸித்தோபாயத்திற்கு ஸாத்யோபாயம் எவ்வாறு உப
காரக மென்பதன் விளக்கம் 701 ப்ரபத்தி லோகப்ரஸித்தமாகையால்
விதிக்கவேண்டா என்பதன் கண்டனம் 704 உபாஸனமும் ஸ்வரூப
விருத்தமென்பதன் விசாரம். நானகவ அசம்விதவ் அநயிவ்ஹ்ருபவிரோதமில்லை
பென்கை 707 தேவதாந்தரஸம்பந்தம் வருவதால் உபாஸனம் கூடாதென்
பதை விலக்கல் 710 அசாய்விபரீதமன்றென்பதை விலக்கல் 712 முடி
வாக அகிஞ்ஞனுக்கு பக்தியில் ப்ரவ்ருத்தி அதிகாரவிருத்தமென்னலாமென்கை.
717 ப்ரபத்திக்கு அங்கமே தகாதென்பதற்குக் கண்டனம் 719 விச்வாஸத்தில்
மஹத்துவம் சொல்லவாகா தென்பதற்குப் பரிஹாரம் 723 சில ப்ரபத்திகள்
பலிபாமைக்குக் காரணம் 724 த்யானத்தைச் சொல்லும் வ்யாஸாதிவசன
விரோதமில்லையென்கை 732 திருவஷ்டாஷரத்தில் ஸ்திரீகுடர்களுக்கு
உள்ள அளவுக்கு ப்ரஸங்காத் திருபணம்

பிரவ்யயஸ்யா—738 பக்தருக்கும் ப்ரபன்னருக்கும் ப்ரபாவம் அளவற்றதா
யினும் ஜாதியொழிபாமை 743 விபுராஜமோஜனாதிவிசாரம் 748 விவாமிவாதி

பாஷாஷம் ஜன்மஸித்தமாகை 749 விதுர.விஷ்ணு.சமீபாபாசிகளின் உபதே
சத்தின் அளவு 753 பாஷாஷாசிகளில் சாரீர.மாநஸப்பிரிவுகள் 753 நாராயண
நிஷ்வேதாசில்லோகார்த்த தத்துவம் 768 ப்ரபன்னனும் சாஸ்த்ர
வச்யனே யென்கை 770 கீதாபாஷ்யத்திலுள்ள சரயச்லோகயோஜனை
களிலும் ப்ரபன்னனுக்கு உள்ள அம்சம். 774 ஸுஜ சமீபித்யாதில்லோக
த்தின் பொருள் 776 சகாஷ் ரஹென்கிற ச்லோகத்தின் பொருள்
778 ப்ரபன்னனுக்கும் பாடமும் ப்ராயச்சித்தமுமூண்டு: அதில் விசேஷம்

பாஷாஷா-790 ப்ரபத்திக்கு ப்ராரப்தம் போக்கும் ப்ரபாவம் ஸத்யமாகா
தென வினா 792 ப்ரபன்னனுக்குத் துன்பம் நீக்காமைக்குக் காரணம் 794 புத்தி
பூர்வ உத்தாராகத்திற்குப் பலன் குறைந்திருக்கையும் ப்ரபத்திப்ரபாவமாகை
795 பாகவதர்களில் சிலருக்குக் குறைகளிருப்பினும் அபராதமின்றி மதிக்க
வேண்டுமென்கை 800 பாகவதாபசாரத்தின் கொடுமை 806 அப
சாரமற்றவருக்கே நாமஸங்கீர்த்தந- சேஷத்ரவாஸாதிசன் டயன்ட்டுகை.

முகமஸாபிகாரம்-816 ரஹ்மதத்தின் கார்யம். 817 இதில் உத்தரோத்தரம்
வ்யாக்யானமாயிருக்கை 818 வாரகபொவகமோதவங்க ள் 819 பகவன்
மந்த்ரங்களில் திருமந்த்ரத்திற்கேற்றம் 821 ஆழ்வாரர்களும் ரிஷிகளும்
இதைப் புகழ்ந்திருக்கை. 823 மூலமந்த்ரம் ப்ரணவ மிராதார்க்கும் அஷ்டா
ஷ்டரமாகையும் மற்றவிசேஷமும் 826 இனி வ்யாக்யானம்-ப்ரணவம்
ஸ்வதந்த்ரமாயினும் வேறொன்றிற் சேர்ந்தாலும் வ்யாக்யானம் ப்ரணவாவச்
சொல்லு மென்கை 827 ஸமர்ப்பணபரமும் சேஷத்வம் உருபபரமுமாகை.
829 வகாரம் அஷ்டரங்கில் முதலாகையாலும் நினைவோலும் வ்யுத்பத்தியா
லும் நாராயணபரமென்கை 832 பிராட்டியையும் சேர்க்கவேண்டு மென்கை
834 ஸுசுருஷியும் அதன் பொருளும் 836-சேஷித்வமிருவருக்குமாகை
838 உகாரம் லக்ஷ்மீவாகை மென்கிற ச்ருத்யின் டியில் விடத்தென்ன
என்பது 839 அவதாரணம் உகாரத்தின் டொருடென்கிற டகை
840 மகாரார்த்தம் ஜீவனென்டது அஷ்டரமத்தாலும் வ்யுத்பத்தியாலும்
வ்யாக்யானமாகையாலுமென்கை. 848 நம: என்பதில் பதமிரண்டு, பொருள்
நான்கென்கை 852 ப்ரணவநமஸ்-க்களால் சிவசுவாரஸ்யங்ளின்சிவ
854 இது பாஷாஷ விஷயத்திலுமென்பது ப்ரமாணஸித்தமாகை 855 இங்கு
சேஷித்வத்தால் வ்யாக்யானமும் கிடைக்கு மென்கை 859 அஹிர்யுதந்யன்
சொன்னபடி நமஸ்ஸில் வ்யாக்யானம் வ்யாக்யானம் மூன்று யோஜனைகள்

870 நாராயணசப்தமஹிமை 873 இதில் இருவித ஸமாஸங்கள்.
874 இதில் வாரிகத்தில் நான்கு அத்யாயங்களின் பொருளடக்கம்
875 நாராயணம் நாரமென்றபோது பொருள் 876 வ்யாக்யானம் நாரமென்ற
போது பொருள் 877 வ்யாக்யானம் வ்யாக்யானம் 883 வ்யாக்யானம் வ்யாக்யானம்
போலே; வ்யாக்யானபதம் ராஸமண்டலம் போலே 885 நரஸம்பந்திகள் நாரங்க
ளென்றும் வ்யுத்பத்தியாம். 886 அதனால் ஸர்வவிதபந்துத்வஸித்தி.

887 சக்தியான அபுயியின் கருத்துப்பொருள் 888 ஸமர்ப்பணம் பொரு
 ளென்ற பகை 889 நகாரம் முதலான ஏழு அக்ஷரங்களால் கருதிய பலன்
 கள் 891 திருமந்தரத்தில் கிடைத்த எம்பெருமானின் தர்மங்கள் 895 இதில்
 கிடைத்த ஜீவதர்மங்கள் 896 இதனால் மதாந்தர மூலமான கலக்கங்கள்
 நீங்கல் 898 திருமந்தரம் ஏகவாக்யமாவதில் இரண்டு யோஜனைகள்
 900 இரண்டு வாக்யமாம் போது மூன்று யோஜனைகள் 905 மூன்று வாக்ய
 மாவதில் ஐந்து யோஜனைகள் 907 பத்த முத்தகைங்காயங்களில் வாசி
 909 பாகவதகைங்கர்ப மும் கருதப்பெறுவது 912 இஷ்டப்ராப்தியைத் தனி
 யாக அபேக்ஷிப்பதற்குக் கருத்து 922 ஷடக்ஷர த்வாதசாக்ஷரபதப் பொருள்கள்
 925 ப்ரபாவநிகமனமும் அதற்குப் பாட்டு முதலானவையும்

த்வயாதிகாரம் 933 த்வயத்திற்கு வேத—தந்த்ரப்ரஸித்தி 934 பூர்
 வாசார்யவாக்யம் இடென்பதற்குக் கருத்து 935 இதன் சிறப்பு 940 சரணு
 கதிகத்பம் இதற்கு வ்யாக்யானமாகை. 945 கத்யத்தில் ப்ரபக்த்யாதிகளைக்
 கேட்டதன் பொருத்தம் 950 புருஷகாரத்வ-உபாயத்வ-உபேயத்வங்கள்
 ச்ரீசப்தத்தின் பொருளாகை 960 மதுப்பின்பொருள் 965 இரண்டு மதுப்புகும்
 ஒரே கருத்து. 968 நாராயணபதத்திற்கு உபாயகுணங்களிலே நோக்கெ
 ன்று குணங்களின் விரிவு 976 ஶ்ரணசப்தத்தின் கருத்தும் திருமேனிக்கு
 உள்ள சுபாச்ரயத்வமும் 981 விஷ்ணும் பிராட்டியின் உபாயத்வத்தை
 விலக்காமை 985 ஶ்ரணசப்தத்திற்கு உபாயம் பொருளென்பதும்
 அதன்கருத்தும் 992 உபாயத்வப்ரார்த்தனையினிற்றே ஶ்ரய்யம் கிடை
 ப்பதும் பிரித்துச் சொல்லுமிடங்களில் கருத்தும் 996 ஶ்யை என்பதற்கு
 மஹாவிச்வாஸம் பொருளாகை 999 மந்தவிச்வாஸத்தில் ஈச விமர்சம்.
 1002 விச்வாஸத்தோடு ப்ரார்த்தனையைக் கூட்டல். 1003 உத்தர
 கண்டத்திற் கூறாத ஶ்ரீநிவாஸத்தின் விளக்கம் 1007 உத்தமபுருஷ
 னிற் கருதிய அம்சம் ஆகிஞ்சன்யம் 1008 இதில் அங்காங்கிகள் கிடைக்கும்
 இடங்கள் 1009 க்ரியாபதத்தில் வர்த்தமாநகால நிர்தேசக் கருத்து.
 1011 உத்தரகண்டத்தால் மோக்ஷம் சொன்னதால் ஶ்ரய்யயோஜனவளித்தி
 1012 பிராட்டிக்கும் உபேயத்வமும் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபவாதிகளும்.
 1013 நமஸ்ஸுக்கு அநிஷ்டநிலங்குத்தி பொருளாகை அதன்கருத்து
 1013 அருளாளப் பெருமானின் யோஜனை 1016 த்வயத்தில் கிடைத்த
 விசேஷங்கள் 1017 த்வயத்திற்குத் திரண்ட பொருள்

1025 5 ஶ்ரமயாஸ; 1029 ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தி சரமச்லோக விஷயமாகைக்கு
 ஏற்ப அவதாரிகை 1033 ஶ்ரீசப்தாப்தமும் ஶ்ரய்யயோஜனமும் 1035 ஶ்ரீவா
 சாதிகள் பக்திபோல் அங்கியாகாமை 1036 தானேளித்தித்த யுக்யாவஸ்தா
 த்திற்கு ப்ரஸுத்ய என்பது அநுபாத்தமாய் அபிகாரி ஶ்ரீசுமமாகை. 1038 விஷய
 மாகில் கார்த்தமென்னும் அங்கத்தை விதிப்பதாகை. இதுலுள்ள பிரயாஸை
 1039 ஶ்யைக்கு ஶ்ரய்யயோஜனத்தை விதிப்பது ஸ்வரஸமாகை 1040 வேறு

வகையான வ்யாக்யானத்தின் விமர்சம்—சூரபாயஸ்யாத்தை பரஸிக்கு அரமாத்
 விதிக்கிறதென்பது கூடாமை. 1043 ஜானவிஷாசங்கள் மந்தமாகில்
 பகிக்கு அதிகாரியாகின்றென்பது தகாதென்கை 1044 ஸத்ய வர்ணம்
 சமீபரபயஸ்யாத்திற்கு விதி யென்பதும் தகாமை 1046 பூர்வாபீரங்களின்
 விவாதத்திற்கு சமீபரபயஸ்யாம் விஷயமன்றெனல் 1048 சூரபாயாபிகாரிக்கும்
 ப்ரபத்தி என்னும் ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயவாக்யங்களுக்குப் பொருள் விளக்கம்
 1053 சமீபரபயஸ்யாபகத்தை விட்டாலும் சூரபாயவசுத்தியாத்திற்கு விதியா
 மென்பதை விலக்கல் 1056 இரதசமீபங்கள் ப்ரபத்திக்கு வேண்டா என்ற
 பகைநிர்வாஹத்திற்காக நிவேப்ரஸத்தியை விளக்கல் 1057 பரஸன் சாஸ்த்ர
 வச்யனல்லென்பதற்கு ஸாஸ்த்ரம் 1060 பிவ்ஷித தேவதாஸ்த்ர சங்கம் நியகர்மங்களி
 லிராமை 1062 தேவதாஸ்த்ரச் சொற்களைச் சொல்வது சர்வசம்ஸதாயஸ்மத மென்கை
 1064 பாஸ்யாபத்திலுள்ள சூரபாயபுஸ்தாபிகாரிகள் நாமல்லோ மென்கை
 1065 நிரநநியபபங்களும்கு பரமீகாந்யாபாரகம் கைங்கர்யமாகையும்கு
 1063. ஸாரகல்க்கவிபாயம் 1071 பரமபாயாபத்தின் முடிவில் ஆறு அர்த்தங்கள்

1072 அவதாரரஹஸ்யத்திலடங்கிய ஆறு அம்சங்கள் 1074 சோத்ய-
 ஸாத்யங்களின் சேர்த்தி 1076. ஜானசகிகருகளிற் கருணைக்குச் சிறப்பு
 1077. பகசாதத்திற் கிடைக்கும் ஆறு அர்த்தங்களின் தொடக்கம் 1080
 சங்கஜானமாகம் முதலான அதிவாதங்களின் நிராஸவிரிவு 1083 ராமாயணதி
 களிலுள்ள பரிசுபன விஷயமான விசாரம் 1091 பகசாதகரபத்யவிவகாரிகைகள்
 1092 பிராட்டிக்கும் உபாயத்வப்ரமாணங்கள் 1099 பத்யஸ்தரதந்யானுக்குக் கர்-
 தம் கூடாதென்பதற்கு நிராஸம் 1101 கைங்கர்யமாத்ரத்தில் கர்த்தருத்வமென்
 பதற்கு நிராஸம் 1102 கர்த்தருத்வமில்லை யென்ற வசனக்கருத்து 1104 தன்னால்
 வரும் நன்மை விலைப்பால்போல் என்பதன் கருத்து 1105 மத்யபிந்து மிச்சர
 தீர்த்தமென்பதன் கருத்து 1107 பசுத மத்யுதமென்பது பரஸிபண்ணியதில்
 பசுதத்தினுலென்பதற்கு நிராஸம் 1109 ஸத்யபாஸமுடையவனுக்கு நிபிககர்ம-
 லேவமென்பதற்கு நிராஸம் 1112 பசு என்பதற்கு விதியில் நோக்கில்லை கர்த்த
 வ்யமொன்றில்லை யென்பதற்கு நிராஸம் எகசப்தப் பொருள்களடங்கியபாட்டு

1120 பாயசாத்யமும் ஸர்வசப்தத்திற்கு பாயகத்தைக் கொண்டு வ்யாக்
 யானமும் 1122 உபாயகலேபாலேபவிவாரம் 1124 ஜ்ஞானம் பிறந்ததில்லை
 பென்ற நஞ்ஜீ பர்வார்த்தையின்கருத்து 1129 அலேவ.விநாசஹானோபாயனவிசாரம்
 1136 இயாசி சொல்லாமலே கிடைக்கு மென்கை. 1138 கைவல்யத்தில்
 சர்வபாயநிவृத்தியில்லையென்பதற்கு விரிவு 1147 மாஸுவ: என்றதன் விரிவு.

மாசாவேக்யாபிகாரம். 1165 யாருக்கு உபதேசிப்பது யாருக்கு மறை
 ப்பதென்பதற்கு ப்ரமாணங்கள் 1171 ஸங்க்ரஹமாக உபதேசிக்கும் ப்ரகாரம்
 1173 இந்த ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் ஆசார்யோபதேசரூப வாக்யமென்கை
 சிஷ்யக்குத்யம் 1179 கதவாச-அதோஹங்களும் தகஷிணையும் பக்தியுடனி
 ருப்பும் பரஸுபகாரமா காதென்கை 1180 தான் க்ரஹித்தது பிறர்க்கு

உபயோகப்படும் படி இருக்கவேண்டுகை. அஷாஸ்கீயவழியில் சிந்தலாகா தென்கை 1183 குஹரவரானுச்சானம் உபதேச காலத்தில் முக்கியமென்கை முஹ தவருமலும், ஸுவிஹமாகாமல் புத்தியில் பட்டவையும் குருவின் அனுக்ரஹஸித்த மென்று உணர்ந்தும் உபதேசிக்கவேண்டுமெனல்.

நிகமநம்—அதிகாரங்களின் ஸங்க்ரஹத்துடன் முடித்தல்

1194 இவ்வழி நடக்காதவர்க்குக் கேடும், நடப்பவர்க்கு உள்ளநன்மை யும் இக்ரந்தம் பின்னுள்ள விவேகிகளுக்கும் பூர்வாசார்யர்களுக்கும் பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் போக்யமென்கை

—o—o—

2 வதுபாகப்பிழைதிருத்தம்

629. 27. பர்வ. 161—56.	633. 4 நேதி. மா. அநு. 132—13.
646. 1. டியாகவாயிரு	646. 34. இதிறாஸ 17—6.
650. 11. தூருலற்ற	657. 16. வி. பு.. 9—120.
673. 6. கர்ணபர்வ. 77—52.	673. 20. 31. 113.
689. 33. ஸ்விஷா. அஹிர்—37—29.	35. ஸ்நான..பாத்மஸம்,சர்யா 33.
696. 11. விவேகாந்தரயின்றிக்கே.	711. 13. கலौ.....வி.பு 6,2,75
711. 20. பாகவதம். 12. 3. 51.	719. 28. உத்யோ. 31—3.
729. 7. மா. அநு. 142. இதிறாஸ	920. 5 ப்ரமபதம் ஸவருபபரமாய்.

—o—o—

முக்கிய சம்ஹலோகங்களுக்கும் பாட்டுக்களுக்கும் குறிப்பு.

குஹரவர—	குஹர:, பொய்கை, இன்பத்தில், என்னுயிர், எதெமஹ், ஹ்யா, ஆரண, நீளவந்து, காளம் வலம்புரி
1. உபோ—	அபகவச:, கர்மபஹ், ஆளும், மணியர், திருவுடன், கர்மவிஷா.
2. ஸார—	ஶுதிபத, அமையாவிலை, ஶாஸானாம்
3. ப்ரகான—	அபேயத, நிகைதந்த, யதேவ் யதி.
4. அர்யபஜக—	மாதீபாஸ்ய, பொருளொன்றென, ப்ராய் பஹ்
5. தர்வ—	ப்ரகஸ்யாத், புருடன், தேறவியம்பினர், மாவாபி
6. ப்ரதேவதா—	மாதீக்ய, வாதியர், ஜனபத
7. முமுஶுத்வ—	காலாவதந், நின்றபுராணன், விபமபு
8. அபிகாரி—	முமுஶுத்வே, வேண்டும்பெரும், ப்ரபாந்
9. உபாய—	உபாய:, நின்ற நிகைக்கு, கர்ம ஶானம்
10. ப்ரபச்சியோஸ்ய—	மர்யித்வென, அந்தணர், மகஸ்யாநி
11. ப்ரிகர்—	ஹ்யான் அறிவித்தனர், ப்ரபாந்:

12. சாங்கபரபதன— அமீதே. அறவேபரம் புயஸ்யந்ந
 13. கருதகரு— சமயே. மன்னவர். பரவதிஹரீ
 14. சநிஸ்தாமி— சரூபி. முக்கிய, சாபிதவோ
 15. உதரகரு— சந்தோசார்த்தே. விண்ணவர், பரணினமிவ
 16. பुरुஷ— சதந்ந. வேதமறிந்த. நாதே ந:
 17. சாஸ்திரீய— முகூந்நே. நின்றனம். ஸுதிஸ்மயா
 18. அபராஹ— சவ்ஸஸாது. உளதான, பாரதேதர
 19. ஸ்தான— பதேகா. ஆராத, கண்ணன், உத்தம, தேனார். சா காஸிதி
 20. நிர்யாண— மனசி. நன்னிலம், வஹ்ருஹ்ரே
 21. பரிபூர்ண— கதிவிசேஷ— உவலந. நடைபெற, பிதூபய
 22. பரிபூர்ண— விதமசி. ஏறியெழிற். அவிசுரான்த. சந்தே:
 23. சிஸ்தோயா— யுபபத — மன்னுமனைத்து— விசுராமயந்நி
 24. சாஸ்திரோபாய— யதாபிக்ரண. வரிக்கின்றனன்-ததவீதுக
 25. பரவாஸ்யவ— சரூபி. தகவால், சாதவீபய
 26. பரவாஸ்யா— சிலாஸே. உண்மையுரைக்கும். ராகவே
 27. மூலமந்ந— தார்பூர்வ. கல்யாண. இஹமூல இஹசம்பஹத: பதவீ - எட்டுமாமூர்த்தி.
 28. இய— அகர்ணிதோ அபாஸித: விராஸ்ய இஹமஹ் எஹ் இஹம் ஒதுமிரண்டை, நவீஸாஸ்தா
 29. வரம— ய உபநிஸதாஸு துவிஸ்தானை: ஒண்டொடியாள். முண்டாலும், சாதன
 30. அசார்த்த— அபிஜிபமிஸு, பரதேயஸ்து பாட்டுக்குரிய, மருளற்ற, நிரவசியா.
 31. சிஸ்த— அபிஜிப— ஏற்றிமனத்து. அபாஸித
 32. இனமந்ந— கருவதரித உறுசகடம் இத்யதி, கலகஸ்த முன்பெற்ற நிவித
 செப்பச் சாஸ்திரவாந் மறையுரைக்கும் இதுவழி யின்—
 எட்டுமிரண்டும் வானுளமர்ந்த வெள்கைப்பரிமுகர் ரஹஸ்ய

—o—o—

இவை நீங்கலாக இதில் ஆங்காங்குக் கூறிய காரிகைகளையும் கூட்டுக.

சுபமஸ்து.

Sri U. Ve. Abhinava Desika Uttamur Vatsya Viraraghavacharya
One of the all time great Ubhaya Vedanta Scholars

Some of the titles and awards

1. President's Award	- Scholarship in Samskrt - First recipient after the institution of this award during 1960
2. Abhinava Desika	- By Sri Vedanta Desika Sampradaya Sudhasvadini Sabha - 1957
3. Ubhaya Mimamsa Vallabha	- By his Acharya Sri Kozhiyalam Swami - 1942
4. Pandita Martanda	- By Sri Abhinava Ranganatha Parakala Yatindra Mahadesika of Parakala Mutt
5. Pandita Bhushana	- By Sri Madhva Swamiji, Mantralaya Raghavendra Math
6. Desika Darsana Durandhara	- By Sri Vaishnava Scholars
7. Ubhaya Vedanta Vijaya Dhvaja	- By Sri Vaishnava Scholars - 1977
8. Sarvatma Rakshamani	- By Sri Vaishnava Scholars - 1977
9. Purva - Uttara Mimamsa Pradipa	- By Sri Desika Sabha, Tirupati
10. Prakasika Prakasaka	- By Sri Vaishnava Scholars
11. Tarkarnava	- By Ayodhya Parisad
12. Pandita Ratna	- By Samskrt Sahitya Parisad, North India.